

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI MUSÆ,

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM DENUO RECENSUIT,

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA,

ADNOTATIONIBUS WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

JOHANNES SCHWEIGHÆUSER,

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRÆC. PROF. ACADEMIÆ REG.
INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

ACCEDUNT

GEOGRAPHIÆ ET URANOLOGIÆ HERODOTEÆ SPECIMINA A G. G. BREDOW;
—T. C. BREIGER COMMENTATIO DE DIFFICILIORIBUS QUIBUS-
DAM ASIÆ HERODOTEÆ;—ASIÆ HERODOTEÆ DIFFICILIORA,
AUCTORE C. G. H. FRÖMMICHEN;—J. F. HENNICKE COM-
MENTATIO DE GEOGRAPHIA AFRICÆ HERODOTEÆ:

ITEMQUE

SUMMARIA, SCHOLIA, VARIEQUE LECTIONES E CODICE PALATINO;—CANON
CHRONOLOGICUS LARCHERIANUS, AUCTUS ET EMENDATUS;—COLLATIO
EDITIONUM SCHWEIGHÆUSERI, REIZII ET SCHÆFERI,
AC WESSELINGII:

NEC NON

876
M. ÆMILII PORTI

DICTIONARIUM IONICUM GRÆCO-LATINUM,

CUM APPENDICE

TRACTATUS QUOSDAM COMPLECTENTE DE DIALECTO IONICA,

NEMPE,

MICHAELIS MAITTAIRE, GREGORII CORINTHII, GRAMMATICI LEIDENSIS,
GRAMMATICI MEERMANNIANI, GRAMMATICI AUGUSTANI.

TOMUS TERTIUS.

LONDINI

EXCUDIT T. DAVISON;

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.

1824.

AV

querendo vir clarissimus, quod opinor, intellexerit, *ιστορίας* vim non equiparat, nec digna tamen acerbioris exprobratione erat, neque erit fortasse historicae inquisitionis, specimen, quod malui. Plutarchi *ιστορικὸν ἀποδεικτικὸν*, T. II. p. 243. paulo diversius abit. Wess.—*Ἱστορία*, sive Ionico idiomate *ιστορίη*, non modo inquisitio rerum est, ut ait vir doctissimus; verum etiam (per metonymiam antecedentis pro conseq.) intelligitur notitia vel doctrina, contemplando, percunctando, [inquirendo comparata; II. 29. 4. VII. 96, 6. qua notione id vocab. h. l. accipiendum, sicut in titulis librorum Aristotelis et Theophrasti, qui *Ζῶνιν ἱστορία* et *Φυτῶν ἱστορία* inscribuntur: quo pertinet quod etiam geometria a Pythagora (teste Jamblichio in ejus Vita, p. 74.) *ἱστορία* vocata est. Tum vero *ἀποδείξεις* sive (ut Iones efferunt) *ἀπὸδείξεις*, non specimen significat; quod Græce *πιδείξεις*, *διῆγμα* aut *πιδιῆγμα* sonat: quo modo Archestratus apud Athen. lib. I. cap. 7. *ιστορίας πιδιῆγμα*, doctrinae specimen, dixit. Quænam autem vis sit vocabuli *ἀπὸδείξεις*, ex usu verbi *ἀποδείκνυσθαι* vel *ἀποδείξασθαι* intelligitur, quæ nullum in Herodoti Musis frequentius. Atqui *γνώμην ἀποδείκνυσθαι* ut hoc utar, non significat specimen edere suæ sententiæ, sed sententiam suam edere, promere, exponere. *μεγάλα ἀποδείκνυσθαι ἔργα*, non est specimen edere præclare factorum, sed præclara facta ostendere, id est, edere: qua notione ipsum etiam nomen *ἀπὸδείξεις ἔργων μεγάλων*, I. 207, 35. occurrit. Similiterque in locis a Wesselingio citatis, II. 101, 1. et 148, 7 seq. *ἀπὸδείξεις ἔργων* non est specimen operum, sed sunt ipsa opera et monumenta prodita, in publicum edita, nempe publice exstructa et oculis hominum exposita. Denique, quod hic ait Herodotus, *ιστορίης ἀπὸδείξεις ἥδε*, haud dubie hoc dicit,

se hisce libris ea, quæ inquirendo cognovit, IN PUBLICUM EDERE. Quam fere in sententiam jam olim Laur. Valla locum hunc interpretatus erat, “Herodoti Halicarnassei historicae EXPLICATIO hæc est.” Et H. Stephanus in ora suæ editionis Latino-Græcæ: “Historia ab Herodoto Halicarnasseo EDITA, hæc est.” Cæterum consuluisse juvabit quæ in hunc locum erudite, ut solet, Wytenbachius commentatus est in Selectis Principum Historicor. p. 338. seqq. S.

I. 1. *ὡς μὲν τὰ γινόμενα*, etc.] In his adquiescunt scripti editique omnes, et longe omnibus priores. Dionysius Halic., Aristides, Lucianus Quom. Scrib. Histor. c. 54. Tamen St. Berglerus in Act. Lipsiens. MDCCXVI. pag. 379. levi ad speciem mutatione, *τὰ λεγόμενα* ἐξ *ἀνθρώπων* quæ ab hominibus dicuntur, ne *δις ταυτὸν ἡμῶν ἑστῆς* ‘Herodotus, corrigit: esse enim *τὰ γινόμενα* nihil aliud ac *ἔργα*, et *τὰ ἔργα* ac *γινόμενα*. Ego vero id scriptum nollem. Sunt, fateor, *ἔργα μεγάλα τε καὶ θαύματα* ingentia atque admiranda opera *γινόμενα*; vicissim minime. Memini quoque *γίνεσθαι* ἐξ *ἀνθρώπων* homines perhiberi, cum mortalium numero eximuntur, nec propterea *τὰ γινόμενα* ἐξ *ἀνθρώπων* res dici, quæ ex hominibus evanuerunt. Namque Herodoti more hominum facta exprimunt, ut pulcre Tan. Faber lib. I. Epist. 8. ‘*Ἐκ τῶν Σαμίων γινόμενον*, quod Samii designarant, lib. III. 48. quemadmodum *τὰ περυσόμενα* in *Μισυληναίων*, lib. I. 160. Hoc amplius, si *τὰ λεγόμενα* scripisset, vulgi fabulas et rumores operis principio spectasset, quod merito inconcinnum atque absurdum I. Ph. D’Orvillius, nuper nobis litterisque ereptus, arbitratus est ad Chariton. lib. I. p. 9. (p. 202 seq. ed. Lips.) Bergleri audaciam strenue retundens. Ceterum Herodotea hæc quodam modo æmulatus est Basilium Seleuc. Vit. S. Theclæ lib. I.

p. 4. Wss. — Conf. III. 14, 30. VI. 13, 1. 8.

[L. 4. seq. *ἐκ τοῦ ἀλλήλων, καὶ δι' ἑν αἰτίας ἰσχυροῦς ἀλλήλων.*] Ad verbum: et reliqua, et qua de causa inter se (Græci et Barbari) bella gesserunt. Quæ verba non debere ad proxime præcedentia referri in aperto est: nam ea, quæ causam mutuis Græcorum et Barbarorum bellis præbuerunt, non erant profecto magna et admiranda facinora, quæ merita non fraudari laude voluit Herodotus. Itaque aut ad ista paulo remotiora, ne oblivione deleantur, referenda erunt; aut, quod mihi visum erat, ad prima illa *Ἡρόδοτος Ἀλκ. ἰσχυροῦς ἀπὸ δι' ἑν*, ut hæc sit scriptoris sententia: quum reliqua, quæ de rebus inter homines gestis, ac præsertim de bellis inter Græcos et Barbaros gestis, hæc in libris traduntur, tum quæ de causa illorum bellorum disputantur, sunt expositio eorum quæ Herodotus inquirendo cognovit. Quæ autem verba ista in fine periodi posuit, id eo fecit, quo his ipsis verbis transitum sibi ad ipsam argumenti sui tractationem pararet: est enim perinde ac si dixisset, et primum quidem exponam quænam fuerit dissidii inter Græcos Barbarosque causa. Scilicet Homeri æmulator Herodotus, quemadmodum universum suum opus, quo et multas alias res memorabiles exponere, et victorias maxime Græcorum de potentissima lateque dominante Persarum gente celebrare voluerat, velut unum aliquod et illustre drama, multis quidem interspersis episodiis, pertexit: sic et in hoc Poëtam est imitatus, ut, quemadmodum ille in ipso carminis principio, iram Achillis causamque dissidii Pelidæ cum Atrida se expositurum, professus est, sic et Historicus noster in ipso operis exordio profiteatur, se, quam propositum habeat bella exponere Græcos inter et Barbaros ges-

ta, ab eo facturum esse initium, ut dissidiorum primam causam et originem declaret. Itaque postquam statim e vetustiorum temporum memoria (cap. 1—4.) semina quædam dissidiorum inter Græcos Barbarosque, et Persicorum Historicorum persona, repetiit; mox c. 5. suo nomine Croesum tamquam primum injuriarum Græcis inlatarum auctorem designat. Cæterum, quod Ptolemæus Hephæst. ait, (lib. III. p. 314. ed. Galei) totum istud exordium non ab ipso Herodoto, sed ab ejus amasio et bonorum hærede Plesithoo esse adjectum, id et per se lubrico nititur fundamento, et ob arctam Exordii hujus cum ipso narrationis principio connexionem neitiquam probabile est, denique ab homine profectum videri debet præcæ illius simplicitatis ignaro, quæ librorum auctores in ipso principio et nomen suum et scribendi argumentum simillima ratione profiteri solitos esse novimus Hecataei exemplo, (referente Demetrio *περὶ Ἑρμῆν*. sect. 12.) tum Thucydidia, Timæi Locri, aliorumque. S.]

CAP. I. lin. 1. *Περσίων μὲν τῶν αἰ λόγια*.] Quod Th. Gale *τοὺς λόγους* Plutarchum hic olim legisse monuit, id vero foret simile, si liber de Herodoti Malignit. (in cujus cap. 10. locum hunc excussit, T. XII. ed. Hutt. pag. 290. seq. Edit. Wechel. p. 856.) semper bonæ fidei esset, quod longe secus habet. Legerit tamen; vulgatum valide adserunt Ptolemæus Hephæst. in Codic. Photii CXc. p. 478. (lib. III. p. 314. ed. Gal.) Pollux lib. II. 122. et Thomas Magister. *Οἱ Περσίων* quoque *λογισμένοι* et *μάλιστα λογιώτατοι* his in libris frequentes. Vid. Jac. Gronov. in lib. II. 3. et adnotationes meas ad Diodori Siculi lib. II. 4. Alia vir doctus in Miscell. Observ. Vol. II. p. 152. Wss.

1. 2. *ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆος καλεομένης Παιδείας*, etc.] De Platonibus a Rubro

mari in Palaestinam transgressi iterum lib. VII. 89. et Dionysius Perieges. v. 906. Herodoti, ut, saepe, vestigia legens. Wess.—Eandem rem ex aliis auctoribus Trogi Pompeius accepisse videtur; ex quo Justinus lib. XVIII. c. 3. hæc habet: Tyriorum gens condita a Phœnicibus fuit, qui terræ motu vexati, relicto patrio solo, Assyrium stagnum primo, mox mari proximum litus incoluerunt. Conf. Michaëlis Spicilegium Geographiæ Hebræorum exterae. (Gött. 1769.) p. 168. et quæ ad Hesych. voc. *Σιδόνι* a viris doctis adnotata sunt. Herodoti in hac re fidem labefactare frustra conatus erat Bochartus, Geogr. Sacr. P. II. lib. I. cap. 43. *ἥδε ἡ θάλασσα*, Mediterraneum mare, familiaris Herodoto formula; de qua consuli possunt quæ olim ad Appianum adnotavimus, T. III. p. 110. S.

L. 14. *κατὰ ταυτὰ, τὸ καὶ Ἕλλησι*] Jac. Gronovius, vir clarissimus, deque Herodoto præclare meritis, cum legem sibi de schedis Medicæ sequendis dixisset, immutavit quod Aldus dederat et MSS. plures præ se ferebant; neque consilio defuerunt exempla, sed ejusmodi, quæ librariis, Herodoti dictionem toties totiesque invententibus, transcribi pleraque debent. Satis mihi quidem exploratum est, nullum usquam Herodoti exemplar exstare, ab hac labe immune; quamquam sparsim Ionici commatis plura latent, quæ revocari possunt et postliminio reddi scriptori debent. Erat is quondam *εἷς Ἰάδος ἀριστος κωνῶν*, Dionysio, optimo hujus rei arbitro, teste. (in Epist. ad Cn. Pompei. T. VI. ed. Reisk. p. 775. Ed. Wechel. p. 130. med.) Nunc vero, quantum mutatus ab illo Hectore. Wess.

L. 14. *Ἰούν τὴν Ἰνάχου*] Vide quæ dixi ad secundum Apollodori. Vide et Parthenium, cap. 1. Sed Iasi filiam fuisse veri est similis. Vide Strabonem lib.

14. et 16. TR. GALE.—Scripsisse videtur Herodotus, *Ἰούν*, scioliis adjecisse postea, *τὴν Ἰνάχου*. Iasi fuerit, an Inachi filia, nihil huc faciebat: Regis Argivi filiam fuisse noverant *Πισείας οἱ λόγιοι*, (Polluci quoque memorati II. 122. *πολυίστορες* Moeridi, et Thomæ:) ad Phœnicum naves venisse narrantes, præter ceteras, *τοῦ βασιλέως θυγατέρα*. τὸ δὲ οἰόμενα εἶναι (κατὰ τὸ αὐτὸ τὸ καὶ Ἕλλησι *λίγους*) *Ἰούν*, addi non potuit ab Herodoto *τὴν Ἰνάχου*. Similiter ex eorumdem narratione memorat cap. seq. *τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Εὐρώπην*, et *τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Μήδισιν*. Europam rapuisse dicebant Ἕλλησι *τινάς*. οὐ γὰρ ἴχουσι (sic scribit Herod.) *ταύνομα ἀπηνήσασθαι*. VALCK.—*Ἰούν τὴν Ἰνάχου* vidit hic Plutarchus de Malign. Herod. p. 856. B. et Libanius, T. I. p. 207. A. Wess.—Pluribus argumentis Larcherus in Chronol. Herod. cap. 10. sect. 2. probatum ivit, non fuisse Jo. Inachi filiam, sed Iasi, unius ex Inachi posteris. Verumtamen vulgo a Græcis, atque etiam a tragicis poetis, Inachi filiam dictam fuisse satis notum est. cf. Apollodor. II. 1, 3. Quidquid vero sit, non satis idonea causa fuit, cur duo verba, quæ Herodotei libri et hodie omnes agnoscunt, et jam olim agnoverunt, a receptoribus editoribus ejicerentur. Miram vero hujus loci scripturam nuper Creuzerus noster (in Præpar. ad Plotin. de Pulcro, p. LXXXII.) ex Hortis Adon. excitavit; ubi memoratur, Herodianum Grammaticum *τὴν Ἰναχοῦν* hic scriptum legisse, tamquam a recto casu ἡ Ἰναχῶ. Nempe corrupta et mutilata Grammatici verba sunt, qui monuerat legi apud Herodotum *Ἰούν τὴν Ἰνάχου*, a recto casu ἡ Ἰά; sicut apud eundem *Βουτούν*, a recto casu ἡ Βουρά. S.

CAP. II. 2. *οὐκ ὥς Ἕλλησι*] Aladinum *οὐκ ὥς Φοίνισι*, quod præter Ve-

netum schedæ Britannicæ, mihi spectatum missæ, adfirmant, St. Berglerus, cujus ad Herodotum collectanea inter manus habeo, vulgato longe præponit, nec, uti opinor, injuria. Dux nobis de jûs in Ægyptum accessu exponuntur sententiæ: Persæ a Phœnicibus raptam, Phœnices sponte se avehendam dedisse adseverabant: quibus uberius explanatis, ταῦτα μὲν οὕτως, inquit cap. 5. Πίρσαι τε καὶ Φοίνικες λέγουσι. De Græcis nihil; neque necesse erat in re tota gentis regione decantatissima. Haud equidem ignoro, Pausaniam a Th. Galeo patrum receptæ lectioni advocari, cujus si lib. II. 16. evolveris, in alia omnia ibis. Sed suum cique judicium. "Ἑλληνας sedibus evertere nolui; neque enim omnia Herodoti editori licent. Wess.—Ex Pausaniæ verbis, II. 16. quid h. l. Herodotus scripserit, in neutram partem certo definiri potest. Recte vero H. Stephanus scripturam "Ἑλλήνης, in quam cum Valla meliores omnes codices consentiunt, in contextum recepit, altera ad oram rejecta. Dixerat modo Scriptor, in nomine cum ΓΑΛΛΟΙΣ Persas consensisse; nunc illos in reliqua narratione ab eisdem dissentire ait. In aprico res est; quo magis miror in diversa abiisse doctos viros. S.

6. Ἰσθμὸς πρὸς Ἰσθμὸν ἀριστερὸν μαχητόμην. Sophocles Antig. v. 146. ταχέως Ἰσθμὸς πρὸς Ἰσθμὸν. et Philoct. v. 695. ἀλλ' Ἰσθμὸς ἐν Ἰσθμῷ. Mitto Lycophronem Alex.

v. 1502. hæc Herodotea imitatum. Wess.

[10. ἀρίστως] Monuerat Reiskius, Animadv. ad Græcos Auctores Tom. III. p. 81. aut servandum vulgare ἀρίστην, aut ἀρίστην scribendum pro ἀριστερὴν ἦσαν. At ἀρίστην est Ionica forma aoristi aut imperfecti, idem valens ac ἀρίστην. I. 15, 4. 152, 1. 169, 3. ἀρίστην autem est ipsum plusquamperf. cui hic proprius locus erat. cf. IV. 140, 15. VII. 155, 1. ibique Var. Lect. VII. 157, 1. VIII. 46, 11. S.]

11. τὸν Κίλχον] Profiteor, non alium me a probanda futura lectione, quam Archiep. et Vindobon. habent, πρὸς τὸν Κίλχον ἐς τὴν Ἑλλάδα, si comites alii accederent. Adsolet τὸν Λυδὸν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Πέρσην, lib. I. 80. III. 7. VII. 117. (et frequenter alibi.) Lydorum, Arabum, Persarumque regem adpellitare. τὰς δίκας τῆς ἀρετῆς hinc sumtas explicat Eustathius in Homer. p. 415, 43. Wess.—Eustath. Iliad. p. 351, 21. ed. Bas. Vocab. βασιλῆα ad τὸν Κίλχον ex glossa olim accessisse, non modo reliquis Herodot. usus, sed h. l. etiam lectionis varietas et idem vocab. pauca ante verba suo loco recte positum evincit. S.

CAP. III. 7. τοὺς δὲ, προϊσχυμένους ταῦτα, προφίρως] H. Stephano προϊσχυμένοις imputatur, (in Gronovii Notis,) sed invito: προϊσχυμένους margini adlevit, adsentientibus MSS. quamquam paucis, ipso quoque Eustathio, p. 405, 18. (p. 307, 16. ed. Bas.) ut docti viri significarunt. Vulgatum haud male post Gronovium tuetur Rev. Horreus, implicatius, quam vellem, commentatus, observat. Herodot. c. 1. Philostratum addo, quantumvis haud parili verborum serie, ὅς ἡ τῶν Μισσηνίων ἀπολογία κατὰ ζυγγωμένη ἴσταται, τὸν Ἀλλέξανδρον προϊσχυμένων καὶ τὸν Ἰνίου φέρον. de Vit.

Soph. II. 15. Wess.—Tales ἀναι-
λουσίαι; in sermonis structura, ac præser-
tim in participiorum usu, non modo non
repudiavit Herodotus, verum etiam
amasse videtur. Simillimum huic ex-
emplum Gronovius ex III. 31, 13. ci-
tavit, Εἰσαίνου ὁδὸν τοῦ Καμβύσιου, ὅταν ἐλ-
θῇς ἀπ' αὐτοῦ. Cf. I. 90, 4. seqq. IX. 51,
13. 58, 14. etc. Similiter h. l. in proxi-
me sequentibus ἰαλόντι; ἀπαιτούντων αἰτ.,
ubi ex Latini sermonis norma ἀπαιτούν-
τες, in tertio casu, dicendum erat. Quo
et pertinet I. 91, 7. et 9. ex codicibus
Aeth. et Vind. scriptura, quam haud
præter rationem ibi secuti sunt Schæf.
et Bornh. S.

CAP. IV. 7. εἰ μὴ αὐτοὶ ἰβουλίου] Mallet αὐτοὶ, ipsæ, cum Berglero.
(Vide Var. Lect.) Plutarchus non sine
quadam loligine hæc traducit de Maligu.
Herod. p. 856. Nolentibus Leuctri
filiabus et Cassandræ vim oblatam ait.
Quis negat? Raptas plerumque rapi
gentiæ, in dubio non est. Nostra
certe ætas plures vidit, quæ εἰ μὴ αὐτοὶ
ἰβουλίου, εἰ μὴ ἡγεμόνων. Valet in
hoc genere, in fraudem licet sanctissi-
marum legum, Euripideum:

Ἐγὼν ἰβουλὸν ἔχον ἱεραρχέσθαι.

Iphigen. in Aulid. v. 75. Wess.—
Poterat Plutarcho responderi, ex Per-
sarum sententia hæc tradere Herodo-
tum: sed fere non est dubium, (quod
etiam Plutarchus innuit) ex Persarum
persona suam illam sententiam dixisse. S.

14. ἴθνα βάρεσθαι εἰσιπύνειν οἱ Πέρσαι] L. Valla verterat, sibi necessitudine con-
junctas putant, pro quibus, sibi junctas
tenent maluit Gronovius. Aliud vo-
luit: εὐόντων γὰρ ὡς τῶν ἐξέχουσιν εἰ μὴ
αἰσιπύνειν Αἰθίοι, horum inventionem sibi
non vindicant Lydi, hujus libri c. 94.
Persæ suum esse ferebant, sibi que om-
nem Asiam, armorum jure a majoribus
occupatam, vindicabant. τῶν Ἀσίων

πᾶσαν περιέχοντι Πέρσαι ἰαυτοῦν εἶναι, lib.
IX. Confer doctissimum Abresch. Di-
lucidat. Thucyd. p. 145. Wess.

CAP. V. 3. In οὐκ ἰσχυροῦσι, Πίε-
σθαι οὐκ ἐξιδίσεαι arbitratur diligen-
tissimus Reiskius λίγους, quod nescio,
an Herodotus admissurus sit. Solet
aliter lib. IV. 154, etc. Wess.—
Namque Πίεσθαι οὐκ αὐτὸν λίγους, Reiski-
us desideraverat, Persis ita dicentibus.
Equidem οὐκ αὐτὸν γινώσκειν malueram: et
potest γινώσκειν e superioribus h. l. sub-
intelligi. S.

10. οὐκ ἔρχομαι ἰρίαν] Per quidem
hoc frequens. At ἰρίαν hic esse ἰερωσύνην
ζητήσαν, in opinionem venit Jo. Jac.
Reiskio, legi etiam posse ἰερίαν. De
posteriore dicam nihil ἰρίαν inquisitionem
notare posse, haud inficior, eorum non
oblitus, quæ Schol. Apollonii Rhod. I.
1354. Herodotum vero id spectasse;
dubito: minime certe homo Lucianeus,
bellum Romanorum et Parthorum stilo
Herodoteo scripturus, ἔρχομαι ἰρίαν περὶ
Ῥωμαίων καὶ Περσίων Quom. Scrib. His-
tor. c. 18. Inepte quidem ille, sed a
vocabuli usu minime aberrans. Bene
Lucian. Dea Syr. c. 1. Lege P. Vic-
torii Var. Lect. IX. 4. Mox idem vir
clarissimus, τὸν δὲ οὐκ αὐτὸς ἀκούσας, ut
I. 19. II. 52. Verum id haud per-
petuum. Exsequitur præterea non ea
duntaxat hac scriptione, quæ auditione
accepit, sed et aliunde intellecta. Add.
Lucian. Dea Syr. c. 49. Wess.

CAP. VI. 3. μεταξὺ Σύρων καὶ Παρ-
φλαγόνων] Demiror conjurasse MSS.
in Σύρων titulo, neque Strabonem, Dio-
nysium, atque alios hilum discrepare.
Solet hoc Συρίους nuncupare. Docte
Jac. Gronovius in lib. II. 104. In Schol.
Apollon. Rhodii II. 948. quibus Hero-
doti nomen, prorsus ad sententiam ne-
cessarium, abest, omnia eadem. De
amnis Syrios hos sive Cappadocas, et
Paphlagonas distinguendis cursu lis est.

Arrianus Peripl. Pont. Euxini, p. 17. *ὅτι ἀπὸ μεσημβρίας, ἀλλ' ἀπ' ἀνιέχοντες ἡλίον*, non a meridie, ut Herodotus, sed ab ortu solis labi perhibet. At quid si ille ortum solis hiernum in animo habuerit? Wess. — Duo fuisse cognominae fluvios, alterum influentem in alterum, et alterum quidem ab oriente decurrentem, alterum vero a meridie, post Danvillium monuit Larcher ad h. l. De Syris sive Syriis, qui hic themorantur, conf. I. 72. ubi ipse docet Herodotus, eosdem esse qui alias Cappadoces nominantur. S.

[3. ἔστι] Scil. *ταυρὸν*, vel potius, *τὸ μέγα*, usitata in hoc verbo ellipsi. S.]

10. *τὸ γὰρ Κυμαρίων στρατόνισμα*] Strabo, lib. I. p. 12. et III. p. 222. (p. 6. et p. 149. ed. Casaub.) multe priorem, et circa Homeri etatem, aut citius paullo, Cimmericum hunc incursum facit. Potior Herodoti sententia, quippe antiquioris et expeditionem eam suis temporibus accuratissima dividens atque adligantis, I. 15. IV. 12, etc. Mecum sentit amplissimus Boucherius Dissert. Herodot. c. 5. p. 55. Wess.

CAP. VII. 4. *Ἀγρὸν μὲν γὰρ ὁ Νέσος*, etc.] Vere Henr. Valerius ad Nicol. Damascenum, p. 68. et Gronovius ex Mediceo, cui tot MSS. cum suppetias ferant, (vide Var. Lect.) quis oblucebatur? Si tamen, quod vix opinor; auxilio occurret, Pollux IX. 12. opportune a Berglero in Actis Lipsiana. MCCXVI. p. 417. excitatus, nec minus defensurus, (quibus citra causam Ill. Scaliger [Can. Imag. lib. III. p. 327.] offensus fuit, et librariorum nonnulli.) Agronis patrem avamque, origines Heracleidas, sed in *Δούλας* 'Ιαρόδαν ex Iardani ancilla, non Omphale, ejus sive uxore seu filia potius, proeminatos. Abeunt ab ea Herodoti sententia, quod Palmerius principio Exercitat. in Gr. Auctor. commonefecit, recentiorum plures, quibus cur ille con-

cedere debent, causa destit: Herculi, Omphale servienti, ex ancilla natum filium fuisse, agnoscit Diodorus lib. IV. 32. nec negat Hellanicus, etsi in filii nomine, quemadmodum et Diodorus, discors, in Stephani *Λαλία*. Optime omnium Dio Chrysostomus, qui Berglerum non fugit, Orat. XV. p. 236. de Hercule, regii generis inter Lydos auctore, *ὅς οὖν τῷ 'Ιαρόδαν δούλῳ συγγενέσθαι ἀναξίστατο, ἔξ ἧς ἰγένετο οἱ Σαρδίαν βασιλεὺς*. Nati ergo ex Iardani ancilla reges sunt, qui Sardibus deinde imperarunt, neque adeo opus erit, ut aut cum Tan. Fabro lib. I. Epist. 13. in *Ὁμφάλει* τῆς 'Ιαρόδαν, aut in *Δούλῳ* τῆς 'Ιαρόδαν cum amico corrigamus. Wess.

[12. *ἔτι δύο τοὶ καὶ ὀκτὼ γενεαὶ ἀνδρῶν*] Loco duarum et viginti generationum, quas libri omnes praefertunt, praeter jura et fas, quum nulla satis idonea corrigendi causa subesset, circumspectior aliqui Larcherus non nisi quindecim posuit; castigatus eo nomine a Volneyo, in Chronol. d'Herodote, Paris. 1808. p. 76. seqq. S.

CAP. VIII. [3. *ἦν γὰρ οἱ*, etc. Vide Adnot. ad I. 24, 15. S.]

7. *χρῆν γὰρ Καυδάλα γενέσθαι παῖς*] Placuit dicendi genus Scriptori II. 161. IV. 79. V. 92. 4. IX. 109. ejusque aemulato in Lucian. Q. Scrib. Hist. c. 18. tum Procopio Belli Goth. I. 4. et Persici I. 26. Quo magis miror, adhaesisse doctos interpretes ad haec Lucii de Asino, c. 28. *ἰχρῆν δὲ ἄρα κἀπαυδα δούλει τῷ Καυδάλῳ κἀμὸν γενέσθαι*. Adde, quod ille voluit intellectum, *παῖς*, et expedita omnia erunt. Agathis Epigr. *χρῆν γὰρ Καυδάλας παῖδιον παῖς* belle Opsopæus correxit Anab. III. 7. (Anal. Bronckii, T. III. p. 63. n. 79.) *Τὰ περιδαιόμενα τῶν περιγμένων* (lin 5.) bene habent, stabilita testimonio Eustathii in Odys. p. 1441, 16.

(p. 89, 45. ed. Bas.) Nam *σπουδαιότερα* Archiep. erranti librario debentur, neque sunt Atticæ aut Ionicæ formationis, quod in opinionem venisse Th. Gale demiror. Tu vide Etymologum, p. 31. et Gronov. I. 133. (vid. Var. Lect. I. 133, 15.) In Heliodori Æthiop. VII. 1. dederant Basileenses *ἧς ἐπὶ τῇ Μίμῳ ἐδῶ σπουδαιότεροι εἶχοντο*. Xylandri et Falkoburgii schedæ *σπουδαιότεροι*, non male, nec pulcrius tamen prisco, si *σπουδαιότερον* (ut habet doctissimi Corayi editio) scribatur. Wess.

10. *ὅσα γὰρ εὐγυῖαι*, etc.] Et huic, ex populari usu derivato, sua gratia. Laudat Philo Jud. de Judic. p. 719. d. Auctorque Homiliæ inter Chrysostomi Oper. T. VIII. p. 209. x. Sitne vero generatim et semper verum, in controversia versatur. Strabo, lib. II. p. 178. (p. 117. d. ed. Casaub.) iudicium aurium ad scientiam parandam oculis longe præstare censuit: *ἥτις πρὸς πιστήμην*, inquit, *ὀφθαλμοῦ πολὺ κρείττων ἐστί*. Ab Herodoto plures stant; utrimque, quod Casaubonus docuit, haud absurde. Quæ oculis subjecta fidelibus sunt, agnoscuntur clarissime; sed non admodum ea multa sunt. *πρὸς πιστήμην*, seu ad acquirendam rerum variarum notitiam, aptior sæpe conmodiorque *ἀκοή*. Quod quidem ad animum si revocasset Theodoretus, Orat. X. ad Græc. p. 151. parcius in Herodoto taxando fuisset: in cultu sane religioso suum auribus est officium, suum quoque oculis, Jobo indice c. XLII. 5. Wess.—Dicto isto Herodoti usum etiam esse Lucianum, de Saltat. c. 78. monuit ad h. l. Gronovius. S.

12. *ὅ δὲ μίγα ἀρβάνες* codicum consensus tutam est et Scholiastæ Hermogenis, p. 407. cui Æolicæ videtur monetæ. Wess.—Cf. III. 38, 19. VII. 18, 3. II. 121, 64. S.

14. *Ἰμὰ δὲ κιδῶνι ἰνδυμένῃ*, etc.] Spec-

tavit hæc Clemens Alex. Pædag. II. 10. III. 5. neque Græcos ejus Scholiastas latuit: tetigit etiam Theodoretus Or. ad Græc. IX. p. 130. memoris tamen peccato lapsus. Si Plutarchum audis, T. II. p. 139. c. *ὅνα ἱερῶς Ἡρόδοτος εἶπεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἄμα τῷ χιτῶνι ἰνδυῖται καὶ τὴν αἰδῶ σούαντίον γὰρ ἡ σάφρων ἀντινδύεται τὴν αἰδῶ*. Cui quidem de casta et modesta femina nullam fortasse litem? Herodotus movebit, de procace merito, similibusque aliis. Bene Ennius, etsi de maribus:

Flagiti principium est nudare inter civis corpora,

in Ciceronis Quæst. Tusc. IV. 33. Melius idem Plutarchus, p. 37. c. Porro *σκοπίειν τινα τὰ ἰαυτοῦ* non moveo, quantumvis Georgius Raphelius *σκοπίειν* magis Ionicum habuerit in Paulli Ep. ad Philipp. II. 4. Vide cap. 32. et Musonium in Stobæi Serm. 67. p. 425. Wess.

CAP. IX. 2. *ὁ δὲ ἀμύβειτο τοῖσδε*] Ita præstat, ut c. 35. et 38. atque alibi; nec dissentit Dionysius, qui et *ὡς περιώμιος λίγων λόγων*, egregie concors cum vetustis Codd. quibus Archiep. schedas Th. Gale accensens lectores frustratur: *περιώμιον λίγων* præferunt clarissime. Verum istis vir doctus non usus semper est, uti oportuit. Wess.

6. *ἐγὼ γὰρ εἰ -- ὅπισθε τῆς θύρης θήσω*] Legendum arbitror: *ἀγαγὼν γὰρ εἰ ἐς τὸ δῆγμα, ἐν τῷ ποιμένει, ὅπισθε τῆς θύρης στήσω*: collocabo, ex Dionys. Halic. II. p. 6, 25. Ionica quidem ille convertit in Atticam loquendi formam; verba quoque *σκοπίειν* in *ἐρεῖν* *παρίει*; in *παρίσται* *εὐρίχη* in *περίηται*. Sed ista sic scripta legerat, ni fallor, Dionysius. Herodotus infra, c. 10, 3. *ἄγαγε τὸν Γόγυα ἐς τὸ δῆγμα*. lib. I. c. 132. *ἐς χῶρον καθάρην ἀγαγὼν ἐν πύλῃ καλῇ τὸν Διόν*. III. 85. *ταύτην ἀγαγὼν ἐς τὸ πρόσκυτον κατήησι*. VALCK.—

—Imprudens H. Stephanus Aldinum scriptorumque Codicum *σπῆσω* mutavit atque aliis exemplum, quod inconsulte imitarentur, præbuit, Kustero haud injuria indignante in Jo. Clerici Bibl. Vet. et Rec. T. V. p. 388. Non dissimile negligentiae indicium erit VII. 214. Nunc inspicie hoc Sophoclis Œdip. Colon. v. 1407.

"Ως" ἐν δόμοις τοῖς τοῖς σπῆσω δ' ἄγαν, σπῆσω δ' ἱμαυτῶν.

Mox *ἱς καὶ* servavi. Noti sunt *οἱ καὶ τοῦ καυῶντος* sive cubiculi præfecti ex Arrian. Diss. Epict. IV. 7. et Artabanus *εὐαχθῆς ἐς τὸν καυῶνα* apud Diodorum XI. 69. At illud Herodotus maluit VII. 17. Tale et Parthenii Erotic. c. 8. *ὡς δὲ ἱς καὶ ποτὶ ἀπιστά-πινα*. Wess.—Verbo *ἀγαθῶν*, quod hic desideraverat Valckenarius, nil erat opus. S.

11. *καὶ* δὲ ἀπὸ τοῦ θρόνου *σείχῃ*] Haud repugno membranarum, *σείχῃ* Med. defendi alio debuit modo, ac factum a Gronovio est: a *σείχῃ* non venit, nec formari potest. Solent *σείχοντες* et *σείχοντες* amanuenses commutare III. 76. IX. 11. Legitimum præterea est, indice Dionysio, *μή τι ἔψεται*. Quo de genere argutam et uberem disputationem dabit Horreus Observat. Herod. cap. 3. Wess.

CAP. X. 1. *ἢ ἱσῶμος*] Quia nihil interserit Herodoteis, præter dialectum *οἶδης ἄλλο περιεργασάμενος*, hic quoque legisse videtur Dionysius *ἱσῶμος ἢ ποῖον ταῦτα*, vel saltem, *ποῖον ἢ ἱσῶμος*. Verbum sic collocatum a præcedenti facilius potuit absorberi. Nuspiam apud Herodotum *ἢ ἱσῶμος* simpliciter invenietur; semper *ποῖον* vel simile quid adjectum: Gronovii, quam sequor, editio præbebit exempla: p. 16, 26. (I. 42, 7.) *ποῖον ἱμὶ ἱσῶμος ταῦτα*. p. 190, 21. (III. 75, 1.) *φαμῖνου δὲ*

ταῦτα ἱσῶμος ἱμὶ ποῖον. Simillima p. 328, 37. 428, 22. 528, 1. VALCK.—At nude *ἱσαν ἱσῶμι* habes I. 70, 3. *ἱσῶμι ἱσανται*, V. 31, 19. et simillima alibi. S.

4. *ἱσῶμι*] *Ἐθῆσο* in *ἱσῶμι* mutat Mediceus: ego non muto, ubi mutare non opus. *Θηῆσαι*, *Θαυῆσαι* est in Suida: in Herodoto, lib. IV. 85. *ἱζόμενος ἱθῆσο τὸν πόσιος*. quod non nego expulsum esse; sed quo jure? *Θηῆσε* est in fragmento Perictionæ apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 488. Vide lib. III. 24. Wess.—At IV. 85. 5. *ἱσῶμι*, tamquam a themate *Θηῆσαι*, optimi quique præferunt libri; in eademque verbi formam I. 68, 4. et VII. 56, 1. ad unum omnes consentiunt: quo et pertinent *ἱσῶντες*, et *Θηῶμενος*, et similia conjugata. Nec obstat locus III. 42, 2. ad quem Vir doctus provocavit: nam *ἱθῆσαντες*, quod ibi legitur, quemadmodum etiam nomen *Θηῆσε*, ab eodem themate *Θηῆσαι* legitime formatur. conf. mox c. 11, 13. Inanem autem falsamque Suidæ subtilitatem, docentis *Θηῆσαι* valere *Θαυμάζεσθαι* *Θηῆσαι* vero *Θαυῆσαι*, ignorat Herodotus. S.

10. *ἱς αἰσχύνῃ μεγάλῃ φέρω*] Haud refert addatur an auferatur præpositio. Adstruxit eandem vir doctissimus (Gronov.) lib. III. 133. ex membranarum Florentinis, ubi aliæ *τῶν ὅσα αἰσχύνῃ ἱσῶ φέρονται*. (conferri jussit Gron. I. 120. 12. et IX. 33, 13. quæ tamen, nonnihil differunt.) Tale Sophoclis Trachin. v. 65. *τὸ μὴ τυθῆσθαι ποῦ ὅτιν, αἰσχύνῃ φέρω*. Tale Platonis Sympos. p. 184. E. *καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι—καὶ τῇ ἑξαπαταμῇ αἰσχύνῃ φέρω*. Quod vero Vindob. et Archiep. significarunt, omnibus barbaris, si mares nudarentur, turpe visum, in eo nimii fuerunt: de plerisque verum fuit. Recte Plato Politic. lib. V. p. 452. c. haud multum, inquit, temporis præterit, *ἔξ οὗ τοῖς Ἕλλησιν ἰδοῦσι*

αἰσχερὰ καὶ γιλαῖα, ἅσπερ οὖν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς ἔειδεναι. Adjunge Philostrati lib. I. Icon. c. 30. p. 818. Wess.

CAP. XI. 10. [*οἶσω*, sic. Videtur digito monstrasse satellites, ad obtruncandum, si conditionem recusaret, paratos. S.]

14. *ἀκτιβόμαζι*] Invitus cum Cl. Gronovio dissentio: sed parendum codicum imperio est, tum certe, si nihil a sermonis ingenio alienum præ se ferunt. Nolo *θωμάζω* et *θῶμα*, si illi conspicerent, in exilium mittere: nec alteri, pari lege, bellum indicere. Sæpe illud, quod pristinam sedem recipiavit, recurret. Tuetur et Eusebii philosophi *οἱ μάλιστα τῶν ἀνθρώπων τοὺς μεγάλα χρεῖματα ἔχοντας—τιμῶσι τε καὶ τιθωμάκασι* in Stobæi Serm. IV. p. 58. Wess.—*τιθωμάκασι* absque punctis diareticis apud Stobæum scribitur, sicut equidem adsuevi: sic et *θῶμα* et *θῶματα* apud Lucian. Cæterum passim in sequentibus *θῶμα* et *θωμάζω* simplici vocali edidi, ubi plures, quorum notitiam habui, codices præverunt. S.

[18. *αἰρίεται αὐτὸς περιτίθει.*] Nisi supra ἄλλ' ὅς *ἔρα* legatur, h. l. saltem conjunctivam particulam expectasses, *αἰρίεται ὧν*. Sed amat subinde ita *κοινδίστως* loqui Scriptor noster. Vide ad c. 59, 13. S.]

CAP. XII. 2. *ὃ γὰρ μάλιστα ἰ γύγης*] Solæ, et sine fulcro, schedæ Mediceæ: nam *μάλιστα*, c. 114. quod prescribunt, auxilio esse non potest. Memini pulcre, in hujus verbi formationibus varium videri Herodotum; nec tutum tamen existimo, uni libro, nisi sermonis indoles expostulet, ita se addicere, ἵνα ceteri tanquam umbræ volitent. Vide quæ Cl. Abresch. commentatur Dilucid. Thucyd. p. 666. Id quærere libet, vero-ne simile sit, quod de Gyge,

reginæ artibus post mariti necem, ad regnum evecto perscriptum est: non enim constat inter veteres. Plato lib. II. de Rep. p. 259. si pastorem Gygis conditionem (quamquam Croesus in Xenophontis Cyropæd. lib. VII. p. 183. c. servilem agnoscit) et fabulosum anulum, ut oportet, secernas, in Candaulis nece conspirare poterit. Longius abeunt Plutarchi Quæst. Græcæ, p. 302. de civili bello, copiis auxiliariis Arselis regis, interemptoque armorum jure Candaulæ memorantes: quæ quidem cum sine locuplete testimonio tradantur, Herodoto priores non nego, in Lydiæ vicinia nato. Consistit pro ejusdem partibus Abbas Sevinus in Comment. Acad. Inscript. T. VII. p. 400. Wess.

7. *τοῦ καὶ Ἀρχιλόχου*, etc.] Omnia hæc de Archilochō in rationes librarii transcribo. Herodotus hujusmodi scriptorum testimoniis uti recusavit. Constat præterea atque egregie inter se apta oratio est, his amotis. Augent opinionem membranæ Venetæ, eorum plura negligentes. Sint tamen Herodoti; minime propter ea reprehendi debuerat, uti taxatus est ad Eusebii Chron. p. 57. Ed. Opt. ab illustri viro, ac si futili argumento conjecisset, Archilochum floruisse sub Gyge, quia in trimetris suis ejus regis meminisset. Nihil simile in his scriptoris verbis. Archilochi trimetra nota sunt, et leguntur ibidem. Wess.—De Archilochi ætate consuli possunt quæ ad h. l. Larcherus congressit testimonia veterum. Car vero *ισθίης* damnarem hæc, quæ de hoc poëta obiter hic memorantur, causam equidem nullam prorsus vidi. Qui Homeri, Hesiodi, aliorum poetarum testimonia passim refert Scriptor noster, (vide II. 53. II. 116. III. 38. IV. 29. IV. 35. VI. 52, 1. VII. 6. VIII. 77. etc.) cur idem dedignetur Archilochum testem advocare? Sed ne testem qui-

dem illius advocat: nil ait aliud, nisi Gygem, de quo hic agitur, eundem esse cuius Archilochus in suis senariis mentionem fecit. Pari certe ratione idem Noster, lib. V. c. 102. postquam in Esalcidae mentionem incidit, monet esse hunc eum quem Simonides carmine illustravit: et V. 113. mentione Philocypri facta, Solensium regis, monet hunc esse quem versibus suis Solon celebravit. Senarium Archilochi:

Οὐ μοι τὰ Γύγου τοῦ πολυχρήστου μέλει,

habes in Analect. Brunckii, T. I. p. 42. n. x. ad quem conf. quæ notavit Jacobs, Animadv. T. I. p. 155. Ceterum imprudenti mihi, quum Var. Lect. ad h. l. conscriberem, accidit, ut cum Reizio (Præf. p. xvi.) adnotationem istam, quæ Wesselingii est, Valckenario tribuerem. Nempe alioqui Valckenarius is erat, qui multas Scriptoris nostri pericopas, haud satis idonea semper ratione usas, in *notiis* suspicionem conatus est adducere. 8.

CAP. XIII. 3. καὶ ἐν ὄπλοις ἦσαν] Optime hoc instauratum est. Heliodorus lib. IX. p. 428. καὶ γυμνῶν τοὺς ἐν ὄπλοις καλῶν ἀποκατείναν: ubi itidem τοὺς ἐν ὄπλοις MSS. Palatinus et Xylindri. Simile est Sophocleum (Edip. Tyr. 570. εἶς' οὖν ὁ μάλιστα εὖτος ἦν ἐν τῇ εἰρήνῃ. Mitto ἥσιν ἐν τοῖς ὄπλοις, apud Procopium alioque frequens: potius erit addere, Salmasium multis ante T. Fabrum lib. I. Ep. 39. annis Jungermanno, τοῦ Γύγου στασιῶται scriptum olim fuisse, probasse, idemque Palatino Codice stabiliri, ad Pollucem lib. VIII. 153. illo teste. Wess.

9. ἐς τὸν πύματον ἀνάγειν] Croesum, ut lib. I. 91. Wess.

CAP. XIV. 3. ἴσα μὲν—πλείονα] Errantem Vallam comiter vir clarissimus (Gronov.) in viam reduxit. Nihil dictione tritius. Lucius in Asinio, c. 21.

καί τινας οὐκ ἐπὶ πλείονα ἴσα χρεῶν καὶ ἀργυρῶν. Quo de genere docte Rittershusius in Oppiani Halieut. IV. 191. Wess.

9. οὐ Κερσίβιον τοῦ δημοσίου] Strabo de opibus templi Delphici, δηλοῦσι δ' αὖ τε θησαυροὶ, οὓς καὶ δῆμοι καὶ δυνασταὶ κατασκευάσαν, lib. IX. p. 641. (p. 419. ed. Cas.) Præsum-ne ergo Κερσίβιον τοῦ δήμου? (vide Var. Lect. ed. S.) Equidem non adseveravero: præsertim Herodoto in usu posterioris sibi quodammodo placente. Nec moveo tamen receptum. Tangit eandem hanc rem Plutarchus in Sapient. Conviv. p. 168. Ceterum Κυρίλλου, quod scripti sæpe dabunt, (cf. c. 20. et 23.) dudum proscrisperunt viri præclari, Casaubonus et Menagius ad Diogen. Laërt. I. 94. Wess.

12. μετὰ Μίδην τὸν Γορδίου.] Fortasse Midas est, quem Eusebius Olymp. X.

4. Phrygiæ regnum obtinuisse affirmat. Vidit ea regio plures Midas et Gordios, quos præter Henr. Dodwellum de Cyclis, p. 909. certiore serie descripsit Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 8. Primum autem barbarorum Gygem Delphis dona aurea et argentea dedicasse, agnoscit Athenæus: ante eum regem pauper Pythius erat, sive ἀνέργος καὶ ἄχρεος, lib. VI. p. 231. Wess. —Athen. T. II. p. 390. nostræ edit. S.

16. καλίστα Γυγάδας] Illustravit P. Leopardus lib. XIII. Emendat. c. 9. ex Pollucis III. 87. et VII. 98. Himerius in Excerpt. p. 63. Edit. Steph. ὁ δὲ ἡμέτερος πλείωτος, οὐ χρεῶς τις Γυγάδας ἢ Λυδίας: quorum duo postrema, nisi Scholion sint, quod opinor, redundant Rhetoris orationi tribuenda erunt. Wess.

20. δοῦν δόντα] Non præopto Suidæ δοῦν, quantumvis liber Archiep. suffragetur. Herodotus I. 94. ἴσ' ἴσιν δοῦν δόντα ἴκασιν. IV. 89. ἀπαλλάσας — δοῦν ἡμετέραν πλῆν. Adde Gronovium, lib.

III. 131. Wess. — Nempe etiam III. 131. 9. *δυν* dabant meliores libri, et IV. 1, 7, quem locum Gronov. citavit. S.

CAP. XV. 3. *Κιμῆρις ἐξ ἡθίων — ἑκαστάντις*, etc.] De Cimnieriis gemina Arrianus, forte in Bithynicia, apud Eustath. in Homer. p. 1671. 26. (Odys. p. 416. 14. ed. Bas.) hæc Herodotea non oblitum. Strabo testimonio Callisthenis, Sardes primum a Cimnieriis, deinde a Treribus, gente Cimmerica, occupatas docet, lib. XIII. p. 930. (p. 627. et dein, p. 647. seq. ed. Cas.) sequente vero libro, p. 958. illis non dissimilia ex Archilocho et Callino; qui cum pæne pares fuerint et Gygæ æquales, meminisse, videre etiam potuerunt proveciore ætate, Sardes a Cimnieriis interceptas: ut necesse haud videatur, impressionem Cimmericæ nationis, contra ac Herodoto placet, multo antiquiorem perhibere. De Callino vise Clementem Alex. Stromat. lib. I. p. 398. Wess.

CAP. XVI. 3. *Οὔτος δὲ Κουζάρης*, etc.] Vide I. 74. Ætas competit. Phraortes, Cyaxaris pater, Ardyis, avi Alyattæ, tempore in Media regno præfuit apud Pausaniam I. 24. Wess.

5. *τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος πιστεύσαν*] Clariss. Reiskius, *τὴν ἂν Κολοφῶνος*, quod Herodoto Halicarnasseo Smyrna ultra Colophonem Boream versus posita fuerit: id si displiceat, atque *ἀπὸ* aut *ὑπὸ* bene habeat, Colophonem non urbis, sed viri, et conditoris quidem, nomen videri. Par Corn. de Pauw opinio. Melius Palmerius, finita, qua tenebatur, hæsitatio Exercit. p. 3. Si tamen scripsit Herodotus *Κολοφῶνος*, intellexit credo, Colophonem fuisse Smyrnæ metropolin, et urbem ipsam pro incolis posuit synecdochice. Justum profecto est *ἀπὸ Κολοφῶνος*. Colophonii Smyrnam colonis suis, exactis Æolensibus, occuparunt, ut

est I. 150. et in Strabone XIV. p. 940. (p. 634. Cas.) Nec morari consensum poterit *πιστεύσαι*, in deductis colonis vulgarissimum, I. 149. 167, etc. Wess. — In vocabulis *ἀποικία*, *ἀποικίς*, et in verbo *ἀποικίζω*, præpositioni *ἀπὸ* eadem vis inest, quæ hic in illa phrasi, *ἀπὸ Κολοφ. πισθ.* S.

CAP. XVII. 4. *ἰσχυροῦντο δὲ ὑπὸ συρίγγων*, etc.] Reprehendit Alyattæ luxum barbaricum, quod, præter concinentes fistulatores et fidicines, *feminas* etiam *tibicinas* in exercitu atque in propectu habuerit, A. Gellius Noct. Att. I. 11. At de feminis Herodotus, quem testem advocavit, nihil, nisi *ἀλλὰ γυναικῶν* vocibus inclusas censuerit. Dictionis genus passim obvium in Arriani, Ind. c. 5. Plutarch. Is. et Osir. p. 364. r. Tale Sophocleum *Elect.* v. 633. *Οὔκουν ἰάσους οὐδ' ὕπ' ἐβήμου βοῆς θύσαι μί*. Alii sæpe *ὑπ' αὐλῶν καὶ τυμπάνων*, de quibus Cl. Reitzius ad Lucian. de Saltat. c. 16. Ego vero ex Suida Herodoto suum, hoc est Ionicum, reddidi. Wess. — Nempe muliebres tibie non sunt quæ a mulieribus infantur, sed quæ molliorem quemdam ac acutiorem sonum edunt. In variis tibiæ generibus, quæ ab Athenæo lib. IV. c. 79. et lib. XIV. c. 36. itemque a Polluce IV. 80. seq. recensentur, *γυναικίαι*, non memorantur *αὐλαί*, sed *παρβύνοι*, virginales; nempe, quarum ad cantum virgines saltabant, ut Pollux ipse interpretatur. Conf. Aristoxenum, Harmon. p. 20. S.

8. *ἴα δὲ κατὰ χάριν ἰσχύειν*] Nolo diffiteri, Aldi totque MSS. *ισχύειν* me ferme expugnasse, ut bonis avibus revocaretur. Scio simile infinitum, ut vocant, nunc libris Herodoti negari: at habent ejusmodi Areteus Cappadox, Lucianus atque alii, qui Herodoteam, sive Ionicam dialectum, probarunt. Putabimus-ne, tot exempla casu in unum

conspiratum ivisse, indoctosque, ut plerique adprime erant, librariorum Ionicum istud hic deposuisse? Mihi quidem vero non fit simile: reliqui tamen ex Mediceo et Suida derivatum, criminationem de mutandi pruritu veritus. Id adjungo, dare Aldum c. 76. similis monetæ *ἱπυρῶτο* — *ἀπιστάμεναι*, ubi alii omnes *ἀπιστάμεναι*: et Pausaniam, ut sæpe numero solet, Herodotea hæc culte æmulatum fuisse in simili Spartanorum negotio, lib. IV. 7. Wess. — In Gronovii honorem multa passim tenuit Wess. quæ alioqui mutaturus fuerat. Nos et hic et cap. 76. 12. priscam formam, quam ibi cum Aldo quatuor etiam e nostris MSS. servarunt, auctori restituimus. Quod paulo ante legitur, *οὔτε θύρας ἀπίστα*, conf. III. 159. 3. S.

CAP. XVIII. 2. *ἦν τε Ἀιμιοντῆρ*] Large Celeb. Gronovius pro Mediceo *ἦν τε ἰν Ἀιμιοντῆρ* disputat, sed locis haud profecto adsimilibus, ut bene Rev. Horreus Observ. Herod. c. 4. Differunt usu sermonis *ἰν δὲ* et *ἦν τε*: illud absolute et sine casu locari solet, non item hoc. Noster lib. III. 38. *πολλοῖσι τε καὶ ἄλλοισι τιμῆροισι πάρισσι σταθμώσασθαι*, *ἰν δὲ δὴ καὶ τῇδε*. Inculcatur his (a Gronov. in Notis ad locum in quo versamur) et iteratur ex conjectura, præpositio: at ipse Herodotus c. 15. ejusdem libri *πολλοῖσι μὲν νυν καὶ ἄλλοις ἴσσι σταθμώσασθαι* — *ἰν δὲ δὴ καὶ τῇδε*: quibus si odiosam (nescio an otiosam scribere voluerit) vocem inserueris, debilitabitur loquendi bellum *genus*. Tale, ut uno utar lib. VII. 214. *τοῦτο μὲν γὰρ τῇδε χρεὶ σταθμώσασθαι*. Sic enim legi oportuerat ex scriptis. Itaque, nisi librarii culpa in Florentinis membranarum repetita sit præpositio, quod suspicari licet, refingi posset, *ἦν τε ἰν Ἀιμιοντῆρ* — *καὶ ἰν* (aut *ἦν ἰν*) *Μαιάνδρου ποδῶν*, quod Latina Vallæ expriment: quæ doctissimorum virorum J. Jac. Reiskii et

Pet. Horrei, quamquam in ea non constantis, opinio. Mihi tutius visum codicibus adherescere. Wess. — Quum vero in aliis etiam libris nonnullis (ut in Var. Lect. (ed. S.) dictum) eadem scriptura, quæ in Mediceo, occurrat; poterit *ἰν Ἀιμιοντῆρ* ex prisco scribendi usu idem valere ac *ἰλλιμιντῆρ* ut *ἰλλιμιντῆρ* intelligatur fuisse loci nomen, (sive proprium, sive commune) ubi pugnata illa pugna est; quam in cogitationem ante me, Reiskium video incidisse, Animadv. ad Græcos auctores T. III. p. 82. S.

CAP. XIX. 4. *Ἀθηναίης, ἰσὶ κλησιν Ἀσσησίης*] Laudat, ut Th. Gale admonuit, Stephanus in *Ἀσσησί*. In Polyæno lib. VI. 47. optimo jure docti viri Minervæ titulum restituerunt. Haud vero decerno, viri-ne an oppidi nomen sit in isto Alexandri Ætoli, *Ἀσσησῶ βασιλῆος ἰλιούσται ἱπυρῶτες Ἀνθίς*, inter Erotic. Parthenii c. 14. (p. 372 in Galei Historiæ poetice Scriptorib.) Wess.

9. *καὶ αὐτῷ ἰδοῦς τίμψαντα*, etc.] Confer Gronov. in lib. IV. 81. (ubi ille ad V. 81, 20. de hoc structurae genere, Nostro familiari, monuit.) Supra lib. I. 3. *σοῖσιν Ἑλλῆσι δόξαι, πρῶτον τίμψαντας ἀργίλους ἀπαιεῖσιν*. Apollonius Rhod. I. 440. *Ἵμῖν μὲν δὲ μοῖρα θεῶν χρεῖά τε πειρῆσαι Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας*: ubi Critici veteres alia, et Raphaelius ex Nostro in Act. Ap. xv. 22. et Epist. ad Galat. ii. 6. Wess. — Simile est quod Gronov. I. c. ex V. 109. 6. adfert, *ὡρῃ ἂν εἴη ὑμῶν, ἰαβάντας*, etc. Cujus quidem structuræ ratio haud ægre intelligitur. S.

CAP. XXI. 4. *δὲ μὲν δὴ ἀπὸ νοτοῦ ἰς τὴν Μίλητον ἦν*] In motu significando *πάρεμιν* quidem adhibetur aliquoties, sed quantum commemini, non item *εἰμί*. Corrigendum itaque suspicor *ἰς τὴν Μίλητον ἦν*, Miletum abiit. Hac quoque structura frequentatur *ἦν* Herodoto: p. 47, 26. *ἦν ἰς πόλιν*: p. 85, 22.

ἔτι ἐς Πίρρους: p. 304, 25. ἥτις ἐς τὰ οἰκίαι: p. 297, 22. ἀπὸ τῆς ἐς Μίλητον (Leguntur ista lib. I. 118. I. 210. V. 50. V. 32.) Potuit et ab Herod. scribi: ἐς τὴν Μίλητον παρῆν, venerat Miletum: quod verbum sic usurpavit lib. VI. c. 24. ἐν δὲ ταύτης παρῆν ἐς τὴν Ἀσίαν, advenerat in Asiam: lib. I. c. 9. παρῆσαν --- ἐς ποταμῶν. Thucydides VI, c. 62, 20. c. 88, 58. παρῆσαν ἐς τὴν Λακεδαιμόνα. VII. c. 50. init. παρῆσαν ἐς τὰς Σικανόνας. In Xenophontis Κέρου Ἀναβ. I. p. 145, 28. Parisini Codicis est lectio, παρῆσαν ἐς Σάρδεις: qua ratione legitur in ejusdem Ἑλλ. III. p. 294, 38. παρῆσαν ἐς Ἀλίστρον et VII. p. 373, 21. VALCK. — Non displicet elegans junctissimi viri conjectura. Vide tamen, etsi nonnihil diversum, hoc de Phidippide lib. VI. 106. δυνταῖες ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἄσπις ἦν ἐν Σάρδεις: secundo die, postquam Athenis exierat, Spartam pervenit. Tum de Aristagora V. 38. δεύτερα αὐτὸς ἐς Λακεδαιμόνα στείλει ἀπόστολος ἰγύνει: quo quidem loco navigando eum Lacedæmonem delatum, docemur: de Alyattes nuncio ejusque itinere maritimo, quod Gronovius opinatus fuit, nihil hic simile. Scio τὸν ἀπόστολον de classe, τὸ ἀπόστολον de navi poni, idque alibi opportunum videri. Confer elegantes Ruhnkenii adnotationes in Timæi Lexic. p. 31. Wess. — In constanti librorum consensu lubrica res est, talia (quale istud ἦν) ire mutatum. Recte utique Valckenarius fecit, quod dubitationem suam in Adnotatione significavit: an idem vir doctissimus, si Herodotum edidisset, refragantibus codicibus omnibus, conjecturam in contextum fuerit recepturus, etiam atque etiam dubito. Cæterum videndum, ne ἰς ἢ ἰδὲ idem ac ἐν valeat; quemadmodum IX. 6, 5. pro ἐν τῇ Βοιωτῇ εἶναι, plures iique probati codices ἐς τὴν Βοιωτὴν præferunt: et omnes III. 80, 12. σπάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν, pro

ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ: similisque alia. Ruhnkenii adnotatio, quam laudavit Wess. legitur, p. 43. edit. sec. nec tamen ad hunc Herodoti locum spectat. S.

9. πόμψι χρεῖσθαι] Sequor libros, Ionicum hoc amplexos. Noster I. 187. τῇσι πόμψι ταύτῃσι μηδὲν χρεῖσθαι. Eusebius Philosophus in Stobæi Serm. XVI. p. 154. οἷς τε ἰὼν αὐτοῖς χρεῖσθαι. Esse in Plutarcho ἰχθύωντο πόμοις καὶ πανουχίοι. T. II. p. 77. *z.* vere adscriptit St. Berglerus. Non addo, neque enim obscurum est, de Biante et Prieneis paria ferre a Diogene Laërtio tradi lib. I. 83. Wess.

CAP. XXII. 6. ὡς ἰγὰρ πυνθάνομαι, δι' οὐδὲν ἄλλο, etc.] Luxata hæc et egregie prava doctissimo Reiskio, in cuius ad me litteris οὐδὲν μᾶλλον ἰγύνει ἢ διαλλαγή. Namque Herodotum velle, tunc temporis quidem et protinus pacem inter Alyatten et Milesios haud coisse; nihilo tamen magis animorum reconciliationem deinde contigisse. Contra ea Fr. L. Abreschio Diluc. Thucyd. p. 672. copula deficere videtur, καὶ ὡς πυνθάνομαι, ut in Vallæ Latinis, aut οἷς τε ἰγὰρ πυνθάνομαι. Sic certe mollius oratio labetur, nisi tu malueris majore inciso ab anterioribus hæc avellere. Wess. — Nodum in scirpo quæsierunt doctissimi viri. In plano sunt omnia; nec ulla mutatione est opus. ὡς --- ἐκείνῃ --- ἀπῆλθε ἐς τὰς Σάρδεις, δι' οὐδὲν ἄλλο ἰγύνειτο ἢ διαλλαγή, ὡς ἰγὰρ πυνθάνομαι. Inducias solummodo in tempus aliquod pacisci Alyattes voluerat, nempe exactis induciis bellum instauroturus: nunc vero, postquam nuncius, quæ Mileti viderat, ei renunciavit, illam ipsam ob causam amicitiam etiam et societatem cum Thrasybulo contraxit. S.

CAP. XXIII. (1. Περιανδρος) De Periandro plura infra, III. 48. seqq. et V. 92. Nunc paullo ante (cap. 20.) eo tantum consilio mentionem ejus injecisse Scriptor noster videtur, quo sibi aditum

pararet ad hanc de Arione fabulam, antiquitus celebratam, narra dum; cui fabulæ etiam monumentum aliquod, quod Herodoti adhuc ætate visebatur, (cap. 24. extr.) fidem in vulgus faciebat. S.

5. Ἀρίων τὸν Μελυρναῖον, etc.] Cui non dictus Hylas, inter delphinas Arion? (Vulg. Eccl. VIII. 56. et Georg. III. 6.) Id monuisse satis erit, Dionem Chrysostomum Or. XXXVII. p. 455. hæc Herodoti planissime expressisse; nec de dithyrambo, quod Galei editioni adpositam, (scil. ab Arione inventum esse,) dissentire Criticos veteres ad Pindari Olympion. XIII. 25. Wess.—De dithyrambo et poetis dithyrambicis, præter viros doctos qui ex professo de poetis veterum scripsere, consuli possunt quæ ad hunc locum a Larchero disputata sunt. De Arione, Delphini dorso per mare transvecto, confer A. Gellium XVI. 19. aliosque quos laudavit Harduinus ad Plin. IX. 8, 8 extr. quibus adde Plutarch. in Sept. Sap. Conviv. p. 160. et. seq. S.

[8. διδάξαντα] Sicut dicunt λέγμεν διδάσκω, VI. 21, 9. seq. fabulam docere, id est, agere, peragere, exsequi. S.]

CAP. XXIV. 8. τὸν δὲ, συνίεντα τοῦτο] Nihil novant Codices. Alibi συνίεντα, VI. 2. συνίεντα, I. 205. ex Medic. συνίης, V. 92, 7. et συνίεντα, V. 80. e Florentino. At συνίεντα, V. 92, 5. et συνίης ejusdem lib. cap. 19. quamquam ibi MSS. συνίης. Par discordia apud alios. Equidem συνίεντα melius opinor. Vide Jo. Davisium ad Justin. Mart. Apol. I. p. 441. Wess.—Ego vero, cur præsentis temporis participium aoristo nunc maxime præferrem, nullam potui causam exputare. S.

11. ὡς δὲ ταφῆς ἐν γῇ τέχῃ] Salebrosa hæc atque intellectu difficilia viro docto (Reiskio) in Miscell. Lips. Nov. Vol. VII. p. 612. mihi satis expedita.

Spem nautæ Arioni, si ipse sibi manus conscisceret, sepulturæ fecerunt: hoc verba præ se ferunt. Non dissimilia Fr. L. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 430. Wess.

14. et 19. ἐνέοντα ἐν τοῖς ἰθαλλέωσι]. Animi pendeo, Herodotus-ne ἰθαλλέωσι, an ἰθαλλέωσι dederit, at Æschylus VII. c. Theb. 461. Choëph. 69. tum Euripid. Helen. 1587. Sophocles Ajac. 1295. atque alii de hac officina; quorum quidem auctoritate scriptorumque numero librorum standum si fuerit, id profecto maluit: nam singulare quiddam atque exquisitius in altero spectasse, unde noverimus? Favet ἰθαλλέωσι, neque diffiteor, Lexicon Herodoteum. At Suidas eodem usus, transcripsit enim pæne universum, ἰθαλλέωσι, neque dissentit Hesychius. Wess.—ἰθαλλέωσι ex Mediceo, pro more suo, adoptaverat defenderatque Gronov. Pro vulgata vocabuli forma (quam revocavit Wess.) cum aliis facit etiam Etymologus, quem vide p. 317. l. 5. seqq. Denique Harpocratem si inspicias, vix dubitabis mendosam ibi esse vocem ἰθαλλέωσι, et ἰθαλλέωσι scriptis lexicographum. S.

[15. καὶ, τοῖς ἰσιλαῖς γὰρ ἰδόντες, etc.] Quum vulgo in omnibus editionibus continuo tenore, nulla post καὶ distinctione interposita, καὶ τοῖς ἰσιλαῖς γὰρ scriberetur, vitii suspectum hunc locum habuit Hemsterhusius, in Adnot. ad Luciani Dial. Mort. XXV. 1. Nempe non recordatus erat vir longe doctissimus loquendi genus, quum aliis priscis scriptoribus, tum Herodoto imprimis familiare; cujus exempla apud Nostrum habemus I. 8, 3, 82, 35. 85, 11. 114, 11. 119, 4. 121, 2. 124, 4. etc. apud Homer. Iliad. β'. 803. η'. 328. etc. apud Thucyd. III. 70. III. 107. etc. Sed propriam generis hujus vim rationemque aliis etiam viris, in Græcarum notitia literarum consummatissimis, haud satis

perceptam fuisse video. Nec enim Clarkius probari potest, (Not. ad Homeri loca cit.) in ejusmodi locutionibus ellipsin quamdam statuens: cum quo Hermannus facit, (Not. 301. ad Viger. Nostri locum I. 124, 5. respiciens; ubi idem vir doctus haud immerito quidem, sed justo durius, Wesselingium reprehendit, particulam γὰρ pro αὐτῷ, certe, cum Abreschio accipientem. Nec Ernestus facit satis, ad Iliad. η'. 328.) abundare γὰρ particulam, aut pro μί, positam, censens: cum quo hactenus Heynius sentiebat, (Observ. ad Homer.) quod γὰρ in ejusmodi locutionibus tantumdem ac μί, δὲ, et σιδήλια, valere censuit. Denique, quid ad explicandum Herodoteum istud et Homericum structuræ genus valeat, Platonica formula εἰ γὰρ; cum qua illud Wytenbachius contulit, (Annot. ad Herodot. I. 121. 3. in Selectis princip. Historicor. p. 352.) haud adparet. Quanto fuerat simplicius, cum Dion. Longino *οὐκ* "ΤΨ. sect. 22. et cum Eustathio ad Iliad. β'. 803. (p. 264, 36. ed. Bas. p. 394. ed. Rom.) particulæ γὰρ in ejusmodi locutionibus propriam notionem causalem vindicare; et hyperbaton, ut grammatici vocant, id est trajectionem agnoscere; nempe causam enunciatam, ante rem cujus redditur ratio. Ita nempe fit, ut in hujusmodi sermonis constructione particula γὰρ eandem vim ac *ἵνα* vel *ἵνα*, quum, quia, quoniam, habeat: de quo præter Eustath. l. c. uterque etiam Poëtæ Scholiastes a Villosino editus monuit. Possis vero etiam usitatissimam voculæ γὰρ vim, nam, namque, tenere; et id quidem duobus modis. Primo, si cogitando permutes inter se duarum propositionum sedes; quod ex professo Longinus l. c. in exemplo ex Herodoti lib. VI. c. 11. 4. seqq. petito ostendit. Altero, modo si eam propositionem, quæ causam continet particula γὰρ indica-

tam, tamquam in parenthesi positam cogites: qua ratione subinde Editores, adpositis parentheseos signis, difficultatem omnem, quæ videri poterat orationi inesse, sustulerunt. Nos promiscue, vel parentheseos signis adpositis, vel idoneo loco nonnisi commate incisa oratione, levavimus difficultatem. Valckenarium quidem non præterierat structuram hujus ratio; cujus vide Adnot. ad Nostri lib. VIII. 137, 8. De eademque commode monuit Damm, in Lexico Græco Etymologico, p. 316. nec neglexit eam Aug. Matthiæ, in uberiore Grammatica Græca, Lipsiæ, 1807, edita, p. 906. Hoc loco, in quo versamur, magis usitata sermonis structura hæc foret, καὶ τοὺς αὐτοὺς ἐπὶ τῆς πρώτης, ἐπὶ τῆς γὰρ αὐτοὺς ἰδὼν, etc. Sed, verum si quaerimus, naturæ convenientiorem eam structuram reperiemus qua usus est Scriptor noster, quoniam per rerum naturam causa præcedit effectum. S.]

27. *ὡς δὲ ἄρα παρίηται αὐτοὺς*] Vir doctiss. (Reiskius) *ὡς δὲ ἄρα*, quum autem videret, aut *ὡς δὲ εἶρε*, quum autem conperisset, offensus fortasse infinitivo, quo capitur delectaturque Herodotus. (nempe in oratione obliqua quæ vocatur.) Sic II. 139. *ὡς δὲ ἄρα εἰχιδναί τὸν Αἰθίοπα ἐξ Αἰγύπτου*, ut Æthiops ex Ægypto abiit. et VIII. 94. *ὡς δὲ ἄρα φεύγοντας γίνεσθαι κατὰ τὸ ἱόν*. Mitto lib. I. 86. Wess.

27. *ἰστορίσθαι εἴ τι λίγων*] *ἰστορίσθαι* frequentanti Herodoto nuspiam alibi fuit adhibitum *ἰστορίσθαι*: fortasse ne hic quidem, ubi, si quis Codex antiquus faveret conjecturæ, præoptarem *ἰστορίσθαι*, verbum certe Herodoteum, obvium VI. 3. et lib. II. c. 32. *εἰστωμαίνουσιν, εἴ τι ἔχουσιν πλὴν λίγων περὶ τῶν ἱερῶν τῆς Διόνης, φάναι*. qua structura hoc in loco posuisset; *ὡς δὲ ἄρα παρίηται, αὐτοὺς πληθύντας ἰστορίσθαι, εἴ τι λίγων περὶ Ἀρίωνος*. Gellio, scribenti XVI. c. 19. na-

vitas requisitos—dissimulanter interrogasse, equid audissent—super Arione, verbum *ειρωνεύσθαι* videri posset observatum; nisi sua quædam reliquis etiam Herodoteis immiscuisset: nihil juvat, ubi hac etiam in historia Herodoti vestigia premit, Dion Chrys. Or. XXXVII. p. 455. c. Sed Gellii paraphrasin felicior forte conector utiliter comparabit ad ista, quæ supra leguntur (l. 15. seq. hujus cap.) καὶ τοῖσι ἰσχυρίσθαι γὰρ ἡδονήν, vitii suspecta Ti. Hemsterhusio ad Lucian. p. 432. VALCK.—Verbum *ισχυρίσθαι* activa notione usurpatum nusquam utique, nec apud Nostrum, nec apud alium Scriptorem reperiri arbitror. Sed quidni, quemadmodum *ειρωνεύσθαι* in locis a Viro docto citatis, sic et h. l. *ισχυρίσθαι* passiva notione accipi possit? Nihil certe, quod impediatur, adparet: nec adjecto pronomine αὐτοῦς erat opus. Passivum τὰ ἰστορημένα, paullo quidem diversa notione, habes II. 44, 17. De ista loquendi forma, καὶ τοῖσι ἰσχυρίσθαι γὰρ ἡδονήν, paullo ante suo loco dictum est. S.

33. seq. ἀνάθημα χαλκῶν οὐ μίγα, etc.] Meminerunt donarii Pausan. Lacon. c. 25. Ælianus Nat. Anim. XII. 45. sed nihil de ejus magnitudine, quam Codicum quidam, deleta negatione, adaugent: non item Dio Chrysostom. Or. XXXVII. p. 455. Ἀρίων δὲ οὐ γὰρ Περὶάνδρος, ἀλλ' Ἀρίων ποιησάμενος μίμημα χαλκοῦ οὐ μίγα ἀνίστηναι ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς. Nostro prorsus conspirans, atque epigramma explodens, quo Periandro doni dedicatio contribuitur Florileg. (Anthol. ed Wech.) lib. IV. 16. p. 488. (Anal. Brunck. T. II. p. 154.) Dat aliud, et verum, ut opinor, melius certe, Ælianus:

Ἀθανάσιος πύρραϊσιν Ἀρίωνα, Κόκκινος οὖν, ἰκ Σικελῶν πλάγους οὐδὲν ἔχημα τόδε. WESS.

Vide Ælian l. c. et Analecta Brunckii, Vol. III. p. 328. num. 2. Carmen, quod cecinisse fingitur ipse Arion, ex Vol. III.

Æliani loco cit. exhibet idem Brunck. T. III. p. 327. de quo conf. Jacobs Animadv. Vol. I. P. I. p. 179. seqq. Pro scriptura *μίγα*, absque negatione, stat utique plurium probatorum codicum consensus: facile tamen patiar, si cui probabilius videtur, temere ab his omisam esse negantem particulam, quam ab aliis adjectam. S.

CAP. XXV. 5. ὑποκρητῆριδον σιδήρειον] Sic Hegesander apud Athen. lib. V. 13. (T. II. nostr. ed. p. 309.) ex Herodoto, et Philostratus VI. Vit. Apoll. c. 11. p. 247. In Plutarcho Defect. Orac. p. 496. nunc ὑποκρητῆριδον, sed olim, ut in Herodoto, teste Turnebiano libro. Ἐποκρητῆριον in Eusebio lib. I. adv. Marcellum c. 3. cujus ex verbis Th. Reinesius, vir longe doctissimus, lib. III. Observ. c. 6. non citra rationem conficit, vocabulum injuria a doctis interpretibus in diminutivorum numero censeretur: nam haud exiguum hoc ὑπόθημα τοῦ Ἀλυάστου κρατῆρος, fuisse ex Pausan. X. 16. et Hegesandro abunde liquere. ΚΡΗΤΗΡΑ ΚΑΙ ΤΙΠΟΚΡΗΤΗΡΙΟΝ, craterem cum sua basi, habet quoque Sigæ inscriptio, p. 34. WESS.

7. σιδήρου πύλλασις ἐξῆρε] Ferri inter se glutinum excogitavit vertit Hieronymus in Eusebii Chron. Olymp. XXV. 4. Id vero quale fuerit, an simile fermentationi, qua adhibito æris genere fabri ferrarii defunguntur, finire non puto necesse. Pausanias tamen innuit: μόνη δὲ πύλλα συνίχου τοῦ καὶ ἵσσειν αὐτὴν εἶναι σιδήρου διαμύς. Solum glutinum basin, sive τὸ ὑπόθημα τοῦ κρατῆρος, ligat, estque hoc ferro vinculum. De Glauco plura Fr. Junius in Catalogo Artific. p. 92. WESS.—De Glaci arte hæc REISKIUS adnotavit: “Καλλητὸν est quod Latini cœlatum seu stellatum appellant; hoc est, ejusmodi opus, quo diversi generis metallum in alio infixum est, et quod maculis quasi aut stellulis, ad cœli

instar, nitet: *μυβληματικόν*. Livius (IX. 40.) arma, ait, auro argentoque cœlata, hoc est, interstincta. —Hæc ille, cum quibus conferri possunt quæ Larcherus ad h. l. disputavit. Sic nempe *λυθολητοι* opus, est gemmis distinctum; *χρυσολητοι*, auro (adglutinato) distinctum, auro cœlatum. Istud autem *ὑποπρητηγίδιοι* sua adhuc ætate Delphis existisse, ait Athenæus l. c. vere dignum spectatu propter cœlatas in eo varias animalium figuras, et alias insectorum plantarumque. S.

CAP. XXVI. 6. *ἴσται δὲ μεταξὺ—ἰππὰ στάδιοι*] T. Fabri conjecturam (*ἴσται δὲ τὸ μεταξὺ* legendum suspicantis) Jac. Gronovius valere jussit; *ἰππαστάδιοι*, ut oratio constet, refingens: stabit eadem, si *ἰππὰ στάδια* cum St. Berglero malueris; nequē incondita erit, si *ἰσὶ* δὲ reperiat. Noster VI. 36. *ἰσὶ δὲ οὗτοι στάδιοι ἕξ τι καὶ τρήκοντα τοῦ ἰσθμοῦ*. Tum, de ipso hoc templi ab Epheso intervallo, Xenoph. Ephes. I. p. 2. *ἀπὸ τῆς πόλεως ἰσὶ τὸ ἱερὸν στάδιοι δὲ ἰσὶν ἰππὰ*. Itaque optio est. De belli hujus occasione atque eventu Ælian. V. H. III. 26. et Polyæn. Strateg. V. 50. Wess.—Nil opus erat constantem sollicitare librorum scripturam: satis sibi oratio constat, subintellecto nomine *τὸ διάστημα*, quod menti Scriptoris obversabatur. S.

11. *αὐτίων*] Nullum sine patrocinio vitium, in re diversi generis Seneca ait. *Αὐτίων, τουτίων*, etc. Ionum sunt, hujus dialecti scriptoribus frequentata. Jensium vide in Luciani Astrol. c. 1. Mediceæ membranæ in horum usu variæ: modo probant, modo improbant, ut I. 135. 142. 143. etc. quæ mihi mobilitas non adridet. Suum Herodoto reddam, quoties occasio feret. Wess.—Nempe *αὐτῶν* h. l. Gronovius suo e codice, quem ipsius Herodoti genuinam repræsentare scripturam putaverat, adscivit. Noster cod. F. in masc. et neutr. gen. tantum non con-

stantissime *αὐτῶν* et *τούτων*, in fœm. vero *αὐτίων, τουτίων* præfert. Herodotum ipsum in masc. et neutro gen. constanter *αὐτίων, τουτίων*, scripsisse nec negare equidem nec adfirmare ausim. Illud profiteor, sæpe mihi obortam esse suspicionem, a viro docto qui Aldinæ præfuit editioni, multis locis invectas esse Ionicas verborum formas, quas nullus codex MS. exhibebat: quibus in locis ex silentio eorum hominum, qui in gratiam editorum alios codices conferunt, et multa sæpe, quæ ipsis minutæ esse videntur, negligere solent, non continuo colligi potest, codices illos cum Aldina scriptura consentire. S.

CAP. XXVII. 14. *οἰκότα ἰλαρίζων*] Sic lib. V. 10. VII. 5. etc. Medicei *οἰκότα* melius non est: adplauderem si *οἰκότα* foret, quod I. 137. 155. etc. rectissime edit. Cl. Reiskius ante hæc existimat deesse, *ἵνα ἱερδῶς ὑπαγάγῃ αὐτούς*: modo tamen certum sit, Herodotum Isocrate more cola sibi æqualia et respondentia voluisse fingere, quod ego certum esse minime mihi persuadeo. Wess.—Vide Var. Lect. Scripturam *οἰκότα*, quæ in nostris excerptis Parisiensibus non nisi ex uno Pb. enotata est, perinde in codd. Pa. Pb. et Pd. reperiri docuit Larcher in Notis ad h. I. S.

16. *λαβεῖν ἀράμνοι Λυδὸς ἐν Θαλάσσει*] Quod Steph. vulgavit, *λαβεῖν ἀράσθαι Λυδὸς*, id Codd. auctoritatem secutus fecit: tueri quoque factum potest, quod *ἀράμνοι* lenem orationem nonnihil turbent. Quare tollendum *ἀράσθαι* Cor. de Pauw. decrevit. Reiskius revocandum censuit, aut in *ἀράμναι*, (?) quod Ionum ore idem, vertendum. Equidem consensui tot MSS. non obnitar. Vide Gronovium. Wess.—Monuerat Gron. speciosum esse Stephani *ἀράσθαι*, sed obluctari MSS. Jam compertum quidem habemus, sic scriptum in codd. nonnullis: sed utique speciem hoc habet

correctionis ex conjectura docti ejusdam hominis profectæ, qui corruptum esse intellexisset, *ἀράμνιοι*, quod in vetustis codd. hic legebatur. Blandiri egregie posset, ni a librorum scriptura nimis recederet, ingeniosa Toupii (Epist. Crit. p. 64. seq. ed. Lips. p. 79. ed. Lond.) conjectura *αἰωριόμνιοι*, qua lepide opposita forent ista duo, *ἰστυριόμνιοι* λαβῶν ἐν ἡπείρῳ, et λαβῶν αἰωριόμνιοι ἐν θαλάσῃ. conf. Herod. VI. 116, 6. Quam conjecturam secutus, sed simul a veteris scripturæ vestigiis minus discedens Werferus in Actis Philologor. Monac. T. I. p. 74. *αἰωριόμνιοι* corrigit, intelligens insulanos scientia navali *αἰωριόμνιοι* (id est elatos, confidentes, coll. VIII. 100, 7.) superaturos se sperasse imperitos adversarios. Equidem auspiciatus sum, *αἰωριόμνιοι* scripsisse Herodotum, (coll. VIII. 56, 5. 94, 3. et I. 165, 18. 170, 5.) quod primum in *ἀράμνιοι*, ac dein in *ἀράμνιοι* fuisset mutatum. Reiskius *ἀράμνιοι* ea notione conjectaverat, qua λαβῶν *ἀράμνιος* dicitur ille qui medium sublatur, sublimem gerens, tenet, eumque ad solum adfigere minatur. Ne quem vero turbet permutatio casus, *αἰωριόμνιοι*, quod ad præcedens *ἡσιώτας* referri debebat; opportune Werferus l. c. simillimas ἀνακολούθως adnotavit apud Nostrum occurrentes, I. 56, 2. seq. IV. 15, 8-10. IV. 137—6. seq. Ejusdem generis est. I. 63, 12. S.

CAP. XXVIII. 4. Λυδοί, Φρύγες, etc.) Lydorum minime opportuna hic ponitur mentio, siquidem eos non domuit, sed a majoribus accepit, imperio subditos: reliquas nationes Lydis rex addidit, *προεστειπαμένου Κροίσου Λυδοῖσι*, uti sequitur. Vidit et hoc Corn. de Pauw. Thraces Europæos Croesus non subegit, sed Asiæ incolas, Thynos et Bithynos, ex Thracia progressos. Bene Claudianus II. in Eutrop. v. 247.

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Adde infra VII. 75. Wess.—Lydorum nomen, quod ad unum omnes libri hic præferunt, delere equidem non sum ausus. Lydos non *κατιστρέψατο* quidem Croesus, sed eos tamen ὑπ' αὐτοῦ εἶχε, nempe a majoribus accepto imperio: quare hos ante cæteros nominavit Scriptor. S.

CAP. XXIX. 3. ἄλλοι τι οἱ πάντες ἐκ τῆς, etc.) Cur, obsecro, οἱ πάντες σοφισταί? aptius equidem hac in sede judicarem *ἐπιφανείς*: ut Sardes isto tempore venisse dicerentur ἄλλοι τι ἐπιφανείς ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταί, — καὶ δὴ καὶ Σόλων. VALCK.—membranæ conjecturæ robur negant. Videtur Herodotus illos, qui uno tempore et habiti et vocati Sapientes sunt, innuere. Nihil sane erat, cur Plut. de Malign. Herod. p. 857. *ε. σοφιστὰς* eos nuncupari indignaretur, cum Solonem Isocrates, Themistius atque alii, quibus testimonium Jo. Meursius in Solone c. 4. denuntiavit, non alio ornarint titulo, nec in contemptum tamen, uti neque Herodotus, cui Pythagoras *σοφιστῆς* IV. 95. et *σοφισταί* quotquot tota Græcia sapientiæ fama illustres II. 49. Belle Aristides T. III. p. 517. οὐχ Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληται; οὐ Πυθαγόραν πάλιν; οὐκ Ἀνδροτίαν τοὺς ἰστὰ σοφιστὰς προεστίηναι; λίγω δὴ τοὺς σοφούς. Demosthenes (nisi Androtion fuerit, de quo Aristides,) in Erotic. p. 757. de Solone, ἵπ' οὐδὲν μᾶλλον ἰσχυοῦσιν, ἢ τῶν ἰστὰ σοφιστῶν ἵσως γίνονται. (Demosth. ed. Reisk. Vol. II. p. 1416.) Verum ea turbato animo Plutarchus; pacatior Chilonem τὸν σοφιστὴν T. II. p. 96. et reliquos de hoc numero *σοφιστὰς* salutavit. Wess.

CAP. XXX. 1. Αὐτῶν δὴ ὃν τεύχων καὶ τῆς θωρίης, etc.) Adsentitur in decenniali peregrinatione, Croesique et Solonis congressu Plut. in Solon. p. 92. non infitatus fuisse qui eum τοῖς χροῖσις ὡς *πιστολάμνιον*, sive temporum ratione con-

mentitium, haberent: neque nostra ætate deficiunt eadem illis opinati, Solonisque cum Cræso colloquium fabulis adnumerantes, in quibus Jac. Bruckerus, *Histor. Philosoph. T. I. p. 444.* et *Freretus Comment. Acad. Inscript. T. VII. p. 433.* Solonem aiunt Olymp. *XLVI. 3.* leges Atheniensibus tulisse; obiisse, nec in Lydia tamen, tyrannidis Pisistratæ anno secundo sub Olymp. *LIV.* qua regnare Cræsus inter Lydos cœperit: itaque pergula pictorum, veri nihil. Sed fac certum ratumque esse, quod ex *Hæraclide Pontico Plut. in Solon. p. 96. r.* perhibet, Solonem *ευχρὸν χρόνον* [conplures annos post occupatam a Pisistrato tyrannidem superstitem fuisse; quid impedit, quo minus in Lydiam, gemente sub unius dominatione civitate, peregre abire potuerit, quorsum et ea ducunt, quæ *Diogen. Laërt. lib. I. 90. 99.* habet, tum *Libanius T. II. p. 297. a.* Atque hoc secutus est *Jo. Meursius* in *Solone suo c. 28.* At tum *Herodotus* et *Plutarchus* cum *Proclo* in *Timæum Platon. p. 29.* quibus illud iter et colloquium ante Pisistrati tyrannidem figere libuit, in errore, quem et illis exprobravit *Jo. Meursius*, manifesto erunt. Fac tamen, (et quid morabitur, quo minus ponatur,) Solonem non statim a latis legibus, sed illis annorum lapsu stabilitis, itinere se tradidisse: porro Cræsum *Alyattæ* patri regni cōsortem fuisse, quod *Noster* significare videtur *I. 92.* ejusdemque auspiciis bella gessisse, ut apud *Suidam* in *Κραῖσος*: quo quidem tempore, si juvenem principem et fortunæ successibus ebrium, Sardibus Solon convenerit, nihil profecto erit, cur fabulosum hoc colloquium censeatur, ne ipsa quidem *Amasis, Ægyptiorum regis*, mentio. At hæc conjecturæ sunt; tales tamen, quæ scriptoris fidem ex tanta volutatione extrahere queant. Vide et *Ampl. Bouherii Diss. Herodot. c. 16. Wess.*—Cum his

contulisse juvabit quæ de *Solonis ætate* *Larcherus* ad *h. l.* disputavit. *S.*

10. φιλοσοφίαν γῆν πολλὰν διακρίνει, etc.] Vulgatum *τῆς πολλῆς* justissime *Gronovius*, quippe in sermonis indolem arietans, in exilium ire jussit; qui si et γῆν correxisset, ut in *Homer. Iliad. δ'. 80.* ὅς τ' ἐπὶ πολλὰν γαῖαν ἐληλυθώς, locum persanasset. Amplexi id merito sunt, trium MSS. auctoritate probe munitum, *Küsterus* in *Cler. Bibl. N. et V. T. V. p. 389.* *D'Orvilius* ad *Chariton. lib. II. pag. 160. (pag. 297. ed. Lips.)* *Abbas Geinoz, Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 58.* et *Reiskius*. Ipse *Herodotus*, quod sedulitatem *Gronovii* haud latuit, *IV. 76. ἰστί τι γῆν πολλὰν διακρίνει*, in re non dissimili. Tale quoque hoc *Democriti* apud *Euseb. Pr. Evang. X. 4. p. 472. ἰγὰρ δι τῶν πατρ' ἑαυτὸν πλείστην γῆν ἐπιπλακυσάμενη ἰστορίων τὰ μέγιστα.* Neque dubium mihi est, quin *Medic. scriptura* et similis ferme *Vatic. ex frequenti T. et Γ* confusione [progenita fuerit: ferri tamen potuerat, si *Cræsus Ἀσίης τὴν πολλὰν*, quemadmodum in *Arriani Indic. c. 5.* memorasset, uti *Λιβύης τὴν πολλὰν* *Joseph. c. Apion. I. 19.* et *Καρίας τὴν πολλὰν* *Noster V. 103.* At τὴν πολλὰν, nullo regionis adposito vocabulo, quis plurimam mundi partem jure explicuerit? *Wess.*

18. Τίλλε, τοῦτο μὲν τῆς πόλεως, etc.] *Demiratus* sæpe sum, nemini leve, quod hæc occupaverat vitium (vid. *Var. Lect. ed. S.*) suboluisse, præsertim sequentibus id manifesto prodentibus. *Medicei* quidem ope *λε τοῦτο* δι aliam faciem induit, nec speciosam tamen: meliorem putabat *Cl. Reiskius* *εὔτω δι*. Mihi scripsisse semper visus, quod editum cum maxime est. Auctorem opinionis *S. Remigii* codicem habeo, ipsumque *Herodotum* *τοῦτο μὲν* et *τοῦτο δι* toties totiesque iterantem: exemplorum affatim est in *Porti*

Lex. nec Herodoti studiosum fugere possunt. Quem autem Τάλλον adpellat, is Τάλλος Tetzæ Chil. I. 30. et VIII. 197. Vide T. Hemsterhusii, longo mihi usu junctissimi, adnotationes in Luciani Contemplant. cap. 10. Wess.—Quod Wytenbachius malit, (Select. princ. Historic. p. 346.) τῆς πόλεως εἰ ἤκουσι, potuerat utique sic scribere Herodotus: at tunc sententia hæc foret, felicem fuisse Tellum quod ad civitatem spectat, scil. hanc ei felicitatem contigisse ut patria fuerit Atheniensis. Nunc consentientibus libris omnibus, iisque etiam vetustissimis, πόλις εἰ ἠκούσης ait, quum prosper et florens esset civitatis status; quæ nimirum haud minima pars felicitatis boni civis est, si ad vitæ usque finem constanter florentem videt suam civitatem. Neque caussam video, cur εἰ ἤκου (quod idem fere ac εἰ ἔχου significat) non possit absolute poni; quum præsertim genitivus casus, si quis adjicitur, (veluti εἰ ἤκου τοῦ βίου) non a verbo εἰ ἤκου regatur, sed a subintellecta præpositione ἵνα. S.

CAP. XXXI. 1. 'Ὡς δὲ τὰ κατὰ Τάλλον προειρήφατο] Mutavit vir doctissimus [Reisk.] Miscell. Lips. Vol. VII. p. 613. ultimum in προειρήφατο, neque aliud in scripto ad me, nisi προειρήφαι esse aliquem ad se convertere, attentum sibi facere: itaque, nam cetera consulto omitto, verborum sententiam videri: postquam dixisset res Telli valde beatas, eoque attentum et animi suspensum fecisset Croesum Solon. Quin credidisse olim se, τοῦ κατὰ Τάλλον præstare. Quo quidem molimine, adjumentis codicum deserto, non opus erit, modo ex consequenti ad sententiam cum Cl. Abreschio Diluc. Thucyd. p. 332. admiſcatur προειρήφατο ἱερωτῆν, incitavit ad porro interrogandum. In Parthenii Erotic. cap. 1. καὶ τοὺς αὐτοὺς δωδεχόμους εἰς πολλὰ ὄντα προειρήφατο, ille

hospitio exceptum multo vino provocavit. Herodoti mentem Valla bene adsecutus est. Wess.—Mihi hæc visa erat sententia fuisse Herodoti, dictis illis admonitum Croesum voluisse Solonem, ut de beatitudine hominis rectius judicare disceret. Quod Reiskius τοῦ κατὰ Τάλλ. maluerat, idem fere valet τὰ κατὰ Τάλλον. S.

4. Κλίοβις τε καὶ Βίτων] Creberri-
ma utriusque mentio; sed, quemadmodum Archiep. Κλίοβιν adpellitant priorem. (cf. Var. Lect. ed. S. Opportune monuit Hemsterhusius, metri necessitate hunc scribendi modum Epigramma probare in Stobæi Serm. CXIX. p. 603. Οἷδα Βίτων Κλίοβις ἑ' ἰωὶ σώμασιν οἰκίσαι Ζεύγλαν ζωέμενοι, etc. Sic ergo præstat. Adde Jo. Alb. Fabricium ad Serti Hypotyp. lib. III. 24. p. 186. ubi pars hæc Musæ Herodotæ λόγος περὶ τῆς Ἀργείας ἱερείας, et Jo. Davisium ad Cicer. Tusc. Disp. I. 47. recte Stobæi μητρεὺς αὐτῶν διζαμίνης corrigentem: quod tamen non Stobæi, sed Gesneri videtur peccatum: nam in Veneta editione διζαμίνης vulgatum primitus fuit. Wess.—Epigramma istud in Cleobin et Bitonem Latinis versibus reddidit Grotius, Floril. p. 494. Græcum habes ibid. p. 495. et in Brunckii Analectis T. III. in Lectionib. et Emend. p. 274. T. IV. p. 123. ed. Lips. S.

8. Ἰδὲ πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν Ζεύγιν κομισθῆναι] Junonis Argivæ sacerdotio fungebatur, nec sacris per legem abesse poterat. De ea, præter Æschin. Socrat. Dial. III. 10. Choricium Or. in Procop. Gazæum, c. 33. Palæphat. Incredib. cap. ult. Servius ad Georgic. III. 532. Herodoti Historiam primam laudans. Wess.—Ut hic Argivæ, sic et Athenienses mulieres ad celebranda magna Eleusinia curribus vehi solitas esse docet Schol. ad Aristoph. Plut. 1015. S. 10. ἱκκληῖσιν] De iisdem Cicero,

Tusc. I. 47. Juvenes hi,—veste posita corpora oleo perunxerunt, ad jugum accesserunt: ita sacerdos advecta in fanum. Ciceronem in Herodoto legisse suspicor: *ἰνδύμενοι δὲ* (veste posita) *τῇ δερὶ οἱ νηνίαι, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζιὺ-γλιν, εἴλον σὴν ἀμαξάν.* Atque illud *ἰνδύμενοι* antepono lectionibus vulgatis, ceterisque, quas ad istum Ciceronis locum excogitavit Ampliss. Bouhierii solertia. VALCK.—Liberior Ciceronis narratio neminem morari debet; quum præsertim ipse non unius Herodoti, sed plurium etiam aliorum auctorum invocat testimonium. Bene Valla, ad verbum, tempore exclusi; nempe, urgente tempore prohibiti expectare jumentorum adventum, coactique ad templum properare. Simillima formula, in re quidem diversa, Polybius usus est, XVII. 8, 2. *βουλόμενος ἐκκλιῦσαι τῷ καιρῷ τὴν κατηγορίαν.* Conf. Epictet. Diss. III. 22, 70. et Indicem nostrum Græcitatibus in Epictet. p. 306. S.

17. *τῶν νηνίων τὴν ῥώμην*] In MSS. dissensu eligendi arbitrium est: ego *γνώμην* præferrem. Juvenum *ῥώμην* supra attigerat, fuitque in Bitone sane quam eximia: *ἡ Βίτων ὑπὸ ῥώμης τε καὶ ἰσχύος ταῦτον ἐκράμενος ἦν ἵκε* in Pausaniæ lib. II. 29. At *pium* hoc juvenum in matrem studium supra omne corporis robur conspectius erat et laudabilius. Imaginem, de qua mox, vidit et Argis Pausanias, an huic plane similem non dixero. Refert huc vetus marmor L. Begerus Spicileg. Antiq. p. 146. WESS.—Numeri testium si ratio habenda, utique præferri debebat scriptura *γνώμην*, quam et Larcher et Wytenbach unice probarunt, et Schæfer revocavit. Mihi vero hoc ipsum *γνώμην* bono quidem consilio olim a probo quodam viro huc injectum, *ῥώμην* autem visum erat ab Herodoto profectum; qui haud obscure innuere videtur, aliud

quidpiam Argivos, aliud Argivas laudasse. Jam Argivæ, matrem beatam prædicantes quod tales filios haberet, quid aliud spectarunt, nisi filiorum *τὴν γνώμην*, *pium* in matrem animum? At viri *τὴν ῥώμην* laudarunt, robur juvenum. Nec obstat, quod robur eorum supra (1. 6. et 12—14.) jam significaverat Scriptor; quin potius id, quod hic ait, ad ipsum istud quod supra dixerat, manifeste referri mihi videbatur. S.

CAP. XXXII. 5. *τὸ δὲ δῖον αὖν ἰδὼν φρονέον τι καὶ, etc.*] Similia his Amasis ad Polycratem III. 40. et Artabanus ad Xerxem VII. 46. Verius et de summo numine honestius Plato, *ὁ φθόνος ἔξω τοῦ δῖου χοροῦ ἵσταται*, quod ejus ex Phædro dictum merito prædicant Philo Jud. Q. Omn. Prob. Lib. tom. II. p. 447. et Maximus Tyr. Dissert. XLI. 3. Haud ægre itaque fero Plutarchi castigationem Herodoteam de Malign. p. 857. r. Scio, Homeri exemplo, modo in pia in Deum male dicta excusationem admittant, excusari ab Eustath. p. 444, 38. 946, 44. (p. 338, 15. et 922, 52. ed. Bas.) Alios præterea de Deo nihilo prudentius ac reverentius opinatos, quos Olearius dabit ad Philostrate. Vit. Soph. lib. II. p. 575.; neque ab hac labe inimmunes Christianorum esse plures, quorum imprudentiam magnus Casaubonus haud dissimulavit in Gregorii Nysseni Epist. ad Eustath. p. 70. Præclarius Plutarchus de Deo Opt. Max. T. II. p. 1102. D. *Ἀγαθὸς γὰρ ἐστὶ, ἀγαθῷ δὲ περὶ οὐδένος ἰγγίνεσθαι φθόνος, οὐτε φόβος, οὐτε ἐγγὴ ἢ μῖσος.* Alia pro Herodoto in Apologia adversus Plutarchi criminationes Abbas Geinoz, Comment. Acad. Inscript. T. XIX. p. 117, etc. sed quibus non utor. WESS.—Multa multi Viri docti huc spectantia disputarunt; quæ cum fructu consuli poterunt. Lectoribus harum Adnotationum, instar omnium esse queant quæ ad Nostri lib.

III. c. 40, 7. Valckenarius commentatus est. Adjiciamus, quod inter alia ad h. l. Larcherus adnotavit, sententiam hanc, quam hic Solonem dicentem inducit Noster, eandem esse, quam idem Scriptor VII. 10, 55. Artabani persona, postquam dixit *ἰσὶν σφί ὁ θεὸς φρονήσας*, etc. his verbis declarat, *οὐ γὰρ ἐὰν φρονέειν μίγα ὁ θεὸς ἄλλων ἢ ἰωνῶν*: et ibid. paullo ante dixerat, *φιλίῃ γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούει*. Scilicet, solere Deum immissis gravibus calamitatibus arrogantiam castigare eorum, qui ob felicitatem, quam Ipsius benignitati debent, altos sibi spiritus sumunt et insolenter de sese gloriantur. Conf. c. 34, 1-3. S.

10. *παρέχονται ἡμέρας διηκοσίας*, etc.] Constat ratio, si annus fuerit dierum CCCCLX. et menses tricenarii sive *τριαννῶν ἡμέραι*. Sequetur tamen, ut, facta alternis intercalatione, xv. dies anno adcesserint, atque ita evaserit annus dierum CCCCLXXV., denis auctior, quam annuo cursu sol absolvit: sequetur praeterea, ut brevi temporum lapsu aestas in autumnum, hiems in ver incurrerit, et prorsus anni modus fuerit conturbatus. Atqui intercalabatur alternis annis, *ἵνα δὴ αἱ αἰῶνες συμβαίνουσι παραγιγνόμεναι ἐς τὸ δίον*: ut anni tempestates opportune recurrerent sibi que responderent. Hoc vero quid aliud erit, quam vineta sua cedere, et ipso remedio malum adaugere. Joseph. Scaliger ejusmodi id esse scribit, ut non solum propter absurditatem explodendum sit, sed etiam tantum temere pronunciatum praetereundum, extremo lib. I. de Emend. Temp. Vehementer id displicuit, cui raro Scaligerana placent, D. Petavio lib. I. Doctr. Temp. cap. 38. Nec probare se potuit L. Allatio de Mens. temp. c. 15. Et hic quidem veteres, dum hac intercalatione cursum solis exaequare studerent, mirum quantum ab eo exorbitasse

agnoscit: qua quidem confessione id, quod in Scaligero damnabat, admittit ultro. Ille vero auctiori per intercalationem anno dierum aliquot exemptione atque omissione fortasse intercalarium, ut ad metas suas revocetur, succurrit. At nihil de dierum exemptione Herodotus; qua quoque recepta, quod neglectum demiror, summa dierum in annis LXX. et intercalaribus XXXV. mensibus minime congruet. Durant proinde anni hujus inconmoda, quibus mederi conatur Vignolius, Chronolog. lib. VI. 5. p. 838. sed manu minime leni et Herodoto noxia. Salubrius auxilium paravit Stanisl. Grsepsius de Multipl. Siclo, etc. in Fasciculo secundo Rotterdam. p. 452; annum, quo de agitur, dierum fuisse ait CCCCL., cui alternis intercalationibus dies xv. adjecti fuerint, ut cursum solis adcommodaretur, sic aequasse dies CCCCLXV. Paria Julius Pontedera, Rom. et Græc. Antiq. Epist. xv. p. 176. Sed valide refragatur utrique aggregata dierum summa: neque negant docti viri, utramque a sciolo et harum rerum imperito, cum solam CCCCLX. dierum anni formam recordaretur, immutatam videri et corruptam: fuisse olim *ἡμέρας πεντακοσίας καὶ τετρακισχιλίας καὶ διαμυρίας*, viginti quatuor millia et quingentos dies ex annis LXX.; tum additis intercalariis, *πεντήκοντα καὶ πεντακοσίων καὶ τετρακισχιλίων καὶ διαμυρίων* viginti quinque millium, quingentorum et quinquaginta. Quæ, si Lydis anni dierum CCCCL. ratio probata fuerit, et Solon, posthabitis suæ civitatis moribus, eam spectarit, haud mala erunt. Vellem tamen liquidius comprobatum, talem anni habitum in Lydorum fuisse usu. Herodotus non nisi dierum CCCCLX. memorat lib. III. 90. Vellem quoque aliquid ex MSS. præsidii; quamquam de eo facile transigerem, si prius planissime liqueret: salva tum Herodoti, quem enormiter in

re satis obvia aberrasse, ad credendum difficile est, fides. Wess.—Quod ad firmandam sententiam sibi probatam desideraverat Wesselingius, id non modo ipsum, sed aliquanto etiam amplius et magis ad rem pertinens, repertum hodie confectumque haberemus, si in plano istud esset quod haud ita pridem a nescio quo viro docto in Novellis Literariis Halensibus monitum legere memini; nempe, ex Plutarchi libello De Animæ procreatione quæ in Timæo Platonis describitur intelligi, prisco ævo ex ipso- rum etiam Græcorum ratione annum nonnisi ccccl. dierum fuisse; eandem- que rationem firmari quoque Ovidii ver- sibus illis, “Jupiter antiqui contraxit
“tempora veris,” etc. Metamorph. I. 116. seqq. Mihi vero, quamquam nondum contigit vel apud Plut. vel apud Ovi- dium id quod ibi Vir doctus vidit, liqui- do reperire, tamen etiam nunc nulla probabilior ratio solvendæ Herodotei hujus loci difficultatis occurrit, quam ea ipsa quæ Wesselingio se probaverat: nisi plane statuere velimus, crassiore quadam ratione hæc Solonem Lydo Cræso dicentem induci ab Herodoto. Nec enim Wytttenbachii probare possum rationem; qui, tenens id quod in vulga- ta hujus loci scriptura primum ponitur, nempe lxx. annos conficere dies xxviii. cc. intelligensque adeo singulos annos cccclx. dierum, deinde in sequentium numerorum notatione suspicatur multi- plices errores esse invecos. Igitur, ne funditus turbentur tempestatum ratio- nes, quarum conservandarum caussa in- ventos esse menses intercalares significat Herodotus, vulgatam scripturam ex ip- sius Herodoti mente sic corrigendam Vir doctissimus censet, ut mox pro τεύ- στρον τῶν ἰσίων, (l. 12.) τεύκτρον τῶν ἰσίων legatur, id est, sextum quemque annum, tum ut loco intercalarium mensium xxxv. ponantur xl. cum $\frac{2}{3}$, nempe δαδι-

κα δίοντες τριτημορίου: porro, loco die- rum ml, dies ccccl; denique, in univer- sa summa, loco dierum xxviii. ccl, dies xxviii. dl. Quæ quidem ratio, quantum- vis et erudita et ingeniosa, Larcheri et- iam suffragio comprobata, fieri tamen non potest quin nimis violenta debeat videri. Taceo, quod, quemadmodum hoc loco, sic et lib. II. 4. 6. diserte Scriptor noster docet, Græcos tertio quo- que anno mensem intercalarem adjecis- se. S.

21. πᾶν ἰστί ἀνθρώπος συμφορῇ.] Si πᾶς malueris, quo modo Aldinum emenda- vit Chytræus in Adnotat. Herodoteis, et Codicum nonnulli cum Clemente Alex. et Theone legerunt, nihil est, quod offendant: omnis utique homo æ- rumnosus est. Tale Alexandrinorum Interpretum Jobi xxv. 6. πᾶς ἀνθρώπος σαρκία. et Scythæ cujusdam πᾶς γὰρ μέ- τωπόν εἰμι in Æliani Var. VII. 6. tum Democriti in Hippocratis Epist. ad Da- magetum, p. 229. Ed. Ald. ὅλος ἀνθρώπος ἐν γυντῆς νόσος ἰστί. At plures cum Stobæo MSS. πᾶν ἰστί ἀνθρώπος συμφορῇ. Pro quo vir quidam doctus, citra caus- sam tamen, ad marginem Aldinæ meæ πᾶν ἰστί ἀνθρώπου συμφορῇ. Idem in opi- nionem venit Cl. Reiskio, fatenti tamen, omnia stare posse, modo κατὰ ad struc- turam adsciscatur: tendit et huc desi- derium Cel. Gesneri ad Luciani Asin. c. 56. neque longe deflectit in larga dis- putatione P. Horreus, Obs. Herod. c. 6., varius tamen, ut solet. Lud. Küste- rus versionem Gronovii et distinctionem, igitur, universum est, homo calamitas, taxat, suffectis his, ita igitur, O Cræse, homo totum casus est: neque enim ve- rum esse, omnes homines calamitosos esse; ipsum fateri Solonem in hac ad- locutione, quosdam felices videri. Quod equidem non infitior, nec συμφορῇ con- tra scriptoris morem casum putō. Gau- demus mortales prospero sæpe rerum

successu; at quot non incurrunt, quæ felicitati isti fræna injiciunt, manifestantque, ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν Εὐδωλ', θρασύτερ ζῶμεν, ἢ κορυφὴν σκιάς, ut in Sophocl. Ajac. 125. Sive ergo universum Gronovii, sive totum Küsteri prætuleris, ad summam res eodem deveniet. Mihi tamen, ne dicam dolo, æquius meliusque videtur, omnino homo calamitas est, sive calamitosus, uti Valla.

Ὁ βίος ἀληθής οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορά.

alia in re Euripid. Alcest. 802. Wess. — In istam sententiam calamitatem mortalium deplorat apud Nostrum Arctabanus, VII. 46, 10. seqq. et ipse Jupiter apud Pœtam, Iliad. ε'. 445. Sed hoc quidem loco, si connexionem species disputationis, videtur utique συμφορὰ in eam sententiam intelligenda, quam in Latina versione expressi. Quod si constanter in malam partem acceptum vocabi. συμφορὰ posuisset Herodotus, non opus fuerat adjecto epitheto ἄχαρις συμφορὰ, quo utitur, I. 41, 3. VII. 190, 10. Bene habet πᾶν adverbialiter accipiendum, ut supra I. 21. quemadmodum vulgo compositum πάμπαν. S.

23. πλουτίειν μὴν μίγα φαίνομαι] Voculam μὴν, elisam a vicina, Stobæi præbet Florilegium, pag. 564. 47. πλουτίειν μὴν μίγα φαίνομαι: necessarianæ monstrant sequentia, ἐκείνο δέ. In vicinis nonnulla quoque Stobæus habet vulgatis meliora: τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον, (I. 26.) quod Codices firmant Anglicani. δυοῖσι προίχαι τοῦ εὐτυχοῦς μούνοισι, (I. 29.) pro μούνον. ὁ βασιλεῦς. (I. 46.) Ibidem ἄπειρος male vulgatum, ut hic, (I. 34.) ante alios dudum correxerat Dan. Heinsius. VALCK.

26. πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον] Rectissime Gronov. ἔχοντα recepit, a quo vellicando consultius fuerat manus abstinere. Structuræ exempla si requirantur, sumi ex lib. VI. 7. et 13. VIII. 100. et 111. etc. possunt.

Vol. III.

Ego vero εἰ, quod Valla in suo habuit, Stobæusque et Britannici libri edunt, sua in sede collocavi: postulabant iteratæ locutiones καλῶς, εὖ et εὐχαρίστως τὸν βίον τελευτῆσαι, tum orationis habitus. Neque enim ad perfectam felicitatem satis est jucundus bonorum cumulus, si molesta decessio accedat. De Polycrate Amasis lib. III. 43. ἔτι οὐκ εὖ τελευτῆσεν μίλλιν εὐτοχίαν τὰ πάντα. Hæc, quæ sub manu sunt, imitatus est Dionysius tyrannus in Stobæi Serm. XCIII. p. 560. Wess.

34. ἄπυρος δὲ ἴσται] Quod olim ex conjectura D. Heinsius, indice Jungermano ad Polluc. II. 61. tum Küsterus, Abbas Geinozius, et Reiskius, id certum præstat Vaticanus codex. ἄπυρος, quidquid dicatur, valere non potest: addi debuerat, cujus rei expertus esset, ut infra I. 207; nec latuit hoc H. Stephanum, qui expertus autem est malorum: at ita ἄπυρος idem erit ac ἰταθὴς κακῶν, quod et ille propterea in Latinis neglectui habuit: perperam profecto. Natum ἄπυρος est ex soni adfinitate, quæ in Al-dino, c. 196. ἱυπυρος ex ἱυτῆρος progenit: Reiskius admonuit. ἄπυρον membris omnibus integrum dixisse Gregor. Nyssen. Epist. ad Eustath. p. 10; vocarunt et alii. Nævus plane similis vitiauit hæc Libanii, T. II. p. 665. n. ἢ γὰρ οὐδὲν ἐγίγνετο αὐτῷ, ἢ κομιδὴν τινὰ εὐαρίσθησεν, αὐτὰ οὐδὲ ἄπειρα. Sententia oratoris postulat ἄπυρα. Wess.

46. ὁ βασιλεῦς] Difficiles habere explicatus ὡς βασιλεὺς et longe arcessitos, doctissimorum Virorum Gronovii et Horrei defensionem ostendunt. Si ex Stoa Solon loqueretur, cui dives, qui sapiens est, Et sutor bonus, et solus formosus est et Rex, non abnuerem. Planissima Stephani est pluriumque aliorum conjectatio, quam Stobæi patrocínio protectam, non repudiavi. Ipse plus vice simplici in hac oratione, ὁ βα-

εἰλιῦ. In celeberrimo, quod consequitur, dicto (σκοπίει δὲ χρῆ, etc.) Aristoteles hæsitat Ethic. Eudem. II. 1. et Nicomachic. I. 10; non item Sophocles Euripidesque, ad cujus Andromach. v. 100. Jos. Barnesium vide. Wess.

CAP. XXXIII. 1. Ταῦτα λίγων τῶ Κροίσῳ, etc.] Scabra hæc et salebrosa Abbati Geinozio, cui ex scriptura Paris. et Remig. adlubuit ταῦτα λίγωντι Κροῖσος οὕτως οὔτε ἔχειζιτο, hæc dicenti Cræsus nihil neque gratificabatur, etc. At satius inopportunitate ἀποσιτίσθαι, transeunte, ut aiunt, potestate, et sine suo casu, ne de nimia mutatione memorem. Reiskius, nisi mox ἀμαθὴς legatur, pro οὕτως mallet οὗτος ultro agnoscens, minime Herodotæ facilitati respondere omnia: contra ea Vallæ Latina, saneque est visus indoctus, laudat St. Berglerus, ἀμαθὴς ad eorum exemplum refingens; quod et mihi, auctoritate libri Britannici munitum, se probavit. Sic certe omnia plana. Plutarchus eundem ferme in modum ἦδη μὲν ἀλλόκοτος (Solon) ἰδοῦσι εἶναι τῶ Κροίσῳ καὶ ἄγροικος in Solon. p. 93. e. Wess.—Locum istum cum Valla (cujus in Latina versione nihil hic vel ab H. Steph. vel Gronov. v. a Wess. mutatum est,) sic vulgo interpretantur: Hæc Solon, neque assentando Cræso, neque ullius eum momenti faciendo, loquutus dimittitur: saneque visus est indoctus, etc. A qua sententia, ne Larcherus quidem, quamquam meliora a populari suo Geinozio edoctus, vel latum unguem discessit. Jam pridem vero Jo. Matth. Gesnerus (in Chrestom. Græca, p. 9.) perspecte viderat, longe commodiorem huic loco inesse sententiam hujusmodi: Hæc cum diceret Cræso Solon, neque benigne illum tractavit Cræsus, neque ullo eum loco habens a se dimisit, vehementer incitum hominem ratus, etc. Jamque olim in eandem sententiam locum hunc Æm. Portus in

Lexic. Ion. voce λόγος, interpretatus erat. Nempe hi ambo δόξας ἀμαθία εἶναι cum edd. ante Wess. et MSS. tantum non omnibus recte legebant: nam ἀμαθὴς, quod ex uno Arch. Wesselingius recepit, et post eum alii tenuerunt, vix dubitari potest quin ex imprudente correctione natum sit. Quod autem importunum Wesselingio visum est verbum ἀποσιτίσθαι activa notione (dimittere, a se dimittere) accipiendum; non recordatus erat vir doctissimus vel ex Xenophonte notum hunc verbi usum, Cycrop. I. 3. extr. et Memor. III. 1. extr. Jam iidem, quos paullo ante nominavi, Portus atque Gesnerus, quo sententia ista, quam dixi, verbis Herodoti inesse intelligatur, nihil prorsus mutandum censuerunt: nempe in illa dictione, Ταῦτα λίγων τῶ Κροίσῳ, aliquod ἀνακαλουθίας genus agnoscentes, non alienum ab Herodoti stylo, quum nominativus participii absolute ac veluti pendens ponitur, cui in reliqua verborum structura nihil ad amussim responderet; cujus generis exempla et alibi passim apud Nostrum et VIII. 83, 3. et 87, 7. coll. v. 9. exstant. Et in hac ratione adquiescere forsitan poteramus, ni duo codd. MSS. Wesselingio etiam citati, vestigia prodere nobis visi essent veteris scripturæ λίγωντι Κροῖσος, quam partim ex his ipsis codicibus partim ex Geinozii conjectura, (Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XVI. p. 59. seq.) adoptavimus. Cæterum in editis a nobis Herodoti Græcis commodius post οὐδινὸς delebitur comma; quo clarius adpareat, pronomen μιν non minus ad verbum ποιησάμενος, quam ad ἀποσιτίσθαι, referri. S.

CAP. XXXIV. 6. ἢ γὰρ δὴ πωφός] Vide infra c. 85. et Diodor. Sicul. T. II. p. 553. ubi Maximi Tyrii μνημονικὸν ἀμάρτημα tetiginus, et Valer. Maxim. somnium Cræsi hinc describentem lib.

I. 7. ext. 4. Wess.—Monuit Eustathius, (ad Od. i. p. 230, 8 seq. ed. Bas. p. 1539 extr. Rom.) prisco sermone Græco κωφὸν mutum intelligi, recentiore surdum. conf. Nostrum I. 47, 13. et Adnot. ad c. 38, 9. Hippocrati κωφοὶ omnino dicuntur οἱ ἄμαυροὶ καὶ ἄσθενεῖς (hebetes et debiles) interprete Galeno in Glossar. S.

10. καταρρωδήσας] Semper Herodotus καταρρωδήσας et καταρρωδήσαι: quod et hic olim fuisse existimo. In Luciani Dea Syr. c. 19, 21. etc. ἰρρωδίην et c. 29. ἰρρωδίη, quæ nisi librariis accepta referantur. Nostri Ionismus proscribet. Wess.—Nempe, quod in Var. Lect. adnotare neglexi, scripturam καταρρωδ. cum superioribus edd. tenuerat Wesselingius, præter librorum auctoritatem non ausus Ionicam formam auctori restituere. καταρρωδ. primus edidit Reiz. eamque scripturam nostri codd. Pa. Pc. firmant. S.

CAP. XXXV. 6. ἴσσι δὲ παραπλησίη ἢ κάθαρσις, etc.] Vide de lustrandi consceleratos Græcorum ritu Eurip. Orest. 511. et Iphig. Taur. 950. et Schol. ad Iliad. Ω. 480. Wess.

9. ἰφίστιος ἱμὶ ἰγίνε] Scholiastes Apollon. Rhod. ἰφίστιον, ἰπὶ τῇ ἰστίῃ ὄντα, recte: IV. 747. Supplex est, ad focum pro more adsidens. Vide Des. Heraldum in Tertullian. Apolog. I. Digression. 26. p. 252. Iterum Apollon. IV. 703. μέγας θυηπολὴν, οἷα τ' ἀπολυμαίνονται Νηληϊεὺς ἰκίται, ὅτ' ἰφίστιοι ἀντίωσιν. Æschylus Eumenid. 580. ἴσσι γὰρ δόμων ἰκίσσης ὅδ' ἀνῆρ καὶ δόμων ἰφίστιος ἱμῶν. Scio et domesticum adsignificare ex Criticis ad Apollon. I. 909. non hic. Wess.

11. Γορδίῳ μὲν τοῦ Μίδω ἱμὶ παῖς] Errantem Vallam bene in ordinem coëgit Gronovius. Gordius ejus Midæ filius fuisse videtur, de quo supra c. 14. Neque opinari absurdum erit, Phrygiæ, sed Cræso tributariæ, regno præfuisse.

Conf. Ampl. Bouherii Dissert. Herodot. cap. 8. p. 85. Wess.

16. μῖνον ἐν ἡμιστέρῳ] Sic VII. 8, 4. τὰ τιμώτατα νομίζονται ἐν ἡμιστέρῳ, nec sine MSS. discordia, quæ et in his Heliodori lib. VI. p. 265. ὦν, ὡς εἶμαι, φιλανθρώπων ἐν ἡμιστέρῳ πιστεύουσι: namque Xylandri scriptus ἐν ἡμιστέρῳ. Paullo diversum, obportunum tamen, uti admonuit St. Berglerus, Poëtæ H. in Mercur. v. 370. ἡλθιν ἐς ἡμιστέρου διζήμενος εὐλοπιδας βούς. Barnesii certe audacia, corrigentis ἡμιστέρῳ, excusari non debet. Wess.

CAP. XXXVI. 2. σοὺς χερῆμα γίνονται μίγα] Φαίνεται, quod olim docto viro adriserat, spretum recte fuit. Imitatur Athenæus in leone, quem Imp. Adrianus confecerat, μίγα χερῆμα ὄντα καὶ πολλῇ χροτῇ κατανημθέντα πᾶσαν τὴν Λιβύην, lib. VIII. p. 677. x. et Schol. Homeri Iliad. i. 525. Haud vero scio an adscribenda sint Heliodori loca, satis cognita, quæ St. Berglerus male conversa animadvertit. Æthiop. lib. VIII. p. 364. ubi βασιλείου αὐλῆς præoplat. lib. V. p. 233. et p. 246. de Charicleæ, ἴσσι γὰρ τι χερῆμα σοφώτατον, καὶ καιρὸν διαβέβαιον δραστήριος: est enim sapientissima, et sollers ad utendum occasione. Copulam de suo, nec male, addidit. Copiose et erudite de hoc genere Valckenarius ad Euripid. Phœniss. p. 71. Wess.—Notum illud Xenophontis, Cyrop. I. 4, 8. de cervo, καλὸν τι χερῆμα καὶ μίγα. S.

14. ταῦτά οἱ νῦν μίλι] Proxime præcessere, νόγαμός τι γὰρ ἴσσι. Phidippidem lib. VI. c. 105. dicit ἡμιροδόμον τε καὶ τοῦτο μιλιστῶντα. Nonnihil hinc distant in Luciani Prom. (c. 5.) T. I. p. 189. ῥήτωρ ἴσσι, καὶ τὰ ταιαῦτα οὐ παρέργως μιμελιέται αὐτῷ: quæque dantur similia. VALCK.—ταῦτα, sc. τὰ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXVII. 6. νῦν δὲ ἀμφοτέρων με τούτων ἀποκλησίας ἔχουσιν] Vallæ ex-

clusum me tenes necessarium negat Berglerus: satis fuisse exclusisti me, ut in Aristophan. Eccles. 355. ἀχράς τις ἰγκλίσας ἔχει τὰ σιτία, pyrum quoddam silvestre inclusit in alvo cibum, Atticos sic solere, præterque ceteros Sophoclem. Quod verissimum. Exempla olim dedi Observ. Var. I. 24. Nec multum referet tamen, Laurentium-ne sequaris, an Berglerum. Wess.—Nec vero prorsus perinde est. Periphrastico tali præterito (cujus generis plura ex Herodoto exempla Portus in Lexic. Ion. voce Ἐχω collegit) majorem quamdam, quam simplici, vim inesse, facile intelligitur. Vide modo, ex. gr. I. 27, 18. 41, 4. 73, 7. etc. S.

7. οὔτι τινὰ διλήν μοι παρὶδὼν, etc.] His Herodoteis respondet quodam modo Sophocleum, Œdip. Tyr. 544. διλήν ἢ μωρίαν ἰδὼν τίς ἐν ἡμοῖς, ταῦτ' ἰβουλίσσῃ ποιεῖν; Confer. lib. I. 108. et Paull. Leopardum Emend. VII. 11. Wess.

8. οὔν τι τοιοῦτό μοι χρὲ ὄμμασι, etc.] Scribendum puto: οὔν τοι τοιοῦτό μοι χρὲ ὄμμασι — φαίνεσθαι; Te (patrem) quibus me oculis oportet intueri? Sophocles Ajac. 462. Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανίς; Τιλαμῶν; Plurima hujus generis ad Ciceron. Or. pro Rabir. sub finem concessit Nic. Abramus. VALCK.

Ibid. οὔν τι τίσις, etc.] Sic (pro eo, quod olim scribebatur) Portus, Berglerus, Reiskius, quibus auscultavi. Noster II. 82. τίσις ἰγκυρήσει ex Florentino, hoc est τίσις, quibus? et IV. 155. τίς δυνάμει, κίη χειρὶ; qua copia? quave manu? Homerus Iliad. Ω. 387. τίς δ' ἔξ ἱστοῖς τοκέων; qui te genere parentes? Wess.

CAP. XXXVIII. 6. ἐπὶ τὰ παραλαμβάνόμενα] Non male. Laurentius, ad ea quæ suspiciuntur, sive quæ Mysi urgent, ut te duce in manus sumantur et peragantur. Conjecturæ doctorum vi-

rorum παραβαλλόμενα, περιβαλλόμενα, παρακαλούμενα nimiae sunt. Plato, sed alia forma, in Critia, p. 109. D. τὰ δὲ ἔργα, διὰ τὰς τῶν παραλαμβάνοντων φθορὰς καὶ τῶν μήκει τῶν χρόνων, ἠφανίσθη. Adi Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 665. et 679. Wess.—Ut παραλαμβάνειν ἀρχὴν est suscipere magistratum, et παραλαμβάνειν λόγον sermonem suscipere; (cf. Lexic. nostrum Polybian.) sic haud incommode παραλαμβάνειν ἔργον dixeris, opus vel negotium suscipere. S.

[9. τὸν γὰρ δὴ ἴτερον, διφθαερμένον τὴν ἀκοήν] Duo postrema verba primus non modo in suspicionem νοθείας adduxit, sed omnino tollenda censuit Reizius in Præfat. ad Herodot. p. xii. seq. “Si “non tantum (inquit) mutus, ut I. 85. “dicitur, verum etiam, ut h. l. significatur, surdus erat ille Croesi filius, “quo modo unquam fieri potuit, ut is “loqui disceret? Annon Herodotus I. “85, 2. diserte ait eum duntaxat mutum, ceteroquin autem integrum fuisse? Verba τὴν ἀκοήν adscripserat lector aliquis, notare sibi volens quoniam “sensus vitio Croesi filius laborasset: “qui lector, cum esset recordatus illum “dici ab Herodoto I. 34, 6. κωφὸν, id “vocabulum ea significatione acceptum, non qua id scriptores antiquiores “adhibuerunt, sed qua recentiores.” Eodem argumento inductus Larcherus verba ista e Gallica Herodoti versione exsulare jussit. Et speciosa utique ratio est, quæ dubitationem quidem gravem poterat injicere: nec tamen ita certa, ut spreto librorum omnium communi consensu prorsus eliminari verba ista debuerint. Denique nihil impedit, quo minus credamus utroque vitio laborasse hunc juvenem; et quoniam surdum, idcirco mutum fuisse; nec tamen prorsus aurium usu caruisse, aut successu temporis ita levatum fuisse id vitium, ut vocem loquentium percipere aliquatenus

ille potuerit, nec tamen prius ipsum articulatam vocem edidisse, quam ea occasione quæ infra cap. 85. refertur. Nec vero usquam Herodotus ait, præterquam quod mutus puer fuerit, cæterum sensus omnes integros habuisse: nam vocab. *ἰσιμῆς*, quo c. 85, 2. utitur, haud dubie non ad corporis facultates, sed ad ingenium et ad mores refertur. S.

CAP. XXXIX. 3. ἀλλὰ λίληθι σὶ τὸ ὄνειρον] Offendit et legentem moratur τὸ ὄνειρον hoc quidem loco: si abesset, revocandi nulla foret causa gravis; vix certe locum tuebitur, nisi adscita ad sententiam vocula κατὰ. Mecum sentit Corn. de Pauw opinio, conjectantis insuper τοῦ ὄνειρου, nec dissidet Reiskius. Wess.—In τὸ ὄνειρον consentiunt libri omnes; nec adparet quid inducere quempiam olim potuisset, ut ista verba, si abfuissent libris, adjiceret. Potest vero aut κατὰ τὸ ὄνειρον intelligi, aut (quod mihi magis adridet) καὶ κατὰ τὸ (i. e. καθ' ὃ) λίληθι σὶ τὸ ὄνειρον. S.

[7. ὑπὸ ὀδόντος τοῦ ἱππ. Foedum erratum h. l. Græca a nobis edita invasisse video, quod nescio an omnia hujus editionis exempla occuparit: εἴχι, pro ἱππ. S.]

CAP. XL. 3. μιτήσθαι τί σὶ ἵνα] Gælius μίτημι ex Cod. Arch. vero propius ait: mihi in excerptis ejus libri, quæ accuratissima inter manus sunt, nihil simile obfertur. Fuerit tamen; genio sermonis non congruit; clarum errantis librarii specimen. Nam πολλὰς εἴχι ἱππιδας μιτήσθαι ἱππὶ θάλασσαν, V. 35. quo vir eximius male descripto nititur, presidio non est. Id enim legitimum, μιτήσθαι futile. Wess.

CAP. XLI. 3. ἰγώ σὶ συμφερεῖ πειληγμῖνον ἀχάριτι, τήν τοι οὐκ, etc.] Aldinum ἀχαρί τι τοι οὐκ οὐιδίζων ἱκάθηρα, ego te procul obprobriis amaris lustravi, mutatum noluerunt Berglerus, in Act. Lips. MCCCXVI. pag. 419. Horreus, Reiskius, alii; quibus quo minus calculum addam,

consensu schedarum MSS. inpedior. Pleræque omnes συμφερεῖ ἀχαρί, τήν τοι οὐκ οὐιδίζων: et si quæ ἀχαρίτην edunt; gemino tono, ut secundam innuant in duas vocem, ornant. Ita Paris. B. fors quoque Mediceus. Namque ἀχαρίτην ea notione, quam viri doctissimi (Gronovii) voluntate adeptum est vocabulum, haberi posse, vereor ut inpetretur. Quid ergo? Abbas Geinor T. XVI. Acad. Inscript. p. 61. de schedarum lectione nihil demutat, συμφερεῖ σιπληγμῖνον ἀχαρί, τήν τοι οὐκ οὐιδίζων, ἱκάθηρα, ego te calamitate percussum ingrata, quam tibi non exprobro, purgavi: per utique conmode, si ἀχαρί eo casu Ionum ore usurparetur. Malui, uti mos fert, συμφερεῖ σιπλ. ἀχάριτι, secutus ex parte quadam Aldum. Qua quidem in re audacior si videar, non deerit venia. Συμφερεῖ ἀχαρί, τιμή ἀχαρί recurrent VII. 36. et 190. Obportune Euripides Alcest. 855.

Ὅς μ' ἔς δέμου ἰδίζαν', αὐδ' ἀπὸλασι,
καίσις βαρὶς συμφερεῖ πειληγμῖνον.

Per vero humaniter, atque uti oportet, addit rex τήν τοι οὐκ οὐιδίζων. Namque, uti vere Plutarch. de Adul. p. 64. πᾶσα οὐιδίζομένη χάρις ἱπαχθῆς καὶ ἀχαρί. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) Merito vero Wess. dubitaverat, ἀχαρί dativo casu usurpari Ionum more: at nec ἀχάριτι scriptum oportebat. Unice verum erat ἀχάρι, tono in penult. posito, ob ultimam syllabam productam. Sic ἀπὸλι VIII. 61, 3. ultima syllaba ex ἀπὸλι contracta, quod Ionicum est, pro communi ἀπὸλιδι: item ἰσι II. 40, 5. ex complurium librorum scriptura, ex ἰσι contractum, quo Iones utebantur pro communi ἰσιδι, sicut ἰσιος, II. 41, 3. pro ἰσιδος, et θίσιος, II. 50, 6. pro θίσιδος vel θίσιος, et id genus alia. S.

Ibid. ἀχαρί τί τοι οὐκ οὐιδίζων] Triste quid tibi non exprobrans, sive calamitatem, in quam invitus incidisti: quodvis

malum ἄχαρι dicitur Herodoto, apud quem οὐδὲν παθὼν ἄχαρι sæpe recurrit: non equidem dubito, quin olim vulgata lectio melior sit Medicea: ἀχαρίστην τοὺν οὐκ ἐνιδίζω. Ista tamen si sic scripta Codex exhiberet antiquus: ἰγὼ σε συμφορῇ πειληγμένον ἀχαρίστην, τὴν τοὺν οὐκ ἐνιδίζω, ἐκαθήρα· ego te tristi pressum calamitate, quam tibi non exprobro, lustratum expiavi, hæc genuina iudicarem: ἀχαρίστην ponere non ausim; ἀχαρίστην scribatur an ἀχαρίστης nihil interest; nisi quod Codices Herodotei præbent ἀχαρίστην παθίματα, p. 83, 36. (I. 207, 5.) et ἀχαριτώτατον, p. 431, 31. (VII. 156, 18.) Utrumque fuit in usu, sicut ἀλίμιστος et ἀλίμιος. Tristis calamitas, Herodoto dicitur ἄχαρις συμφορῇ, VII. 190. Alterum illud, τὴν τοὺν οὐκ ἐνιδίζω, harum rerum peritis facile posset adprobari: Andocides, p. 20, 18. τὰς ἱμῶς συμφορὰς ἐπὶ παντὶ ἐνιδίζω. Demosthenes c. Androt. p. 397. §. 108. (ed. Dion. Lambini.) τὰς ἰδίας συμφορὰς ἐνιδίζω καὶ προφίρου ἰκάστη: quod homine indignum facinus merito iudicabat in Or. pro Cor. p. 182. §. 431. ἰγὼ δ' ὅλως μὲν, ὅσους ἀνθρώπους ὦν ἀνθρώπων τύχην προφίρου, παντελῶς ἀνόητον ἡγοῦμαι. Æschines c. Ctesiph. p. 64, 40. οὐ τὸ δυστύχημα ἐνιδίζω. VALCK.

9. πρὸς δὲ τοῦτο] Nuspiam alibi reperitur apud Herodotum; nonnunquam legitur, πρὸς τούτοις: quinquagies minimum πρὸς δι. (Corrigo: πρὸς δι, ἐς τοῦτο καὶ σὶ τοὶ χειρώεσσι ἵνα, ἵνα ἀπολαμπρύναι τοῖς ἔργοις: in quibus ἀπολαμπρύναι haud equidem mutaverim multo deteriore Codicum lectione Galeo probata. Demaratus inter Lacedæmonios dicitur ἔργοις τε καὶ γνώμῃσι ἀπολαμπρύνειν, lib. VI. c. 70. Ἐργοῖσι ἀπολαμπρύνειν: perparum distat a locutione obvia I. 134. φαίνεσθαι τε ἀποδικνύμενοι. ἐς τοῦτο—ἵνα, dixerit Cræsus: respondet Adrastus, (c. 42, 2.) ἄλλως

—οὐκ ἂν ἦν ἐς ἄλλοις τοῖνδε. Lib. II. c. 15. ἐς διάπυρον ἵνα, Tandem πρὸς δι, præterea, Herodoti certe lector sibi non postulabit exemplis adfirmari. VALCK. —Ni πρὸς δι τοῦτο cum Reiskio scripseris, certissima erit superior conjectura. WESS.—Reiskii conjecturam librorum nostrorum auctoritate firmatam in Var. Lect. vidimus. S.

CAP. XLII. 4. πολλαχῇ τε ἀνίσχον ἰμιοῦν] "Αν ἴσχον ex Aldo et Remig. instauravi. Multis me, inquit, modis continuissem. WESS.—Mihi plane id dicere voluisse visus erat, quod in versione Lat. expressi, sæpe me (scil. in hujus modi occasionibus) continui. Nunc, ubi animadverti, quod ineunte cap. 35. refertur, nuperrime demum hominem hunc Sardes venisse, intelligo minus commodam esse istam interpretationem, et Wesselingii sententiæ ultro accedens, corrigi in Græcis nostris ἂν ἴσχον velim. S.

CAP. XLIII. 5. καθάρεις] Bene Arch. liber. Neque enim dialecti indoles, ut καταρθεῖς scribatur, permittit. καθάρεις, κάθαρις, ἐκάθηρα, quæ passim hic reperiuntur, scripturam firmant. Contra peccatur c. 46. ἐς πίνθι μεγάλην καθῆστο, quod κατῆστο fuisse, κατήμιος et hoc de genere alia ostendunt. Vide III. 83. Quæ vero de infelice Adrasto produntur, in Luciani animo fuerunt Jovem Confut. exhibentis c. 12. WESS.

8. τοῦ ὀπίρου τὴν φῆμιν] Eustathius in Homer. et p. 1965, 62. (immo p. 1956. ed. Rom. et p. 828, 38. ed. Bas.) ἐς τῷ, χαλιπὼν φῆμιν ὅπως, (Odys. Ω. 200.) φανερῶς ἡ φῆμις ἐστὶν Ἰωνικῆς, κατὰ καὶ ἀλλαχοῦ. Confer in Iliad. p. 799, 10. (p. 716, 38. ed. Bas.) Cujus decreto si obtemperamus, nihil verius Arch. τοῦ ὀπίρου τὴν φῆμιν. Idem III. 153. πρὸς ταύτην τὴν φῆμιν Ζωπύρη ἰδόντις ἀλώσιμος εἶναι ἡ βασιλάν, sed solus. Discrimen exiguum, non negligendum ta-

men. Wess.—Optandi cuique liber potestas: et longe equidem absum, ut Ionicam formam φῆμιν asperner. Sed et communi φήμην uti licuit Herodoto, sicut V. 72, 13. φήμη habemus, nulla codicum discrepantia. S.

CAP. XLIV. 4. et 5. Καθήσειον—'Επίρριόντι, etc.] Tetigit et hæc Eustath. in Odyss. p. 1562, 33. (ed. Bas. p. 262. sub fin.) Notissimi Jovis tituli sunt, expliciti a Dione Chrysa. Or. I. p. 8. v. et XII. p. 226. A. uberiusque a Cl. Joann. Taylor ad Lysiae Or. Parental. p. 35. Wess.—Conf. veteres Interpretes ad Aristoph. Eq. 498. et ad Euripid. Hec. 345. quos ad h. l. Larcherus laudavit. S.

CAP. XLV. [11. θῶν σου τις.] Sic accentum signat noster cod. F. Editi vulgo omnes, θῶν σου τις. Commode θῶν σου τις codd. Pa. et Pe. θῶν σου τις Pc. S.]

12. Κραυγὴς μὲν νῦν ἔλαψεν ὡς σινὸς ἦν, etc.] Noli MSS. reniti; quibus σινὸς, quorsum Medic. ducit, si placuisset, cupide adsensus fuisset. Haud scio vero, sperni-ne oporteat Arch. Κρ. μὲν νῦν ἔλαψεν, ὡς σινὸς ἦν θάψαντες τὸν ἰωῦτοῦ παῖδα. Convenit scribentis mori abundans illa repetitio, ut VI. 109. IX. 11. etc. Wess.—Vide Var. Lect. S.

15. ἰαί τι ἡσυχίη—τις τὸ σῆμα] Et hoc, et mox ἡδὲ servo. Posterius ob Homeri Iliad. χ'. 280. 'Ἐκ Διὸς ἡΐδους τὸν ἱμὸν μύρον. et Odyss. ι'. 205. οὐδὲ τις αὐτὸν ἡΐδου δμῶναι. (At, ob hoc ipsum ἡΐδου, videtur apud Nostrum ἡΐδου scriptum oportuisse, quomodo Schæferus edidit.) Illud, quoniam sententiæ reiue ordini melius congruit. Non bene mihi apta nexaque videntur παρὰ τὸ σῆμα—ἰωῦτὸν ἰωνικασφάξιν τῇ τύμβῳ. Ita enim δις ταυτὸν. Verum in frequentissima harum præpositionum conmutatione sursum cuique, sine acerbitate tamen, iudicium esse debet. De A dras to Diodorus T. II. p. 553. (in Excerpt.

Peiresc.) ἰ δι οὐδὲν ἥττωι κατ' ὅλιον ἐπὶ τὸν Ἄλφειον εἶλοντο ποταμὸν ἰωνικασφάξιν. Plutarchus de Stratone Narrat. Amat. p. 772. ἰ δι φανερῶς ἰωνικασφάξιν ἰωντὸν τῇ παρλίῳ. Wess.

19. ἐν πίνθι μεγάλῃ καθήστο] Citasse hæc Eustathium monuit Portus. Tristitiæ indicium, et apud alios poenitentiae, habitus iste erat. Josephus Antiq. Jud. XIX. 8, 2. ἡ πλῆθὺς ἀνείκω—ἐπὶ δάκρυον καθήστον τῇ παρλίῳ νόμῳ τὸν θῖον ἰκρίων. Verum hoc illi nationi Syrisque pæne sollemne. Male certe mutat Arch. cum Vind. Wess.—Nusquam hunc Herodoti locum citavit Eustathius; nec hoc Portus ait. Sed respexerat Portus (in Lex. Ion. voce καθήστο) ea quæ de hoc verbo Eustathius disputavit ad Iliad. α'. 569. p. 113. ed. Bas. et quæ idem Eustath. ad Iliad. γ'. 412. p. 374, 13. adnotavit, ubi ἦτο ait idem valere ac διαγὰ καὶ μίνι. Scripturam καθήστο, quam et h. l. cum Schæf. et III. 83, 13. cum eodem et cum Reizio adoptavi, commendaverat Wess. ad c. 43, 5. iterumque ad III. 83, 13. Vereor autem, ne cauti Weselingii potius, quam audaciorum aliorum doctorum virorum, sequi vestigia debuerim. Nam in κάτῃσαι quidem per τ scriptum III. 134, 4. consentiunt libri omnes, itemque in καθήμιος, VIII. 90, 18. IX. 56, 8. et alibi. At in καθήστο scrupulum injicere debebat, quod et h. l. et III. 83, 13. ne unus quidem ex omnibus codicibus, qui adhuc excusati sunt, καθήστο præferat, communi consensu omnes scripturam per θ teneant. Nam quod in Var. Lect. ad III. 83. (ed. S.) scripturam καθήστο ita adposui, ut videri possit solum cod. F. illam exhibere, oblitus eram ibi diserte adjicere F. cum aliis MSS. omnibus et edd. ante Reis. Quare, ut quidem nunc stat sententia, sicut veterem scripturam in contextu mutare Weselingius non consultum duxit, sic

et ego utroque loco *καθ' ἑνός* rescriptum velim. Nam, quod in Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. de scriptura dixi, quam cod. F. lib. III. c. 83. exhibeat, id incauto exciderat. Deleta ibi (p. 42. l. 5.) velim ista: "Sed quoniam III. 83. et quæ sequuntur; eorumque loco adscripta hæc; "Adhibui tamen cum Schæf. formam "verbi, quæ reliquo Herodoti usui consentanea videbatur. Sed vide Adnotat. ad h. l." S.

CAP. XLVI. 1. 'Αστυάγιοι] Melius fortasse 'Αστυάγιοι, quo modo Archiep. plerumque semper, rarius Ask. et Vindeb. semel Aldus I, 111. quod ex Mediceo 'Αστυάγιοι constanter edente, mutatum fuit. Ego Ionum consuetudini, cui Κυνεάριον, Καμβύσιον et hujus formæ plura debentur, adscribo. Wess.

5. καταλαβὴν] Male Gronovius audit ob Medicei καταλαβὴν probatum, quod tamen aliæ schedæ ratum habent atque opportunum est. Nondum id animo rex versabat, ut gliscentem Persarum potentiam obprimeret ac prorsus evertet: accisam et coercitam desiderabat. Itaque legatis, ut sciscitarentur, injunxit, *εἰ στρατεύεται ἐπὶ Πέρσας καὶ ἢ τινὰ στρατὸν ἄλλῶν προσβίαντε*, an in Persas expeditionem susciperet et aliquem virorum exercitum adscisceret; c. 53. Quod utique omnibus in more est, qui ex aucto vicinorum et magis crescente imperio rebus suis formidant, ut bene S. Pufendorfus VIII. 6, 5. Jur. Nat. et Gent. Ut vero intellexit ex oraculo, in fatis sibi esse *μεγάλην ἀρχὴν καταλῦσαι*, tum demum cupido incessit et spes evertendi Persarum Cyrique regni, *καταλῦσαι τὴν Κύρου βασιλείην*. Hæc Nostræ clarissime. *Καταλαβὴν* coercendi et conspescendi notionem non recusat. Suidas, *κατίλαβιν· ἐπίλαβιν, ἐπίσχετις ἰερῆς*, additis Herodoti verbis V. 21. quibus respondent III. 36. et 52. VII. 9. ne alia adnumerem. Conf.

Abresch. Diluc. Thucyd. p. 509. Wssa.

CAP. XLVII. 4. *ἰκαστοῦ ἡμίρη χρησθῆναι τοῖς χρησθηέμοις*] H. Stephanus vulgatæ lectionis (*ἰκαστον τῷ*) faber est, parens schedis suis. Offendit eum, neque inmerito, *ἰκαστος*; hac vocum in serie: *ἰκαστον* maluit: nec quidquam de vitio suspicatus, rejectis prioris interpretis Latinis, vertit, singuli eodem die oraculum consulenter, *τῇ ἡμίρῃ* interpretatus ac si esset *τῇ αὐτῇ* vel *ταυτῇ ἡμίρῃ*. Placuit hoc doctis viris, Horreo Obs. Herodot. c. 12. Elsnero Schediasm. Critic. c. 6. et aliis. At finitus a rege dies fuit, *κυρίῃ τῶν ἡμερῶν*, c. 48. quo legati omnes, postquam Sardibus profecti erant, oracula sciscitarentur. Itaque, clanculum a Croeso illis dictum constitutumque fuisse, ne ad oraculorum præsidēs ejus notifiā manaret, Elsnerus adseverat, tametsi finitionis ejus in scriptore et re ipsa vestigium nullum, vola nulla. Cui enim bono clandestina ista diei determinatio? Satis utique regi erat, ne nuncii, illive, ad quos amandabantur, rei, quam animo agitabat, scientiam haberent. A Stephani opinione nonnihil deflectit D. Heinsius, *ἰκαστον ἢ ἡμίρη*, id est, eodem die, corrigens monente, Jungermanno ad Polluc. I. 67. Verum, quæ supra posita sunt de constituto ab rege consultationis signatoque die, et hanc suspicionem arguent, sicuti quoque Georg. Arnaldi Animadv. in Herodot. c. 29. *μή ἡμίρη*. Non addo, *ἢ* usurpasse Herodotum nusquam, atque ab ejus loquendi more discrepare. Longius abit Cl. Reiskii *ἰκαστους ἢ τῇ ἡμίρῃ*, quasi singulis statutus consulendi dies fuerit; non, quorsum Nostri oratio pertinet, omnibus unus atque idem. *ῥῆτὸν ἡμίρη* sive *κυρίῃ* fuisse agnosco, neque inprobo Scholiasten Luciani Jov. Trag. c. 30. *ἰταξὺ αὐτοῖς ῥῆτὸν ἡμίρη*

μινὰ τὸ ἀφινίσθαι. Sed quotus ille fuerit, in controversia manet. Gronovius ex Medic. ἱεῖς τῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι, quique ista die oraculis uterentur. Qua quæso? Eane, qua legati Sardibus proficiscebantur? Id quidem, si nunciis alas aptasset Croesus, inpetrari haud potuit. Solæcum præterea, ut lenissime dicam, ἡμιορολογίοντας — ἱεῖς — ἱπρωτῶντας, cui similem bonæ notæ scriptores structuram ignorant. Habet, nec me fugit, vir eximius gemina, uti opinatur, exempla, quæ, si sedulo excuseris, aliena adparebunt. Abstineo cum maxime ab ea opera, quod otium mihi fecerit Küsteri diligentia in Clerici Biblioth. Vet et Rec. T. V. p. 396. Küsterus ipse, Stephani versionem sententiamque collaudans, excidisse conjicit notam numeralem K' vel A'. aut aliam quamvis, qua Herodotus τὴν περὶ τῶν ἡμερίων designaverit: cui facile ad stipulor in numerato die et clare a rege expresso: miror tamen, neque eum, nec quemquam, quod sciam, præter St. Berglerum in Herodoteis illum animadvertisse. Aldi, Medic. Paris. C. ἱεῖς τῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι signant adnumeratum diem liquidissime, modo una omitta litera ἱεῖς τῇ ἡμέρῃ centesima die reponatur. Hæc περὶ τῶν ἡμερίων, qua legati deorum ingrederentur templa, Croesus culinam. Ἐκατοστήν dixisse et statuisset videtur, quod eorum alii in Græciæ ultimos fines, alii in intimas Libyæ arenas oraculorum caussa penetrare deberent. Ut ut illud fuit, gloriam instaurati feliciterque sanati loci Steph. Berglerus aufert. Vide Act. Lipsiens. anni MDCCLXVI. p. 421. Wess.

13. καὶ οὐ φωνῶντες ἀκούω] Docta Grammaticorum natio uno fere ore καὶ οὐ λαλῶντες ἀκούω. Ammonius, Suidas, Eustathius, atque alii, a Valckenario laudati ad Eranium Philon. (cum Ammonio editum,) p. 170. Consentit Apol-

lonius in Glossis Herodoti apud Etymolog. (v. Καφίς.) p. 552, 7. tum Aristides, Cœnomaus in Eusebii Præp. Evang. (V. 39.) et Porphyrius Vit. Plotini c. 22. (item Lucian. de Salt. c. 62.) Scripti codices in vulgato acquiescunt, nec non et lapidis monumentum, Delphis a Cyriaco Anconitano visum, Inscript. p. 28. Neque ego oblior. Grammaticorum οὐ λαλῶντες ex interpretamento venit. Wess.

14. Ὀδμή — κραταιοῦσι χιλῶντις Fr. Vigerii (ad Euseb. Præp. Evang. lib. V. c. 21.) et Gronovii præsidio munita satis est. Testudo oraculi κραταιοῦσι, ex duriorē testa, λαδῆρινος Empedocli est in Plutarchi Sympos. I. p. 618. de quo ejus titulo docte Piersonus Verosimil. lib. II. 2. Id dissimulare nefas, inclementius H. Stephanum (a Gronovio) exagitari. Auctor non fuit sprete scripturæ κραταιῇ οἷα χιλῶντις. Dedit quod in Codice repererat, et in marmore Cyriaci legitur. Adde Muratorum Theaur. T. II. p. 587, 3. sed memorie peccato errantem. Wess. — Κραταιοῦσι, quod nullis machinis tuearis, relictum fuit in Schol. ad Lucian. II. p. 676. (ad Jov. Trag. c. 30.) licet et in eisdem Scholiis p. 637. (ad Jov. confut. c. 14.) alterum genuinum legeretur. Quod alibi reperitur Ὀσμὴ δ' ἐς φρίνας ἤλυθ' ἐμὴν, positum a tali videtur, cui fuit ignota vetus et Homericæ loquendi ratio, Alcæo restituenda apud Athen. III. p. 85. f. ἰαίνω σι φρίνας ἢ θαλασσίᾳ λιπῆς. Æschyl. Pers. 161. καὶ με παρδῖας ἀμύνου φροστίς. Suppl. 384. φρίβος μ' ἔχου φρίνας. Eurip. Or. 606. ὅστις μ' ἀλγῆσαι φρίνας. Grammaticis ista scribendi figura vocatur ὄλον κατὰ μέρος. VALCK.

16. χαλκὸν δ' ἰκίσσεται] In Suidæ Κρεῖσος, χαλκὸς δ' ἰκίσσεται, cui Galeus, Pauw, alii, primas dant contra tabulas et marmor. Non ego. Portus ex ἰκίσσω sive ἰκίσσωμι recte propagavit. Cui tea-

tudini substratum quidem æs, verum æs quoque induta est; *χέλαιον ἐπίθημα* mox adpellat. Wess.—*ἐπίσσαι* penacutæ, ut nos membranas secuti edidimus, sic et apud Suidam l. c. scribitur, recte, secundum Grammaticorum canonem ab Eustathio traditum ad *Iliad.* α'. p. 113, 32. ed. Bas. (p. 150. ed. Rom.) nempe a prima pers. *ἔσμαι, ἐπίσμαι;* ut *ἔσμαι, παθῆσμαι;* *ἔσμη, παθῆσμεν,* unde *παθῆσσε.* S.

CAP. XLVIII. 5. *τῶν μὲν δὲ οὐδὲν προσίστό μιν*] Latina (Gronovii), quorum quidem nullum admittebat eum, non intelligo: quanto clarius prior interpretes, quorum quidem nullum probavit. Positum est *καθ' ὑπαλλογήν.* Vulgus dixisset *τῶν μὲν δὲ οὐδὲν αὐτὸς προσίστα,* uti Portus admonuit. Sic Aristophanes *Equit.* 358. *ἔνδ' οὐ προσίσταί με τῶν περαγμάτων.* Quod his subditur, *ὁ δὲ — αὐτίκα προσεύχεται τι καὶ προσιδέστω,* Reiskio olim vitii reum fuit ac mutandum: nunc minime, ob c. 60. *προσεύχοντο τὴν ἄνθρωπον.* Esse enim idem atque *εὐλογία πρὸς αὐτὸ εἶπε,* præclara et honorifica de eo dicebat. Non opinor. Uterque Nostri locus adorationem ponit. Cræsus, turpi superstitione dementatus, oraculi responsum, ut vidit, adoravit, prorsus ac Ciliciæ præfectus accepto oraculo: *ὁ δ' ἡγεμὼν ἐκείνῳ ἐξῆπλάγη καὶ προσεκύνησεν,* in Plutarcho de Defect. Oracul. p. 434. x. Wess.

CAP. XLIX. 5. *μανθηῖον ἀψιδίς ἐκ-εῖσθαι*] Eustath. in Homer. p. 759, 41. (*Iliad.* p. 662, 39.) *τὸ ἐκτεῖσθαι Ἀτταϊκὸν ἔστι καὶ αὐτὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀποβληθῆναι τοῦ συμφέτου τῆς αἰδέσεως.* Itaque non repudio. Florentinus liber inconstantia laborat; mutat hic et cap. 155. 170. retinet III. 100. IV. 190, etc. Proxime (l. 4.) *οὐ γὰρ ἂν οὐδὲ τοῦτο λέγεται,* reponit vir doctus *οὐδὲ τοῦτου vel οὐδὲ περὶ τοῦτου.* Non sequor. *Αἴγιον* utraque

in forma id locutionis genus non renuit. Wess.

CAP. L. 2. *πτήνια — πάντα τρι-χίλια*] Gronovium vide. Qui veri fidem hunc victimarum numerum excedere decernunt, non recordantur liberalissimæ Salomonis pietatis in templi Hierosolymitani dedicatione l. Reg. VIII. 63. nec Græcicæ superstitionis, qua sæpe, uti Theodoretus ait *Orat.* VII. ad Græc. p. 104. *καὶ ἱερατρίδας καὶ χιλιόμδας πατίθουν, καὶ ποίμνια πατίσφαττον καὶ βουκόλια.* Genio Cræsi prodigum id non fuit. Wess.—Post Is. Casaubonum docuerat Gronov. ad h. l. *πάντα* idem valere ac *ἐκάστου γίνους,* de quoque genere. Conf. Wess. et Valck. ad Nostri lib. IV. c. 88, 3. S.

4. *νήσας πυρὴν μεγάλην*] Fui in ambiguo, refingerem-ne *νήσας* ex S. Remigii schedis; sed præstat parco esse. *Περὶ νήσας* bis obvium est II. 107. Apollonius Rhod. III. 1033. *αὐτῷ πυρκαϊὴν εὐ νήσας,* et v. 1207. *νήσας σχίζας.* Adde Eustath. Homer. p. 741, 59. (*Iliad.* p. 638, 10. seqq. ed. Bas.) Quod additur de Lydis (l. 6.) *θύειν — ὃ τι ἔχον ἱεαστας,* victimas utique spectat atque ad sententiam verborum requirit, ut intelligas *τιμωτάτων,* ut Reiskius, sive *θύσιμον,* ut ego malo. Quis enim putet, imperatum fuisse, ut quidquid haberent, immolarent? Wess.—Quod adjicitur *τούτῃ,* facile intelligitur *τούτῃ τῇ θιῇ.* Sed et, si abesset *τούτῃ,* per se intelligebatur, sacra ista Delphico deo fieri voluisse Cræsum. Mori autem Scriptoris nostri convenire videtur id quod noster cod. F. præfert, *οὗτο ὃ τι,* etc. quod videndum ne et alii dent libri, neglectum ab his qui illos excusserunt. Vallam certe in suo exemplari vocem *τούτῃ* non reperisse, ex illius versione colligitur. S.

[8. *ἡμιπλήνια,* etc.] Diodorus Sicul. XVI. 56. alique auctores, qui ad Hem-

sterbusio ad Luciani Contempl. c. 12. nominantur, *πλίνθες*, lateres vocant, quos Noster dimidiatos lateres, *ἡμιπλίνθια*: quasi Latine semilateres vel semilateria dicas. Nempe illi latiore quadam notione voc. *πλίνθος* acceperunt; Herodotus vero, quum *πλίνθι* plerumque intelligerentur lateres formam exacte quadratam et quatuor latera aequalia habentes, satis declarat cur ipse *ἡμιπλίνθια* nominet; mode rationem illius recte interpreteris. Nam, quod ait *ἰσὶ μὲν τὰ μακρότερα, ποῖον ἱεραπάλαιστα*, etc. id qui (ut vulgo ab interpretibus factum video) sic interpretantur, ut alios lateres fuisse longiores intelligant, alios breviores; hi profecto egregie falluntur. Lateres sive semilateres, quos dicit Scriptor, pari figura mensuraque omnes fuere, nempe forma non usquequaque quadrata, sed oblonga: et quidem in longiorem partem, *ἰσὶ τὰ μακρότερα*, (scilicet *μήρη*; sicut in illis dictionibus *ἰσὶ τὰδε*, *ἰσὶ τὰτα*, *ἰσὶ διζὰ*, *ἰσὶ ἀριστιζὰ*) sex palmas metiebantur, in breviorum tres palmas; ita ut duo talia *ἡμιπλίνθια*, alterum juxta alterum posita, unius integræ *πλίνθους* figuram referrent. Præclare etiam olim (ut ex Larcheri ad h. l. annotatione discimus) illustris Itinerum minoris Anacharsidis Auctor viderat, de triplici dimensione, in longum, latum, et profundum, quod aiunt, hic agi: sed idem, difficultate ea impeditus, de qua mox dicam, in Larcheri aliorumque interpretum sententiam concedens, longiora alia *ἡμιπλίνθια*, alia breviora, statuit; longiora nempe ea, quæ ex albido auro confecta fuisse Herodotus ait; breviora quatuor illa, quæ ex auro perpurcato. Vide *Voyage du jeune Anacharsis*, T. II. p. 451. ed. in form. oct. S.

9. *ἱεραπάλαιστα*] Habuisse Nostrium ex doctrina, vel more patriæ, aut alia consuetudine, *ἱεραπάλαιστα*, *τριπάλαιστα*

etc. fallax (Gronovii) suspicio est. *τῶν ποδῶν μὲν* scribit ipse II. 149. *εἰς τετραπάλαιστον ἴονταν*, τοῦ δὲ πύχους ἱεραπάλαιστου, nulla Codicum discordia. Minime *παλαστήν* damno. Phrynichus, (p. 130. ed. Nunnesii,) *παλαστή τὸ μίτρον καὶ θηλυκῶς λίσγεται καὶ ἔην τοῦ ι*. Neque nescio criticorum veterum contentiones de Homérico τὸν δὲ *παλαστήσαντα*, Odys. A. 252. Sed amo, haberi si possit, scriptionis in Herodoto consensionem. Wess.—Monuit Schneiderus in Lexico critico Linguae Græcæ, etiam in Chandleri Inscript. Attic. p. 2. n. 1. plus semel *παλαστήν* absque iota scribi. Suspiciari vero licitum erit, scripturam istam nonnisi vulgari usu, brevitatibus caussa, obtinuisse: nam quod apud Phrynichum legitur, homines indoctos *παλαστήν* cum iota scribere, id quidem vel ipsius Grammatici culpa, vel librarium, turbatum videtur. S.

11. *ἀριθμὸν δὲ, ἑκατακίδικα καὶ ἑκατόν*] In *πλίνθιν* sive *ἡμιπλίνθιν* numero Diodorum Sicul. ad Herodoto discrepare nota res est: adnumerat cxx. lib. XVI. 53. (immo cap. 56.) ubi in Adnotationibus plura. Wess.—Nempe rotundo numero usus est Diodorus; qui nec ita subtiliter, ut Noster, materiæ et ponderis diversitatem memoravit. S.

[12. *ἀπὸ φθοῦ χρυσῷ*] Consentient interpretes omnes, purissimum aurum hoc nomine intelligi: sed in explicanda nominis ratione in partes abeunt contrarias. Larcherus cum Salmasio (Exercit. Plin. p. m. 762 et 791. cui etiam Niclas suffragatur in Notis ad Aristot. Mirab. Auscult. p. 88.) *ἀπὸ φθοῦ* aurum idem intelligit quod alias *ἄπυρον* vocatur, scilicet quod absque coctione statim perfectum et purum reperitur. At hanc interpretationem nec usus sermonis nec analogia admittit. *ἀπὸ φθοῦ* enim aurum Græci dixere τὸ πειλάκις ἴφθον, ὡς γινίσθαι ἄβρυχον, sæpius exocctum, quo

fiat obryzum; ut perspicue Suidas cum vetere Thucydidis Interprete ad II. 13. docet. Quibus Etymologus adsentitur, loco a Wess. in Var. Lect. citato, monens *ἄσιφρον*, aurum ab Herodoto dici fere ut ab Hesiodo *πάνσιφρον*, *ἀπὸ τοῦ ἰφθίς*. Nempe non est hic *τὸ ἄ σιτητικὸν*; sed ex *ἀπὸ* et *ἰφθίς* compositum vocabulum *ἄσιφρον*, decoctus, percocatus; quemadmodum etiam a verbis *ἰψω* et *ἰψίω* fiunt composita *ἀφίψω* et *ἀφίψω*. Itaque recte faciunt qui cum Laur. Valla *ἄσιφρον χρυσόν* aurum intelligunt excoctum, id est, igne bene purgatum: quo de vocab. in eandem sententiam diligenter Æm. Portus in Lexic. Ion. disputavit. conf. Pollucis Interpp. ad III. 87. Pari ratione in Alexidis versiculo apud Athen. III. 122. f. aqua decocta, quæ crudæ opponitur, *ὑδωρ ἄσιφρον* vocantur.

Jam ab excocto illo purioreque auro mox (l. 13.) distinguitur *λευκὸς χρυσός*, id est, candidum sive (ut commodè Valla reddidit) albidum aurum; nempe, quod minus fuerit perpurgatum, multumque argenti habuerit immixtum: nam omni auro (ut Plinius ait, veteres auctores secutus, lib. XXXI. sect. 23.) inest argentum vario pondere. Et apud nullum quidem alium scriptorem *λευκὸς χρυσός* (hoc ipso nomine) memoratum legimus: sed, quoniam de cxvii. hemiplinthiis nonnisi quatuor ex puriore auro confecta ait Noster, reliqua omnia ex albedo auro, consentaneum est ut albidum aurum minus purum intelligamus, quum præsertim nonnisi baseos vice fungi debuerint ista *ἡμιπλίνθια*, cui basi leo ex purissimo auro conflatus insisteret.

At quod de pondere hemiplinthiorum utriusque generis vulgo apud Nostrum adjicitur, *ἀπὸφρον χρυσὸν τίσσερα, τρία ἡμιτάλαντα ἴσασσι ἱλυντα· τὰ δὲ ἄλλα — σταθμὸν διτάλαντα*, id quidem, si ve-

rum illud est quod de pari omnium hemiplinthiorum mensura paullo ante diximus, mirum utique et absurdum debet videri; pondus hemiplinthiorum ex puro auro factorum quarta parte minus fuisse quam eorum quæ argentum auro mixtum habuerunt! Nam *τρία ἡμιτάλαντα* nou, quod Valla in versione expressit, duo talenta cum dimidio significat, sed unum cum dimidio. (conf. Polluc. IX. 55. et Lexic. nostrum Polyb. IX. 55. et Lexic. nostrum Polyb. VI. 23. 11. tum voc. *ἡμιδραχμή*, ex Polyb. VI. 23. 11. tum voc. *ἡμιστάδιον*.) Neque ignorasse Herodotum putabimus, gravius aurum esse argento. Quam difficultatem non aliter levare posse viri doctissimi existimarunt, nisi statuerunt, hemiplinthia ex puro auro facta multo breviora fuisse reliquis. At hoc quoniam non modo gratis sumitur, sed etiam superioribus Herodoti verbis manifeste repugnat, alia querenda medela erat. Intelligi par erat, non *τρία ἡμιτάλαντα* h. l. scripsisse Herodotum, sed id ipsum quod Valla sive ex felici conjectura hic expressit, sive in suo Græco exemplari reppererat; nempe *τρίστον ἡμιτάλαντον*, quod duo talenta cum dimidio significat, prorsus sicut apud eundem Nostrum *ἰσδομοι ἡμιτάλαντον* sunt sex talenta cum dimidio, et *εἰς σαττον ἡμιτάλαντον*, tria talenta cum dimidio. Atque hæc pluribus abhinc annis ita in commentariis meis scripseram, quum eandem hujus loci emendationem a viro de bonis literis præclare merito Fr. Chr. Matthiæ præpositam vidi in Programme, Francofurti ad Mœnum anno 1810. vernaculo sermone edito. Eandem vero, quam auctori restitui, scripturam haud dubie olim in suis Herodoti codicibus veteres Grammatici repperant. Certe, quum Pollux IX. 54. ait, priscos auctores *τρίστον ἡμιτάλαντον* et *ἰσδομοι ἡμιτάλαντον* ea quam dixi notione usurpasse, utique vi-

deri debet Herodoti hunc locum et paulo inferiorem (l. 18.) in animo habuisse: quodque idem adjicit *πίμπτον ἡμιτάλαντον*, fortasse memoriae lapsu sic scripsit pro eo quod est *τίταρον* apud Nostrum. Paria Etymologus habet p. 744. et Didymus apud Priscian. p. 1350. et p. 1347. diserte auctorem Herodotum citans. Adnotare obiter liceat, (quod et Priscianus et Didymus locis citatis monuerunt) ex simillima loquendi formula derivatum esse Latinum nomen Sesterius, quod idem valet ac semis tertius, scil. assis, id est, duo asses cum dimidio. S.]

[14. *λίοντος εἰσόντα*] Forsan in leonis illius memoriam, de quo Noster infra, cap. 84. Conf. Creuzeri Historicor. Græc. Fragm. p. 103. seq. Aliam huius donarii rationem Pignorius, finxerat ad Tab. Isiac. p. 23. referente Gronovio ad h. l. S.]

15. *κατακείμενον δὲ ἐν Δελφοῖσι νηός.*] De templo Delphico Pisistratidarum tempore deflagrante, II. 180. Wess.]

18. *ἴκων σταθμὸν ἰβδομον ἡμιτάλαντον*] Vide Gronov. (at is quidem hic nihil docet) doctosque interpretes Pollucis IX. 54 seq. Usus præter alios his est Didymus, cujus in Prisciani de Ponder. Commentario p. 1350. (ed. Putsch.) verba sic scribenda videntur: "*ἰωνες καὶ Ἀσσινοὶ τὰ δύο ἡμισυ, ἡμισυ τρίτον φασί, καὶ τὰ ἕξ ἡμισυ τάλαντα, ἰβδομον ἡμιτάλαντον, καθάπερ φασὶν Ἡρόδοτος.*" Quæ adduntur, nihil ad Nostrum, nec vera omnia sunt, sed vitio temporum turbata. Lege Commentar. ad Marm. Sandvicense Clar. Jo. Taylor. p. 32. Wess.—De ista loquendi formula paullo ante dixi. Quod vero hic Wesselingius ait, Quæ apud Priscianum adduntur, nihil ad Nostrum, etc. in eo memoriam fefellisse doctissimum virum observavit nuper (de quo me per literas Boissonadus meus monuit) alius Vir doctus in Dia-

rio classico, quod in Britannia editur. (*Classical Journal*, No. 10. Vol. 5. p. 334.) Scilicet post verba *ἰβδομον ἡμιτάλαντον* a Wessel. relata, hæc vulgo leguntur: *καὶ τοὺς τίτταρους ἡμισυ πῆχυς. πίμπτον ἡμισπιθαμὴν, καθάπερ φασὶν Ἡρόδοτος προελθὺς τὸ ἰδιουάτους. Ἰάδης ἐν τῇ περι Μουσειῆς. Ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπῶδιον.* Quæ utique nonnihil corrupta sunt: nempe *πίμπτον ἡμισπιθαμὴν*, imperitus aliquis librarius sive etiam editor huc innoxit, pro eo quod Didymus scripserat, *πίμπτον σπιθαμὴν*, respiciens Herodoti locum II. 106, 8. docensque *πίμπτον σπιθαμὴν*, idem valere ac *τίτταρους ἡμισυ πῆχυς*, id est, quatuor cubitos cum dimidio, sive (quod eodem redit) quatuor cubitos cum una spithama, ut equidem ibi in versione Latina posui priusquam Didymi auctoritas mihi innotuisset. Jam quæ deinde apud eundem Didymum sequuntur verba, ea ad Herodotum utique non spectant, sed prava distinctione laborant. Post *φασὶν Ἡρόδοτος* interpungenda erat oratio, quæ dein sic procedit. *Προελθὺς τὸ ἰδιουάτους Ἰάδης ἐν τῇ περι Μουσειῆς, ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπῶδιον.* S.

CAP. LI. 2. *μυγάθῃ*] Movit controversiam vir celeberrimus τῷ *μυγάθῃ*, quod Florentiæ *μυγάθῃ* reperiatur et hic et alibi: nusquam ergo Herodotum videri *μύγαθος* scripsisse. Aliud visum Gr. Corintho; (Dialect. Ion. §. 59.) τὸ *μύγαθος*, ait, *μύγαθος* λήγουσιν Iones. *Ἡρόδοτος ἐν τῇ διωτίρῃ τῶν Ἰσσοριῶν* II. 76. *πρόσωπον — μύγαθος ὅσον πρῆξ.* Quo tamen loco Arch. *μύγαθος*. At is hoc in vocabulo varius est, sicuti et Vind. Sæpe hoc, sæpe illud probatur. *Μυγάθῃ*, *μύγαθῃ* I. 202. 203. II. 92. III. 107. IV. 52. etc. uterque. Par discordia in Remig. et Ask. Retineamus vulgatum, donec aliunde certius adfulgeat. Dicitio ipsa tuta et protecta est. *Μυγάθῃ σμηροῖ* II. 74. IV. 52. *μικρὸς γὰρ μικρὸς*

οὗτος Aristoph. Acharn. 909. κάλλιπα-
λῆς, μεγάλῳ μεγάλῃς, τίχῃ σοφῆς Theo-
philus in Athen. XII. 2. p. 563. A.
Wess.

8. χωρίον ἀπορίας ἱκανοῦσι] Scythi-
ci aheni par capacitas, IV. 81. Wess.—
Quod ait ἰσὶ τοῦ προηγουμένου τῆς γωνίης, sic
rursus VIII. 122, 7. Nescio vero cur
τῆς γωνίης adjecto articulo dicat, nec ta-
men adjiciat ad dextram-ne, an ad si-
nistram. S.

9. Θιοφανίσις] Dum scriberentur qui
supersunt codices Herodotei, notissima
fuerunt Θιοφάνεια. Festum Delphicum
hoc velut proprio nomine dictum fuisse,
haud opinor. Fortasse scripserat He-
rodotus Θιοφάνεια. Delphis Θιοφάνεια ce-
lebrata, quod Castellanus et Meursius
ignorarunt, aestimare licet e Plutarcho
T. II. p. 557. r. et Polemone apud
Athen. IX. p. 372. A. Utrobique nar-
ratis congruit grandis ille Crœsi περὶ τῆς,
quo Delphos hoc die festo scribit usos
Herodotus. VALCK.

15. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, φανίων εἶναι
ἀνάθημα] Optime distinxit Gronovius.
Prior interpretes male verterat, dederat-
que occasionem I. Corn. de Pauw ne-
gligentiae istius corripiendæ. Quod sta-
tim consequitur de homine, Delphis o-
riundo, qui gratificatus Lacedæmonius
fuerit, Ptolemæus Hephæstio adripuit,
ut nugaretur, in Photii Biblioth. Cod.
CXC. p. 481. (p. 321. ed. Gal.) Wess.

[21. ἀνάθηματα οὐκ ἐπίσημα] Lati-
num interpretem secutus Larcherus,
minoris pretii donaria intelligebat. Sane
simulacrum aureum tricubitale, quod
mox memoratur, non adeo vilis erat
pretii. S.]

23. τὸ Διὰ τοῦ τῆς ἀρεσκόμενου—λίγου-
σι] Habet hinc Plutarchus, addita de-
dicationis caussa, T. II. p. 401. E. (Scil.
quod per mulieris illius fidem servatus
fuisset, quum venenato pane interfectum
voluisset noverca.) Dedit et Crœsus

τὰ ἀπὸ τῆς θυγῆς, sive monilia, collo ux-
oris detracta, ne quid Apollini negasse
videretur: avarus enim ille et hominum
credulitati illudens hoc genus dona cap-
tabat. Menelao anxio et sciscitanti

Πάγχρυσον φέρε κόσμον ἰλὸν ἀπὸ οὗς ἀλόχοιο
θυγῆς, —

propterea apud Athen. VI. p. 232. Ea-
dem Eustath. Homer. p. 1697, 44.
(Od. p. 453, 23. ed. Bas.) monente
Berglero. Wess.

CAP. LII. 4. τὸ ξυστὸν τῆς λόγχης ἰὸν
ὁμοίως χρεῖται] Ex Mediceo jure instau-
ratum belleque explicitum est. Λόγχη
hastæ spiculum est. Noster VII. 69.
αἰχμὰς εἶχον, ἰσὶ δὲ κίρας δορυβάδης ἰσῆν
ἔξῃ, πιστοποιῶν τὸ πῶς λόγχης: et cap.
77. εἶχον — αἰχμὰς σμικρὰς, λόγχαι δὲ
ἰσῆσαν μεγάλας. Quæ his ferme gemi-
na sunt. Mitto itaque Bacchylidæ ἔγ-
χια λογχωτὰ ex Stobæi Serm. LIII.
p. 367. Strabonisque ἀκόντιον λογχω-
μῖνον σιδήρεϊ μικρῷ lib. III. p. 255. B.
(p. 168. A. ed. Cas. Vocab. ξυστὸν ex h.
L. citavit Ammonius p. 100. nec vero
absque macula, de qua vide Valck. ibid.
et in Animadv. p. 170. Conf. infra et
II. 71, 7.) Potius erit inquirere, jure-ne
C. Barthius, ad Papinii Statii Theb. I.
399. p. 137. reposuerit (l. 5.) κείμενα ἐν
θήκησι Θεβαίων ἐν τῇ νηὶ τοῦ Ἰσμηίου Ἀ-
πόλλωνος. Habet ex Stephani margine
θήκησι, opinatus, uti arbitror, τὰς θήκας
thesauros rerumque sacrarum esse fa-
vissas: hinc conpula exulare quoque de-
buit. Non laudo. Aliud veteribus θήκη.
Chrysothemis patris Agamemnonis lo-
culum bustumque θήκην πατρὸς in So-
phoclis Elect. v. 899. memorat: fre-
quens Nostro θάψαι ἐν ἱερῇ θήκησι II.
67. 69. Dabit etiam τὴν θήκην τοῦ Ὀ-
ρίστου I. 67. quum sorὸν loculum in-
terpretatur. Cultius Reiskii καὶ Θεβαίων,
etsi non districte necessarium: passim
scribentium audientiumque peccato Θε-

βαίων receptum, ubi *Θησίον* verius fuerat. Vide II. 9. Wess. — De confusione literarum β et π sæpius olim ad Polyb. et nuper ad Athenæum monui, quum alibi, tum Animadv. T. II. p. 395 seq. S.

CAP. LIII. 8. τῶν ἱερημάτων] Exputare non valeo, quamobrem (Gronovio iudice) plebeium nimis sit, ἱερήματα inventa interpretari. Cæsius ut oraculi vires et divinationem periclitaretur, ea commentus erat, quæ inventu ac cognitu per erant difficilia, ἱασινοῦσας τὰ ἥν ἀμήχανον ἱερῶν τι καὶ ἱασιφράσσασθαι cap. 48. Invenit personatus Apollo atque explicuit, quod fieri posse rex ambigebat. Sed nolo in re clara operam abuti. Vallæ abesse deinde mentio debet. Defuerunt ejus libro eadem omnia, quibus MSS. plures defectos esse indicavi. Wess. — De Valla vide mox extremam Adnot. ad cap. 54, 6. S.

13. μεγάλην ἀρχὴν μιν καταλύσαι] Potuisset καταλύσαι sedem tueri, sicuti c. 91. ni Codicibus placuisset aliud; neque illi tamen hoc in genere sibi constant, sæpiissime in dubium vocantes, quid scriptor ipsemet voluerit. Hæc vero celeberrima illa sors est,

Cæsius Halym penetrans, magnam pervertet opum vim.

Quæ de Cicero de Divin. II. 56. et Davisius ibidem. Wess.

CAP. LIV. 3. τίμψας αὐτὸς ἐς Πυθῶ, Δελφοῦς δωρίσας] Diu ante Gronovium, interpretis prioris lapsu damnato, locum expedit Cl. Lamb. Bos, Obs. Critic. c. 2. Bene in Iliad. f. 405. Πυθῶ, πόλιν Φωκίδος, ἧς οἱ εἰκήτορες Δελφοί, Critici Græci. Wess. — Perperam olim neglexerant intercidere orationem inter voces Πυθῶ ei Δελφοῦς. S.

6. προμαντηνὴν καὶ ἀτιλήν] Ionice scripserat προμαντηνὴν καὶ ἀτιλήν, prouti recte legitur lib. III. c. 67. ἀτιλήν τι

καὶ προορίην iterum occurrit lib. IX. c. 72. Ista talia censerem equidem uno eodemque modo semper exaranda. VALCK.—'Ατιλήν sermonis indoles postulat. Disputatur, utrumnam Valla ἀτιλήν sive ἀτιλήν, quod H. Stephanus adseveravit, hic legerit, idque ejus ex Latinis cognosci queat? De Valla, ut significavi, cessare lis debet. Prioris interpretis, sive is Pet. Phoenix seu Conr. Heresbachius fuerit, res enim liquida non est, Latina fuerunt: Delphi vicissim Cæso Lydisque donarunt primas in consulendo oraculo partes, primumque in sedendo locum, atque *immutabilitatem* et jus perpetuum cuique, etc. Quæ ἀτιλήν, etsi vocabulum sedem migraverit, vertisse eum clamant, atque ex conjectura quidem: nam de membranis apud utrumque silentium. Lectio ipsa dubio caret, demirorque Corn. de Pauw προμαντηνὴν καὶ προαγγιλήν reposuisse. Delphorum in hoc genere gratum erga bene de oraculo meritis anum testantur formulæ complures. Adde descriptis a Gronovio ex lapidibus Cyriaci Anconitani pag. 30. ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΦΙΛΙΠΠΩ, ΚΑΛΤΜΝΙΩ, ΑΥΤΩ, ΚΑΙ ΕΚΤΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΤΑΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ. Aliam Cyriacus excerpserat ἱασιφράσας corruptissimam p. 27. iteravitque L. A. Muratorius Thes. p. DLXXXIX. facili opera, modo cura haud defuerit, ex priore sanabilem. Wess. — Simillimam ex Wheelero et Sponio inscriptionem adposuerat Gron. aliamque ex Marmoribus Oxoniensibus: conferrique jussit Nostri locum, IX. 73, 13. Quod ad scripturam vocabuli spectat, ἀτιλήν utique III. 67, 8. editum est, ubi quidem ἀτιλήν quatuor codices dabant; quo modo etiam h. l. in eis codicibus, qui in ἀγγιλήν deflexerunt, scriptum olim fuisse videtur; sed IX. 73, 13. in ἀτιλήν consentiunt om-

nes. Quarum formarum nulla est, qua non uti potuerit Herodotus: neque enim adhuc mihi persuaserunt viri docti, eadem constanter forma idem verbum ab illo scriptum fuisse. Sin certum etiam exploratumque esset hanc illum sibi legem scripsisse, tamen lubricum institutum foret Editoris, qui quoque in loco (quod Schæfero, Musas edenti, initio constitutum fuerat) expulsis verborum formis communibus, etiam tum cum codices tacerent, Ionicas sufficere vellet. Sed, quod idem Vir doctissimus, abjecto mox illo consilio, professus est in Præf. ad suum Herodotum, id et ego diligenti observatione mihi videor intellexisse: Plane cognovi, inquit ille, Herodotum perinde, ac ceteros Scriptores Græcos, dialectum ad grammaticam ἀκριβείαν non ea exegisse qua vulgo creditur constantia atque perpetuitate. Qua de re ut in Var. Lect. (ed. S.) sæpius a me monitum est, sic in Adnotationibus hisce semel monuisse sufficiat. Cæterum facile crediderim variandi studio Herodotum h. l. diversis duorum nominum terminationibus προμαντην et ἀτελίστην scripsisse. De Valla quod in Adnot. ad h. l. et ad 53, 8. Wesselingius monuit, errorem suum ipse in Addendis et Emendandis professus est. "Quæ de Valla et Græco ejus codice dixi, a vero abire serius deprehendi, nactus exemplar Venetum anni 1474. benevolentia amplissimi Meermannii. In eo nullus hic hiatus, qualis in cod. Arch. cujus cum Valla in plerisque consensio errandi hanc causam præbuit. ἀτελίστην Laurentius immunitatem vertit." —Hoc verbum immunitatem dein H. Stephanus, licet cæteroque Valla versionem ubique sine mutatione exhibens, e versione ejecit, in ora tamen monens ἀτελίστην legere Vallam pro ἀγγελίστην. Denique, quod et in eadem ad h. l. Adnot. et in Dissert. Herod. c. 8. p. 77.

idem Wesselingius in dubitationem adduxerat, quisnam auctor esset veteris Latinae versionis in eis sectionibus hujus primi libri, quæ codici Vallæ defuerant, etiam hunc errorem Vir egregius ingenue retractavit in Præf. p. v. interpretum istorum supplementorum non alium, nisi Conr. Heresbachium, agnoscens. S.

CAP. LV. 7. Ἀνδὶ ποδαβελὶ πολυφηρίδα παρ' Ἑρμῶν] Hesychio ἀβελὰ βαίνων est τρυφιστῆρις, neque discrepat ποδαβελὶς. Themistius recte Or. XIX. p. 226. π. ἀλλὰ τρυφῆς ἦν καὶ οὐκ ἀριστὴς ὁ ποδαβελὶς ἰσχυρμία. Convenit etiam Euripideum ἄγιν ἀβρὸν ποδα, Troad. 506. De tono vocis πολυφηρίδα disquirat Eustath. Hom. p. 26, 35. et 1473, 53. (Iliad. pag. 20, 25. Od. . . . ed. Bas.) atque utrobique πολυφῆριδα (conf. Var. Lect. ed. S.) παρ' Ἑρμῶν φεύγειν, quasi fuga ad navium stationes commendaretur. Nihil simile MSS. Hermi quoque obortuna mentio. Vid. c. 80. Wess.—De mulo, quem dicit oraculum, vide c. 91. S.

CAP. LVI. 9. τὸ μὲν οὐδαμῇ καὶ ἐξὶ χώρησι] Supra, οὐδαμᾶ βασιλεύουσιν, ubi Galeus οὐδαμῇ ex Arch. maluit, nullo successu; utrumque promiscue ponitur. (At οὐδαμᾶ numquam et neutiquam significat; οὐδαμῇ, nusquam, nullam in partem.) Verum leve hoc. Inquirendum est, qua de natione hæc prædicentur, Hellenica-ne, an Pelasgica? Cel. Gronovius ad Hellenicam transtulit, altera vertens Pelasgica, altera Hellenica, quarum hæc nunquam ex illo solo excessit, illa valde multumque est vagata; sed injuriâ, præterque scriptoris opinionem. Docet, Athenienses originis esse Pelasgica, Lacedæmonios Hellenicæ: illos sedibus suis non migrasse; Dores, quo cum genere Spartani mixti fuerunt, multum pervagatos et diu fuisse. Omnia quæ subjunguntur, hanc sententiam expostulant; inprimis καὶ ἐν τῇς Δρυοπίδος οὐσας ἐς Πιλοπότησιν ἰλθόν,

Δωρικὸν ἐκλήθη, innuunt Doriensem et Heraclidarum in Peloponnesum introitum. Atque hi πολυπλάνηται: neque fugit H. Stephanum, sine causa spre- tum. Stephanus Byz. (voc. Δώριον) cla- rissime: 'Ἡρόδοτος ἐν τῇ α'. περὶ τοῦ Δωρικοῦ γένους φησὶ, πολυπλάνηται αὐτὸ παλῶν καὶ δεικνὺς οὕτω, additis Nos- tri verbis. Par de Hellenibus aliorum narratio. Lesbonax Protrept. p. 173. (in Reiskii Oratorib. Græc. T. VIII. p. 22.) οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληες ἐκ τῆς σφιστίρας αὐτῶν μεταστάντες εἰκοῦσιν Ἰασσος αὐτῶν, ἐξέλασσαντες ἰόνους καὶ αὐτοὶ ἐξέλασθίντες ὑφ' ἰόνων. Athenienses vero nunquam sua regione migrasse, neque alios inde expulisse: οὕτοι γὰρ ἐξηλασθησι, addit, ὑπὸ (ἀπὸ) τῆς σφιστίρας αὐτῶν ὑπ' οὐδαμῶν ἀνθρώπων κ. λ. Ipsi de se Athenienses gloriose ad Gelonem, (apud Nostrum) VII. 161. ἀρχαιοτάτων μὲν ἴθις περιχόμενοι, μῦνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσσει Ἕλληων. Non equidem ne- scio Pelasgorum vagationes, multifariam susceptas et absolutas: Straboni ea prop- ter πολύπλοον esse ἴθις καὶ ταχὺ πρὸς Ἰωναστάσεις lib. XIII. p. 922. (pag. 625. ed. Cas.) neque dissimilia litteris mandasse Dionysium Ant. lib. I. pag. 14. At Herodotus de universa natione non loquitur, sed de Atheniensibus, in- de genus suum ducentibus. Id porro memorabile accidit, doctam hanc de Pelasgis, Doribus, Atheniensibus, Spar- taniis, et Ionibus dissertationem, XIII. ferme sectionibus inclusam, pluribus ex schedis exulare, absentisæque ejus caus- sam a doctissimo inter Italos viro (As- senanno; conf. Wess. Diss. Herod. p. 76. et Gerbr. Bruining in Actis Soc. Traject. T. II. p. 160. et T. III. p. 310.) in scholio quæri: neque enim Herodoti esse: antiquum scholiasten ni- mia sedulitate adscripsisse suo exem- plari; hinc illis abesse libris, his adesse. Non placet commentum. Herodoto, ne

Vol. III.

longius evager, Dionysius, Strabo, Plu- tarchus, Athenæus, Stephanus Byz., ut Grammaticos præteream, disquisitionem istam constanter adjudicant, estque doc- tior multo quam pro scholiastæ ingenio. Neglecta a librariis videtur, ut suavia- sima rerum Cræsi narratio lenissime decurreret atque inter se aptior cohæ- reret. Habetur adfine lacunæ exem- plum c. 131. Wess.—Plura ad hanc et ad proximas duas sectiones spectantia dabit Larcher: multaque præsertim huc facientia erudite disputarunt Parisienses Academici in Actis Acad. Inscr. T. XIV. XVI. XXIII. et XXV. Athe- niensium originem Pelasgicam rursus tangit Noster II. 51. VII. 94. VIII. 44. Fuisse vero Athenienses origine Pelasgos, præcise negat idem Larcher in Chronol. Herod. pag. 262 seqq. At nimirum cum priscis Ionibus Atticam incolentibus coaluerat olim numerosa stirps Pelasgica, et linguam eorum mo- resque adoptaverat, unumque cum illis populum confecerat: quod et ipse He- rodotus c. 57. et seq. haud obscure sig- nificat. Conf. Heyne ad Iliad. N°. 625. p. 388. S.

CAP. LVII. 1. "Ἦν τινα δὲ γλῶσσαν ἵσαν οἱ Πελασγοί, etc.] Torsit hæc Nos- tri disputatio doctissimorum virorum ia- genia. H. Stephani et Ph. Cluverii in arbitraria vocum transpositione auda- ciam, cui imprudenter adstipulatur Ampl. Bouherius Diss. Herod. c. ix. pag. 109., recte conpescuerunt Gronovius et Gei- nozjus. Sunt quoque spectabiles et te- merariæ Illust. Maffei in Origin. E- truscis Histor. Diplomat. pag. 242. ma- chinationes. Interpunctio loci turbas dedit; cujus, uti opinor, hæc genuina sententia. De barbaro Pelasgorum ser- mone conjecturam, si fas sit, sumi posse ex eorum reliquiis, Crestonem supra Tyrrhenos incolentibus, qui quondam Doribus, Thessaliam tum temporis ha-

bitantibus, fuerant finitimi. Hæc aperta culvis. De Crestone et Tyrrenis dubitatur. Cl. Reiskio probabile non fit, Pelasgos adeo fuisse evagatos, ut derепente ex Græciæ oris in Etruriam transmiserint; nedum Herodotum eam rem sic nude fuisse elocuturum: nusquam præterea tota Italia urbem Crestonem inveniri. Itaque, *Τυρρηῶν* loco, *Τυρρώτην* reponendam, supra quam Macedoniæ urbem Crestonica Thraciæ regio fuit; cui quidem suspicioni, MSS. nihil juvantibus, tanquam nimis, non adsurgo. Mihi Creston et regio Crestonica visa olim fuit satis hic obportuna. Tyrreni, Pelasgiæ gentis propago, Lemnum olim Imbrumque insederunt, occuparunt dein varia Chersonesi atque ad Hellespontum loca; tum ad montem Atho, testibus Thucydide lib. IV. 109. et Conone XLI. Supra hos in Thraciæ finibus natio fuit Crestonica, forsan et urbs Creston, Thucydidis ætate pæne barbara et *διγλωσσοι*, cujus et Noster VII. 124. VIII. 116. meminit. Quæ cum bene habeant, possunt pro veris putari. Quoniam tamen Tyrrenos Etruriæ passim Herodotus memorat, non intercedam valde, si ex Dionysii auctoritate (cf. Var. Lect. ed. S.) Corton seu Cortona Etruriæ intelligatur, modo ne *Κρηστῶνα* πῶλιν moveant. Wess.

6. καὶ τὴν Πλακίην] Jungit hæc artisime Corn. de Pauw præcedentibus, omnia ab *οἰκίον* δὲ usque in *μισίβαλι* parenthesi includens: par Reiskii sententia, sed post *Σκυλάκη* terminum parenthesi statuentis. Quo modo barbari Pelasgorum sermonis in Placianis nullum argumentum, quod sequentia manifesto postulant. Arbitror articulum deesse, adsciscendum certe ad verborum structuram, καὶ τῶν τὴν Πλακίην, et ex illis Pelasgorum, qui Placiam et Scylacem in Hellesponto condiderunt, et quæ alia Pelasgica oppida sunt, quæ nomen mu-

tarunt: his interseritur, isto ex eo Pelasgorum numero esse, qui Atheniensibus olim adfines fuerunt, de quibus VI. 197., sicuti de oppidis istis Thucydides IV. 109. Et hæc plana videntur. Prætulit cum Corn. de Pauw *οἰκισάντων*. Caussam dabit Mela I. 16. (I. 19.) Post, Placia et Scylace, parvæ Pelasgorum *coloniae*, quibus a tergo imminet mons Olympus. Quid nunc facies Illustri Maffeo, Placiam urbem ad Hellespontum Propontidemque nusquam fuisse adfirmante? Nostri verba Scholion aut redolere, quod fuerit καὶ τὴν Πλακίην κατὰ Σκυλάκην, et Pactyen secundum Scylacem, scriptorem videlicet Peripli, aut in Placianis latere Piconos. Præclarius de Herodoteis meritis est doctissimus Abbas Geinoz, mihi in plerisque consentaneus, T. XVI. Comment. Acad. Inscript. p. 62. Wess.

[8. ἴσα ἄλλα Πελασγικά, etc.] In Latina vers. scriptum oportebat, sive quæ sunt alia Pelasgica oppida. S.]

[13. οὔτε οἱ Κρηστωνήται — οὔτε οἱ Πλακηνιοί.] Non sollicitantur a me Κρηστωνήται, tametsi in Dionysio Κρηστωνήται. Vulgavit Bouherius Diss. Herod. c. x. lapidis inscriptionem, Placiæ, ejus ex opinione, depositi, in qua τῆς μητρὸς Πλακηνίης sive Cybeles memoria, barbari nihil. Fuerunt fortasse inscripti marmoris tempore Placiani, si tamen illorum ea *ἐπιγραφή*, ut Pelasgiæ gentis lapsu temporis plures, *διγλωσσοι*. At non est. Venit Cyzico, quæ vicini oppidi matrem Placianam honoris cultu dignata fuit. Vide Comitæ Caylus Antiq. T. II. p. 198. Wess.

CAP. LVIII. 5. καὶ ἄλλων ἰθίων βαρβάρων] Delendam ἰθίων vocem Corn. de Pauw censuit: sine causa. Passim ἰθία βάρεβα in hoc scriptore. Vocabuli iterationi punctio succursum est. Wess. — Nempe ante ed. Gronov. post *αλλῶς* et post *αὐτῶ* comma intersertum erat.

non post πολλῶν. Sed et, ut nunc distinguitur, scabra et vix sana oratio videri debet. Denique prope absolum ut existimem recte olim distinctam fuisse orationem, hac sententia: Hellenica gens, quamdiu discreta fuit a Pelasgica, infirma fuerat: postquam vero major pars Pelasgicorum populorum, et multi alii populi barbari, cum illa coaluerunt, in magnitudinem crevit: contra illi ex Pelasgis, qui manserunt barbari, nulla incrementa fecerunt. S.

6. ὡς δὲ ὦν ἱμαί τε δοκίμ οὐδὲ — αὐξήσῃται] Reiskius πρὸς ὦν δὲ aut πρὸς δὲ ὦν, a quibus nempe mihi videtur. Tu Gronovium adi. Wess.—Istam notulam Reiskius, cum multis aliis, privatim ad Wesselingium miserat. Deinde vero in editis ad h. l. Notis idem Reiskius hæc posuit: “Aut ὦν, legendum “pro ὦν, — aut standum a vetusta “lectione ὡς δὲ ὦν, id quod ego ma-
“lim.” Nempe facilitate quidem sua blanditur scriptura πρὸς, quam suo e codice (cui etiam alii suffragantur) adscivit Gron. alique post eum Editores tenuerunt. Sed vulgatam olim scripturam, quæ difficiliorem videri poterat explicatum habere, tuetur Scriptoris nostri usus. Est autem elliptica locutio, in qua subintelligitur repetitum verbum δοκίμ. Simillima exempla habes I. 65, 19. IV. 5, 1. VI. 137, 12. ubi repetitum intelligitur verbum λίγους, IV. 76, 23. ubi ἤκουσα repetendum. II. 8, 7 seq. repetendum ἰκνυθάνομεν. Quod loquendi genus minus commodè expedit subtilissimus alioquin Hermannus, Not. 177. ad Viger. p. 737. et seq. S.

[Bothius πρὸς δὲ τῶν legit, et dein ἱμαί γε, hanc in sententiam. His vero (aliis populis barbaris) non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara. S.]

CAP. LIX. 2. καὶ δισπαρμίνον] H. Stephanus, in Prolegomenis, in καὶ δι-

σπαρμίνον mutatum voluit. Satis audacter. Δισπαρμίνον, δισπαρμίνον Græcorum usu valent; at quis δισπαρμίνον dixit adhibuitque? Rectum est κατιχίμινον τε καὶ δισπαρμίνον. Namque et Pisistrati dominatione continebantur premebanturque Athenienses, et divulsi in partes erant, Alcæonidis, et quotquot ejusdem erant factionis, domo profugis, ut docetur cap. 64. et V. 62. Wess.

8. Χίλων] Ex Florentino, cui consentit Aldus, Χίλων receptus est. Alibi ex eodem Χίλων VII. 235., tum Χίλων VI. 65. Memini Pausaniæ ac Plutarcho Χίλωνα probari Χίλωνα Diogeni Laërt. In uno eodemque scriptore talis discordia cessare deberet. Wess.—In scribendo proprio nomine constare sibi Scriptor utique debet. Nos cum Wess. ubique Χίλων restituiamus. Pro vocali ι, ubi producitur, frequenter u poni a librariis nota res est. S.

9. συνβούλις] Verum hoc. In cod. Med. συνβούλις lenitas Ionica frustra invenitur. Mox c. 71. συνβούλις Ερείση τὰδε VIII. 101. ὦν τε συμβούλις: quibus locis Medic. a scribendi peccato sibi cavit. Quam vero (ibid.) γυνῆκα τιτυποῖν hic et V. 40. adpellat, ea aliis παιδοποιῖς et τιτυποῖς, Euripidi princ. Andromachæ, Æschylo vii. Theb. 935. Sophocli Elect. 590. Wess.

[12. seq. εὐκων, sive εὐκ ὦν, — πείθεισθαι θέλειν] Intellige φασί, λίγους, vel λίγισται. Sic et alibi apud Nostrum, c. 86, 12. ac deinde in eodem cap. sæpius. Tum deinde γινίσθαι οἱ ex abrupto et per asyndenon dictum, cujus generis exemplum ad I. 11, 18. notavimus: simile habes c. 72, 11. conf. Var. Lect. (ed. S.) ad III. 12, 9. Expectasset καὶ γινίσθαι οἱ, etc. aut πείθεισθαι θέλοντι τῇ ἰσχυρότητι γινίσθαι μετὰ ταῦτα, etc. S.]

17. καταφροσύνας τὴν τυραννίδα] Affectandi meditandique hinc in Lexicis

nova verbo *καταφρονῖν* attributa fuit significatio, quam certe poscit huius loci sententia. Pisistratus Athenis regnum appetens, qualis alias *ἱερθεῖς τυραννίδος* Herodoto dicitur, et *ἔγωγε σχὼν τύραννος γινέσθαι*. Hic ex vulgari verbi notione potius dici potuisse videretur *οὐ καταφρονήσας τὴν τυραννίδα*: loquendi ratione satis usitata, qua *οὐ καταφρονεῖν*, non temnere, et Homereum *οὐ φιλεῖν*, detestari, sunt opposita. Sed secundum Æm. Portum apud Ionas peculiaris viguit in verbo *καταφρονῖν* existimandi vel arbitrandi significatio: in duobus, quæ mihi quidem innotuerunt, Herodoti locis obtinet quidem opinionis potestas, vel arrogantis potius de se suisque viribus persuasionis, sed quam aliorum vel parit vel comitatur contemptus. Thucyd. II. 62. *ἵνα τοῖς ἰχθεῦσι ἐμῶσι, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι*. Apud Herod. I. 66. *καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρίσεις εἶναι* prægnans est locutio: Arcadibus, quos contemnebant, se præstantiores arbitrati Lacedæmonii. VIII. 10. *καταφρονήσαντες ταῦτα*, ista cum contemptu considerantes. Dum liquido constiterit, nulla habita contemptus ratione, *καταφρονῖν* pro *φρονεῖν* vel *ἄγαν φρονεῖν* a veteribus (recentiorum abusum corrigit Ammonius in voc. *φρονεῖν*) usurpatum; suspicabor equidem pro *καταφρονήσας* leni mutatione corrigendum hoc in loco *καὶ φρονήσας*. Dum in Attica civitate Megacles et Lycurgus suæ quisque factioni, cujus erat caput, tantum studebat; Pisistratus, *καὶ φρονήσας τὴν τυραννίδα*, etiam tyrannidis occupandæ studiosus, *τέλειαν ἡγίει σπάσειν*. Aristophanes Vesp. v. 505. *αἰτίαν ἔχω ταῦτα δεῖν ἐνωμότης εἶναι, καὶ φρονεῖν τυραννίδα*; vulgato *ὦν* voculam *ὦ*; isto versu substituendam censeo. VALCK.—At non satis causæ fuit, cur constans librorum omnium scriptura, quæ etiam Prisciani testimonio fir-

matur, sollicitaretur. Quidni, quemadmodum *καταδοκίῃ* idem ac simplex *δοκίῃ* valet, sic et olim *καταφρονεῖς* eadem notione atque simplex *φρονεῖν* usurpari potuerit? Sane et VIII. 10, 7. *καταφρονήσαντες ταῦτα* nihil aliud, nisi hæc cogitantes sonat. Sic igitur hic ait, de regno cogitans, regnum meditans. Conf. Adnot. ad cap. 66, 5. S.

19. *τῶν ὑπερακρίων προστάς*] Gronovium vide, et Marshami Can. Chronol. p. 647. edit. Franeq. Wess.—Servatum Græcum nomen Hyperacriorum voluerat Gronov. qui *Διάκριαι* a Plut. nominantur, in Solone p. 85. et 94. et *Διακρίεις* vel *Διακριεῖς* apud Steph. Byz. et Hesych. Intelligi autem montanos, et ipsum nomen, et oppositi litorales campestresque ostendunt, et Dionis. Halic. verba a Gron. citata ex Ant. Rom. I. 13. *ἀρχαῖκόν τὸ φιλοχωρεῖν ὄρεσιν ὡς ὑπερακρίους τινὰς Ἀθηνῶν*. S.

24. *Νίσαιάν τε ἱλὼν*] De hac Pisistrati in Megarenses expeditione Æneas Tactic. c. 4. *Νίσαια* an *Νισαία* rectius pingatur, Grammatici quærent apud Cl. Dukerum in Thucyd. I. 104. Wess.

31. *ἰπὶ τι τοῖσι κατισσιώσι ἔνιμος τὴν πόλιν*] Aldi *ἱμῖνι* longe præfert Reiskius. Favere videtur Plutarchus in Solon. pag. 96. *ἰφύλαττε γὰρ τοὺς πλείστους νόμους τοῦ Σόλωνος, ἱμῖνων πρῶτος αὐτὸς καὶ τοὺς φίλους ἀναγκάζων*: sed diversum longe est. Nostro illud placuit: adstruo exemplis, a Gronovio in unum conductis ex lib. V. 71. *οἵπερ ἔνιμοι τότε τὰς Ἀθήνας*. Sic enim ibi Arch. et Vind. De intervallo temporis, quod abiit ab oppressis prima vice Athenis ad eversam priorem Pisistrati tyrannidem multa Bouherius, sed minime constituta, Diss. Herodot. c. xiv. Tu confer Eduardi Corsini Fastor. Attic. T. III. pag. 101, Wess.—Conf. Nostrum -V. 29, 10. 71, 6. 92, 19. S.

CAP. LX. [6. *περιλαυνόμενος*] Pro-

prie, circumactus; id est, fatigatus, ut commodè H. Steph. nec ita male Valla, satagens: poteras etiam vexatus intelligere, ut apud Basilium interpretatus est Budæus, Comment. Ling. Gr. p. 429. Nec enim Gronovianum obceusus placet, quod Wess. etiam tenuit. S.]

11. τοῦ βαρβάρου (βαρβάρου) ἴθις ἐν Ἑλληνικῷ] Sive hoc, quod reposui, seu Medic. malueris, verum manebit, Hellenicum genus a barbaro fuisse sejunctum, et vicissim. At Aldum si sequare, oratio constabit pulcerrime, ex Florentino vehementer conturbata. Qua enim Ἑλληνικῷ, ἰδὲ, διξιώτερον, ἀπῆλλαγμένον, concordia coibunt, uti necesse est? Athenienses quidem συνίσι οἰκίῃς τὸ Ἑλληνικὸν ὑπεριβάλλοντο, uti scribit Pausanias IV. 35.; Barbari nunquam. Novi patrocinium Mediceo quæsitus sedulo fuisse, verum debile, et, si consideretur, alienum. Geminati genitivi ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβάρου ἴθις, ambiguitatem quandam parientes, librarios, ut mutarent, permoverunt. Mecum sentit Steph. Berglerus Act. Lips. MDCCXVI. p. 421. Wess.

16. τῇ αὐτοῖα ἢ Φύῃ] Qua ostentata cives decepit Pisistratus, fuisse dicitur (l. 17.) εὐνοῆς. Phylarchus Athenæi XIII. p. 609. c. τὴν κατὰγονσαν Πυσιστρατέην ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς Ἀθηναῖς πύσαν εἶδος ἔχουσαν, καλὴν φησι γιγνόναι. Insanabile Casaubono vulnus non attigit in Pisistr. c. iv. Meursius: meo quidem arbitratu conmode corrigi poterit, ὡς Ἀθηναῖς σωτήρας εἶδος ἔχουσαν. Ἀθηναῖς τῆς σωτήρας meminit Lycurgus c. Leocr. p. 150, 5. (in Reiskii Or. Gr. Vol. IV. p. 148.) Locum adhibuerunt Meursius in Cecrop. c. 27. et plus una vice Ez. Spanhemius: ejusdem Minervæ et alibi fit mentio, et in Antipatri epigr. quod vulgavit L. Kuster ad Suid. in Φοῦο-βίατος. Phya tum ad habitum Deæ reducens ipsum in arcem formata fuisse

traditur Valerio Max. I. c. 2. VALCK.— Nos nuper, Viri docti monitum secuti, Athenæo suum restituimus. Conf. Hesychii Interpp. ad voc. Σώματα. 8.

18. προδίδαντες οὐκ ἔστιν αἰὲν τι, etc.] Fuit, qui προσάφοντες refingeret: ego olim προσδίδαντες ex IV. 195. VI. 119. Nunc repudio. Hesychius, προδίδαντες, προδίδαντες haud dubie hoc ex loco. Ostentarunt ergo magnificam illam speciem, ut incautos fallerent. Polyænus hanc fraudem non neglexit lib. I. 21, 1. ubi καὶ τὴν τυραννίδα τῶν Ἀθηναίων κατέσχεν cum Berglero si scripseris, suum auferet iste. Wess.—Larcher vertit, “parée de tout ce qui pouvoit relever sa “beauté.” Mihi persuasum est, eam esse Herodoti sententiam, quam in Lat. versione expressi. S.

26. καὶ (οἱ) ἐν τῇ ἑστῇ πιδόμενα] Ut mulierem pro dea adorarent, incessere animos persuasio debuit divinitatis. Πυθόμενος natum est ex eo, quod restitutum. Simile amanuensium delictum lib. III. 78. Δαρῖος δὲ πυθόμενος ὥς τὸ ἰσχυρόν, ubi cui Darius obtemperans, etc. vertit Valla, qui quidem πιδόμενος, quo modo Codd. plures, in suo habuit. Facit mecum Reiskius. De Phya Athenæus ex Clidemo lib. XIII. p. 609. et Critici in Comici Equit. v. 447. varie errantes. Vid. Jo. Meursii Pisistrat. c. 16. Wess.

CAP. LXI. 4. λειγυμένων ἱναγίων εἶναι, etc.] Tituli caussam explanat Scriptor lib. V. c. 70. Wess.

10. τοῖσι στρατιώταις] Vide Paull. Leopard. Emend. VII. 7. ubi Aldinum στρατιώταις prædenter corrigitur. Est in Herodoti scriptis Codd. frequentata harum vocum confusio, efficitque (interdum) ut electio in ambiguo sit. Sic I. 59. III. 144. V. 104. IX. 2. etc. Wess.

13. ἱερῶν δὲ γινώμην πύσαντες] Opi-
nor ex schedis S. Remigii in marginem

Stephani venisse γνάμη: videor enim animadvertisse, mirum harum membranarum inter et Stephani excerpta consensum intercedere. Amplectuntur Galeus, Pavius, Reiskius, alii, eam Remig. lectionem, estque comoda satis. Αὐτὸς — βουλόμηνος περιφύεις εἶναι, γνάμησι τε καὶ scribitur III. 82. Nec propterea tamen unice vera. Aristophan. Nub. 431. ὥστε πολυπὸν γ' — ἐν τῇ δῆμῳ γνάμης οὐδὲς κήσῃ πλείωνας ἢ εὐ. Æschines in Ctesiph. p. 63. ἐνταῦθα ἴτερον ψήφισμα νίκῃ Δημοσθένους: et p. 80. ἦν μὲν γὰρ ὁ τὸ ψήφισμα γράψας καὶ κήσας 'Αρχῆνος. (ed. Reisk. p. 457. et 576.) Hæc gemina sunt. Valet in præliis, νικῶν μάχῃ et μάχην, πολέμους, etc. Conf. ad Diodori XI. 26. adscripta. Wess. — Sic et καὶ 'Ολύμπια, et similia. S.

15. αἱ τοῖς σφί περιδιδάτο καὶ τι] Sic Regior. unus et Remig. consentiente fere Mediceo. Ex προιδεμαι repetitum ivit Gronovius, additis Latinis, quæ ipsi nonnihil ante placuerant, sed verbo isti non respondentibus. Προιδεσθαι Herodoteo sermone non aliud est, ac reverentiam, ob acceptum ante beneficium, et gratum animum testari; ut III. 40. καὶ τίς ἐστι 'Ελλήνων εὐεργέτης, ὃ ἰγὼ προιδεῖμαι, νικῶσι μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχον: cui ego reverentiam ante debeo, non male interpretes. Certe ut ea exscripta hic sunt, ita MSS. conplures. De verbi formatione ut conmenter, necesse non est; qui Herodotum novit, hanc non ignorat: addi oportet, doctissimum Geinozium eadem mecum fuisse opinione. Reiskius προιδοντο, aut προκιδοντό καὶ τι: qui prospiciebant quodammodo et factum volebant: nisi malueris προιδίατο loco προιδοντο, prius obligati beneficiis erant. Non muto sententiam. Wess.

CAP. LXII. 4. τοῦτα τῇ χάριτι] Nescio quos duo Codices, in quibus χάριτι, Galeus designavit. Schedis Arch. omnia hæc desunt. Ergo-ne Etonensem, edi-

tumque Aldinum? quos quidem imprudenter duces legit, quippe errantes. Marathonis mentio reique series τῇ χάριτι postulant. Similis menda vitavit lib. IX. 69. alias detergenda. Id bene, quod οὐτω δὲ βοῦθουσι infra (l. 10.) maluit ex Ionum more et specie. Equidem sine ullo offensionis metu, si vel unus Codex præiret, id reponerem. Nam, genuinum et Herodoteum esse, ex Eustathio in Homer. p. 288, 16. (Iliad. p. 218, 10. seq. ed. Bas.) atque aliunde demonstrabitur lib. VIII. 14. et 72. Wess.

13. Παλληνίδος 'Αθηναίης ἱερὸν] Δίῃς πάροιθι παρόντου Παλληνίδος cadaver suum humanum prædicit Eurystheus in Eurip. Heraclid. 1031. ubi v. 849. leguntur ista: Παλληνίδος γὰρ σιμὸν ἱεραῶν πάγον Δίῃς 'Αθήνας. Templi forsan donaria, quæque illis inscripta fuerint cognosceremus, si Themisonis ad nos pervenisset ἡ Παλληνίς. vid. Athen. VI. pag. 234. v. 235. α. Polyænus I. 21. §. 1. Πισίστρατος, inquit, ἀπ' Εὐβοίας ἱσταμένους εἰς 'Αττικὴν ἐπὶ Παλληνίδος. His in Pallenes demo locum dare potuisset Meursius. VALCK.

15. Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρναν] Vates atque id genus hominum ferebat Acarnania et vicina Leucas. Qui sacros hos exercituum comites in primis studiosissime commemorat, ab ingenio Thucydidis hac etiam in parte multum diversus, Herodotus Μιγιστήν habet 'Ακαρνανία VII. 221: et Hippomachum Λευκάδιον ἄνδρα, IX. 37. Acarnani quoque, quod fatendum est, non disconvenit Amphilyti nomen: Κύνητα τὸν Θιολύτου Acarnanis nominat Thucyd. II. cap. 102. Sed multe tamen plures Attici nobis, nec mirum, innotuerunt χρησμολόγοι. Quando itaque qui bene ominatus accessit Pisisstratum Amphilytus, Platonis Socrati dicitur in Theage p. 124. v. (quod Paull. Leopardus jam

animadvertit Em. VII. c. 7. ἡ μὲν δὲ Ἀμφίλοτος: Ἀθηναῖος autem Clem. Alex. Strom. I. p. 398, 21. ubi notat Hudsonus; his ego quidem testibus fidere malim, quam descriptoribus Codicum Herodoti; suspicatus Acharnensem fuisse Amphilytum, atque adeo dedisse Nostrum Ἀμφίλοτος ἢ Ἀχαρνὴς, aut si quis illud ob morem præferat Ionicum, ἢ Ἀχαρνίς. Inventum Eustathio et βάρβαρος παρὰ τῷ Ἰωνί Ἡρόδοτος, ad Od. H. p. 271, 46. (p. 1570. ed. Rom.) alia quædam idem habet hujus formæ rarissima. Ἀχαρνὴν et Ἀχαρνίς et alibi permutata sunt a librariis, et in Luciani Ἑστιαρ. Διαλ. VII. T. III. p. 297. ubi conflatur e duplici lectione, quod libri præbent scripti, Ἀχαρνίς et Ἀχαρνίς. Bene monenti Guieto debuerat obtemperari: vera enim est procul dubio lectio, ἢ γιαιργὸς ἢ Ἀχαρνίς, qui Acharnis a patre missus in urbem ἔνθου σιμὴν ἀπειλήφει: sic corripo vulgatum εἰου: noti sunt Ἀχαρνικοὶ ἔνθου. VALCK.—Gronovium vide, et Themistium Or. III. p. 46. Wess.—Ἀχαρνὴν, sive Ionico idiomate Ἀχαρνὰν, perinde ac Ἀχαρνίς, de Atticæ populo olim dici solitum censuit Gronov. provocans etiam Senecæ Tragici Hippolyt. v. 22. S.

17. Ἐρετρίαι δ' ὁ βόλος, etc.] Responsum harioi Æliani se memoriæ obtulit, cum thynnorum piscationi, cultissime descriptæ, subderet Histor. Anim. XV. 5. οὐκ οὖν — καὶ Ἐρετριεῖς ἴσασιν πάντα καὶ Νάξιοι, κατὰ πλείους τῆς θήρας τῆς τοιαύτης παθόντες, ὅσα Ἡρόδοτος τι καὶ ἄλλοι λήγουσι. Norunt hæc et testantur Eretrienses, tum Naxii, hac piscatione insignes, tum Herodotus et alii testantur. Sic Gillius et Gesnerus, minime ejus sententiam, ut dicam lenissime, adsecuti. Eretriensibus, ait, Naxiisque et Atheniensibus ex fama ejusmodi thynnorum capturæ usu venisse, quæ Herodotus atque alii litteris

prodiderint. Atheniensibus, inquam, qui excidisse videntur, nisi si scribentis oblivione sint neglecti. Hoc obiter. Wess.—Perspecte Schneiderus ad Æliani locum citatum monuit, respici verbum σαγηνίσαι, quod de populis dicitur, qui thynnorum instar quasi verriculo capiuntur. Conf. Valck. ad Herod. III. 149. S.

CAP. LXIII. 1. συλλαβὸν τὸ χρηστέρειον] Συλλαβὸν optime vir clariss. (Gronov. contra Galeum, συμβαλὸν corrigentem) defendit, quem ad Arriani Exped. Alex. I. 19. consulere opportunum erit. Wess.—Conf. Herod. III. 64, 20. ad quem locum Gron. provocavit. S.

4. τραπεζομῖνοι ἦσαν] Leve videbitur, notandum tamen; sollemne Ionibus esse ἶσαν, idque hoc in libro nonnunquam, veluti c. 31, 71. etc. sed frequentius ἦσαν scribi; in aliis prius esse crebrius. Quæ mihi discrepantia amanuensium, non scriptoris arbitratu accidisse visa semper fuit. Wess.—At, quod Homero licitum fuit, augmenta verborum modo adjicere, modo negligere; eandem, puto, veniam sibi sumere Herodotus potuit. S.

12. καὶ ἀπὸ νῆας ἱκαστος] H. Stephanus veterem scripturam, ut oratio lenior curreret, mutavit. In Parisino ἱκαστος librarius, supra scripto sigmate, idem fortasse atque ille arbitratus, aut certe scriptiois peccatum esse corrigendum. Salva res erit, modo infinitivi, quæ Gronovii opinio, imperantium vicem fungantur. Sæpissime hoc genus noster amavit, lib. IV. 126. οὐ δὲ ἐνδὲς καὶ παυσάμενος πλάνης μάχισθαι: sic libri MSS. et Eustathius, e quibus et VII. 159. οὐ δὲ μὴ βοηθεῖν refingendum erit. Küsterum in Clerici Bibliotheca, alia omnia amplexum, ardor obloquendi a vero avertit. Wess.—At adjectum h. l. verbum κλειόουσι non sinit nos nunc de infinitivo notione imperativi

posito cogitare. Quin potius agnoscamus hic idem ἀναπαλευθίας sive enallages genus, de quo supra ad cap. 27. 17. diximus. S.

CAP. LXIV. [6 seqq. ἰς Νάξον· καὶ γὰρ ταύτην, etc.] Commodius in hunc modum distinguetur oratio: ἰς Νάξον. καὶ γὰρ ταύτην ὁ Πισίστρατος κατιστρέψατο — Λυγδάμῃ· πρὸς γι (sive πρὸς τι) ἔτι τούτοις τὴν νῆσον Δῆλον, (scil. κατιστρέψατο, καθήρας (scil. αὐτὴν) ἐκ τῶν λογίων. Ad hæc etiam Delum insulam (subegerat,) quam ex oraculi responso purgavit. S.]

9. καθήρας δι ᾧδε] Jo. Meursium correptum (a Gronov.) nollem: Eadem scripsit in Pisistrato cap. 8. quæ Noster. Eleganter atque ad hunc locum obpote Thucydides III. 104. ἐκάθρει μὴν γὰρ καὶ Πισίστρατος ὁ τύραννος πρῶτος αὐτὴν, οὐχ ἄσπασαν, ἀλλ' ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἱφιστρᾶτο τῆς νήσου. Verbis discrepat; in lustrandæ insulæ ritibus et modo discordia nulla. Wess.

13. μετὰ Ἀλκμαιωνίδων] Vetus interpres Ἀλκμαιωνίδων ex conjectura, quæ absurda minime est. Alcmaeonidæ omnes Athenis ob Pisistratarum tyrannidem excesserunt, civiumque plures secum traxere, sicuti lib. V. 62. uberius commemorat. Ducem non nego Megaclem fuisse, universæ tamen gentis potior mentio. Præclare Plutarchus in Solone extremo: ὁ μὲν Μιγακλῆς εὐθύς ἔφυγε μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλκμαιωνιδῶν. Wess.

CAP. LXV. 4. ἐπὶ γὰρ Λίοντος] Confer Pausaniam lib. III. 3. Nostrum æmulantem, nec dextre tamen suis partibus functum. Wess.— Quem Hegesiclen Herodotus nominat, is Spartanis Agesicles erat, pater Aristonis, qui c. 67, 3. memoratur. S.

9. ξείνισι ἀπρόσμικτοι] Peregrinis intolerabiles interpretes. Ἀμικται, ἀνιμίμικται, ἀπρόσμικτοι omnes illi, qui peregrini

nos jure commercii excludunt, eorumque consociationem atque aditum recusant. De Britannia Diodorus V. 21. αὕτη δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀνιμίμικτος ἰγίνετο ξεινικαῖς δυνάμεισι. Hinc ἀμικται ἄνθρωποι Lucian. H. V. II. 27. et ἀμικτα ἴθνη καὶ θηριώδη Phil. Jud. Leg. ad Cai. p. 1013. c. homines gentesque, omne familiaritatis genus detrectantes. Polybii ἀνιμίμικτῶν τῶν ἰθνῶν de neglecto commercii usu et accessu Excerpt. p. 1023. (lib. XVI. 29, 12. nostræ ed.) huc pertinet, sicuti ἰμμίξιν πρὸς τοὺς Τιγρήτας infra c. 68. et 185. in aliam partem. Wess.— Conf. Lexic. Polyb. in Ἀμμίξιν. S.

13. Λυκόεργος] Potuisset vir clariss. aliud robur Cod. Florentino addere ex Apollon. Rhod. I. 162. τὸν μὲν βα πατρὶ Λυκόεργος ἔπημι: et ex principe Poëta, a criticis veteribus ibi laudato, Iliad. H'. 144. ac Z'. 130. In oraculi versu tertio (l. 15.) ἡ ἄνθρωπος justum est. Themistius sibi non constat, fortasse aliorum culpa. Tametsi Orat. xix. principio, nunc quidem ἡ καὶ εὐδρα scriptum inveniat, in sequentibus his terve οὐκ εὐδρα ἰδίστασα, εἰ θις ἡ ἄνθρωπος ἦν. Fuit autem Pythiæ id responsum multo celeberrimum, et, si Plutarcho adv. Colot. pag. 1116. f. fides, ἐν ταῖς παλαιότητάς ἀναγεγραφαῖς insertum apud Spartanos. Wess.

[18. ὡς δ' αὐτοὶ Λακιδ. etc.] Vide Adn. ad c. 58, 6. S.]

19. ἰπιοτροσιύσαντα Λιωβώτιω] Laborant hæc premunturque insigni difficultate, etsi Pausanias, lib. III. 2. haud aliter, ac nos cum maxime, legerit. Labotas, sive Leobotes, ex regia Eurystenidarum familia, fratris Lycurgi (quippe Proclidæ, atque ex alia gente) filius non fuit: si sororis filium dixeris, oberrat Labotæ ætas, qua suæ is tutelæ erat, cum hic nasceretur. Præterea Charilli, sive Charilai, fratris Polydectæ filii, tutelam Lycurgus, magno scriptorum con-

sensu, administravit. Hæc atque alia Jo. Meursius Herodoto, uti censet, manifeste erranti, objicit Regn. Laconici cap. 9. et Miscell. Lacon. II. 5. Sequitur Meursium et amplius centum annis inter Labotæ obitum et Lycurgi legislationem intercessisse contendit Bouherius, Diss. Herodot. c. 13. Cui equidem largiri debeo, si Apollodori, Clementis Alex., Africani, Eusebii rationes constant, id verum videri. Ergo-ne Noster erravit? Fieri potuit: quamquam si consideretur accurata utriusque regię familię recensio, VII. 204. VIII. 131. res ea ad credendum fit difficilis. An *Χαρίλλου* cum viro Amplissimo refingendum, culpaque in librariorum, qui nimis scioli *Λιωβώτιω* correxerint, est referenda? Sic profecto in vado res erit, et Herodotus ab errore immunis: vitium vero antiquissimum et Pausania prius; neque id mirandum, cum suo jam tempore Philemon apud Porphyrium Quæst. Hom. VIII. (Vol. I. Homeri Barnes. p. xcii.) de corruptis Herodoti exemplaribus querelam moverit. Marshamus Can. Chronol. p. 452. aliam, et forte planiorem, ingressus medelæ viam fuit: mutata vocum sede fuisse censet *Λυκ ἱππικρον. ἀδελφίδου μὲν ἱωντοῦ, βασιλ. δὲ Σπαρτηγνίων, Λιωβώτιω*, cum esset tutor filii fratris sui, Leobotas autem Spartanorum rex. Sunt sane hujuscemodi vocabulorum transpositiones non insolitæ, neque oberit multum Leobotæ Lycurgique ætas. Certum est, de tempore legum latarum vitæque Lycurgi vero principio antiquos scriptores discordiis distineri; id ne operosius ostendatur, otium Meursius fecit. Constat præterea, Eunomum, legislatoris patrem, et fratrem Polydectem breve regni spatium habuisse: vixisse Leobotam diutissime, Doryssum atque Agesilaum, filium nepotemque, exiguo intervallo, et rege Agesilao leges Sparta-

Vol. III.

nis perlatas ex Pausania III. 2. Quæ utique constare posse videntur: opus enim minime est, ut Apollodori temporum rationibus Noster adsentiat, neque ut scripsisse censeatur, rege Leobotæ componendis legibus operam impendisse Lycurgum: ad ejus regnum tutela pertinet, quam Creticum iter excepit deinde, quo de præter alios Strabo. Wess.—Larcherus, in prior editione Herodoti in Gallicum sermonem conversi interpretationem Marshami secutus, in posteriore editione plane Charilli nomen in locum Leobotæ vel Labotæ substituere non dubitavit: cujus consilii rationes in Cronol. Herod. cap. xvii. p. 489. seqq. exposuit. S.

23. *ἰωμοτίας καὶ τριηκάδας*] Utrumque Glossæ Herodotæ explanant; unde Suidas, sed non sine peccato, descripsit, ut ad Glossatorem suo tempore docebitur. (Conf. Koen ad Gregor. Dial. Ion. §. 93.) Bene Polyænus de Lacedæmoniiis *κατὰ λόχους καὶ μίρας, ἰωμοτίας καὶ εὐσσίτια στρατοπεδιύοντες* lib. II. 3, 11. Ephoros, a Lycurgo Spartanis fuisse inpositos, Marshamus infitatus fuit imprudenter. Nostri patrociniū docte professus Clar. est Jac. Perizonius ante laudabilem Gronovii operam ad Ælian. V. H. III. 17. Ceterum *μετίσσειν τὰ νόμια πάντα* Cod. Remig. si νόμια fuerint, cupide probarem: mores atque instituta indicant. Vide III. 99. et de Lycurgi post obitum divinis honoribus Nic. Damascenum Exc. p. 449. Wess.

CAP. LXVI. 3. *ἀνὰ τι ἰδραμον αὐτίκα*] Sic VII. 156. *αἱ δὲ παραυτίκ' ἀνὰ τ' ἰδραμον καὶ ἱβλαστον*. Et Diodorus V. 12. *ταχὺ ταῖς τε βίαις ἀνδραμον καὶ ταῖς δόξαις νικῆθησαν*: qui eum in modum sæpe alias, ut ibi ostensum fuit. Adde Paull. Leopardum Emend. VII. 7. Wess.

5. *καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρείσσεις Ἴων*] Imitatur Abydenus de turris Ba-

G

bylonicæ structoribus, καὶ δὲ θιῶν καταφρονήσαντας ἀμείνωντας εἶναι in Eusebii Pr. Evang. IX. 14. Putabam καταφρονεῖν, Erotiano præeunte, Ionibus tantundem fuisse ac κατανοεῖν considerare, opinari, non sine contentu quodam. Nec alia mens doctissimo Reiskio. Ansam dedit Herodotus VIII. 10. et hujus libri c. 59. ubi Valckenarii animadversionem expende. Wess. — At accedentem contentus notionem ignorat Erotianus. Conf. Adnot. ad cap. 59, 17. S.

14. οἱ δὲ, πιδας φερόμενοι] Ita multo post Carthaginienses, sed pari eventu, in Diodori lib. XX. 13. Suscepta infelix hæc et temeraria expeditio fuit rege Charillo. docente Pausania III. 7. et VIII. 49. Calamitatem vero captivorum Laconum alia in re Libanius tetigit Prophonet. ad Julian. p. 179. Α. ὅσπερ γὰρ ἦν ἱεμεὶν Σπαρτιάταις γῆν Τριγυτῶν, ταύτην ἐργάζοντο τοῖς νεκροῖς, χοῖνικας ἔχοντες: i. e. si interpretem audis, modios tenentes. — At noli auscultare; χοῖνικας nihil aliud ac Nostro πιδας, isto quidem oratoris loco. Wess.

21. τῆς; Ἀλλῆς Ἀθηναίης] Bene Minervæ hunc titulum instauravit Gronov. etsi in vocis origine error inest. Constante Ἀλλίαν adpellat Pausanias, regique Aleo acceptum refert, oblitus Homericum Iliad. χ'. 301. In Strabone VIII. pag. 595. (p. 388. d. ed. Cas.) Ἀλαίης nomen habet ex doctorum conjecturis. De conpedibus, quæ inter templi donaria Pausaniæ ævo durabant, ipse lib. VIII. 47. Wess. — Conf. Nostrium IX. 70, 16. S.

CAP. LXVII. 10. ἰγνίστε] Herodoteum hoc, ex Ionum more. Florentinus dialecti rationem non duxit, mox quoque τρυτίων, ἰρίων aliaque inmutavit, quæ tangenda non fuerant. Sustuli præterea τῇ, cui sedem inter αὔρις ἰς θιὸν concesserat. Nam turbat orationem, neque præsidium accipit ex cap.

153. τὴν πρώτην εἶμαι, quippe plane diverso. Reiskius, retineri si debeat, mavult ἑπιμπατον τὴν αὔρις ἰς θιὸν, et πομπὴν ad structuram adsciscit: posset geminum videri Sophocleum Trachin. 665. πρὶν ἢ πάντι πρὸς πόλιν ἀνύσσει, nisi discreparet recte expensum. Wess. — Ad τὴν ἰς θιὸν nullo incommodo ἰδὸν intelligi poterit, sive πομπὴν malueris, nomen ex cognato verbo repetitum. Conf. quæ ad. I. 109, 2. monemus. S.

14. Τρίγην λιυρῶ ἐνὶ χώρῳ] Cl. Pauw Τρίγην λιυρῶ ἐνὶ χώρῳ: cui Reiskius consentit λιυρῶ tamen scribens. Aliter Ποῖτα Odys. Η'. 121.

τῆς ἱεμεὶν μὲν διυλόαιδον λιυρῶ ἐνὶ χώρῳ τίρεται — Wess.

16. καὶ τύπος ἀντίτυπος] Rixantur nimis quam fuerat ex usu Gronovius et Küsterus; in adnotationibus ille, hic Clerici in Bibl. Vet. et Rec. T. V. p. 405. Cui bono? Scriptor Ipse (c. 68, 17.) τὸν ἄκμονα καὶ σφύραν, incudem et malleum, esse τὸν τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον ait, quod malleus incudem feriat, et incus vicissim malleum repellat: id fieri solere, officinæ ferrariæ adpectu omnes et sono edocent; et utrumque H. Stephanus et Chytraeus dudum monuerunt. Τύπος in oraculi ambagibus atque ex vi quadam originis malleum non male; ἀντίτυπος, quia ejus ictum repellit, incudem exprimere aptus est: πῆμ' ἐπ' πῆματι ferrum, quod malleo super incude tunditur. Qua in explicatione ab Herodoti sententia non deflexit Pausanias III. 3. p. 210. Wess.

18. Τρίγινος ἱπποδάμοδος ἱσση] Corn. de Pauw reponebat Τρίγινος ἱπποδάμοδος ἔξη, Tegæ auxiliatorem habebis tibi, de auxiliatore, cujus tamen notitia requirebatur, ipso tacens. Wess. — Auxiliatorem Pavius Orestem intellexerit. At hunc non Tegæ, sed contra Tegeam, auxiliatorem desiderabant Spartani, Itaque Æm.

Portus in Lex. Ion. versionem Vallæ secutus ait: “Ἐπιτάριδος apud Herodot. non pro auxiliatore (ut passim apud Poëtam) accipitur, sed pro vic-tore.” Nec ita male. Nempe verbum ἐπιτάριος, indeque derivatum nomen ἐπιτάριος, eique geminum ἐπιτάριος, mediam habet significationem, cum strepitu accedere, adstrepere, ut in fragm. Sophoclis apud Athen. VII. 277. b. Itaque, fere ut βηθεῖν, de eo dicitur qui cum strepitu et impetu ad-est, sive ad opem ferendam amico, sive ad depellendum hostem; quemadmodum et de eo qui vel adplaudit amico, vel insultat hosti. Cæterum, quum et verbum istud, et nomen, cum dativo casu potius, quam cum genitivo construatur, rectius fortasse Τηγίης scribetur: quo ducit scriptura codicis Vossiani apud Steph. Byz. in Τηγία. Nam oppidi huius nomen non solum in singulari numero efferebatur, verum etiam in plurali. Sic certe in Τηγίαις ait Arcestratus apud Athen. III. 112. b. S.

[19. ἀπὸ τῆς ἐκτελείας οὐδὲν ἔλασσαν, etc.] Hæc Gronov. sic convertit, nihilo minus inventionem abstinerunt, absurde prorsus: quam interpretationem miror a Wess. absque notatione servatam esse. Recte ad sententiam Valla: nihilo minus inventionem frustabantur. Ad verbum H. Stephanus: nihilo minus ab inventionem aberant. Larcherus vertit, quasi in Græcis esset, ἵτι μᾶλλον ἀντί-χρηστο τῆς ἐκτελείας. S.]

20. ἰς οὗ δὴ Λίχης, τῶν ἀγαθουργῶν] Pro-scribitur a Pavio et Reiskio ἰς οὗ: præ-stare aut ἰως οὗ: aut ἰς %. Sic enim usu receptum esse. Contra veniunt schedæ Florentinæ IV. 12. 160. et 166. ubi Gronov. tum reliquæ omnes V. 51. Ellipsis defectui mederi potest. De Spartanorum Agathoërgis, Ruhnkenius ad Timæum et doctorum alii ad Hesychium. Wess.—In ἰς οὗ ellipsin Æm.

Portus statuit huiusmodi, ἰς ἑαῖνον τὸν χρόνον οὗ, ad illud tempus quo. Quid-ni dicamus, ἰς in ista formula pro ἰως usurpari, adeoque regimen huius parti-culæ æmulari. Quidquid sit, de Hero-doti usu dubitari non debet. Locis a Wess. citatis adjici poterunt III. 31, 10. V. 86, 12. etc. S.

25. ἰλύνειν] Sic lib. VIII. 71. καὶ ἰλύνειν οὐδένα χρόνον: at VII. 56. ἰλύν-σας οὐδένα χρόνον, discordibus MSS. et litteram iteratam recusantibus, Suida non dissidente. Hippocratis Codd. in Ioni-co verbo abeunt in partes itidem, uti Fo-ësius conmonstravit. Vide Apollonii Rhod. I. 589. interpretes, et Paull. Leopardum Emend. lib. I. 24. Wess.—Conf. Koen. et Schæf. ad Gregor. Dial. Ion. §. 92. S.

CAP. LXVIII. 5. ὁ χαλκίδις] Faber ærarius vetus interpres; Heresbachius ferrarius, insecutique editores. Gronov. sine caussa ærarium prætulit. Dudum est, cum Pausanius III. 3. doceret, of-ficinam ferrariam fuisse, in quam Lich-as penetraverit, minime neglecta notio-nis ejus ratione. Patefacit id quoque res ipsa ejusque series. Pollux VII. 106. χαλκίδις δὲ καὶ τὸ σιδηρεῖον ἰλεγον, καὶ χαλκίδας, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους, quorum ultima sunt Aristotelis de Poë-tic. Art. cap. 25. p. 256. Confer Frag-menta Pythagor. p. 706. Ed. Gal. Schol. in Apollon. Rhod. I. 430, et Æmil. Portum ad Xenophontem p. 1178, et de Orestis corpore, cubita longitudinis habente septem Philostratum Heroic. I. 2. p. 668. tum A. Gellium N. A. III. 10. cui Noster propter illud litteris, ta-metsi ex Spartanorum sermonibus, proditum, homo fabulator. Wess.

6. Ἡ καὶ ἄν—ἰδούμαζις] Hæc minus sincere scripta prostant in Etymolog. M. p. 434, 28. Valck.

10. μὴ μὲν γινίσθαι] Si faverent codi-ces, præferrem μηδαμὸς γινίσθαι μηδαμᾶ

μίζονται ἀνθρώπους τῶν νυν, nullos uspiam fuisse. lib. II. c. 91. μὴδ' ἄλλων μηδαμῇ μηδαμῶν ἀνθρώπων. Opinio non absurda fabri ferrarii Tegeatæ nitebatur ea propemodum ratione, quam Celsi verbis apud Origen. IV. p. 207. exprimas: τὰ αὐτὰ αἰὶ καὶ γιγνόναι καὶ εἶναι καὶ ἴσισθαι. Simillima dantur Epicuri: istam ἀπιστίαν, valde probatam Palæphato, expugnare nititur Plutarchus T. II. p. 732. D. VALCK.—At recte in vulgatam consentiunt libri. In ista formula μὴ μὲν, particula μὲν, Herodoteo more pro vulgata μὴν ponitur: de qua particula idem VALCK. cui h. l. suspecta fuit, recte præcepit ad III. 99, 7. ubi ἄπαρξινός ἐστι μὴ μὲν νοσίου: parique modo III. 66, 12. seq. ἔξαρτος ἦν μὴ μὲν etc. Cæterum conf. III. 15, 4. ibique notanda. S.]

[17. Inepte legi videtur Bothio τὸν τε τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον, deletis conjunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν ἀντίτυπον; adjectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, sicut in oraculo c. 67, 16. ubi τύπος ἀντίτυπος. S.]

18. πῆμα ἐπὶ πῆμα.] Aldinum ἐπὶ πῆμασι Sophocles verum præstaret Antig. v. 605. ἀρχαῖα — πῆματα φθμίνων ἐπὶ πῆμασι πίπτοντα, nisi alia in re occurreret, et in formulæ usu variarent veteres. Responsum Pythiæ apud Æliæ. Var. Hist. III. 43. καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πῆματι βαίνει. Manetho V. 57. 'Εὐθ' ἀπαυασσασθαι καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι δινῶ. Refer huc, ut alia prætereantur, Juvenalis Sat. XV. 165.

Ast homini ferrum letale incude nefando produxisse parum est. — WESS.

24. ἐμισθοῦτο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος] Reiskio, si ἐκδιδόναι hic significet locare pro certa mercede, negans particula visa fuit supervacanea. Non accedo. Venat enim Pollux, hæc eadem citans I. 75. 'Εμισθοῦτο, conducere cupiebat et conabatur. Quo modo sæpe cultissimus quisque. Noster III. 53. ὁ μὲν

Περικλῆς ἐστάλλετο εἰς τὴν Κερκύραν. et cap. 139. ἐπαύρησε τῆς χλαυίδος, καὶ αὐτὴν προσελθὼν ὤνείκε. Utrobique conatus et voluntas (pro ipsa actione) indicatur, sicuti et cap. seq. χρυσὸν ὀνείκε. (et c. 165, 2.) Vide Jo. Taylor, ad Lysiam p. 146. Valckenarium in Euripid. Phoeniss. v. 1406. et Paull. Leopardum Emend. VII. 7. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἱππομῆς Σπάρτην, etc.] Hinc Messeniorum exprobratio in Lacedæmonios, a Cresō, Græcos Asiæ incolæ premente, donis illectos, et primos omnium, Κροίσῳ τε αὐτοῖς δῶρα ἱπποστάσαντι γινέσθαι φίλους βαρβάρων πρώτους in Pausaniæ lib. IV. 5. Addunt alii, missum et Eurybatum fuisse ad milites conducendos, sed ad Cýrum omni cum pecunia perfide transiisse apud Suidam in Εὐρύβατος. WESS.

10. δι' ἀγγίλων ἐπικηρυκίετε] Aberat liber Archiep. Infra c. 99. δι' ἀγγίλων δι' πάντα χρεῖσθαι. VII. 203. λίγοντες δι' ἀγγίλων ὥς, etc. Alcidas Or. Ulyss. p. 185. ἱππομῆς διὰ τοιοῦτου εἶδους, καὶ μὴ δι' ἀγγίλων. Strabo XV. p. 1040. β. τοῖς δι' βασιλεῦσι συνταῖς δι' ἀγγίλων. Sed desino. WESS.

[15. χρυσὸν ὀνείκε] Vide ad c. 68, 24. notata. S.]

17. ἐν Θόρνακι] Hoc de Laconicæ monte et Apolline Pythæo, Cræsiq; auro, Pausanias III. 10. WESS.

CAP. LXX. 4. ζῶδιον] ζῶδια hic non modo animalia dicuntur, ut vulgo intelligunt; sed cujuslibet generis figuræ, animalium, florum, fructuum, etc. Sic ζῶα, I. 203, 10. et 11. et alibi. Sic idem ζῶδια apud Athen. V. 197. b. S.]

6. ἀμφερῆς χωρίοντα ἄγον.] De eodem cratere III. 47, τὸν ἄγον Κροίσῳ. Aldus dederat ἄγον hoc loco, quemadmodum c. 166. et 170. Mutavit Stephanus aut scriptum secutus Cod. aut Ionum haud esse arbitratus; quod utique secus habet. Neglectæ αὐξήσεως cumulum con-

gessit Portus. Wess.—Æm. Portus in Lex. Ion. sub voce αὐξήσεις. S.

15. ἰς τὸ Ἡραῖον] Verum est justumque. (conf. Var. Lect. ed. S.) Vide IV. 88. et 152. Apuleius Florid. p. 350. Enimvero fanum Junonis antiquitus famigeratum: id fanum secundum litora, si recte recorder, viginti haud amplius stadiis oppido abest; ibi donarium deæ perquam opulentum. Sic ille de Samiorum Heræo. Wess.

CAP. LXXI. 7. Ὁ βασιλεὺς] Minutæ voces, Herodotæ tamen, forsân e codicibus, ex Athenæo certe III. p. 78. x. restitui poterunt: ὁ βασιλεὺς, ἐν δὲ τῷ ἄνδρᾳ τοιοῦτος στρατεύσθαι παρασκευάζαι; Similiter lib. VII. c. 10. ἐν δὲ, ὁ βασιλεὺς, μίλλαις ἰπ' ἄνδρας στρατεύσθαι πολλὰν ἡμείνωνας ἢ Σπύδας; Nostro loco, ἐν fuerat elisum a proxime præcedentibus literis. VALCK.

10. χώραν ἔχοντες τρηχίην] Fatentur Persæ, γῆν γὰρ ἱστιάμεθα ὀλίγην καὶ ταύτην τρηχίην, magis ex Ionum consuetudine, lib. IX. 121. Qua etiam de caussa ἱπποκνώματα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα Xenophonti Cyropæd. VII. p. 197. x. Quod Athenæus vero exscripsit πρὸς δὲ, πὴ Δ', οὐκ οἶνυ χρίονται, id illi primum est et relinquendum. Variat et alia, atque adversos experitur Codd. omnes. Noster autem sibi contrarius non est, quando c. 133. οἶνυ δὲ πᾶντα προσκίεται, vino Persæ addictiones sunt. Olim pauperes erant et tenui victu contenti: Cyri et insecutorum principum victoriæ potentiam et divitias; opes, ut fit, luxum perpererunt. Lege Strabonem XV. p. 1068. (p. 735. ed. Cas.) Wess.

CAP. LXXII. 8. ἴθιν μὲν Συρίους Καπαδόκας ἀπείργει] Sic Eustathius, MSS. consentiens. Corn. tamen de Pauw aut Συρίους aut Καπαδόκας erasos mallet. Potuerat præfecto alterutro Noster defungi, ut c. 76. Nunc præg-

nans ratio nulla delendi est. Tractum illum, quem in Pontum demergens Halys radit, Συρίαν, Ἀσσυρίην, Λιανοσύριαν sæpe adpellitant Apollon. Rhod. II. 947. 966. ubi docte Critici Græci, Dionys. Perieg. v. 733. Adi et Gronov. II. 104. (At ibi nihil quod huc spectet reperitur.) Mox Reiskius πάντα τῆς Ἀσίας τῆς κάτω. Wess.

11. ἵστι δὲ αὐχὴν οὗτος τῆς χώρας ταύτης ἀπάσης] Bene Jo. Fr. Gronovius (referente Jacobo filio, in Nota ad h. l.) hæc parenthesi includenda, aut majore distinctionis nota ab insequentibus sejungenda, arbitratus fuit. Αὐχὴν, cervix, angustus meatus Nostro est, et terræ etiam angustior tractus, cervicisve instar porrectus. De Bosporo Thracio IV. 85. μήκος δὲ τοῦ στόματος, ὁ αὐχὴν, τὸ δὲ Βόσπορος κίχληται. Consimiliter Istri, antequam in ostia scinditur, tenor, τοῦ ποταμοῦ αὐχὴν, ibid. c. 89. Alibi αὐχίνα τῆς Χερσονήσου adpellat Isthmum ab urbe Cardia ad Pactyam protensum, lib. VI. 36. et τὸ ἐνέστατον τοῦ αὐχίνου, Thermopylarum angustias, (VII. 223, 9.) ubi paullo erant laxiores. Adderem Euripidis Elect. 1288. quæque in Scholiis leguntur ad Sophoclis Œdip. Colon. 688. si in obscuro res maneret. Ruit certe doctissimi Waltheri correctio, qua citra necessitatem ἵστι δὲ αὐχὴν οὗτος τῆς χώρας in Observat. Histor. et Critic. refinxit. Non agitur de termino Asiaticæ ejus regionis, sed quo illa situ sit, ubi raditur ab amne Halys, et quam anguste a Ciliciæ finibus in Pontum extendatur. Idem Cl. Reiskius pulcre vidit, stabiliturque his Scymni Chii, Asiæ ad Amisum Ponti urbem σχιδὸν στενέτατος αὐχὴν ἵστιν εἰς τὸν Ἰστικὸν κόλπον διόκων. (Quibus cunctis in locis Græcum αὐχὴν commodissime Latinum vocab. fauces reddet.) Mox D. Heinsius μήκος δὲ ὁδοῦ ἐξώων, etc. teste Jungermanno in Polluc. II. 214. haud absurde

quidem. In ipsa tractus longitudine, tametsi repetatur lib. II. 34. nonnihil adhæresco: sive enim diurno itineri stadia *CL.* uti lib. V. 53. seu *CC.* quemadmodum IV. 101. contributoris, Asiæ illa cervix in angustias, oppido arctas, concludetur. Neque latuit hoc Scymno Chio, qui VII. dierum itinere Asiæ has angustias, sive Pontum ab ora Ciliciæ maritima disjungi ubi admonuerat, continuo 'Ο δ' 'Ηρόδοτος *ἰσικει ἀγροῖν, λίγων* 'Εκ τῆς Κιλικίας πίντι ἡμερῶν ὁδὸν εἰς Πόντον. Wess.—Vide Scymni Chii Fragmenta cum Holstenii Notis ad Steph. Byz. a Ryckio edita, p. 380. extr. et 382. et in Hudsonii Geogr. Min. Vol. II. p. 54. Scylax quidem in Periplo maris Mediterranei, cap. de Cilicia, (p. 97. ed. Gron.) Herodoto adsentitur: Eratosthenes vero, teste Strab. II. p. 68. ed. Cas. tria millia stadiorum numerabat; Plinius lib. VI. c. 2. ducenta M. P. Cæterum consuli possunt quæ in hunc Herodoti locum commentati sunt Academici Parisienses, De la Barre, T. VIII. p. 352. seqq. et De la Nauze, T. XXXVI. Hist. de l'Acad. des Inscr. p. 65. Particulam δὲ, quam desideraverant viri docti, ignorant libri. Vide ad c. 59, 12 seq. notata. S.

CAP. LXXIII. 8. *ἔλη ἀνδρῶν*] Parum refert, *ἔλη* præoptas, an *ἔλη*. In membranarum perpetua est discordia. *ἔλη* tamen, si originem consideres, vetustior. Dixi ad Diodor. XVII. 33. dixerunt et alii. In *ἀνδρῶν* vocabulo latere regis titulum, cujus obsequium fugitivi Scythæ detrectaverint, Reiskius conjicit. Mihi tali nomine rex Scythæ cognitus minime est. Scytharum *νομάδες* *ἄνδρες* non alii sunt ac *νομάδες* lib. IV. 19. uti *ἄνθρωποι νομάδες*, Arriani Indic. c. 29. Recurret alias *ἀνὴρ ἀβλητής* et *ἀνὴρ βασιλεύς*, etc. Wess.—At equidem h. l. *τῶν νομάδων* non tam cum *ἀνδρῶν*, quam cum *Σκυθίων* junctum intelligam; nempe

ἔλη ἀνδρῶν, quæ *ἔλη ἀνδρῶν* fuit (*ἐκ*) *Σκυθίων τῶν νομάδων*. S.

12. *παῖδας σφί παρίδωκε*] Ita vetus interpretes ex conjectura, Galeus, Barbeyracius Histor. Fœd. Part. I. p. 46. Corn. de Pauw, Reiskius et Abbas Geinoz T. XVI. Conn. Acad. Inscript. p. 66. et merito: nam quæ Noster (l. 20.) subjungit, plures postulant pueros. Indignor itaque, cæcum inpetum illis (a Gronovio) in pactum, quibus puerorum multitudo, ipso scriptore viam monstrante, potior visa fuit. MSS. quorum auctoritas desiderabatur, adsunt. Wess.

16. *κτείνῃσι χειροῖ*] Sic decuit. *Κτείνῃσι* *χώρατα* lib. IX. 84. et *κτείνῃσι* *ἀμφορίας* VII. 28. veteres schedæ, postulante sermonis usu, dabunt. Wess.—In nostra Var. Lect. (ed. S.) perperam excusum "*κτείνῃσι* nostri omnes:" pro eo quod oportebat, *κτείνῃσι*. S.

17. *ὀργὴν οὐκ ἄκρος*] Qui poterit hoc esse verum? Is *ὀργὴν* *ἄκρος* censetur, qui iracundo animo est, sive in iram pronior. De Sulla Appianus, ὁ δὲ πατὴρ *τῶν μεγίστων ἀνδρῶν* *τε καὶ πόλει* *ἄκρος* *ὀργὴν* *γινόμενος*: tum de Sertorio, *καὶ* *γινόμενος* *ὀργὴν* *τε* *ἄκρος* *δι* *ὑπονοίας* *ποικίλης*, Bell. Civil. lib. I. p. 692. et 700. (cap. 104 et 113. Alia loca, ubi idem Scriptor, Herodotei styli æmulus, eadem formula utitur, dabit Index noster Græcitatibus in Appian. voc. *ἄκρος*.) Accedit Dio Cassius ex Cl. Reiskii indicio, T. I. p. 59. Edit. Noviss. *θυμῷ* *τε* *ἐκ* *πληρώθησαν* *ὄντες* *καὶ* *ἄλλως* *ὀργὴν* *ἄκροι*, furore succensi sunt, alioqui in iracundiam etiam proni. Itaque *ὀργὴν* *οὐκ* *ἄκρος*, qui iræ minime indulget; qualis profecto, uti res declarat ipsa, Cyaxares non fuit. Memini geminum videri lib. V. 124. *ἦν* *γὰρ* *δὴ*, *ὡς* *δι* *ἰδὲ*, *Ἀρισταγόρου* *ψυχὴν* *οὐκ* *ἄκρος*; vertique, non erat compos mentis. At discrepat; nec Latina bene procedunt. Aristagoras mentis quidem compos erat, sed in agendis

rebus forti ac magno animo defectus, sive *ψυχὴν οὐκ ἄκρος*. Ne longum faciam, cum Cyaxares iram frenis conpescere haud valuerit, supervacanea videtur negans vox et tollenda. Mecum sentit Abbas Geinozius. Wess.—Negativæ particulæ, quam equidem cum Schæf. ejicere non dubitavi, patrocini-um (referente Larchero in Notis) suscepit doctissimus Coray, *ἐργὴν* ut in Æschyli Prometh. 378. pro *ψυχὴν* accipiens, hominemque pusillo intelligens ingenio: cui Werferus suffragatur in Actis Philol. Monac. Vol. I. p. 77. vocab. *ἐργή* apud Ionicos inprimis scriptores et poëtas de ingenio et indole frequentari monens, pluribusque prolatis exemplis demonstrans. Schæferus ad Gregor. Dialect. p. 532. in sua sententia, delendam esse negativam, perstans, ortam esse voculam *οὐκ* suspicatur e duabus literis *αα* a quibus incipit vocab. proxime sequens. Vir doctus in Actis Seminar. Philolog. Lips. Vol. II. P. II. p. 281. provocans ad V. 112, 2. *ἐργὴν οὐκ ἄκρος* interpretatur, iram non vincens, iræ non temperans. Id vero Græce foret *ἐργῆς οὐκ ἰγχεαίης*. S.

19. *ἰβουλίουσαντο τῶν παρὰ σφίσι*, etc.] Restitui, quod citra caussam inmutatum fuerat. Vid. VII. 11, 4. (voluit, puto, VII. 10, 43. seqq.) VIII. 101. Neque displicuit *Κυαζέρεϊ δαῖνας φέροντες* ex Parisino. Habebat *φίροντες* quod illo verborum ordine displicere poterat. Wess. Usitatus utique *βουλεύσθαι* dicitur, verbo medio, deliberandi notione: sed quoniam promiscue activo etiam verbo Herodotus utitur, conf. I. 120, 2. præsertim ea notione quæ hic obtinet, re deliberata decernere, (veluti III. 84, 6. et 9. tum VI. 52, 10. sæpiusque alibi:) activæ verbi formæ primas dedi, neutiquam quidem spernens alteram scripturam. S.

CAP. LXXIV. [5. *ἰν δὲ, καὶ* *νικη-*

μαχίην] *ἰν δὲ*, scil. *ἰν ταῖς ἄλλαις μάχαις*, vel *ἰν δὲ ταύταις ταῖς μάχαις*. Quam vero *νικημαχίην* dicit, ea ipsa pugna est, de qua mox uberius verba facit. S.]

7. *συνήντισ* — *τὴν ἡμίσην ἔκαστης νόστα γινίσθαι*, etc.] Vulgi more satisque populariter Noster, quoties de solis eclipsibus sermo est. Ἀντὶ ἡμίσης νύξ ἰγίγιστο, VII. 37. ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἰν τῷ οὐρανῷ, IX. 10. Moverunt ea H. Dodwellum, ut Herodoto omnem sideralis scientiæ notitiam detraheret; quod ferri utcunque, etsi sine justa ratione propositum, poterat: verum grassatur ulterius, Thaletique peritiam astronomiæ au erit, et, quem prædixerat solis defectum, talem fuisse infitiat: tenebras subito obortas fuisse, quas Thales e regionis tempestatisque exhalationibus observatis prædixerat, in Addend. ad Diss. de Cyclis p. 912. Qua re dum Thaleti astronomiæ usum et scientiam adimit, adaugēt ejusdem cognitionem rerum naturalium adeo, ut neminem eo in genere parem habuerit, habeatve. Quis enim regionem aliquam ingressus complures ante menses indicavit, indicabitve, quali vaporum exhalatione aëris coeliq;ue habitus obscurandus obnubilandusque stato die sit? Ita porro fides Eudemo apud Clementem Stromat. lib. I. p. 354. (ed. Pott. p. 221. ed. Sylb.) in Historia Astronomiæ, Ciceroni, Plinio, Diogeni Laërtio, Apuleio, et aliis pluribus, qui uno ore perhibent, Thaletem solis hanc eclipsin multo ante significasse, quam contigit, negatur. Verum constat ea Herodoto ceterisque, uti oportet. De anno, quo deliquium istud sol passus fuerit, major contentio et controversia. Plinius lib. II. Histor. Nat. c. 12. in annum Olymp. xlviii. 4. refert: Clemens Alex. in Olymp. I. circiter, ex conjectura. Utriusque sententiæ officit rex Cayaxares, qui vitam in illos Olympiadum annos non proro-

gavit. Cicero I. Divinat. c. 49. solis a Thalete prædictam defectionem, Astyge regnante factam fuisse ait; idem alii dixerunt, contra Nostri descriptam rerum seriem, et liquidissimum Eudemi testimonium. Seriore ævo viri doctissimi Scaliger, Calvisius, Petavius, Ricciolus, Usserius, Newtonus defectionis tempus et indagarunt et suas secuti temporum rationes variis annis adligarunt. Examinauit dissidentes horum opiniones Vignolius T. II. Chronol. p. 254. etc. accurate, diemque defectioni ex arbitratu constituit. In alia abiit, Vignolii repudiata, neque citra caussam, opinione, Bouherius Diss. Herod. c. 4. Amplexus alia quoque est T. S. Baierus in Memor. Scythicis, insertis T. III. Conmentar. Acad. Petropolit. p. 328; cujus eximii viri questionis hujus examen, cum cura institutum, minime displicuit; animi tamen pendeo, ad quos me adjungam, in tanto computantium dissensu, neque patitur adnotationum brevis uberiolem excursus. Wess.— Plura quædam Larcherus exhibet, qui istum solis defectum cum Petavio, Harduino, Marshamo, Buherio, et Corsino, ad Olymp. xlv. 4. id est, ad annum ante C. N. 597. refert. Ad annum ante C. N. 585. retulit Reizius in sua Herodoti editione; ad annum 610. refert Franc. Baily in Philosoph. Transact. mcccxi. p. 269 seqq. ut nuper ex Novellis literar. Goetting. intellexi. Diligenter perpensis collatisque cunctis momentis, quæ ad illorum temporum rationes ineundas conducentia ab Herodoto passim memorantur, Vir multis nominibus illustris Volney in Chronologie d'Hérodote conforme à son texte p. 4 seqq. demonstratum ivit, agi hic de eo Solis defectu, qui in Pingrei Tabulis ad diem tertium mensis Februar. anni ante C. N. 625. refertur. S.

15. Σύνισις τε ὁ Κίλξ, καὶ Λαβύνητος]

Verum est, quod Stanleius in Æschyli Pers. 326. et T. Faber lib. I. Epist. 39. docuerunt, Cilicum reges Syennesis titulo omnes olim adpellatos fuisse. Vide V. 118. VII. 98. et ad Diodorum Siculum XIV. 20. Labyneti nomen in Babylonis regibus itidem frequens, uti mox c. 77. et 118. Ille, qui pacis arbiter et sequester Medos inter et Lydos fuit, est Nabuchodonosorus, qui et Nebucadnezar: congruunt temporum rationes. Γάμων ἰσαλλαν, uti mox, (l. 17.) de consociata adfinitate Iones probasse videntur. De Abderitis et Democrito Simplicius de Cælo lib. III. pag. 150. τὴν συμπλοκὴν οἱ Ἀβδηρίται ἰσαλλαν, ὥσπερ καὶ ὁ Δημόκριτος. Junge Cl. Alberti scholia in Hesychii Ἑσαλλαντίαι. Wess.

22. ἐς τὴν ὀμοχρεῖν] Damnanda temeritate Editor Genevensis mdcxviii. Stephani, Chytræi, Porti aliorumque conjecturam secutus, αἰμορροῖν publicavit. Vulgatum MSS. auctoritate munitum est, illis præterea, quæ viri doctissimi Is. Vossius et Jac. Gronovius in medium deposuerunt. Ἐς ὀμονοῖν Corn. de Pauw æque pravum. Sola durat controversia, quid ὀμοχρεῖν? Jos. Scaliger Castigat. in Hippocrat. de vulneribus capitis, principio, Hic, inquit, ἡ ὀμοχρεῖν est curvatura interior brachii, qua contingunt se duæ partes interiores brachii, cum angulum faciunt. Quæ ibi adduntur ex medicorum principe, illam non stabiliunt vocabuli notionem, sed superficiem quandam æquabilitatem. ἡ ὀμοχρεῖν ὁστίου calvariae lævis est superficies, ut bene Foësius. In Æschini Dialog. III. 15. οὐδὲ ἀπαιτῶνται ταῦτα τῆς ὀμοχρεῖας, bene redditur, neque attingunt hæc superficiem. Ad quem modum si cum Rev. Horreo ἐπιτάμνεται ἐς τὴν ὀμοχρεῖν verteris in summa cute, seu cutis superficie, uti equidem interpretandum censeo, cessabit, si quæ morata fuit, dif-

ficultas. Tacitus simili in ritu Ann. XII. 47. levi ictu cruorem eliciunt. Alia Vossius ad Melam. II. 1. (p. 668.) alia Gronovius, quæ ipsis relinquo. Wess.—Utique Gronovio et absurdam interpretationem, et rustica convicia in viros doctos h. l. conjecta, relinquamus! Cæterum conf. Valckenær. ad IV. 70, 1. S.

CAP. LXXV. 4. *ἡ στρατιὴνται ἐπὶ Πύρας*] *Εἰρωτίων*, quod his liberaliter adstructum fuit, recte abest. Vidē Gronov. (immo Var. Lect. ed. S. vide,) et Adnotat. ad Diodor. XIV. 112. Wess.

[8. *κατὰ τὰς ἰούσας γιφύρας*] Pro eo quod in versione posui, pontibus eis qui ibi *erant*, rectius fuerat, qui ibi *sunt*, vel, qui nunc ibi sunt, ut Larch. et Wyttenb. (Select. Historic. Græc. p. 350.) intelligebant, collatis vicinis verbis *οὐ γὰρ δὴ εἶναι* — *τὰς γιφύρας ταύτας*. S.]

[9. *ὥς δὲ ὁ πολλὸς λόγος Ἑλλήνων*] Etsi Noster Græcorum hunc rumorem spreverit, amplexi deim alii sunt, uti Apollodorus in Diogene Laërt. I. 38., Lucianus Hipp. c. 2. (T. III. pag. 68. ed. Amst.) aliique, de quibus pro Herodoto ad eum Samosatensis locum Cl. Gesnerus erudite. Wess.

[4. *ἔξ ἑριστιρῆς χειρὸς ῥέοντα*] Scilicet adverso fluvio, quo commodiorem ad trajiciendum locum invenirent, littus legentes, fluvium a læva habuerunt. S.

[16. *ὅπως ἂν τὸ στρατόπιδεν ἰδρ. κατὰ νότον λάβοι*, etc.] Wyttenbachium secutus eram, qui commate post *ὅπως* interposito (quod ignorant alii) orationi consultum existimaverat, hac sententia: ut fluvius, si a tergo sumeret (i. e. præterlaberetur) castra eodem loco manentia, (*ἰδρυμένα*), hac parte superiore (*ἀνωθεν*) se convertens in fossam etc. De sententia equidem nihil repugno: sed de distinctione inter *ὅπως* et *ἂν* interserta, nollem factum. Nusquam, quod me-

minerim, particulam *ἂν* notione conjunctionis si usurpat Noster; quæ illi *ἦν*, *ἵ* vel *ἰὰν* est. Arcte junctæ particulæ *ὅπως ἂν*, cum conjunctivo vel cum potentiali modo constructæ, ut I. 99, 8. et sæpius alibi, nude ut significant, neque ad sententiam alia particula hic desiderabatur. Structura enim orationis, abjecto post *ὅπως* commate, in hunc modum procedens facile intelligitur, *ἵνα ὁ ποταμὸς, ταύτη* — *ἡ στρατιὴνται ἐκ τῶν ἀρχαίων ῥέοντων, λαβοὶ τὸ στρατόπιδεν κατὰ νότου, καὶ αὐτὶς ἰσβάλλοι ἐς τὰ ἀρχαία, παραμειβόμενος τὸ στρατόπιδεν*. Quare nec opus fuit, inserta *τε* particula fulcire orationem, quod Schæferus fecit, sic edens: *ὅπως ἂν τὸ στρ. ἰδρ. κ. ν. λάβοι, ταύτη τε κατὰ τὴν διώρ.* etc. S.]

CAP. LXXVI. 3. seq. *κατὰ Σινώπην* — *μάλιστ' ἀπὸ κειμένην*] *Κιμείνη* præstaret. Prædicatur de regione Pteria, quæ in finibus Sinopes ad Pontum. Steph. Byz. *ἵσται καὶ Πτιρία πόλις Σινώπης*, ex hoc, opinor, Nostri loco. Pteriorum urbis mox mentio erit. Wess. Adoptare viri docti emendationem non dubitavi. Quid deceperit librariorum, *κειμένην* scribentes, facile adparet. Nec vero in finibus Sinopes sitam Pteriam Herodotus ait, sed ex adverso, e regione fere Sinopæ. S.

10. *πρὶν δὲ ἐξιλαύνειν ὀρμηῆσαι τὸν στρατόν*] Est, cui *ἐξιλαύνειν* glossatoris videtur, me dissentiente: putes simile esse lib. VIII. 106. *ὥς δὲ τὸ στρατεύμα* — *ὄρμα ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας*: discrepat tamen, ut quisque videt. Hoc spectat, VII. 105. *πρότερον ἢ περὶ ὀρμηῆσαι στρατεύσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα*. Restitui ex schedarum consensione *κέρκυρας*. Plures Cyrus misit, sicuti c. 141. traditur, ubi ultro Iones postulant, quod hic negant Cyro. Wess.

15. *πειόντων ἀμφοτέρων πολλῶν*] Media vox perperam præteritur. Vide c.

82. et illud III. 11. ubi plenius, καὶ πισόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων πλεῖστί πολλῶν: nam prepositionem quod Arch. et Vind. omittant isthic, caussa caret. Wess.

CAP. LXXVII. 1. Κροῦς δὲ μιμνῶς, etc.] Latina, Croesus reprehensus propter suas copias, non probo. A quo enim reprehensus? Immo vero ipse semet incusabat, quod copiarum numero longe inferior congressus cum Persarum rege esset. Melius Stephanus et Portus, postulante verbi usu, caussatus exercitus sui paucitatem, sive potius, semet reprehendens ac incusans. Statim οὐκ ἰσχυρῶς ἰσίων, Reiskii jussu ἰσχυρῶς corrigendum foret, nisi si valide Noster resisteret. Ἐπιεῖρτο ἰσίων non aliud illi ac ἰσίων. Ecce tibi VII. 5. ἰσχυρῶς πατιῶν ὁ Ἰστιάδης: et cap. 50. ὡς δὲ ἰσχυρῶς συλλαμβάνων. Consimiliter VII. 172. et IX. 52. tum I. 84. ἰσχυρῶς προβαίνων. Wess.—Μιμνῶς non passiva aut reciproca notione dicitur, sed activa, ut III. 13, 15. VII. 146, 7. Itsque h. l. accusativum regit, τὸ στρατόνιδον: ut sententia ad verbum hæc sit, damnavit, improbavit exercitum suum propter paucitatem: id est, conquestus est de suo exercitu, non quod minus fortiter pugnasset, sed quod numero longe inferior fuisset hostibus. S.

10. Λαβύνητος.] Regum Babyloniorum ultimus, Croeso ad coercendam Cyri adaugescentem potentiam fœdere junctus, et belli hujus fortasse occasio. Beroso apud Josephum Ναβόννης, lib. I. cont. Apion. c. 20. Par caussa Amasin Ægyptium, has in partes ut transiret, impulisse videtur. Lege Xenophontem VIII. Inst. Cyr. p. 183. Wess.—Commode Larcherus monuit Laby-neti nomen a Nabonnedo nonnisi literarum l et n permutatione, alias etiam haud infrequente, differre. Cæterum cf. c. 74. et Xenoph. Cyrop. VI. 2, 10. S.

CAP. LXXVIII. 3. φατίοντες] Ut alibi sæpius, hic etiam oblitteravit Gro-nov. Ionicam scribendi rationem; et cap. 96. ἰφαίσιον e libro Flor. in ἰφαίσιον transiit; cum paulo post ἰσφατίοντες intactum relinquatur; alibi διαφατίοντες et ἰσφατίοντες. Hic vero scribi malim: οἱ ἴψοι, μιτίντες τὰς νομὰς νίμσθαι, ἰσφατίοντες (nempe τὸ προάστειον) κατήσθαι. Verbum adhibuerunt Euripides et Lysias. VALCK.

5: ἰς τοὺς ἐξηγητίας Τελμησίαν] Dubium est, præstet-ne Τελμησίαν an Τελμίσαν, cum sermo de his conjectoribus est. Cicero Divinat. I. 41. Telmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina. Habet et Strabo Τελμησίαν, sive Τελμησίαν ἄκραν, lib. XIII. p. 935. (p. 630. ed. Cas.) Arriano, qui de hariolis conjectoribus his diligentissime, Τελμίσαν, Exp. Alex. II. 3. item Stephano Byz. Suidæ atque aliis. Infra c. 84. eadem scripturæ diversitas. Non addo plura. S. Bochartus in Chan. lib. I. 6. et Ezech. Spanhemius Diss. IX. de Usu et Præst. Numism. p. 563. abunde facient satis. Verum τοὺς ἐξηγητίας mutatos nolo. Non nescio, ἰς τῶν ἐξηγητῶν qua aliunde arcessita voce, defendi queat: at cur contortam sectabimur, ubi planissima et sine incilibus munita via est? Voculi usum ex Græcorum moribus in luce posuerunt Viri Cl. T. Hemsterhusius et Ruhnkensius ad Timæi Lexic. p. 81. (p. 109. ed. sec.) Wess.—Prope me abesse, ut istud ἰς τῶν ἐξηγητῶν probem, in Var. Lect. (ed. S.) professus sum; idque quum ob codicum auctoritatem, tum hoc ipso, quod paulo insolentius dictum videri poterat. S.

CAP. LXXIX. 3. εὐρίσκει πρῆγμα εἶναι] Ex usu suo esse. Infra IV. 11. ὡς ἀπαλλάσσεται πρῆγμα εἶναι. VII. 12. πάγχυ εὐρίσκει οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύσθαι, conperit prorsus sibi consultum

non esse Græciæ bellum inferre. Quæ Florentini imperio mox vetere possessione evertuntur, defendi non debent. Wess.

8. *παρὰ δόξαν* — ἢ ὡς αὐτοὶ κατιδέουσι] Dare quidem potuerat ὡς οἱ ἴσχει τὰ πρήγματα οὐκ ὡς αὐτοὶ κατιδέουσι, prout alibi dedit οὐκ ὡς ἥθιλι. Sed ut hic, semel præterea loquitur VIII. 4. *ἐπὶ αὐτοῖσι παρὰ δόξαν τὰ πρήγματα τῶν βαβάρων ἀπίβαιναι ἢ ὡς αὐτοὶ κατιδέουσι.* VALCK.

12. ἢ δὲ μάχῃ σφίον ἢν ἀπ' ἴστων] Nihil in his mutari oportuit. 'Αφίστων, (quod amplecti non erubuit Gronov.) insuper habito Ionum more, ex ἀφ' ἴστων progenitum fuisse codicum alii declarant. Est illud in pugna equestri probatum. Poëta Odys. l. 50. *ἰωνοτάμοι μὲν ἀπ' ἴστων Ἀλκίον μάχονται.* Cujus exemplo Philostratus Heroic. II. 18. p. 690. *καὶ Μυταὶ γυναικὶς ἀφ' ἴστων ἐνυμάχοντο τοῖς ἀνδράσι.* Sunt præterea rei equestris rudes et inperiti ἄριστοι. Themistius Orat. XXIII. p. 285. A. *καὶ τῷ ἀφίστῳ (ὃς χ' ἡδὺ ὄρεται) τὸν ἴστιον.* Atqui Lydi eo in genere præter ceteros excellebant, *ἰστινύσθαι ἀγαθοί*, uti Noëter, sive φιλιππίατοι, quemadmodum Philostratus Icon. lib. I. 17. p. 788. ante quos omnes Homero *ἰπποκουρεταί*, Iliad. n. 431. Wess.

CAP. LXXX. 3. καὶ Ὑλλος *συρρήγωνι*] Amni verum nomen reddiderunt Glareanus ad Livii XXXVII. 38. et Leopardus Emend. VII. 9. neque inpediunt schedæ veteres. Accedat Strabo, Herodoti testimonio usus lib. XIII. p. 928. (p. 626. ed. Cas.) cum de Hermo, *εἰς δὲ καὶ ὁ Ὑλλος ἐμβαλλῖ — συμπερίοντες δ' οἱ τριῖς καὶ ἄλλοι ἀσημέτρει σὺν αὐτοῖς, εἰς τὴν κατὰ Φωκαίαν ἐκδύσαιι θάλατταν, ὡς Ἡρόδοτος φησὶν.* Quæ Geographi tanto sunt obportuniora, quanto ceterius nunc adparet, Medic. bellissime κατὰ Φωκαίην πέλιον offerre. Cl.

Reiskius (et recte ille quidem) *συρρήγωνι* multitudinis numero pingit. Wess. — De templo *Διουμήνης μητρὸς τῶν Διῶν* conf. Strab. lib. XIII. p. 575. ed. Cas. et Appollon. Rhod. I. 1125. S.

17. *μηδ' ἢν συλλαμβανόμενοι ἐμύνηται*] Nimia et pæne superstitiosa, qua in Medic. erat vir clarissimus, reverentia in orationem Nostri verbum, toti Græciæ ignotum, ἐμύνηται invexit, citra dubitationem negligentia librarii prognatum. Ἀμύνεσθαι his libris frequens, nec aliubi, ne ab ipso quidem Florent. ad eam formam scribitur. L. Küsterum, acerbius hoc de genere Biblioth. Vet. et Nov. Clerici T. V. p. 409. conquestum, missum facio. Cameli odorem et speciem equum non ferre, sed reformidare, in prælii hujus enarratione Xenophon Instit. Cyr. lib. VII. (cap. 1, 27.) p. 176. x. et Polyænus Strateg. VII. 6, 6. non præterierunt. Wess.

22. *τῷ δὲ τι καὶ ἰστίχῃ ἰλλάμψισθαι ὁ Λυδός*] Parum refert hoc an δὲ τι πρῶτες (sed istud prætulit Herodotus.) Ἐπίσθῃ ἰλλάμψ. placitum olim, merito vir doctus (Reisk.) repudiavit ob c. 153. *1^α οὗς ἰστίχῃ σπαρατῆλατιν.* Addere potuisset VI. 96. *ἐπὶ ταύτην πρῶτην ἰστίχον σπαρατύνεσθαι.* Quæ mihi quidem a navibus ad anchoras stantibus, ἰσυχούσαις, repetita non videntur: multo commodius τὸν νοῦν ad dictionis complemen- tum adsciscetur. Vide hoc Polybii Exc. Leg. pag. 1108. (lib. XVIII. 28, 11.) δῆλος ἦ, ἰσίχων σάλας τοῖς κατὰ τὴν Εὐρώπην πρῶτασι: et S. Lucæ Evang. c. xiv. 7. *ἰσίχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελίγοντο.* In Euripidis Heracl. v. 846. aliud requiritur. Varius enim usus. Quod autem nonnulli præferunt libri ὁ αὐτός, manifestos ex ὁ Λυδός natales habet, prorsus uti αὐλῶν κόρας frag- menti Autocratis apud Ælian. de Animal. XII. 9. *Λυδῶν κόραι* genuerunt invictæ, monitore I. Rutgersio Var. Lect.

(ed. S.) II. 1. Wess.—Proprius Herodoto usus verbi *ἰσίχω* sequente infinitivo. S.

CAP. LXXXI. 6. *δίσσθαι βοηθίῳ*] Non probō *βοηθῆναι*, tametsi Ionicæ notæ. Mox c. 83. *δύμιμος Κροίσω βοηθίῳ πολιορκούμενῳ*. Wess.

CAP. LXXXII. 4. *περὶ χάρου καλόμενου Θουρίης*] Vide Jo. Meursium Miscell. Lacon. IV. 13. Barbeyracium Histor. Fœder. T. I. p. 30. De vocabuli variante scriptura dicere memini ad Diodor. XIV. 44. de eadem Rulinkennius ad Timæi Lexic. p. 54. (p. 74. ed. sec.) *Κυθηρίη νῆσος*; (l. 8.) Gronovii explicatione munita satis est. Wess.—*Pro τὰ Κύθηρα*, quod proprium hujus insulæ nomen, I. 105. VII. 235. nunc *Κυθηρίη νῆσος* dicere placuit Herodoto. S.

18. *Ἀλκίνορ τε καὶ Χρόμιος*] Theseus in Stob. VII. p. 92. *Ἰναιτο Ὀθρυάδης μιταξὺ τῶν ἀνηρημένων Λακιδαιμονίων, μόνος περιλιψθείς*. *Ἀργίῳ δὲ δύο Ἀλκίνορος καὶ Χρομίου*. Vitium perspexit Gesnerus, in corrigendo parum aberrans. Fuit, uti hic, *Ἀλκίνορ καὶ Χρόμιος*. (*Ἀλκίνορ καὶ Χρόμιος* ex MSS. edidit Schow, pag. 201.) Plutarchi *Ἀγῆνορ* Meursius dudum reformavit. De Othryade præclare Ti. Hemsterhusius ad Lucian. Contemplat. c. ult. Wess.

22. *σκυλιύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς*] Frequentatur his in libris *συνῆσαι*, ubi de rogo rebusque temere congestis sermo est. Hic, tametsi ex MSS. adridere non debet. Valuitne Othryades, viribus ac sanguine defectus, in unum Argivorum corpora coacervare? Belle Theseus in Stobensis, *Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλιύσας, τῶν πολέμιων τρέσαντων ἱστῆσαι*. Non disparia Chrysermus in Plutarchi Parallel. T. II. p. 306. Wess.

25. *λίγοντις, οἱ μὲν*, etc.] Ut alia quædam Sophoclis et Euripidis, quæ legisse suspicor Athenis Herodotum, expressit hunc locum de Phœnissis Euripidæ v. 1471 seqq. *ἦν δ' ἔρις στρατηλά-*

ταις, οἱ μὲν, etc. Verbum *ἔλιγον*, *ἐλίγιστο*, supprimitur haud semel in simillimo loco Thucydidis VI. c. 35. *ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν, οἱ μὲν, ὡς οὐδὲν ἂν τρέσων ἔλθοιεν οἱ Ἀθηναῖοι*.—*τοῖς δὲ*, etc. Aliis supplementis non indigemus. VALCK.

28. *τίλος δὲ, ἐκ τῆς ἔριδος*, etc.] Nisi Chrysermus (apud Plutarch. l. c.) fallit, Amphyctiones, capti arbitri, litem secundum Spartanos dederant. Priorem tamen victoriam sibi tribuerunt Argivi apud Pausaniam X. 9. Vindicarunt et sibi Lacedæmonii; unde *Θυριατικοὶ* apud eos *στίφανοι*, de quibus docti viri ex Athenæo ad Hesychium. Wess.

34. *περὶ ἂν Θουρίας ἀνασώσωνται*] Suum Herodotus recepit. (nempe *ἂν* particulam.) Platone in re obvia non uterer teste, nisi eadem illi in animo atque oculis fuissent: *ἴσπερον ἂν ποιησαίμην, ὥστερ' Ἀργίῳ, μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος*, etc. in Phædone p. 89. c. (c. 38.) Wess.

34. *οὐ γὰρ κομῶντις πρὸ τούτου*] Conturbare orationis seriem γὰρ non latuit Reiskii sollertiam. (At neutiquam turbat, modo in parenthesi posita ista verba cogites, conf. ad I. 24, 16. notata.) Non vidisse illud, saltem sprevisse, Eustathium argumento sunt, *Λακιδαιμόνιοι δὲ, νικήσαντες ἔθιν τὸν (ἔθιντο voluit) νόμον, μὴ κομῶντις πρῶτον, ἀπὸ τούτου κομῶν*, ex Herodoto, in Homer. p. 165, 19. (pag. 125, 5. ed. Bas.) Comamine vero ab hac de Argivis victoria Spartani promiserint, dubia in scriptorum dissensu res est, Plutarchi præter ceteros, Nostrum, sed clanculum, taxantis, Vit. Lysandri principio. Lege Jo. Meursii Miscell. Lacon. I. 16. atque adde ex Philostrati Vit. Apollon. VIII. 6. p. 335. ubi Leonides *κομῶν ὑπὲρ ἀνδρείας*, ut amicis venerabilis et hostibus magis esset terribilis: tum *ταῦτά τοι καὶ ἡ Σπάρτη ἐπ' αὐτῷ κομᾷ, μῖτον οὐδὲν ἢ ἰσὶ*

Λοκούργῳ τι καὶ Ἰφίτῳ: h. e. jactat se Sparta et gloriatur Leonida non minus quam, etc. Doctus interpres a vero aberravit. Wess.

39. αὐτοῦ μιν ἐν τῇτι Θερήσι, etc.] De Othryadæ exitu iterum discordia. Periisse Perilai, Alcenoris filii, manu Argivi ferunt in Pausan. II. 20. Nicander in culto Epigrammate cum Herodoto facit, Anthol. III. 5. pag. 299. (Analect. Brunck. T. II. p. 2.) Sed partium patriæque studio, uti nunc, plurimi olim a tramite auferebantur. Wess.—Exstat etiam in totam hanc rem Epigramma, quod Simonidi tribuitur, in Anal. Brunck. T. I. p. 130. S.

CAP. LXXXIV. 5. ὡς οὐ περιχάρει] Gronovium laudo. (τρεῖσι. edentem.) Vide V. 62. VIII. 102. Amanuensium in περιχάρειν et περιχάρειν eminent lapsus, etiam in Thucydidis II. 5. Arcem Sardoniam Ti. Hemsterhusius ea luce circumdedit ad Lucian. Contempl. c. 9. ut nihil supra. Wess.

10. τῇ οὐδὲ Μήλῃς, ὁ πρεῖτερον βασιλεὺς] Et hoc bene. Πρεῖτερος, si valeret, non primum, sed priorem Cræso regem signaret, Scaligero Can. Isagog. III. p. 320. animadvertente. Eusebius habet in Chron. penultimum Heraclidarum regiæ apud Lydos gentis Melem. Sic Myrsili Candaulæque ætatem antevertit proxime. Verum multo hoc antiquior Meles in fragmentis est Nic. Damasceni. Præclare de Dione Chrysost. Or. LXIV. p. 598. in refingendo regis hujus et Mardi nomine meritis est Valesius ad N. Damasceni Excerpt. p. 442. Wess.

[11. τὸν λείοντα] Majuscula litera Λίοντα dabant superiores editt. quasi proprium nomen esset. Ferebatur autem fabula, catulum leonis ex regis pellice natum esse. S.]

11. Τελεμνησίῳ δικασάντων] Non erant δικασταί, sed conjectores et interpretes

portentorum; quæ duo conjunguntur a Cicerone de Divin. II. c. 28. qui lib. II. c. 5. Est, inquit, quidam Græcus vulgaris in hanc sententiam versus; Bene qui conjiciet, vatem hunc perhibebo optimum: Μάντις γ' ἀρίστοις, ὅστις ἐικάζει καλῶς. Theocritus, Eid. XXI. 82. "Οἱ γὰρ ἂν ἐικάζῃ κατὰ τὸν νόον, εὖ τοις ἀριστοῖς ἴσθιν ἐνισχυρίσας. Tametsi non ignorem, σημαίνειν, κρίνιν, γινώσκιν, in talibus etiam adhiberi ab Herodoto; una tamen mutata litera hic libenter legerim: Τελεμνησίῳ δικασάντων ὡς, etc. Dio Chrys. Or. XXXIV. p. 414. c. τὰ μὲν τῶν αἰώνων ἐικάζιν δι'. Omnis divinatio conjectura nititur, ultra quam progredi non potest: Cicero de Div. I. cap. 14. Sunt mihi ad manum loca veterum, in quibus τοῖς δικαίοις, ἐικάζειν videantur substituenda. VALCK.—Insolens verbi usus originem suspicionibus præbet. Varias Reiskius offert, Miscellan. Lips. vol. VII. pag. 616. præterque alias διδάξαντων, docentibus, adprobat. Mihi expedita in hoc doctorum acumine omnia non sunt. Ampliabo, donec clarior e MSS. lux. Leonem circum arcis muros gestatum spectavit Apollonius Tyan. Epist. LXXV. cum rixantibus Sardonianis, ὁμίῃς δι, inquit, ποίῳ πιστοῦντες; ἄρα λείοντι πόλεμον ἄσπονδον ἤρασθε; Wess.—Verbum δικασάντων tuentur libri omnes, nec satis causæ video cur sollicitetur. Haud dissimili certe verbo ἔγνωσαν in re simillima usus est Noster l. 78, 9. S.

[15. κατηλόγησι τοῦτο] Τοῦτο malebat Reisk. coll. cap. 144, 10. et III. 121, 5. Sed potuit cum utrolibet casu construi id verbum, neque hic obstant sequentes accusativi, absolute positi. S.]

16. ὁ δὲ ὡν δὴ Τροιάδης αὐτὸς ὁ Μάρδος] Melius οὗτος cum Pavio et Reiskio. Confer Xenophontem VII. (cap. 2.) Inst. Cyr. p. 180. ubi nonnulla diversitas. Wess.—Miseris nullo e cod. MS.

οὔτος citari. Sic sane solet Noster *θεοῦτον* δὴ ὦν τὸν Ἄγρον, I. 34, 8. οὔτος δὲ ὁ καθαρ-
θις, I. 43, 5. ὁ δὲ παῖς οὔτος ὁ ἄφρων, I.
85, 14. et frequenter alias. Pronomini
autem αὐτός non erat hic locus. S.

17. τῶν *τινα* Λυδῶν] Τὸν *τινα* Λυδῶν
prave Florentino scribitur. (quem secu-
tus est Gronov.) De Nostri more ab-
unde testabuntur exempla collata in cap.
85. ab (eodem) Gronovio: accedent
progressu operis ex MSS. plura. Wess.
—Vide c. 85, 11. 109, 16. 124, 15. etc.
S.

[20. καὶ κατ' αὐτὸν ἄλλοι] Blandiri
poterat μὲν αὐτὸν quod et Valla expres-
sit, et post eum alii. Sed vetat librorum
auctoritas. κατ' αὐτὸν Gronov. interpre-
tatus est ad ejus exemplum. Non re-
pugno: sed videbatur mihi ita dictum,
ut istud, μεταδιόκει δι, — ἀποστύλας
φρήτι κατ' αὐτὸν, III. 4, 9. S.]

CAP. LXXXV. [2. τὰ μὲν ἄλλα
ἱσιμῆς, ἄφρων δέ.] Vide supra ad I.
38, 9. notata. S.]

3. ἐν τῇ ὧν *παριβύση* εἰσεῖ] Alii
codd. formam dant usitatam εἰσεῖ: in-
usitatam sui Codicis admirabatur Gro-
novius. Herodoteam hic fuisse suspi-
cor εἰσεῖ, et in Glossario Herod. pri-
mitus scriptum: Εἰσεῖ, (pro Εἰσεῖ, ἢ)
εἰσημῖα, εἰσημῖα, — Διογενιανὸς ἔστιν
τοῦ ο γράφει: nempe εἰσεῖ, quod habet
Aratus Diosem. v. 358. Ὅφρα τις εἰσεῖ
χαίρη ποσιδίγμινος ἀνῆρ. Schol. τῇ εἰση-
μῖα. Formas istiusmodi nominum Iones
adamarunt praesertim: Ἰῶνος istum σχη-
ματισμὸν exemplis adfirmat Eustathius
Iliad. ε'. pag. 1245, 39. (p. 1180. ed.
Rom.) Ultimum eorum est ἡ πιστός:
πιστὸν, inquit, Μιλήτου φησὶν Ἡρόδοτος.
Leguntur ista lib. IX. c. 96. ληϊστῆς,
lib. V. 6. τὴν καταπλάσσειν, IV. 75. sub-
ministravit, ut alia multa pereximia,
Mediceus iste Codex. Præ ceteris Poë-
tis ista talia frequentavit Callimachus,
in cujus paucis reliquiis inveniuntur

ἀετταντὸς, διωκτὸς, γιλαστὸς, μαστὸς,
ἀλητὸς, δισσιντὸς. Horum nonnulla me-
us attigit Hemsterhusius ad Lucian.
(Dial. Mort. VI. 3.) pag. 354. multo
plura hujus classis præbet Hesychius,
quædam etiam mendosa: Ὁρητὸς vox
est nauci, Antimachea fuit *παρητὸς*.
Ἑσκλητὸς probabiliter scribendum, ubi
legitur Ἑσκλητὸς, ἡ τῶν ἰζήχων ἄβρσις ἐν
Συρακούσαις. Ceterum, si vel Herodo-
teum est εἰσεῖ, fatendum tamen multo
frequentius dici εἰσεῖ vel εἰσεῖ. De-
mocritem esse vocem omnes norunt
(saltem ex Diog. Laërt. IX. 45.) qui
has literas tractant; illud non omnes,
vocem in tres male distractam apud
Stobæum perperam in verbis legi De-
mocriteis, p. 278, 53. τὰ ἀδικίοντα (τῶν
ζῶν) ἀβρὸς ὁ πτῖνον· καὶ πρὸς εἰσεῖ οὗ
τοῦτο ἔρδιν μᾶλλον ἢ μή. Scribendum,
πρὸς εἰσεῖ. Καπιστὸν interpretatur
Hesychius κακὴν κατὰστασιν, ἡ ἀπεργαίαν.
Æternitas Antiphonti dicta Ἀπιστῶ,
teste Harpocr. ἡ εὐσία, Ἑστῶ Archytæ
Stobæi Ecl. Phys. p. 81. v. 8. ἡ ἀπο-
δημία Callimacho apud Suidam Ἀπιστῶ.
Ubi vulgatur in Herodoto IX. 84. τῇ
ἀπιστῶ τῆς μάχης. olim legebatur, me
judice, ἀπιστῶ Hesychius: Ἀπιστῶς, ἡ
ἀποχώρησις. Formam in εἰ, quod com-
memini, nullam præbet Herodotus. Sed
hæc, fateor, modum excedunt, argutis
istis Græcorum auctorum emendatori-
bus brevilocus displicitura. VALCK.—ἐν
τῇ—εἰσεῖ] Sequor schedas Ask., alias
Mediceis consentaneas. In glossis He-
rodoti variatur. In scriptis Remig.
εἰσεῖ, εἰσημῖα: aliæ εἰσεῖ, εἰσεῖ:
cui discordiæ commodior dabitur locus.
Non esse ab Ionum usu id, quod am-
plexus sum, alienum, Democriti apud
Stobæum verbis stabilire in animo fue-
rat. At illa persanata sunt. Clemens
Alex. Stromat. II. pag. 498. Δημέριος
μὲν ἐν τῇ περιεῖ τοῦ Τίλου, τὴν εἰσημῖαν, ἢ
καὶ εἰσεῖ περισημῖαν. Non illi ita-

que idem atque aliis notavit: sua enim sibi Philosophus vocabula habuit. Nostro congruit Æschylus VII. c. Theb. v. 192.

Μήτ' ἐν πακοῖσι, μήτ' ἐν εὐστοῖ φάη
ἔναικος ὤνη. —

ubi Critici *εὐδαιμονίᾳ, εὐτηρίᾳ*. Quo usu et Maximus de Elect. v. 534. Wess. — Maximi philosophi de Electionum auspicii carmen, quod dicit vir doctus, editum exstat in Fabricii Biblioth. Gr. T. VIII. p. 415 seqq. Vocab. *εὐστοῖ* apud Æschylum iterum habes in Agamemn. 878. S.

11. *ἄλλογνώσας Κροῖσον*] H. Steph. conjectando justam hujus loci descriptionem adsecutus fuit in Voc. Herodotear. recensione, p. 722. (ubi de verbo *ἀναγνώσκω* agit: et iterum aliquanto post, et 739. Certam præstant MSS. et Hesych. *Ἀλλογνώσας ἐγνόησας*. Neque abit nultum *ἄλλογνώων* in Galeni Gloss. Hippocratis, quo de doctissimi Viri ad Hesych. et Foësius in Œconom. neque, alia in compositione, *ἄλλοφρονίον, ἄλλοφρόνιον*, etc. Wess.

14. *ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρων*] Cicero Divin. I. 53. ejusdem generis etiam illud est, quod scribit Herodotus, Croesi filium, cum esset *infans*, locutum. Prodigiousum certe, modo verum. Noster non *ἄφρων* tantum, quemadmodum Xenophon, Nic. Damascenus et Dio Chrysost. atque alii, sed *διφθαερμῖνον τὴν ἀπὸν*, captum auribus, c. 38. et *καφόν*, c. 34. fuisse prodidit. Possunt-ne ergo ab ipsis natalibus surdi articulatas voces edere? præsertim nullo divino beneficio, verum *ὡς δὲ δῖος καὶ πακοῦ*, uti scribit. Merito hoc reprehendit Corn. de Pauw. Habet Plinius N. Hist. lib. XI. 50. semestrem Croesi filium, in crepundiis locutum, quo prodigio totum Lydiæ regnum conciderit. At alius is fuit, atque ab hoc diversus, ut belle Harduinus, nisi si tamen in portento describendo inter

veteres haud constiterit. Wess. — Conf. ad I. 38, 9. notata. S.

CAP. LXXXVI. 6. *δις ἱστὰς Λαδῶν — παῖδας*] Sic consimilis Nic. Damascenus Excerpt. p. 457. in hac pyra tra-gœdians, sed culpam inhumanitatis a Cyro in Persas amoliens. Ctesias nihil de rogo, admiscet tamen prodigiosa multa. Nihil quoque Xenophon. Quæ mihi suspicionem adaugent, ex vulgi, mira captantis, fabellis hæc profuxisse. *Θεῶν ἱστορὰ*, quod sequitur, reddendum Abydeno apud Euseb. Pr. Eu. IX. 41. Wess.

[13. *καὶ περ ἐν πακοῖ ἵόντι τοιοῦτόν*] Incongrua sententia est, in quam verba ista vulgo interpretantur: et si in tanta calamitate posito, tamen, etc. Quasi vero mirum videri deberet, quod in ea calamitate Croesus dictorum Solonis meminere! Nihil profecto magis consentaneum erat, quam ut tunc maxime hæc cogitatio animo miseri occurreret. Itaque, quum in *καὶ περ* consentiant libri, videndum est ne alia notione particula illa hic fuerit accipienda; v. gr. cum *maxime* tanta in calamitate versanti. S.]

15. *μηδὲνα εἶναι τῶν ζώντων ὄλβιον*] Restitui, quod exilio traditum erat, *εἶναι*, schedis jubentibus. Vide c. 32. et hoc Plinii verissimum N. Hist. VII. 40. Si verum judicium facere volumus, ac repudiata omni fortunæ ambitione decernere, mortalium nemo est, felix. Wess.

15. *ὡς δὲ ἄρα μιν προσεῖναι τοῦτο*] Potuerat *παραστήναι* locum tueri, quem et illi Reiskius relictum voluit, nisi MSS. concordia obnixta fuisset. Vide Gronovium. Wess. — Commode Gronov. citat I. 119, 21. ubi vulgatum olim *προσάγει* idem ac *παραστάντις* valet. Sic vero et *προσάγει* olim I. 129. 1. i. q. *παραστάς*. Quibus duobus posterioribus in locis sicut *σ* litteram geminavi, sic et h. l. *προσστήναι* scribi

debut: quemadmodum etiam V. 51, 3. pro vulgato olim *προστίκει*, recte *προστίκει* libri nostri dedere. *Construitur autem hoc verbum alias, ubi de corpore agitur, cum dativo casu: nunc, ubi de mente, cum accusativo. Intellego autem, minus commode me ista verba his Latinis reddidisse, Hoc ergo sibi proponens. Rectius Valla: Quod dictum ubi subiit Cræso. S.]

16. *ἐκ πολλῆς ἡσυχίης*] Memoratum Stephano lectionem, quia dabat et Med. codex, recte restituit Gronovius: niti quoque potuerat Eustathio, qui ad Od. *θ.* p. 319. 23. (p. 1604. ed. Rom.) *Ἡρόδοτος*, inquit, *ἐκπλαγίς δι τούτων ἐπὶ χρόνον ἀφρογγεῖ ἦν, μέγας δὲ τι ἀνιχνύει ἵππ.* καὶ πάλιν. *ἀνιχνεύμινόν τι καὶ ἀνασπινάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης.* Horum priora leguntur I. 116. Quod hoc loco vulgabatur olim, *λειποψυχίης*, fluxit, opinor, ex interpretamento lectionis non absurdæ *ἀψυχίης*: censeri certe potuit Cræsus ante passus animi deliquium, quam ad se redeuntem subierit Solonis dictum. ἡ *λειποψυχία*, locis a Foësius designatis, sæpe dicta fuit *ἀψυχίη* Hippocrati: in locum *ἀψυχίης*, saltem in *πσυχίης*, facile mutari potuit *ἡσυχίης*, quod genuinum iudico. VALCK.—Non audeo damnare tutum tot Codicum et Eustathii propugnaculo. Puto et Nic. Damascenum in Nostro reperisse. *σιωπῆς δι γινωμίνης*, ait Excerpt. p. 461. *σπινάξας μέγα, εἰς τρεῖς ἀνακαλύπται πάλιν Σόλων.* Explicationem certe seu paraphrasin hujus loci ea præbent. *Ἐκ πολλῆς ἡσυχίης*, postquam altum erat silentium, sive *σιωπῆς γινωμίνης*. Stabilire præterea Nicolaus lectionem Arch. poterit, sicuti et Ælianus in Eustath. p. 1404, 45. (Od. *α.* p. 38, 41. ed. Bas.) hæc planissime æmulatus: *ὁ δὲ ἀνιχνύατο ἄρα, (ἄγουι ἐκ βάθους ἐξέβηται) καὶ εἰς τρεῖς ἐκάλισι τὸν Σόλωνα.* (Eodem habes apud Suid. in *Ἀνιχνύα-*

τα.) Adde aliam ejusdem Æliani, quam adscripsit Berglerus, imitationem Var. Hist. IX. 41. Wess.—Verbum *ἀνιχνύειν* et *ἀνιχνύεσθαι* apud Suid. in *Ἀνιχνύων*, et Hesych. in *Ἀνιχνύθης*, exponitur ex animi deliquio (*ἐκ λειποψυχίας*) se recipere, et vocem edere. Qui verbi usus videtur esse sequioris ætatis: (conf. Indicem nostrum Græc. in Appian.) unde fortasse apud Nostrum *λειποψυχίης* pro vocab. *ἡσυχίης* irrepsit. Apud veteres et Ionicos præsertim scriptores nihil fere aliud, nisi, vocem vel gemitum (ex imo pectore) proferre. Vide Heynium ad Iliad. *ε.* 314. Apollon. Rhod. III. 463. et 635. IV. 1748. Sic rursus apud Nostrum I. 116, 6. S.

24. *ὡς ἡλθι ἀρχὴν ὁ Σόλων.*] Cl. Reiskius *ὡς ἡλθι Σάδην ὁ Σόλ.* Verum *ἀρχὴν* notat olim hic atque alibi. Vide II. 28. et Lud. Abresch Dilucid. Thucyd. p. 714. Wess.

26. *ἀποφλαυρίσει οἱ. ἃ δὲ εἴπας τῇ αὐτῇ πάντα ἀποβιβήκει οἱ τῆς, etc.*] In *οἷα* si hæc literæ (*ι* et *ε*) coalescerent, hujus quidem loci mihi facilius videretur intellectus ista ratione scripti: *οἷα δὲ εἴπας, τὰ αὐτῇ πάντα ἀποβιβήκει τῆς, etc.* *ἐκ τῆς* tantum in *τὰ* fuit mutatum: sed fortasse Codices hic vulgatis meisque conjecturis meliora suppeditabant. VALCK.

Ibid. *ἀποφλαυρίσει. οἷα δὲ εἴπας, ὥσπερ αὐτῇ πάντα ἀποβιβήκει οἱ, τῆς, etc.* Cl. Abresch sola distinctione veteri scripturæ medetur, ante *τῆς* *ἐκ τῆς* interpungens. Reiskius aut *ἃ δὲ εἴπας, εἴπας αὐτοῖς ὡς πάντα, etc.* aut *ἃ δὲ εἴπας, ἔφη, ὡς αὐτῇ πάντα, etc.* *τῆς, etc.* Laudem merentur, etsi opera male cesserit, viri egregii. Premo MSS. vestigia cum Abbate Geinozio, (Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XVI. p. 69.) cujus *ἀποβιβήκειαι*, cum conjecturæ (et ei quidem parum felici) debeat, carebimus sine damno.

Potius foret, si necessitas urgeret, Cod. Ask. ἀποδιδέχαι. Verum αὐτῷ — οἱ per tmesin, ut alias, pro ἰωντῷ depositum fuit. Vide Abresch dicto loco, et Gronovium. Wess.—Abreschii libro ægre careo. Quæ autem Gronovius pro vindicanda scriptura ἀποδιδέχαι οἱ protulit exempla ex II. 175, 2. VI. 68, 2. III. 55, 9. III. 72, 25. VII. 125, 2. in eorum duobus prioribus abundat quidem dativus pronominis οἱ, sed nec in his ipsis, nec in ullo ex reliquis, αὐτῷ οἱ idem ac ἰωντῷ valet. Nempe h. l. terminationi verbi ἀποδιδέχαι olim superne adscriptæ literæ οἱ indicabant legi in aliis codicibus ἀποδιδέχοι, quam scripturam equidem probavi. Nec vero sperno ἀποδιδέχαι: pro quo non est cur ἀποδιδέχαι quispiam desideret. Amat Noster plusquamperfectum ponere, ubi perfectum vel aoristum expectasses: vide I. 84, 20. 79, 7. 122. extr. etc. Quare etiam I. 132, 2. vulgatum olim κατεσκήκει teneri potuerat. Conf. Werfer Act. Philol. Monac. T. I. p. 239 seq. S.

31. καίσθαι τὰ περισχάματα] Obsecutus sum clarissimi viri monitis et cap. 101. lib. V. uti nunc editur. Morantur tamen et nonnihil retrahunt hæc c. 191. hujus libri, τῶν περὶ τὰ ἴσχατα τῆς πόλεως ἰαλωκάντων. Liberum itaque optandi arbitrium. Wess.—Male τὰ περὶ ἴσχατα olim edebatur: quod et Gronov. incaute, ut ipse fatetur, tenuerat. Nec vero retrahere nos debet alter locus I. 191, 25. ubi οἱ περὶ τὰ ἴσχατα οἰκίστη; idem valet ac οἱ τὰ περισχάματα οἰκίστη;. S.

36. κελύς ἐκινύει] H. Stephano insultare (quod a Gron. factum) recusso: vidit opinor cod. Rem. cui et pauci alii consentiunt, maluitque leniter fluentem orationem; fortasse injuria. Solet enim Noster in eo genere varietatem sectari, sicuti sæpe numero alii. Conf.

V. 103. et Davis. in Ciceron. Tuscul. Disp. I. 24. et Raphel. Obs. ex Herodot. in Ep. ad Galat. 2, 6. ubi tamen aliena quædam. Wess.—Amat, novimus, Herodotus insolita et subita subinde constructionis mutatione animum percellere lectoris: sed durior hæc utique et vix ferenda ἀνακολουθία, cujus nullum simile exemplum mihi occurrit. Nam istud quidem, quod ex lib. V. cap. 103. citatur, commoda orationis distinctione haud parum mollitum videbimus. At enim, si orationis insolentiam merito miramur, haud minus miramur nobis videri debuit optimorum quorumque codicum, ac tantum non ad unum omnium, in salebrosam istam scripturam, quæ adeo facile caveri poterat, conjunctio. S.

CAP. LXXXVII. 3. δυναμένους δὲ οὐκίτι καταλαβῆν] Portus καταλαβῆν ut in S. Remig. inest, corrigebat, citra urgentem causam. Si qui tamen ita voluerint, non pugnabo. Facit descriptionis adfinitas, ut verborum sæpe orationis confusio, de qua superius c. 46. Haud raro quoque vim patiuntur. Nic. Damascenus Excerpt. p. 449. ἡ δὲ θηράτωρ ἐπὶ τὸν δόκον (ἀγρησι) καὶ καταλαβὼν ἰσχυράντι. Salmasius ad libri sui oram καταλαβὼν, quo Nicolaus nec clarius distinctiusve loquatur. Mitto alia. Wess.—At verbo καταλαβῆν, inhibere, coercere, quod alii omnes libri agnoscunt, proprius hic locus; et alienum foret καταλαβῆν. Conf. ad I. 46, 5. notata. S.

4. εἴ τι οἱ κίχαρσιν ἐξ αὐτοῦ ἰδωρήθη] Simile Aristophanis, uti bene Berglerus, Pac. v. 385. εἴ τι κίχαρσιν χροῖδιν ἴστα παρ' ἡμοῦ κατιδιδωκός. Ambo imitantur Poëtam, Iliad. A'. 39. Ceterum S. Remig. κίχαρσιν placere posset, modo Herodotei commatis foret. Tritum usu est Aristotelis, Strabonis, atque

aliorum, quemadmodum ad Diodori lib. I. 15. adscripta ostendunt. Wess.

CAP. LXXXVIII. 2. πάντες τι ἰγ-
γὸς ἑαυτοῦ] Scriptor Florentinus erroris
reus est. Nusquam in his libris παντί, *παντί*,
tametsi verbi neque obscurus nec infre-
quens usus. Quæ continuo succedunt,
ἀπιδυνάμει τι ἰγών, Homeri exemplo
venerunt 'Ιλ. Ω'. 629. Πρίαμον θάμναζεν
'Αχιλλεύς ἰσχυρόν, etc. Wess.

11. χρήματα τὰ ἐν διαφορίῃ] Sic oportu-
itise, jam dudum docuit P. Leopardus
Emend. VII. 9. Propagatum ex Aldi-
no vitium est, sæpius ad hoc vocabulum
offenso V. 75. VII. 10. Qui Nostrum
versavit, nihil hic desiderabit. Wess.

CAP. LXXXIX. 10. πάντων τῶν
λαρυφόνων] Solitarium incedit Arch.
θάλασσαν. Galeus operam in ejus patro-
cinio abutitur: θάλασσαν inprudenti ex-
cidit. Hesychius θάλασσαν, κάθισαν, quod
ex θάλασσαν, quo de Eustathius in Hom.
p. 1008, 47. (p. 1008, 36. ed. Bas.)
contractum. Mutuum Cyri Croesique ser-
monem Xenophon Inst. Cyri VII. (cap.
2.) p. 181. suo more descripsit. Wess.

CAP. XC. 4. ἀναρτημένον ἐν ἑνὶ ἄνδρῳ,
etc.] Pareo Codicibus et dialecti con-
suetudini. Ipse VI. 88. μαθὼν — ἀναρτη-
μένους ἔρδων Αἰγινήτας παπῶς. Ejusdem
sunt speciei ἀρτῖται, ἄρτῃται, etc. Mox
Cl. Reiskius βασιλῆος χρηστέον ἔργα,
conjectura fortasse arbitraria. Wess.
—De orationis ἀνακολουθία dictum est
ad I. 3. 7. S.

11. ἱκανολόγησι] Aliena viri doctissi-
mi comminiscabantur: legendum ἱκα-
λλόγησι. Sed hoc dudum præcepit ac-
curatissimus P. Leopard. et quidquid
ad illud firmandum dici poterat, Em.
VII. c. 9. Atque ita legit hoc in loco
Pollux II. 120. nam non attingit ἐν
ἱκανολόγησι, e lib. I. c. 118. VALCK.
—In Leopardi partes etiam Reiskius
ivit, optimo consilio. Ἐπικανολόγησι, re-
petiit, eademque ipsa exposuit, quæ su-

pra c. 37. etc. atque ita Pollux. Nam
ἱκανολόγησι quod illi et Nostro instau-
rat Cl. Adr. Heringa Obs. Crit. c. 3.
p. 25. non convenit et longius deflectit.
Bene Philo Jud. de Fortitud. p. 738. n.
εἰρηκῶς δ' ὅσα δίδωσιν ἡ παιρὸς, πικρὸς καὶ ἱκανολόγησι
οὐ δίκαιον. Wess.—Adsurgit docto Viro-
rum choro ἱκανολόγησι hic corrigen-
tium; sed in eorumdem partes conce-
dere nunc quidem non possum. In
constanti librorum omnium scriptura
ἱκανολόγησι, nisi ob stare visa esset Pol-
lucis auctoritas, nihil magnopere inerat
quod suspectam illam nobis reddere de-
buisset; nisi fortasse ἱκανολόγησι, ma-
luisse. Nam, ut ἀναλογίζεσθαι signi-
ficat secum repetere, secum reputare et
recensere; (vide, præter exempla a
Schneidero citata, Athen. IX. 382. d.
ubi video in Lat. vers. a me omissa esse
verba ista: hic, ille; omnes nominatim
recensui:) sic ἀναλογίζεσθαι, active, recen-
sere, repetere, particulatim exponere;
velut apud Philonem, (de Mundo, p.
1169. ed. Francof.) ubi ait, τοὺς ἱκανοῦς
(μύθων) χρόνους ἀναλογίζεσθαι, si singula-
rum fabularum tempora recenseamus:
atque idem fere valebit compositum
verbum ἱκανολόγησι. Sed quidni per-
inde, alia verbi terminatione, ἱκανολο-
γίῃ eadem notione dicere Herodotus
potuerit? Sic in ἱκανολόγησι vocalis η,
in media voce, fuerit geminatum aug-
mentum, ut in ἡμιλλαν, ἡθλοῖ, ἡδυνάμην,
et similibus. Fortasse vero in præsentī
etiam tempore ἱκανολογίῃ, per vocalem
η pro α, dixerit Noster: quemadmo-
dum παντολογίῃ pro παντολογίῃ, III.
121, 5. cujusmodi usus vocalis η pro α
etiam in communi Græcorum sermone
in verbo παντογίῃ superest, ex παντῶ
et ἀγορίῃ composito. Atque ita, nisi
satis firmatam, ferendam certe, neque te-
mere mutandam, codicum h. l. scriptu-
ram habemus. Nec vero scripturæ
huic Pollucis auctoritas, solummodo

vulgata apud eum lectio, obstat: MSS. codices firmant eam potius, quam evertunt. Nam quod cod. Jungerm. habet, *ἱσαλλολόγησι*, non differt a nostra scriptura, nisi quod N perperam in AA sit mutatum; quod genus confusionis Bastius, olim noster, adigit ad Gregor. Dial. p. 921. Quod vero optimus aliqui cod. Falckenb. habebat, *ἱσαντιλογήσι*, id ex alia satis prona confusione natum erat, nempe ex H factum TI Ta-
ceo, ne satis quidem aptum huic loco fore verbum *ἱσαλλολόγησι*. Hoc enim significaret iterum dixit, repetit quae ante dixerat. (conf. I. 118, 5.) Atqui Herodotus quidem ista in superiori narratione exposuit; non vero Croesus eadem Cyro jam ante dixerat. S.

23. *ἰ ἀχαρίστοις νόμοις ἵται*] Ineptiunt cum suo ἀχαριστοῖς scribas veteres, obliiti iteratissimae locutionis. Satis hoc Thucydidis erit, VII. 35. *οὐκ ἐν σφίσι βουλευμένοις ἵται διὰ τῆς σφῶν τὴν στρατὸν ἵται*. Similia ex Tacito et Sallustio stipavit P. Leopardus Emend. IV. 23. habet et huc pertinens Abresch Diluc. Thucyd. p. 749. Egregie Clemens Alex. Protrept. p. 38. *ὁ Κρείσι, — ἀχαρίστοίς ἵται, ἐν προσηύει*, et plura hinc derivata. Wess.

CAP. XCI. 4. *πρώτου γονίος*] Præclare Mediceus. Idem obsequentem articulum conjectando adsecutus fuerat Steph. Berglerus; mirumque accidit, hæsitasse in re obvia interpretes. Vide c. 13. et quæ docte commentatur Gronovius. (Monuit Gron. *γονία* non modo patrem, sed et generatim progenitorem dici; quem idem Noster *γονίτορα*, VIII. 137, 1.) Vellem is etiam mox δέλη — *ἱσιπόμενοι* scripsisset, quod MSS. certum præstant et sermonis indoles expostulat. Homer. Od. Γ'. 215. *ἱσιπόμενοι Διοῦ ὁμήρῃ*. Sophocles Elect. 973. *ἀλλ' ἢ ἱσιπότης τοῖς ἱμοῖς βουλευόμεσι*. Verum scriptura hæc aberratio in aliis et Nostro sæpe

se obferret, uti c. 103. III. 14. 31, 54. etc. Wess.—De progenitoribus commode a Bellangero ad. h. l. monitum Larcherus retulit, ex Græcorum more ita eos numerari, ut pater censeatur secundus, avus tertius, quartus proavus, quintus abavus. Fuit autem Gyges abavus Croesi, hac successione: Gyges, Ardys, Sadyattes, Alyattes, Croesus. S.

9. *οὐκ οἶεν εἰ ἱγίνετο*] Nihil demuto; *οὐκ οἶεν, οὐκ οἶα, οὐκ οἶας*, in simili re usus sunt frequentis. Supra c. 67. IV. 152. VI. 130. Post pauca (l. 12.) Reiskius *ὄσπερ οἶα ἱταί τοῦτοι*: quod Codices si præberent, adtentionem mereretur; nunc edito inhæreo. Wess.

21. *ἵται τὰ ἵπει Λοξίης*] Neminem offenderent ista si sola legerentur: de Phallo agens, *παιῖσι, αἰτ, τὰ παιῖσι* Ἑλλήσι. II. 49. Nostro tamen loco si prius ἵπει Codicibus abesset, ob sequentia censerem adjectum, pristinamque scriptionem hanc fuisse: *τῷ καὶ τὸ τιλιωταῖσι χρησσηριαζομένη* (I. c. 55.) *τὰ ἵπτα Λοξίης περὶ ἡμῶν οὐδὲ τοῦτο συνέλαβεν*. Postremum Herodoteum est, ut et ilud: *οὐδὲ τοῦτο, — τὰ ἵπτα*. Sic I. 89. *Κύρος δὲ ἱσιπόμενος ἱγίνετο, τὰ Κρείσιος ἵπει*: hoc, si bene memini, (nam librum inspicere hercle non vacat) corrigi vult Reiskius lib. II. c. 51. *ἱπὸν τινα λόγον περὶ αὐτοῦ ἱλιξας, τὰ — διδῆλωται*. VALCK.

22. *ἦ γὰρ δὴ ὁ Κύρος οὗτος ἡμίονος*] Abydenus ex regia Babylonii oraculo de Cyro *ἄξι Πίεσις ἡμίονος*, in Euseb. Pr. Eu. IX. 41. Explanatus, verum ex Nostro, (Enomaus, Apollinem vanitatis et mendacii arguens, *ὁ μὲν γὰρ ἡμίονος ἢ ἡμισπίσης Κύρος, ἢ ὁ μηδρῶν μὲν ἐν τυραννικῷ, πατερῶν δὲ ἐξ ἰδιωτικῷ γένους ἡμίονος ὦν ἐν αἰνίγματι, παρεμφάνει μὲν τὴν ἱκτυφον Μοῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄμραντι μαντιάν*. Namque Herodotea innui, Musæ injecta mentio testatur,

quam *ἱερὸν* fumi plenam et insoletentem invidiose taxat, in ejusdem Pr. Evang. V. 21. Bene de se Apuleius Apolog. p. 289. "Non video quid mihi sit in ea re pudendum, haud minus quam Cyro majori, quod genere mixto fuit, Semimedus ac Semipera." Wess. — Quod modo præcessit, οὐδὲ τοῦτο συν-
ἱλαβει, sic recte *συλλαβών* l. 19. non *συμβαλόν*. Conf. c. 63, l. ibique notata. *συμβάλλισθαι*, non *συμβάλλειν*, conjectare sonat; et ne hoc quidem satis aptum huic loco foret. S.

CAP. XCII. 5. *ἐν δὲ Προμηθεὺς τῆς ἐν Διελφοῖσι*] Laudatissime, verborum asperitatem si prætervideas, et verissime Jac. Gronovius. Minervæ protemplaris sive vestibularis inter Delphorum numina celebratissima est memoria, quamquam in titulo sæpius peccatum. Memini quædam adponere ad Diodorum XI. 14. plura Jo. Taylor ad Demosthenem in Aristogitonem p. 517. (in Reisk. Appar. ad Demosth. Vol. I. p. 822 seqq.) Wess.—Conf. VIII. 37, 7. ibique not. S.

6. *ταῦτα μὲν καὶ ἴτι, etc.*] Cl. Reiskius *οὗν τὰ μὲν*, facili sententiæ decursu. Mirum illud oppido est, concordiam Codicum (l. 7.) constare in *Βραγχιδαί* *τῆς Μιλησίων*, neque dissidere II. 159. Locus uterque doctorum disputationibus jam olim examinatus est, docente ex Symmictis Philemonis Porphyrio, (Quæstion. Homeric. c. 8. Vol. I. Homeri Barnes. p. xci. seq.) nec negligente Gronovio. Vaticinata quondam illic mulier fuit, ἡ ἐν *Βραγχιδαί* *γυνὴ χερσμφιδί* Jamblichio de Myster. II. 11. p. 74. quæ insolentiori (apud Nostrium) articulo nihil prodest. Juvemus Jamblichum apud Stob. Serm. LXXIX. p. 471. *ἀδελφὰ δὲ τούτων καὶ ἡ ἐν Βραγχιδαί* *Σιδί* *ἐκ φαίνου*. Dederat *ἐν Βραγχιδαί*, ut Noster, aut sicuti ipsemet cum Strabone et Pausania *ἐν Βραγχιδαί*. Wess.

—Philemon in *Συμμίτοις* apud Porphyrium l. c. ait: "quum apud Herodotum h. l. *ἐν Βραγχιδαί* (sic apud Porphyr. in ed. Barn. editur, *ἐν Βραγχιδαί* in ed. Bas. 1551. utrobique perperam, puto, pro *Βραγχιδαί* *τῆς Μιλησίων* legisset, gnarum se multis librariorum mendis inquinatos esse quum aliorum veterum auctorum tum Herodoti codices, in eo fuisse ut cum Alexandro Cotyensi *τῆς Μιλησίων* (sc. *χέρης* vel *γῆς*) corrigendum censeret, quoniam Græcus nullus scriptor *τῆς Βραγχιδαί* in fœm. genere dicere auderet; postquam vero in ejusdem Herodoti libro II. (c. 159, 9.) simili ratione *ἐν Βραγχιδαί* *τῆς Μιλησίων* scriptum reperisset, intellexisse se, Herodotum Ionum more (quemadmodum illi ἡ *λίθος*, ἡ *κίον*, ἡ *Μακρόβον* dicunt) fœminino genere, pro masculino, in isto nomine usum esse. "Sic ille. Cui opponere quispiam posset, apud eundem tamen Nostrium I. 158, l. codices omnes in *τοὺς Βραγχιδαί* consentire, itemque cunctos I. 46, 11. *τῆς Μιλησίων ἐν Βραγχιδαί* dare: itaque verisimile esse, etiam h. l. et II. 159, 9. *τῆς Μιλησίων* scripsisse Herodotum, et librariorum culpa in utroque horum locorum revera corruptos codices esse. Quod si quis ita statuit; fuerint utique perantiquæ istæ codicum corruptelæ; nec tamen fuerint ex tanta vetustate repetendæ, quanta si Villosionum audimus. Huic enim, nescio quo casu, excidit, ut Philemonem illum, e quo ista Porphyrius retulit, Alexandro Magno coævum faceret. (vide Villos. Anecd. Græc. T. II. p. 137. et Proleg. in Homer. p. xxxiv. itemque Indicem in Anecd. voce Philemon, et voc. Herodot.) At ex ipsis verbis a Porphyrio prolatis abunde adparebat, æqualem illum fuisse aut etiam paullo juniorem Alexandro Cotyensi Grammatico, (de quo Fabric. in Bibl.

Gr. IV. p. 379.) adeoque secundo post C. N. seculo vixisse. De Branchidis multa Larcherus collegit ad Nostri V. 36. et VI. 19. Ad id quod spectat de quo h. l. quærebamus, ita se res habere videtur. Recte *ἰς τοὺς Βραγχίδαις* scribitur I. 158, l. quatenus Branchidæ familia fuere sacerdotum, qui templum et oraculum curabant. quod Didymis erat in agro Milesiorum. Recte vero etiam fortasse et h. l. et II. 159, 9. *Βραγχίδαι* in fem. gen. dicuntur; quoniam ex eo, quod vulgo breviter dicere consueverant *ἰς Βραγχίδαις πίμπαιν*, (ut apud Nostrum I. 46, 11. et I. 159, 1.) usus invaluisse videtur, ut ipse locus, ubi oraculum erat, *Βραγχίδαι* diceretur, nempe *αἱ Βραγχίδαι*, ut *αἱ Ἀθῆναι* et similia. Ita quidem Pompon. Mela I. 17. Oraculum Apollinis, ait, dictum olim *Branchidæ*: cui congruit quod idem templum perinde *τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Διδύμοις*, et *τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι* nominatum legimus V. 36, 14. coll. VI. 19, 15. similiterque apud Strabonem IX. 421, c. coll. XIV. 654. c. Denique apud eundem Strab. XVII. 814. A. junguntur *ἐν Δελφῶσι καὶ Βραγχίδαις*, prorsus tamquam duorum locorum nomina. S.

13. *ἀντιστασίως κατιστήσι*] Jure Gronovius ita; in usu tamen verbi, quod sensu activo sumi posse putavit, vere lapsus. L. Küsterus, male dictorum non inmemor, parem illi gratiam reddidit in Clerici Bibl. V. et Rec. T. V. p. 407. Tædet hæc scribi potuisse. De *Pantaleonte*, Serinus in Stob. Sermon. XLV. p. 913. quædam innuit. Wess.

19. *ἐπὶ κνάφου ἵλκων*] Confidenter hoc suum in sedem reposui: auctores habeo Scholiasten Herodoti, qui *κνάφος*, ut codex MS. ostendit, hic invenit; Plutarchum, cujus *ἐπὶ κνάφου* huc ducit; tum Hesych. et Suidam, hoc ex loco *ἐπὶ κνάφου ἵλκων* explicant. (Suidam vide in

Κνάφος, et *Ἐπὶ κνάφου*.) Non addo, *κνάφῃου*, in fullonis officinam, nec recte verti, nec loco satisfacere. Cur tandem interimendum in fulloniam officinam traxit? Nullus-ne ad eadem locus commodior? Bene hoc perspexit, locumque persanavit Steph. Berglerus Act. Lips. MDCCXVI. p. 423. tum T. Hemsterbuisius ad Hesychii *Ἐπὶ κνάφου. Κνάφος*, carduus sive spina est, qua fullones radere vestimenta solent: præterea tormenti seu carnificinæ genus, clavis aculeisque obpletum, ad miseros crudelissime enecandos: *Ὁργάνῳ τι, ἐν κνάφῳ κίνετρα ἵχον, δι' οὗ τοὺς βασιλευμένους κτείνουσιν*, Suidas et Timaëus. (in Lexic. Plat. p. 160.) Pertinet huc Platonis X. de Rep. p. 762. *ἰσ' ἀσπαλάλῳ κνάμπεσσιν*, super tribulis lacerantes, ut viri egregii docuerunt. Wess.

CAP. XCIII. 8. *αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι*] Hæc et seqq. respicit antiquus Sophista, qui Dissertationes aliquot Ethicas conscripsit, inter Fragmenta Pythagor. vulgatas p. 714. *Λυδοῖς τὰς κόρας πορευθεῖσας καὶ ἀργύριον ἐνεργήσασθαι, καὶ οὕτω γάμεισθαι καλὸν δοκεῖ εἶναι*. Hinc etiam manifestum est, cur ad istam *παιδίσκῃν* mentionem narrationi suæ quædam de more Lydiaco interjecerit Herodotus; qui vocem, adjectam a Sophista, *ἀργύριον*, lectori subaudiendam relinquit, quam in simili loco adposuit lib. II. c. 126. eo Cheopa scribens devenisse pravitatis, ut filiam voluerit tamquam prosedam *πρὸς εἶσθαι ἀργύριον δάσσειν δὲ τι*. Corpore quæstum facientes, *παρασκευάσαι τὴν ὥραν πικρὴν τῇ βουλομένῳ*, Origeni c. Cels. V. p. 260. *ἐπὶ μισθῷ (χρημάτων Xenoph. Symp. p. 523, 7.) τὴν ὥραν ἀπικνωλῶσαι* Eusebio Presb. IV. p. 162. B. Commode dicuntur *ἐνεργαζόμεναι*, id est, corpore vel *ἐν ἰαυταῖς ἐργαζόμεναι*: aliter cepit Clar. Abresch, Dil Thucyd. p. 763. (Abresch quomodo ceperit nescio: mihi videbatur

ἐν οἰκῇματι ἐργάζ. coll. II. 121, 90. et 126, 3. ubi quidem ἐν οἰκῇματος.) 'Εργάζεσθαι, ἐργάτις, ἐργασία, ἐργαστήριον, de eadem occurrunt opificina. Auctor Orat. c. Neæram p. 790, 44. ἰταίρων suam nolunt ἐρεῖν ἐν Κερίνῳ ἐργαζομένην, οὐδ' ὑπὸ ποροβόσκῃ οὔσαν et p. 731, 57. (Demosth. Reisk. T. II. p. 1354, 22.) Quæ venit ob istum quæstum in Ægyptum, venisse dicitur Rhodopis κατ' ἐργασίην Herod. II. 135. Secundum grammaticos et Eustathium ad 'Ιλ. Ψ'. p. 1453, 45. (p. 1329. ed. Rom.) Archilochus istius generis mulierem 'Εργάτιν dixerat: sed ab istis dissentit Hemsterh. ad Hesych. in 'Εργάτις. τὸ πορνεῖον est 'Εργαστήριον in Attica Lege apud Demosth. p. 736, 105. (p. 1367. ed. Reisk.) et in Alciphronis Epistola, quam vulgavit Abresch. in Addend. ad Aristæm. p. 115. παιδισκίῳ dixit Nicias, Athen. X. p. 437. r. memorans etiam τὰς δημοσίας παιδίσκας. In Isæi Or. V. p. 58, 13. (p. 134. Reisk. Vol. VII.) Euctemonis ἀτελιούβια ἱναυκλήρη συνεικίαν ἐν Πιερικῇ, αὐτοῦ καὶ παιδίσκας ἱτρεῖφι, meretriculas alebat conciliatrix: in Orat. c. Neær. p. 728, 28. (p. 1351. Reisk.) Charisii liberta Nicarete ἰστὰ παιδίσκας ἐν μικρῶν παιδίων ἱκτῆσατο. VALCK.—Lydias, de quibus agitur, puellas non ex corporis quæstu pecuniam contulisse; sed præter istum quæstum opus etiam mercede fecisse, quo majorem sibi dotem compararent, monuit Heyne in Commentar. Götting. T. XVI. p. 35. Similem isti Lydorum morem apud Cyprios notavit Justin. XVIII. 5. Conf. Clearchum apud Athen. libro XII. cap. 11. ubi videndum an pro τῶν ἄλλων, quod ibi, p. 316. l. 5. nostræ edit. legitur, τῶν δούλων cum Larchero (in Notis ad Herodot.) corrigendum sit. Cæterum apud Nostrum mox l. 13. ἡ Λυδῶν δῆμος non tam populus Lydorum, quam

plebs, reddi debuerat; et sic in Lat. vers. rescriptum velim. conf. I. 196 extr. Et ἀγοραῖν ἀθροῦσαι (l. 7.) rectius circumforanei homines, quam forenses. cf. II. 141, 19. S.

15. καὶ δύο πλίθρα] Gronovio scribendum videtur καὶ δύο πλίθρα τὸ μῆκος: neque enim latitudinis mentionem abesse posse, nec πλίθρα de ambitu recte poni. Contra ea Georg. Arnaldus venit Animadv. c. 29. plethri mensuram altitudini, longitudini, et latitudini sæpe ad moveri commonstrans: nullam quoque justæ proportionis in viri doctissimi emendatione rationem haberi: quod sane vero convenit. Haud scio tamen, an sana hic omnia sint. De stagno Gygæo Poëta 'Ιλ. B'. 865. et Strabo, (XIII. p. 626. a. et 627. b.) quo teste Coloën postea cognominatum novimus. Referunt huc παραὶ Γύγαό τι σῆμα in Nicandri Theriac. v. 633. Critici veteres, forsitan male. Wrss.—Nulla subest caussa, cur de integritate hujus loci dubitemus, si baseos figuram oblongam cogitemus: nempe τὸ ἰῶδες nunc intelligit longiorum laterum mensuram. Altitudinem monumenti tantam fuisse ait Clearchus apud Athen. lib. IX. c. 31. ut ex quibuslibet Lydiæ partibus conspici potuerit. Nam, quod monumentum a Gygæ amasiæ suæ erectum Clearchus narrat, quodque Nicander etiam l. c. spectasse videtur, illud nullum aliud esse recte Larcherus monuit, nisi hoc ipsum de quo hic Herodotus loquitur, et ex eo Strabo l. c. Cujus monumenti reliquias hodieque superesse, ex Chandleri Itinerario idem Larcherus adnotavit. Conf. Heyn. ad 'Ιλ. β'. 865. S.

CAP. XCIV. 2. τὰ θῆλια τέκνα καταπορνεύουσι] Vitam meretriciam agant erat in Latinis. Verius Thomas, ἐπὶ πορνίαν δίδωσι, uti infra c. 196. πᾶς τις—καταπορνέει τὰ θῆλια τέκνα. Numos a Lydis

repertos Xenophanes in Pollucis IX. 83. itidem prodidit. Adde Eustathium ad Dionysium v. 840. Wess.

[8. *ἐπὶ Ἄττις*] Conf. c. 7, 8. et VII. 74. Adde Adnot. ad IV. 45, 14. De Mane conf. Dionys. Hal. Ant. Rom. I. 27. S.]

Ibid. *εἰσοδείην ἰσχυρὴν*] Herodoti *εἰσοδείην* (sic recte scriptum legitur supra, c. 22.) *ἑφορίαν κατὰ τῶν* interpretatur Dionysius Halicarn. A. R. I. p. 21, 53. ubi v. 38. pro *διανίμοντας* restituendum videtur, *διανίμοντας Ἄττις ἀπαντα τὸν δῆμον διχῇ κλήρους ταῖς μοίραις ὑπεβαλεῖν*, ex Herodoto, tradente τὸν βασιλῆα αὐτῶν (Atyn) *δύο μοίρας διελόντα Λυδοὺς πάντων κληρώσαι*. Herodotea se Dionysius enarrare proficitur; e rerum Lydiae scriptore probabiliter, quæ Galei suspicio est, derivata. VALCK.

11. *ἀπὸ δίζησθαι*] Etsi non magnum videbitur operæ pretium, hoc ex MS. elegi: non possum in animum inducere, placuisse Nostro continuam scriptiois et soni in *δίζισθαι* et *δίζησθαι*, nulla præsertim metri lege cogente, discordiam. Quod recepi, Homeri et Ionum est. Habet Eustathius in Odys. p. 1774, 31. (p. 564, 50. ed. Bas.) *δίζηται* ex Herodoto, quod nunc II. 38. *δίζιται*. Consentiant Grammatico tamen Codices Ask. et. Arch. Graviter et vere Democritus, *δίζημίνισι τὰ γὰρ μὲν μόλις παραγίγνται, τὰ δὲ παλὰ καὶ μὴ δίζημίνισι*, ex Stobæo in Poësi Philosoph. p. 176. Wess.

13. *τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστεργάλων*] Corripitur Noster ab Athenæo I. 15. (lib. I. c. 33. nostræ ed.) p. 19. A. ob ludorum hæc inventa Atyis regis tempore: esse enim ludos istos multo antiquiores, probatos usurpatosque belli Trojani tempore. De pilæ et talorum lusu nota ex Homero res est: at ubi apud eum tesserarum *τῶν κύβων*, aut *κυβίας* aut *κυβίων* mentio? Quarum cum nusquam meminerit, seniori tempori inventum

debetur. Docuit hoc egregie Thomas Hyde Histor. Aleæ p. 112. et Hemsterhusius in Polluc. IX. 97. Wess.

14. *πλὴν πισσῶν*] Nullum hic scriptoris lusum (cum Gronov.) agnosco. *Πισσῶς* et *πισσῶ* usu terunt, non *πισσῶς*. Semper-ne in amanuensium peccatis abscondita ruspabimur? Negatur horum origo Lydis, quod ea Palamedi tribueretur abs omnibus. Sophoclis, Alcідamantis, Gorgiæ, Philostrati hanc ad rem atque aliorum loca Hemsterhusius antestatus est. Sint-ne vero *πισσῶ* calculi tantum, an calculi tesserarii, animose ante non multos annos disputaverunt Jo. Corn. de Pauw Diatrib. de Alea Vet. p. 57. et Vanni Criticæ p. 270. doctus Auctor. Wess.

23. *ἰωνοὶ τὸν βασιλῆα προτάσσουσιν*] Cl. Reiskius *προτάσσουσιν*. Tu vide III. 89. VII. 65. Dionysius, his usus, de suo liberaliter adstruxit plura: Lydum, Atyis filium, uni parti a patre assignatum, alteri Tyrrenum ait, Rom. Ant. I. (c. 27.) p. 21. *Ἀαχούσης δὲ τῆς ἑμῆς Λυδοῦ μοίρας τὸν ἀμείνω τύχην, μὴ ἐκχωρήσας ἐκχωρήσας δὲ τὸν ἰσχυρὸν ἀπολαχούσας τῶν χρημάτων τὰ μίση*. Sic, puto, scribere voluit. Venerintne in Italiæ oras, atque Etruscorum genti originem Lydi dederint, quod Nostrum secuti plures litteris tradiderunt, in magna versatur controversia; de qua Theod. Ryckius Diss. de Prim. Ital. Colon. (edita cum Holstenii Notis in Steph. Byz.) c. 6. et Scipio Maffei Hist. Diplom. p. 228. atque alii. Wess.—Confer quæ ad h. l. Larcherus commentatus est. S.

[CAR. XCV. 6. καὶ περιφασίας ἄλλας λόγων ἰδοὺς] Vere dixit. Cyri initia et illustria facta diversis modis per Orientis plagas celebrata fuerunt. Ctesias, uti Persicorum fragmenta condocerunt, aliam ac Noster trivit viam, fateaturque Photius. Quid Xenophon sectatus fuerit, in omnium est memoria. Forsan

et suum sibi narrationis genus habuit Æschylus in Persis v. 770. Itaque optio datur. Wess.

7. *ἡ Ἰρία εἰκοσι καὶ πιντακίσια*] Hæc et quæ succedunt Diodorus adripuit lib. II. 32. sed minus prudenter et considerate, sicuti ibi conmonstratum est. Wess.—Herodotum cum Ctesia aliisque, qui Assyriorum imperio (referente Diod. Siculo) durationem 1306. annorum tribuunt, in concordiam redigere, post alios doctos viros, (quorum nonnullos etiam Harlesius ad Fabr. Bibl. Gr. T. II. p. 742 seq. laudavit) *Larcherus* studuit in Notis ad h. l. Conf. ejusdem Chronologiam Herodot. p. 144 seqq. scilicet statuens, Ctesiam antiquitatem hujus imperii a primis regni primordiis, intra artos limites conclusi, repetiisse; Herodotum vero ab eo tempore quo totius Asiæ imperio reges Assyriæ potiti sunt. *Volney* contra, post longam disputationem, qua Herodoti fidem historicam cum ea quæ Ctesiae tribuenda est, contendit, (Chronol. d'Herodote, p. 83 seqq.) ad extremum colligit, (ib. p. 189 seq.) perquam verisimile esse, consulto Ctesiam, quo Persis gratificaretur, durationem Assyriaci imperii, cujus in jura Persæ successerunt, immanem istum in modum auxisse. Novi quidpiam hic molitus est *G. Bruining* in Actis Societ. Traject. T. II. p. 162 seq. (Lugd. Bat. 1795.) qui, Ctesiae mendaciorum nullam prorsus rationem habendam censens, tantum abest ut justo minorem existimet numerum 1306. annorum, quem hic habent Herodotei libri, ut multo etiam majorem esse sibi persuaserit. Scil. pro certo sumens, Semiramidem illam, quam Noster c. 184. quinque generationibus ante Nitocrin vixisse ait, fuisse primam Assyriæ reginam, Nini uxorem, regni conditoris; quo secum ipse concilietur Herodotus, statuit numerum annorum,

qui h. l. durationi regni Assyriaci tribuitur, per librariorum sive errorem sive temeritatem quadringentis annis auctum fuisse; scripsisse Herodotum *Ἰρία* ΗΔΔ, id est, *εἰκοσι καὶ ἑκατὸν*, annos cxx; inde illos fecisse *Ἰρία* [Η] ΔΔ, id est, annos 1306. Cujus quidem inventi laudem non invidemus auctori. S.

CAP. XCVI. 4. *οὗτος ὁ Δηϊόνης*] Deioce non præterit Polyænus Strateg. VII. 1. verum vestigiis aliorum insistent. Quærunct docti vii idem-ne fuerit ac Arphaxadus, cujus in Judithæ historia c. 1. memoria durat, an Phraortes potius, Conringius, Montfauconius, Prideaux: de qua lite Schroëerus Orig. Assy. sect. IV. 5. etc. et Leon. Offerhaus Spicileg. Hist. Chronolog. p. 145. egregie. Wess.

11. *ἰθύς τε καὶ δίκαιος ἦν*] Ecce tibi observationem docti viri, Petri Fontein, cui Theophrasti Characterum cultiorem editionem brevi debebimus. Quum de judice sermo sit, idem est ac, *ἰθύς* ἰδίκαζι; eadem ratione Homerus, *ἰθύς*, et, *ἰς μέσον ἀμφοτέρωσι, μὴδ' ἰσ' ἀρωγῇ, διπλάζων*, Iliad. Ψ'. 574. et 580. Si vero animadvertis, pro *ἰθύς* Atticos hoc sensu dixisse *ἰσός*, vix dubium erit, quin Herodotus in mente habuerit illud Solonis, *τὸ ἴσον πόλεμον οὐ ποιεῖ*, laudatum Plutarcho in ejus Vit. pag. 85. n. Huc nimirum spectant, quæ, paullo ante, (l. 8.) de eodem Deioce, habet, *ἰσιστάμενος ὅτι τῷ δικαίῳ τὸ ἄδικον πολέμιόν ἴσται*: ex quibus tamen verbis vitium, quod illis inhæret, tollendum est. Quum enim Herodotus manifesto significet, hunc *δικαστὴν*, probe gnarum cives, ab injustis iudiciis vexatos, iisdem reddi infensos, justitiam observasse eum in finem, ne quis erga se, ad regnum adspirantem, odium conciperet; liquet, me quidem arbitro, legendum esse, *ὅτι τῇ ἀδικίᾳ τὸ ἀδικούμενον πολέμιόν ἴσται*. Neque

aliter, in argumento fere pari, Euripides, et ipse Solonis dicti haud immemor, Phoeniss. v. 541. τὸ γὰρ ἴσον νέμειναι, vel potius κατὰ, ἀνθρώποις ἴσους· τῷ πλείονι δ' αἰὶν πλείονας καθίσταται τοῦλάχιστον. Quinimo, hujus sententiae ea est cum Historici observatione, modo verba sicuti scopus ejus postulat legantur, similitudo, ut in altera exemplar alterius tantum non agnoscas: certe hoc, τῷ πλείονι δ' αἰὶν πλείονας καθίσταται τοῦλάχιστον, ipsum illud est Herodoti, τῷ ἁδίκῳ τὸ ἀδικούμενον πλείονός ἐστιν. Hæc erudite ille in litteris ad me, sed quibus membranæ auxilium negant. Wess.—Nec vero etiam membranæ auxilio correctoris indigebant. S.

CAP. XCVII. 4. Ἰθακῆς πρῶτος προφανίζων ἰδίαζι.] De iudicibus, sive illi reges seu privati fuerint, hoc sollemne. Supra c. 14. Midas ἀνέστης τὸν Θρόνον, ἵς τὸν προφανίζων ἰδίαζι. et V. 26. Additur dixisse Deiocem, οὐ διαψῆν ἴναι, se non ultra iudicaturum: non aliud enim ac δικάσων, quemadmodum doctissimi viri Sylburgius in Grammat. Clenardi p. 431. et H. Stephanus de Dialect. pag. 140. monuerunt dudum. Ia fragm. Philosophi Eusebii apud Stobæum Serm. XLIII. p. 310. καίτοι περὶ χρεὶ ἰδίας πάντα τὸν μίλλοντα ἀνθρώπου καταδικᾷ ἴναι καί, etc. perperam et sine ratione Gesnerus καταδικάζειν corrigi iussit. Præclare Glossæ Sangermanenses: Διαψῆν, ἀντὶ δικάσων. Ῥεδοτος α'. οὐ φησὶ διαψῆν ἴναι. Wess.

11. στήσμεν ἡμῖν αὐτῶν βασιλίαν.] Vocabulum ἵνα suspicabar absorptam a literis proximis, quæ solet in talibus adhibere Herod. p. 169, 32. (III. 25. ἵνα στίον αὐτῶν. pag. 192, 21. 194, 23. (III. 80. et 85.) δι' ἵνα γίῃ τινὰ ἡμῖν βασιλία γινέσθαι: atque ita scripsisse hoc loco, στήσμεν ἵνα ἡμῖν αὐτῶν βασιλία. VALCK.

CAP. XCVIII. 13. τὰ τὸν Ἀγβάτωνα κίελλοναι.] Demiretur dilectissimis mem-

bris haud auscultasse Gronovium, quibus recte obsecutus fuit c. 110. 153. minime vero III. 64. 92. Non placet id consilii incertum. Optime codex Florent. cui alias plures schedæ consentient. Medorum regiam hanc urbem veterum complures, in quis et Ctesias, Ἀγβάτωνα, teste Stephano Bys. adpellarunt. Nunc quidem in illius Persicis Ἰδωνι Κύρος — Βαβυλῶν, ἰγγὺς Ἐκβατάνων: ipse dederat Ἀγβατάνων, sicuti in Stephani Βαβυλῶν legitur. Opinor latere idem vocabulum in Æschyli Pers. v. 927. nam quæ de Agdebatia, gente Persica, a Criticis adscripta sunt, fide carent. Sam. Bochartus tituli originem in Arabum sermone invenit et eleganter illustravit Phaleg. III. 14. Culte vero de Aristotelis obscurioribus libris Themistius πλείους περιφραγμέναι εἰς περιβόλους, ἃ τὰ ἐν Ἐκβατάνων βασιλείᾳ, Or. XXVI. p. 319. n. Wess.

17. καλονὺς ἰδὺν.] Videtur Diodorus II. 13. in urbis situ dissentire, ἐν πεδίῳ, in planitie structam scribens. Ambitum idem XVII. 110. stadiis cl. absolvit, et hac parte discors. Athenarum enim amplitudo atque ambitus stadia cc. æquabat, teste Dione Chrysostomo Or. VI. p. 87. c. et illi tamen, ex Nostri finitione, Ecbatanorum magnitudo conveniebat. Quod editur κατὰ τὸν Ἀθηνάϊον μέτρον, pravum est. Ἀθηνάϊον oportuerat; qui quidem nævus in his libris nimis frequens. Wess.

25. δύο δὲ αἱ ἐπισημαῖαι, εἰς, etc.] Platonii, horum fortasse recordato, tale ædificia templaque variis coloribus distinguendi genus βαρβαρικὸν ἴδος est. Sic de Neptuni in Atlantide templo: ἴδος δὲ τοῖς βαρβαρικῶς ἔχον· πάντα δὲ ἔξωθεν περιέχοντες τὸν νῦν ἀργυρεῖον, πλὴν τῶν ἀκρωτηρίων. τὰ δὲ ἀκρωτήρια χρυσοῦ. Critias p. 116. Pertinent huc, quæ Auctor de Mundo eleganter commentatus est, c. 6. p. 195. Ed. Vulc. Wess. — Omnino

structuræ genus isti simile bodieque in multis apud Sinenses et apud Indos opipidis reperiri monuit Caylus in Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XXXI. p. 42. 8.

CAP. XCIX. 5. δι' ἀγγέλων δι' πάντων χρίστας.] Vide c. 69. Regiam apud Medos Persasque majestatem, illique debitam a civibus reverentiam abunde explanavit B. Brissonius de Regn. Pers. I. 27. et II. 91. Wess.

CAP. C. 8. καὶ κατήκοοι.] Sæpe nomen vocabulum in Musis recurrit de subditis imperio ac dicto audientibus, rarum hac notione. Ecce tibi imitatore Dionem Cassium, lib. XLII. 17. p. 315. Ed. N. καὶ γὰρ κατὰ σκοποι σφῶν καὶ κατήκοοι—πολλοὶ περιούσιον. Aliis sunt ὠτακουσται, ut in libello de Mundo, cujus interpres Apuleius non sine quadam cultus elegantia: Sed inter eos aures regiæ et Imperatoris oculi (conf. Nostrum, I. 114, 7.) quidam homines vocabantur: per quæ officiorum genera rex ille ab hominibus deus esse credebatur, cum omnia, quæcumque ibi gererentur, ille Otacustarum delatione discebat. Ceterum scribi debebat, quod bene vidit Reiskius, καὶ οἱ: est enim dandi casus. Wess.

CAP. CI. 1. τὸ Μηδικὸν ἔθνος ἐνίσταριψι.] Interpretatio Vallæ, Deioeces—solum Medicam subegit nationem, eique imperavit, illa homines etiam perdoctos in historia veteri tradenda decepit. Galeus pro ἐνίσταριψι legi scribit in MS. ἐνίσταριψατο, atque ita loqui solere Herodotum: obversabatur eruditissimo viro κατιστρίψατο, subegit, veterum nulli adeo frequentatum quam Herodoto; apud quem nuspiam invenietur ἐνίσταριψατο, usurpantem τὸ ἐνίσταριψι noto significatu IX. 18. πάντῃ ἐνίσταριψαντες (mutari non debuerat) ἰωνοὺς καὶ πυκονίσσαντες ὡς μάστιγα. Hoc apud alios frequentius dicitur ξυπταρφίντες vel συπταρφόμενοι. Dubium nullum est, quin hoc loco ἐνίσταριψι notet in unam con-

trahit: Deioeces τὸ εἰ Μηδικὸν ἔθνος ἐνίσταριψι, μόνου τοῦ τούτου ἤξει: (sic ista leviter refingenda suspicor; Medos in unam gentem contraxit, atque huic soli imperavit. Ex hac vera, ni fallor, interpretandi ratione (quam quidem perinde vulgata etiam scriptura admittit,) primum manifestum est, cur his continua diversa memorentur Medorum genera, e quibus unam ille fecerit gentem; deinde, quamobrem de filio Phraorte paulo dicat inferius; οὐκ ἀπικχεῖτο (Suidas explicat, ἀρκυῖν ἡγήτο:) μόνου ἀρχυνοῦ τῶν Μήδων, ἀλλὰ στρατιωσάμενος ἐπὶ τοῖς Πέρσας κ. τ. λ. Pater Deioeces, callidus ille justitiæ satelles, pacis amans, et solos regere Medos contentus, simul atque justitiæ fruendæ causa (Cicero de Off. II. c. XII. init.) rex fuerat constitutus, locatim dispersos cives suos adegit ἐν πόλιν κατὰ σκοποῦν, καὶ τοῦτο περιστρίλλοντας τῶν ἄλλων ἦσαν ἐνιμέλεισθαι. Herod. p. 41, 5. et p. 42, 3. (c. 96, 6. et 98, 10.) Condidit itaque Ecbatana. His denarratis subjungit: Διότις μὲν οὖν τὸ Μηδικὸν ἔθνος ἐνίσταριψι. Hoc aliis in re simillima sæpius dicitur ἐνιμέλεις, vel ἐνιμέλεις. Notæ sunt imperantium artes, Thesei, Gelonis, simillimumque: de Gelone, unis Syracusis omnia posthabente, Herodotus lib. VII. c. 156. VALCK.

CAP. CII. 9. Ἀσσυρίων τούτους οἱ Νῖνον ἔχον.] Qui ἔχον voluerit, etsi urgens ratio desideratur, præsidio non carebit. Assyrios laxiore significatione Noster usurpat, illis ipsos comprehendens Babylonios. Assyriorum itaque alii Ninum, Babylonem alii possidebant, uti c. 178. 185. etc. Wess.—De Nino urbe, ad Tigrin sita, conf. c. 193, 10. et II. 150, 15. S.

CAP. CIII. 3. ἐλάνθην κατὰ εἰλίαν.] Turmatim. Adscriperat his Scholiastes: κατὰ εἰλίαν τὰ ἀναλάματα, καὶ τὰ ἐννύδρια ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ τὸ συντελεῖν εἰς τὰ γέμα. Habet ex eo Suidas. (in Κατὰ εἰλίαν.)

Ultima huc refer, cetera aliorum deferenda. Καὶ κατὰ εἴλη καὶ παντοίως προσβάλλονται VII. 211. et IX. 20. et 22. Wess.

[7. ὅτε νῆξ ἡ ἡμέρα ἐγίγνετο] Vide supra, c. 74, 8. S.]

14. βασιλεὺς ὁ Σκυθίων Μάδης] In obscuro res Scythicæ loco sunt: de gentis excursionibus in Asiam plura Justinus II. 4. 5., quæ partim conveniunt, aliena partim sunt. Μάδης Σκυθικῶν expeditiones et peregrinationes tetigit obiter Strabo I. pag. 106. (pag. 61. ed. Cas.) sed nescio quo autore eundem Madyem regem Cimmericorum fuisse adfirmat. Wess.—Confer Nostrum cap. 15. et præsertim IV. 11. seq. S.

CAP. CIV. [1, 2. "Ἐστὶ δὲ ἀπὸ τῆς λίμνης τῆς Μαιώτιδος — ἰς Κόλχους ἐρήκοντα ἡμερῶν ὑζώνων ὁδός.] Justo major videri possit iste numerus triginta dierum; quum præsertim eum terræ tractum, quo inferior Asia cum superiori jungitur, intra quinque dies ab homine ὑζώνων permeari posse supra dixerit, cap. 72. extr. At hic non de ea parte Mæotidis paludis agitur quæ Colchidi proxima est, sed de ostio Mæotidis, et quidem de ulteriore ora illius ostii, ubi Cimmericorum olim sedes fuerant. conf. IV. 11 seq. Cæterum meminerimus, ubi de eisdem regionibus agitur, quas Scythæ dein habitarunt, diurnum iter ab eodem Nostro ducentis stadiis æquiparari, IV. 101, 7. S.]

7. ἐν δεξιῇ ἔχοντες τὸ Καυκάσιον ὄρος] Eadem, sed distinctius, IV. 12. VII. 20. Cimmerici legerunt oras Ponti et per claustra Caucasea in Asiam intruerunt; Scythæ, dum profugos insequuntur, a via aberrarunt, perque Caspicas portas in Mediam, regionem a fugitivis aversam, devenerunt. Lege Th. Sig. Baierum, Comment. Acad. Petrop. lib. III. p. 318. Wess.

CAP. CV. 2. Ψαμμίτιχος] Ita hic.

At Ψαμμίτιχος lib. II. 2. 28. 30. nec constanter tamen. Recurrit prior scriptura II. 151. VII. 7. Quæ quidem discrepantia ex pronuntiationis vicinia nata fuit. Scythicam expeditionem Hieronymus addigit in Fabiolæ Epitaphio: "Hanc gentem Herodotus refert sub Dario Medorum rege viginti annis Orientem tenuisse captivum, atque ab Ægyptiis et Æthiopibus annum exigisse vectigal;" non sine erroribus, de quibus Scaliger in Eusebii Chron. p. 83. Τετραστίχῳ (l. 3.) non ex genio Herodoti, uti visum Gronovio, sed e Grammaticorum veteri scribendi more venit. Servavit ipse τὸ τετραστίχον III. 138. sicuti alibi τὸ πρόσω, τὸ λοιπὸν, τὸ πρῶτον, quæ emendatius utique scripta. Conduxit de genere hoc compluscula Jo. Wasse, addita in Dukeri præfationem Thucydidis. Wess.

8. πάντων ἀρχαῖότατον ἱερὸν, etc.] Pausanias I. 14. primos omnium mortalium Assyrios Venerem Cœlestem colere ingressos perhibet, ab illis Paphios in Cyprio et Phœnices in Palæstina religionem ejus accepisse; hinc venisse ad Cytherios: abduxit doctissimum scriptorem a vero Venus Mylitta, quam ab Assyriis cultam ex Nostri I. 131. et 199. didicerat. Nam quo pacto ab Assyriis, a mari remotissimis, ea superstitio ad Cyprios penetrare potuit? Uraniam istam Venerem Syri Dercetum vocabant in Diodori II. 4. Wess.

13. ἐνίσκηψε ἡ θεὸς θάλασσαν νῆυσιν] Ita dederat, uti rei series et Longinus testantur. Scio animose ὁ θεὸς a Gronovio defendi, quo modo, si qui velit, omnibus nævis patrocinium parabitur. Θάλασσαν νῆυσιν quæ fuerit, quæsitum ambigiose fuit. Ampl. Bouherius totum illi cap. 20. Dissert. Herodot. inpendit, spretisque plurium conjecturis, quas recensere nihil adinet, decernit cum Tollo ad Longinum atque aliis, θάλασσαν

convenire contaminatis morbo turpium virorum, ut Horatius alicubi, (lib. I. Od. 37.) sive pathicis. Verum est, Philonem Jud., Dionem Chrysostomum, Herodianum, Clementem Alex., Eusebium, Scholiasten Thucydidis, quibus adjungi poterit Criticus ad Hephæstionis Enchirid. p. 41. circuitu *θηλείας νόσου* id genus descripsisse: neque absurdum erit, si profitearis, Longino honestam eam turpis flagitii descriptionem admirabilem atque ἀμήτην fuisse visam, qua est sententia vir Amplissimus. Haud parum tamen metuo, ut Noster Scythia id inputarit. Alibi certe, cum non dissimile quidpiam exponere vult, hac verborum circuitione abstinere I. 135. usus, uti opinor, si aperte loqui nollet: huc adde, in Scythiam delatis, uti adfirmat, morbi illud muliebris genus statim fuisse manifestum, quod in pathicis utrum liquido omnibus adpareat extemplo, non habeo dicere. Accedo potius ad Hieron. Mercurialis opinionem Var. Lect. III. 7. Hippocratem et Nostrium comparantis. Ille de iisdem Scythia de Aër. Aq. et Loc. p. 293. (sect. 106. et 109. ed. Coray.) *ἐννοχία γίνεται καὶ γυναῖκιν ἐργάζονται, καὶ ὡς αἱ γυναῖκες διαλέγονται ὁμοίως*. Causam morbi incolae acceptam referre deo, (ait ibid. Hippocr.) sed errare: habere eum suas sibi, verum naturales, causas. Porro, qui malo tentantur isto, *ἰδύονται σκολὴν γυναικίην, παραγόντες ἰουτίων ἀνωδρείην. γυναικί-ζουσι τε καὶ ἐργάζονται μετὰ τῶν γυναικῶν, ἃ καὶ ἰουταί*. Denique *νόσον* adpellat, qualis profecto est, et maribus turpissimus. Atque hæc senex divinus eodem fere, quo Herodotus, commentatus est tempore; ut dubium non sit, quin eandem uterque rem signaverit. Noster *νόσον θήλειαν* vocat; ille, qui morbi ejus feminei effectus, quasque indoles fuerit, declarat. Herodotus iratæ Veneri, sic.

uti Scythæ iræ Deorum, morbi initia contribuit. Hippocrates ex artis suæ disciplina, superstitione dissipata omni, mali causam vestigat et explanat. Qui quidem dissensus ferendus et magni non est momenti. Wess.—Perspecte vir eximius. Plura si quis desiderat, dabunt nonnulla Larcherus ad h. l. et Corayus ad Hippocr. l. c. Exstat etiam singularis Heynii commentatio de Maribus inter Scythas morbo effeminatis, quos ille cum hermaphroditis Floridæ contulit, in Commentationib. Societ. Goëting. Vol. I. P. 3. p. 28 seqq. Sed, quod maxime ad rem facit, compertum est nostra ætate, morbum illum, quem muliebrem commodissime Herodotus nominat, eodem prorsus modo, quo ab Hippocrate descriptus est, in eisdem regionibus, quæ Scytharum olim fuerant, hodieque (quamquam haud ita frequenter) obtinere. Vide *Reineggs* topographische Beschreibung des Caucasus, Goth. et Petersb. 1796. T. I. p. 269 seq. Histoire primitive des Peuples de la Russie, par le Comte Jean Potocki, Petersb. 1801. p. 175. *Klaproth*, Reise in den Caucasus, etc. Halæ et Berol. 1712. p. 283 seqq. In Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. adnotare oblitus eram, pro *θήλειαν* ad Ionismi normam *θηλίην* corrigendum censuisse Koenium ad Gregor. Dial. Ion. §. 41. atque sic h. l. edidisse Schæferum. Et sic alibi quidem brevi vocali *ι* in medio scribitur hoc vocab. ut III. 85, 15. et 19. sed simul per *α* in terminatione primi et quarti casus: *ἡ θήλειαν ἴσως*. III. 86, 4. *τὴν θήλειαν ἀμήτην*, III. 102, 16.—Ista jam non modo scripta a me, sed typothetæ etiam tradita erant, quum a Boissonado meo, Viro clarissimo, qui incomparabili studio, quicquid ad ornandum Herodotum nostrum valere videtur, id mecum communicare, aut de eo me monere consuevit, per literas transmissa Notula, ad

id de quo hic agitur spectans, mihi traditur, his ipsis verbis concepta: "Παρά
" δὲ Ἡρόδοτος, ἰσχυρίζεται ὅτι οὗτοι θάλλουσιν
" πόσιν, ἀντὶ τῶν, ἰσχυρίζονται ἀνδραγαθίας ἢ
" παρρησίας. Tiberius Rhetor, de Fi-
" guris, cap. 35. de Periphrasi, inedito
" adhuc, brevi edendo." S.

16. τοὺς καλλίους Ἑσπείας εἰ Σαύθαι] Ampl. Boucherius *ἱσχυρίας*, piculo contaminatus, correxit. Factum non laudo. Obstant membranae. Repugnat scriptor ipse IV. 67. Contra etiam veniunt Scholiastae *Ἑσπείας, εἰ ἐπὶ λῆται* cuius explicatio, etsi sit erronea, deceperitque G. Corinthum, vetat mutationem. Amplius robur Hippocrates adderet, modo scripsisset, ut Tollius ad Longinum habet, *καλλίωνται δὲ εἰ τοῦτον Ἑσπείας*: verum ea Mercurialis est correctio speciosa: *Ἀσπιδεύς* praferunt veteres editi. Confer P. Leopardum Emendat. VII. 10. Wess.—In vulgatum h. l. *Ἑσπείας*, et in *Ἑσπείας* IV. 67, 7. consentiunt fere libri: a quo parum abest *Ἀσπιδεύς*, quod apud Hippocr. (teste Corayo in Notis, p. 331 seq.) in cod. Reg. 2146. et in ed. Ald. legitur. Quod si, ut probabiliter Wesselingius iudicavit, (in Notis ad Glossas Herodoteas) Scythicum verbum est, frustra sunt viri docti, qui illud ex Graeci sermonis norma vel interpretari vel corrigere conantur. S.

CAP. CVI. 4. *χωρὶς μὲν γὰρ φέρον*] Reisk. *χωρὶς μὲν γὰρ, φέρον* et mox *τὸν ἰσχυρίζονται*; aut *φέρον*, ob ea quae statim iterantur. Mihi transitus a plurali ad singularem numero non displicet. Serpe numero ita utriusque linguae scriptores. Lege Davisii adnotationes in Ciceron. I. 59. de Nat. Deor. Wess.—Ne me quidem transitus a plurali numero ad singularem offendit, sed reliqua sermonis structura: in qua ne illud quidem necesse, est ut *τὸν* in *τὸν* mutetur; sed, hoc quod quibusque imposerant, est idem illud *tributum*, quod

exigebant. Nempe structuram orationis non aliter percipere possum, nisi ita, ut per adpositionem juncta intelligantur haec duo, *φέρον*, et *τὸν ἰσχυρίζονται ἰσχυρίας*, (nam sic cum MS. F. pro *ἰσχυρίας* scribendum,) et ad horum utrumque referatur verbum *ἰσχυρίζονται*. Quare non magis *χωρὶς μὲν γὰρ φέρον*, quam *φέρον*, legi velim: cuius posterioris conjecturae idem Reiskius in Notis editis merito nullam fecit mentionem. S.

8. *καὶ τὰς ἐν Νίνῳ ἰλῶν*] Hieronymus in Chron. Cyaxares Medus subvertit Ninum: ad quae Scaliger No. mccccxix. p. 85. Fortasse in Graeco conceptum fuit: *Κυαξάρης ὁ Μῦδος ἐν Νίνῳ αἰρῶν*, caput, expugnat. Nam procul dubio non subvertit. Quis ergo? Scribit Noster c. 178. *Νίνου ἀναστάντος γαμοῖς*, Babylonem gentis regiam et metropolin fuisse: additur c. 183. eversam (certe expugnatam) esse a Media. Quae quidem in Cyaxarem melius congruunt, quam in Astyagem, uti Boucherius voluit Dissert. Herodot. p. 240. (Quod maxime ait, *ἡ ἰσχυρία λόγους δηλώνει*.) Assyriorum historiam, *λόγους Ἀσσυρίων* composuisse Herodotum, credibile fit. Meminit eorum c. 184. altera vice. Perierunt cito. Nihil inde servatum, nisi unum fortasse apud Aristotelem fragmentum, Hist. Anim. VIII. 1. Nam alia, quae inde arcessuntur, perperam in hunc censem vocantur. Perierunt autem, ut innumera alia, temporum injuria. Qui socorditer atque inepte digestos eos facisse commentarios, et propterea neglectos, cum Vignolio Chronolog. IV. 4. 6. etc. adceperant, talia confidenter obtrudunt, quorum rationes reddere nequeunt. Verum de his in nupera Dissert. Herodotea c. I. disputatum uberius fuit. Wess.

CAP. CVII. 5. *ὁπλοῖσιν δὲ τῶν μάγων τοῖς* etc.] H. Stephanus (in Prolegom. de Herod. vocab. et loq. gen.)

ἰσπερθεμισ, quod c. 108. longe præfert; a cujus judicio non dissideo. Ὁ περιθίσαι hoc usu in Musis frequens, non illud. Τούτῃ τῇ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαίστερα τῶν περηγμάτων ἐπετίθεται, cum Gyge communicabat, I. 8. tum V. 24. VII. 8, 1. Statim μὲν ante Μανδάνην (l. 7.) induxi, obsecutus membranarum. Wzss.

10. οἰκίης μὲν ἰόντα ἀγαθῆς] οἰκίης alibi recte legitur; sed hic ferri nequit, si vel in Codicibus bonis inveniretur. οἰκία, familia, non potuit οἰκίῃ dici; semper Ionice scribitur οἰκίη. Herodot. I. 90. ἰόντες οἰκίης οὐ φλαυροῦσι. lib. IV. 76. VI. 35. Lib. II. c. 172. Amasin primum habebant despiciatui, ἄτε δὲ δημῶντι τὸ πρὶν ἰόντα, καὶ οἰκίης οὐκ ἰσφαίρει. Eundem Hellenicus Athenæi XV. p. 680. v. antequam ad regnum perveniret, fuisse scribit ἰδιώτην καὶ τῶν τυχεύων. VALCK.

CAP. CVIII. 6. ἰώσινα ἰῶσαν] Revocavi quod Aldus eumque secuti expresserant, idque licitum in MSS. sensu putavi, præsertim ubi scriptor ipse viam monstravit cap. 111, 4. Memini Damascium apud Photium p. 561. novæ scripturæ auctoritatem conciliare videri, ἰώσινα οὔσαν τὴν γαμίστην οὐκ ἔχει. Sed dubia et controversa lectio est, et defendi, nisi metaplasmo declinationis in subsidium vocato, nequit. Nihil simile ἰώσινα, quo Hippocrates pluresque alii fuerunt usi, requirit. Vide doctam T. Hemsterhusii adnotationem ad Thom. M. voce Ἐπίτιξ. Wzss.

15. οὐ ἰαυτῇ περισσίσει] Dubium est, hoccine, an οὐ ἰαυτῇ περισσίσσει. adscisci debeat; quamquam ego non multum eo distrahor. Varie ponere solent. Æschin. de Legat. Fals. p. 47. Ed. Ald. (p. 311. ed. Reisk) οὐς ἰγὰ τοῖς ἱμασσοῦ λόγοις περισσίσει. Jo. Chrysostomus T. V. p. 24. v. ἀλλ' ἰ μὴ οὐκ αὐτὸς ἰαυτῇ περισσίσει. et T. VII. p. 831. c. πανταχοῦ ἡ πλάνη ἰαυτῇ περισσίσει. Par ratio prorsus est in μα-

δαμῶς, quod viro CL. (l. 13.) tantopere placuit. Ecquis enim mortalium, in easchedarum discordia, Herodoteum illud esse præstabit? Μηδαμῶ habet cap. 68. III. 65. atque alias, μηδαμῇ quoque. Mox (l. 16.) ἰς ἰαυτοῦ servavi, non ignarus defendi veterum locis ἰαυτοῦ posse, patronumque habere in Miscell. Observ. T. III. p. 142. Wzss.—Quod modo præcessit, ἄλλους ἰλόμενος, id commode Wyttenb. Select. p. 351. confert cum illo Xenophontis, Hellen. III. 1, 2. Κύρον ἀντ' ἰκτιστοῦ ἡρημίον ἦσαν. S.

CAP. CIX. 1. ἃς οἱ παριδίθη τὸ παιδίον κτεροσσημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ] Valla ad verbum, quum ei puer traditus esset ornatus ad necem: ubi quum haud adpareret, quid hoc esset, ornatus ad necem; clarius H. Stephanus reddendum censuit, quum ei puerulus cum ornatu traditus esset ad necem: et in eandem sententiam Gronov. quum ei puerulus ornatus esset traditus ad necem; quam versionem et Wesseling. tenuit, et Larcherus his verbis suo idiomate reddidit, on remit l'enfant couvert de riches ornemens entre les mains d'Harpagus, afin qu'il le fit mourir. Quæ interpretatio (ut jam olim Æm. Portus in Lex. Ion. v. θάνατος monuit) satis bene haberet, si παριδίθη ἐπὶ θανάτῳ non κτεροσσημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ, legeretur. Nempe tradebatur Harpago puerulus eo cultu ornatus quo regios liberos mortis causa (id est mortuos, aut jam jamque morituros) ornari moris erat. conf. c. 111, 15 seq. et 22 seq. rursusque c. 112, 14 seq. et 113, 5. Itaque ad τὴν articulum, cum eodem Porto, intelligendum σολῆν, sive potius κτεροσσημένον, scil. nomen ex cognato verbo, quod in proximo est, repetendum. Sic VII. 34, 2. ἰγίφουρον — τὴν μὲν — τὴν δ' ἐτίθει, scil. γίφουρον. VII. 62, I. τὴν αὐτὴν ταύτην ἰσταλμῖνον, sc. σολῆν, id est σπαιτὴν, quo vocab. continuo dein utitur. VII.

84, 2. τὴν αὐτὴν (sc. σκιοὴν) Ἰσκιό-
μιν. Pro quo VII. 72, 6. αἶτ τὴν αὐτὴν
ἔχοντες: ubi, quoniam ἔχοντες eo loci
idem ac Ἰσκαλμίαι aut Ἰσκιουαμίαι va-
let, pariter σκαλὴν aut σκιοὴν intelli-
gitur. In Aristoph. Ran. 192. νιναιμά-
χης τὴν περὶ κριῶν, sc. μάχην. Sic
κρίσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. κρίσει vel
δικῇ, et similia multa apud optimos
quosque auctores. Sic vero rursus apud
Nostrum, quoniam θῆσαι ἐπὶ θανάτῳ
IX. 37, 6. sonat vincere mortis causa,
in vincula conjicere supplicio destina-
tum, similiter etiam ὀθσι (σφίαις) τὴν
ἐπὶ θανάτῳ (scil. δίσιν) habemus III.
119, 9. et τοὺς ἄλλους κατῆδσαν τὴν ἐπὶ
θανάτῳ nempe δίσιν, V. 72, 22. Neque
me fugit, ad τὴν articulum alias etiam
subinde nomen ὀδὸν intelligi; nempe
cum verbis praesertim quæ mittere, du-
cere, aut proficisci significant: (conf. I.
67, 11.) sed non idcirco equidem dixerim,
in verbis ex V. 72. modo citatis præg-
nans esse verbum κατῆδσαν, intelligen-
dumque κατῆδσαν ἀπαύοντες τὴν ἐπὶ θα-
νάτῳ ὀδὸν, quod viro docto excidit in
utilissimo libello scholiastico, quem At-
tica inscripsit, p. 431. ed. sec. S.

3. ἰς τὰ οἰκία] Verum id est: ut ἦ
ἰς τὰ οἰκία cap. 119. Sæpe tamen ope-
rarum delicto depravatur, quem ad mo-
dum principio ejusdem capituli ἦν ἰς τὰ
οἰκία, ubi Arch. οἰκία II. 129. ἦν ἰς
τοῖς οἰκητίαις τίκων. III. 148. προῆγί-
μιν ἰς τὰ οἰκία. Quæ quidem et alia simi-
lis generis ad eandem formam ex MSS.
redire debent. Vide Gronov. II. 66.
Wess.—Nempe II. 66, 16. recte Gron.
οἰκίαις ex MS. Med. restituit, cui et alii
libri adsentiuntur. S.

[10. συγκρινὸς ἰστί] Adhæsit v. litera
e superioribus edd. Rescriptum ἰστί ve-
lim, ut alibi: et sic h. l. noster cod.
Pa. Conf. Var. Lect. (ed. S.) ad Præm.
c. 4. S.]

CAP. CX. 2. ἡμέας τε ἰσκιωδιστάτας

νίμοντα] Multum se hic æstuasse fate-
tur Cl. Reiskius, tandemque huc venisse,
ut ἰσκιωδιστάτας, pascua maxime hor-
rifica, reponeret. Pepererunt fortasse
hos fluctus montes θηριωδιστάτας, qui
utique boum pasturæ minime convenie-
bant. At pascua erant ad montium
radices, ut statim traditur: ad eas au-
tem plerumque herbidi irriguique agri,
bubus pascendis egregii: hinc et pagus
illic, hominum celebritate notabilis, c.
114. Posses, si innovatione locus in-
digeret, ἰσκιωδιστάτας ex Aldo recipere
et bubulci sollertiam intelligere. Hesychius,
Ἐσκιωδιστάτας ἰσκιωδιστάτας. Vide II.
133. Wess.—Quidni pascua intelliga-
mus ad id, de quo nunc agebatur,
maxime idonea? S.

6. Τὴν γὰρ κύνα καλίσαι Σάπαι
Μῆδοι] Eadem-ne Medorum et Persa-
rum fuerit dialectus, non liquet. In
reliquis Persicæ linguæ nihil doctissimi
viri G. Burtonus et Hadr. Relandus in-
venerunt congruum. Confer hujus Diss.
de Vet. Ling. Pers. p. 245. et illius Λεξι-
Ling. Pers. p. 97. Justinus I. 4. de causa
nominis Spaco lepidas admetitur fabel-
las, ex Trogi libris derivatas. Wess.

10. πρὸς Σασσέριον] Credo Florentiæ
non aliter scriptum, etsi super ea re si-
lentium. Codex Ask. et Valla idem
obtulerunt. Σασσέριον Aldi et Edit.,
si littera detrahatur, Σάσιον dabit,
quos Colchis confines, memorant Or-
pheus Argon. v. 753, et Apollon. Rh.
II. 397. atque ex illis Stephanus Byz.
In Nostri Musis modo Σασσέριον III.
94. modo Σάσιον IV. 37. contra ta-
bularum tamen. Melius I. 104. VII.
79. Wess.

18. ἰσκιῶν — διατίσας ἰστί.]
Nimium tribuitur Mediceo. Quia de
militibus eorumque acie διατίσας
frequentatur, propterea-ne uni negabi-
tur? Apostolus Paullus, αὐτῶν ἡ δια-
τίσας, Act. Ap. xx. 13. Servus

ισοίησι τὰ διαταχθέντα ἀντὶ Luc. Èvang. xvii. 9. Hæc sufficiunt. Alii in composito amplius quam simplici esse adfirmabunt, neque illis pertinaciter obloquar. Wess.—De re, quæ hic agitur, conf. c. 112, 5. 113, 10 seq. et 116, 21. S.

CAP. CXI. 3. *πίριξ ἰούρα πῦρον ἡμίρην*] Prave explicatur quæ per totam diem parturierat, pulcre monente Cl. Abresch Diluc. Thucyd. pag. 583. Wess.—Recte vero Vir doctus, cujus partus in dies expectabatur: et aut sic, aut de die in diem, in Lat. vers. repositum velim. Sic VII. 203. 5. *προδόνειται πᾶσαν ἡμέραν* quotidie (sive, in proximum quemque diem) expectantur: et plena dictione, *ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν*, VII. 198, 4. S.

6. *ὅτι εἰν ἰσθὺς ὁ Ἀρπυγίης μεταπίμψαιτο*] Recte post pauca (l. 9.) hunc in modum Gronovius; sequor exemplum, schedarum parens imperio. Est autem omnis hæc oratio cultissima et rusticæ simplicitati mirabiliter apta. Wess.—Utrouque edd. ante Gron. *μεταπίμψαιτο* dabant; idque priori loco (l. 8.) tenuit Gron. ubi cum plerisque MSS. *μεταπίμψαιτο* primus Wess. edidit. Posteriori loco, (l. 9.) de quo in Var. Lect. (ed. 8.) oblitus eram monere, idem Gronovius, suum codicem, ut ait, secutus, *μεταπίμψαιτο* primus edidit, idque tenuit Wess. ubi quidem (ut idem Wess. adnotavit) codd. Ask. Arch. et Paris. duo (nostri Pb. Pc. Pd. et cod. F.) in *μεταπίμψαιτο* cum vett. edd. consentiunt. S.

8. *ἔξ ἀλκων ἰδούρα*] Appianus Punic. p. 104. (c. 104, 3.) *καὶ αὐτὸν ὁ στρατὸς μακρόθεν ἰδούρα ἔξ ἀλκων*. Similiter pag. 117. (c. 116, 13.) Sophocles aliter Ajac. 727. *ἔξ ἀλκων Ἀλκας μεταπηγιάσθη*. Æschylus quoque Suppl. 362. Hecychii *ἔξ ἀλκων* hinc docti viri corrigunt, sed frustra, uti bene in litteris ad me Cl. Alberti. Legendum enim ἔξ

ἀλκων, quo Archilochus apud Heraclid. Pontic. p. 412. Ed. Galei utitur. Wess.

12. *ἰς διωσίτις τοὺς ἡμίρην*] Cogor sæpe minuta venari. Quid facias, ubi talem se silva dat? Abigunt Florentiæ hinc et c. 112. *διωσίτις*, et retinuerunt *ἐν διωσίτις* c. 11. Non sibi constant, fateor, in productione vocis descriptores, sed culpa ipsorum est. *ἔπηγίης* vidimus cap. 78. Manarunt eodem ex fonte *Ἀρισταγίης*, *Ἀρισταγίως*, *Ἀρισταγίως*: *Καμβίως*, *Καμβίως*, *Καμβίως*, quod in *Ἀσπύγης* codex Arch. sollicitè observat. Wess.—Cap. 129 extr. in *διωσίτις* consentiunt libri omnes. S.

CAP. CXII. 9. *ὡς δὲ πᾶσα γὰρ ἀνάγκη*] Ita adsolet: *πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ θεῶν* II. 22. et 35. IV. 179. V. 52. etc. Sophocles Elect. v. 1527. Plato in Phædro p. 243. D. *πολλὴ ἀνάγκη* in Eutyphr. p. 7. D. Itaque γὰ interpositum pluribus in MSS. citra sententiæ damnum resecatur a Viro Clarissimo recte. Sæpe tamen apud alios *πολλὴ γὰρ ἀνάγκη*, poetas in primis, de quibus Valcken. in Euripidis Phœniss. 1668. Wess.—Equidem, cur abjiceretur particula et perapta huic loco, et plerorumque ac probatissimorum codicum auctoritate firmata, non satis causæ vidi. S.

CAP. CXIII. 8. *τὸν τινὰ προβάσκων*] Hinc in Æm. Porti aliorumque Lexica receptum fuit *πρόβασκος*. Usitata vox *αἰγοβοσκῶν* facile potuit in illam deflecti. VALCK.—Per utique rarum est *πρόβασκος* de pastore, sicuti et *πρόβόσκημα*, quod in Philon. Jud. Legat. p. 993. D. Verum hoc nævo obsum atque in *προβοσκῶν* vertendum docuit Kühnius ad Diogen. Lært. Præfat. Illud movere non audeo. Accedit proxime *αἰγοβοσκῶν* vocabulum; sed metuo, ut τῶς βοσκῶν bene conveniat. Wess.

CAP. CXIV. 6. *οἰκίης οἰκοδομίας*] Una mutata litera *οἰκοδομίας* refingit Cl.

Pauw: neque enim eum, qui sibi *δορυφόρους* atque *ὀφθαλμὸν* eligebat, *οἰκονόμους* omisisse: habuisse præterea Persarum reges *μελαδανούς τῶν οἰκίων*, III. 61. quibus ædium et rei domesticæ cura erat. Hoc verum; notum quoque *οἰκονομῶν, οἰκοδομῶν, et οἰκονομῶν* permisceri apud Philon. Jud. de Fortitud. p. 740. c. et in Paullina ad Timoth. priore c. 1, 4. et sæpius alias. Neutrum tamen adigit, ut eam in sententiam eatur. Ludus puerorum describitur, quorum esse

Ædificare casas, postello adjungere mures, ludere par inpar,—

monuit Horatius II. Sat. iii. 247. et experientia testatur. Wess.

8. *τὰς ἀγγελίας ἰσφίρειν*] Difficilis electio. *Φίρειν* et *ἰσφίρειν ἀγγελίας* usus admittit: illud latius se porrigit; hoc ejus proprie, cui in aula *ἰσαγγελίας* titulus, quique ad regem deferebat quæ nunciabantur. Vide Lucianum Deæ Syr. c. 25. Heliodorum X. p. 491. et Gronov. (Commode ad III. 77, 6. provocat Gron. Et verisimilius est, a nonnullis hic omissam fuisse præpositionem, quam ab aliis suo arbitrato adjectam.) *Βασιλῆος ὀφθαλμὸν* multa in luce posuit Brissonius Regn. Pers. I. 190. Wess.—Conf. Adnot. ad c. 100, 9. 8.

13. *περίσσει*] Nihil demuto. (Vide Var. Lect. ed. S. ibique ubi iterum Arch. nominatur, Ask. corrige.) Voluit Arch. scriba *περίσσει*, ut supra c. 73. quo de P. Leopardus Emend. VII. 8. Bene etiam (l. 14.) habet *μερίσσει*, ubi in Arch. insignis adparet aberratio, nec ab ea immunis Vindob. cui in animo *μετήχθη* fuisse videtur. Wess.

CAP. CXV. 6. *ἀνκίσιν τοῦδε περισπῶν*] Sic I. 73. et III. 160. ubi *αἰκίσιν*, uti hic; Arch. ex scholio, e quo et id descendit, quod in Vindob. Placere po-

test Aldi *ἀνκίσιν*, ut *περισπῶν*, I. 88. III. 96. in Vindob.; verum Aldus in isto vocabulo varius est. Statim (l. 7.) maluit *ἰγὼ δὲ* ex Arch. quippe significantius. Plutarchus in Præcept. Reip. ger. p. 811. c. *ἰγὼ δὲ ἀνάπαλιν*—*οὐκ ἔμμεν ἂν γίγνηται αὐτὰ οἰκονομῶν, ἀλλὰ τῇ πατρὶδι*: ita enim dederat, non *οἰκονομῶν*. Wess.

[14. *ὅτι τοι πάρεμι.*] Videndum ne in aliis etiam codicibus, sicut in nostris, *ὅτι τοι* scriptum reperitur: quod Gallice diceret, me voici tel que je suis. S.]

CAP. CXVI. 1. *τὸν Ἀστυάγια ἰσφίρειν*] Ad eum modum VII. 46. *ἰσφίρειν γὰρ με λογιζάμενον*: namque ita Jo. Stobæus et scripti codices. Verum isto de genere uberrime docti viri, T. Hemsterhusius in Lucian. T. I. p. 26. et Valcken. ad Euripid. Phœniss. p. 464. Satis vero demirari non queo Gronovii acumen, quo *περοφίρειν* id. *ἰς αὐτοῖς* (l. 3.) tanto paratu defenditur. Potest-ne hoc pertinere ad Cambysem et Mandanen? qui longe aberant, nec quorum ulla *ἰσφίρειν* Cyri hac agnitione prævertit mentio. Bonus Astyages toto corporis filo et vultus lineamentis sibi puerum respondere opinatus est. Qua quidem in re et Justinus (I. 5, 4.) assentitur, et sibi senex quid dedit. Redeat ergo suam in sedem, unde dejecta vetus est lectio. Mox (l. 3.) cum Reiskio mallem *ἰσφίρειν*, homine ingenuo magis quam servo dignior. Atque ita Portus quoque. Wess.

8. *ὅτι τοι καὶ τὸν παῖδα*, etc.] Optime Gronovius ex Medic. cui solens paria facit Ask. Quam longe vero abs recto illud *μουτίδιν*! (l. 13.) Pæne succenseo schedis Florent. quæ imprudentem in hæc præcipit traserunt. Si quid mutandum, *μουτίδιν* δὲ ex eo libro et Arch. sumi levi auxilio poterit. Wess. —Immo, si quid mutandum, *τι* equidem, quam *δὲ* vel *δι*, mallem. S.

12. *μουτίδιν τὰδε*] Nonnunquam du-

bites, serio-ne Gronovius de membranis loquatur Med. an lectoribus illudat: sed nimis frequentia clarissimi viri peccata avitis meritis sunt compensanda. Hoc quidem considerandum non est, ferri-ne possit *μουθίν*: nam nihil est absurdius cogitatu: verum illud, an forte scripserit Herod. non *μουθίν* *ταῖς*, verum, quia brevis est questio, *μουθίστα* δὲ αὐτὸν εἶπετο ὁ Ἀρσούνης, πόθεν λάβοι τὸν παῖδα καὶ τίς εἴη πατρὸς. VALCK.

18. ἀγόμενοι ἐς τὰς ἀνάγκας] Diodorus τοῦ Δάμωνος ἀπαγορεύειν πρὸς τὴν ἀνάγκην, T. II. p. 555. (in Excerpt. Peiresc. p. 245.) ad supplicium. Τὰς ἀνάγκας, tormenta, quibus bubulco verum exprimere constitutum erat, vocat Noster. Quo usu sæpe Polybius, Philo Jud., Josephus, et, ne alios adjungam, Diodorus III. 14. ubi adnotata vide. Wess.

[20. κατεβαίνει ἐς λιτάς τι, καὶ συγγνώμην ἰσχυρὰ κελύων ἔχων αὐτόν.] Priusquam κελύων, Schæf. edidisset, similiter Wyttmb. (Select. p. 351.) aut ἰσχυρὰ corrigendum censuerat, aut κελύων tenendum. "Recepto κελύων, inquit, antecedens *τι* καὶ delendum, certe repudiandum." *λιτάς τι* καὶ εὐμεγῆς conjectaverat Reisk. Immerito vero doctos viros offendit istud κελύων, in quod optimi quique codd. consentiunt. Verbum *καταβαίνει* ista notione constanter cum participio construitur, I. 90, 14. 118, 5. IX. 94, 5. Igitur repetitum intelligendum verbum, καὶ κατεβαίνει κελύων. S.]

CAR. CXVII. 5. τίμη δὲ μέρος τὸν παῖδα, etc.] Aldinum *τέρας* præsidium habet, V. 47. Δορυῖς μὲν γὰρ *τέρας* τεινύσθω *τεταλύνθη*, sed infirmum. Non adsurgit ad vim atque elegantiam vocis dudum probatæ, pluriumque munitæ auctoritate, et statim (l. 22.) iteratæ. In superioribus nonnulla auctum et muta-

tum ivit CL. Reiskius, quæ peti ex Miscell. Lips. T. VII. p. 618. poterunt. Wess.

18. ἢ μὴ ταῖς ἱππεσίαι ποιήσῃ] Non infrequens illud. Tale Hippocrateum in Jurejurando, "Ὅρκον οὖν μοι τόνδε ἱππεσίαι ποιῶντι — εἴη ἰσαύραστοι καὶ βίου, etc. et Melissæ in Epistol. ad Cleareten inter Pythagor. Fragm. p. 749. Γαλεῖ, ἀρίστων τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν, ἱππεσίαις ποιῶντων τὰς ἐκείνων διδασκίας. Sunt in Procopio non dissimilia, quibus hunc locum nego. At abstinere haud queo ab his Pempeli apud Stob. Serm. LXXVII. p. 460. Πᾶς δὲ ἰόνος ἔχων — διδόντω γονίον ἐν χάρις ἢ κατὰρας, εἰδὼς πλείονσι πλεονάσει ἱππεσίαις συμβιβηκνύσας. Sunt enim officii in parentes plenissima. Quod vero in Arch. legitur (l. 20.) καὶ ἰ ἴδω, illi patronus foret Homerus 'Ιλ. Γ'. 408. καὶ ἰ φύλασσι, i. e. αὐτῶν, et crebro alias, nisi in metu essem, ne imprudenti excideret librario. Hic quidem ad sententiam non requiritur egetque alio fulcro. Wess.

CAR. CXVIII. 2. πρὸς τὸν τὸν αἰ *ἰνίχαι* *χίλων*] An hic forte legerat Eustath. *πνίξων* — *χίλων*? alibi certe nuspiam occurrebat locus, cui congrueret illud, quod ad 'Ιλ. α'. p. 40, 50. Ἡρόδοτος, αἶτ, τὸ, *χίλων* *καταπίψαι*, *χίλων* *πνίξαι* φησίν. VALCK.—Advertit olim H. Stephani animum *ἰνίχαι*, neque immerito: maluit *ἰνίχαι*, ut VI. 119. (Steph. in Proleg. de Herod. voc. et loq. gen. p. 2.) cui et ego primas dærem, si per Codd. liceret. Venit quidem inasolenti vocabulo Portus auxilio, nec *ορσὴ* negavit Gronovius. Si tamen verum amamus, ἀποβιβάζει, *πυκνάζει*, *ἐνυγάζει*, etc. nihil juvant, quippe temporis alius. Hortus Adonid. in *ἰνίχαι*, αἰ ἰσχυρὰ τὸν τοῦ ὑπερσυντετακτοῦ διφθόγγου ἐν *τέρας* *πρὸς τὸν* εἰς εἰ διαλύσων. Wess.—Si proba est scriptura *ἰνίχαι*, fuerit olim rarior quidam verbi forma *ἰνίχαι*,

idem valens ac *ἰσχύω* vel *ἰσχύω*. Similiter quidem et *συμβαλλών* dixit Noster pro *συμβάλλω*, et *σίνεμαι* pro *σίνεμαι*, aliaque talia. S.

8. *οὐκ ἐν ἰλαφρῇ ἰωνιεύου*] Arch. *ἰλαφρῇ*, scholion est. Dio Cass. XXXIX. p. 114. Pompeius *οὐκ ἐν ἰλαφρῇ τὸ πρῶγμα ἰωνιεύατο*: et LVIII. p. 714. *ἰ Τ. βήρις οὐκ ἐν ἰλαφρῇ τὸ πρῶγμα ἰωνιεύατο*. Quod post pauca (l. 12.) ex Med. inculcatum est *πᾶσις* *μου*, non antecellit pristino. Reliqui tamen. Wess.—Mihi hoc præstare videbatur alteri. S.

CAP. CXIX. 10. *εὐτυχετὶ δὲ ποιησάμενος, ἵχει ἰσῆμα*] Opinor in his *ἰσῆμα* abundare. Non me fugit ex lib. III. 123. *καταθήσας δὲ τὰς λάγνας, ἵχει ἰσῆμα*. Sed ejus alia ratio. Hic satis utique erat *εὐτυχετὶ*. Suidam audiamus. *Εὐτυχετὶ παρὰ Ἡρόδοτον, ἀνὲρ τοῦ ῥήδης, ἰσῆμα, ἰσῆμα, καλῶς κατασκευασμένα*. Quæ ille mutua sumsit ex Nostri Scholiastæ. Heschyus præterea *Εὐθύμειον, εὐτυχετὶ ἵχει, ἰσῆμα*: cui quidem illud adlubuit ipsum, quod ob oculos est, visumque est non aliud ac *ἰσῆμα*. At quid multa? rem certam præstat Codex Arch. suspectum vocabulum exilio dammans. Wess.—Potuit scriba codicis Arch. (nam sic etiam in nostra Var. Lect. scriptum oportuit, ubi nescio quo casu Pass. irrepsit) vocab. *ἰσῆμα*, quod abundare censeret, omittere; potuit vero etiam fugitivo calamo prætervolare. Scholiastæ vero idem vocab. ex hoc ipso loco adscivisse videntur. Utut sit, exilio damnatum nolim vocabulum huic loco peraptum: in promptu, in parato habuit. Neque copia sermonis offendere nos in Herodoto debet: similiter c. 123, 10. *αἱ, κατασκευασμένοι δὲ τοῦτοι, καὶ ἰόντες ἰσῆμα*. De accentu hujus vocabuli, ex Ionum et veterum Atticorum usu, dictum est in Var. Lect. (ed. S.) ad c. 10, 2. Conf. Best ad Gregor. Dial. p. 21. S.

11. *ἰσὶ τι* justum est. Gronovium vide ad II. 52. (ubi ille ad II. 134, 15. et III. 25, 9. et ad Porti Lexic. Ion. provocavit:) et Eustath. in Homer. p. 1158, 39. Wess.—Quem locum ex Eustathio citat vir doctus, (qui est ex p. 1215, 33. ed. Bas.) is huc nihil facit. Nam ibi quidem monetur, pro *ἵστα* et *ἵστα*, quæ deinde sonant, Ionice *ἵστιν* et *ἵστιν* dici: at *ἰσὶ τι*, quod hujus loci est, per pleonasmum *τι* particulæ, idem quod *ἵστιν*, postquam, valet. Vide Gregor. Dial. Ion. §. 26. ibique Koenium. S.

13. *τελέθει ἰσιπλίας*] Bene MSS.; sicuti et *μηλίων κριῶν*. Solet certe Hippocrates, quoties ovillæ carnis requiritur usus, non aliter loqui. Loca, si desiderentur, signabit Foëssii (Economia. Ceterum immanibus his et plane Thyesteis epulis ex Herodoto locum dedit Theophilus ad Autolyc. lib. III. p. 282. Ed. Wolf. a Fello prudenter redintegratus. Wess.)

[21. *πρεσβύτης*] Vide ad c. 86, 16. notata. S.]

26. *καὶ ἀριστὸν εἶναι τῶν, etc.*] Quod adsentator apud Comicum, (Terent. Eun. II. 2, 20.) Quidquid dicunt laudo: id rursum si negant, laudo id quoque, illud habent aulæ mores. Insigne in Harpago specimen: *ὁ δὲ τὴν γνώμην οὐδαμῶς ἡλλοιάθη τῇ θίᾳ, πᾶν ἰσηκὸς ἀριστὸν ὑπάρχειν αὐτῇ τὸ δοκοῦν τῇ βασιλῇ*, Nostri vestigia premens, Choricus Or. in Procop. Gassæum c. 31. Quo quid miserabilius? Wess.

CAP. CXX. 11. *ἰς τὴν ἑμὴν ταῦτα φαίνεται φέει*] Non erit ex Rem. incongruum *ἵχυν*, neque destitute necessarium. Utrumque eodem tendit. Oraculum *ἰς τοὺς Ἀργείους φέρον* et *ἰς αὐτοὺς ἵχυν* permutantur VI. 19. Veniet tempus, quando illi verbo commodior locus, sicuti V. 81. VIII. 144. ex MSS. Wess.—Quod modo præcessit, *διατά-*

ἐξ εἵχῃ, de eo loquendi genere, Nostro familiari, conf. notata ad I. 37, 7. S.

16. καὶ τὰ γὰρ τῶν ὀνιράτων ἰχόμιναι] Quae annexa sunt somniis in Latinis Gronovii, non bene capio. Tu mecum ipsa insomnia intellige ex scriptoris ad-suetudine. De frugibus ciboque, παρ-πῶν ἰχόμιναι I. 193. σιτίων ἰχόμιναι, III. 25. τὸν τοῖσι οὗτοι χρυσοῦ ἰχόμινόν ἵσσι οὐδὲν, οὗτοι ἀργύρου V. 49. et, quod notabilius, καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἀχρηστοὶ οἰκιστῶν ἰχόμιναι, servi domesticique, VIII. 142. Wess.—τὰ τοῦτων ἰχόμιναι proprie sonat id quod Latine dicimus et his finitima, id est, et his similia, quae de hoc sunt genere. S.

[16. σιτίων ἐς ἀσθινὸς ἔρχεται] *Ἐρχεται nunc idem fere valet ac ἔξῃχῃται, quo verbo in simillimo argumento utitur Noster VI. 82, 6. et VI. 107 extr. pro quo mox h. l. ἔξῃχῃται. Eadem notione ἀπασπῆψαντος ἐς φλαῦρον ait infra, l. 32. Similiter l. 15. παρὰ σμικρὰ κυχώρηται, ubi παρὰ (ut saepe apud Nostrum) idem ac πρὸς vel ἐς valet. S.]

27. ἐς τὸν παῖδα τοῦτον περιούσα] Vel absque Codicibus fuisset hoc reponendum. Herod. II. 120. οὐ μὲν οὐδὲ ἡ βασιλὴν ἐς Ἀλῆανδρον περιούσι. Regnum vel imperium sic dicitur in aliquem περιελθῆναι, περιχωρεῖν, περιῖναι, περιήκναι, Herod. I. 187. et 210. III. 65. et 140. VI. 111. Xenophonti K. II. IV. p. 67, 5. Luciano T. II. p. 557. III. p. 386. VALCK.—Verissime Valckenarius. Futile vulgatum erat atque indoli sermonis pugnans: succurrebat Reiskius: περιούσα ex ἰω, pro quo ἰμι deinde receptum, refingens. Melius scripti libri, quibus obedientiam hic non detrectandam admonuit Geinozius Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 116. Ed. Paris. Wess.

28. οἷο δ' ἰστοσιῶτος βασιλῆος] Possis cum Valcken. ad III. 66, 12. ἰστοσιῶτος intelligere τῷ Δρόμῳ. Sed et simpliciter

ἰστοσιῶς idem ac καθισσηῶς vel ὡς valere potest. Nempe quemadmodum ἰστοσάμνους est incipiens, instans: sic ἰστοσιῶς (in præf. temp.) significabit qui jam adest, qui jam nunc est, qui est. S.]

32. ἐς φλαῦρον] Hoc, an φαῦλον ex Med. et aliis probaveris, nihil admodum intererit, quamquam Herodotus prius videtur maluisse. Certe Gronovius in hoc vocabulo saepe sibi contrariis est: modo scriptori valide adserit, modo auferit. Specta I. 99. VII. 8, 1. φαυλοτέρους dabit inferius c. 126. etc. Wess.—Ionibus magis proprium vocab. φλαῦρος. Monuit etiam Erotian. in Gloss. Hippocr. S.

CAP. CXXI. [2. εἰ γὰρ ἰγὰ, etc.] Conf. Adn. ad I. 24, 16. S.

CAP. CXXII. 5. εἰς οὐρανὸν ἔλκει, etc.] Videtur Laurentius invenisse (ut est in nostris codd. Pb. et Pd.) οὐρανὸν πρὸς τοῦτον, quorsum et Arch. Vind. quodammodo ducunt. Latina Vallæ hæc erant, Hic se vero ait eos antea non novisse: sed minime bona. Cyrus interrogantibus parentibus, quo tandem modo servatus esset, reponit, se id antea non novisse, sed in itinere demum cognovisse. *Ἐλκει φὰς convenit Herodoteis ἔφη λέγων, V. 36. et 49. vel ἔφητι λέγων, quod in Arch. I. 114. atque in Edd. VI. 137. Wess.

10. ἥτις τε ταύτην αἰνῶν διὰ πάντας] *Ἡς hic videtur minus commodum: εἴη re-pertum in duobus Codd. teste Galeo: vocula interjecta legi posset: ὡς εἴη τε ταύτην αἰνῶν διαπαντός, ἥν τι οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνά. Ex Herodoteis hoc accedit proximum e lib. III. 157. πάντας ζωάκων εἶχον ἐν στόμασι αἰνούντας: paulo post, πάντα δὲ, inquit, ἥν ἐν τοῖς βαβυλωνίοις ζωάκους. VALCK.—Utique placere hic ἥτις non potest. Ut autem nihil expeditius, sic nihil certius videtur, quam ἥτις esse corrigendum; qua verbi forma, pro communi ἥν, alibi etiam uti-

tur Noster. Solennis vero eidem periphrasis ejusmodi, *εἰμι* cum participio. Sic præter exemplum in Var. Lect. (ed. S.) adlatum, habes *ἦν γινόμενα*, pro *ἰγίνοντο*, I. 146 extr. *ἴσσι ἰούσα σοφὴ*, III. 108, 4. et similia. Quod continuo adjicitur, *ἦν τοι οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ*, id Latine fere reddidi ut prævit Hermannus ad Viger. Adnot. 95. num. x. Videtur autem *τὰ πάντα* h. l. idem sonare ac *διὰ παντός* vel *ἀεὶ*. S.

CAP. CXXIII. 5. *Κῦρον δὲ ὀρέων ἰσχυρομένον*] *Valia* verterat, sed *Cyrum* cernens adultum. Dubito an bene. Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 209. *ἰσχυρομένον*, nimirum *τὴν βασιλειαν* aut *ἀρχὴν*, ut II. 121. et I. 7. atque alibi, reponit, cernens Persarum illi traditum imperium. Cui conjecturæ verba *ἰσχυρομένον* *ἰδιώτῃ* robur quoddam (sed illud quidem oppido exiguum) addunt. Equidem, uti eam non prorsus repudio ob tantam MSS. consensionem, incrementem, adaugescentem, reddere malo. Wess.—Recte vero, et nihil aliud magnopere desiderabatur; quamquam possis cum Wytténbachio ex proximo vocabulo *τιμωρίαν* intelligere *ἰσχυρομένον* *τιμωρὸν*, in spem vindictæ servatum ac succrescentem. S.

7. *ἰόντος τοῦ Ἀστυάγου πιπρῶν*] Stabilius omne imperium, benivolentia quod paratur, quam vi et crudelitate. *διὰ τὴν πιπρότητα* suum Astyages, quemadmodum, c. 130. perdidit. Neque hoc admonere Syracusanos suos neglexit senex Nicolaus in Diodori XIII. 22. neque ipse Diodorus, multa de Astyagis acerbitate et crudelitate memorans in Excerptis T. II. p. 553. Mox Cl. Reiskius, *καὶ ἰόντος παντός ἰσχύου* aut *ἰσχύων* *ἰσχύων*, scilicet Medorum proceribus, multo fore suavius et verius opinatur. Tu vide ultima cap. 124. Wess.

14. *λαγὸς μηχανησάμενος*] Ionum est *ἰ λαγός*, *λαγοῦ*, docente Athenæo IX.

p. 400. et, eum secuto, Eustath. in Homer. p. 1534, 14. Et tamen in Musis id persæpe negligitur, nulla Herodoti, sed scribarum culpa. Tulit id ægre H. Stephanus atque ubique instaurandum decrevit, de Dialect. p. 148. Parebo doctori, et vetustis membranis. Wess.

15. *οὐδὲν ἀποτίλας*] Vetus *ἀποτίλας* ansam Gronovio novæ explicationis novique verbi (*ἀποτίλλω*) fingendi præbuit. Cl. Abresch Animadv. in Æschyl. lib. I. c. 26. p. 184. damnato isiboc conatu, *οὐδὲ ἀποτίλας* vertit nec quidquam ultra voce mandans, quasi *ἀποτίλας* positum sit loco *ἀποστίλας*. (quod ipsum h. l. habet noster cod. Pa.) Laudare id possem, nisi MS. aliud et melius, me quidem arbitro, daret: idem Portus conjectando extuderat; nec erat dignus tamen, qui propterea *alapas* (a Gronovio) auferret. Est. III. 32. *λαβούσαν θρίδακα τὴν γυναῖκα περιτίλαι*. Medic. *περιτίλαι*, simili atque hic errore, etiam alibi obvio. Non addo, *τίλλαι*, *ἀποτίλλαι* in avibus et brutorum aliis, quibus plumæ pili-ve evelluntur, usu teri. Harpagus leporis artificiose tractati ventrem scidit, nihilque pilorum vellens, prout erat, ita indidit libellum. Hoc Græca volunt, uti quisque videt. Adi et Polyænum VII. 7. Wess.—Satis notum est, pro vocali *ι*, ubi producit, frequenter *υ* ponere librariorum. S.

CAP. CXXIV. 3. *Ἦ καὶ Καμβύσιον, ὃ γὰρ Διὸς*, etc.] Venit Cl. Reiskio in opinionem, post *Καμβύσιον* aliquid excidisse, et quidem *ἡ μάλλον Διὸς τινος*: haud dubie ob ea, quæ continuo sequuntur: in quibus, si *γὰρ* tantumdem valet ac *οὗ* certe, ut sæpe valet, caduca explendi ratio erit, ut bene Abresch Diluc. Thucyd. p. 36. Wess.—Vide quæ ad I. 24, 16. monuimus. S.

14. *Στρατηγὸς ἀντίᾳ σοι*] Adest patronus, quem quoque Berglerus advo-

cavit, Aldino et Arch. ἀντῆσαι Homer. 'Ιλ. α'. 423. Ἀντῆσαι γὰρ ἰγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Verbi paullo rarior structura turbas ciere ad mutandum potuit. οὐ πᾶν συνήθης οὐδὲ κοινὴ ἡ τοῦ ἀντῆς αὐτῇ σύνταξις ἡ μὲν τὰ γυνικῆς scribit Eustathius. Nihil tamen de recepto, satis utique elegante, detraho muto-ve: secus in sequentibus, ubi το suum ex MSS. locum inpetravit. Wess.

CAP. CXXV. 11. ἐξ ὧν ἄλλοι πάντες ἀργίαν Πέρσαι] Herodoteum hoc est. Enumerat Persicæ gentis nationes sive tribus, et omnes ait ex Persis pendere, Pasargadas, Maraphios, etc. (Dicamus potius: Enumerat Persicæ gentis nationes sive tribus omnes; ac primum quidem ex illis eas, quas Cyrus, a se convocatas ad deficiendum a Medis sollicitavit, scilicet Pasargadas, Maraphios et Maspios; a quibus reliquos Persas omnes ait pendere.) Πέρσαι universam gentem signant, non tribum: ἀργίαν Ionum est, Græcorum alii ἡρηται. Loquendi genus consimile III. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φονίκων ἡρτητο ὁ ἰαυτικὸς στρατός: tum VI. 109. ταῦτα ὧν πάντα ἴς σι νῦν τίνι, καὶ ἐκ σις ἡρτηται, sic MSS. Est et aliud V. 31. quod huc accessi potest. (Adde IX. 68, 2.) Constat ita et rectissime procedit, antea horridior, scriptoris sermo. At contra venit Stephanus (Byz.) in Ἀργιάταις et Μάρπαις: Αργεατας, γένος Περσικόν hoc ex loco recensens. Quid si falsus ille fuerit, atque ex insolentiore verbi formatione gentile nomen formaverit? Herodotus crebro alias Persicæ gentis nationes memorat, Ἀργεατας nusquam, Ἀργαίους quidem VII. 61. qua re Stephani culpa evadit manifestior. Mecum sentit, doctissime in his versatus, Abbas Geinotius Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 119. Μαράφιος et Μάρπαις Stephano restituti a Berkelio sunt, leviter in paucis lapsi. Critici in 'Ιλ. γ'. 175. Ἐλί-

νης καὶ Μινιλᾶου πᾶνδες Δίαυθες καὶ Μαράφιος ἀφ' οὗ τὰ τῶν Μαράφίων γένος ἐν Πίρσαις ex Porphyrio: corrigit priore parte Μαράφιος Barnesius. Melius multo Eustathius p. 400, 32. (p. 303, 29 seq. ed. Bas.) Μαράφιος et Μαράφιον. Wess.

13. καὶ Ἀχαιμενίδαι σιὸς φέρτην] Miror tam late propagari Aldi errorem, (φέρτην) si tamen error sit, potuisse. Hesychius Φάτραι, σύστημα. Φατρία, σύνταγμα, σύστημα. Hinc φατριακαὶ ψηφοφορία in Dionysii Halicarnassei IX. p. 598. pluraque alia, quibus usus est Cl. Reiskius Miscell. Lips. T. VIII. p. 300. Malui membranas sequi, et de φέρτης voce quæ conduxit Eustath. in 'Ιλ. β'. p. 239, 23. (p. 181, 23 seqq. ed. Bas.) missa facere, sicuti et Stephani in nationum Persicarum titulis aberrationes. De Achæmenidis et vocis origine Th. Hyde Histor. Relig. Persar. p. 416. Γερμάνοι non alii censentur ac Καρμάνοι, sicuti Stephanus scribit. Tribuit Γερμανοίς Sextus Philo-soph. III. Hypotyp. p. 178. ἀρρηνομήζας, quos cum his componit Jo. Alb. Fabricius, nescio an recte. Id paullo imprudentius, quod Germanos nostros Persicæ originis statuerunt nonnulli, quoniam in Persis Κερμάνοι. Errantes comiter in viam deduxerat Ph. Cluverius Germ. Ant. lib. I. p. 30. et supersunt, qui frugibus repertis glande vesci malunt. Wess.—Nempe hi cognationem antestantur, quæ Teutonicæ linguae cum Persica, haud exigua ex parte, intercedere videtur. S.

CAP. CXXVI. 9. ὡς δι' ἐξίμενος] Sequor Gronovium. (Vide Var. Lect. ed. S.) Sic Amyntas, instructa laute cœna, ἰδίνετο τοῦς Πέρσας V. 18. et VII. 119. ὡς δὲ δούριον γίνετο ὄρεθ, οἱ μὲν διπρόμοιο ἰχθυοὶ πόνου. Mox Cl. Reiskius (in Notis MSS. non in editis) ὡς ἰσπλιε-σάτωσι uberrimis refingit, quem non sequor. Wess.

18. βουλευμένοι μὲν ἱμίο πισθεῖναι] Rarum hoc structuræ specimen: alibi casum tertium adjungit I. 170. (et paulo ante, c. 124, 11. item V. 39, 15.) Portus auxilio advocavit Homeri 'Ιλ. π'. 57. κείνου γὰρ καὶ μέγιστα πισθεῖναι, foretque validum profecto, modo illi scripturæ concordia constaret. Ut ut est, hic, (et quidem ter deinceps, namque iterum I. 20. iterumque I. 22.) schedarum constantissima consensio est; cui, si hoc genus ferri nequeat, succurret præpositio ἐπὶ intellecta. Sed servari potest et debet, monitore CL. Abresch Dilucid. Thucyd. p. 728. cuius indicio Plato III. Rep. p. 391. Α. ἔτι εὐδ' ὅσων ταῦτά γε κατὰ Ἀρχαίῳ φάσαι, καὶ ἄλλων λείποντων πισθεῖναι. In ἀπειθῶν simile Xenophontis IV. Inst. Cyr. p. 106. Β. Μῆδαι ἀπειθύνοντες τοῦ Ἀργυλαίου, λείπονται, ἀπορῶντες μὲν πᾶσι χρεὶ καλοῦντες ἀπειθῶν, etc. Wess.—At hæc duo quidem ex Plat. et Xenoph. adlata exempla ad id, de quo hic agitur, nihil faciunt. In his enim genitivi, ἄλλων λείποντων, et καλοῦντες, non a verbis, πισθεῖναι et ἀπειθῶν reguntur; sed sunt genitivi participiorum absoluti ex eo genere, cuius complura exempla ad I. 3. 7. adlata sunt. Nihilo vero minus in salvo res est: licet apud alios scriptores vix reperiatur hanc constructionem, Herodotus certe verbum πισθεῖναι non modo cum tertio, sed etiam cum secundo casu construere amat. Præterquam quod ter h. l. in scripturam ἱμίο libri omnes consentiunt, rursus eodem consensu V. 33, 19. ἱμίο πισθεῖναι habemus: et VI. 12, 19. quinque probatissimi libri πισθεῖναι αὐτῶν, pro olim vulgato εἰνῶν, dedere; et V. 29, 13. sex codicum πῶντων πισθεῖναι non τούτοις: eademque scriptura haud dubie in alijs etiam nonnullis codicibus, si recte excusati fuerint, reperietur. Quare etiam videndum, ne Iliad. π'. 57. vera sit

scriptura, κείνου — πισθεῖναι: quemadmodum et ad Od. α'. 414. pro ἄγγελλας ἱμίο πισθεῖναι, etiam in genit. sing. ἄγγελλας (intelligendo ἐπὶ ἄγγελλας) legi posse ait Eustath. p. 69. (p. 1427. ed. Rom.) Quamquam hoc quidem non urgeo, quoniam nusquam alibi apud Poëtam cum isto casu constructum id verbum reperitur. Cæterum apud Nostrum, sicut in omnibus pæne verbis, quæ cum genitivo casu construuntur, elliptica utique loquendi forma est: quam expletam habemus apud Sophocl. Electr. 410. ἐν τοῦ φίλων πισθεῖναι. Rursus vero absque præpositione Euripides usurpavit, πισθεῖναι γὰρ εἰσθῆναι σίθιν, Iphig. in Aul. 731. nisi cum Marklando ibi εἰσθῆναι ἐν σίθιν legas, aut εἰσθῆναι ἢ σίθιν cum Porsono. Sed ibidem in dubium vocari poterit, utrum plerisque in codicibus præpositio ἐν temere fuerit ommissa, an in nonnullis ex scholio contextum invecta. Cæterum ex Porsoni Adversariis p. 253. (nam ejusdem instaurata editione Marklandiana Iphigenia careo) lubens intelligo, quod de exemplis a Wess. ex Platone et Xenoph. citatis supra dixi, similiter de eisdem Porsonum etiam judicasse. S.

25. ὡς δὲ ἰχόντων δῶδε] Recurrit ὡς εἶναι ἰχόντων VIII. 144. In Sophoclis Ajac. 915. ὡς δὲ τοῦτ' ἰχόντες, αἰάζειν πάρα. At Electr. 1193. ὡς δὲ ἰχόντων: (?) quomodo Ajac. 996. atque Æschylus Agam. 1401. Wess.

CAP. CXXXVII. 9. ὡς δ' αἱ Μῆδαι — Πίστεται συνίμεγον] Συνίμεγον, quod ex duobus Codd. enotatum, invenit Gronovius Florentiæ VII. 40. jocosamque professus fuit litterarum transpositionem, quæ ferri possit. Similis I. 185. et VI. 14. in schedis Vind. atque Ask. an tolerari possit, non definio. Potius erit, quod ex Xenophonte adprobat. Perhibuit is lib. VIII. Cyropæd. p. 228.

A. (c. 5. 19.) Cyaxarem Cyro filiam uxorem collocasse, insuper in dotem addidisse Μηδίαν τῇ πᾶσαν, sive totum Mediæ regnum; socero proinde sine bellorum tumultu Cyrus in Medorum principatu successit, neque diffitentur Xenophon-tis amici. Atqui idem ille lib. III. Exped. Cyri p. 308. de Larissa ad Tigrim urbe tradit, obsessores Persas, cum Medorum imperium acciperent, nullo eam modo expugnare valuisse; præterea non longo intervallo oppidum fuisse Mespila, in quod regis Medorum conjux, Media nomine, fugerit, Persis dominationem Medorum genti auferentibus. Quæ utique sine vi et armorum strepitu haud evenerunt. Non nescio, quid de auctore τῆς Ἀναβάσεως Κόρου rescribi queat. Quicumque fuerit, in partes Herodoti concedit. Wess. — Si *εμίγω* pro *μίγω* vel *μίγνυμι* usurparunt Græcorum nonnulli, (conf. Var. Lec. ed. S. ad h. l. et ad I. 185, 33. et VI. 14, 3. et VII. 40, 5.) potuit id ex vulgari et plebeia literarum in pronuntiando transpositione ortum ducere; nisi forte pro vetere verbo *μίγω* per prothesin literæ *ε* olim etiam *εμίγω* in usu fuit, sicut *εμικρός* pro *μικρός*. S.

CAP. CXXIX. 3. seqq. καὶ εἰρητό μιν — ὅτι εἰς, etc.] Conjecturam super hoc loco proponam, quæ forte partem dabit sinceræ lectionis. Corrigebam: καὶ δὴ καὶ εἰρητό μιν πρὸς τὸ ἰουστὸν διῶ-
νον, τῇ μιν καίτοις σαφεῖς τοῦ παιδὸς ἰδοίηται, εἰ εἰς ἡσθίην τῇ ἰξ καίτοις δουλοσύνη ἀντὶ τῆς βασιλείης. Interrogabat illum præterea propter epulas, quibus ipsum filii mac-tati carnis exceperat, numquid delectaretur illinc orta servitute regni loco. Primum ad ista quadrat Astyagis responsum: εἰ ἰουστὸν ποιεῖται τὸ Κόρου ἔργον; Præterea, quod reponendum suspicor, atque in ὅτι εἰς degenerasse, εἰ εἰς ἡσθίην, nititur illud supra narratis c. 119. ubi, cum inscius filii membra de-

vorasset Harpagus, Ἀστυάγης εἰρητό μιν εἰ ἡσθίην εἰ τῇ δούλῃ. Acerbissimum dictum hic Harpagus, si vera suspicor, in auctorem retorsit. Propter ista posuit hic, ni fallor, ἰδοίηται, pro εὐώχῃσι vel ἰδαίσι. Harpagus infra cap. 162. memoratur, τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῃ τραπέζῃ ἰδαίσι. VALCK. — Defluxisse atque excidisse hinc aliquid, Reiskii opinio quoque est: videri Herodotum scripsisse: “Interrogabat Harpagus Astyagem “adjurans per illas dapes, πρὸς τοῦ δου-
“νον, quas ipsi olim devorandas propo-
“suerat, sui filii carnes, ἰδοίηται, εἰ πο-
“τεῖται δεῖ εἰ εἰς ἡ καίτοις, etc. crederetne,
“ipsius captivitatem sibi regnum valere,
“æque gratam esse, quam si regnum
“ipsum accepisset.” Hæc ille. Equi-
dem doctissimorum virorum amplector conatus et studium probo; nec paria facio. Refert Noster VI. 67. Leutychi-
den Spartanum, misso servulo, ἐπὶ γί-
λωσι εἰ καὶ λάσθῃ, deridendi et insultandi causa, rogasse τὸν Δημάρατον,
ἰκοῖν τι εἰς τὸ ἀρχὴν μετὰ τὸ βασιλεύειν;
qualis esset ea præfectura post regnum?
Idem Leutychidæ et Harpagi consili-
um, nec interrogatio dispar, modo (pro
vulgato ὅτι) ὅ, εἰ, voce dissecta, legas.
Ille Demaratum, regno dejectum, ob
præfecturam, hic Astyagem, itidem
eversum regno, de servili conditione,
æque ac ille injurius, interrogat, qualis
illa præ regno videatur? Quæ quidem
acerbissima exprobatio, et vere θυμολ-
γῆς, præsertim abs administri ore pro-
gressa. WESS.

CAP. CXXX. 1. ἔτια πέντε καὶ
τριάκοντα] Literæ ε et θ quia facillime
potuerunt inter se commutari, pro E,
sive πέντε, corrigendum arbitror Θ, id
est ἔτια. Paulo post Medi dicuntur im-
perium, τῆς ἑνῶς ἄλλους ποναμοῦ Ἀσίης
per annos tenuisse 128. παρὶς ἢ ὅσον εἰ
Συόθαι ἄρχον. Scythæ τῆς ἑνῶς Ἀσίης
ἄρχαν ἔτια δύο διόντα τριάκοντα, IV. 1.

et I. 106. Vel. ex horum locorum priore manifestum est, de summa annorum 128. detrahendos esse: firmat illud usus vocularum *καρὶξ ἢ ἴσσι*, similliumve, Herodoteus: II. 32. *πλὴν ἴσσι*. II. 77. *χωρὶς ἢ ἐκείνοι σφι ἰσὶ ἀποδο- διχαται*. II. 111. *πλὴν ἢ τῆς τῇ οὐρῶν κλέμενος ἀνίβλιν*. IV. 82. *χωρὶς ἢ ἴσι*. lib. VI. c. 5. *πλὴν ἢ ἴσσι*. Reliqui itaque sunt anni duntaxat 100, non imperii Medorum; (anni enim essent 153) sed imperii Medorum *τῆς ἄνω Ἀσίας*, sive *τῆς ἄνω Ἄλως ποταμοῦ Ἀσίας*. Flumen Halys Medorum Lydorumque imperii fuit limes, Herod. I. 72. Distinguit Herod. *τῆς Ἀσίας τὰ κάτω*, et *τὰ ἄνω αὐτῆς*, I. 71. et 177. Atque ita passim alii: Asia maritima est *ἡ κάτω Ἀσία*. Quod Dion. Chrysost. pag. 566. A. Agesilaum dicit *κρητήσαντα πάσης τῆς κάτω Ἀσίας*, dixerat de eodem imperatore Isocrates, p. 70. n. *τῆς ἰσθμοῦ Ἄλως χώρας ἀπάσης ἐκράτησι*. Croeso devicto, primus Cyrus οὗτω πάσης τῆς Ἀσίας ἥρξεν, Herod. I. 190. Assyrii secundum Herod. (I. 95.) per annos 520. imperium tenuerunt *τῆς ἄνω Ἀσίας*. Ab Assyrii primi defecerunt Medi, nec tamen hi successerunt in dominationem Assyriorum; ne Regem quidem nacti Deiocem. Hic, sola Media contentus, de subjugandis Assyriis ne cogitavit quidem. Non itaque, hoc regnante, dici potuerunt Medi ἥρξαι *τῆς ἄνω Ἀσίας*; atque adeo anni 53., per quos regnasse dicitur Deioeces, hic mea quidem opinione prorsus in censum venire nequeunt. Hoc constituto, facillimus erit annorum 100. computus. Deiocis filius Phraortes, imperio paterno non contentus, (I. 102.) primum Persas aggressus sibi subiecit; deinceps *κατιστρίψεν τὴν Ἀσίαν, ἀπ' ἄλλου ἢ ἄλλο ἰὼν ἴσσι*. Itaque sub Phraorte dici potuere Medi superioris Asiae obtinuisse imperium: regnavit is per annos 22. Si anno imperii secundo

sibi subiecit Persas ceteraque superioris Asiae gentes, exceptis Assyriis, Phraortes anni numerandi sunt . . . 21
Cyaxares Assyrios etiam devicit, atque adeo hic primus est, *ὁ τῆς Ἄλως ποταμοῦ ἄνω Ἀσίαν πᾶσαν ἐνστάσας ἰωντῇ*, Herod. I. 103. Hoc vivente, per annos 28. penes Scythas summa fuit imperii. Cyaxares moritur (cap. 106.) *βασιλεύσας τισσικάροντα ἔτια, σὺν τοῖσι Σκύθαις ἥρξεν* 40

Astyages nostris in exemplaribus per annos regnasse dicitur 35.; si vera est conjectura supra proposita, anni fuerunt. 39

Atque adeo anni Medorum istius imperii fuere 100

Si Scytharum anni 28. de 40. Cyaxaris fuissent detrahendi, dixisset, opinor, Herodotus (cap. 106. extr.) *βασιλεύσας τισσικάροντα ἔτια, ἢ τοῖσι Σκύθαις ἥρξεν*. Sic loquitur II. 128. *ταῦτα ἔξ τε καὶ ἱκανὸν λογιζόμεθα ἔτια, ἢ τοῖσι*, etc. Alterum, *σὺν τοῖσι*, monstrare videtur, regnasse quidem Cyaxarem per annos 40. non ante tamen mortuum, quam a Scythis per tot annos occupatum recuperasset imperium. Tamdiu vitam protraxisse Cyaxarem nihil est cur miremur; siquidem avus Deioeces per annos regnaverit in Media 53., quum regnum ipsi fuit delatum, jam ætatis maturæ, et ἀνδρὸς σοφός: I. 96. et 97. Reges *μακροβίους* et recentior historia præbet et vetus. VALCK.

4. *ἔτια κρητήσαντα καὶ ἱκανὸν θυὼν δίορτα*] Spectatissima exstat eruditorum hominum ad hunc locum opera: vix ullus, qui antiqui temporis rationes iniit, atque Assyriorum, Medorum et Persarum imperii principia ac ambitum finivit, eum neglectui habuit; ut pæne indigner, tanto silentio in novissima editione fuisse transmissum. Agam paucis: Herm. Conringio anni Medorum principatus a primordio his verbis ter-

minantur: Crescunt illi, additis xxviii. Scytharum dominationis, in numerum clvi. Cum vero Deioces regnavit annos lxx., Phraortes xxii., Cyaxares xl., Astyages xxxv., qui anni collecti tantum sunt cl., necessum est, sex reliqui fuerint ἀβασιλεύοντι Advers. Chronol. cap. 3. Elegans ea explicatio, et tanto commodior, quod nullam vim Nostri inferat orationi; a qua alii sibi haud temperarunt, nēvos in numerorum notis vestigantes. Jo. Harduinus annis xxviii. quibus Scythæ Asiæ imperarunt, senos abscindit, Chronol. V. Test. p. 549., adplaudente Schroëro Histor. Assy. sect. iv. pag. 247. Id vero vetat Herodotus et temeritatis damnat, illos xxviii. annos toties sine variatione repetens, I. 106. IV. 1. Vignolius, cui ista displicuit violentia, ut clvi. anni rotundentur, Deiocis regni intervallum adaugēt, additis liberaliter vi. annis, in Chronolog. lib. IV. 5. p. 237. Præses Boucherius, ne quid illi concederet, vitium scrutatur in spatio, quod Phraortes regnando absolvit c. 102. Scriptum ibi fuisse, ἀρχὴς ἔνια ὅκτωι τε καὶ ἑκατοῖ: non, uti omnibus in membranis, ἔνια δύοι τε καὶ ἑκατοῖ: Dissert. Herodot. c. 4. Tot turbas atque æstus cierunt anni sex Conringiani ἀβασιλεύοντι; quos utique, si plausibilis ea fuerit opinio, uti visa haud paucis est, non respuit ἀναρχίᾳ Medorum ante Deiocem designatum regem. Ecce aliud: necdum enim hi fluctus posuerunt. Rev. Kalinsky, ingenio supra theologorum vulgus erectior, universum regni Medorum intervallum annis cxxviii., inclusis xxviii. Scytharum imperii, circumscribit: Regi Deioei aufert annos xxii., residuos xxxl. annis Phraortis xxii., Cyaxaris xl., et Astyagis xxxv., quo anni cxxviii. consummentur, adgregat: Comment. in Vaticinia Chabacuci et Nahumi cap. 5. p. 70. Quæ quidem manifesta audacia

est, tantoque damnosior, quod Nostri dictio περὶ τῆς ἑξέως exclusionem Scythicæ potentiae sibi expostulet. Exemplum dedit Valckenarius, neque iterari debent. Hi fructus ex præjudicatis opinionibus large succrescunt: ut hypothesi fiat satis, trahendi in partes inviti scriptores sunt; si recusent, admovenda falx est. Mihi multis de causis Conringiana explanatio videtur potior. Erudita sunt, quæ in superiore adnotatione conspiciuntur: morantur tamen nonnulla ad sensum meum, quibus alius fortasse locus erit. Wzss.

[In unam summam collatis numeris annorum, qui regnis singulorum e quatuor Medorum regibus in libris Herodoteis tribuuntur, (c. 102, 2. 102, 13. 106, 11. et 130, 1.) prodeunt utique anni 150; a quibus si detrahas 28 annos, quibus penes Scythas imperium fuit, (c. 106, 1. et IV. 1, 7.) manent anni 122, quæ summa utique 6 annis minor ea, quæ hic traditur. Itaque, nisi statuere velis, secum ipsas pugnare Herodoti rationes aut illorum Persarum quos ille secutus est, duplex via iniri ad levandam hanc difficultatem potest. Aut enim cum Boucherio, cui Larcherus adsentitur, dicendum est, lapsos esse librarios, regnum unius ex illis quatuor regibus sex annis justo brevius facientes; verbi causa, in annis regni Phraortis (cap. 102, 13.) scripsisse 22, quum 26 debuissent: aut cum Conringio et Wesselingio (quibus Volney accedit, in Chronol. d'Herodote p. 116 seq.) statuendum, initium imperii Medorum hic ab illo inde tempore repeti, quo ab Assyriis Medi defecerunt, et populari statu per sex annos uti sunt priusquam Deiocem regem nominassent. S.]

7. πατισσαμένην] Optime Medic. Amant Iones veteresque Attici asperiores has formas. Vide Eustath. in Iliad. p. 519, 41. (pag. 393, 26 seqq.

ed. Bas.) Wess. — Vide Nostrum II. 81, 8. VII. 228, 1. II. 2, 14. et conf. Porson ad Eurip. Phoeniss. v. 986. Adde etiam quæ notamus ad I. 168, 6. S.

13. Post *ταύτων*, rursusque post *ἀδινήσας*, levi inciso commode distinguetur oratio. S.

CAP. CXXXI. 2. ἀγάλασσα μὲν καὶ τοὺς] Thom. Hyde Hist. Relig. Persar. pag. 90. et 97. non esse hæc absolute vera criminatur, usus conjecturis et recentium scriptorum iudicio. Cicero, Strabo, atque alii, quibus B. Brissonius Regn. Pers. II. 28. etc. testimonium denuntiavit, Nostro suffragantur. Adde VIII. 109. Wess.

4. ὡς μὲν ἰμοὶ δοκίμ] Hoc malui. Gronovius modo hoc, modo δοκίμ laudat et inculcat, uti I. 152. IV. 168. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

Ibid. ἀνθρωποφύας Valla verterat ex hominibus ortos: substituta est (a Gronov.) Stanleii opinio (ex illius Notis in Æschyli Pers.) humanæ formæ esse, quales Herodoto ἀνθρωποειδῆς στοι II. 142. At Persæ, qui nec imagines statuasve deorum nec templa probabant, eosdem humanæ quoque originis et ex hominibus in deorum numerum transcriptos negabant. Conf. Wilh. Warburton Divin. Legat. Mosis II. sect. 1. p. 95. Wess.

7. Δία καλῶντες] Hesychius Δίαν legisse videtur, Δίαν μεγάλην ἢ ἑδοξον τὸν οὐρανὸν Πέρσαι: quorum ultima huc pertinere clarum est. Scio a Cl. Relando correctione adjuvari Grammaticum Dissert. de Veter. Ling. Persar. pag. 175. qua carere possumus. Vide Cl. Alberti adnotationes. Quæ autem Gronovius in Jo. Clericum asperius jecit, ab hoc repulsa sunt Biblioth. Antiq. et Recent. T. V. p. 416. Wess.

12. Μύλησσα· Ἀράβισι δὲ, Ἀλίττα] Eruditissimi viri, Scaliger, Seldenus, Bochartus, Vitringa, Millius, has voces

copiose, etsi eandem viam non ingressi semper, illustrarunt. Vide Hesychium voc. Μύλησσα, et quæ ibi amicus meus singularis Jo. Alberti. Quod adnectitur, Πίρσαι δὲ, Μίτραν, id male ac per errorem scriptum quam plurimis visum fuit: Solem enim Persis esse Mithram, non Venerem. Unum nominabo Ph. a Turre, Monument. Vet. Antii p. 175. Nequit profecto Mithras Persis auferri, tot veterum testimoniis et monumentis expressus; Herodoti vero aut Cyri potius ætate, an eo titulo Sol cultus ab eadem gente fuerit, dubium facit disputatio doctissimi Frereti Comment. Inscript. T. XVI. p. 270. Equidem Mithram illis relinquam, nec patiar Nostri fidem labefactari. Adsentitur Ambrosius lib. II. contra Symmachum, p. 840. "Cœlestem Afri, Mithram Persæ, plerique Venerem colunt, pro diversitate nominis, non pro numinis varietate:" quæ Mitram Venerem eandem in Persarum superstitione testantur. Præterea Persarum prisco sermone MITHR, MIHRA, amor indicatur, fatente Th. Hyde, Hist. Rel. Pers. c. 4. pag. 107. Hinc Μίτραν, Venerem Cœlestem, casti amoris auctorem et præsidem, recte dixerunt et formarunt. Hoc amplius: differunt scriptura Μίτρεα, et Μίθρας, quod Gronovius vere monuit: discrepant quoque genere; hic Sol, illa Venus. Jam si Urania sive Cœlestis dea, non alia inveterum fuerit theologia ac Luna, Μίτρεα utique Persæ habere æque ac Mithram potuere. Coluerunt certe omnes, qui sacris Mithriacis initiabantur, uti ex inscriptis lapidibus apud Anton. van Dale, Dissert. ad Antiq. Marm. p. 16. et Ph. a Turre, Monum. Vet. Antii pag. 160. adparet. Verum mysteria illa non urgeo, quippe recentioris ævi. Id mihi abunde est, constare Herodoto auctoritatem et fidem. Plura Freretus et Moshemius V. Cl. ad Rhad. Cudwar-

thi Systema Intell. p. 337. pro Herodoto. Wess.

CAP. CXXXII. 4. οὐ σείμμασι] Scripserat, opinor, οὐ πέρμματα. Nam, ut ait Herodotus, (l. 6.) etiam Persa, dum sacra faciebat, erat ἱερεφανωμένος τὸν τιάραν μυρσίῃ μάλιστα: et suis victimis corollis erat exornata. De Persis Strabo XV. p. 1065. A. (pag. 732. ed. Cas.) θύουσιν, inquit — παρασσησμέναι τὸ ἱερῶν ἱερισμῶν. Verba Strabonis, et Xenophontis ex K. Π. III. p. 48, 33. repetita Brissonius attulit de Reg. Pers. Princ. II. p. 222 in Herodoteis nihil vitii suspicatus; in quibus bene convenire οὐ πέρμματα, οὐκ οὐλῆσι, monstrant ista lib. I. c. 160. οὔτε οὐλᾶς κριθῶν πρὸς χυμὸν ἰσχυρίζοιτο θύων οὐδὲν, οὔτε πέρμματα ἰσχυρίζοιτο καρπῶν τοῦ ἰθυῶντι. VALCK.

[Ibid. θύων θύλου] Quis θύλου? Nempe ὁ θύων. Sic frequenter apud Nostrium verbum tertiæ personæ absque nominativo ponitur, ubi vel pronomen τῆς subintelligendum, vel potius nominativus participii ex eodem vel ex proximo verbo repetendus. S.]

6. τὸν τιάραν] Optime Medic. hactenus: τήρησιν scripserat Herodotus. (Conf. VIII. 120, 4.) Xenophon, Strabo, Lucianus et plures alii τὴν τιάραν dederunt. In Æschyli Persis βασιλείου τιάραν mentio, v. 663. Philostratus Icon. I. 30. p. 808. βλίπτει δὲ ἡδὺν καὶ μυρσίῃ, ὑπὸ τοῦ τιάραν ἱεροβαλεῖν, ἦτι, οἶα, etc. quo una manu largitur, altera recusat. An voluit ὑπὸ τοῦ — ἱεροβαλεῖν οὐ, οἶα λιβάδις, etc.? Debuit profecto aut hoc, aut genere sequiore. Paullo supra (l. 4.) τῇ δὲ ὡς ἰκάσθαι, cui autem quisque numini alius alii sacrum facere velit, corrigat atque explicat Reiskius. Quod vero statim subditur (l. 7.) ὁ δὲ πᾶσι Πέρσῃσι κατεύχεται — καὶ τῇ βασιλεῖ, rectissime contenditur cum Marci XVI. 7. ἵστανται τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῇ Πί-

ττῃ. Verba ipsa nec manca neque luxata sunt; namque ista, ἡ γὰρ δὲ τοῖσι — αὐτοῖς γίνονται, non tangunt regem, sed sacrificantem, cui non licebat ἰδίῃ μόνῃ ἀρεῖσθαι ἀγαθά. De Judæorum aliarumque nationum in hoc precum genere moribus præclare Philo Jud. de Monarch. p. 825. B. Wess.

10. ἱππὶν δὲ διαμυστίλας — ἰψήσῃ τὰ κρία] Ita-ne vero coquebant carnes, atque elixas, herbis prius mollibus impositas, domum asportabant? Ita quidem cepit Brissonius pag. 223. Sed ignis hisce sacris nullus aderat: præterea minus placet τὸ διαμυστίλας. Felicioribus mea forte proderit conjectura legis: ἱππὶν δὲ ἄλλ, (ἀλλῶς alibi meminit:) μυστίλας κατὰ μέρος τὸ ἱερῶν, ἱππασθῇ τὰ κρία, ὑποσάσας ποίην ὡς ἀπαλυσάσθην, — ἱππὶ ταύτης ἰθὺς ἀνιπᾶντα τὰ κρία: postquam sale victimæ in partes sectæ carnes conspersit. ὑποσάσας adfirmatur a Gronovio. γάλα ἱππασσόντι; Herodoteum est, IV. 172. διασάσας legitur lib. VI. c. 25. Carnes ἄλλοι διασάσων dixit Comicus apud Athen. IX. pag. 399. F. Menander in 'Επιτείσιωνι' 'Επίσας' ἐπὶ τὸ τέρχης ἄλλας. Homerum μυστίλλιν, α μίον formatum, notat, in minuta incidere. VALCK.

Ibid. διαμυστίλας — ἰψήσῃ τὰ κρία] Mutavi διαμυστίλας ex schedis Ask. non nescius controversæ apud grammaticos scriptionis, qua de viri præclari Ezech. Spanhem. et Tib. Hemsterh. ad Comici Plut. v. 626. Majoris momenti res, quæ memoratur, videtur. Quia Persæ οὔτε βομῆς ποιῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι sacris operaturi, qui convenit ἰψήσῃ τὰ κρία, carnes elixarit? An sine foco accenso? Valckenarii conjectura supra deposita est. Ante quem de la Barre, V. Cl. T. V. Histor. Acad. Inscript. Ed. Amst. pag. 270. non dissimili de caussa aut ἰψῃ ex ἰπω maluit, et, ubi carnes curaverit, explicuit, aut, si pe-

rum id adriserit, *λευάν ψήσῃ*, ubi carnes ossibus detraxerit. Quibus de emendationibus placet tacere. Nisi ego aberro, salva res est. Non omnem sacris his ignem negat Herodotus, sed aris: hoc postulant verba *οὔτε βωμοὺς ποιοῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσιν*. Cæsam victimam et in partes minutatim sectam quin elixarent, nihil impediebat. Vide hæc de Scythiis, IV. 59. *ἀγάλματα δὲ καὶ βωμοὺς καὶ τοὺς οὐ νομίζουσι ποιεῖν*: quæ Persarum moribus respondent planissime: tum de hostiæ immolandæ more c. 60. *οὔτε πῦρ ἀνακαίουσιν, οὔτε καταρξάμενοι, οὔτε ἱσιππίδας, — σφάπινται πρὸς ἱψήσιν*. Quid ista aliud volunt, quam in altari nullum fuisse ignem, minime autem defuisse, ubi coquenda victimæ caro erat? Mox *πάντα τὰ κρία* Reiskius quoque, me non invito. Wess. — Reiskium, ait, etiam *τὰ πάντα* corrigere, nempe sicut Valckenar. Scilicet (quod in Var. Lect. ed. S. me præterierat) in ed. Wess. et in superioribus omnibus nude *πάντα κρία*, legebatur; nec aliter, quoad equidem novi, in MSS. Primus Reizius, a Valck. et Reisk. monitus, interseruit *τὰ* articulum, quem tenui. S.

13. *παριστάς ἐσσι δὲ θεογονίῃ*] Vellicat hæc Th. Hyde Relig. Pers. c. 3. p. 99. Scribere sibi contraria Herodotum. Supra dixisse, Persas existimare, deos ex hominibus genitos non esse, et *θεογονίῃ* tamen Græco more gentis sacris admiscere. Sed non pugnant illa. Theogonia Græcorum, de qua II. 53. in censum hic venire non potest. Persæ, ut plura varique generis numina profitebantur, videntur eadem alia atque alia origine, etsi minime humana, statuisset. Cogita de Gnosticorum Æonibus et emanationibus, ex Zoroastri et Chaldæorum Theologia arcessitis, et res in vado erit. Adjunge Hecatæi testimonium in Diogenis Præfat. sect. 9. Wess.

CAP. CXXXIII. 8. *καὶ οὐκ ἄλλοι*] Nihil hoc verius; et vidit Gronovius, sed serius. Hoc significat, Persas bellariis uti quam plurimis, sed minime confertis. Inferebant videlicet Persæ in mensam cupedias et bellaria multa, sed non confertim omnia. Ἀλλῃς toties in Musis repetitur; infra c. 196. IV. 184. atque alibi, locis a Porto signatis, ut maxime mirum accadat, tam turpiter se dedisse librariorum. Discimus hoc specimine, quid Herodoto hominum et temporum injuria usu venerit. Addi his possent emendationes Geinonii et Reiskii, sed cui bono? Verum præstant MSS. quod suam in sedem remigravit tandem. Wess.

13. *τὰ σπουδαιότατα τῶν πραγμάτων*] Vide supra cap. 8. Athenæus *σπουδαιότατα αὐτῶν πραγμάτων*: in MS. Mureto monitore, recte *τῶν πραγμάτων*. Apud eundem *ἰσχυρία* male opinor. Melius Pollux X. 20. Wess.

Ibid. *τῶν πραγμάτων*] Αὐτῶν πραγμάτων legisse videtur Athen. IV. p. 144. a. tum *ισχυρία* pro *ισχυρία*: et *εἰ δὲ μὴ, μετιῖσι*. Sed *τὰ σπουδαιότατα τῶν πραγμάτων* similiter memorat Herod. I. 8. VALCK.—Vide Animadv. nostras ad Athen. T. II. pag. 475. S.

CAP. CXXXIV. 2. *Οἱ στυγχεῖντες*] Non repudio: nihilo tamen pejus (immo haud dubie melius, *ισχυχεῖντες*), quod aliis in Codicibus. Morem hunc gentis expedit B. Brissonius, Regn. Pers. p. 11, 178. Addi potest Zenobius, Cent. Proverb. V. 25. et Scholiastes in Dionis Chrysost. Or. VII. in adnotationibus Morelli p. 28. Wess. — *Ἐστυγχεῖντες* malit Benedictus, vir doctus, in Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283. in accusativo casu, qui a verbo *ισχυχεῖν* regatur. Sed, ut omitam librorum omnium in terminatione vulgata consensum, familiaris Nostro est nominativus participii abso-

lute positus: et ne est quidem h. l. absolute positus, sed commodissime refertur ad id quod sequitur, *εἰ ἰμοῖσι ἴσται*. S.

[16. *πρόβαινε γὰρ δὴ τὸ ἴδιος ἔρχον τε καὶ ἰσπερπεῖν*] Video me non ex auctoris mente verba ista in Lat. versione reddidisse, quum non animadvertissem, *τὸ ἴδιος*, adjecto articulo, necessario ad Persas referri, non ad alium atque alium populum. Rectius igitur H. Steph. in ora suæ editionis: Late enim progrediebatur *illa gens* imperans et præfecturas obtinens. S.]

CAP. CXXXV. 2. *Μηδικὴν ἰσθῆτα*] Dictum de ea ad Diodori II. 6. Habet Brissonius loricaem Ægyptiam et stolaem Medicam illustrantia complura, a quibus abstineo. Wess.

6. *Παῖσι μίσγονται*] Ægre Plutarchus fert de Malign. Herod. p. 857. v. scelus hoc a Græcis ad Persas propagatum perhiberi: contra enim evenisse. Sed pugnat suspicionibus, testes ejus rei omittit. Non fuisse Persas a turpi hac macula immunes, Sextus Philosophus significat, Hypotypos. I. 14. p. 38. Ævo tamen Ammiani Persæ puerilium stuprorum expertes erant lib. XXIII. 6. Paria fere, uti Valesius adscripsit, Curtius X. 3. Wess.—Herodoti testimonio usus est Athenæus, lib. XIII. c. 79. S.

CAP. CXXXVI. 4. *τὸ πολλὸν δ' ἡγίαται ἰσχυρὸν ἵναι*] Vere Persæ. Quanto civium major copia, tanto civitatis amplius robur. Legum latores propterea utilissimum censuerunt *τὸ πλεθύνεσθαι τοὺς τῶν πολιτῶν οἴκους*, *βλαβερότατοι δὲ, τὸ μειῦσθαι*, quæ verba Musonii in Stob. Serm. LXXIII. p. 450. Hinc *πολυτελείας* præmia et apud Persas et aliis in gentibus, de quibus Heineccius ad L. Juliam et Pap. lib. I. c. 2. doctissime. Cl. Reiskius conjectabat, *τὸν τοιοῦτον δ' ἡγίαται*, talem autem, qui multos liberos procreat, existimant ro-

bustum esse: aut *τὸ πολλὸν* — *ἰσχυροῦ ἵναι*. Wess.—At nulla hic locus conjectura indigebat. Ad rem quod pertinet, aliud fortasse Herodotus h. l. spectavit; nempe de immani hominum multitudine cogitans, in qua robur exercitus ponebant Persæ: qua multitudine gloriantem confidentemque Xerxem ejusque duces sæpius ille in his Historiis inducit. S.

5. *ἀπὸ συνταίτιος ἀρξάμενοι*] Plato hæc paullo diversius Alcibiad. I. p. 121. v. in regionum liberorum educatione. Strabo consentit XV. p. 1066. v. (p. 733. n. ed. Cas.) Nescio autem qui factum sit, ut *ἀληθύνεσθαι* Brissonius, his usus Regn. Pers. II. 83. et 103. scripserit: si ex conjectura, prave. Wess.—Ad *συνταίτιος* intelligo *καιδός*. Sic frequenter Noster a plurali numero ad singularem transit, et vice versa. S.

9. *μηδικήν ἄσσην*] Fui in dubio, revocarem-ne *ἀνδρῶν*, an Gronovii exemplo expellerem. Vicit Med. et Ask. auctoritas. "Ἀσσην librarius Arch. et Vind. bene explicat *βλάβην ἀνδρῶν*. In Clementis Alex. Pædag. III. 9. pro *διὰ τὴν ἄσσην*, aut ad marginem Codicum aut ipso in contextu, *διὰ τὴν ἀνδρίαν* dederunt ex interpretatione. Moeris, "Ἀσση Ἀπτεικῶς, ἀνδρία Ἑλληνικῶς, ubi plura Cl. Jo. Piersonus. Atque hæc testantur de Criticorum eorum more. Non sum nescius, Democritum *καποδοξίην κακὴν* in Stob. Serm. XXII. pag. 189. usurpasse, alios hoc de genere alia: posse etiam pro damnato pugnari, quemadmodum in Horrei Observ. ad Herodot. p. 112. At omnibus, ut in gustu, non sapiunt eadem. Spectavit hæc Valerius Max. II. 6, 16. Wess.—*τρεφόμενοι*, scil. *παρὰ τῆς γυναικός*, dum apud mulieres educatur. S.

CAP. CXXXVII. 7. *ἥτοι ὑποβολιμαῖα ἴοντα*] Hausit hinc Nicolaus Damascenus: *Πίρσαις δ' μὴ ποτὶν ἔξιπαι, οὐδὲ λίγουςιν ἰὰν δὲ τις πατρία κτίση, ὑπόβλη-*

την αὐτὴν δειναι. Eadem patris ejus suspicio, qui cum a filio necti sibi insidias conperisset, nec inducere in animum posset, ut verum sanguinem ad hoc sceleris progressum crederet, seductam uxorem suppliciter rogavit, ne se ulterius celaret, sed diceret, sive illum adolescentem subjecisset, sive ex alio concepisset, apud eundem Valerium V. 9, 4. Wess.—Τροβολιμαία et μυχίδια metonymice dixit, pro ὑποβολιμαίων ἢ μυχιδίων ἔργα. S.

CAP. CXXXVIII. 4. μάλιστα δὲ ἀναγκαίην φασί] Is. Vossius adleverat codici suo ἀναγκαῖον, quo non indigemus. Ἀναγκαίην usus et Herodoti sermo tuetur II. 182. IV. 180. De ære alieno et mendaciorum hinc pullulante germine Plutarchi et Appiani ad Persarum opinionem verba exscripsit B. Brissonius R. Pers. II. 94. Wess.

8. πολλοὶ ἐξελαύνουσι ἐκ τῆς χώρας] Sylburgius ad Brisson. R. Pers. II. 180. πολλὸν proponit, ut sit, procul abigunt a sua regione. Reiskius οἱ πολλοί. Ruhnkenius elegante mutatione πομποί. Illi sunt, qui aliorum alios deducunt, supra I. 121. (Vide nostram Var. Lect. ed. S.) Lepra vero et vitilagine infectos, non Judæi soli, sed plerique per orientis regiones vitabant studiose. Μάλιστα οἱ βάρβαροι τὰς ἑλληνικὰς καὶ λίνκας δουχεύουσιν, Plutarchus Symp. IV. p. 670. r. Tamen Artaxerxes Atossam, filiam conjugemque, etsi vitiligo ejus corpus depasceret, ἀλφου κατανημένης αὐτῆς τὸ σῶμα, aversatus non fuit, eodem teste T. I. p. 1023. x. Verum illi, quod libuit, barbarico more, legitimum fuit visum. Wess.

CAP. CXXXIX. 2. seqq. τὰ οὐνόματά σφι — εὐλιτυῶσι πάντα ἐς τὸν τὸ γράμμα, etc.] Satis confidenter ταῦτα μὲν ἀπειρίτως ἔχω — ἰδὼς εἰπεῖν ait initio cap. seq. repetiturque hoc cap. 148. Falsum aiunt Scaliger, Th. Hyde, Re-

landus, et plures alii. Contra eos venit Corn. de Pauw, temere aïens doctos viros ex recentiore Persarum lingua criminari: verissimum fuisse, quod hic de terminatione nominum Persicorum, veteris gentis sermone: neque enim tanta adseveratione Herodotum potuisse defungi, nisi re bene cognita atque explorata. Fateor in dialectis lapsu temporis innumera mutari, cadere verba ut folia, surgere nova, prisca adscisci iterum. Nec expedit me tamen ex acie, quam contra Nostrum instruxit Th. Gatakerus Advers. c. 22. p. 661. Quod autem aiebat τὸ Δωριεὺς μὲν Σὰν καλεῖν multorum testimoniis cognitissimum est. Quis tandem ignorat variantes doctissimorum hominum explicationes et emendationes, Scholiastæ in Comici Nub. v. 23. Scaligeri, Salmasii, Bentleii, Bouherii, cujus Dissert. de Prisc. Græcor. Litteris p. 570, (ad calcem Palæographiæ Græcæ Montefalconii,) consuli poterit. Σὰν κίϛθηλον in Pindari fragmento exposuit Casaubonus in Athen. X. 21. (ad lib. X. p. 455. c.) Wess. — Per epistolam ex WILKENIO, viro clarissimo, Persici sermonis in primis gnaro, quærenti mihi, quid de hoc Herodoti loco sentiret, perhumaniter ille Heidelbergæ rescripsit, videri sibi vere judicare eos, qui Græcis nominum Persicorum terminationibus deceptum Nostrum scripsisse istud autumant de nominibus omnibus Persicis in literam sigma desinentibus. Quod si ita est, eo minus mirum videri debet, quod ea res, ut ait idem Noster, latuerit Persas: quamquam alioqui hæc verba, ἔλθθι Πίεσας, significare poterant, Persas ad hoc animum non advertisse. Quod ad ista verba spectat, τὰ οὐνόματά σφι ἰόντα ὁμοίᾳ τοῖσι σώμασι καὶ τῇ μεγάλῃ σπειρίῃ, incertus aliquantisper hæseram, propria ne hominum nomina dixerit, an omnino verba aut vocabula Persici sermonis:

tum σώματα τῶν ὀνομάτων quæsieram an fortasse opposuerit terminationi, (τῇ τελειότη) ut corpora vocabulorum (id est, vocabula ipsa, quatenus a terminatione distinguuntur) dixerit esse magnifica et grande sonantia. Sed eisdem verbis, τὰ οὐνόματα — μεγαλοπρεπείῃ, eam fere sibi videri sententiam inesse professus est idem doctissimus Wilkenius, quam hisce Gallicis Larcherus reddidit: Leurs noms sont empruntés, ou des qualités des corps, ou de la dignité des personnes. Cæterum uberiores etiam nunc lucem locus hic, videtur desiderare. S.

CAP. CXL. 4. πρὶν ἂν ὕψ' ἔρως ἢ κινὸς ἱλασθῇ] Bene vetusti libri. Is. Vossius conjecerat, ὕψ' ἔρως ἢ γλῶσση ἀφελκυσθῇ, quam ab alite pupilla oculi extrahatur, advocato ad morem hunc cognoscendum Teixera, qui mihi ad manus non est. (Ad oram sui olim Herodoti istam conject. adscripserat Vossius. Vide Albertum ad Hesych. voc. γλῶσση.) De ritu isto multa Th. Hyde Rel. Pers. c. 34. Emendatio necessaria non est, nec latuit doctissimum virum; siquidem paria prorsus de Persarum sepultura Procopius Bell. Pers. I. 12. et Agathias I. p. 43. Ed. Venet. Wess.

6. κατακτείναντες] 'Convertitur ab Heilmanno in κατασπινδάναντες, postquam cadaver membris mutilarunt. Vetat Cicero, his Nostri usus, Tuscul. Disp. I. 45. Persæ etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Vetat Strabo XV. pag. 1068. (p. 735. A. ed. Cas.) κατὰ περιλάσσοντες τὰ σώματα. Adde Cl. Jo. Alb. Fabricium in Sexti Hypotyp. III. 24. p. 185. Wess.

11. πείνοντες ὁμοίως μύρμηκας, etc.] Consimilia de Magis Plutarchus T. II. p. 537. A. Sunt autem ex ea disciplina, qua et posteriores Persarum magi

Arimanium, mali omnis auctorem, sic. uti pulcri et boni Oromasdem, statuerunt: inde festus dies κακῶν ἀναιρέσις, quo summo ardore in serpentes aliasque feras et nocentes bestias irruebant apud Agathiam II. pag. 45. Confer Plutarchum in Isid. et Osir. p. 369. et Th. Hyde Rel. Pers. c. 22. Wess.

[13. ἀρχὴν, omnino, revera, verum si quæris: Gallico idiomate au fond vel dans le fonds diceret. Conf. II. 28, 1. S.]

CAP. CXLI. 2. κατιστράφατο] Ionum est κατιστράφατο, uti ἀπιστράφατο L. 166. Supra c. 27. ὡς δὲ ἄρα εἰ — Ἕλλησις κατιστράφατο. Itaque mutari non injuria posset, sicuti et mox mutatum est τὰ προτεχοντα. Sic solet, c. 164. III. 137. De piscibus, qui cantu illicuntur, Ælianus de Anim. I. 39. Wess. — Ex Reiziano exemplo κατιστράφατο tenui; et in Var. Lect. (ed S.) adnotare neglexeram, in ed. Wess. et superioribus κατιστράφατο scribi, quam ad scripturam nihil nec e nostris Paris. nec ex aliis Wesselingii codicibus notatum est. Est autem, si quid video, prorsus vitiosa hæc verbi forma. Ferri utcumque potuerat κατιστράφατο codicis F. tertia plur. imperf. ut ἀπισκίατο, Ionice pro ἀπίκοντο. Sed plusquamperfectum hic desiderabatur: quare unice verum puto κατιστράφατο, quod Ionum est, pro κατιστραμμίνα ἦσαν. S.

[10. ἱμῖο ἀλίοντος, etc.] Qui sacras literas curant, recordabuntur verborum Servatoris apud Matth. XI. 17. ubi hic quidem Herodoti locus effugit Wetstenii diligentiam. S.]

13. διηβντες δι' ἀγγέλων] Vide Gronovium (sui codicis fidem advocantem) et supra c. 76. et 99. Wess. — δι' ἀγγέλων in alia re habes I. 99, 5. πῶς πῶς κήρυκας (in plur. num.) ἐς τοὺς Ἴωνας, c. 76, 12. in eadem re, de qua hic agitur. S.

[18. ἢ Πανώνιον] Conf. c. 143, 14. et 148. S.]

CAP. CXLII. 2. τῶν ὁρίων] Sine controversia corrigi debuerat: τῶν ὁρίων ἢ τῶν παλλίσσων ἰσότητων ἰσοστάμηναι πάλιας. Hæc quum de Ionibus dicantur, tollit omne dubium, lib. I. c. 149. εὐθὺς ἢ Λιόλις χώραν μὴν ἵππων ἀστάντες ἀμύνω Ἴόνων, ὁρίων δὲ ἥκουσαν ἔκ ὁμοίης: ubi recte Valla: ad coeli tamen temperiem nequaquam accedebat. Lib. II. c. 77. exceptis incolis Libyæ, esse dicuntur Ægyptiὶ ὑπεριόντασι πάντων ἀνθρώπων, τῶν ὁρίων, ἰσὺς δὲ αἰετῶν, εἰνεσι, ὅτι οὐ μεταλλάσσουσιν (sic legerim:) ἢ γὰρ τῆς μεταβολῆς τοῖσι ἀνθρώποισι αἱ νόμοι μέλισσα γίνονται, — τῶν ὁρίων μέλισσα. Lib. III. c. 106. Græcia τὰς ὄρας πολλὸν τι κάλλιστα κικραμένης Ἰλαχί. Atque in Græcia, præsertim Athenis, ista tenuis cœli tribuitur ingeniis saluberrima temperies. In Timæo Platonis p. 24. c. Atticam Minerva dicitur elegisse, τῆς ὑπερασίαν τῶν ὁρίων (sic recte corrigit vulgatam vocem ὁρίων H. Stephanus:) ἢ αὐτῇ (τῇ τέττῃ) πατιδιῶσα, ὅτι φρουρωτάτους ἀνδρες αἶσιν. Chalcidius: electo salubri subtiliumque ingeniorum et prudentiæ feraci loco. Idem argumentum in Critia latius persequutus Plato pag. 111. x. (T. X. ed. Bipont. p. 45.) ubi memorat ὑπὲρ τῆς γῆς ὄρας μετριώτατος κικραμένης. Eam in rem multa dixerat Aristophanes in Ὀρίων. vid. Athen. IX. p. 372. et Casaubon. Anim. IX. c. 3. (nobis cap. 14.) Euripidea, ex deperdito dramate petita, dabit Plutarchus de Exilio, p. 604. x. Insignis in eam rem loci sic feruntur ultima: Ἄ δὲ Ἑλλὰς Ἀσία τι τρίβη κάλλιστα, τῆς γὰρ δίλιας ἔχοντι συνθηριόμην. Grotius in Excerpt. p. 433. participio ἔχοντι, substituit ἰναῦθα. Corrige, sodes: Ἄ δὲ Ἑλλὰς Ἀσία τι κάλλιστα τρίβη, τῆς τῶν δέλιας ἔχοντι οὐ θηριόμην.

VOL. IIL

Singula possent ut Euripidea affirmari. VALCK.

Non dubium est, quin recte docti viri, Chytræus, Geinozius, Reiskius, Heilmanus ὁρίων, rescripserint. Viam monstravit Noster c. 149. tum Pausanias VII. 5. Ἴωνι δὲ ἔχῃ μὴν ἰσισηδύτατα ὁρίων κρείσσις ἢ χώρα. Frequens est confusio ὁρίων et ὁρίων sive ὁρίων et ὁρίων in schedis, de qua alias. Id permirum, conjurasse plerosque in ὁρίων vocabulo librarios. WESS.

[8. τρέπος τίσσεως παραγωγίω] Vala: Lingua utuntur non eadem, sed ejus quatuor proprietates ducunt: incommode et obscure. Gronovius: sed quatuor derivationum modis; quam interpretationem intactam reliquit Wess. Mire vero Larcher: leurs mots ont quatre sortes de terminaisons. Multo commodius rectiusque H. Stephanus, “ad verbum, inquit, sed quatuor modos deductionum usurparet, id est, ea (lingua) utuntur in quatuor modos et proprietates deducta.” Agitur de quatuor diversis formis (χαρακτῆρας vocat Noster in fine hujus cap.) in quas prisca lingua abiit. Has diversas formas nunc παραγωγὰς nominat, id est, deflexiones, mutationum genera, varietates; quatenus παράγωγις significat a recta via abducere, seducere, in diversum ducere, mutare: quemadmodum I. 91, 9. παραγωγίῳ τὰς μοῖρας est in diversum flectere, mutare fata. Eadem notione παρατροπὴς dixit Johannes Grammaticus, cujus verba Koenius adposuit ad Gregor. Dial. Ion. §. 79. ubi in ipsius Gregorii verbis, ἢ ἀρχαία ἰδὲς μετρίως παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν, rectius fecisset Koenius, si veterem scripturam παρατροπὴν tenuisset, Johannis auctoritate firmatam; tum vero et apud Gregorium et apud ipsum Johannem, pro κατοικούντων haud dubie ἀποικιστῶν

N

fuerit legendum: nempe, prisca, in-
quunt, Ionica lingua (eadem vetus At-
tica) mutata est, quum hi qui in colonias
abierunt, variis atque variis modis eam
inflexerunt detorseruntque. S.]

10. Μυῦς τζ] Myntem Cariae itidem
tribuit scholiastes Thucyd. I. 130. in-
vito Brissonio de R. Pers. I. 151., ad
quem Lederlinus recte adposuit, tem-
pora esse distinguenda; primitus Cariae,
deinceps Ioniae fuisse. Paria Dukerus
in eum Scholiasten. In Epheso, Lydiae
olim urbe, idem valet. Bene Jan. Rut-
gersius Var. Lect. (ed. S.) II. 1. Wess.

17. Ἐρυθραῖ] Habet Stobaeus Serm.
XXVIII. p. 197. veteris scriptoris frag-
mentum, forte Philosophi Eusebii, quod
Herodoto nulla caussa adseritur, in quo
Archetimus ex Ἐρυθραίων τῆς Ἰωνῶν πό-
λεως. Quae libuit addere, ut a Plu-
tarcho vis arceatur. Junguntur Ἐρυ-
θραῖοι καὶ Σάριοι, arbitri capti in lite nobi-
li Chalcidensium et Andriorum, Quaest.
Graec. p. 298. n. Jubentur illi esse Ἐρι-
τριάδης ex Euboea, quod Erythraei Bae-
otiae et Aetoliae longius essent remoti, in
Histor. Foeder. Antiq. P. I. p. 139.
Non satis consulto. Ionos intelligun-
tur. Wess.

CAP. CXLIII. 1. ἦσαν ἐν ἐνέκῃ τοῦ
φόβου] Prior interpretis metus praetextu:
nuperrime (in ed. Gron.) in obtegendo
metu. Vide usum locutionis. De
Spartanis Aristides T. I. p. 476. ἐν
ἐνέκῃ πολλῇ τοῦ πολέμου καὶ τῶν πραγ-
μάτων ἐνέκῃ. Magnum habent belli ac
difficultatum tegumentum, vertit Can-
terus: eundem in modum Libanius T.
I. p. 219. n. Ambo Nostri imitatione,
VII. 215. et 172. Aelianus de Animal.
VII. 6. ὡς ἐν ἐνέκῃ τοῦ κινδύνου καὶ ἰλι-
θιρίας γινώσκονται: tum IX. 57. pisces intra
saxorum angustias recepti ἐν ἐνέκῃ τῇ
τοῦ κρύους—ἡτύχασαν. Quae abunde
ostendunt hic indicari, Milesios habuisse

metus tutamen in eo foedere, quo de
agitur. Wess.

11. ἰσχυρίσθαι τῇ οὐνίματι] Sugil-
lat haec solito sibi more Plutarchus, de
Malign. p. 858. r. Mox Reiskius (l. 13.)
ἰδρύσαντο, τῇ ἐπὶ σφίσι οὐνίμα ἵδρυντο, etc.
neque id incommodum foret, modo ne
verborum alius in MSS. ordo esset.
Malui scriptis obtemperare. Vide Rev.
Horrei Obs. Herodot. p. 109. Wess.—
Nulla prorsus mutandi caussa suberat.
conf. c. 142, 18. S.

CAP. CXLIV. 6. τοῦ Τριποδίου Ἀπέλ-
λωνος] Dissentit Criticus ad Theocriti
Idyll. XVII. 69. ἄγεται κοίτῃ ἐπὶ τῶν
Δαρίων ἀγῶν ἐν Τριπόδι Νύμφαις, Ἀπέλ-
λωνι, Πισιδῶνι. Tu adi Cl. Salmasium
ad Inscript. Herodis Attic. p. 29. et
58., et de tripodibus, in templis dedica-
tis, Jo. Taylor in Marmor Sandvicense,
p. 68. Wess.

10. τὸν νόμον καθήλκυσε] Non displi-
cet τὸν νόμον ex Fragn. Cod. Regii.
(In Fragn. Paris. haec prorsus non le-
guntur: codex Pa. τὸν νόμον habet.
Conf. Var. Lect. (ed. S.) et Adnot. ad
I. 84, 15.) Certe simplici ἀλογίῳ casum
secundum adstruere in more habet III.
125. VIII. 46. Aliter Procopius, qui
Bell. Vand. I. 3. Βουφάσιος δὲ οὖν ἀλο-
γήσας τὰ γεγραμμένα. Corrigit τὸν
γεγραμμένων: at probat is superius,
Bell. Pers. II. 5. II. 20. etc. Wess.

CAP. CXLV. [4. κατένευ ὦν Ἀχαιῶν
De duodecim civitatibus foederatis
Achaeorum conf. Polyb. II. 41. S.]

4. Πιλλήνη μὲν εἰς πρόβη πρὸς Σικυώ-
νας] Strabo VIII. p. 591. (p. 385. ed.
Cas.) haec expressit: Πρὸς Σικυώνας πολὺ
ingenii remigio Is. Casaubonus (in Not.
ad Strab. I. c.) et Is. Vossius (in ora,
puto, sui Herodoti) restituerunt. De
armæ Crathi eadem Patianias VII. 25.
Wess.

10. Ὀλλυίαις, ἐν τῇ Πύρρῃ ποταμῶς μέ-

γας] Olenum eodem genere posuit Apollodorus apud Stephanum Byzant. in voc. et Strabo, (IX. p. 386. A.) cui annis, qui urbem radebat, Melas: haud scio, an bene. Pausaniae ἀνο Παῖρος erat et adpellabatur, VII. 22. Δόμη op- time Cassubonus et Ia. Vossius, nec longe abit liber Ask. Wess.

CAP. CXLVI. 3. ἰσὶ, ὡς γὰρ ἐν μῦ- λῳ] Defendit veterem scripturam Hor- reus Obs. ad Herodot. pag. 110. ita tamen, ut ἐν non plane recuset. Levis res est, et in dissensu Codicum ferenda. (Lubens equidem ὡς γὰρ ἐν rescribam.) Sequentia (L. 4.) ἢ κάλλιόν τι γιγνώσκει, aut praestantius quid gessisse prior inter- pres; aut praestantius quippiam evasisse, obscure recentior. Secutus iudicium sum Abb. Geinosii Comment. A. In- script. T. XVIII. p. 126. Wess.— Recte viri docti. καλῶς γιγνώσκει, ho- nesto loco natum esse, nobili genere esse conf. l. 11. S.

6. Μινύαι δὲ Ὀρχομενίους ἀναμιμίχονται] Iverunt in partes praecleari viri ad haec explicanda et constituenda. Palmerius Μινύαι δὲ Ὀρχομενίους, etc., invito Gronovio. Sequuntur tamen plures. Ampl. Bou- herius ex Hesychii Μινύαι αἱ Ὀρχομενίους καὶ Μάγνητες, scriptum voluit Μινύαι δὲ Ὀρχομενίους, καὶ Μάγνητες, καὶ Καδμείους κ. λ., ut invidiosum ἀναμιμίχονται vitaretur; cuius ego in Adnotation. Cl. Al- berti ad Hesychii locum correctioni, quippe audaciori neque necessariae, non accedo. Reiskius post Ἀρκάδεις (l. 8.) excidisse καὶ, itemque post Δωρίεις, arbi- tratur. At fuerunt Arcades Pelasgi, Pausania VIII. 1. Apollodoro II. 1. Stephano Byz. multisque aliis auctori- bus. Epidaurii praeterea Dorienses in Nostri VIII. 46. Quare illa addita- menta recuso. Ne longum faciam. Docet Herodotus " Iones (nempe illos Iones, qui duodecim civitates foederatas habuerunt. et ad Panionium congregari

consueverunt) " non esse sinceriore me- lioreque aliis nationibus origine: con- tra variorum populorum accessione " olim interpolatos; addidisse se Aban- tes, admixtosque esse Minyas Orcho- menios, Cadmeos, Dryopes, Phocen- ses et plures alios." Hoc ejus consi- lium si fuerit, ut sane fuit, belle proce- dit Palmerii sententia. Nam Minyas Orchomeniis innixtos fuisse, nihil ad hanc disquisitionem. Firmatur praete- rea Ionicae migrationis narratione. Pau- sanias: "ἰσὶ δὲ τοῦ στόλου μετασχόντες οἱ αἱ Ἕλλησιν" participes migrationis hi Graecorum erant; Θηβαῖοι sive Cadmei; tum Ὀρχομενίους Μινύαι, recte enim Μινύαις mutavit Kühnius; tandem Φωκίς αἱ ἄλλαι πλὴν Διελφῶν, et Abantes, VII. 2. tum c. 3. Τίτων δὲ φησὶν μὲν Ὀρχομενίους Μινύαι, οὗν Ἀθάμαντι ἐκ αὐτῶν ἰδόντες. Quibus accedere queunt de Orchomeniis consimilia ex ejusdem IX. 37. Quae quidem stabiliendae conjecturae si vir nobilissimus adstruxisset, non perspicio, quo colore abdicari potuisset: repetitum enim ἀναμιμίχονται arbitrium est. (nempe suo arbitratu Herodotus illud verbum, paucis interjectis repetere po- tuit.) Stant ab his quoque partibus viri clarissimi, Corn. de Pauw et Geinosius. Wess.

8. Φωκίς ἀποδάσκει] Cur Phocenses hoc titulo insignes esse Noster voluerit, multis disputat Gronovius, sed ita ut immunes imprudenter amplectatur. In- doles vocis non patitur, nec usquam hujus significationis exemplum. Ἀπό- δασκεῖς portio est, a multitudine avulsa; Abydenus Nabuchodonosorem ait ἀπο- δασκεῖν αὐτῶν (victarum gentium ἐκ τῶν) διὰ τοῦ Πόντου πατοῦναι, in Eusebii Pr. Ev. IX. 41. ἀποδάσκει τῶν Γότθων dabit Agathias II. p. 35. et τῶν Διελμνι- τῶν ἀποδάσκει III. p. 66. Semel ἀπό- δασκεῖν τῶν βαρβάρων, V. p. 166. vitiose. Theophylacti τῶν Σαρακηνῶν ἀποδάσκει,

lib. VIII. 1. exscripsit Suidas in voce. Hinc lenissime fluunt ἀποδόρμου, a reliquis divisi et divulsi. Primus D. Hein-sius, Phocæenses tamen et Phocenses confundens, admonuit Epist. ad Jun-germ. in hujus ad Polluc. Comment. IV. 177. Abierunt eandem in senten-tiam Geinozius et Reiskius; nec dubia res est, ob Pausaniæ superius excerpta, Φωκῆς οἱ ἄλλοι, πλὴν Δελφῶν. Phocen-ses Colonie Ionice sese adjunxerunt, Delphis exceptis. Vere eapropter ἀπο-δόρμου Φωκῆς. Wess.

10. ἀπὸ τοῦ πρυτανίου τοῦ Ἀθηναίου] Etymologus, in Πρυτανία, veterem in coloniis deducendis consuetudinem ex-plicuit. Sacra ex metropoli secum ad-portabant coloni, ignemque sacrum ex patriæ penitrali depromptum et accen-sum. Plura Henr. Valesius ad Ex-cerpt. Polybii, p. 7. (T. VII. nostri Polybii, p. 90-92.) Plutarcho libuit et hæc admordere de Malign. p. 858. r. sine profectu. Iones Caricas mulieres, quarum patres maritosque interemerant, sibi matrimonio junxisse, fatetur Pau-sanias VII. 2. p. 525. Wess.

18. αὐτῆς συνίσκειν] Jure Gronovius Aldinum restituit: idem Portus decre-verat Lex. Ion. voce Ἐπίσι. Nævus est, operarum peccato Stephani edito adpersus, latiusque, quam oportuerat, diditus. Pro proximo ἰωσί τι (quod ibi tenuerat Wess. ubi nos ἰωσιτι posuimus, coll. Eustath. Iliad. pag. 1215, 33. ed. Bas.) ἰωσιτα corrigit Reiskius. Wess.

CAP. CXLVII. 2. γλαύου τοῦ Ἰω-πέλχου] De Glauco, Hippolochi filio, Poëta Ἰλ. ῥ. 13. De Cauconibus (l. 2.) Strabo VIII. p. 531. (p. 345. ed. Cas.) Wess.

7. Ἀπατούρις ἄγουσι ἱερτὴν] De festo hoc notissima omnia: levis macula, quæ doctissimo viro fraudi fuit, occupavit scholion in Biblioth. Coislin. p. 605. καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἱερτὴν ἠεμεδίσθησιν (Me-

lanthus) ἄγουσαι, ἢ καὶ Κατιονίαν συντι-λαύνει. Vertitur, quod etiam Cationiam vocant. κατ' ἰωνίαν oportuerat. Wess.

CAP. CXLVIII. 2. [Post ἱερὸς e su-perioribus editionibus comma adhaesit, quod delendum. Sunt enim ex more Herodoti transjecta verba, quorum na-turalis structura hæc erat, χῶρος ἱερὸς πρὸς ἄρκεον Μυκάλης τιστραμίνος. Quo-niam vero mox adjicit ἰς τὴν (scil. Μυ-κάλην) συλλεγόμενοι, intelligi debet, lo-cum hunc, cui Panionium nomen, in ipsa promontorii radice fuisse. S.]

3. Ποσειδῶν Ἐλευσίῃ] Ab Helice Achaie ἰς Neptuno titulus, quo de Stra-bo VIII. p. 589. (p. 384. ed. Cas.) et Pausanias VII. 24. copiose. Coluisse et Apollinem Panionium, docemur ve-tere Inscriptione inter Pocockianas p. 52. quæ cognomina Apollinis varia ob-fert. ΠΑΤΡΩΟΤ ΠΤΘΙΚΟΤ ΚΑΛΠΙΟΤ ΠΑΝΣΩΝΙΟΤ: sive, ut fuit olim, ΠΑ-ΝΙΩΝΙΟΤ. Wess.

5. ἀπὸ τῶν πολίων Ἰωνίς] Numerum excidisse suspicor, facile restituendum: ἀπὸ τῶν πολίων ἰβ' Ἰωνίς. VALCK.—At adjectus τῶν articulus satis indicabat, de duodecim illis civitatibus agi, quos supra nominaverat. S.

8. κατὰπτε τῶν Περσίων τὰ εὐνέματα.] Vide supra, c. 139. S.

CAP. CXLIX. 2. Ἀήριστα] Hoc ex Ald. prætulī. Non nescio ΛΑΡΙΣΤΑΙΩΝ numos apud Goltzium et Begerum. Θάρεξ ὁ Ληρισσιῶς infra IX. 1. atque ad eundem passim alii modum. Vide Schol. in Apollon. Rh. I. 40. Mox Τῆρες optime ab Holstenio in Τῆμος mutata est; neque color quæri debue-rat, ut arcessitus a Gronovio est, pravæ voci. Constat Temnum in Æolicis fu-isse civitatibus, non Tenum, Cycladum unam. Itaque Τῆμος jure scriptori re-diit. De Cuma Æolica in Vit. Homer. c. 38. ubi Φρικῶντις, non sine peccato. Wess.

[Ibid. *Αιγυρίσσα*] Quum nusquam alibi hoc nomine memoretur civitas, nisi quod *Αιγυρίσσης*, obscuro Megaridis oppidi mentio apud Strab. IX. p. 394. n. occurrit, quæri cum Mannerto (Geogr. Antiq. T. VI. p. 396.) potest, an Elea, (*Ἐλεΐα*) hic intelligenda sit, Æolica civitas, (Strab. XIII. p. 615. A. et Steph. Byz. in voce) in hoc apud Nostrum catalogo prætermittenda. Quod nisi paullo post (l. 5.) diserte monuisset Herodotus (conf. c. 151, 1 et 3.) omnes has civitates in continenti (ἢ ἡπείρῃ) sitas fuisse; in promptu foret ut suspicaremur, non *Αιγυρίσσα*, sed *Ἀργινίσσα*, hic esse legendum: satis enim constat, Æolicæ gentis fuisse Arginusas vel Argennusas, quæ vocabantur, insulas; quarum una cum oppido, præ cæteris, singulari numero Arginusa nominabatur. Vide Cellarii Geogr. Antiq. T. II. p. 18. Mox, quod *Αιγυῖαι* hic nominatur oppidum, id aliis omnibus *Αιγῆαι* sive *Ἀγῆαι* est. Vide Cellarium, ib. p. 66. Quod *Ἀιγυῖα* habet F., similiter *Ἔγδα*, Valla. S.]

7. *ὥριον δὲ ἦκουσαν οὐκ ἰμοίαις*] Vide c. 142. *ὥριον εὖ ἦκουσαν* Portus (voc. *ἦκου*) habet hoc ex loco. Intelligi id sane debet: (nempe *οὐκ ἰμοίαις εὖ*;) namque ita mos fert. Supra c. 30. *εἴς τεύλιος εὖ ἡκούσης*; ubi Is. Vossius, *ἔχουσι* injuria corrigebat. Dio Cassius, XLIX. p. 472. de Pannoniis *οὕτε γὰρ γῆς, οὕτε ἄλγος εὖ ἦκουσι*: et LIX. p. 755. *ἄλλως μὲν εὖ χερμάτων ἦκον*, prorsus uti Noster V. 62. atque Evagrius H. Eccl. IV. 7. Defit in his Libanii T. II. p. 262. *τοῦ γὰρ ἵμου — ἦκουτος καὶ κραυγῆς*, neque advertit Morelli animump. Confer Cl. Alberti ad Hesychii εὖ ἦκον. Wess.

CAP. CL. 1. *Σμύρνην δὲ ὧδε ἀπὸ βαλῶν*] Gemina his Pausanias VII. 5. Probum et Ionicæ notæ censeretur (l. 2.) si amputata litera *σμάσι* in Ask. esset, uti *εἴσι*, II. 67. et 137. Wess.

CAP. CLI. 4. *εὐν — Ἀρίσταν*] Non aliter Stephan. Byz. in Cod. Perusino: *Ἡρόδοτος δὲ καὶ ἰδὼν Ἀρίσταν καλεῖ, ἢ κρώτη*: h. e. quantumvis Ionica dialecto utens. Nam quæ de Jazone scriptore adposita a Berkelio sunt, imprudenti exciderunt. Notavit docti viri lapsus St. Berglerus. Wess.

6. *ἢ εἴσι Ἐκὰς τὸν ἦναι καλομένην*] Diodorus XIII. 77. *εἴσι μὲν πύλινθη πρὸς τὴν ἦναι τὴν Ἐκὰς τὸν καλομένην*. Aliis *Ἐκὰς*, qui inter Ἀπολλινος titulos, *ἦσαι*, aut *Ἐκαστήν*. Lege Casaubon. in Strab. XIII. p. 919. (ad p. 618. ed. Cas.) Wess.

[7. *Ἀσιβίαις μὲν οὖν*, etc.] Commode ab his verbis factum foret initium novi capituli 152. Nam, post excursus de Asiaticis Græcorum coloniis, nunc continuatur narratio, inde ab extr. cap. 141. interrupta. S.]

CAP. CLII. 1. *ἀπικίατο*] Solent scribæ communioverbi hujus formam amplecti. *Ἐπὶ τε δὲ οἱ Παίονες ἀπικίατο*, V. 98. et brevi post Ald. Med. at Vind. et Arch. Ionicam notam detrahunt, prorsus uti hic Med. et Ask. Præstat, ut in possessione ne turbetur. Wess.—Conf. Adnot. ad I. 2, 10. S.

14. *σιναιμωρίην*] Priorem verbi partem Med. et Ask. bene pingunt, non mediam. Aristophanis *σιναιμωρούμενην*, Nub. 1066. et *σάντα σιναιμωρίων* VIII. 35. tum *σινάμωρος* Hippocratis et Nostri V. 92, 7. (ubi vide Var. Lect. ed. S.) (sic enim ibi MSS. Paris. et Scholiastes, atque ex eo Suidas) verum patefaciunt; Photius insuper, ex Herodoti I. *σιναιμωρίην* in Lexico deponens, ut Cl. Alberti mihi testatus est. Wess.

CAP. CLIII. 8. *σάββα ἵσταται Ἰλλισχα*] Aversor strictum in tot viros, de Herodoto non male meritos, Gronovii stilum. Portus *Ἰλλισχα* optime reposuit, ejusque vestigia Ed. Genevensis pressit. Simillimæ originis *πρόλισχος* Æschyli,

Suppl. 208. *Λισχηνοῦσά τι καὶ ἀνού-
ονσα καλὰ* Perictione in Stob. Serm.
LXXXIII. p. 448. Sic enim scripse-
rat: certe *λισχήματα* habet Hippocratis
Epist. p. 1285. *λισχηνῷ* Hesychius.
"Αλισχᾶ intensiore significatione sume-
bat Corn. de Pauw, ut *ἄξυλον ὕλην* Ho-
merus, adpositis aliis, quæ omitto. Wess.

16. καὶ τοὺς ἰωνας ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιη-
σάμενος τὴν πρώτην ἵναι.] Leviter ista
depravata mirum in modum interpre-
tantur, sic forte redintegrandā: καὶ ἐπὶ
ἰωνας ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρῶ-
την ἵναι vel ἵναι. Ἐπὶ — ἵναι et ἐπὶ ἵναι
in hunc usum adhiberi solent: non
nescio tamen, qui color vulgatis possit
conciliari: sed nostro loco simillimus
est III. 134. ἐπὶ Σκυθας — μὴ τὴν
πρώτην ἵναι ἴασον — εὐ δὲ μοι ἐπὶ τὴν
Ἑλλάδα στρατεύεσθαι: in quibus ἴασον
tantumdem fere valet ac ἐν οὐδὲν λόγῳ
ποιῆσαι. VALCK.

Ibid. Græcum exemplar hic sine vitio
non cerni, H. Stephanus censuit. Sub-
venit Corn. de Pauw, ellipsi, ἐν οὐδὲν
λόγῳ ποιησάμενος τὴν φροντίδα ἵναι πρώτην
aut τὴν ὄρεν ἵναι πρ. et Ionas non dig-
nos reputans, quibus primam curam
impenderet. Ita constaret oratio, modo
dicendi genus constabilitum esset. Τὴν
πρώτην sæpe ponunt. Heliodorus IX.
p. 409. ἀλλὰ μὴ τὴν πρώτην ἰκονὶ φέρον-
τες αὐτοὺς ἐνιχυρίσθαι ex MS. Palatino.
Libanius, T. II. p. 110. D. καὶ παγὶν τὴν
πρώτην, ἀμειψάσασθαι μῖντι: quorum ta-
men structura diversior. Ego Nostri
hæc sic ordinabam, καὶ τοὺς ἰωνας τὴν
πρώτην ἐν οὐδ. λ. ποιησάμενος ἵναι: et Iō-
num nullam initio rationem habendam
esse ratus. Nunc maximopere blandi-
tur Valckenarii conjectura. Wess.—In
frequenti apud Nostrium usu dictionis
ἐν οὐδὲν λόγῳ ποιῆσθαι, et huic similibus,
nusquam alibi verbum ἵναι adjectum
cernitur. Quia tamen nunc in rariorem
scripturam, quæ difficiliorem videatur

explicatum habere, consentiunt libri;
ratio suadet, ut, si quomodo defendi illa
possit, pro vero habeatur. Igitur cum
Æm. Porto (Lexic. Ion. voca: ἵναι) sta-
tuendum videtur, ex usu aliquin satis
familiari Herodoto abundare h. l. ver-
bum ἵναι. Cujus usus et alia multa
exempla Portus, et Hermiannus ad Vi-
ger. Adnot. 177. hæc duo protulit: IV.
33, 13. τὰς ἐνομέζουσι Δῆλοι ἵναι Ἐπερέ-
χην τι καὶ Λαοδικήν: tum II. 44, 12.
Ἡρακλῆος ἰσπανομήνη ἔχοντος Θάσιον ἵναι.
Nec desunt apud Thucyd. Plat. et
Xenoph. similis abundantiae exempla.
S.

CAP. CLV. 5. ὁμοίως γὰρ μοι νῦν γε
φαίνομαι, etc.] Clementem, qui Xeno-
phonti memorie vitio adscripuit, nota-
runt docti viri, præterque ceteros N.
Abramus ad Cicer. pro Milon. c. 3.
Stasini, quod ex eo (ex Clem. Alex.
Strom. lib. VI. p. 451. ed. Sylb.) disci-
mus, par opinio:

Νήπιος, ὃς πατέρα πτέινει, καὶ δας καταλείπει.

Eadem Gabriëlis Naudæi, inter domi-
nationis arcana in damnosissimis, et
Machiavello perniciosioribus, Considerat.
Politiciis c. 3. et 4. Wess.—Haud
dubie Herodotus versiculum illum in
animo habuerat, quem in proverbium
olim abiisse ex Aristot. Rhetor. I. 16.
et II. 17. et ex Polyb. XXII. 8. intel-
ligitur: quem versum Homero tribuens
doctissimus Editor Demetrii περὶ Ἑρμην.
(in Not. ad. sect. 156.) alio tunc occu-
patur, puto, animum habuerat. S.

15. καὶ ἐγὼ ἐμῇ κερκαλῇ ἀναμύξας]
Restitui expulsum pronomen. Imita-
tur solemni more Poëtam Odys. T. 91.

— ὃ σὲ κερκαλῇ ἀναμύξας.

Admovit Nostri verba Phædro V. 7, 39.
celeb. P. Burmannus, dubius tamen,
neque inmerito. Paria non sunt. Perti-
neant-ne huc Ἐπίμαστον Hesychii nolo

dernere. Quod continuo succedit, Πак-
 ρύς γάρ ἐστι ὁ Ἀδινίαν, εἴ οὐ ἴσμεν, ab-
 surde expressum est, præsens factum
 Pactyes admisit, cui tu Sardes commi-
 sisti: paullo aliter prior interpres, sed
 consimili sententia. Nam Pactyæ non
 fuerunt a Cyro Sardes traditæ, sed Ta-
 balo viro Persæ. Pactyes acceperat
 Croesi Lydorumque opes in Persidem
 avehendas, ac nactus occasionem a Ta-
 balo et Cyro desciverat: hæc superiore
 capite omnia. Quare ne sibi contrarius
 videatur Herodotus, adsumendum est
 aut τοῦτοι aut ἐκείνοι ad pleniorē ora-
 tionis habitum. Non fugit interpretum
 ea negligentia Corn. de Pauw, Vir.
 Clar. Wess.—Nempe intelligit Vir
 doctus. Πакρύς ἐστὶ ὁ Ἀδινίαν (ταῦτον,
 scil. τὸν Τάβαλον) τῷ οὐ, etc. atque sic
 Larcher: “Pactyas a offensé celui à
 qui vous avez confié le gouvernement de
 Sardes.” Quæ mihi, ut dicam quod
 sentio, frigida sententia et parum com-
 moda videtur. Profecto parum conve-
 nit, ut Cyro ob defectionem Lydorum
 (adeoque ob facinus adversus ipsum ad-
 missum) irato (conf. c. 156, 7.) diceret
 Croesus: Pactyas est, qui adversus Sar-
 dium præfectum inique egit. Malim
 equidem fateri, minus adcurate hic lo-
 quentem Croesum fecisse Herodotum,
 dicentem Pactyæ commissas Sardes
 fuisse; cui non urbis custodia, sed au-
 rum creditum erat. Nihil forte consulto
 et arguta quadam ratione hæc Croesum
 dicentem Scriptor noster induxit; scili-
 cet, quo moneret ille Cyrum, non de-
 buisse eum huic homini tantum auri
 vim committere: hoc enim perinde esse
 ac si ipsam urbem illi credidisset; quo-
 niam auri ope partim milites urbem
 custodientes corrumpere, partim alios
 suo imperio parituros conducere potue-
 rit. S. 20. μέλλει δὲ σφίς πύδνας] Babylo-
 nia desciscenibus tadem pontiam irrogat

apud Plutarchum T. II. p. 173. Xerxes.
 Tu vide Polyænum VII. 6, 4. et Justi-
 num I. 6. Wess.

CAR. CLVI. 9. καὶ πρὸς, ἐκκαλεσασθί-
 σασθαι τοὺς, etc.] Est ex scripto. Καὶ δὴ
 πρὸς, insuper, V. 67. et creberrime in
 Musia. Demosthenes I. in Aphob. p.
 509. καὶ πρὸς, ὑπὸ τούτων ὑβεζομένους.
 et in eundem p. 519. καὶ πρὸς, ὅτι ζη-
 οῦται κατὰ τὴν μαρτυρίαν οὐδίην. Habet
 alia Casaubon. ad Strabon. III. p. 218.
 (ad p. 147.) Wess.

CAR. CLVII. 3. ἰσ' ἰουτὸν ἰόντα]
 Geinozius merito in hoc adquiescit.
 Eadem macula infecit VIII. 65. ἀπ'
 Ἑλισσίους ἰδὲ ἰς τιμαρίην Ἀθηναίους. At-
 tigit et hæc Plutarch. de Malign. p.
 859. A. nec sine loligine quadam.
 Wess.

11. ἰς Σιδὸν ἀνῆσαι] Rem ad Apollinem
 Didymæum in Branchidis referre si
 diceretur ἰς Σιδὸν ἀνοίσιν, adeo nihil hic
 esset insolens. Hesychius: Ἀνοίσιν, ἀνα-
 φέρειν; et Ἀνοίσιν, ἀναφέρειν. Verbi memi-
 nit ὁσων Eustath. ad Od. T'. p. 728, 32.
 (p. 1887. extr. ed. Rom.) tanquam
 μέλλοντες, ἀναδραμόντες ἰς ἰσιστῶνα, sed
 ἰς πίζολογίαν ἀχρήστου. Pro φέρε pos-
 itum ὁσων legitur aliquoties apud Aristophanem,
 et συνίσιν apud Atticos frequenter
 pro συμφέρε. Quod legimus
 in Herodoto ἀνῆσαι, firmari videtur istis
 ex lib. VI. c. 66. ἀνοίστου γισμένου ἰς
 κρονοῖς τῆς Κλειμένης ἰς τὴν Πύθην:
 opera Cleomenis ad Pythiam re relata:
 verba valde vexata hunc in sensum capi-
 enda censeo: sed et ibi præferrem, si
 darent Codices, ἀνοιστοῦ: nostroque
 loco, συμβουλῆς πέρη ἰς Σιδὸν ἀνοίσιν, vel
 ἀνοίσιν. Eadem structura legitur lib.
 VII. c. 149. περὶ μὲν σποδίων ἀνοίσιν ἰς
 τοὺς πλείους, de fodere quidem ad po-
 pulum se relaturus. Hoc alibi dicitur
 ἐκκεῖται ἰς τὸν δῆμον: quod suo more
 Pythia dicebas ἰς πολύρημον, Herod. V.
 79. Ἀγαθὸν πολύρημον dixerat scilicet

Homerus, quem vates isti mercenarii libenter imitabantur. VALCK.—Poterit, puto, haud absurde statui, esse ἀνῆσαι ex ἀναίσαι contractum, quemadmodum ex βοαίνῃ fit βοήνῃ, et similia. De Branchidis cf. Adn. ad I. 92, 6. S.

CAP. CLIX. 11. καὶ ἄλλα ἴσα ἢ νιννοσιτυμῖνα] Certum hoc præstant membranæ. Porti νιννοσιτυμῖνα Genevensis editor probavit, Kühnius quoque, (at hic quidem νιννοσ. tenet, ad Ælian. Var. Hist. V. 17.) et Bochartus, hunc locum admovens inlustrando Psalmo LXXIV. 4. Part. II. Hieroz. lib. I. c. 8. Uti nunc varii generis aves in templorum muris nidulantur, sic prisco ævo. Notum illud Ionis in cognomine Euripidis fabula, v. 170. οἷς δ' ἄνδρων παῖδες προσ-
ῖβα; Μῶν ὑπὲρ Σειργαυὸς εὐναίης Καρφηρᾶς
Σήσαν σίκνοις; Wess.—Habet Hesychius, Νιννοσιτυμῖνα, γινῶσθαι, ex Græca versione Jerem. 48, 28. ubi περιεστραλὸς νιννοσιτυμῖνα. Idem verbum et ex Ezech. 31, 6. et ex Sirac. 1, 12. citavit Biel, in Thesaur. Philol. Vet. Test. Adde proximam Valckenarii Adnot. S.

15. τοὺς ἰκίτας μου] Huc in luculentissima Or. Rhodiaca respicit Dio Chrys. p. 338. Α. δ' Ἀπώλλων εὐκ ἴα δῆπουδιν ἐκ τοῦ περιβόλου τοὺς νιννοσιτυμῖνας ἀναιρῆσαι τὸν Κυμαῖον, ἰκίτας ἰαυτοῦ λέγων. Herodotus, ἴσα, αἶτ, ἢ νιννοσιτυμῖνα ὀνδῶν γένια ἐν τῇ νῆϊ: quomodo, litera duplicata, Hemsterhusium etiam scripsisse, liquet e notis ad Plutum Arist. p. 363. Qui in Alex. Cod. Test. Vet. νιννοσ., in Romano passim sunt νιννοσί. Forte Codex aliquis in Herod. dabit νιννοσιτυμῖνα. VALCK.

Ibid. τοὺς ἰκίτας μου] Pertinet huc Xenocratis, Platonis discipuli, misericordia; qua passerem accipitre insequente in sinum fugientem servavit et fugato raptore dimisit, ἰκτιπὼν, ἵτι μὴ ἰξίδωκεν τὸν ἰκίτην, in Æliani Var. Hist. XIII. 31. ubi Kühnius plura, et ad

ejusdem V. 17. Mox (I. 17.) οὕτω τοιοῦτοι ἰκίταις, sic tuis supplicibus etc. eleganter clar. Reiskius. Wess.—Vulgatum τοιοῖς tenent libri omnes, recte quidem. S.

CAP. CLX. 3. ἐς Μυτιλήνην] Non dissentio a Mediceo, cui II. 178. ἡ Μιτυληναίων, sicuti et alii. Solent veteres in urbis nomine varii esse: ἀπὸ Μυτῆλης aut Μύττης si titulus venerit, uti est in Steph. Byz., quod Florentiæ inveniebatur, legitimum erit, stabilitum cumulo ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΩΝ numerorum. Vossium vide ad Melam II. 7. Wess.

12. τοῦ δὲ Ἀταρνίου] Infra meminit τῆς Ἀταρνιῆδος χώρας VI. 29. Regioni non spatiosæ nomen dedit oppidum, passim dictum Ἀταρνίς: fuisse χωρίον ἰσχυρὸν liquet e Xenoph. Ἑλλ. III. p. 286, 13. Civis dicebatur Ἀταρνιῆτης: quando vocatur Ἀταρνίς, hoc ab Ἀτάρνα fluxisse statuendum est: vid. L. Holsten. ad Steph. in voce, Maussac. ad Harp. voc. Φριάρῆμος, atque ibi Vales. et Menag. ad Laërt. I. 80. Hermippi ἀνδρὸς Ἀταρνιῆται mentionem facit Herod. VI. 4. In historia Philippi Macedonica sæpe commemoratur Hermias eunuchus, Ἀταρνίς ἀρχων. Hujus nomen restituendum est Ulpiano ad Demosth. Phil. IV. p. 81. §. 46. παρ' Ἐρμίου (vel Ἐρμίου: vulgatur παρὰ ταμίου) τοῦ ἐνοῦρχου, ἐν οὖν ἀνάστασιν ἰπαύσατο, ἀρχόντα Ἀταρνίς. Nomen non Ἐρμίας, sed Ἐρμίας, scribendum contendit Harp. in voc. In hunc ipsum, valde sibi probatum, cum hymnum scripsisset (ab Athenæo nobis custoditum XV. p. 696. et Diog. Laërt. V. 7, 8.) Aristoteles, Athenis a sacro quodam sycophanta, quod genus illic etiam bonis fuit permolestum, impietatis est accusatus: in isto carmine Hermian Ἀταρνίς Ἰντροφον vocat vir magnus; quem Hermian, genere Bithynum, non debuerant Ἀταρνία dixisse Athenæus et Suidas. In Eunuchio Luciani T. II.

p. 357. dicitur Philosophus *εις υπε-
βελὴν θανάσεως* 'Ερμίου τὸν ἐνοῦχον, τὸν
ἐκ τοῦ 'Αταρνίου εὐρανίου. VALCK.

Ibid. τοῦ δὲ 'Αταρνίου τούτου ἔστι χωρὶς
τῆς Μυρίας] Χωρὶς 'Αταρνία, contra in-
sulam Chium, Diodorus vocat XIII.
65. Τὸ δὲ χωρὶς ἔστιν ὁ 'Αταρνίος ὁ Χίου
μυρῆς, eadem de Pactya tradito locutus
Pausanias IV. 35. Confer Diodoro
XVI. 52. adposita. Wess.—Est igitur
ὁ τοῦ 'Αταρνίου χωρὶς, ager Atarnensis;
de quo idem Noster VIII. 106. loquens,
αἶτ γῆν τὴν Μυρίην, τὴν Χίον ἵμενσαι,
'Αταρνίος δὲ καλίσται. S.

15. οὔτε οὐλὰς κερδῶν] Reiskius οὐλαῖς,
ut lenior decurrat sermo, cui sine me-
dela non deest cultus. Οὐλοχόνας Ho-
merus, *πρωχόνας* Euripides Iphig. Au-
lid. 955. et 1112. (quem Hesychius in
voc. respexit.) nuncupare solet. Mul-
ta Eustath. '1λ. α'. p. 132. (p. 100. ed.
Bæ.) Wess.

CAP. CLXIII. 4. οὐ στερογγύλησι
νηυσί] Mos Ionum in schedis Ask. ob-
servatur. Sic νηυσὶ ἰβδομήκεστα VI. 92.
οἱ ἐν τῇσι νηυσὶ IX. 89. et mox c. 166.
Mira ceteroqui discordia isto in vocabu-
lo: modo *νῆες*, quibus primas in Ionia
Corinthus dedit, [dial. Ion. § 19.] mo-
do *νῆς*, his in Musis. De Penteconte-
ris rotundisque navibus præter Baiffium
et Meibomium, ad Plinii VII. Hist.
N. c. 56. Harduinus. Wess.—In Lat.
vers. temere h. l. prætermittuntur ver-
ba: Navigabant autem non rotundis
navibus, sed longis.

8. *εἰκασί καὶ ἱκανόν.*] Errantes Luci-
anum et Phlegontem Trallian. in viam
revocavit Casaubonus ad Strabonem
(lib. III. p. 151.) clementer. Cicero de
Senect. c. 19. Fuit enim, ut scriptum
video, Arganthonius quidam Gadibus,
qui lxxx. regnavit annos, centum et
viginti vixit. Productior hæc est ætas,
nec prorsus insolita. Auctor Dial. de
Orator. c. 17. Centum et viginti anni

ab interitu Ciceronis in hunc diem col-
liguntur unius hominis ætas, horum
fortasse recordatus. Paria fere Trebell-
Pollio in Claud. c. 2. De Tzetze dubium
non est, *ταρτησεῖς*—ἤς 'Αργανθόνιος ἰβα-
σίλειυσσι, ζήσεας ἔτη ρα', ἀφ' ὧν ἰβασίλειυσ
α', ὡς φησιν 'Ηρόδοτος, in Lycophronem
v. 644. Wess.

19. ὁ δὲ πωρόμενος τὸν Μῆδον—ὡς αἰ-
ξουτο] Placuit priscis dictionis hæc for-
ma. Σαίψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος, in
Epigr. Anthol. VII. p. 631. *Αἰγισθον*
ἐνθ' ἡπικνισ ἰσσοῦ πάλαι, Sophocles E-
lect. 1107. Qualia cum apud optimos
obferant se, parco operæ, et Stephanum
advoco de Dialectis p. 51. Küster. in
Aristoph. Plut. v. 55. Davisium ad
Ciceron. N. D. I. 26. Potius erit ex-
piscari, quis Medus ille, cujus vires
et potentiam crescere Arganthonius ex
Phocæensibus inaudiverat? Harpagus-
ne, qui Medus origine? At eum sim-
pliciter vix ita designat. Præterea
structa videntur Phocææ mœnia ante
Harpagi incursionem: id postulant,
quæ de obitu Arganthonii c. 165. per-
hibentur. Hoc amplius, si validissimis
hoc se demum tempore sepsissent mu-
ris, fieri-ne id potuit citra ullum Har-
pagi, in vicinia hærentis, impedimen-
tum? Immo vero adgressus urbem est,
operibus munitam et propugnaculis fir-
mam. Quæ quidem τὸν Μῆδον vehe-
menter urgent, minime τὸν Λυδόν h. e.
Cræsum, Ionum liberis civitatibus in-
festum olim c. 26. etc. Non addicunt
MSS. fateor; injusta tamen medela et
suspicio non est. Habeo consentien-
tem Corn. de Pauw. WESSELING.—
Tum IDEM in Addendis hæc adjicit:
"Suspiciatur, *πωρόμενος τὸ Μῆδον*, res et
"potentiam Medorum, olim hic fuisse,
"doctissimus A. Kluitius."—Fidenter
Larcher in Gallica Herodoti versione
Cræsum posuit; quem eo nomine re-
prehendit Volney, (Chronol. d'Herod.

p. 78.) Harpagum intelligens. At, Harpagum nunc dicere non potuisse Herodotum, satis luculenter et Wess. et Larch. demonstrarunt. Sed nihil magis in promptu erat, quam ut Medus hic Cyrus intelligeretur, qui in Medorum successerat imperium. τὸν Μῆδον idem est ac τὸν Μῆδων βασιλία, Medorum regem; atqui is nunc Cyrus erat. Vide ad I. 2, 11. notata, et conf. etiam c. 46, 3. Pausanias quidem X. 8. p. 817. videri possit Medum hunc Harpagum intellexisse. S.

CAP. CLXIV. 5. καὶ οἶκημα ἰν κατιρῶσαι] Addi jubet Reiskius τῷ Μίτρη, aut alterius Persici numinis nomen. Verum Persæ parietibus deos non includebant, templa damnantes et aversati, c. 131. Quem modo laudavi Corn. de Pauw, οἶκημα turrim esse discernit, sacrandam ac humanis usibus eximendam: hoc ut obtineret, Lexica adpellavit et Glossarum οἰκήματα πρὸς παρεμβολῆς, Procastria; quæ nihil adjuvant. Fallunt enim Lexica, et Procastria aliorum ferunt, sicuti Festus docet in Procastria. Sæpe doctos viros ingeniosiores experior, quam necesse erat. Jubet Harpagus unas aedes consecrari in obedientiæ argumentum et Persicæ dominationis: hoc intelligitur. At vestigandum est, cui deo atque usui cesserit consecratio; cur tandem? Quum de consilio constet, licebit, quod tacitum scriptor habuit, ignorare. Alioqui ex Aldino, levi opera, fingi poterit, καὶ οἶκημα ἰν κατιρῶσαι et unam habitationem detrahere. Sic expedita omnia. Vide Gronovium VII. 24. VIII. 95. Wess.—Nempe locis citatis Gronovius verbi ἰεῖον ejusque compositum plura quædam exempla congesserat. Vide vero quam contagiosa res sit corrigendi pruritus. Modo verissime Wesselingius aiebat, sæpe doctos viros in interpretandis aut in corrigendis veterum

auctorum locis ingeniosiores esse, quam necesse erat. Nunc, postquam alii in expediendo hoc loco vires suas tentarunt, ipse etiam temperantissimus aliqui Vir, et a vi inferenda abstinantissimus, ad corrigendum confugit. Atqui recte paullo ante, interpretatus ipse erat Herodoti verba: nihil desiderabatur, nisi ut (quod perspecte Larcher vidit) Regi consecrandas aedes intelligeret. Aldinum κατιρῶσαι nil aliud est nisi ipsum κατιρῶσαι, diphthongo u loco vocalis, productæ posita; conf. Var. Lect. ad I. 123, 17. I. 73, 8. IX. 85, 4. et. 6. (ed. S.) Quidquid ad Regem pertinebat, id sacrum habebatur: ideo κατιρῶσαι, consecrare dixit, pro dedicare Regi. S.

15. χαρὶς ὅτι] Scribere solet in talibus χαρὶς ἢ ὅ, τι p. 39, 41. p. 240, 94. p. 249, 1. (I. 94, 2. IV. 61, 5. et 82, 1.) Hic forte præstiterit posuisse: χαρὶς ἢ ὅ, τι χαλκὸς ἢ λίθος ἢ γερῆν ἦν. VALCK.—Utique ὅ τι diremtis vocalis scriptum oportuit: particula ὅ vero non opus erat inserta, quum præsertim continuo deinde eadem posita sit, et quidem diversa notione ab ea quæ hic locum esset habitura. S.

CAP. CLXV. 2. οὐκ ἰβουλόντο] Vetus ἰβουλόντο exercuit Porti diligentiam: varia comminiscitur, quæ, melioribus repertis, prætereo. Confusio illis in verbis adsidua, veluti VI. 66. Diodor. Sic. XIV. 82. Dion. Chrysost. Or. IV. p. 66. A. etc. Wess.—Non ἰβουλόντο olim editum erat, sed ἰβούλιοντο, pro quo haud absurde Portus ἰβουλόντο scriptum oportuisse conjectaverat, ex prisca præsentis forma βουλίσμαι, unde etiam fut. βουλήσμαι. De ὀνομαίνουσι, quod sequitur, vide Adn. ad I. 68, 24. S.

4. τῇ οὐνῃ ἢ 'Αλλὰς] Diodorus τῇ μὲν Κάλαν Φακίς ἔκτισαν V. 13. magno, si scripserit ita, errore, ut dictum alias. Seneca Consol. ad Helv. c. 8.

ut antiquiora, quæ vetustas obduxit, transeam, Phocide relicta, Graii, qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula (Corsica) condescerunt; permiscens, ut sæpe veteres, Phocidem et Phocæam. Wess. — Repetitur apud nostrum idem nomen c. 166, 12. Succedente tempore Aleriam nominari invaluit, permutatis (ut sæpe alias) *l* et *r* literis. Quod ἀνιστάσαντο πόλιν ait auctor, excitantur intelligunt omnes, id est condiderunt: et sic Steph. Byz. ait, Ἀλλήλια, πτόσμα Φωκίων, nempe Φωκίων voluerat. Videtur autem verbum illud proprie significare ejectis cultoribus (ἀναστάντων ποιθίνων) urbe potiri. S.

12. καὶ μύθρον — κατισπίνανται] Hic narrata tangit Scholiastes ad Soph. Antig. 270. excitans Callimachi, forsan ex Ibide, versum, Φωκίων (immo Φωκαίων) μέχρις καὶ μίνη μέγας εἰς ἄλλ' μύθρον. VALCK.

Ibid. μύθρον εὐδέρων κατισπίνοντ.] Prior interpres (grande saxum scribens) Latina formarat ad Horatianum Epod. XVI. 25.

Secd iuremus in hæc: simul imis saxa renarint vadis levata, ne redire sit nefas.

Res eadem, verba discrepant. Horatius μύθρον massam lapideam, uti apud Strabonem sæpius, intellexit. Consimili jurisjurandi additamento Aristides ἀρεῖται μὲν τοῦς Ἕλληνας, καὶ ὅμοισιν ὑπὲρ τοῦ Ἀθηναίων, μύθρους ἱμβαλὸν ἐπὶ ταῖς ἀραις εἰς τὴν θάλασσαν, in ejus vita Plutarchus p. 334. A. Junge Turnebi Advers. XIV. 21. Wess.

CAP. CLXVI. 3. καὶ ἄγον γὰρ δὴ καί, etc.] Restitui in integrum, quod erat immutatum. Homero utor auctore 'Ιλ. β'. 834. Κῆρις γὰρ ἄγον μίλανος θανάτῳ. Supra c. 70. placuit idem, sicuti et deinceps. Memini poetam ἄγον sæpe ponere ob moduli rationem. In Nostro ea cessat. Reiskius maluit καί

ἄγον γὰρ αὖ καὶ ἴφραον, non ego. Quæ enim urgens necessitudo? Obportunius erit de fœdere addere, quod Carthaginienses inter et Etruscos coaluerat ad Tyrrheni maris et vicinarum insularum tutelam, in Pindari Python. Od. I. 139. Wess.

8. Καθμύνη τις νίκη τοῦσι Φωκαίοισι ἐγένετο] Explicant Diodori Eclog. T. II. p. 495. et XI. 12. Wess. — Conf. Suid. et Parœmiographos. Cadmea scilicet victoria dicitur, quum plus incommodi accepit victor, quam intulit. Est igitur tristis utique, sed victoria tamen: atqui hic quidem nullum victoriæ adparet vestigium; nisi cogites, quod ipso etiam vocabulo νίκη significat Scriptor, et ipsos hostes cladem accepisse, et prius ex acie se recepisse quam Phocæenses. conf. c. 82, 27. seqq. Non est autem (de quo commodè Larcherus ad h. l. monuit) confundenda hæc victoria cum ea, quam Phocæenses Massiliam condentes de Carthaginiensibus reportasse Thucydides I. 13. scribit. Conditam enim a Phocæensibus Massiliam esse sexagesimo fere anno ante hæc tempora de quibus nunc agitur, abunde idem doctus Herodoti interpres ex Eusebio, ex Scymno Chio, Timæi testimonium invocante v. 210 seq. (T. II. Geogr. Min. Huds.) ex Solino, c. 2. et ex Justino XLIII. 3. demonstravit in Adn. ad h. l. et in Chronol. Herod. p. 437 seq. Quare nec mirum admodum videri debet, quod coloniæ Massiliam ductæ mentionem nullam Herodotus fecit, quippe quæ res ad illius institutum nunc non pertinebat. Ne id quidem mirari debemus, quod Phocæenses hi non Massiliam ad cognatos suos et populares se contulerunt; quoniam arctis finibus illi conclusi, et a continente barbaris ferisque gentibus cincti erant. At tempora resque diversas utique Pausanias miscet lib. X. c. 8. p.

816 seq. ubi, Massiliæ obiter mentionem faciens, diserte ait, Phocæenses Massiliam condentes partem fuisse eorum, qui Medum Harpagum fugientes, patriam reliquerunt; hosque, navali prælio superatis Carthaginiensibus, terra ea potitos esse, quam inde ab illo tempore tenuerunt. Cui paria Ammianus Marcell. XV. 9. tradit, diserte scribens, Phocæensium Harpagum fugientium alios Veliam in Lucanis, alios Massiliam condidisse. Atque etiam Seneca in Consol. ad Helv. c. 8. de Corsica loquens: Graii, ait, qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula consederunt. Errori ansam præbere Thucydides potuit, de Phocæensibus Massiliam condentibus ita disserens, ut videri potuerit originem hujus coloniae in Cyri ætatem ponere. Ac fieri sane potuit, ut Atheniensium multi, quippe regionum ultra Italiam sitarum rerumque ibi gestarum parum gnari, duas Phocæensium expeditiones in unam confunderent. Sic quidem etiam Isocrates (in Archidam. p. 68. T. II. ed. Auger.) ait: *Φωκαῖς φύγοντες τὴν βασιλείαν τοῦ μεγάλου διαπορεύοντες, ἐκλιπόντες τὴν Ἀσίαν εἰς Μασσαλίαν ἀπεκλήσαν.* Quod si tale quidpiam compertum habuisset Herodotus, is quem omnia diligenter percunctatum novimus, quique in eadem inferiore Italia, in qua hi Phocæenses dein consederunt, sedes suas habuit, haud dubie mentionem Massilienses coloniae h. l. facturum erat. Cum Herodoto pulcre consentit vetustus Rerum Italicarum scriptor Antiochus Syracusius, cujus testimonium Strabo sub initium libri VI. adposuit. Nam, quod ibi vulgo legitur *εἰς Κύρην καὶ Μασσαλίαν*, unice vera certaue est Casauboni sententia, καὶ Ἀλαλίαν (aut Ἀλλαλίαν, ut est apud Steph. Byz.) scripsisse Antiochum. Atque ipsa hæc similitudo nominum Ἀλαλία et Μασσαλία fortasse

confusioni illi, de qua supra ad c. 165, 6. dixi, occasionem dedit. Cæterum de Massiliensis coloniae origine videndus Aristoteles apud Athenæum lib. XIII. c. 36. et Justinus XLIII. 3. quorum neuter primos colonos metu Medorum aut Persarum domo profectos memorat. S.

11. ἀπιστεύω male a dialecti legibus codex Med. avertit. Vide supra, c. 141. Wess.

CAP. CLXVII. 1. τοὺς ἄνδρας, οἱ εἰ Καρχηδόνια, etc.] Particulam εἰ remoque ipsam monstrare hæc corrupta et lacunosa esse, Cl. Reiskii sententia est: deesse enim, quid Carthaginienses cum suis captivis fecerint. De lacuna dubito; censeoque, ἔλαχόν τι (sive διποτίον) αὐτίαν πολλῶν κλίσεις, ad solos Tyrrenos spectare, et commate a præcedentibus esse secernenda. Quæ de Agyllensibus subduntur, opinionem affirmant. Sorte plures acceperant captorum Etrusci; omnes eos, sicuti et suos Carthaginienses, lapidibus cooperuerunt. Κατίλισαν refertur ad utrosque. Wess.—Suffragari Viro doctissimo nullo pacto possum, in eadem ῥήσι alterum verbum, ἔλαχε, ad solos Tyrrenos spectare; alterum, κατίλισαν, ad utrosque. Scabrosa et impedita aut defecta videri debuit oratio, si αὐτίαν ad Carthaginienses refertur: at, pronomine hoc ad Phocæenses relato, omnia satis commode procedere videntur. Carthaginienses Tyrrenique plures captivos fecerunt quam Phocæenses, eosque inter se partiti sunt; dein eosdem, in terram expositos, lapidibus obruerunt. οἱ εἰ Καρχηδ. καὶ οἱ Τυρρ. dein ἔλαχόν τι — καὶ κατίλισαν. Ego vero aliud quidpiam hoc loco desideraveram. Nempe in proxime sequentibus, præter eorum morem, subito et ex abrupto Agyllæos nominat Scriptor; quum expectantes ut prius diceret, expositos captivos fuisse

prope Agglam, Etruriae oppidum, ibique lapidatos. S.

5. Ἰμπερα] Præclare Gronov. ex Mediceo. Arbitror ex Theopompi Epitome Herodoti venisse, atque huc pertinere apud Suidam in voce: Αἱ δὲ γυναῖκες Ἰμπερον Ἰμπερα καὶ τίματα· οἱ δὲ τῶν τιτολημμένων σφίσι λήθην καταχίαντις, ἥτοις Δελφοῦς. Falli possum opinione, sunt tamen ejusmodi, ut hinc propagata dejerares. Wess.

13. ἥτις γὰρ Τίλη καλίσται] Stephani Byz. Θύλλα, quæ hinc advocatur, nata videtur ex ὈΤΕΑΑΑ male scripti exemplaris aut ὈΤΕΑΙΑ, uti Dionysio Ant. Rom. I. p. 16. dicitur. Ejusdem Stephani Βύλη in voce Ἑλῖα similes nates habuit. Lege Cluver. Ital. Ant. IV. p. 1259. Wess.

15. τὸν Κόρυον—κτίσαι ἥρωι ἱόντα] Larcherus ad h. l. ait, tradi a Servio ad Virgil. Ecl. IX. 30. Cynum, Herculis filium, nomen dedisse insulae. Mihi quidem nihil tale apud Servium reperire contigit: nec omnino, quis ille heros Cynus fuerit, mihi liquet: quem enim Cynum Diodorus Sic. V. 60. memorat, is huc non pertinere videtur. Mira vero locutio, κτίσαι — ἥρωι, condere heroem, ut vulgo interpretantur; nisi intelligas instituere heroem, et ut talem colere. Larcherus quidem monumentum Cyno erigere intellexit. Benedictus, in Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283. suspicatur, Ἰλος ἱόντα scripsisse Herodotum; fuisseque fortasse paludibus illis, in quibus hi Phocæenses (teste Dionysio Halic. Antiq. I. 20.) urbem Τίλην, quæ et Ἑλῖα, condiderunt, nomen δὲ Κόρυος. Sed hæc, ingeniosa quidem et erudita, at mera tamen hâriolatio est. S.]

CAP. CLXVIII. [3. In τῆς Θρηκίης nil mutant libri. Intellige τῆς Θρηκίης γῆς: nam Thracia Græcis ἡ Θρηκίη, Ionice Θρηκήη, ut IV. 99, 1. ubi

quidem Θρηκήη codd. Arch. et Vind. 8.]

4. Ἰατῖον πάλιν Ἀβδηρα] Refer huc vulgare olim dictum, Ἀβδηρα, καλὰ Τηίων ἀποιμία, ex Strabonis XIV. p. 953. (pag. 644. ed. Cas.) ubi plura. Wess.

6. ἱξίλαθις] Non adstipulor Mediceo, vario in isto verbo. Retinet ἱξίλαθις, IV. 145. et ἱξίλαθις V. 97. Par aliorum, etsi prava, consuetudo: de Pausania testis Sylburgius I. 11. p. 27. Lege quæ ad Moerid. Attic. notavit Cl. Pier-son. p. 13. Wess.—Non dubito equidem, Atticum auctorem ἱξίλαθις scripturum fuisse, absque *ε* ante *θ*, quæ vulgatissima etiam hujus verbi formatio est: sed, Herodotum constanter ista forma in hoc verbo usum esse, etiam atque etiam dubito. Utralibet forma ei licitum erat promiscue uti. Sin necesse esset, ut talibus in minutis sibi semper constantem eum fuisse statuere-
mus, crediderim ego prælatum fuisse istam paullo asperiores formam quæ *ε* ante *θ* ponit; quemadmodum idem alias formas amat multo etiam asperiores, ubi *φ* vel *χ* cum litera *θ* concurrunt, quo de genere ad I. 130, 8. dictum est. Quam enim formam hic nonnisi tres codices (quoad quidem novimus) exhibent, in eandem alibi, ut I. 173, 12. III. 46, 1. 51, 8. IV. 44. plures ac tantum non omnes codd. consentiunt. Similiter vero etiam καταπαύσθην (pro καταπαύθη) habemus I. 130, 2. et καταπαυσθίνος VI. 71, 1. et id genus alia. Conf. I. 186, 12. et notata ad I. 130, 7. S.

CAP. CLXIX. [7. ὡς καὶ πρότερον, etc.] Vide cap. 143. S.]

[9. τὸ δεύτερον Ἰωνίη ἰδιούλωτο] Conf. c. 6. et cap. 28. S.]

CAP. CLXX. 12. τὸ ἀνίκαθιν γίνος ἰόντος Φοίνικος] Plutarchus, hæc carpens, τὸ ἀνίκαθιν habet, de Malign. pag. 857. r. Nostro de Phœnicia Thaletis originē ex antiquissimis Democritus, Duris,

Leander; ex minus remotis Diogenes Laërt. I. 12. Clemens Alex. Strom. I. p. 352. Hyginus Poët. Astron. cap. 2. adstipulantur. Eusebius Pr. Ev. X. 4. rem in medio ponit, ἡ Θαλίη, ὅς τις ἰσσομένη Φοίνιξ ἦν· ὅς τις ἐπιλήφασι, Μιλήσιος. Utrumque verum; majores Phœnices fuerunt, ipse domicilii sedem Miletii fixit. Vide Vossium de Histor. Græc. III. p. 375. Jam quod ad Grammaticos Phrynichum, Herodianumque adinet, negantes ἀνάσθιν de superiore tempore Attica consuetudine usurpari, non ægre fero: Thomam M. inprudentiæ accuso; falsum est, quod scripsit, ὅφ' Ἡροδότου ἄπαξ ἐγρήσθαι. Wess.

CAP. CLXXI. 2. καὶ Καυνίους] Non exputo, quid præter errantem Medic. ad Καυκωνίους defendendos produci queat? Gronovius tacet. Scio a principe poeta Ἰλ. α'. 429. Cares Pæonesque jungi, prætereaque addi, καὶ Δίλιγες, καὶ Καύκωνες, διότι τε Πιλασγοί: neque nescio, Criticos ibi ex quorundam sententia τοὺς λαγομένους Καυνίους explicare. At dubia res est, sicuti Strabo XII. p. 817. (pag. 542. ed. Cas.) ostendet et Scholiastes Apollon. Rhod. II. 358. Ipse Herodotus Caucopios ignoravit, Caunios Lyciis arte iterum adjungens § 176., ubi Florentiæ nihil mutatur. (cf. cap. 172.) Præstat sane consensui tot MSS. non reluctari. Wess.

5. καλιόμιναι Δίλιγες] De Lelegibus anceps disputatio in Palmerii Gr. Ant. I. 10. Strabo Nostri sententiam amplexatur et tuetur XIV. p. 976, (p. 661. ed. Cas.) nec de Caribus discors est Conon Narr. 47. Wess.

14. καὶ ὄχανα ἀσπίς] Nihil Ælianus de Animal. XII. 30. nec Strabo dissentit, (loco modo cit.) usus etiam Alcæi testimonio et Anacreontis, cujus in fragmento Καρικῶν εὐτεργίης ὄχανου præstat, nisi qui maluerint παροιργίης cum Eustathio ad Hom. p. 707. fin. (p. 592,

13. ed. Bas.) et Etymologo MS. Bibliothecæ Trajectinæ voc. Καρίνας, qui sua debet scholiis in Ἰλ. 9'. 193. Post pauca (l. 18.) Cl. Reiskius aut περικυμίναι, videlicet ἀσπίδας, aut περικυμίνους reponit. Satis erit si αὐτὰ; ad sententiam advoces. Wess.

18. μὲν δὲ, τοὺς Κᾶρες, etc.] Male hæc et distincta et Latina consuetudine fuerunt expressa. Non docetur, post Caras longo succedente tempore, Dorienses atque Iones ex insulis fuisse egressos, et sic sedes in continenti posuisse; verum longo post tempore Dorienses et Iones Caras ex insulis ejecisse. Series orationis et res ipsa hanc requirunt sententiam, sicuti pulcre animadvertit Cl. Geinozius et Reiskius atque ante eos Portus. Hoc vide, V. 14. ἐντελλόμενος ἔκτανσεν ἡμῶν ἐξ ἡδίων Παιόνας; jubens sedibus suis Pæonas everti. Decepit interpretem μὲν δὲ, toties in his Musis absolute positum, ut I. 128. etc. Wess.

25. Διὸς Καρίου] Neque hæc Strabo neglexit XIV. pag. 974. (pag. 659. Cas.) bene distinguens inter Jovem Carium, quem Mysi pariter ac Lydi, quasi Carum fratres, venerabantur, et Jovem Stratium, de quo V. 119. Ælianus unum eundemque censuit, errans, de Animal. XII: 30. Wess.

CAP. CLXXII. 2. αὐτοὶ μὲν καὶ ἐν Κρήνῃ, etc.] Adscribam Strabonis verba, ut manifestior Celeb. Viri evadat inprudencia, Καυκωνίους invito scriptori toties obtrudentis. De Cauniis ita lib. XIV. p. 964. A. (p. 652. ed. Cas.) Φασὶ δ' αὐτοὺς ἐμογλῶντας μὲν εἶναι τοῖς Καρσίν, ἀφ' ἧς δὲ ἐν Κρήνῃ, καὶ χρῆσθαι νόμοις ἰδίαις. Quæ quidem ex Nostro esse repetita, monitu non eget. Wess.

2. προσωπιχωρήματα — πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος, ἢ οἱ Κᾶρες πρὸς τὸ Καυκωνίον] Heynius, vir immortalis memoris apud omnes qui humaniores literas amant, quum ad Iliad α'. 117. scribet, ἢ h. l.

intelligendum esse μάλλον ἢ οἱ Κᾶρες, animum non adverterat ad id, quod continuo adjicit Noster, τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχω ἀστρεψέως διακρίναι. Illud etiam ibidem sive fugienti calamo longe doctissimi viri excidit, sive typothetæ culpa erratum est, ut ἴθις pro ἰθιός scriptum sit. S.

11. μίχρει οὖρον τῶν Καλυνδικῶν] Vulgari debuerat: ad fines usque Calyndensium. Si montes designarentur, οὐρίων esset scribendum. Vallam tamen Cellarius et alii sequuntur, turpius errantem in istis pag. 83, 16. (I. 206. 5.) ἡρίας ἀνίχου ἰρίων ἀρχοντας. Nostro loco populus insanus ad suæ regionis fines usque Deos exigebat peregrinos; contra Cicero in Verr. IV. c. 35. Segestanas, ait, matronas et virgines convenisse, cum Diana exportaretur ex oppido, — thure odoribusque incensis usque ad agri fines. prosecutas esse. Lecti Spartanorum Themistoclem dicuntur comitati μίχρει οὖρον τῶν Τριγυτικῶν Herod. VIII. 124. ad Tegeaticos usque fines. Suidas: Παρὰ Ἡρόδοτον Οὐροί, οἱ ὄροι, τὰ ἰερόθια. Aspero plerumque scribuntur spiritu tam nomen quam verbum οὐρίζιν. Lib. V. 52. legitur μίχρει οὖρον τῶν Κιλικίων. Lib. III. 90. ἰπ' οὖροισι vulgavit Gronov. pro οὖραι: similiter in loco vexatissimo III. c. 5. capiendum μίχρει οὖρον vel οὖρον. VALCK.—Interpres errorem excusare non potest, neque Editores negligentiam, qui Aldum et Hervagium duces recusarunt. Nævum deteraserat Casaubonus ad Strabon. XIV. p. 963. (p. 651. ed. Cas.) eluit quoque Latinis emendatis Geinozius. Wess. — Vera Ionum scriptura οὖρος et οὐρίζιν est, leni spiritu. S.

CAP. CLXXIII. 8. οἱ δὲ Μιλούται, τόσι Σόλυμοι] Cl. de Pauw moratum est illud τόσι, quoniam Steph. Byz. Μιλούται, πρίστρον Σόλυμοι. Gemina Strabo XII.

p. 858. (pag. 573. ed. Cas.) imitatus Nostrum et nominatim adpellans; quod illum tamen fugit. Mavult ποτὶ Σόλ. quondam Solymi adpellabantur. Non adplaudo: τόσι liquido spectat τὸ πωλαιόν, et manum medicam renuit. Adi inferius VII. 92. Wess.

[12. ἱξιλαθίς] Vide ad cap. CLXVIII. 6. notata. S.]

16. οὐδαμῶσι ἄλλοιςι συμφέρονται, etc.] Nollem tantopere sudasset pro Medic. vir Clarissimus: συμφέρονται scribentis error peperit. Vide lib. VI. 59. Explicuit erudite hunc locum Jac. Perizonius, V. Cl. Triad. Dissert. I. p. 37., quem studiorum consortem et Academicum operis collegam cur Gronovius nominare contemserit, nunc non dico. Addo Orestæ dictum ex Euripidis Elect. 935. καίπινους στυγῶ τοὺς παῖδας, ὅστις τοῦ μὴν ἀρσενίος πατρὸς οὐκ ἀνέμασται, τῇδε μητρὸς ἐν πόλει. Athenis, teste Varrone, statutum fuit, ut nullus nascentium maternum nomen acciperet, sive μητρώδην adpellaretur, apud Augustinum Civit. Dei XVIII. 9. Adplica ad hæc Suidæ τῆς μητρὸς ὡς αἰῆ καλιῖται. Wess.

17. καλίουσι ἀπὸ τῶν μητέρων ἰωνοὺς, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν πατέρων] Quam Lyciorum non sanequam absurdam memorat Herod. consuetudinem, tradidit et Phlarch. T. II. p. 248. d. νόμος ἦν τοῖς Ἑανθίοις μὴ πατρώδην ἀλλ' ἀπὸ μητέρων χρηματίζιν. Alia quædam isti mori congrua Nicolaus addidit Damascenus in Ἐθῶν συναγωγῇ (libello, cujus excerpta collegit H. Vales. p. 510. etc., hunc fuisse titulum e Stobæi pag. 614. colligas:) apud Stobæum, p. 292, 23. Λύκιοι τὰς γυναῖκας μᾶλλον ἢ τοὺς ἀνδρας τιμῶσι: καὶ καλοῦνται μητρώδην, τὰς τε κληρονομίας καὶ θυγατρὰς λίσσονται, οὐ τοῖς υἱοῖς. Hoc Athenis atque alibi quia fuit inauditum, Demosthenes contra Boeotum p. 577. §. 11. (p. 997. ed.

Reisk.) καὶ τίς, inquit, ἤκουε πῶποτε, ἢ κατὰ ποῖον νόμον προσπαρογράφουσ' ἄν (τὸ τοῦ μητρὸς ὄνομα); Materno genere superbus Megacles, ὁ Κισύρας, audit Aristophani Ἀχαρν. v. 614. Homero prorsus inusitata (quod monuit Heraclit. Allegor. Hom. p. 417.) μητρωνυμικά. (Ab aliis) ποῖtis adhibentur Ἀητοῖδης, Δαναοῖδης, Νισεῖδης: ἡ τιστὰς, numerus quaternarius, Pythagoricis Μαῖαδης dicebatur, utpote τοῦ δυάδης, Μαῖας dictæ, filiolus: Etymol. M. p. 166. VALCK.

19. ἀναμύνται] Ionicum flexum ἀναμύνται conservavit Ed. Aldina; genuinum, si verum est quod scribit Suidas, Ἀναμύνεσθαι ἐστὶ τοῦ καταμύνιν positum ab Herodoto. ἀναμύνται, Küstero probatum ad Suid., attulit Jo. Jac. Wetstenius ad Marci xiv. 72. sed cum milienis aliis rectius omisisset. VALCK.—Speciosa erat H. Stephani emendatio, ἀναμύνται, commemorat. Sed mutari vulgatum vetat et librorum consensus et veterum Lexicographorum auctoritas. Cognatus quodammodo ejusdem verbi usus cum eo qui hic obtinet, ille est, quo ἀναγινώσκιν, legere, significat; quem usum idem Suidas adnotavit, cum quo Hesychius consentit, in Ἀνμύν. 8.

CAP. CLXXIV. 7. τοῦ Βυβασσίνης] Is. Vossii emendatio est ad Melam I. 16, 10., merito laudata et probata Gronovio. Nihili enim Βυβασσίνης, quod in libris. Chersonesi hæc regio Bubassus, apud Plinium lib. V. Hist. Nat. c. 28. Urbs, unde nomen, modo Βύβαστος, modo Βύβαστος. Vide ad Diodori V. 62. WESS.

13. ἱπτός δὲ] Una duntaxat litera mutata legerim: ἱπτός δὲ πᾶσα ἐφὶ ἰγίνιτο: id est ἱπτός δὲ πᾶσα ἢ χώρα ἐφὶ ἰγίνιτο (sive ἦ) ἦτος; extrinsecus enim tota ipsorum regio erat insula. Paulo superius ista leguntur, ἰούσης πάσης αἰῆς Κινδῆς, πλὴν ἐλλίγης, περιφύου. Istum quinque stadiorum Isthmum voluerunt

perfordere, cui, quod non esset insula, peninsula debebat Cnidiorum: vid. Pausan. V. pag. 440. Commodè succedunt quæ sequuntur apud Herodotum, in quibus ego quidem nihil desidero. VALCK.

Ibid. ἱπτός δὲ πᾶσα ἐφὶ ἰγίνιτο] Quæ in hæc verba animadvertit vir doctus, Miscell. Lips. Volumen VII. p. 621. et VIII. p. 298. ostentabit. Ipse scripto ad me minore molimine, ἰγγός δὲ ταῦτά ἐφὶ ἰγ. parum aberat, quin opus illud ex ipsorum sententia perficeretur: aut σικώτης δὲ ἐφὶ ταῦτα ἰγίν. non sine causa faciebant. Conjecturæ illæ alacrem ingenii volubilitatem declarant. Mihi licebit esse tardiori. Doceat intra eam fossam, quam deprimebant, Chersonesum (peninsulam) universam tum fuisse, atque insulæ ferme instar. Eum in modum, qui confertim intra urbem se penetrarunt, ἀδρίην ἱπτός γασμῶν, in Parthenii Erot. c. 9. et de Chersoneso Thracia obportune Noster VI. 36. ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦτον ἡ Χερσόννησος σίωα πᾶσα ἵπτι. WESS.—Haud dubie recte habet ἱπτός, scil. ἱπτός τοῦ ἰσθμοῦ: et πᾶσα intelligitur χώρα, quod vocab. proxime ex præcedit et sequitur. Quare nulla ratio habenda conjecturæ a Toupio ambiciosius jactatæ, in Epist. Crit. p. 61. ed Lips. ἀνίδωτος; pro ἱπτός reponere jubente; quam tamennovationem nuper etiam Barkerum, virum doctum, (in Classical Journal, Vol. IX. p. 490 seq.) patronum invenisse, ex Boissonadi mei literis ad me datis intellexi; sed ille quidem verba ἀνίδωτος δὲ πᾶσα ἐφὶ ἰγίνιτο paullo inferius post τοῦ δέουσαν reponenda censet. Nec vero opus erat operoso alterius Viri docti (I. W.) molimine, vulgatam hujus loci scripturam (in eodem Classical Journal, No. 20. Vol. X. pag. 326 seqq.) contra Barkerum ita defendentis, ut verba ἐφὶ ἰγίνιτο interpretetur quasi esset ἑστὶ ἐφὶ

ἐν ἱσθμῷ, and all within the isthmus would have become secure in their power. Planissima sententia est, quam in versione Lat. expressimus: Erat autem universa illorum ditio intra isthmum: nam Cnidia terra, id est, Cnidiorum ditio, ibi terminabatur ubi isthmus ille peninsulam continenti iungebat. S.

19. ἡ δὲ Πυθίη σφί, etc.] Senarios Apollinis Pythii exagitat Œnomaus apud Eusebium Præp. Ev. V. pag. 220. VALCK.

CAP. CLXXV. 3. αὐτοῖσι τι καὶ] Primo aspectu scribendum potius videretur, αὐτοῖσι τι, ἢ καὶ τοῖσι περικύκλοις, prouti cepit interpres: plura tamen tuentur vulgatam. Mirificum autem illud ostentum, quo malum imminens Pedasensibus horumque vicinis portendebatur, hic suo loco commemoratur; infra lib. VIII. c. 104. loco, ut arbitrator, satis alieno: atque adeo etiam attendenti videri poterunt ab aliena manu Herodoteis quæ huc spectant illic interjecta. Verba Strabonis ad Herodoti loca jam contulerat ante Casaubonum P. Leopardus Em. VII. c. xi. p. 180. VALCK.—In Lat. Vers. adde: sive ipsa, sive eorum vicinis. S.

4. τρεῖς σφί τοῦτο ἱγίστου] Dicitur VIII. 104. Wess.—Strabonem conf. lib. XIII. p. 611. S.

7. Λίδη] Mons Carisæ, cui nomen Lide, mihi se, quod quidem recordeo, alibi non obtulit. Prior interpres Lyde expressit, cui congruit Ptolemæi Geogr. V. 3. oppidum Carisæ Λύδαι: quod tamen nomen Geographi libri varie scribunt; in Ulmensi versione anni 1486. Clyde; Χύδαι Coislin. in codice. Wess.

CAP. CLXXVI. 4. συνήλυσαν] Mihi quoque sincerum videtur. Nisi tamen ista præcessissent proxima, παταλιθίνης ἢ τὸ ἄστυ, difficulter constitui posset, utrum posuisset Herodotus συνήλυσαν, an συναίλυσαν, vel συνήλυσαν: siquidem

ista tria reperiuntur in re simillima adhibita. Pheronem scribit Herod. II. 111. mulieres ἰς μίην πύλιν — συναίλυσαντα ὑποκρῆσαι πάσας ἐν αὐτῇ τῇ πύλιν. Alterum, hic merito repudiandum, legitur III. 45. ubi civium liberos et uxores Polycrates ἰς τοὺς ποταμούς συναίλυσαν εἰς ἰσθμῷ ὑποκρῆσαι. Recentioris ævi Xanthiorum simile huius facinus denarrans συναίλυσαν Philo præbet Jud. p. 883. x. Attingit hanc historiam similesque commemorat Casaubon. Anim. in Athen. XII. c. VII. (ad p. 529. b.) VALCK.

7. ταῦτα δὲ ποιήσαντες, etc.] Animosum hoc et triste in defendenda libertate exemplum Xanthii Alexandri Magni et Cassii Brutique per Asiam expeditionibus iterarunt, meriti Philonis Jud. præconia, Quod omnis Proh. Liber. p. 883., et Appiani, in Harpagi nomine aliorum culpa vitiosi, Bell. Civ. IV. p. 1017. (cap. 80. T. II. nostræ ed. p. 633.) qui sua Plutarcho debet in Bruto p. 998. Wess.—Plutarcho nihil debere Appianum, abunde alibi demonstravimus. S.

CAP. CLXXVIII. 3. τῆς Νίνου ἀναστάσεως γινομένης] Vide supra, c. 106. Mirum vero accidit Arch. ἀναστάσιν. Scribæne in animo fuit secundus casus virilium Κροίσου, Βάκχου, Πυρριστεράτου, Μιμβλάρου et similium? Non dixerō. Wess.—Videri poterat ἀναστάσιν istud scioli cujusdam temeritati ortum debere, qui, quum Ionicas ubique formas restituere vellet, hoc vocabulum ita formavit, quasi primus casus ἀναστάσεως esset. Nusquam quidem alibi, nisi in propriis nonnullis nominibus, genitivus casus nominum secundæ declinationis in *ω* formatus reperitur. S.

9. ἐγδράκοντα καὶ τετρακίστιον] Amplitudinem urbis iisdem stadiis circumscribunt Plinius N. Hist. VI. 26., Philostratus vit. Apollon. I. 25. et Orosius II. 6. Ctesias, Clitarchus, Strabo, Cur-

tius dissentiunt, de stadiorum numero centum ferme auferentes. Itaque Nostrium errasse Is. Vossius profitetur, et confudisse nobilissimas urbes Ninum et Babylonem: illius ambitum stadiorum fuisse CCCCLXXX., non hujus. Observat. Var. c. 8. Quæ docte disputata, certa non sunt, et pæne arbitraria. De Nini et Babylonis spatio Diodorus II. 3. et 7. Wess.— Varias virorum doctorum sententias super ista Scriptorum discrepantia retulit Larcher in Adnot. ad h. l. De vocat. ὀγδῶνonta oblitus eram in Var. Lect. (ed. S.) monere, sic cum iota sub ω scribi in edd. omnibus libris, excepto Schæf. De suis codd. nihil hic adnotavit Wess. Noster cod. F. (qui alias frequenter iota adjicit, ubi alii negligunt) ὀγδῶνonta scribit absque iota, sic vero et Pa. et alii puto MSS. omnes; quos secutus sum cum Schæf. Cf. Var. Lect. (ed. S.) c. 163, 8. S.

14. ἡ δὲ βασιλῆος πῆχυς, etc.] Lucianus Catapli c. 16. de quodam beatulo, καὶ μετρουχὶ καλλίῳ καὶ ὑψηλότερος ὅλη πῆχυ βασιλικῇ: in quæ criticus, ὁ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους, prorsus ad Herodoti mentem. Satis adparet, regium cubitum Persicum intelligi: Persarum enim reges βασιλεῖς dici adsolebant. Vulgaris cubitus Asiaticus est et fortasse Samius, quem II. 168. Ægyptio parem, et ἑξαπάλαιστον sive sex palmarum esse in eadem Euterpe cap. 149. perhibet. Atque hæc de cubiti mensura. Ecce aliud animadvertendum. Muri Babylonici crassitudinem et altitudinem minime eamdem finierunt Herodoto recentiores. Plinii ducentos celsitudinis pedes, hinc inconsiderate depromptos, examinavit Salmasius in Solin. p. 871. Examinavit eosdem, sicuti et Ctesiae, Diodori, Philostrati atque aliorum aberrationes, Olearius in Philostrati vit. Apoll. I. 25., quos consule. Wess.—

Adde quæ Larcher ad h. l. contulit. S.

CAP. CLXXIX. 4. ἰκάνοντες δὲ πλίνθους] Nihil inest dictioni, quod ingratum sit. Πλινθευγῆς, πλινθευλῆς, πλινθευλῆς sunt in Polluce VII. 163. Latinis ducendi lateres, ducti lateres, ducere lateres, usu teruntur in Vitruvii II. 3. Plinii Hist. Nat. XXXV. 14., Græcorum exemplo. ΠΑΙΝΘΟΤΞ ΕΙΡΤΞΑΝ in Pyramide latericia regis Asychis II. 136., cui convenit Vatis Nahumi c. III. 14. ἰζυρεν πλίνθον, trahe sive duc lateres. Wess.

6. καὶ διὰ τρεῖς πόντους δέμον πλίνθον, etc.] Salmasium et Fabrum, temere hæc vellicantes, coërcuit Gronov. beneque τρεῖς πόντους δέμον expedit. Glossarium Sangermanense, Δέμον, οὐκ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐφ' οὗ συνήθηκα τάντισι 'Ἡρόδοτος A. καὶ B., nimirum hoc loco et II. 127. (Conf. Polyb. X. 22, 7. et quæ ibi olim notavimus.) Id male, quod τρεῖς πόντους πλίνθον alas arundinum esse Vir Cl. jussit; cui quidem decreto valide Grammatici obnituntur, Scholiastes Herodoti, Hesychius, Suidas, G. Corinthus, (Gregor. dial. Ion. §. 107. ubi cf. Koen.) quamquam non eodem omnes pacto, crates, πλίνθονα, interpretati. Tum præter ceteros Thucydides II. 76. ἰς τρεῖς πόντους πλίνθον ἰνίλοντες: ubi Critici: πλίνθονα, ἀπὸ πλίνθονα ποιημένοι, rectissime: nam quæ sequuntur, non panuculas arundinum, sed texta et crates requirunt. Jure ergo Salmasius et Reiskius hoc probarunt. Quod autem crates eas inter laterum ordines stiparint structores, non alia fortasse causa impulsu fecerunt, quam ut bitumini essent ligamento; prorsus uti Syracusani τὸν ἰλὸν πλίνθονα, arundinem palustrem, adhibuerunt πρὸς τὴν σύνδεσιν τῆς κοίτης, ut calx ligaretur magis, in Diodori XIII. 113. Quem quoque in usum Vitruvius tomicem commendat ex sparto Hispa-

nico, arundinem Græcam, et, si ejus copia non sit, palustrem, de Architect. II. 3. Forte quoque non omnes latericias conpagas, sed imas triginta, ita constiparant, quod structuræ series, uti hic expingitur, videtur innuere; cujus quidem instituti rationes habere potuerunt varias. Ut ut est, non laudo correctiones Corn. de Pauw, διὰ τριήκοντα πλίνθων ὧμων τειχοῦς καλῶς διαστοιβάζοντες, quippe violentas et veri colore defectas. Quis ὧμων τειχοῦς de ima murorum parte accipiet? ut alia ne tangam. Wess.—In Latinis nostris mutata hoc loco nonnulla velim. Primum, quod scripsi loco calcis, rectius fuerat loco luti. Tum, pro arundinum alis, intelligo debuisse ex Wesselingii observatione crates vel craticulas arundineas poni. Denique, quod istud, διὰ τριήκοντα ὧμων πλίνθων, (ubi πλίνθων collectivè dici adparet) de tricesimo quoque laterum ordine interpretatus sum: videri debuerant utique per se Græca verba eam in sententiam accipienda; in quam etiam a plerisque interpretibus (in his Wyttenbachio, Select. p. 353.) accepta video. Sed, siquidem (ut consentaneum est) firmitati operis inservire debuit arundo cum bitumine inter laterum ordines interserta, exputari ægre potest cur nonnisi tricesimo cuique ordini interposita fuerit. Quare cum Wesselingio, cui in hoc Salmasius prævit, (Exercit. Plinian. p. 1230.) triginta ordinibus laterum (nempe triginta imis ordinibus) interpositas fuisse illas arundineas crates crediderim, nec adseverarim tamen. Cæterum muri veteris descriptionem, in quo interserta inter laterum ordines strata arundinea erant, habes in Tavernerii Itinerario, lib. II. c. 7. T. I. p. 295, ed. in 8. S.

[9. οἰκήματα μονόκωλα] Domunculas unius contignationis reddiderat Valla, suffragante Æm. Porto. Domunculas unius membri posuit Gronov. id est,

unius conclavis, ut idem in Notis ait, probante Wyttenbachio, Select. pag. 354. et Schneidero in Lex. crit. voce Μονόκωλος: nec multum Larcherus abiit, reddens des tours qui n'avoient qu'une seule chambre, scil. turres ex Strabone adsciscens, qui tamen multa in hac descriptione ab Herodoto dissentientia habet, lib. XVI. p. 738. Et satis quidem commoda interpretatio ista debebat videri, si modo usquam voc. πῶλον illa notione usurpatum reperiretur. Nam, quod Nostri verba II. 126 extr. huc traxit Gronovius, quem etiam secutus Schneider l. c. unum quodque conclave pyramidis intelligit; id quidem prorsus alienum est, quum manifeste ibi ἱκαστον πῶλον unumquodque *latus* significet: cum quo loco si conferas II. 124, 23. videbis ibi eadem notione vocab. μέγεθος (faciem, superficiem) poni. Neque alia notione apud eundem Nostrum IV. 62, 6. et IV. 108, 4. vocab. πῶλον usurpatur. Quare μονόκωλα οἰκήματα intelligenda putavi domunculas unum continuum latius, unam continuum superficiem offerentes, id est, contiguas et uno tenore continuatas. Sed, ut apud Plutarch. de Pueror. Educ. cap. 9. extr. (aliis II. 7.) μονόκωλος λόγος idem est ac μονῶδες et οὐ πικίλος, sicut l. μονόκωλα οἰκήματα dici videntur domunculæ uniformes, simillimam cunctæ frontem præferentes. S.]

[10. τὸ μέγεθος—τετράγωνον περίλαον] In ea regione ubi olim urbs Babylon stetit. vidisse se adfirmat Tavernier in Itinerar. lib. II. c. 8. pag. 297. muri reliquias ea crassitudine, ut sex vehiculis una fronte currentibus spatium esset: lateres igne cocti denorum pedum in longitudinem et latitudinem erant, trium pedum altitudine. S.]

15. "Ἦς καὶ τῇ ποταμῷ τὸ ὄνομα] Etymologus MS., de quo supra, (ad c. 171, 14.) "Ἦς ὄνομα ποταμοῦ, ὡς φησι Ἡρόδοτος καὶ Γύλαξ ὁ ἱστορικός, atque alibi iterum.

Αν Σκύλαξ est? Eustathius in Iliad. p. 877, 16. (827. 19. ed. Bas.) habet his consimilia, sed καὶ τις δὲ Φύλαξ ἰσσομένης, quem non magis cognitum habeo. Adseverat S. Bochartus Phaleg. IV. 17. Arabibus illud flumen nunc Isa esse et dici, non sine lapsu; aliud est, accurate descriptum a Golio in Alfergan. pag. 125. Nomen etiam illi multo recentius venit ab Isa, Alis filio, Alman-soris Chalifæ patruo; neque hoc insuper habuit Steph. le Moyne Var. Sacr. p. 136. Wess.

CAP. CLXXX. 3. ἔξ Ἀρμενίων] Supra c. 72. ἔξ Ἀρμενίου εὐρείας, quod planissime expressit Dionys. Perieg. 989. Verum quod hic scribitur, non discrepat. Vide Procopium Bell. Pers. I. 17. et Salmas in Solin. p. 437. Wess.

6. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦτου, αἱ ἱστικαμπαὶ, etc.] Inpeditior verborum ordo Cl. Pauw movit, ut τὰς ἱστικαμπὰς παρὰ χ. in. mallet; Reiskium vero, τῇ αἱ ἱστικαμπαὶ — ποταμῶν, αἰμασιῇ, etc. cui ego adsentirer, si quid esset innovandum. Gronovium vide, nimium tamen in rixa super τῇ ἀρμενίῳ, de qua Dissert. Herod. c. 5. (Per epergesia, sive adpositionem quam vocant Grammatici, juncta ista esse, αἱ ἱστικαμπαὶ et αἰμασιῇ, monuerat Gron. citans etiam aliud exemplum, ubi alterum nomen in plur. num. alteram in sing. positum, ex I. 205, 8. seq. Cæterum in Nota ad h. l. idem Jac. Gronovius, pro sua et humanitate et comitate, diris omnibus devovit bonum Kiisterum, quod ille ad Said. voc. αἰμασιῇ adnotare oblitus est, pro vulgato ἡρμαζον ibi ἀρμενίῳ scriptum oportuisse.) Mox οἰκον ex Arch. refluxissem, scriptoris consuetudini inherens; nisi οἰκίῃ et οἰκίᾳ parili usu deposuisset I. 114. III. 51. IV. 79. Excusari autem non potest Dionysius Halic., quum Art. Rhetor. c. 1, 3. ὡς πον καὶ Ἡρόδοτος πιστάρεφα

καὶ ἑξέρροφά φησιν εἶναι ἐν Βαβυλῶνι, si errantem memoriam in lapsus patrocini-um repudiet. Wess.

10. καὶ τὰς ἱστικαρσίας] Imo vero legendum καὶ ἱστικαρσίας. Articulus in ista sede locum non invenit, definiens orationis quod dicitur subjectum: Babylon κατατίθηται τὰς ὁδοὺς ἰθίαις τὰς τε ἄλλας, καὶ ἱστικαρσίας τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἰχούσας: in vias fuit divisa, ceteras quidem rectas, sed transversas quæ ad flumen ferebant. De Syracusarum Acradina Cicero in Verr. IV. c. 53. ceteræ urbis partes una via lata perpetua multisque transversis divisæ. Ferri nequit articulus his positus apud Herod. lib. V. c. 77. οἱ δ' ἱστικοῦται: scribendumque, ἱστικοῦται δὲ ἱστικόντες οἱ παχίαι τῶν Χαλκιδίων. Recte legitur lib. VII. 218. κατατίθησθαι μὴ οἱ Φοκίαι ἱστικὰ Λακωνικαίμινι. Lib. VIII. 26. συνθεσθῆναι τὸ ἄλλων ἐν στίβον. Lib. IX. 11. ζήνους ἰστικόντες τοὺς βαρβάρους. Credī vix potest quam frequenter in minutis hisce fuerit ab hominibus etiam Græce perdoctis peccatum. Nostro loco si scriptus Codex præberet καὶ δὴ καὶ ἱστικαρσίας, genuinum videretur. VALCK. — Vera utique Viri doctissimi de hoc genere observatio est: at nunc quidem non erat ei locus. Nec enim, ut ille sibi persuaserat, opponuntur hoc loco ὁδοὶ ἰθίαι et ἱστικαρσίας; sed omnes urbis viæ erant ἰθίαι, rectæ, et ad lineam sectæ, tam reliquæ, αἱ ἄλλαι, quam transversæ, αἱ ἱστικαρσίας, quæ ad flumen tendebant. Sed de Valckenarii in interpretandis istis verbis errore jam monuisse video Schæferum ad Gregor. p. 564. De altero loco, V. 77. dicemus, ubi eo pervenerimus. κατατίθηται τὰς ὁδοὺς idem valet ac κατατίθησθαι ἰχου, quemadmodum paullo ante (l. 5.) τὸν ποταμὸν ἰστικόντες, i. e. ἱστικαρσίας ἰχου. S.

[12. *ισήσαν*] *Ἐπύσαν* cum iota sub *η* ediderat Reizius; priores *ισήσαν* abeque iota. S.]

[13. *φίρουναι καὶ αὐταὶ ἐς αὐτὸν τὸν ποταμὸν*] Duo verba *καὶ αὐταὶ* si h. l. abessent, nemo desideraret: quæ, ut prorsus inutilia, ac temere e superioribus repetita, abjicienda Werferus censuit, Act. Philol. Monac. T. I. p. 83 seq. Agnoscunt ea tamen libri omnes, et tueri locum possunt: sicut viæ transversæ versus fluvium tendunt, sic *ίτες* hæc portulæ non modo ad fluvium tendunt, sed ad ipsum fluvium ducunt, sub ipsis his portulis præterlabentem. S.]

CAP. CLXXXI. 4. *ἰν τῷ ἡν τὰ βασιλῆα*] Adstipulor Gronovio, *ἰν τῷ μὲν*—corrigenti. Hiat alioqui sententia. Confer Diodorum II. 8. Wss.—Tum IDEM in Addendis ait: “Ista *ἰν τῷ ἡν τὰ βασιλῆα*” adjutabat doctissimus Gisb. Koenius, “*ἰν τῷ μὲν ἰν*” — *ἰν δὲ τῷ ἰσέειν*, opera “minime spernenda.”—Hiare utique quodammodo videri poterat oratio: et commodissimæ præsto sunt virorum doctorum emendationes. Relegatum tamen nolim Homericum verbum *ἡν*, quod tenent uno cod. F. excepto libri omnes; et ipsum *ἡν*, quod hic habet, haud dubie ex illo corruptum est. Rarior quidem apud Nostrum hæc verbi forma; superest tamen etiam c. 196, 17. alibi fortasse a librariis oblitterata aut incrustata, ut c. 122, 11. qua ratione forsitan etiam c. 180, 12. verum erat *ισήσαν*, ab aliis in *ισήσαν* mutatum. Commode quidem *μὲν* h. l. adjiceretur, sed necessaria non est particula: sæpe Noster omittere conjunctivas particulas amat. Necessarium vero verbum præteriti temporis *ἦν* vel *ἦν* cui opponitur quod mox de Beli templo ait, *ἰς ἡμὶν τοῦ ἱεῖος ἱόν*. Verbum *εὐερίχιστος* impersonaliter accipiendum, munitum erat, i. e.

munitiones, munita loca exstructa erant. *ἰν τῷ* idem est ac *ἰν τῷ ἱόν*. Ad *περιβόλῃ* etc. ex præcedente verbo intellige *εὐερίχιστος*, nempe *τὰ βασίλεια*. Qua copia laborare codicem F. in Var. Lect. (ed. S.) dixi, eadem et cod. Med. laborabat, quem imperite secutus Gron. sic edidit *περιβόλῃ τε μεγάλῃ τε*. S.

[5. *Διὸς Βήλου ἱερὸν*] De Beli templo consuli potest Caylus in Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XXXI. p. 42 seq. ubi etiam icon tabula ænea expressa: et Danville in Mem. de l'Acad. T. XXXVIII. p. 255 seqq. Solidæ turris, quæ mox memoratur, reliquias vidisse sibi visus est Niebuhr prope oppidum Hella: cujus vide Itinerar. T. II. p. 289 seq. S.]

8. *σταδίον καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ ὄρος*] Lapsus prioris interpretis, sive Heresebachii, in Latinis crassitudine simul et altitudine, merito reprehendit S. Bochartus Phaleg. I. 13. Nihil de altitudine. Wss.—Hoc caput (inde a lin. 3.) et duo proxima capita desunt versioni Vallæ. Conf. Wss. ad c. 183, 10. S.

10. *μήχρησιν οὐκ ἔστω πύργων*] Reiskius mavult *μήχρη καὶ ἔστω*, citra necessitatem. Wss.—Herodoteus scribendi mos non est oblitterandus. Lib. II. 19. *μήχρησιν οὐκ αὐτὸς ἐρεώσαν τὸν Θερίων*. II. 53. *μήχρησιν οὐκ ἐρεώσαν*. II. 173. *μήχρησιν οὐκ ἐρεώσαν*. III. 104. *μήχρησιν οὐκ ἐρεώσαν*. Ionismus et in his poscit *μήχρη*. VALCK.—Et me hic *μήχρη* malle, in Var. Lect. (ed. S.) significavi. S.

CAP. CLXXXII. 1. *ἡμὶν μὲν οὐκ ἔστω λήγοντες*] Ita prudenter, (nunc quidam) et sine superstitiosa credulitate. Turpissimæ fraudes veteratorum fuerunt, quibus sæpius, quam proditum litteris est, simplicitati matronarum et puellarum illuserunt. Quid Paullinæ, Imperante Tiberio, evenerit, notum ex Jose-

pho est, Ant. Jud. XVIII. 3, 4. Vide Jo. Clericum in Hesiodi Theog. v. 940. Wess.

4. Quatuor verba, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον inducit Reiskius, ne bis idem dicatur. Ego, si quid mutandum, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον praeferrem. Wess.—Verborum copiam, quæ inutilis redundantia videri possit, non omnino respuit Nostri stylus: at hic tamen non prorsus otiosa videri debet repetitio. Pro Ionico κατὰ τὸν τρόπον (l. 3.) est κατὰ τὸν τρόπον in Pa. S.

5. κομᾶται ἐν τῇ τοῦ Διὸς, etc.] Strabo XVII. pag. 1171. (pag. 816. d. ed. Cas.) Jovi Thebæo εὐδαίμονα καὶ γένους λαμπροτάτου παρθένοι ministrare perhibet; sed talem, qualis scurræ Petronii Quartilla. Wess.

10. ἴσω ἐν τῇ νῆϊ] Dedi scriptis Codicibus, ne negligenter; etsi in re ipsa differitas nulla. Josephus in Paullinæ historia, ἴδων ἐν τῇ νῆϊ. De statuto tempore, quo Apollo Patara invisebat. Servius ad Æn. IV. 143. Nam constat, Apollinem sex mensibus hiemalibus, apud Patara, Lyciæ civitatem, dare responsa, unde Pataræus Apollo dicitur, et sex æstivis apud Delum. Wess.

CAP. CLXXXIII. 4. τὸ βάλεον rectissime Gronovius vertit gradum, exemplo Curtii; qui Diodori XVII. 66. τὸ κατὰ τὸν θρόνον ἐπιβάλεον suo sermone expressit. (lib. V. c. 2.) Vide Brissonium Regn. Pers. I. 76. p. 104. Wess.

30. λεβαντοῦ χίλια τέλαιντα] Valæ grandis dica impingitur (a Gronov.) ob centum millia talentorum, quæ olim in Latinis: verum ejus caussa melior est. Codex, quem secutus est, hæc omnia, sicuti Arch. Vind., præterit. (Vide supra, ad c. 181, 8.) Absunt etiam a P. Phœnice, hiatus aliqui versionis Laurentianæ sarciente. (In Phœnicis editione nullos suppleri Valæ hiatus, sero ipse Wess. agnovit.) Debetur peccatum Heresbachio. At-

que hoc visum fuit verbo monere, ut criminatio cesset. Wess.

[12. ἔτι τὸν χρόνον ἰκύνει] Tempore illo, quod mox definit Scriptor, scil. Xerxis ætate. Quod mox addit, ἰγὰρ μὴ μιν οὐκ εἶδον, clare ostendit, ipsum Herodotum Babylonem vidisse. conf. c. 181, 6 seq. S.]

15. Πιέξης δὲ ὁ Δαρίου] Redux ex infelice in Græcos expeditione, auctore Arriano Exp. Alex. VII. 17. Junge Diodorum II. 9. Wess.

CAP. CLXXXIV. [2. ἐν ταῖς Ἀσσυρίοις λόγοις] Cf. Wess. ad c. 106, 9. S.]

4. τῆς ὀκτατρὸς γενιῆς πέντε πρότερον, etc.] Quinque hæc generationes annorum circiter clx. in varias angustias doctissimos coëgerunt viros. Jos. Scaliger, ut aliquis Ctesiam inter et Herodotum consensus esset, nec Semiramidis ætas tam sera haberetur, πέντε ἐν πιντήκοντα mutavit, in Notis ad Fragmenta Vet. p. 42. Camp. vero Vitringa, magnus et eruditus Theologus, alia ex causa γενιῆς ἰή sive διηπαπίντε, Comment. in Iesaiam c. xiii. p. 484., quæ quoque conjectura Galei Herodoto adscripta cernitur. Neutra opus est. Non agitur de Semiramide, Nini conjuge: Nimum certe Herodotus in Musis uxoremque ejus nusquam deposuit. Describitur regina Babylonis Semiramis, quæ aggeribus objectis restagnans flumen coërcuerit. Assyriam fuisse non meminit, nedum Babylonem condidisse. Errat enim Stephan. Byzant. in Βαβυλῶν, Nostro errorem exprobrans de Semiramide, quam struxisse illam urbem perhibuerit. Fuerunt, uti significavit, Babyloniorum reges plures: testatur eorumdem memoriam et nomina Canon Astronomicus sive Ptolemæi: sunt quoque in sacris nostris tabulis: horum uni centum et sexaginta annis ante Nitocrim Semiramis hæc enupsit, operaque absolvit, de quibus heic loci. Plu-

res autem reginas in Asia olim fuisse, quibus Semiramidis fuerit titulus, aliunde constat. Vide Scaligerum ad Chron. Eusebii A. DLXXXIII. et Bouherii Dissert. Herodot. c. 2. Wess.

CAP. CLXXXV. 2. *τῇ οὐνομα δὲ Νίτωρις*] Vide II. 100. Quæritur cui regum Babyloniorum, quos cognitos aliunde habemus, Nitocris uxor fuerit. Viri multo eruditissimi Scaliger, N. Abramus, Vitranga, Bouherius, atque alii, eam Nabuchodonosoro sive Nebucadnezari, elocarunt; fuisseque adeo aviam ultimi Babyloniorum regis Labynetii sive Nabonedi, h. e. Beltzaris apud Danielelem. Mihi, omnia perpendiculari, uxor fuisse Evilmerodachi, Nebucadnezaris filii, videtur; habeoque ejus sententiæ ex aliqua parte adstipulatorem V. Cl. H. Venemam, longo mihi amicitiae usu junctissimum, in Dissert. in Vaticinia Danielis p. 119. Atque hoc belle (si Beltzasar regum fuerit Babyloniorum postremus, nec diversus a Nabonede, uti equidem opinor) dicto Jeremiæ c. XXVII. 7., Nebucadnezari, filio, et nepoti, dicto audientes, neque ultra subactas gentes fore, conveniet: concordabit præterea Nostri cap. 188., quod Nitocrim Labyneto, regum Babyloniorum, ultimo matrem, non aviam, quæ N. Abrami et Vitringæ sententia, contribuit. Neque obfiscit quidquam mentio (l. 6.) Nini a Medis occupatæ; quippe revera a Medorum rege Cyaxare superioribus annis domitatæ ac pessumdatæ, uti narratum c. 106. Necesse enim non est, nec exigunt Nostri verba, ut Nitocris reginæ tempore subjugata urbs censeatur. Corruit proinde Bouherii suspicio et conjectura, Ninum bis in Medorum venisse dictionem et potestatem, primum Cyaxaris auspiciis, deinde Astyagis, Dissert. Herodot. cap. 21, 11. p. 240. Ruit etiam elegans Cl. Pavii emendatio, *ἡ δὲ*

δὴ καὶ τῇ Ἰνῃ, qua de urbe c. 179. Wess.

[10. *τῆς ἐς τῶν τινὰ παρίων*, etc.] Tractavit hunc Herodoti locum Heeren, in erudito opere cui tit. Ideen über die Politik — der alten Welt, T. II. p. 775 seqq. Sinuosum istum Euphratis flexum schemate depingere operæ pretium duxit Larcher in Notis ad h. l. S.]

12. *Ἀζόριον*] Simili titulo urbs est VI. 119. verum alio situ. Scio S. Bocharto aliter visum esse, et miror: hæc ad Euphratem habuit sedem, illa in regione Cissia uls amnem Tigrim. De vocabuli origine quæ disputantur Phaleg. IV. 16. erudita sunt, sed controversiis obnoxia. Wess.

[12. *ἀπὸ τῆς τῆς θαλάσσης*, a mari Mediterraneo; (conf. c. 1. 2. ibique not.) id est, ab oris maris Mediterranei, puta, e Ionia, Græcia, Italia: nam e mari Mediterraneo navi intrari in Euphratem non posse vulgo notum. Sed istud perincommode dictum videtur, *καταπλίουτις ἐς Εὐφράτην*, quod significat in Euphratem navigantes. Satis adparet, hoc dicere Herodotum, qui Euphrate fluvio Babylonem profisciscuntur: at id Græce sonat *πλίουτις Εὐφράτην, κατὰ Εὐφράτην* aut *δι' Εὐφράτος*, sive composito verbo, *καταπλίουτις κατὰ Εὐφράτην*, aut nude *καταπλίουτις Εὐφράτην*. Quare præpositio *ἐς* aut casu irrepsisse videtur ex præcedentis verbi terminatione temere repetita; aut ad imperito olim librario inferta, qui e mari Mediterraneo in Euphratem fluvium navigari posse putasset. S.]

18. *ἄρυσσι ἔλυστρον λίμνη*] Si *λίμνης* malis, ipse IV. 173. dabit *ἔλυστρον τῶν ὑδάτων*, et Pausanias *ἔλυστρον κρήνης* VII. 27. et II. 27. ex justa Sylburgii correctione. Vide vero mihi Suidam. Scholiastes ad hunc locum, *ἔλυστρον, σκίαση, δίημα*, et bene, etsi parum ad

rem. Ille, posthabita voce quæ explananda fuerat, Σκίση παρὰ Ἡρόδοτον, Σήκη, δέμα. Non vidi magia. Wess. — At σκίση etiam apud Herodot. occurrit; vocem Ἐλυτρεν vero suo loco habet Suidas. Mireris vero ab nullo veterum Grammaticorum adnotatum esse significatum, quo et Herodotus et Pausanias hoc vocab. usurparunt, pro alveo vel receptaculo aquarum: nec enim facit satis, quod ad voc. Ἐλυτρεν apud Hesych. inter alios significatus πηγαὶ memorantur. Confer vero Notum cap. 186, 7 seqq. S.

28. ἴα τι τῶν πλίων ἰσθμίζηται, etc.] Hæc innuere videntur, absoluta flexuosa per varios fluvii anfractus navigatione, ventum tandem fuisse in amplissimum lacum, et, eo circumnavigato, Babylonem. Quod et præcedentia, et c. 186. falsi arguunt. Prudens regina duo meditata est et peregit, tum ut fluvius esset σκολιός, tum ut τὸ ὄρυγμα πᾶν foret ἴσος. (conf. c. 186, 23. et 191, 15.) Prius, ut inpetus fluvii variis flexuris frangeretur, et navigantes tardius procederent: hoc, ut lacuna objiceretur Medis amplissima et ad annis aquas recipiendas capacissima. Quæ si vera sunt, uti mihi videntur, quid illud ἴα τι τῶν πλίων? Corn. de Pauw, cujus animus eædem difficultates agitarunt, in correctione remedium invenit, et quidem ἴα τι τῶν πλείων sive πλείων, ex pluribus, ex nimietate fluvii, ut aquas lacus exciperet ingens. Quo, qui volet, utatur mihi non bene sapit. Quid si ἴα τι τῶν πλίων tantumdem valeat ac ἴζω τι τῶν πλίων, et præter navigationes istas, etc.? Ita reginæ consilio scriptoris oratio congruet. Sed viderint doctiores. Wess. — Toupius, per literas a Larchero consultus, intelligebat ἴα τῶν πλίων σκολιῶν, post navigationem per anfractus fluminis intrandum fuisse in lacum. Quem sectus ille vertit: et

de les forcer, au sortir de ces détours, à entrer dans un lac immense. At sic vocabuli περιόδοι, quod non otiose hic positum debebat videri, nulla ratio habebatur. Mihi videbatur ea Herodoti sententia fuisse, quam in Latinis nostris expressi. Nempe via pedestris et maxime compendiosa (τὸ σύντομον τῆς ἰσθμίδος τοῦ, ut paullo post ait) intercepta fuit per amplissimam illam lacunam; quo, si quis vitaturus longos fluvii anfractus, exscendere navi et pedibus Babylonem ire vellet, circumire lacum illum cogeretur. Sed et lubens ego certiora a doctioribus discam. S.

CAP. CLXXXVI. [2. ἔξ αὐτῶν Reiskio videbatur significare post ea perfecta. Tum Idem pro ἰόντος l. 3. ἰόντων corrigebat. S.]

11. ἴα τῷ ἰσθμῷ πλάτος τοῦτο] Non audio codices dialecti morem spernentes. pravum quoque, (l. 13.) quod et Küsterus in Clerici Bibl. Vet. et Recent. commonefecit, ἀπὸ ἰσθμίου. Noster ex Med. Vind. Arch. VII. 109. διαβὰς — τὸ ῥίον ἀπὸ ἰσθμίου (sive ἀπὸ ἰσθμίου) verum ostendit. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ad VII. 109, 2. et conf. Adn. ad. I. 130, 7. et 168, 6. S.

14. ἀνοικοδόμησι πλείους ἐπέησι] Simile putares Comici in Pac. v. 99. τοὺς ποταμούς καὶ τὰς λαύρας καὶ πλείους ἀνοικοδομῶν, i. e. ut Scholiastes explicat, ἀποφράζειν, obstruere. Iverunt in eam quoque sententiam docti viri, Reiskius et Abresch. Non nego, quod olim ad Diodorum Siculum infitabar, ἀνοικοδομῶν idem aliquando esse atque ἀποικοδομῶν sive ædificando obstruere. Collecta ab illo loca ad hanc verbi notionem sunt in Comment. ad Constantin. de Cærimon. p. 252. et ab hoc Dilnc. Thucyd. p. 356. et possunt adcessionem augeri. Verum, hunc Herodoti sermonem idem requirere, non arbitror

Regina, siccato fluvii alveo, labra sive margines ejusdem lateritio opere munit; tum quoque gradus, quibus in flumen ex vicis descensus erat per portulas, de quibus c. 180. simili lapidum genere eduxit. De obstructione aut marginum aut descensus nihil hic, neque potuit referri, nisi absurde et contra matronæ consilium. Adde c. 191. et fateri, τὰς πολέδας non opere cæmementio fuisse obstructas, sed arbitrio et comodo civium patere et claudi solitas. Wess.

20. ταῦτα ἀπαίρεισιν] Inprudenter litera verbo detracta est, uti et VII. 5. ποιεῖσιν, quod VII. 119. scribitur rectius. Ποιεῖσιν, φοβίσει, et hoc de genere plura, in usu sunt. Wess.—Quod in Var. Lect. (ed. S.) scripsi, verbum ἀφαιρῶν forma activa non esse in usu, memoria tunc me fefellerat. Præsto sunt, quamquam non ex Herodoto, tamen ex probatissimis auctoribus, usus illius exempla. Itaque apud Nostrum ἀπαίρεισιν lubens reposuerim; in Var. Lect. (ed. S.) autem ad h. l. post illa verba “ea tenuere post eum alii:” deletis reliquis omnibus, non nisi hæc adjecta, velim: “ἀπαίρεισιν tuentur nostri libri F. Pa. Pc.” S.

21. ὥς δὲ τὸ ἐρυχθὲν λίμνη πλήρης ἰγυῖν] Elegans est Cl. de Pauw correctio, τὸ ἐρυχθὲν λίμνη πλήρης ἰγυῖν: ubi illud, quod effossum lacui erat, repletum ex flumine fuit. Geminum ἰλυσσον λίμνη, superius bis usurpatum. Wess. — At correctione, si quid video, non erat opus. Naturalis verborum series hæc fuerit, τὸ ἐρυχθὲν ἰγυῖν λίμνη πλήρης. Sic mox l. 27. αἰτ τὸ ἐρυχθὲν, ἴλες γινόμεσιν. S.

24. ἱθάγαγε ob speciem Ionicam prætulit. Wess.

CAP. CLXXXVII. 10. Οὐ γὰρ ἄμινον] Vettis formula, qua potissimum utebantur, si quid noxium atque inutile

fore, testarentur. Hesiodus Oper. v. 748.

Μὴδ' ἐὰν ἀκινήτοις καθίζων, οὐ γὰρ ἄμινον,
παῖδα δουδεκαταΐων.—

ubi vide D. Heinsium, et Jac. Perizon. ad Æliani Var. XIII. 3. Nostrum præterea III. 71. et 82. Wess.

18. ἀπληροῖς τε ἴασι] Retineri poterat ἴησι, ut III. 143. IV. 151. etc. Sed placet Med. Noster II. 19. περίθυμος δι' ἴα τὰδ' — πωβίσει. Reiskius superius (l. 14.) corrigit καὶ αὐτῶν τὸν χρῆζοντα ἱπικαλιόμινον, medicina arbitraria et superflua. Wess.

CAP. CLXXXVIII. 3. Λαβονίτου] Scripsit Λαβυθήτου, uti c. 74. et 77. Nomen sola pronuntiandi mutatione discrepat a titulo Nabonedi, ultimi regis Babyloniorum, ut eruditi viri Vitringa, Venema atque alii ostenderunt. Opinor autem et patri, qui aliis Evilmerodachus, et avo Nebucadnezari, honorarium hunc fuisse titulum, quales in Medorum, Persarum, Babyloniorum et Ægypti regibus varii. Wess. — Conf. ad c. 77. 10. notata. S.

8. ἄμαξαι — ἡμιόνοι] Constans hæc Codd. scriptura, si levem discrepantiam Vind. et Arch. prætervideas, Athenæi et Eustathii consensu magis roboratur. CL tamen Reiskius ἡμιολίαι reformat, qui currus fuerint sescupli, sive dimidio tanto majores ordinariis plaustris: mulos enim esse tarda animalia, neque plaustris apta. Oblitus est Homeri 'Ιλ. Ω'. 266.

Ἐν μὲν ἄμαξαι αἰεταὶ ὑπερχον, ἡμιόνοι,
καλῶν, —

tum τὰ ὀρικὰ sive ὀρικὰ ζιόγη, quorum in Platone, Isæo, Demosthene, Æschine non infrequens memoria; ne quid addam ex rebus nostræ ætatis Hispanicis et Lusitanicis. De Choaspe et ejus

aqua B. Brissonius Regn. Pers. I. 82. p. 122. copiose. Wess.

10. ὅποι ἂν ἱλαύνῃσι] Scribi poterit ἱπποταί οἱ, ὅποι ἂν ἱλ. ex Athen. II. p. 450. v. atque ita legit Eustath. ad Od. Δ'. p. 173, 23. Ctesias apud Athen. ἱπποταί, ὅπως ἵψεται τὸ βασιλικὸν τοῦτο ὕδωρ, καὶ ὅπως, ἵνα ποταθῇ μιν τοῖς ἀγγαίσις, συμφίρῃται τῇ βασιλείῃ. Sic corrigendum puto vulgatum φίρῃται: firmant emendationem Brissonio notata de Regn. Pers. p. 80. aqua vasis recondita deportari solet quocumque se Rex moverit. Scripserat, opinor, Alex. Clemens, omissis, quæ feruntur intermedia, Pædag. II. p. 185, 10. ὡς οἱ βασιλεῖς οἱ ἀνέστη, καθάπερ καὶ τοὺς, φίλους, οὕτω καὶ τὸ ὕδωρ ἱπποτάμιναι: ut amicos sic et aquam secum ducentes. Ceterum ad ἱλαύνῃσι mira scribit Gronovius: flexus est Ionicus pro ἱλαύνῃ: quem ab Ibyci sive Rheginorum norma scribendi distinguit Heraclides Eustathii ad Od. H'. p. 281, 22. λάβῃσι, λάχῃσι, — καὶ ὅσα τοιαῦτα οὐ ῥηγίνων εἰσίν, ἀλλὰ Ἰώνων. Modum indicativum ita scripsisse perhibetur Ibycus: hinc Ἰβύκειον σχῆμα Lesbonacti p. 179. Etymologo p. 650, 11. Sed quia, quantum memini, nusquam alibi verbum sic scriptum legitur apud Herod. ego quidem vulgatum ἱλαύνει non sollicitassem, nisi plures alterum Codices adfirmarent. VALCK.— Vide nostram Var. Lect. in qua quidem fædo errore (media pag. 133.) ἰδίλῃσι pro ἱλαύνῃσι positum. S.

CAP. CLXXXIX. [2. ἱπὶ Γύνδῃ. De Gynde fluvio cf. V. 52, 25. S.]

3. διὰ Δαρδανίων] Δαρδανίων Chytræus, H. Stephanus, Cellarius probabiliter emendant; et favet aliquantis Cod. Ask.; Reiskius Δαρδανίων maluit. Quorum hi ex oppido Daras, illi ex Darna, quæ in Ptolemæi Geogr. VI. 1. hoc locorum tractu, nomen habent. Dardani sive Dardanes in Mediæ et Meso-

potamiæ oris ignorantur. 'Εν Μαιτηναιῶν, uti in Ask. et sæpe alias hoc tono justum esse, ex V. 52. et mox hujus libri c. 202. adparebit. Non nescio Strabonem XI. p. 803. c. (p. 531. med. ed. Cas.) posteriore loco ἐν Μαιτηναιῶν legisse videri, cujus tamen libri in vocabuli scriptura sibi non constant, uti Casaubonus ad p. 796. (ad p. 525. suæ edit.) admonuit. (conf. Adnot. ad Polyb. V. 44, 9.) Quid dicemus (l. 4.) de Arch. Τίγρη? Solet hic amnis Τίγρης in Mysis scribi V. 52. VI. 20. sed patrio casu Τύγρητος, Eustathio ad Dionys. v. 976. teste. De urbe Opi quæremus lib. VI. 20. Vide interea Strabon. (XVI. p. 739 extr. et seq.) Wess. — δι' Ἀρμενίων scripsisse Herodotum conjectavit Breiger in Commentatione de Difficilioribus quibusdam Asiæ Herodoteæ, quæ Goettingæ anno 1793, prodit. S.

7. τῶν τε ἱπῶν ἴσταναι τῶν λιυκῶν] Confer VII. 55. Vertit hæc de Gynde et hausto ejus fluctibus equo Seneca de Ira III. 21. et Orosius II. 6. cujus hæc adscribere libet: Nam cum unum regionum equitum, candore formaque excellentem, transmeandi fiducia persuasum — abreptum præcipitatumque miserat. Sic, Fabricio indice, plures MSS. in aliis, regionum equorum, quo modo ex conjectura I. Broukhusius ad Tibulli IV. 1. 141. et sua in editione Havercampus. Pati id possum; sed causæ, quibus inpelluntur viri doctissimi, nihil admodum urgent. Equitem de equo Virgilium, A. Gellium, Minutium Felic., Macrobius et Ecclesiasticorum scriptorum plures usurpasse, quis ignorat? Mox (l. 10.) Sylburgius ad Brisson. Reg. Pers. III. 98. legit τοῦτο ὁβρίσκειται, qui istam ei fecerat injuriam. Wess. — Sylburgii emendationem auctoritate nostri codicis firmatam vidimus. S.

17. ἦνιτο μὲν τὸ ἔργον] Optime Med.

et Gronov. Idem dabunt schedæ VIII. 71. Verbi usus olim tritissimus. Lege, si lubet, Æschyli Choëphor. 797. Apollon. Rh. II. 496. III. 1339. et Poëtam 'Ιλ. Κ'. 251. quæque ibi Eustathius. Wess.

CAP. CX. 8. *προσάξαντες σιτία ἰσίων*, etc.] Vide Gronovium. (qui ad sui cod. auctoritatem provocat.) Consentit Xenophon, *ἔχοντες τὰ ἰσιπῆδια πάλιν ἢ ἰσίων ἰσών*, de Babylonis a Cyro obsessa, Instit. Cyr. VII. p. 190. (c. 5.) Wess. — Conf. VIII. 20, 2. et I. 196, 6. S.

CAP. CXCI. 11. *ἰσαγαγὼν ἐς τὴν λίμνην, ἰούσαν ἱλός*] Non multum aliter Xenophon. Sunt et in Jeremiæ oraculis, quæ Cyri hoc inventum et institutum manifeste prædixerunt. Vide H. Grotium ad ejus Vatis cap. XL 32. et Camp. Vitringam Obs. Sacr. VI. 5. p. 298. Nota vero discrimen inter τὴν λίμνην et ἱλός, quorum hoc, stagnum terra undique inclusum, et exitu aquarum carena; λίμνη, in quam aut fluvius incurrit, aut ducta fossa cum eo conjungitur, atque iterum exit. Ita Nitocris τὸ πᾶν ὄρυγμα fecit ἱλός supra c. 185. et λίμνη palus est Mæotis, c. 104. tum Ismaris ac Bistonis, quibus fluvii miscentur, VII. 109. Στεμνολίμνη quæ ore mare excipit, in Strabone cum nota magni viri, lib. IV. p. 280. (p. 184. A. ed. Cas.) Neque tamen, etsi faveat discrimini Heliodorus Æthiop. I. p. 10. certum hoc et constitutum est. Noster ἱλός receptui etiam magnorum fluminum dat I. 202. IV. 51. Junge Eustath. 'Ιλ. Γ'. 220. Wess.

18. *οὐδ' αὖ περιιδόντες*] Demiror neglectui traditum fuisse Aldi et Hervagii οὐ μὲν, cui novum ex Arch. robur accessit. Adscripserat St. Berglerus ex Poëta 'Ιλ. Δ'. 512. Οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλῆος: ubi scholia οὐ μὲν ἔστιν. Apollonius Rhod. II. 48. οὐ μὲν αὖτ' Ἀμύκτος, περιέσσω, i.e. οὐ μὲν, ut Critici et Hesychius explicant.

Adde Euripid. Phœn. 1612. et ibi Valckenarium. Equidem parum absum ab ejus in integrum restitutione. Wess. — At, pro satis perspicua hujus loci sententia, necessario requiri *ἐν* particula videtur: particula μὲν vero nusquam alibi utitur Noster. Cæterum vide Var. Lect. S.

25. *τῶν περὶ τὰ ἱσχατα τῆς πόλεως*, etc.] Clarius exprimi non possunt cursorum verba, occupatam regi urbem nuntiantium, Jeremiæ c. LI. 31. namque ἰγγιπρηρ (ΥΙΡΟ ΜΙΚΚΑΖΗ) divini vatis huc tendit, et τὰ περὶ τὰ ἱσχατα τῆς πόλεως αὐτοῦ describit. De festo die, quo capta Babylon, non diversus abit Xenophon; nimius vero Aristoteles est Politic. III. 2. dum, capta jam tertium diem urbe, οὐκ αἰσθίσθαι τι μέρος τῆς πόλεως commemorat, notatus propterea sæpe. Wess.

29. *οὕτω τότε πρῶτον ἀρτίεργο*] Videlicet a Persis, quorum rex Darius secunda eam vice occupavit, lib. III. 159. Ἀρτίεργο, quod in Edd. omnibus, ab hoc occupandi (capiendi, expugnandi,) usu adeo longe deflectit, ut mirer tam diu tolerari potuisse. L. Küsterus ex schedis Parisinis belle instauravit in Clerici Biblioth. Vet. et Rec. T. V. p. 409. Ecce tibi ex Musa nona c. 102. ὥς δὲ καὶ τὸ τεῦχος ἀρτίεργο: et VII. 83. ἢ νοῦσθ' ἄλλος ἀνὴρ ἀρτίεργο ex Med. Arch. Ask. quo quidem loco antea, ut hic, ἀναίεργο. De verbi formatione consulto taceo: qui Herodotum trivit, in ea non hæsitabit. Wess. — Quod in Var. Lect. ex Wesselingii Addendis retuli. "ἀρτίεργο Pass. Mediceo consentiens;" voluerat fortasse Parisiens consentiens. S.

CAP. CXCI. 7. *ἡ Ἀσσυρία χώρα*] Cum tot schedis exsulent ἡ Ἀσσυρία, et præcesserit ἡ Βαβυλωνία, suspicio de emblemate non injusta nata est. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ubi quod dixi terram Assyriacam et Babyloniam pro

synonymis uti Nostrum, id perspicuum fit ex cap. 178. et ex cap. 193, I. coll. l. 6. Quo minus causae fuit, cur suspectum h. l. nomen Ἀσσυρίη haberemus. S.

10. Τριτανταίχμη] Sic praestat ob Eustath. et VII. 82 ubi Valla et plures Codd. ad eum modum, et VII. 121. consentientibus omnibus atque ipso Mediceo. Sit-ne vero idem Tritantechmes Artabani filius (ut scribitur VII. 82. an Artabazi, ut hic,) non audeo, etsi confusio in Ἀρταβάνου et Ἀρταβάζου titulis frequens, decernere. De Artaba, (l. 12.) Persarum mensura, ad Diodorum XX. 96. Μίδμωνι Noster, sicuti alii, masculina nota ponit VII. 187. Wess.

14. πάρις τῶν πολυμισίων] Sic praestat. H. Stephanus mutavit, codicem fortasse manu exaratum secutus. De Bucephalo Alexandri πολυμιστῆς ἀγαθὸς Strabo XV. p. 1023. (p. 698 extr. ed. Cas.) ἴππων πολυμιστά, Diodor. Sic. II. 41. neque ignotus est bellator equus Latini poetæ. Et hæc quidem dubio carent. (Vide vero Var. Lect. ed. S. πολυμιστήρια ἄρματα habes V. 113, 5.) Quid vero fiet his Eustathii in 'Ιλ. γ'. 221. ἴππων γὰρ αὐτῶν ἴσαν δίχα φρονί (Herodotus) τῶν πολυμιστῶν, ἰστανάσσει μὲν ἀέλωνι· αἱ δὲ ἀναβαίνονται, ἔκαστοι χίλια, etc.? Ille-ne hic ἀέλωνι invenit? Tzetzes hac eadem in re, et bis quidem, ἀέλωνι ἰστανάσσει, χροὺς τῶν ἐν πολέμοις, Chil. IV. p. 331. Sunt sane ἀέλωνι iidem ac αἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας. Glossæ, Κήλων, ὁ ἐπιβαίνειν ἵππους, Admissarius. In Hesychio ex correctione ὁ ἐχέωντες ἵππων. Frequentius asini equas inscendentes ad mulorum feturam. Philo de Leg. Special. p. 784. τ. ὅνους ὑπερμεγίστους, οὓς προσαγορεύουσι ἀέλωνας, ἀνατρέφουσι. In Archilochi fragmento ὅνους ἀέλωνις apud Eustath. p. 1597, 28. (Od. p. 310, 3. ed. Bas.) Ego vero Herodoto ἀέλωνας,

quippe Eustathii et Tzetze, etiam alia ex arbitrio demutantium, interpretamentum, nego. Wess.

CAP. CXCIH. 5. ἀηλωνήσις] Laudo Medic. tametsi Pollux ἀηλωνίον hinc habest. Cur vero de vocis diversa scriptura additum a viro Cl. nihil est? Omnes, excepto Genevensi anni MDCXVIII., ἀνελίσσεται μὲν ἀηλωνήσις praferunt Edd. VI. 119. (sicut h. l. α breve in medio habet MS. Pa.) cui scriptioni consentit Etymolog. M. p. 510. et Moschopulus περι Σχηλ. p. 57. sollicite ἀηλωνίον, τὸ κοινὸς γιγάνων, i. e. tollenonem, et ἀηλωνίον, τὸ τριφύμιον ζῶον ἐν ἰχθύσι, distinguentes. Facit cum illis Libanius Declam. XXXV. p. 799. Causa differentiae in diversa vocabuli origine est, quam Etymologus in ἀήλων, ligno, alii in ἀήλων, quo de supra, invenerunt. Wess.

10. Νῆος πόλις εἰκαστο] Accedo Bocharto, Marshamo, Reiskio et aliis, hoc praferentibus. τὸ αἰ, quantumvis in MSS. quibusdam, quid huic loco promit, non exputo. (Unde hoc invectum sit, declaravi in Var. Lect. ed. S.) Horreus Aldinum εἰσίσταται tuetur, Observ. in Herodot. p. 116. sed exemplis alienis. Si recordatus fuisset Aldini I. 151. τὴν Τινίδην δὲ μία εἰσίσταται πόλις, vidisset de praesente urbis situ agi, non vero praeterito et olim florente: verius tamen illic εἰσίσταται. Wess.

15. ἄριστον αὐτῇ ἰουστῇ ἰσίνῃ] Per leve est, si tamen vile sit, quo suus veteri sermoni cultus integratur: αὐτῇ male edebatur. Noster c. 903. τῇ ἐχέοντῃ ἰσὶν αὐτῇ ἰουστῇ; et II. 149. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 284, 37. ταῦτα μὲν ἄριστα ἀντὶ ἰουστῆς ἰσὶν. Arrian. Ind. c. 10. ἵνα περ μακροτάτη αὐτῇ ἰουστῇ φέσσεται. Alia sciens praetereo, et cupidos ad Henr. Stephan. de Dialect. p. 41. amando. Strabo de trecentenis frugis incrementa, quod ager Babylo-nius reddebat, lib. XVI. p. 1077. D.

(p. 742. D. ed. Cas.) καὶ γὰρ τριακοσίδχια λόγους. (τριακοσίδχια dedit nuperus Editor Lipsiensis, T. VI. p. 269.) Vult credo τριακοσία, uti Herodotus; aut, quia in MSS. τριακοσέχια, τριακοσιοντάχουν, quo usu ιακοντάχουν et διακοσιοντάχουν posuit superiore libro p. 1063. c. (p. 731. D.) et τριακοντάχουν, VII. p. 478. (p. 311. A.) Wess.

21. παρῶν ἰχθύια] Sic jubent membranae, et justissime. Vid. I. 120. (ibi-que ad l. 16. notata.) Novi hæc varie mutari, qua opera in posterum superse- dendum est. Statim (l. 22.) ἰα τῶν σισάμων παρῶνται qui volunt, auxiliato- rem Arch. allegare possunt. Ego hoc patrono non utor. Wess.

25. Σιγαπύουσι τὰ τι ἄλλα] Hic vo- ces istas τὰ τι ἄλλα non videtur legisse Athenæus XIV. p. 601. c. quæ in ver- sum 20. rejecta suam mihi sedem vide- rentur recuperasse, si legeretur: τὰ τι ἄλλα, καὶ τὰ ἰερήια παρῶν ἰχθύια. (Non excerpisse illa verba Athenæum adparet; non legisse, gratuita suspicio est.) Proxime sequentia hunc in mo- dum, ex Athenæo partim, restituenda judico: τῶν γὰρ φυνίκων, τοὺς ἱερήιας παλίοις, τοῦτον ἐν παρῶν περιδίουσι τῇσι βαλανθόροις τῶν φυνίκων, ἵνα πιπαίη ἐν σφί ἐ ψὴν ἐν βάλαντι ἰσθύνον· καὶ μὴ ἀπαρῆν ἐ παρῶν ἐ τοῦ φυνίκος· ψῆνας γὰρ δὲ φορέουσι ἐ τῇ παρῶν οἱ ἱερήιας, κατὰ πρὸς οἱ ἰσθύνον. (Vide Var. Lect. ed. S.) Huc pertinent ψῆνας in Gloss. He- rodotæ. Hesychius, in voc. ψηίζων, animalculum esse scribit, δ ἰσθύνοντι εἰς τοὺς ἰσθύνοντες τῶν σφῶν, καὶ πιπαίνει αὐτούς. Vid. Suidas, in Ἀντιόχου. Zenobius II. Prov. 23. ἰσθύνοντι εἰς τοὺς σφῶν (legerim εἰς τοὺς ἰσθύνοντες ἐ ψῆ) ἐδ ἱερήιας σισαίει τοῦτον καὶ πιπαί- νου. Idem verbum πιπαίνειν in eadem re Theophrastus adhibuerat, de Caus. Plant. II. c. 12. Ut hic in Edd. sic et apud Athen. legitur (nempe olim le-

gebatur) ἵνα πιπαίηται, perperam: fruc- tus alligabantur, ἵνα ἐ ψὴν ἐν βάλαντι ἰσθύνον πιπαίη, ad maturitatem perdu- ceret. VALCK.—Vide Athenæum nos- trum, lib. XIV. c. 65. et Animadv. T. VII. p. 599. 8.

Ibid. Σιγαπύουσι τὰ τι ἄλλα, καὶ φυν.] Hæc artius inter se aptavi, quo orationi nexus rediret, secutus judicium Salma- sii in Solin, p. 738., et qui eum excrip- sit, Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. II. c. 9. p. 115. Idem Corn. de Pauw, et Reiskio in opinionem venit. Vide et hæc, quæ Bod. a Stapel cor- rigenda cum Salmasio censuit, neque absurde, me arbitro. Primo τούτων ἐν παρῶν, tum ἵνα πιπαίη ἐν σφί ἐ ψὴν ἐν, etc. Quarum mutationum utraque exi- gua est, et ad sententiam necessaria. Et hactenus doctissimis viris libens cal- culum addo. Quod vero uterque Pol- lucem et Hesychium erroris postulant, quoniam ψῆνας, παρῶν τῶν ἱερήιας φυνί- κων explicuerunt, vereor ut justa sit ac- tio. Theophrastus certe, illi si rei sint, in eodem luto hæret, Epist. XVIII. in amore palmarum secutus Achillem Ta- tium lib. I. de Clit. Amor. p. 57. ne- que omnia lapsu immunem. Majus est, quod Herodoto inpingitur: de culice, qui e mascula palma in feminæ fruc- tum intret, ut dactylum ad maturitatem perducatur et is tenacius hæreat, monstro simile esse: quod in caprificatione usus introduxerat, id Historicum transtulisse imprudenter ad palmas: audiendum esse Theophrastum, doctum sua in arte hominem. Gravis accusatio. Ego ve- ro Herodoto patronum dabo virum eru- ditum Julium Pontederam, qui Bodæi a Stapel criminationes doctissime dis- pulit, ostenditque palmis per orientis plagas fructiferis, ne palmulas ante ma- turitatem amittant, per hos culices, sive τοὺς ψῆνας succurri. Herodotum tes- tem fuisse oculatum, Theophrastum ex

aliorum narrationibus de palmarum conjugio scriptitasse, Antholog. (sive de Floris natura, Patavii, 1720.) lib. II. 32. p. 168. Wess.—Pluribus hæc exsecutus est Larcher in Notis ad h. l. S.

CAP. CXIV. 5. νομίαις ἰσίαις ταμύμειναι] Vide I. Brodæum lib. I. Miscell. c. 10. et P. Leopardum Emend. XIII. 13. qui Baiffium ac Vallam comiter in viam revocarunt. De sutilibus navibus culte Antiphilus, Anthol. I. 57. p. 116. (Analect. Brunck. T. II. p. 176. n. 27.) Wess.

11. βίαιος φοινικηίου πατάγ. οἶνου] Adstipulor doctis viris, qui cum Valla φοινικηίου corrigunt. Frequens in oriente id vini genus. Xenophon Κύρου 'Αναβ. I. p. 54. Ed. Hutchins. οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀπὸ τοῦ φοίνικος adpellat. Noster suo more φοινικηίου, II. 86. III. 20. Supra (l. 10.) ἀπιῦσι cur deterius τῶ ἀπιῦσι, Med. habitum fuerit, non capio. Vide II. 86. Wess.

16. ὅως ζωὴς ἵππῃσι] Sic oportuit. Ζῶς Græcæ dialecti formam non habet. Si σῶς fuisset, servassem. Noster IV. 76. ἦν σῶς καὶ ὕγιής ἀπονοστήσῃ: et sæpe Attici scriptores, Sophocles Œd. Colon. 1205. Euripid. Hecub. 994. Plato Phædon. p. 87. B. Vide Eustath. in Hom. p. 957. (p. 940. ed. Bas.) et Thomam M. in Σῶς. Wess.—Equidem ne σῶς quidem probaturus eram, quod profecto non erat hujus loci. S.

19. ἀπινικηῦζαν] Quantillum erat litera transposita scripsisse ἰπανικηῦζαν: insuper sub præcone vendebant: postquam nempe διαβίωνται τὸν φέρον, — τὴν καλὰ μὴν πᾶσαν ἰπανικηῦζαν. A Gronovio vulgatum (nempe ἀπινικηῦζαν, quæd in Var. Lect. ed. S. adnotare oblitus eram) cum ἀπιμωλιῶν comparabat Clar. Abresch, Diluc. Thuc. p. 584. ἰγκηῦσιν tamen Græcum esse mecum, opinor, negaturus: Thucydideum ἰπαν-

ῶπον e lib. VI. c. 60. ab Hesychio et Suida enotatum, ad nostrum illud aptius respondet. Maxima voce utentes sæpe dicuntur ἀναφωνῆσαι, ἀνακηῦσσειν, ἀνωσιῶν. De præcone res vendendas proclamante ἀνακηῦσσειν bis adhibuit, Herod. I. 196. Noster tamen loco si Codices conspirarent in ἀπικηῦζαν, causæ nihil esset cur repudiaretur verbum, interdum significans per præconem vendere, vel vendenda voci subjicere præconis, ὑπὸ κήρυκος vel ὑπὸ κήρυκα πωλιῶν: velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 436. §. 325. (p. 687, 23. ed. Reisk.) et in versu Comici Platonis, qui sic scribi debuerat ap. Harpocr. in voce, Σπινάρια δὲ κλίψας ἀπικηῦζ' ἐκφίρω. Menandri ἀπικηῦζεν Ammonius in voc. Κηρύξαι explicat ὑπὸ κήρυκα ἰπώλῃσι. Lysiae forte restituendum isto sensu verbum frequentat in Ἰῶνι πρῶσι Lucianus. VALCK.—Veram esse scripturam ἀπ' ὧν ἰκηῦζαν, quam noster cod. F. obtulit, neminem qui paulisper Herodotum triverit, dubitaturum esse confido. S.

CAP. CXCV. [1. κιθῶνι ποδ. λινίῳ. Linæas vestes ab Herodoto dici non modo quæ ex lino, sed et quæ ex gossypio confectæ erant, quum alii viri docti observarunt, tum Heeren in Ideen über die Politik—der alten Welt, T. I. p. 137. Cæterum simillimus Ægyptiorum vestitus apud Nostrum, lib. II. c. 81. S.]

2. εἰρίνιον κιθῶνα] Bene Ask. Scriptor ipse VII. 91. καὶ κιθῶνας εἰρινίους ἰνδι-δυνότις. Adde σίλους εἰρινίους, IV. 73. et II. 81. Non adjungo, Strabonem omnia hæc suo sermone representasse, lib. XVI. p. 1082. A.; id monere debeo, restitutam in integrum Aldi et plurium schedarum scripturam esse. Quod Medic. dedit, hiulcum est, neque habet περιβαλλόμενος et ἔχων. suum sibi fulcrum. (immo verbum ἰπινδύνι, fulcrum

satis commodum. Vide Var. Lect. ed. S.) Solet Herodotus creberrime a plurali ad singularem numerum pergere et ad priorem reverti, uti c. 197. Mos idem aliis. Ecce ex Hesiodi Aspid. v. 253. et seqq. de Parcis δ, δι πρώτων μιμέσθαι — ἀμφὶ μὲν αὐτῇ Βάλλ' ὄνυχας μεγάλους — αἱ δὲ φρίκας, etc. Quæ hujus loci structuræ adcurate respondent. Poëtæ deest ἰδέσθαι, cujusmodi vox et hic ad sententiæ complementum advocanda est, ac sæpe alias. Wess.

CAP. CXCVI. 4. ὡς ἂν αἱ παρθίνοι, etc.] Legendum puto vel ὦν ἂν, aut, si quis illud præferat, τοῖσι ἂν αἱ παρθίνοι γυναικὶ γάμον ὡραῖαι. Legitur lib. II. 85. τοῖσι ἂν ἀπογίγνηται ἐκ τῶν οἰκητῶν ἄνδρων. De puellarum hoc apud Assyrios mercatu Nicolaus agit Damasc. Stobæi, p. 293, 16. Ælian. Var. Hist. IV. (c. 1.) p. 328. et ibi Perizonius. Σαυρομάται περὶ πότον τὰς θυμασίρας παρθένας, Zenobius Prov. V. 25. VALCK.—Vulgatum ὡς ἂν, quod tenent libri omnes, percommode tueri locum suum poterit. S.

13. ἰπτάμενοι, οὗτοι δὲ ἰδίους, etc.] Duæ si transponerentur voculæ, meo quidem judicio rectius ista cohererent, hunc in modum scripta: ὅσοι δὲ τοῦ δήμου ἴσον ἰπτάμενοι, οἳ δὲ ἰδίους μὲν οὐδὲν ἰδίοντο χρηστοῦ, οὗτοι αὖ χρήματα τε καὶ αἰσχύναις παρθίνοις ἑλάμβανον. VALCK.—Fluit multo lenior oratio, si conjecturam amplectaris. Reiskius maluit ἰπτάμενοι, οὐ μὲν τε γ' ἰδίους οὐδὲν ἰδίοντο χρηστοῦ, οἳ δ' αὖ χρήματα, etc. Wess.—At et perspicua satis est vulgata scriptura, et mirifice convenit stylo Herodoti: quare, in librorum potissimum consensu, sollicitari non debet. S.

15. ὡς γὰρ δὴ διεξίλθαι ὁ κήρυξ] Vulgatum ὡς γὰρ δὴ αἱ ἐξίλθαι ὁ κήρυξ πωλίων mihi certe non placet. VALCK.—Reiskius corrigat sicut ante eum St. Bergherus, ὡς γὰρ διεξίλθαι ὁ κήρυξ: quo sen-

tentia paullo sit expeditior. Wess.—Et luculenta et necessaria hæc nobis visa erat emendatio, Wytenbachio etiam probata in Notis ad Selecta, &c. p. 354. Particulam δὲ tamen cum Reizio tenendam putavi. Potuerat dein scribi δὲ τῶν ἰουδισταίων, qua structura utitur Noster III. 11, 10. sed perinde etiam cum accus. casu construi idem verbum potuit. S.

24. οὗτω ἀπάγεισθαι] Præclare Medic. quamquam et sua venus est in lectione schedarum Ask. ἂν ἀγισθαι, a qua non multum Aldus recedit. (Vide Var. Lect. ed. S.) Tritum est οὗτω in sententiæ consecutione. Noster II. 92. ἐν κλιβάνῳ διαφανίει πνέαντες, οὗτω τραύγουσι: quibus usus est Georg. Raphaelius ad Act. Apost. xx. 11. Alia conduxit Jo. Taylor in Demosthenis Midianam, p. 193. (in Appar. Reisk. Vol. I. p. 628.) Wess.—Sic Noster I. 94, 20. II. 100, 8. et frequenter alibi. In Cebetis Tabula c. 19. nostræ ed. junguntur οὗτω οὕτως, sequente ἂν particula, ut h. l. S.

26. ὁ μὲν νυνὶ πάλλιστος νόμος, etc.] H. Stephanus hic præpostere quædam collocata in Græcis esse exemplaribus putavit; sensum esse: Et hæc quidem apud illos honestissima consuetudo erat, ne injuria illas afficerent, neque in aliam urbem abducerent. Verum ad hæc usque tempora non permansit. Cum quo non facio. Græca bene habent. Quæ sedem ille migrasse opinatus est, sua statione everti non possunt. Scripserat, licuisse ἐξ ἄλλης ἑλθόντα πόλιν τὸν βουλόμενον ἀνίσθαι. Itaque aliorum emtæ abduci poterant, ac sic injuriis addici: præterea occupata urbe ab inimicis, ejus rei amplior copia. Quare tenuiores καταπορεύουσιν τὰ θάλασσαν εἰς τὴν πύλιναν maluerunt prorsus uti Lydi I. 94. Wess.

CAP. CXCVII. 1. Διόντιος δὲ] Hæc apta et nexa sunt cap. 196. init. ὁ μὲν

εσφάται *ἡ*: quali periodo longiore et alibi utitur. Post pauca (l. 4.) Reiskius, *ἡ* *εἰς* *ἢ* *καὶ* *αὐτὸς* — *ἱσθῆς*: nulla gravi causa. Plutarchus eadem in re, *ἡ* *εἰ* *πρόσθεται* *ἔχει* *παλὺν* *αὐτὸς* *ἢ* *παλόντα* *Δικαστήρας*, T. II. p. 1128. x. Adde Strabonem XVI. p. 1082. (p. 746. Cas.) Nostri æmulatorem. Rudia medicæ artis primordia tali ex veterum more haud pauci repetunt. Nominavit nonnullos Almeloventius ad Strabonem, alios Davisius in Max. Tyrii Diss. XII. p. 540. Wess.

CAP. CXCVIII. 3. *εἰς* *ἑρμῆμα* *παραγέμετον* *ἔχει*] Etai *πρὸς* *παραγέμετον*, II. 47. posuerit, certæ sunt schedæ veteres, et justa Gronovii opera. Alioqui locus Heinsianæ conjecturæ, qua *παρὰ* *ἑρμῆμα* voluit, obportunus esset. Dedit eam Jungermannus ad Polluc. I. 26. Adtigit et hæc Strabo XVI. p. 1081. (p. 745. ed. Cas.) Jo. autem Spencerus hunc et non dissimilem lustrationis in Hebræorum jure ritum ex Ægypto arcessit, suo tamen arbitrio et sine teste, Leg. Hebræor. lib. I. 8. p. 257. Egrege Theano rogata, *παραγία* *γυνὴ* *ἀπ'* *ἀνδρὸς* *καθαρίσκει*, *ἀπὸ* *μὲν* *τοῦ* *ἰδίου*, *ἵπαι*, *παραγέμεται*. *ἀπὸ* *δὲ* *τοῦ* *ἀλλοτρίου* *εὐδίσταται*, in Stobæi Serm. LXXII. p. 443. et Diogen. Laërt. VIII. 43. cum Menagii observatione. Wess.

CAP. CXCI. 8. *εὐρίπαιον* — *δάμυγος*] Strabo *δάμυγος* *ἡ* *ἵστίοντα* *ἰσάσκει*, hoc ex loco, XVI. p. 1081. c. Referunt huc, neque injuria, ex Epistola, quæ Jeremiæ tribuitur, versum 43. *αἱ* *δὲ* *γυναικες* *παραβήμεναι* *σχόντια* *ἐν* *ταῖς* *ἰδίαις* *λυάβηται*. Conveniant egregie, et turpem harum muliercularum morem describunt; uti copiose docuit Nic. Bondt V. C. in docta Dissert. ad eam Epistolam, quam me suatore scriptæ et duce defendit. *Θάμυγος* sunt *σχόντια*. Quod Noster I. 26. de Ephesiis, urbem suam Dianæ consecrantibus, *ἔξέψαντες* *ἐν* *τοῦ* *ἡοῦ*

σχόντιον *ἐς* *τὸ* *εὐχέας*, id Polyæno VI. 50. *Θάμυγος* *ἐντάφαι* *ταῖς* *ἰδίαις* *τοῦ* *ἡοῦ* *σῆς* *Ἀρτίμδος*, pariterque Æliano Var. Hist. III. 26. Wess. — Vittam sive fasciam in funiculi modum tortam intelligebat *Ἠεγνε* in commentatione De Babyloniorum instituto religioso, ut mulieres ad Veneris templum prostarent; inter Commentationes Societ. Reg. Götting. T. XVI.

10. *διέδοται* *πάντα* *τρώπον* *ἔχει*] *Πάντα* *τρώπον* *διανέχουσι*, i. e. *διήκουσι*, Cl. Reiskius, quem sua correctione frui patior. Wess. — Vocabulo *τρώπος* de directione qua ducitur linea etiam alibi utitur Noster. Potest autem constructio istorum verborum duplici modo intelligi: sive, ut accusativi *πάντα* *τρώπον* pendeant a verbo *ἔχει*, quemadmodum II. 108, 11. dictæ videri poterant *διώρυχες* — *πανταίους* *τρώπους* *ἔχουσαι*: sive potius, ut verbum *ἔχει* absolute positum intelligatur, tendunt, directi sunt, ducti sunt transitus, sicut c. 180, 11. 181, 11. et sæpe alibi; quo itaposito, consequens est, ut *πάντα* *τρώπον* intelligamus *κατὰ* *πάντα* *τρώπον*, quomodo c. 189, 16. seq. habemus *διώρυχες* — *ετραμμένας* *πάντα* *τρώπον*. Vocab. *ἰδίου* si hinc abesset, nemo desideraturus erit: neque tamen opus est ut ei hic locus invidetur. S.

[15. *Μόλιοντα*] Conf. cap. 181, 12. ibique notata. S.]

21. *ἵσται* *μὲν* *ἐν* *ἰδίαις* *εἰς* *ἱσάμηναι* *εἰσὶ*] Vertebatur quotquot forma et proceritate potuerunt aliquos capere, ex *ἱσάμηναι*: sed qui id fieri possit, fateor me ignorare: debuit sane Herodotus, hoc si voluit, alia verborum structura sententiam declarare: præterea VIII. 105. *καὶ* *ἰδίου* *ἱσάμηναι*, pueri sunt forma præditi, quales et hæ mulierculæ. Laudo tamen Medic. quem levi auxilio juvabam olim, *εἰσάμηναι* legens. Sunt *ἰδίου* *εἰσάμηναι*, quæ pueritudinis possessionem, ut sic dicam, habent, sive

forma elegante instructa. Hesychius *πισταμίνας, πισταμίνας*. Sic *πισταμίνας νόσος*, de *αεγρο*, Æschylo *Agam.* 844. et *φρίσσημα πικρὸν δόθηκεν πισταμίνα*, Choëph. 189. In Philostrato, *Vit. Apoll.* VIII. 26. p. 307. de Scythia, *οἰκίαις τι ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν πισταίνονται*: scribi oportuerat *πίστανται*: quæ enim adscripsit Cl. Olearius, aliena sunt. *Ἀσθενεὶ πολλὰς οἰκίας πισταμίνας* dabit Themistius *Or.* XXIV. p. 307. A. Neque suspicioni diversior nocebat casus: cui Pempeli succurrebat fragmentum in Stob. *Serm.* LXXVII. p. 460. *οὐκὲν γὰρ τι καὶ θείας φύσεως πισταμίνοι ἀμύνει τῶν φουρησάντων Ἰδρυμῶ Ἴων*. Nunc conjecturæ non admodum indulgeo. *Ἐφημερίαι* sive *ἱκαμρίαι* ἵληες, vi verbi *ἱφῆφαι* erunt formosæ, quæ speciem sibi aptam et quasi conexam habebant. Convenit, quod hac origine manavit, Cælum stellis fulgentibus aptum ex Ennio, et Lucretii vestis purpurea, atque auro signisque ingentibus apta. Plura Cario in Gellii I. 15. *Μοχ ἀπαλλάσσονται* refinxit; sic enim plerumque solet. Wss.

[24. *τρίντα καὶ τετρακτὶς — χεῖρον*] Non continuum tempus indicari conjectabat Heynius l. c. p. 33. sed certos fuisse dies festos, quibus ad religionem solvendam templum adirent mulieres. S.]

25. καὶ τῆς Κύρου, etc.] In more illic habebant, *ἱναίρημα* τὰς ἱστανῶν κίρας ἀφοιοῦν, uti Athenæus loquitur lib. XII. S. p. 516. B. Non repeto, quæ de Amathusiis Paphiisque Jo. Meursius conduxit, *Cypri* lib. I. 8. et II. 15. Wss.

CAP. CC. 5. *οὐκὲν διὰ σιδήρου*] Incernunt per linteum, ut recte cepit P. Leopardus, *Em.* VII. c. xi. Huc respiciens Etymologus, p. 710, 41. *Ἡρόδοτος*, inquit, *τοῦ οὐ τοῦ τρίτου πρίστανται τῶν πλεονεξικῶν Σῶσι*, ἀντὶ τοῦ εἶδους. Reperiuntur et *ῥῶσι*, ἀντὶ τοῦ εἶδους, et alia hujus generis apud Atticos plurima. VALCK.

VOL. III.

CAP. CCI. 5. *ἀντίον δ' Ἰσσηδίων*] Confer lib. IV. 26. Turpis error Philostrati est, *Heroic.* c. 5. p. 704. ubi *ἱλῶσις γὰρ Κύρος ἐπὶ νεοταμὸν Ἴσσην ἐπὶ Μασσαγίταις τι καὶ Ἰσσηδίωνας*, etc. quasi ultra Istrum atque in ipsa Europa Massagetarum et Issedonum sedes fuisset. Adde Ammianum XXIII. 6. in simili luto hærentem. Wss.—Conf. Cellarii *Geogr. Ant.* III. 21. p. 837. S.

CAP. CCII. 1. *Ὁ δ' Ἀράξης λίγεται καὶ μίζον καὶ ἱλῶσιον ἵπαι*, etc.] Nescio quid Cl. Reiskium inpulerit, ut in priore καὶ nomen magni et clari fluvii abditum esse decreverit. Potest utique omne flumen certa quadam ratione minus alio et majus esse. Verum id Noster spectasse non videtur: narrat diversas discrepantium opiniones, quarum alie majorem Istro, minorem alie *Araxem* perhibebant. (forsan, quod alii alium fluvium *Araxen* intellexissent.) Namque omnia, quæ de eo amne prodidit, ex auditione accepit, minime fida; tametsi, uti videtur, ipsius *Araxes* sit *Rha* sive *Volga*. Vide Jonæ Hanway *Itinera*, lib. I. 10. Wss.—Vide mox ad l. 15. S.

8. *πῦρ ἀνακαύσονται*] *Herodoteum* est *πῦρ ἀνακαύσασθαι*. Hinc, ut suspicor, edoctus istum adigit Massagetarum morem *Max. Tyr.* XXVII. 6. *τίσονται πυρὸν, θυμῶντις ἰσθδὺς βοτάνης, περιπαθίσαντες ἐν κόλῳ τῇ πυρὶ, ὥσπερ κρητῆρι ἰσχυοῦνται τῆς ἐδμῆς*, etc. Ad quem locum Dionis Chrysa. verba Dan. Heinsius excitavit p. 61. Similis quædam Scytharum consuetudo memoratur *Herod.* lib. IV. c. 75. VALCK.

10. *καταγιζομένην τῷ καρπῷ*] Optime *Med.* et *Ask.* Vitium, quod *Aldinum* occuparat, odoratus H. Stephanus est in *Vocib.* *Herodot.* et *Jungermannus* ad *Polluc.* I. 26. *Herodotus* secum consentit, (sic enim I. 183, 9. et alibi.) sermonisque usus a stipulatur. *Ælianus*,

R

de Animal. X. 50. πολλῶν δὲ ἐκ αὐτῶν
καθαγισσόμενον θυμάτων—ἰσάσσεται: et
XIII. 21. τοῦ διέματος περιλὰν ὀλίγον
καθήγιστον ἐπὶ πυρός. Junge Platonem in
Critia, p. 119. fin. et agnosces Serranum
errare. Wess.

15. Ὁ δὲ Ἀράξης ποταμὸς ῥέει μὲν, etc.]
Carpit hæc Strabo XI. p. 803. (p. 531.
ed. Cas.) quædam Nostro adfingens,
quorum ille auctoritatem defugit. (Stra-
bonis verba hæc sunt: φησὶ γὰρ (sc.
Herodotus) ἐκ Μαστιανῶν αὐτὸν ῥέοντα, εἰς
ταταράκοντα ποταμούς σχιζίσθαι, μίξιζεν
δὲ Σκύθας καὶ Βακτριανούς. Tum adjicit
Strabo, Callisthenem quidem in his se-
cutum esse Herodoti rationem.) In
Araxis fluvii ortu credibile fit, Herodo-
tum esse falsum. Si fontes fuerint in
Matienis, oportet Mediæ (aut Armeniæ)
flumen illud detur. Longe vero extra
Mediæ fines Massagetæ, Issedones et
Scythæ, quos ejusdem amnis accolas,
Diodorus II. 43. statuit, habitarunt:
præterea in omni Media nullum ejus-
modi flumen, quod tot ostiis Caspio
mari jungatur. Congruunt pleraque
omnia, si Matienos montes excipias,
fluvio Volgæ, qui et amplissimus et di-
versis oribus in Caspium mare exonera-
tur. Ostia ad octoginta et amplius, quæ
insulas ingentes incingunt, memorat
Ampl. Nic. Witsenius in Tartariæ De-
scriptione Belgica, p. 700. Amnis olim
Ros, Ras, Aras adpellabatur; unde
Græcorum Ἀράξης, quo etiam titulo
plures orientis fluvii insignes sunt: de
quibus, sicuti et de hoc Araxe sive Vol-
ga Ampl. Bouherius Diss. Herodot.
cap. 18. p. 190. et prior eo Th. Sig.
Baierus in Origin. Scythic. Commen-
tar. Petropolit. T. I. p. 393. Id mirum
accidit, animadversum non esse verbo-
rum, in Aristotelis Meteorol. I. 13.
(T. I. pag. 545. ed. Du Val.) transpo-
sitionem, factumque adeo, ut nunc ibi
Araxes, cujus partem perhibet Tanaim,

derivetur ex Indiæ monte Parapomiso,
errore mirifico. Verum Philosophi ver-
ba, καὶ ὁ Ἀράξης· τοῦτου δ' ὁ Τάναις ἀπο-
σχιζέται μέρος ὧν εἰς τὴν Μαιῶνιν λίμνην,
collocata olim fuerant post Caucasii mon-
tis mentionem et annium inde devol-
ventium, antes voces καὶ ὁ Φάσις. Pos-
tulare seriem rei et orationis eam verbo-
rum istorum migrationem, agnoscet qui
Philosophum consuluerit. Mihi lon-
giori esse non licet. Wess.—Quod de
Aristotelis loco obiter Wesselingius mo-
nuit, id vellem expensum excussumque
fuisse a doctissimo de Sainte-Croix,
Philosophi verba citante in Exam. Crit.
etc. pag. 693. sed satis ibi habente mo-
nuisse, errorum illa plena esse. Mihi
videtur Aristoteles illum falso nomina-
tum a Macedonibus Tanaim, qui Ia-
xartes erat, (de quo conf. quæ olim ad
Polyb. X. 48. notavimus) cum vero
Tanai confudisse miscuisseque. Ad
Araxen fluvium quod spectat, Nostro
hic et alibi memoratum, diversissimas
in partes viri docti abierunt. Libro IV.
quidem cap. 11. ubi Scythæ Asiam olim
incolentes, a Massagetis pulsæ, trajecto
Araxe fluvio in fines Cimmericorum abi-
isse memorantur; ibi Heerenio adsentior
(Ideen über die Politik, etc. der alten
Welt, T. I. pag. 885.) vix posse de alio
fluvio quam de Wolga cogitari. At,
usque ad Wolgam penetrasse Cyrum,
parum est probabile: et post Wesselin-
gium nemo, quod sciam, nisi Larcherus,
hunc Araxen, de quo h. l. agitur, qui
Massagetarum fines a Cyri imperio dis-
terminavit, Wolgam intellexit. Extant
super hoc Herodoti loco disputationes
trium Academicorum Parisiensium in
Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XVI.
p. 69—85. Horum unus De la Nauze
p. 69 seqq. contendit, et hic, et IV. 11.
et IV. 40. ubicumque Araxen fluvium
Herodotus memorat, nullum alium ab
eo dici, nisi Armeniæ fluvium, geogra-

phis omnibus sub hoc nomine cognitum, qui ab occidente in Caspium mare influit. Cui duo alii docti viri, De Guignes ibid. p. 76 seqq. et Danville p. 79. seqq. firmissimas opposuerunt rationes; quibus jam olim persuasi, quum alii, tum Is. Vossius ad Melam, III. 5. p. 803. et Cellarius Geogr. Antiq. III. 21. p. 829. evicerant, ad orientem Caspii maris quærendum hunc Herodoti Araxen esse. Ac hi quidem omnes Oxum fluvium hunc esse statuerunt. Rectius vero Heeren l. c. p. 912. (quum aliis rationibus motus, tum quod Oxus apud Nostrum Aces est, III. 117, 7.) fluvium magis septemtrionalem Iaxarten h. l. intelligit: cum quo congruit, quod ad Iaxartem a Cyro conditum oppidum memoratur, cui *Κυρίσχατα* nomen; de quo Cellarius, pag. 834. et 836. Atque in eandem partem (Iaxarten hic esse intelligendum) Danvillius etiam inclinabat, l. c. p. 84. et Geogr. Anc. T. II. p. 308. qui etiam in Tabula Orbis antiqui anno 1763. edita lacum illum ab oriente maris Caspii, hodie sub nomine Aral notum, hoc titulo insignivit, Paludes recipientes Araxem apud Herodotum. Ejusdem sententiæ patronum se professus etiam est solertissimus Geographus Barbié Du Bocage, (in Commentatione Examini critico, etc. auctore de Ste-Croix adnexa, p. 829.) atque secum sentire celeb. Rennel; cuius librum Geographica Herodoti illustrantem mihi præsto non esse doleo. Quo magis miratus sum, quum Manertum, virum de notitia orbis antiqui præclare meritum, vidi cum Parisiensi olim Academico De la Nauze facientem, contendentemque et hic et alibi, ubicumque Araxen nominat Herodotus, Armeniæ Araxen esse intelligendum, T. IV. pag. 87. et 90. et T. V. Part. II. pag. 209 seqq. Qua quidem in sententia etiam doctissimum De Ste-Croix

fuisse, ex Larcheri ad h. l. adnotatione intellexi. Quibus hoc unum aliquatenus favere videri poterat, et ne id quidem magnopere, quod in Matienis ortum capere Araxen ait Noster: qui scilicet hac in re Armenium Araxen cum altero illo, qui Iaxartes est, confudisse videtur. Nam, quod ad aliam rationem spectat qua illi nituntur, quod apud eundem Nostrum IV. 40, 4. *ὁ Ἀράξης ποταμὸς* dicitur *ῥίον πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα*, quod vulgo interpretantur contra solem orientem fluit, quam et ego versionem imprudens secutus sum; potuerant quidem per se verba Scriptoris in istam accipi sententiam, quemadmodum apud eundem v. gr. IV. 49, 2. et 7. et 12. *ῥέοντες πρὸς βορρῆν ἄνιμον* dicuntur fluvii versus septemtrionem decurrentes: eaque interpretatione adducti etiam duo ex Parisiensibus Academicis quos supra nominavi, De Guignes et Danville, hactenus adsensi sunt collegæ, ut isto loco, IV. 40. de Armenio Araxe loqui Herodotum censerent. At res ipsa docere poterat, falsam ibi esse istam interpretationem, reddendaque ibi Græca verba his Latinis debuisse, ad orientem (sive, ut Latine rectius dicam, ab oriente) fluens, nempe ab oriente Caspii maris. Sic sane ibid. IV. 40, 2. *τὰ πρὸς ἡῶ τι καὶ ἥλιον ἀνατίλλοντα*, sunt regiones ad orientem (in partibus orientalibus) sitæ; eademque notione I. 201, 3. ait *ἴθνος οἰκημένοιον πρὸς ἡῶ τι καὶ ἥλιον ἀνατολάς*. Et c. 204. 1. et 2. habes *τὰ μὲν πρὸς ἰσπρίην τῆς Βαλάρσης ταύτης*, et *τὰ δὲ πρὸς ἡῶ τι καὶ ἥλιον ἀνατίλλοντα*, qua parte sedes sunt Massagetarum, quos Araxes fl. a Cyri ditione separat. cf. c. 206, 9 seq. Similiter *Πυρετὸς* fluvius, IV. 48, 7. unus ex illis quinque qui e Seythia decurrentes (adeoque a septemtrione) in Istrum influunt, dicitur *πρὸς ἡῶ ῥίον*, non quod versus orientem dirigatur ejus cursus; sed quod

ille magis, quam cæteri ad orientem, ab oriente sit, et in ea parte Istri, quæ maxime orientem spectat, in hunc fluvium incidat; contra Tiarantus ibid. memoratur magis ad occidentem vel ab occidente esse, *πρὸς ἰστανίης μᾶλλον*: nam *πρὸς* præpositio ista notione promiscue cum genit. et cum acc. casu construitur, ut IV. 17, 10. et 12. IV. 122, 8. et frequenter alias. Denique de verbo *ῥίον* observemus, quum *ῥίον* dicitur fluvius, non continuo de cursu fluminis, et de directione cogitandum esse qua flumen decurrit: sed quemadmodum, ubi de situ oppidi vel regionis agitur, *κίον* dicimus, aut *ῥήνην*, aut simile quid; sic quum de fluvio quaeritur qua parte, quave in regione sit, in hac aut illa regione fluere (*ῥίον*) illum dici. Priori verbi notione dicendum erat *ῥίον ἐπὶ ἡλίου ἀνίσχοντος*, posteriori notione nullo incommodo eandemque in sententiam dici potuit *ῥίον πρὸς ἡλίου ἀνίσχοντα*. Est vero præterea in hoc loco, in quo versamur, aliud quidpiam quod viros nonnullos doctissimos, et in his ipsum Wesselingium nostrum, aliquatenus turbavit; scilicet quod verba illa (l. 17.) *στίμασι δὲ ἱερίοις τισιν ἐκείνῳ* ubi quidem de numero dubitatio quædam subnauci poterat) ita interpretati sunt, quasi Herodotus diceret, per quadraginta ostia in mare Caspium influere illum amnem: quod quidem prorsus contra est, quum diserte ille doceat, cæteros alveos in paludes et lacunas exire, nonnisi unum in mare influere. Ex quo satis adparet, *ἱερίοις* non de ostiis in mare se exonerantibus debere accipi, sed de rivis e quadraginta orificiis scaturientibus et magna vi erumpentibus. Sic *ἱερίοις ἐν μυχαῖς ποταμῶν* apud Pindarum, Pyth. I. 40. S. 21. *ῥίον διὰ καθαρῶν*] Insolens hæc dictio vix nonnullis fuit, mihi nullo modo. Omnia amnis ostia, præter unum, in paludes et stagna lutosa evolvebantur:

illud διὰ καθαρῶν, videlicet *τίονον*, labebatur, minime turbidum et limosum. Tale de Borysthene IV. 53. *ῥίον ἐν καθαρῶν ποταμῶν Σολεοῖς*. Neque dissimile, si dicendi genus adtendas, *βήνην ἐν καθαρῶν* Sophocleum, *Œdip.* Col. 1646. et Homeri 'Ιλ. κ'. 199. *ἱερίοντο* 'Εν καθαρῶν: tum 'Ιλ. ψ'. 61. Restitutum in pristinam stationem paullo supra (l. 19. conf. Var. Lect. ed. S.) est *κατοικισθείαι*. Vide Horrei Observ. Herod. p. 115. Wess.—διὰ καθαρῶν commodius intelligetur per loca ubi nullum obstat impedimentum. Conf. VII. 183, 6. et Aristoph. *Eccl.* 320. S.

22. *ἢ δὲ Κασπία θάλασσα*, etc.] Verissime Noster, cui paria facit Aristoteles *Meteorol.* II. 1. et Diodorus Sicul. XVIII. 5. Ceteri fere omnes ex oceano septentrionali Caspium mare influere tradiderunt, imprudenter horum ducum vestigia deserentes. Vid. Cassaubon. in Strabon. XI. p. 773. (p. 507.) Vossium ad Melam III. 5, 16. *Πᾶσαν* (l. 24.) revocavi in suam sedem. Wess.

CAP. CCIII. 6. *καὶ πλάθῃ μίγνυσθαι*] Gronov. bene. Aristoteles de Caucas. *Meteorol.* I. 13. *ἢ δὲ Καύκασος μίγνυσθαι ἔχει* — καὶ πλάθῃ καὶ ὕψι: tum post pauca *τοῦ δὲ πλάθῃ (σημαίνει) ὅτι πολλὰς ἔχει ἰθύναι, ἐν αἷς ἴθνη πατακίω πολλὰ*. Quem philosophi locum adscripserat et Berglerus. Nec convenit tamen omni ex parte. Aristoteles *πλάθῃ* retulit ad incolentium multitudinem et sedes. Noster latissimam ejus amplitudinem et vastitatem spectavit. Mox cap. 204. *περίον ἰνδύναι, πλάθῃς ἄνωθεν ἐς ἄνωθεν*: et IV. 123. Statim (l. 7.) *ἐὰν πολλὰ πᾶντα* artissime junxi, uti lib. II. 35. Wess.—Nempe olim importune post *πολλὰ* comma erat insertum: Poterant autem *ἐὰν πολλὰ πᾶντα* videri *ἴθνη* dici, quomodo nos cum aliis accepimus: rectius vero absolute et adverbialiter posita illa formula *ἐὰν πολλὰ πᾶντα* accipietur, ut *ἐὰν πολλὰ* idem valeat ac *ὡς ἐπὶ πολλὰ*,

plerumque, ut plurimum, plurima ex parte, et adjecto vocab. *πάντα*, longe plurimum, longe plurima ex parte; scil. nulla fere alia re vitam sustentant, nisi fructibus sylvestribus. Conf. Schæferum ad Bosii Ellips. p. 427. seq. et qui ibi laudatur Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. I. 2. Conf. Nostrum V. 67, 5. S.

10. *ζῶν ζωοῦται* is *ἐν ἰσθμῷ ὑγγράφει*] Herodoto, sicuti Eustathius monuit in Iliad. p. 626. (p. 481, 6. ed. Bas.) *ζῶν γράφει* et *γράφεται* ex vetere more est pingere, uti IV. 88. Hoc si valeat, variis coloribus et picturis vestes infecerunt Caucasii. Strabo in eam sententiam verba transtulit, *ἐν δ' ἰσθμῷ συναίλλουσιν ὑπάρχοντες φαρμάκους, δυσζήτητον ἔχουσι τὸ ἄθος*, lib. XI. p. 781. (p. 513. ed. Cas.) Sed dubito, an jure fecerit. Wess.—Ad Massagetarum retulit Strabo quæ de Caucasii hic tradit Noster. Cæterum, cur dubitarit Wesseling. recte-ne sententiam verborum Herodoti expresserit, non video. *ζῶν ὑγγράφει* perapte uno verbo *συναίλλουσιν* potuit reddi. *ζῶν* figuras dici et imagines cujuscumque generis, supra ad c. 70, 4. monui. Priscus vocabuli usus etiam sequiore ætate in nomine *ζωγράφος*, pictor, superfuit. Apud Polyb. XXXI. 3, 10. *ζωοῦνται* dicuntur vestes pictæ, variegatæ. S.

CAP. CCV. 2. *Τόμυρις οἱ ἦν οὐτομα*] Patet ex Suida, in reginæ nominis principio scripturæ constantiam non fuisse. Lucianus Contempl. c. 13. *Τόμυρις ἰαίνη ἰσθί*, ubi præclare hac de regina et nominis scriptione T. Hemsterhusius. Codices Herodoti nihil variant; in Justin, Frontini, Valerii M. schedis discordia viget, quæ de Oudendorpius ad Frontin. II. 5, 5. Recte P. Burmannus Secundus Anthol. Latin. II. Epigr. 6. edidit, quam Tomyris turbata valet, cognovit in utro, nimirum Cyrus. Wess.

7. *ἰσθμῷ* — *σπερσικήν*] Ita oportet.

tuit. *Κεῖνος* — *ἰσθμῷ σπερσικήν* is *Καππαδοκικήν* I. 71. Verum crebro lib. brarii imprudentes mutatum iuverunt, veluti III. 3. et 56. IV. 83. atque alibi, at contra tabulas. Wess.

CAP. CCVI. 5. *ἀνίχιν ἔριον ἄρχοντα*] Si *ἔριον* esset, fors melius haberet. Docet Strabo Massagetarum plures loca montana habuisse, lib. XI. p. 780. Tomyrin præterea Cyro posuisse in montibus insidias Justinus auctor est I. 8. Hoc amplius, *εἶς*, terminus, Ionibus *ψιλοῦνται*, teste Eustathio ad Iliad. p. 149, 15. Sed nolo contra MSS. niti. Mox (l. 8.) *περδύμειαι* optime Paris. A.: id postulat linguæ genius ex *περδύμειαι*. Aldi opera dederant *περδύμειαι* errantes: cujus ibi tonus verbi innuit in scripto libro *περδύμειαι* fuisse. Ex Aldo error late ad omnes editos manavit, L. Küstero in Clerici Bibl. Vet. et Nov. T. V. p. 407. bene monente. Wess.—Miseris quid sit quod in illa dictione *ἀνίχιν ἔριον* desiderarit Wesselingius, quum præsertim jam c. 80, 20. simillime dictum viderimus *οἶν ἀνίχιναι ἔριον*. Sed et alibi apud Nostrium eadem prorsus formula occurrit, de qua vide Valckenar. ad lib. V. c. 19, 14. Neque vero probari posse id, quod de Aldina scriptura *περδύμειαι* idem Vir longe doctissimus pronunciavit, intelligetur ex his quæ in Var. Lect. (ed. S.) a nobis adposita sunt. S.

8. et seqq. *φίς, μέγας μὲν* — *ἄφρις*] Omnia ista Reiskius suo deposita loco negat: sedem olim habuisse et occupare rursus debere post *ἐν ταῦτ' οὐτο πᾶσι*, atque hunc quidem ad modum, *φίς, ἡμῶν ἀναχωρησάντων* — *ἐν ταῦτ' οὐτο πᾶσι, μέγας δὲ, τὸν ἔχον ζωγρὸς*, etc. Mihi opera displicet, quippe voluntaria et nimium audax. Bene Tomyris, omitti posse ærumnosum laborem jungendi struendique pontis, admonet: se tridui itinere retro cessuram, facilemque adeo

amnis tractum ratibus et navigiis, citra eum laborem, Cyro fore. Mox παίει (l. 15.) ex schedis probavi. Wess.

CAP. CCVII. 5 seq. παθήματα — ἀχάριστα] Potuerat ἀχάριστα sedis possessionem tueri. Homer. Odys. Θ'. 236. ἰσὶ οὐκ ἀχάριστα μὲν ἡμῶν ταῦτ' ἀγορεύς. i. e. ut in scholiis, ἀηδῆ. Hesychius Ἀχαρίστειρον, ἀχαριτώτερον, quod firmat verbis poetæ Odys. Γ'. 392. Quia tamen potiores scripti ἀχάριστα præferunt, eos non desero. Dant Codices VII. 156. συνίκημα ἀχαριτώτατον. Corrigit Mos. Solanus ὡς δὲ καὶ ἀχάριτος ἐμὺ suo periculo, in Luciani Merced. Cond. cap. 30., ubi ex margine Aldinæ meæ ἀχαρις præstiterat. Εὐχάριτος Xenophontis, Appiani, Æliani, et præscripta Hesychii verba, analogiam vocabuli roborant. Vide ad Diodori XVIII. 28. Wess.—Videri poterat proverbialiter dictum, Παθήματα μαθήματα: et miratus sum nihil tale apud Paremiographos reperiri. S.

10. κύκλος τῶν ἀνθρωπίνων ἰστί, etc.] Aristoteles Problem. Sect. 17. p. 129. hæc spectasse videtur, καθάπερ καὶ φασὶ κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα. Vidit hoc et Herodoto suo adscripsit Schurzfleischius, sicuti ex Cl. Walchio accepi. Amant hoc genus et Latini, sed varie. Seneca Cons. ad Marc. cap. 15. Sed videlicet it in orbem ista tempestas. Aliter Hilarius Pictav. lib. II. ad Constantium Imp. c. 4. Orbem æternum erroris et redeuntis in se semper certaminis circumtulit. Vide Gronovium. Wess.—At nihil, quod huc faciat, apud Gronov. reperies, nisi quod orbem illum reipublicæ huc trahat, Ciceroni memoratum, ad Attic. lib. II. Epist. 9. et 21. 8.

19. νικήσας τοὺς ἱπποκυμνίους] Hoc esse unicum in Herodoto exemplum hujus sic compositi verbi, per reliqua non occurrere nisi simplex ἁντιόν, ad-

scripsit, ut Mediceo faveret, vir Celeb.; cujus illi memoria decreti utique evanuit, cum ἱπποκυμνίαι (ἡντιώδη) ex illo libro reposuit VII. 10, 2., motus Artabani verbis sect. 4. ejusdem capituli, εἰ γὰρ καὶ ἱπποκυμνίαι τοὶ θάλα. Fugerunt eundem ista VII. 49. καὶ δὴ τοὶ οὐδενὸς ἱπποκυμνίου. Quæ satis sunt ad compositum retinendum, pariterque patefaciunt, quanta cautione, ne similis peccati rei evadamus, et quanta indulgentia, si quid ab aliis tali in re aberretur, uti, æquum sit. (Cæterum vide Var. Lect. ed. S. ad h. l.) Quæ hæc anteverunt, (l. 19.) ταῦτ' ὅτι γὰρ ἀντιόδη, tangit versatque P. Horreus Obs. Herod. c. 19. Wess.

22. ὑποχωρεῖσαι τῇς χάριτος] Amplexor Mediceum. Non sum nescius, Horreum animose stetisse pro vetere τῇς μάχης, Obs. Herod. c. 16. Verum, quod bene Gronov., nihil de pugna præcessit liquido, neque eam Cyro Cræsus suadet: immo vero, ut in reginæ Massagetarum fines transeat, et positus insidiis ad flumen Araxen se recipiat. Opportunum est ad dictionis habitum Demosthenis celebre dictum pro Coron. p. 162., quo tamquam emblemate Diodorus seriem descriptionis distinxit, XVI. 85. τίςτις ἐγὼ τῷ Πύθωνι—οὐκ ἔλα, εἰδ' ὑποχωρεῖσαι: neque alienus Luciani in Tox. locus c. 36., de quo Abreschius recte Lect. Aristen. lib. II. p. 186. Jam, si cum viro Reverendo (Horreo) mox διαβάνα (l. 23.) instauratum velis, non contentiose obnitar. Certe περιγίνεσθαι servari debuit. Wess.—At nec spernendus aoristus περιγινέσθαι. S.

27. τῶν προβάτων ἄφ' πολλὰ] Laurentius magna vi pecorum mactata; cujus versio moveri non debuerat. Πρόβατα olim πάντα τὰ τετραπόδα dicebantur. Vide Schol. in 'Ιλ. π'. 124. Herodoti loca non adnumerabo: in quibus sæpe oves intelligunt, uti hic Gronov.

De Hippocratis more multa Galenus in librum de Articul. p. 587., multa quoque Eustachius ad Erotian. p. 92. (p. 302. seq. ed. Franz.) et Foësius in (Econ. (voc. Πρῶτα.) Hæc tenuia videntur, nec recusant tamen adponi. Wess.

CAP. CCVIII. 1. Γυῖμαι μὲν αὐταὶ ἐνίστασαν] In medium venire in Latinis, ex Gronovii opinione. Pæne puto contrarias indicari, ut erant, sententias. Tales ἐνίστασθαι γυῖμαι VII. 142., dissentiente Porto. Tale IV. 132. ἐνίστασθαι δὲ ταύτην τῇ γυῖμῃ ἢ Γοβρύει, in MSS. Tum VIII. 79. ἐνίστασθαι τῶν στρατηγῶν, contra se consistentibus ducibus. Wess.—Conf. I. 214, 9. Haud male Valla h. l. in discussionem venire. S.

6. τῷ περὶ τὴν βασιλῆην ἰδίδου] Solebat rex Persarum bellum ingressurus, ob incertum expeditionum successum, ex lege successorem designare, uti est VII. 2. Neque hoc neglexit Brisson. Regn. Pers. I. 9. Wess.

CAP. CCIX. 6. τῷ Ἀρσάμῳ] Sic bene: vide VII. 11. et 224. In somnio Cyrus explicando nimius est. Vanæ artis consultissimus Artemidorus censet id genus πλουσίους καὶ τοῖς μέγα δυναμί- τοις ἀρχὰς περιπαύειν, Onirocrit. II. 72. ut Dario contigit. Wess.

[22. ποῖσι, ὅπως, ἱππῶν—ἱππῶν, ὡς μοι, etc. Aut ὅπως aut ὡς abesse poterat: sed ὡς post parenthesin ex abundantia adjicitur, quasi Latine dicas, ut, inquam, mihi, etc. Nisi pro ὅπως, οὕτως legas; qua tamen novatione nil opus est. S.]

CAP. CCX. 2. τῷδε ὁ δαίμων] Exquisitum illud et delicatum (τῷδε ὁ ὁ δαίμ.) quod ex Med. receptum erat, vix ulli agnoscunt et sentiunt. Si τῷ δὲ aut τῷδε δὲ cum Reiskio et Valcken. malueris, constabit oratio: præcessit Κύρις μὲν. Porro (l. 4.) ἀμείβεται δὲν restitui:

neque enim simili in dictione casum tertium amant. Wess.

10. χρῆσθαι αὐτῷ τούτῳ ὁ, τι, etc.] Gelo in Æliani Var. XIII. 27. καὶ δί- δαμι χρῆσθαι ὁ, τι βούλει. Scriptorum codicum τούτο δ, τι εὐ βούλει animum advertit. An plenissimam dictionis structuram exhibere voluerunt? Mox cap. 215. οὐδ' ἀργύρῳ χρίονται οὐδὲν: et II. 108. τούτῳ μὲν τὰδε ἰχθύνοντο. Libanius, Or. X. p. 288. D. καὶ περὶ τοῦ τί χρίσεται τὸ σῶμα τοῦ πελιδίου ἐπιποιῦντα. Ubi τῷ σώματι alius mallet fortasse. Sed lege Hutchinson. ad Xenophont. Agesil. p. 84. Wess.—Haud cunctanter recipi τούτο debuit, intelligendo κατὰ τούτο. Itaque τούτο δ τι idem valet ac οὕτω ὡς. S.

CAP. CCXI. [3. καὶ Περσίαν τοῦ κα- θαρῶ στρατῷ] Valla, cum expedita manu. Gronovius, cum integra et pura exercitus parte, quod tenuit Wess. Mihi adjectum vocab. Περσίαν, quod commode abesse alioqui poterat, indicare videtur, eam intelligendam exercitus partem, quæ ex puris putis Persis maxime composita erat. S.]

8. κλιθίντες δαίνυντο] Verbi speciem Ionicam non repudio: sic Poëta ἰλ. A'. 468. In Hesychio δαίνυντο, ἰθα- χύντο, geminata, ut in Ask., littera. De Istris simili pæne in re cultissime Livius XLI. 2. Ibi quum omnium rerum paratam expositamque copiam— invenissent, regulus accubans epulari cæpit: mox idem ceteri omnes, armorum hostiumque obliti, faciunt: et, ut quibus insuetus liberalior victus esset, avidius vino ciboque corpora onerant. Mito Justinum, et Polyæni aberrationes lib. VIII. 28. Wess.

CAP. CCXII. 6. ἱπαναπλῆιν] Minus considerate Jos. Wasse ad Thucyd. p. 427. (ad Thucyd. VI. 78.) quod forsân in Cod. scripto repererat, ἱπαναπλῆιν

hic legendum esse putabat. Codicibus antiquior Athenæus hæc habet ut Herodotea lib. XIV. p. 613. *β. κατόντες τοῦ θίου εἰς τὸ εἶμα, ἱπαναπλῖν κακὰ ἱστία καὶ μαινώμενα*. Eustath. in 'Ιλ. Σ'. p. 1212, 12. *ἀναπλῖν ἱστία μαινώμενα πρίσποντα*: his alibi tangens illud dictum, habet *ἀναπλῖν*, in 'Ιλ. Φ'. pag. 1330, 28. et in Od. Τ'. p. 685, 16. Ionicum est et Herodoteum *ἱπαναπλῖν*. VALCK.

Ibid. *ἱπαναπλῖν ὑμῖν ἱστία κακὰ*] Laurentius, ad reginæ mentem non absurde, improba a vobis verba fundantur: quæ vir Celeb. correxit, ut vides, (nempe, ut,—improbis vos verbis impleamini,) nescio quid spectans. 'Αναπλῖν præter alia dicuntur, quæ in summa aqua fluitant. Ælian. Anim. XI. 22. de delphino, ex fundo maris emergente, *καὶ αὐτὸς ἀφυσπνέσθεις τῇ κρούσει ἀναπλῖν πάλιν*: tum de sicca tussi, cum nihil egeritur, neque in ore fluitat, XIV. 20. *ἀναπλῖν δ' αὐτῷ οὐδὲ ἔσ*: et mox *ἀναπλῖν δὲ οὐδὲν*. Indicat Tomyris, ebriis sursum tendere et quasi in ore natare improba verba. Non disparia Abreschius Diluc. Thucyd. pag. 363. 'Ἐπαναπλῖν Herodoti sermoni melius congruebat. Vide VI. 26. 33, 116, etc. Wess.

7. Recte legitur *φαιμένῃ δολῶσαι*. Galeo non debuerat in mentem venire *δηλῆσαι*. *δηλῆσαι* tantum admisit usus. *Δολῶσαι*, qua hic structura, legitur in Xenophont. K. II. I. p. 20, 13. *δολοῦν δὲ ἀγρίους πλῖγμασι καὶ ἐρύγμασιν*: et in Euripidis Iphig. Aul. 898. VALCK.—Quod hic *δολῶσαι* id c. 214, 18. *ἰλὼν δέλη*. S.

6. *οὐν ὃν μιν εἰ παρανοήσῃς*] Si codicibus abesset, *μιν* non requireretur. VALCK.

12. 'Ἠλιν ἰσόμευμί σοι τὸν Μασσαγ. *δισπότην*] Frequens alibi locorum Solis titulus. Ægyptii, *ὃ δισποτα ἥλις καὶ θιου*

πάντι, ex Euphanto apud Porphyrium Abstin. Anim. IV. 10. Hydaspes Æthiops, *ὃ δισποτα ἥλις καὶ σιλήνη δισποτα*, in extremo lib. X. Heliodori. Neque id mirum, cum diis omnibus tribuatur, uti Isthm. Pindari VI. 7. Eurip. Hippol. 88. Aristoph. Vesp. 870. Sed desino, nec tango sacras nostras litteras. Tu vide Cuperum Harpocr. p. 113. et N. Heinsium in Ovidii Heroid. IV. 12. Wess.

13. *ἣ μὴν οἱ ἰγὰρ*] Perverse scripta prostant in Etymologico M. p. 416, 48. Sylburgius alia contulit, quæ leguntur infra c. 214. Schol. ad Dion. Chrys. p. 592. in Morelli Collect. *τὴν Κύρου*, inquit, *ὑπὸ τῆς Μούριδος (ὑπὸ Τομύριδος) τῆς Μασσαγίτιδος φεραγὴν 'Ἡρόδοτος ἀναγράφει*. De Tomyri notans vir Magnus ad Luciani (Contempl.) p. 508. hoc etiam Scholion excitat ex corrigit. VALCK.—Herodoti stylo convenientius futurum fuisse *ἣ μιν*, in Var. Lect. monui. S.

CAP. CCXIV. 1. *οἱ δὲ Κύρος οὐκ ἰσόμευε*] Expuli inopportuna, *οἱ*, quod unde in hanc viciniam immigraverit, non quæro sollicite. (Vide Var. Lect. ed. S.) Mox *καὶ δὴ καὶ* (l. 4.) in integrum restitui. *καὶ* post *δὴ* et h. l. eiecit Gronov. et II. 154. Mediceo suo obtemperans, citra causam urgentem. Vide I. 129. 165. VIII. 79. etc. Wess.

11. *αὐτοῦ ἐπὶ τῇ*] Apta hæc et nexta recte voluit Arch., servato scriptoris more, ut VI. 16. et 90. et creberrime alias. In annis, quos Cyrus regnando transegit, magna apud veteres discordia intercedit. Adi Simsonii Chron. A. M. 3746. Bene pro mente Herodoti Sulpicius Sever. II. 9. Cyrus undetriginta annis rerum potitus est; sic enim scripsisse videtur. In Edd. uno et triginta. Quo quidem in dictionis genere non infrequens olim lapsus. Fabii Annal. xv.

duo et vicesimo, Grammaticus duo de vicesimo correxit apud Gellium Noct. Att. V. 4. Lege Vallæ et Gronov. adnotata Livio XXIII. 37. et Observ. meas I. 29. Wess.

15. *ἱσαπῆς αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἄσπετον*] Quid vir Celeb. pro Medic. condaxerit, adsumi facile potest: sumi quoque Horrei ambigua et operosa disputatio Obs. Herodot. c. 20. Potestne vero *ἱσαπῆς* adsignificare, (quod Gronov. voluerat) adligavit superiori utris ori, ut modo posset demittere quasi ad potandum, modo rursus attrahere, ut intermitteret? ego non dixerō. Quanto lenius et expeditius Aldinum totique Codicum *ἱσαπῆς* demisit! Hoc reperisse videntur Valerius Maximus, Justinus, quos docti viri antestati fuerunt, et Lucianus Contempl. c. 13. *Καὶ τὴν κεφαλὴν γὰρ ἀποσιμαῖον αὐτῇ, Τομυρίδι, τοῦ Κύρου, ἐς ἄσπετον ἰμβαλὺν πλήρη αἵματος*. Nec morabitur quemquam Ionicæ monetæ verbum. Suidas receptiore more, *Ἐσαφῆσαν, ἰββαλον*. *Ἐσαφῆσαν τῇ δευτέρῃ σφῆραι, ὡς διασφαίν*. Wess. — Haud dubie lenius et expeditius erat *ἱσαπῆς*: sed alterum *ἱσαπῆς* (ab *ἱσαπῆσαν*, Ion. pro *ἱσαφῆσαν*) hoc ipso, quod paulo difficiliorem habet explicatum, advertere animum debuit editoris. S.

17. *Σὺ μὲν ἰμὶ ζῶσαν*, etc.] Egregie hæc adserta et explicita sunt a cel. Gronovio. Wess. — Herodoteam verbi formam *ζῶσαν*, quum noster codex MS. dederit, aspernari non debui. S.

21. *ὅτι μοι ἡ πιθανώτατος*] Par aliorum, Nostri tamen vestigia prementium; tragica exitus Cyri deploratio. Quam longe vero ab ea Xenophon, Strabo, Lucianus, ut plures ne adnumerem, deflectunt! Pro Ctesia eruditam observationem Cl. Pelloutier Histor. Acad. Scient. Berolin. T. X. p. 502. inseruit. Nec desunt, quibus

Xenophontis potior videtur narratio. Vide Camp. Vitrinam in Iessæ c. xlv. 2. Ego in tanta discordia arbitrium recuso. Wess.

CAP. CCXV. 1. *τῇ Σκυθικῇ φαρίνῃ*] Non placet Remig. *τῇ Περσικῇ*, multo minus magni viri *τῇ Σαρικῇ* ad Strabon. XI. p. 781. (Cassaub. ad p. 513. sum. ed.) Habuerunt Scythæ suum sibi amiciendi modum, quo et aliae vicinarum gentium sese ornaverunt. De Androphagis IV. 106. *ἰσθῆτα δὲ φαρίνῃ τῇ Σκυθικῇ ἰμοῖον*. Wess.

6. *ἄρδεις καὶ σαγάρεις*] Scholiastes adleverat his, *ἄρδεις, φαρίναι*: hinc scholion in Vind. et Arch. hinc Suidas, *Ἀρδεις, ἀληθυστικῶς ἀπὸ τοῦ φαρίναι*, etiam alii. Perperam omnes. *Ἀρδεις* est sagittæ cuspis. *Ἀρδεις μὲν ἀπὸ τοῦ διπλοῦ κλάδου*, IV. 81. *Δίκερον ἄρδιν* reposuit in corrupto Leschæ versu Scaliger ad Euseb. An. mcccclx. p. 82. Servius Æneid. XII. 404. Hic forcipem dixit, quod Græci *ἀρδιόθραν* dicunt, qua solent spicula vulneribus evelli; *ἄρδια* enim spicula sagittarum appellantur. Ubi equidem *ἄρδεις* mallet, uti apud Æschylum Prometh. 878. (885. ed. Brunck.) in Ara II. Dosiadæ, (Analect. Brunck. T. I. p. 419.) et Lycophr. v. 914. (Nisi *ἄρδιον* forma diminutiva est nominis *ἄρδεις*.) *Σαγάρεις* ex Armenorum dialecto illustrent Whistoni fratres, Præf. ad Mosem Chorenens. p. 5. Wess. — De terminatione plurali nominum *ἄρδεις* et *σαγάρεις* vide Var. Lect. (ed. S.) ad l. 4. S.

CAP. CCXVI. 5. *τὸν φαριεργίωνα ἀποκε. πρὸ τῆς ἀμάξης*] Vid. IV. 172. Ælian. Hist. An. VI. 160. *Μασσαγίται μιν, ὡς Ἡρόδοτος λῆγει, τὸν φαριεργίωνα πρὸ γὰρ ἰαυτῶν περιμάσαντες, ἵστα μίνται*, etc. Interpres suspensa ad plaustrum pharetra: unde suspicio justa est, *πρὸ γὰρ ἄρματος*, aut simile quid, legisse eum. Nupera Æliani editio Herodoti obli-

ta non est, de mendo silet: quæ taciturnitas mihi in pravis ejus scriptoris locis sæpe displicuit. Wess. — For- san vero vetus Æliani interpres, quod huic auctori deerat, suo arbitratu ex Herodoto supplevit: cujusmodi ratione subinde usos esse doctos Græcorum auctorum Interpretes, haud semel mihi videor observasse. Ex eodem Nostro, ut alia ex hac narratione, sic et hoc habet Strabo XI. pag. 413. τὴν παρ- τὴν ἱεραγέειαν (sic recte nupera ed. Lip- siens. pro mendoso olim ἱεραγέειαν) ἐν τῇ ἀμύξει. S.

11. οὐ καταστρέφονται, etc.] Schedæ ve- teres hoc sibi expostulant. Barbarum illum morem Massagetarum et Derbi- cum illustravit Jo. Alb. Fabricius ad Sexti Philosophi Hypotyp. III. 24. p. 179, Cultissime Fragn. Pythagor. p.

713. ed. Gal. Μασσαγίται δὲ τὰς γυναῖ- κας καταστρέφοντες κατέθουσι, καὶ τὰς κάλ- λιστος δὲ αὐτῶν ἦσαν, ἐν ταῖς εἰσὶναι τιμὰς θάλασσαν. Wess.

17. πάντας τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον] Laurentius e pecoribus omnibus perni- cissimum, quasi κτηνῶν legisset, quæ H. Stephani conjectura. In Arch. et Vind., quibus simillimas schedas Valla versavit, nihil ejusmodi. Eustathius in Iliad. pag. 36, 30. (p. 27, 43. ed. Bas.) τὸ ἐν τοῖς πτεροῖς ταχέστατον. et pag. 339, 41. (pag. 257, 15.) τὸ ἐν ζώοις τάχιστον: quæ posteriora Herodo- teis proxima sunt. In eo Episcopus errat, quod equorum victimas ex Hero- doto Persis contribuat. Vera res est; citra tamen Nostri testimonium. B. Brissonium consule Regn. Pers. II. 5. p. 339. Wess.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SECUNDUM.

AD CAP. II. Lin. 1. *πρὶν μὲν ἢ Ψαμμήτιχον σφίαν βασιλῆυσαι.*] Suum Scriptor recepit. Sic IV. 147. *πρὶν ἢ Θέραν ἰλῶν ἐν Λακιδαιμόνιοις*, et c. 167. *πρὶν δὲ ἢ ἀποσεύλαι τὴν στρατήν.* Medicei *Ψαμμήτιχος* (quod imprudenter receperat Gron.) Herodotem facilitati et γλαφυρόταται pugnare, optime D'Orvillius monuit ad Chariton. I. 4. p. 52. (p. 221. ed. I. Ipa.) Nam quæ P. Horreus utramque in partem disputat, nimis docta et arcessita sunt, Obs. Herod. c. 21. *Ψαμμήτιχον* superiore libro c. 105. vidimus: hoc vero *Ψαμμήτιχος*, *Ψαμμήτιχος*, *Ψαμμήτιχος* in membranis est. Par apud alios discrepantia. (Vide nostram Var. Lect.) Mihi dubium nullum est, quin constitutum quid in eo nomine scriptor habuerit. Inclino in *Ψαμμήτιχος*. Wess.

8. *Παιδία δύο νεγρὰ*] Pollux II. 8. *νέγρῳα* reperisse videtur: ἄμεινον δ' αὐτοῦ τὸ σαρ' 'Ηροδότῳ νέγρῳον. ἀλλὰ καὶ τοῦτο 'Ιωνικόν. Ubi doctissimus Heringa Obs. c. 3. hoc ex loco *νεγρὸν* refingit; contra ea Cl. Piersonus Veris. II. 8. p. 234. *νεγρίῳ* vindicem dat Euripid. Cycl. v. 205. et Ion. v. 1001. Hactenus bene: quod insuper addit, scriptum hic fuisse olim *παιδία δύο νεγρὰ*, non adducor, ut credam. Certe præter statuentis arbitrium non exputo caussam. Obstant et Codd. omnes. (in *νεγρὰ* consentientes.) Διδῶ locum recepit, quem Horreus in laboriosum ad hujus libri principium disputationibus illi deferebat. Wess.

9. *μηδὶνα ἀντίον* — *φανὴν ἵσται*] Mediceus cum sequace Ask. aberravit. Nihil verius Aldino, tot schedarum patrocínio protecto: taceo de cespitante verborum ordine. Schol. Apollon. Rh. IV. 262. hac ipsa in re, *κλιύσαντα* *μηδὶνα* *μηδὶν* αὐτοῖς *φθιγγισθαι*. Ostendit præterea ἵσται *φανὴν*, quod etsi Portus 'Ιωνικῶς καὶ Αἰολικῶς, verso aspero in tenuem spiritum, putaverit dictum, præfero ἵσται, ut consuetudo fert. Habet Persen 'Ελλάδα γλῶσσαι ἵσται IX. 16. Wess.

11 *ἰωνογόνιον σφίσι αἶγας· πλῆσαντα δι*] Cogor ἰσὼν ἀπανοί γι *Συμῶ* in omnia alia, ac vir Celeb., ire. 'Αγόνιον et *ἰωνογόνιον*, nemine obloquente, sunt Ionica. Et negabimus talia scriptori, hoc genus sectato? *Πλῆσαντας* nexus orationis, ut errantis amanuensis peccatum, convellit, nec ferunt MSS. In Tzetze, Chil. IV. 796. hanc historiam explicante, male legitur

Θηλέζων προσηφάμενος ἰκῶνα τὰς μητρίδας·

dederat ipse *τὰς μηπαδας*, capras. Wess.

15. *ὥς γὰρ δίστης χρόνος*, etc.] Postquam enim ista pastor fecerat per biennium. Perperam posita distinctio Herodoteam obscuraverat loquendi formam. (scil. post *ἰωνογόνιον* comma interpositum erat.) Lib. I. c. 113. *ὥς δὲ τρίτη ἡμέρη τῷ παιδίῳ ἰκκυμίνῳ ἰγίνετο*: triduo post infantem expositum. III. 56. *ἄς σφισσι τρεῖς ἡμέρας ἰγίνισται ἡμῖκα πολιορκεῖται* Σάμον IX. 38. *ἡμῖκα δὲ σφὶ ἀντιπαταμίνωσι πῶν ἰγίνισται ἰαυά*. Apud

alios etiam hic illic similia prostant: Thucydides III. 29. *ἡμίραι μάλιστα ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἰαλωανία ἰππὰ, ἴσι*, etc. Demosthenes contr. Mid. p. 341. §. 150. et p. 550. §. 42. (ed. Lamb.) *ἡμίραι ἦσαν εὐχναὶ ἰωιδημοῦσι τούτοις*. Imitantur et hoc Atticistæ. VALCK. — Quod in Var. Lect. (ed. S.) de scriptura vocabuli *διότης* monui, id sic positum oportuerat: "In F. *διότης* a pr. m. dein adjectus alius accentus super i." S.

18. *βίαις ἰφάντοις*] Adsentior Gronovio. Opus certe non fuerat, ut ex barbaro vocabulo eruditæ rixæ materies gigneretur. Hipponax in Strabon. VII. p. 524. (p. 340. ed. Cas.) *Καπρίων βίαιος φάγουσι καὶ Ἀμαθευσίων πυρόν*. Plura Cl. Albert. in Hesych. et P. Horreus Obs. Herod. c. 91. WESS. — Adde omnino Polluc. V. 88. et quæ ibi notarunt Interpretes. S.

25. *προσβυτίους εἶναι ἰαυτῶν*] Supra c. 2. *οἱ γινώσκοντες πρῶτοι ἀνθρώπων*: et *Φρύγας πρῶτους γινέσθαι ἰαυτῶν*. Quæ mihi suadere videntur, scholion hæc occupasse; et ex tribus Codd. præstare *πρῶτους* — *ἰαυτῶν*. Suidam in *Βικμισίλῃσι* simili quid offerre, Galeus vere adscripsit. De structura securos nos esse Ælian. Anim. VIII. 12. jubet: *οἱ πρῶτοί μου ταῦτα ἀνχιγίναντες*. Manetho I. 329. *βεβίβων γινώσκοντες πρῶτοι Μησίους εἰς ἀἴθην πίμπλυι*: quæ ipsa iterat IV. 404. Alia hoc de genere Georg. Herwartus, Chronol. c. 241. in quis haud pauca *ἀπροεδιόνουσα*, optime I. Perizonio, quo me olim doctore usum gratus testiflor, docente in Dissert. de August. Orb. Descript. §. 21. et meliora in medium collocante. Mox (c. 3. l. 1.) *τοῦ* resecui. WESS.

CAP. III. 10. *Αἰγυπτίων εἶναι λογιώσατο*] Disputari utramque hic in partem possunt multa; quo ego labore supersedebo. Laudo et amplector Gronovii (*λογιώστ. probantis*) iudicium. Ae.

γινώσασθαι Nostro honoratissimi plerumque semper sunt et dicuntur, sive *δοκιμάσασθαι*, uti ex MSS. III. 127. patet. Qui quidem titulus Heliopolitani cur tandem erit præcipuus? Immo vero ceteris sollertia et eruditione priores erant. Nic. Damascenus in Eusebii Pr. Evang. IX. 16. *καὶ συνὴν Αἰγυπτίων τοῖς λογιωτάτοις*. Plura olim constipavi in Diodori II. 4. Nunc adstruo hoc Justinii Martyr. ex Dial. cum Tryph. p. 168. Ed. Thirlb. *πρωτίμωσθαι δὲν τὴν ἀπροβυστίαν τῆς καρδίας ὁμῶν, εἰς οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ διὰ πάντων τούτων τῶν λόγων ἀξιοῦσι*. Corrigit vir doctus, *οἱ* *προφῆται*, ego *λόγιοι* τοῦ Θεοῦ, et sacros prophetas intelligo. WESS.

CAP. IV. 4. *ἐν τῶν ἄστρον*] Bene Med. Quod (l. 6.) additur *διὰ τρίτου ἴτους*, id doctos exercuit viros, Leonem Allatium Mens. Temp. cap. xv. p. 188. et Alph. Caranzam, Leoni consentaneum; Distrib. c. 3. Decernit uterque, aliam ianui intercalationem, ac I. 32. neque sibi in Græcorum anni forma bene consentire Scriptorem. Verius D. Petavius Auctar. Doct. Temp. lib. IV. 3. *διὰ τρίτου ἴτους* ineunte anno tertio interpretatur. Proinde alternis fiebat, uti Musa prima significavit, intercalatio; quæ et H. Dodwelli opinio Diss. I. de Cyclis p. 50. WESS. — Conf. ad I. 32, 10. notata. S.

8. *ἰσάγουσι* — *πάντε ἡμέρας*] *Ἰσαγομίνος*, sive intercalares quinque dies, non habuit insuper Diodor. I. 50. sicuti nec alii, quorum in Ægyptiorum anno occupata cura fuit; in quibus excellit sollertissima Nic. Averanii opera, Diss. de Menais. Ægypt. c. 4. WESS.

14. *βασιλευσάδὲ πρῶτον Αἰγύπτου*, etc.] Non erat ad sententiam valde necessaria *Αἰγύπτου* mentio, nec placuit eam hinc amoliri ob hæc Diodori I. 45. *μετὰ τοὺς Θεοὺς τοῖνον πρῶτον φησι βασιλευσάν τῆς*

Αἰγύπτου Μῆνη. In regis nomine, qui primus ex hominibus, ut ea in regione perhibebant, principem egit, scribentium insignis discrepantia est. *Μῆνη* magno numero codices malunt, neque aliter suo in libro invenit Eusebius Chron. p. 14. Nostrum nominatim testem vocans. *Μῆνης βασιλῆως* meminit Plut. Isid. et Osir. c. 8. ubi nonnulla Sam. Scire. In Catalogo Eratosthenis apud Syncellum *Μῆνης Θεβαῖος, ὁ ἱερμηνεύτας Διόνως*, ubi *Μῆνης* et *αἰώνιος* ex indole veteris Copticæ dialecti docte correxit P. Ern. Iablonskius adnotat. ad Catalog. istum in T. II. Chronol. Vignolii. p. 736. Quare hoc amplexus sum, sicuti et (l. 17.) *Μάριος*. Vide c. 13. et Diodor. I. 51. et Salmas. de Ann. Climact. p. 567. Wess.

CAP. V. 4. *ἄρρη τοῦ ποταμοῦ*] Hoc, sive Hecataei, sive Herodoti dictum, adprime multis placuit: probata et opinio est de recente inferioris Ægypti origine ex continuis Nili incrementis. *Ποταμίσσας* propterea Diodoro I. 34. III. 3. a quo Aristoteles Meteorol. I. 14. non deflectit. Quæ quidem opinatio, adeo olim recepta, ex earum est numero, quæ post accuratum examen laudantur ab his, culpantur ab illis. Diligentissimus Shaw Observ. Geograph. Syriæ et Ægypti, p. 183. Herodoti patronicium proficitur, Niloque vindicat illum regionis, cui Delta nomen est, tractum. Alia Cl. Freret et egregie erudita contra priscam istam suspensionem Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 353. et XVIII. p. 188. quæ, quin consensum auferant, nihil admodum inpediit. Lege etiam S. Bocharti, Phal. IV. 25. p. 261. Wess.—In dubio Wesselingius reliquit, Herodotone an Hecataeo tribuendum illud dictum sit, inferiorem Ægyptum *Nili donum* esse. Nempe ad utrumque horum Scriptorum idem dictum retulit Arrianus, de

Exped. Alex. V. 6. sed ita, ut dubitaverit ipse, sit-ne prisci Hecataei Milesii id opus, ubi idem dictum, sicut apud Herodotum legebatur. Quem locum producens Creuzerus (in Antiquiss. Historicor. Græc. Fragmenta, p. 29.) existimat, ex ipsa Nostræ narratione perquam probabile fieri, de re certe, de qua hic agitur, Hecataeum Milesium jam ante Herodotum in eadem fuisse sententia: quum præsertim et Porphyrius apud Eusebium dicat, multa ex Hecataeo ad verbum transscripsisse Herodotum. Sed id quidem utcumque sit, (de quo conf. Valckenar. ad Nostrum, cap. 77, 12. hujus libri) Strabo certe constanter dictum illud ad unum Herodotum auctorem refert, XII. 560. d. XV. 691. a. aliisque locis in Var. Lect. (ed. S.) citatis. Denique illud certum est: etiamsi ab aliis quoque relatam hanc sententiam audivit legitime Herodotus, suum tamen ille iudicium secutus eandem rationibus hic adpositis confirmavit. Et, recte judicasse admirabilem nostrum Scriptorem, extra dubitationem posuisse videtur Andreossi, Vir multis nominibus illustris, in Description de l'Égypte publiée par ordre de S. M. etc. Etat moderne, Memoires, T. I. p. 272. seq. merito laudatus ab Heeren, in Ideen uber die Politik, etc. der alten Welt, T. II. p. 541. seq. Eandem sententiam confirmat Geoffroy de Saint-Hilaire in eodem splendido opere, Description de l'Égypte, etc. Histoire Naturelle, T. I. p. 1. seq. Quæ in contrariam partem disputata sunt, summam ea exposuit Larcher in Notis ad h. l. T. II. p. 159. seqq. S.

CAP. VI. 3. *ἐπὶ τοῦ Πανδιήτου κάλπου*] Verum erit *Πανδιήτειον*. Oppido nomen *Πανδιήτιν*, quod lacui Mareotico, cui vicinum erat, nomen *Πανδιήτου* dedit. Scylax *Πανδιήτιν κάλπον* vocat, Periplus, p. 106. ubi Vossius et Holsteni-

us, ad Ethnographi Πλῶνιν videntur. Mox (l. 4.) in possessionem, unde deiecerat Medicei auctoritas, τῶν re-
diit. Scriptor ita voluit, nam III. 5. μέγχι Σιεβωνίδος λίμνῃ, παρ' ἣν τὸ Κάσιον ὄρος τῶν ἐς θάλασσαν. Et hac quidem in defensione P. Horreo adsensum non nego Oba. Herod. c. 42. Quæ vero Noster eodem loco adjungit, Ægypti initia cum Serbonide palude ex Syria properantibus fuisse, liquido ea adfirmant, quæ hic succedunt, et Gronovii explicationem. Wess.

[9. σχοῖνοι ἵσασσιν — ἐξήκοντα στάδια] Schoenum Noster facit sexaginta stadiorum. conf. 9. 2. seq. At, non eandem in diversis Ægypti partibus, sed diversissimam habitam esse schoeni mensuram, tradidit Artemidorus apud Strab. XVII. p. 804. fuisse enim schoenos alibi stadiorum 40, alibi 30, alibi 60, denique alibi etiam 120 stadiorum. S.]

10. σταδίοι ἐξάπαισι καὶ τρισχίλια] De discrepante in hac Ægypti mensura stadiorum apud Diodorum et Strabonem numero vir magnus in Strabonem suæ ed.) De Parasanga, similia V. 53. et Agathias Schol. II. p. 43. n. ex Nostro. Aliorum dissensum non præterit Strabo XI. p. 788. A. (p. 518. med.) sicuti nec τὸ ἄσφατον τῆς σχοῖνου μέγρε in diversis Ægypti locis XVII. p. 1156. n. (p. 803. extr. et seq.) Wess. — De stadii mensura quo usus est Herodotus, præter Gosselini uberrimam commentationem de stadiis veterum Græcorum, quæ Tomo primo Gallicæ versionis Strabonis continetur, consuli possunt Danville et de la Nauze, in Comment. Acad. Reg. Inscr. T. XXXV. p. 574. seq. et T. XXXVI. p. 86. seqq. Denique du Bois-Aymé in Commentat. de priscis limitibus Maris Rubri, in Description de l'Égypte, etc.

Etat moderne Mémoires, T. I. p. 188. seq. Conf. Adn. ad II. 158, 19. S.

CAP. VII. 4. ἐξ Ἀθηναίων] Quod aliquoties auctoritate libri Medicei posuit Gronovius, hic etiam debuerat ἐξ Ἀθηναίων, Athenis, vulgari: nimis ille frequenter vocem perperam scriptam reliquit, nimirum hic v. 49. p. 42, 16. p. 373, 24. 381, 24. 403, 49. 409, 21. 490, 33. 497, 49. 498, 43. 511, 11. 549, 15. (I. 98. VI. 127. VII. 6. et 62. et 90. VIII. 100. et 118. et 120. IX. 7, 6. et IX. 106.) quibus in locis similiter Ἀθηναίων scribendum. Θᾶβαι Ionice flectitur in Θηβαίων, quod pro Θηβαίων poni debuerat, p. 91, 35, 37. p. 109, 46. (II. 9, 7. seq. II. 54.) Recte scribitur ἀπὸ Θηβίων τῶν Αἰγυπτίων, p. 279, 33. p. 110, 10. (IV. 181. II. 55.) Hujus generis Ionica cum toties in his recte scripta recurrant, cur ista tandem depravata relinquerentur? VALCK.

Ibid. ἐξ Ἀθηναίων] Sic deuit, et statim. Scripsi quoque Πίσαν, (l. 6.) quorsum et Mediceus, leviter aberrans, ducit. Non ignoro, Πίσαν sæpius nobilem urbem pingi; propius tamen ad vocabuli originem illud est. Aram XII. deorum Athenis habet VI. 108. fuitque in foro, ab Hippiā, Pisistrati filio, olim dedicata apud Thucydidem VI. 54. Nam, quod eam in via, qua Athenis Pisas ibatur, et xv. quidem stadiis ab urbe, ex Herodoto locat Barbeyracius Histor. Fœder. Part. I. p. 72. id festinanti excidisse opinor. Wess.

7. τῶν οὐδῶν ταυτίων τὸ μὴ ἴσας, etc.] Legebant scholiastes τὸ μὴ ἀπίσας: adscripsit enim ἀπίσας, ἰσάουσας, quod ἰσάως ἴσας si cum Abreschio formaveris, cessabunt Corinthi (Gregor. Dial. Ion. §. 115. ubi vide quæ Koenigius notavit.) et aliorum ineptiæ. Hic vero me properantem paulisper moratur τῶν οὐδῶν scriptio. Toties totiesque τῆς δαῶν mentio recurrat, species Ionica hic et III. 126. in

sede mansit. Homerus *Odyss.* ε'. 196. *ἰσὺν φάτ' ἀρωφαλὶ ἱμμεῖσι οὐδόν*: ubi vide Eustath. (p. 613. ed. Bas. p. 1815. ed. Rom. Conf. eundem ad *Il.* α'. p. 18, 10.) et Etymolog. p. 615. Male nunc illis precarer, qui tantum sibi juris in mutanda scriptoris dialecto sumserunt? At quid proficies? *Διαφίρον* an *διάφορον* præceptes, in libero arbitratu est. Posteriori sese addixit P. Horreus, Obs. Herod. c. 33. Wess.—Quod si ab Herodoti manu est scriptura *οὐδόν*, licuerat ergo Nostro (sicuti sæpius observavi) in eisdem verbis modo Ionicis uti formis, modo communibus. Sin ab aliis innecta ista scriptura est; non vana fuerit suspicio quam passim significavi, præter jus et fas subinde a nonnullis (et maxime quidem a Veneto Editore) obtrusas esse Nostro Ionicas formas, ubi communibus ipse usus erat. Ad rem quod spectat, de qua hic agitur, non est nostri instituti varias excutere virorum doctorum sententias. Videndus Danville a Larchero ad h. l. citatus, ipseque Larcher in Notis ad h. l. et in Indice geographico, voc. Heliopolis, auctoresque quos ibi laudavit. Danvillii accusationem, confudisse h. l. Herodotum minora stadia, quibus constanter in Ægypti historia utitur, cum Olympicis stadiis, repetit Cahirensis Academicus Du Bois-Aymé loco paullo ante citato. S.

10. *ὡς μὴ εἶναι*] Inmigravit in locum suum *ὡς*, Mediceo odiosum. Non nego, citra damnum abesse potuisse: at vincit Codicum imperium. Potuerat etiam in his, *ὡς ἰγὼ ἰτυθαίνεμιν* — *εἶναι*, brevi secuturis, (CAP. VIII. l. 7.) desiderari: et Reiskius inductum voluit. Verum sæpe locum tenet, quem sine detrimento relinquere poterat. (Confer ad I. 58, 6. notata.) Vide T. Hemsterh. in Luciani Dial. Mort. XII. 1. (?) et Horreum Obs. Herod. c. 43. Porro *ἰν τῷ καὶ λαθόν.* (cap. 8. l. 4.) similem ob causam revocavi. Wess.

CAP. VIII. 6. *παύσῃ μὲν λῆγον*, etc.] Hoc loco, ubi sunt lapicidinae, desinens mons, scil. non amplius in directione a septentrione ad meridiem pergens, flectitur in eam quam dixi partem; scilicet versus Rubrum mare, (ut l. 4. dixit) ibique continenter sursum tendit, secundum mare illud (adeoque orientem versus, saltem versus orientem æstivum) pergens usque ad regionem thuriferam. S.

10. *Τὸ δὲ πρὸς Λιβύῃς*, etc.] Verius erit *τῇ δὲ πρὸς Λ.* Pendent enim ex superioribus *τῇ μὲν γὰρ τῆς Ἀραβίης π. λ.* cujus quidem conjecturae suasore utor Cl. Pauw. (At *τὸ δὲ* (nempe *κατὰ τὸ*) idem valet ac *τῇ δὲ*.) Quæ vero consequuntur (l. 11.) de saxeo monte, in quo Pyramides, turbata vehementer ex Medic. sunt. Probare possum *ψάμμο πατιλυμίνον*, uti *ψαμάθῃ εἰλυμένα πολλῇ* *Odyss.* π'. 136. quamquam *κατιλυμίνον* ex *εἰλίω* non minus bonum. In Philostrati Heroic. c. 2. p. 693. Jupiter *εἰλημίνος πάτρων*, qui *εἰλυμίνος*, Gregor. Nazianz. Stelit. I. p. 72. Ed. Montac. *φλογιτῇ εἰλημίνῃ χραιῇ* — *φαλάγγιν* Nicand. Theriac. 754. Possum etiam, si qui *κατιλυμίνον* maluerit, uti P. Horreus Obs. Herod. c. 44. pati. At ægre exilii poenam fero, quam *τσιταμίνον* Medicei decreto sustinuit: facit enim orationem intricatiorem, et scriptorem sibi contrarium; hoc enim de monte, c. 12. *καὶ ψάμμοι μοῦνον Λιγύππου ἔρος τοῦτο τὸ ὑπὲρ Μίμφιος ἔχον*. Sabulo itaque obsitus non fuit mons Arabiæ prætentus et in Erythræum mare tendens, cujus contrarium Medicei auctoritas viro doctissimo extorsit. Quæ quidem discordia desinet, ubi ex Codicum consensu *ψάμμο πατιλ.*, *τσιταμίνον τὸν αὐτ.* *τρίπον καὶ τοῦ Ἀραβίου π. λ.* redierit. Innuunt enim, montem hunc porrectum in meridiem versus fuisse, quod de Arabio monte paullo superius deposuerat. Wess.—Non vero *τσιταμίνον*, ut Wess.

cum aliis, sed *τεταμένον*, simpliciter μ litera, ut par erat, editum me voluisse professum sum in Var. Lect. (ed. S.) sed invidus video aliter visum esse typothetæ nostro. S.

14. *ὅτι πολλὸν χωρίον*] Hoc postulabat sermonis series, et edunt membranae: venerat etiam in conjecturam Reiskii. Quæ statim memorantur, de Ægypto in arctum spatio navigationis iv. dierum constricta, deinde vero laxiore, non placent Aristidi, T. II. p. 343. esse enim contra veri fidem; sese experiundo conperisse, in angustias tum magis et magis cogi: cui fere consentit B. Maillet Descript. Ægypti, p. 44. Wess.—Recentiorum Itineratorum testimonio firmari Herodoti rationem adnotavit Larcher, provocans ad tabulam geographicam in Nordeni Itineribus, et ad Savary Epist. I. de Ægypto, p. 5. S.

CAP. IX. [1. *ἰσὶ ἀνάπλους ἑνὶ ἡμέρῳ*, etc.] Vide ne justo minor sit novenarius numerus. Quod si enim stadia sunt 4860, adverso flumine naviganti quotidie 540 stadia fuerint conficienda: quod, quamvis exiguum statuas stadii mensuram, ninium videtur; quum præsertim adverso flumine, ut c. 96. tradit Noster, non aliter, nisi navi fune secundum ripam tracta, navigare potuerint. S.]

7. *μὴχρὶ Θηβῶν*] Belle Remig. schædæ. Cl. Gronovius attigit hæc ad Arrian. *Ἀναβ.* III. 5. p. 109., ex Medic. idem asserens Herodoto. Cur illam rem hic tacitam habuerit, non exputo. Libro III. 26. caute minus *Θηβῶν* ex eo codice, ubi *Θηβίων* legebatur rectissime, reposuit. Wess.—Conf. Valck. ad cap. 7, 4. Ad rem quod spectat, quum a mari usque Thebas nunc stadia ponit 6120, haud utique congruit hæc summa cum ante positis. Nam a mari usque Heliopolin (cap. 7.) posuerat 1500 stadia; jam ab Heliopoli Thebas 4860:

unde conficitur stadiorum summa a mari usque Thebas 6360. S.

CAP. X. 4. *ἰφαιστέ μοι—πόλεως Σαλαέσσας*] Expressit Plinius Hist. N. H. 85. Herodoto quidem si credimus, mare fuit supra Memphim usque ad Æthiopum montes; itemque a planis Arabiae. Mare et circa Ilium et tota Teuthrania, quaque campos intulerit Mæander. Paria illis ex Nostro et Nearcho Strabo XIII. p. 1013. (p. 691. ed. Cas.) et Arrianus, *Ἀναβ.* V. 6. p. 203., Herodoti non oblitus. Mox (l. 6.) Thucydidis exemplo tueri se *ὡς* potuit, *ὡς μὲν ἐν μεγάλῃ ἐκτάσει* lib. IV. 35. Wess.—Amant autem Iones *δὲν* pro *ὡς*. De re ipsa conf. supra ad c. 5, 4. notata. S.

8. *Νείλου, ἴόντος πινταστόμου*] Notissimus septem geminus Nilus et Virgilio, *Ἰντάπυρος*, Dionysio Perieg. 264. *πολύστονος* sive, ut in scholiis, *πολύστομος*, Nicandro Theriac. 175. Prætulit ex Med. *πινταστόμου* titulum Gronov. motus (opinor) verbis c. 17., ubi *ἰθαγνία στέματα* Nili quinque; duo quæ septenarium numerum explent, manu facta, *ἰερκτά*. Eustath. optime, *Ἡρόδοτος δὲ πινταστόμου εἶναι λίγυι τὸν Νεῖλον, ἐπὶ κατὰ τὰ φυνικά στέματα, ὡς δὲ οὗτοι ἰερκτῶν ὄντων*, ad Dionys. v. 226. Ad quæ hominum opere effusa ostia cum non attenderetur, convaluit de septem annis ostiis longe didita, et tot scriptis Codd. recepta, fama, quæ utique firmior foret, modo septem fluvii Esaiæ xi. 15. Nilum ejusque rivos declararent. Tu magni Theologi, Camp. Vitrinæ, commentarium consule et de Nili ostiis observata; tum B. Maillet Descript. Ægypti, pag. 49. Mox (l. 11.) *μεγάλη* bene Gronov. Wess.

14. *τῶν Ἐχινάδων νήσων*, etc.] Hæc et sequentia videntur observata Thucydidi II. 102. *ἵδεν τῶν νήσων αἱ κατὰ μέρη ἰλ. πρὸς δὲ καὶ πᾶσας οὐκ ἐν πολλῷ ἐν αὐτῇ*

χρόν τοῦτο παύει: ubi viri docti non meminerunt hujus loci. VALCK.—Conf. quæ ad h. l. ex Pausan. VIII. 24. p. 647. et ex Woodii libro de Ingenio et scriptis Homeri, p. 7. Larcherus adnotavit. S.

CAP. XI. 2. *ἰσίων ἐκ τῆς Ἑρυθρῆς*, etc.] Ex conjectura G. Raphelii in priorem Petri c. ii. 6. *ἰσίων*, sed minime fideli. Supra I. 193. *ἰσίου* δι' ἑλλαν *ποταμὸν ἐκ τοῦ Εὐφράτου*. et II. 158. *ἰσίου* δι' ἑκτὴν Ἑρυθρὴν θάλασσαν. Aristides, T. II. p. 354. ed. Jebb., *εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν τόπους ἰσίου θάλασσα, ἣ καλεῖται Κασπία*. Quæ quidem efficiunt, ut post pauca (l. 9.) ἐκ τῆς βερ. θάλ. πόλιν *ἰσίου* pæne ex Remig. admittam. Recipi sine hæsitatione (l. 4.) ἐκ τῆς ἐρυθρῆς θάλ. Arch. monente, ut c. 9. et saepe. Wess.

[5. *ἡμῖν ἀναισιμῶνται τισιγεάνοντα*, etc.] Super hoc loco disputantem audire juvabit doctum Academicum Cahirensem Le Pere, in Description de l'Egypte publiée par ordre, etc. Etat moderne, T. I. p. 102. et quem is ibi laudat Gosselin, in Recherches sur la Navigation des Anciens, T. II. p. 163. S.

7. *ῥηχίη δ' ἐν αὐτῇ καὶ ἀμπωτίς*] De aquarum isto in sinu fluxu et refluxu non dubia est res. Neque ignota calumnia vetus in Mosem et Judæos, Arabicum sinum transgressos. Scholiastes in Ptolemæi Tetrabibl. pag. 83. *ἀμπώτιδος γὰρ γινώσκουσιν φυγὰς παρ' ἡλλοῖς ἐ τῶν Ἰουδαίων νομοθέτης Μωσῆς*. Docte et animose pro divino Judæorum legistore Vignolius, Chronol. lib. III. 1. p. 663. etc. Wess.—De insolito prorsus et prodigioso maris illius refluxu, cujus ex prisco sævo memoria apud accolæ duravit, vide Diodor. Sic. III. 40. extr. et quæ ibi Wesseling. adnotavit. S.

9. *ἐκ τῆς βερηνῆς θάλασσης*] Bene Ask. postulante dialecto. Sensit et Reiskius. Confer II. 158, 159. IV. 37, 42. Ita

vero Mare Mediterraneum, et quæ illi junguntur, nuncupat. *Νοτὴν θάλασσαν* est Erythræum, cujus pars Arabicus sinus. Wess.—*βερηνῆς* cum Ask. agnoscit etiam noster F. pro quo ante Wess. *βερηνῆς* hic legebatur; quod in Var. Lect. (ed. S.) adnotare neglexeram. S.

11. *σχιδὸν μὲν ἀλλήλοις συντιτταίνοντες τοὺς μύχους*] Præclara Medic. et Ask. scriptura, jure merito a viro Celeb. instaurata et defensa. Memini Diodoro III. 44. simile auxilium ferre et aliorum exemplis stabilire; quibus hoc Æschyli adstruo, Choëphor. 449. *δι' αὐτὸν συντιτταίνε μύθον ἡσυχῇ φέρον βασι, cothurno incedens, neque alienum tamen*. Wess.

16. *χωσθῆναι ἂν καὶ γι δὴ ἐν τῇ πρσαντισμῇ*, etc.] Adhæreo ad hanc disputationem, neque me expedio. Arch. *ἄμω* (pro ἢ *ἐμῇ*, l. 17. ubi in nostra Var. Lect. perperam *ἄμω* posuit typotheta.) non multum juvat, nec Reiskii opera in Miscell. Lips. vol. VII. pag. 629. Adscribam Cl. Pauw conjecturam, ut arbitrandi sit facultas. Fors, inquit, una littera detracta, et distinctione leviter mutata, optime locus emendabitur: *ἐγὼ μὲν γὰρ — χωσθῆναι ἂν καὶ γι δὴ ἐν τῇ πρσαντισμῇ — οὐκ ἂν χωσθῆναι πόλιν* n. l. Opinor intra x. annorum millia alicubi aggeratum esse: an sinus longe hoc Arabico major non posset oppleri intra illud temporis spatium, quod ante nativitatem meam a rerum primordiis effluxit? Hæc ille. Wess.

17. *πρότερον ἢ ἐμὲ γινώσκει*] Formularum Herodoti non incuriosus hand sane memini, sic alibi loquutum historicum: quod si Codicibus ista vetustis abessent, tum certe judicarem aliunde invecta, ad ista scilicet explicanda, ἐκ τῆς πρσαντισμῇ *χρόν*. Tota fortasse periodus sic primitus scripta prodierat: *ἐγὼ μὲντα ἴλπομαι γι καὶ μωρίον ἐν τῇ χωσθῆναι ἂν καὶ γι δὴ ἐν τῇ πρσαντισμῇ χρόν*

οὐκ ἂν χωρεῖν κάλπεις καὶ πολλὰ μίζων
ἴτι τοῦτου ὑπὸ τοσούτου τι ποταμοῦ καὶ
οὕτως ἐργατικοῦ; In his solempne illud
ἡκου vel Herodoti ἡκου γι δὴ non cadet
in dubitationem quin genuinum sit,
suumque indat interrogationi vigorem.
VALCK.—Cur suspecta haberemus illa
verba *πρότερον* — *γινίσθαι*, non satis
equidem causæ vidi. Si ἡ κου dedisset
vel unus liber, lubens accepturus eram.
Interim καὶ γι δὴ, eadem notione atque
πῶς γι δὴ, ferendum putavi. καὶ γι δὴ
legendum censet Benedictus in *Actis*
Semin. Philol. Lips. Vol. II. P. II.
pag. 285. Cæterum *μίζων ἴτι τοῦτου*,
non cum Pavio apud Wess. intelligen-
dus sinus hoc *Arabico* major; sed hoc
Ægyptio, ut recte Larcherus accepit;
nempe major hoc, quem Herodotus ex-
istimat olim eam regionem occupasse,
quæ nunc *Ægyptus* est. S.

CAP. XII. [3. τῆς ἰχθυόμενης γῆς] In
Lat. vera. perperam positum regionem
utrique adjacentem, ubi *utrimque* scrip-
seram. S.]

Ibid. *λογυόλιας τι φαινόμενα*] Ris vera
est, fulta testimonio Plut. Isid. et Osir.
c. 40. p. 102., sed aliunde derivanda.
Altissimos Europæ, Asiæ atque Ameri-
cæ montium vertices varia conchyliorum
genera insederunt; quæ unde advenisse
putes, si generalem inundationem, qua-
lis Noachi tempore, recuses. Non ne-
scio, inter philosophos necdum super illo
negotio convenisse; neque id demiror.
Quæ enim inter eos in tanto dissentendi
et disputandi pruritu concordia? Adi
S. Bochartum Phal. IV. 24. et Freretum
Comment. Acad. Inscript. T. XV.
p. 342. Wess.—Nostra quidem ætate
consentiunt fere eruditissimi quique viri,
posse debereque conchyliis marina in
montium visceribus reperiunda, salva
fide Moaicæ narrationis, ex ævo deri-
vari Noachica inundatione longe supe-
riori. S.

6. *πρὸς δι, τῇ χόρῳ, οὕτι*, etc.] Labo-
rabant hæc mala punctione: *πρὸς δι*,
præterea, sicuti ad I. 156. adscriptum
est. Pendet sermo ex ἰδῶν, cui superius
suus locus. Vidit hoc Reiskius, brevi
post (l. 8.) οὐ μὴν corrigens. Wess. —
Reiskii conjecturam veterum codicum
auctoritate vidimus firmatam. S.

CAP. XIII. 3. *ἄρδισκι Αἰγυπτου*] Me-
dic. ex Ionum consuetudine. Abyde-
nus in Eusebii Pr. Evang. IX. 41.
πύλας ἐπίστηναι, τὰς ἀνείγοντας ἄρδισκους
εὐὰ πιδίον. Scripsi etiam *ἐπὶ πιδίον*, quem-
admodum II. 145. Homeri *ἔπιδον*,
ἐπὶ πιδίον, nunc non attingo. Mire placet
Gronoviana hujus loci explanatio. Wess.
—Scilicet et *Μοίρι* et *ἰστυληκόντι* e suo
cod. restituit Gron. cui fere et nostri
adsentiantur libri. S.

[5. οὐν δι, ἢν μὴ ἰπ' ἱκανάδικα, etc.]
Quum hodieque eadem fere obtineat
ratio, monuit Rich. Pococke (*Descript.*
of the East, Vol. I. pag. 251.) citatus
a Larchero, opinione videri hactenus
falsum esse Herodotum, quod sua ætate
tanto majori incremento Nili ad irri-
gandam *Ægyptum* opus fuisse quam
Moeridis regis ætate: octo enim illos
cubitos, quos (l. 3.) ei dixerant sacer-
dotes, intelligi debuisse de incremento
supra consuetam per se fluvii altitudi-
nem; adeoque non differre illam men-
suram ab hac XVI. cubitorum, quæ in-
telligenda de fluvii altitudine ab imo
inde alveo. Cæterum cum Nostro conf.
Strab. XVII. 788. ed. Cas. et Plin.
lib. V. cap. IX. sect. 10. S.]

10. *κατὰ λόγον ἰσχυροῦ ἢ ὕψους*] Dum
quis ista nobis probabiliter interpretatur,
auspicabor equidem ex interpretamentis
nata, quæ quis olim vicinis adposuerit.
Certe nihil impedit hoc in loco *κατὰ*
λόγον per *κατὰ* εὐὸ ὁμοίον interpretari, et
ἢ ὕψους, ἢς αὐξήσιν. Mea saltem opi-
nionem nihil distarent *κατὰ λόγον ἰσχυροῦ*
ἢ ὕψους et *κατὰ* εὐὸ ὁμοίον *ἰσχυροῦ ἢ*

αὔξειν. Cap. seq. 14. εἴ οφί' ἰθιλήσει (sic legerim.)—ἡ χάρις ἡ ἰσχυρὴ Μίμριος—κατὰ λόγον τοῦ παρρηχημίου χρόνου ἡ ὕψος αὐξάνεσθαι. VALCK.

Ibid. κατὰ λόγον ἰσθιδῶ ἡ ὕψος, καὶ τὸ ἴσαϊον ἀποδιδῶ ἡ αὐξήσει] Invenit et hic manifestam ταυτολογίαν Cl. Reiskius, sciolorum opera natam, Miscell. Lips. Vol. VII. pag. 629. Putares quodammodo adstipulari schedas Ask. in quis hiatus, sed ex scribæ socordo negligentia: eadem verborum ἰσθιδῶ et ἀποδιδῶ terminatio hominis oculos, ut in medio utriusque posita omitteret, præstrinxit. Herodoti dictiones bene constant: ἡ ὕψος, altitudinem soli, ἡ αὐξήσει ejusdem incrementum, quo latius in vicinum mare protenditur, declarant. Ceterum xvi. aut xv. cubitos amnem ascendisse et arva inundasse olim, argumento est Nili figura xvi. liberis circa ludentibus, per quos totidem cubita summi incrementi augmentis se amnis intelliguntur in Plinii Hist. Nat. XXXVI. 7. ubi Harduinus; cui jungendus Shaw Obs. Geogr. Syr. et Ægypti, cap. 5. p. 181. quantum aquis seriore tempore terra ea increverit, ex Arabibus docens. Wess.—Non ταυτολογία, quam dicunt, me turbaverat. Non parcum esse verborum, nec repetitas in eandem sententiam ῥήσεις aspernari Nostrum, satis constat. Sed de verbo ἀποδιδῶ dubitavram, etiamque nunc dubito, idemne ac ἰσθιδῶ significare possit. Illud video, ἡ αὐξήσει posse eandem in sententiam atque ἡ ὕψος accipi: juncta mox utraq; voce ἡ ὕψος, αὐξάνεσθαι. dicit Noster, c. 14, 5. Schæferus quid spectarit, ex conjectura sic edens, καὶ μὴ τὸ ἴσαϊον ἀποδιδῶ ἡ αὐξήσει κατὰ λόγον τοῦ ἀποταμίου, profecto me haud liquido percepisse. Ad verbum id fuisse, neque tantumdem reddidit ad augendum inundans flumen; quod ad eam videtur interpretationem

accedere, quam reliquæ versioni in parenthesis interjeci. Sed quæro, quianam reddit? nam nominativus, ἡ χάρις αὐτῆς, qui præcedit, ad verbum ἀποδιδῶ, ista notione acceptum, referri vix potest. Commodum foret, καὶ μὴ ἰσθιδῶ τὸ ἴσαϊον ἀποδιδῶ, etc. si modo vestigium aliquod scripturæ hujusmodi vel in uno libro superesset. S.

19. ὕδατος οὐδὲ μὴ ἄλλαν ἀποστρεφῶ] Valla ἀποστρεφῶν in versione neglexerat, sententia loci contentus. A Gronovio venit, quibus nulla sit aversio aquæ. Præstare aquæ perflugium sive remedium, Portus dudum monuit. Noster VIII. 109. ἵνα—ἀποστρεφῶν ἰχθῆν pro quo ἀποστρεφῶν καὶ καταφυγῶν ἰχθῆν Plutarch. T. II. p. 491. x. Et πάσης ἀποστρεφῆς ἰεργμῖνος, cui perflugii et salutis via est interclusa, in Philostr. Vita Apol. VIII. 13., tum ἀποστρεφῶν ἰπαυῶντο τοῦ Ἀθηναίων, δήμου de Vit. Soph. I. iv. p. 549., cujus præsidium et patrocinium rogabant. Hoc amplius de dira pressis fame Liban. Declam. XIX. p. 509. x. πᾶν γὰρ τὸ ἱμψυχον ἰκτείνετο—τοῦτο ἦν αὐτοῖς ἀποστρεφῶ τοῦ κακοῦ. Quæ quidem de dictionis usu abunde erunt. Addo, Josephum Bell. Jud. II. 11, 4. ἀποστρεφῶν σωτήριον dixisse, quæ Thucydidi ἀποστρεφῶ σωτηρίας. Vide Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 782. Μοῦνου (l. 20.) Paria. C. minime malum videtur. Wess.

Ibid. εἴτι μὴ ἐν τοῦ Διὸς μείνει] Non enim certe habent aquam quæ agros irriget, nisi pluviam duntaxat. Valla dederat, nisi tantum a Jove. Romani quidem augures, pro coelo fulgente, tæmante, dicere sueverant, Jovē fulgente, tonante, Cicero de N. D. II. c. 28. Caelum et Æthera Jovem nuncupabant. Rarius illud Comici Platonis, quod sorotis erat, marito tribuentis, apud Etymologum voc. Εὐδίας: Ἀῆρ, ὅν ἄν τις διαμήσει καὶ Δία. Quævis coeli tempestas

Jovi contribuebatur. Illud Aristoph. in Av. 1501. *τί γὰρ ἰ Ζεὺς ποιῶ;* recte cepit Kiister. quel temps fait-il? Theocritus Eid. IV. 43. *Κά Ζεὺς ἄλλα κα μὲν πύλου αἰθέριος, ἄλλα κα δ' οὐ, e Theognidis versu 26. quem expressit etiam Sophocles in Polyxenæ fragm. ap. Stob. pag. 344, 4. Orpheus τὸν ἔμβρον dixerat δάκρυα Διὸς, teste Epigene ap. Clem. Alex. Strom. V. pag. 676, 3. Aquam pluviam Plato dixit τὰ ἐκ Διὸς vel παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα, τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα ὀμίματα, T. II. pag. 761. A. 844. A. T. III. pag. 111. c. Cum pluebat, elegantioribus ἰ Ζεὺς, vel ἰ Ζεὺς, οὐν dicebatur; (quam formulam Alcæus jam adhibuit Lyricus apud Athen. X. pag. 430. A.) Athenis vulgo ποιῶν ὕδωρ: attigit Casaub. ad Theoph. c. 3. p. 32. Nondum in Socratis schola corrupti senis Attici piam persuasionem memorat, Aristoph. Nub. 372. *Καὶ τοὶ πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ἔμην διὰ ποταμοῦ εὐρεῖν.* VALCK.*

CAP. XIV. [8. ἀποινιστάτα, etc. Putes cum *Heeynio* ad Pindar. Ol. II. 111. ante oculos Herodoto fuisse poetæ versus illos, ἀποινιστερον ἰσθλὸν ἰμῶνται βίωτον, etc. 8.]

12. ἄλλα ἀνθρώπων] Debetur Arch. Variant in vocis scriptura editi libri. ἄλλα, I. 48. et 125. φ' ἄλλα, II. 51. ἄλλα ex Med. bis II. 36. Schol. Apollon. Rhod. I. 1081. *δ' ἄλλοι μὲν βα ἡ τοιαύτη συναλωφὴ τῆς νιντῆρας ἰάδης ἰστί. διδ μίμφωται Ζηνοδότῃ εἰσόντι, δ' ἄλλοι μὲν βα Διοὶ καὶ ἄνθρωποι.* (Iliad. B'. 1.) οὐ πύχνηται γὰρ ταύτῃ "Ομηρος. Paria ad v. 998. At III. 356. et 365. ἄλλα, quod præstare opinor ob synalophes indolem. De Homero quod critici produnt, falsæ opinioni tribuit Barnes in Iliad. A'. 288: Ceterum mirabilem hanc Ægypti ubertatem, quæ sine magno et sollicito labore votis agricolæ respondet, Diodorus, I. 36. non præterit. Wess.—Conf.

Var. Lect. (ed. S.) ad I. 125, 12. et VIII. 67, 11. S.

15. ἰσβάλλω ἐς αὐτὸν ὄς, etc.] Galeo designatus Plutarchi locus e lib. IV. Symp. legitur, pag. 670. A. B. Rem sane vix credibilem suo quoque testimonio confirmat Eudoxus apud Ælianum de Nat. An. X. c. 16. hanc reddens rationem, cur a suis mactandis abstineant Ægyptii: *φειδόμενοι, ἰσὶ τοῦ σίτου παραίτες, ἰσάγουσι τὰς ἀγέλας αὐτῶν· αἱ δὲ παταῦσι τοὺς πυρετοὺς, καὶ εἰς ὄγρον τὴν γῆν ἀλώσιν, ἵνα μὴν ἱμβριος, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ὀρεῖων ἀναλωθῇ.* Mihi quoque sues hac in re non placent; sed, si jumentorum gregem designare voluisset, scripsisset utique βούς; et, ἰσάων δὲ πατατηθῇ τῆς βοῦς τὸ σπέρμα. Neque tamen hanc fabulam ornandam esse censuerim; quam Herodoto deberi minime dubito, secundum quem suum in segetes immisorum ungulis e spicis grana debuerunt exteri: ita mihi capienda videntur ista quæ sequuntur, ἀπωδινήσας δὲ τῆς ὑπὲρ τὸν σίτον ὄσων κομίζονται, suum ungulis excussum frumentum convehit. Quod aliis diceretur ἀπαλοήσας, Herodoto dicitur ἀπωδινήσας. Aream Telesilla δῖον vocaverat: Athen. XI. p. 467. F. Τελεσίλλα δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἄλω καλεῖ δῖον: hinc Eustath. 'Ιλ. υ'. p. 1283, 4. (p. 1207. ed. Rom.) Ælianus duobus in locis rarissimo hoc usu forsitan alibi non obviam vocem adhibuit. Vid. elegantissima Epist. Critica II. D. Ruhnkenii, p. 43. VALCK.

Ibid. ἰσβάλλω ἐς αὐτὸν ὄς, etc.] Adsentiuntur Plutarchus IV. Symp. c. 5. et Eudoxus in Animal. Histor. Æliani X. 16., quos olim Galeo, non sues, sed boves intelligenti, opposui ad Diodorum. (lib. I. cap. 36.) Nec possunt operæ. τὰς enim ὄς boves indicare, quibus testibus probabitur unquam? Creant tamen sues in illa sementis et tritura consuetudine molestiam. Si vo-

rum est quod perhibetur, oportet diverso fuerint ingenio per Ægypti agros atque alibi locorum, rostrique usum rusticorum utilitati posthabuerint. At sus sui semper generis et indolis est, vorax pecus et gulæ indulgens. ("Sues immisse in sementem, ait Galeus, haud dubie omne frumentum in ventres potius, quam in limum, recondent.") Ægyptii præterea boves, ut multæ nationes, triturandis frugibus adhibuerint. Cyrillus in Esaiæ c. 28. *Αἰγυπτίῳ μὲν παῖδι συντρέφουσιν ἐξ ἀγρῶν ἐπὶ τὴν ἔλκον θεράγματα, ὅτα βοῦς καταφύονται αὐτῷ, καὶ ἐν πύλῃ περικομίζονται, καταλισσύνουσι ταῖς χηλαῖς τὰς ἀστέχους.* Prudenti profecto: sunt enim boves ad id negotium porcis multo aptiores. Considera præterea, quod Galeus non neglexit, sues ab Ægyptiis studiosissime fuisse vitatos. (conf. c. 47.) Equidem, ni mihi obstarent Plutarchus atque Eudoxus, venisse ex scriptoris calamo *ισβάλλου ἐς αὐτὴν βοῦς* et *τῆσι βοῦσι τὸ στέγμα*, tum *ἀποδιήσας δι' τῆσι βοῦσι* arbitraret. Quid enim, si menda utriusque ætatem antevertit? Diodorus generali vocabulo *βοσκημάτων* uti maluit, suibus fortasse hanc operam negans. Trituræ autem illum in oriente atque alibi morem copiose præter alios exsequitur Christ. Schoettgenius Antiq. Tritur. Sect. ix. et Ægyptiorum Fr. Lud. Norden Itin. Ægypt. p. 58. Wess.—*Plinius* Hist. Nat. lib. XVIII. cap. xviii. sect. 47. Vulgo credebatur, a Nili recessu serere solitos, mox *sues* impellere vestigiis semina deprimentes in madio solo: et credo antiquitus factitatum. Sic (uno Diodoro excepto; qui, dissimulans difficultatem, generale nomen *βοσκήματα* posuit) de semine per *sues* depresso consentiunt omnes. Eodem vero animali ad exterenda species matura grana usos esse Ægyptios, nemo quod sciam dixit, nec per se credibile est:

bovm opera ad hoc uti solitos esse populos versus orientem æstivum habitantes, satis constat. Quare scripturam istam, *ισβάλλουσι—ὄς, et ἰσὶαν δι' πασας. τῆσι ὄσι*, ab Herodoti manu esse, in dubium vocari non debet: sed deinde scripsisse eundem *ἀποδιήσας δι' τῆσι βοῦσι* perquam probabile debet videri. Larcher (suffragante Borh. in Appar. Crit. T. II. p. 803. seq.) utrimque, pro *τῆσι ὄσι*, *τῆσι βοῦσι* corrigens, ne tamen prorsus hinc amandarentur sues, verba *ισβάλλου ἐς αὐτὴν ὄς*, ante ista, *καίρας ἵκασται*, etc. reponenda censuit: nempe ante sementem immisas esse in agros sues, scilicet ad devorandas radices plantarum aquatiliū, quæ sementi nocituræ erant. S.

CAP. XV. 3. *τὸ παρὰ θάλασσαν ὄσιαι αὐτῆς*] Non scripsit aliter. Agitur de regione Delta, cujus ad mare tractum, cum ea sola Ægyptus haberetur, usque ad Taricheas Pelusiacas ejusdem esse Iones censebant. Consimile, quod sequitur, *τὰ μὲν Λιβύης, τὰ δὲ Ἀραβίης ὄσιαι*. Postulat porro rei et orationis habitus, ne Ald. et plurium schedarum (l. 6.) *ἐς μεσόγειαν τίνουσιν αὐτὴν* pro quicquillis putetur. *Ταριχηῖαν* sive *ταριχηῖαν* Arch. species est Ionica, neque spernenda. Fuere in Ægypto eo titulo loca conpluria. Vide II. 113. et Steph. Byz. in voce. Nominis fortasse causas ex contumelatis ibi hominum animaliumque cadaveribus, quæ more gentis diligenti cura condiebantur, uti c. 86. *Ταριχηῖας τῶν ζώων* dabit Ælian. de Animal. X. 29. *νεκρῶν ταριχηῖαν*, Diodor. I. 91. Wess.

[11. *ἔδη γὰρ σφι*] "H *τοι γὰρ σφι*, profecto enim, corrigit Benedictus in Act. Sem. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 286. Cum eodem viro docto initio hujus cap. *Εἰ ἂν βουλοίμεθα* malim, ob id quod dein l. 9. huic respondet, *ἀποδιυνώμεν ἂν*. S.]

16. τίνα γλῶσσαι πρότερον ἀπήσονται] Possesit Aldi ἀπύσονται patronos advocare Euripid. Orest. 1253. Hecub. 155. Supplic. 800. Sophocl. Ajac. 896. ut de Pindaro aliisque taceam. Verum membranarum potior sententia, cui usus respondet. Æschylus VII. Theb. 871. ὄμαι — στήθειν ἦσιν ἀλγοι. Euripid. Med. 1176. ἦσαν ὁλοθυγῆς μίγαν παύσας. Quod et in Sophocl. Ajac. 862. Apollon. Rhod. IV. 874. ἦσι δ' αὐτὴν σμερδαλίην: etc. Wess.—φανὴν ἵνα habes apud Nostrum II. 2, 10. ubi de eadem re agitur. S.

CAP. XVI. 4. τρία μέρη εἶναι γῆν πᾶσαν, etc.] Vide IV. 42. In ea nostri orbis partitione magnus olim dissensus. Plerique in parte tertia Africam posuere; pauci tantummodo Asiam et Europam esse, sed Africam in Europa: ita Sallustius Bell. Jug. cap. 17. Sed veterum plures Asiam duntaxat et Europam novisse, Isocratis, Hippocratis, aliorumque testimoniis firmatur. Lege Olympiodorum ad Aristotel. I. Meteorolog. p. 23. Scholiast. in Ptolemæi Tetrabibl. p. 58. et Lucanum IX. 411. Wess.

9. οὐρίζων τῇ Λιβύῃ] Nilus dici potest τὴν Ἀσίην οὐρίζων: sed non item, ut arbitror, τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῇ Λιβύῃ. Suspicio adeo συνουρίζων scribendum VALCK.—τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῇ Λιβύῃ ex Remig. præfero, tacitam præpositionem (ἀπὸ) adasciscens. Wess.

10. ὅστις ἐν τῷ μεσαζὺν Ἀσίης, etc.] Emendata (a Gronovio) Vallæ Latina, ut sit in eo id quod medium est Asiæ et Africæ, meras tenebras offundunt. Voluit, ἐν μεσορίῳ Asiæ et Africæ Delta, ea ex sententia, esse oportere, atque ita neutrius. Erant super ejus situ olim discordes. Schol. Apollon. Rhod. IV. 1871. ἡ δὲ Ἀφροδίτη παρὰ μὲν τινί, τῇ Ἀσίᾳ ἐστὶ παρὰ δὲ τινί, τῇ Λιβύῃ: et Auctor de mundo, quem Aristotelem male vocant, cap. 3. Wess.

CAP. XVII. 12. μέχρι μὲν νυν Κιρκασίου πύλου] Similia his cap. 97. (et c. 15, 6.) et Mela I. 9. Adscribam Achillis Tatii verba Amor. lib. IV. p. 245., sanioris coloris indiga: ὁ Νεῖλος μὲν ἄνωθεν ἐκ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἔστιν ἐς τοσοῦτον ῥέειν ἄχρι Μίμφως, καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κίρας. Σύρει δὲμα τῇ κόμῃ πρὸς τῇ τίλῃ τοῦ μεγάλου ῥεύματος: ubi τίλος τ. μ. ῥεύματος: haud aliud ac Nostri ἔξ τοῦ Δέλτα, sive acumen Delta, uti in Pomponio legunt. At quid Σύρει; Salmasius Ægyptiacum tali nomine pagum legisse se negat, et negabunt alii cum ipso Tatius; qui quidem ad hunc forte modum dederat: καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κόμῃ· Κιρκάσιος δὲμα τῇ κόμῃ· πρὸς τῇ, etc. Quæ continuo subjunguntur de majore amne ad hunc pagum in tres scisso, in animo illi Herodotea fuisse, manifestant. Atque hæc præcipua ex parte viro doctissimo Steph. Berglero debentur. Wess.

24. τῇ μὲν Σαΐτιν] Ταπεινὸν corrigentes male agunt, neque a Strabone XVII. p. 1154. (p. 802. ed. Cas.) adjuvantur: siquidem illius τὸ Ταπεινὸν στόμα, ὃ τινες Σαΐτινὸν λίσουσι, ex amne Bubastico sive Pelusio divergit: Herodoti vero ex Sebennytico. Credo rivo huic, quia prefecturam Saiticam radebat, nomen venisse. Addam Platonis ex Timæo, p. 21. κ. verba, ad hanc rem opportuna: "Ἐστὶ τις παρ' Αἰγυπτίων ἐν τῇ Δέλτᾳ, περὶ ὃ κατὰ κορυφὴν σχίζειται τὸ τοῦ Νεῖλου ῥέμα, Σαΐτινὸς ἰσχυροῦς μινος νομός· τοῦτου δὲ τοῦ νομοῦ μέγιστον στόμις Σαΐς: quibus non male nectentur Proclodis putata, p. 50. Confer Cellarium Geogr. IV. 1. pag. 24. horum oblitum. Wess.

25. καὶ τὸ Βουκίλια] Haud aliter Eustath. in Dionys. v. 226. Nostrum secutus. Apud alios de eo silentiū. Non male componitur cum Pharaëico Diodori I. 33. XX. 76. prope quod videntur τὰ βουκίλια, famosa latronum

domicilia, fuisse; descripta eleganter ab Heliodoro I. pag. 10. Achille Tatio IV. pag. 250. tanquam loca palustria, ad struendas insidias et ad prædæ receptacula commodissime posita. Etiam aliunde cognitum est, ad Phatniticum ostium pertinuisse regionem, cui a palustri situ 'Ελιερχίας titulus, uti ad Hieroclis Synecdem. p. 726. significatum fuit. Quæ quidem omnia persuadent, ostium Βουκολιδὸν et Phatniticum non discrepare, nominisque causam patefaciunt. Wess.

CAP. XVIII. 3. τὸ ἰγὼ τῆς ἱμιαυτοῦ γνώμης ὕστερον] Lenissima correctione sic ista mihi concinnanda videntur: meam quoque firmat sententiam Ammonis oraculum: τὸ ἰγὼ τῆς ἱμιαυτοῦ γνώμης ὕστερον περὶ Αἰγύπτου ἐκδόμην, quod postea demum intellexi, quam sic de Ægypto judicare in animum induxissim. Edixerat Ammon, Αἰγύπτιον ὕμια ταύτην, τὴν ὁ Νῦλος ἰσὶν ἄρδι. In eandem ferme sententiam, lib. II. c. 104. Colchi, inquit, esse videntur Ægyptii: νήσους δὲ πρότερον αὐτὸς ἢ ἀκούσας ἄλλαν λέγου. Jam quod vulgatur, τῆς — γνώμης ὕστερον, prorsus esset insolens in Herodoto, ὕστερον jungente passim cum casu secundo. Præterea, de sua solius ubicunque loquitur sententia, vices minimum γνώμην ponit numero singulari. VALCK.—Potiorem emendationis partem: τῆς ἡμ. γνώμης, lubens accepi. Potuerat deinde quidem περὶ Αἰγύπτου dicere Noster, sed movere vulgatum περὶ Αἰγύπτου non erat opus. Sic enim et alibi loquitur Noster: verbi gr. ἐρώτωσι περὶ Πανσύνῃ, I. 158, 2. idem est ac περὶ Πανσύνῃ, ibid. l. 9. S.

7. τῇ περὶ τὰ ἰρὰ θρησκείῃ] Maluissim, si MSS. exemplo prævissem, θρησκείῃ. Quod Arch. hic et cap. 37. obtulit, in lucro putavi. Scholia a Johnstono publicata in Sophoclis Electr. 996. τῆς παύρας 'Ιάδης ἐστὶ τὸ λέγειν τὴν περιμήθειαν, περιμήθειαν καὶ τὴν εὐπείαν, εὐπείαν,

καὶ τὰ ταυῦτα. Mox (l. 10.) καὶ οὖν ἐμολογίον de sermone videtur intellexisse; ἐμολογίον κατὰ γλῶσσαν οὖν in simili re, I. 142. Wess.

CAP. XIX. 5. πιάσας ὃ ἐς τὸν ἀριθμὸν, etc.] Medicei πιάσας Plinii verbis munitur, non omnino congruis: In totum autem revocatur intra ripas in Libra, ut tradit Herodotus, centesimo die. (lib. V. cap. ix. sect. 10. p. 256. ed. Harduin.) Quid enim hic de Libra et centesimo die, quo intra ripas cogitur iterum, tametsi πιάσας probaveris? Hæc et alia bene Salmasius in Solin. p. 310. Verum est, intra idem ferme spatium temporis, quo increverat, amnem decrescere. Culte Aristides, T. II. p. 338. οὐ τοίνυν μόνον αὖξισαι ταυτὰ ὁ Νῦλος, ἀλλὰ καὶ ἀπολῆγει τιταγμένως ὀπίσσω, καὶ σχιδὸν οὖν ἐν ἰλάττειν χρόνῳ παύσασθαι εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἐν ἰσῷ περιῶν ἐξισπλήρωσι. Diodorus præterea I. 38. Utrum vero idem Noster indicaverit, causæ dubitandi adest in dissensu tot schedarum: habet quoque nescio quid scabri πιάσας ὃ ἐς τὸν ἀριθμὸν τουτῶν ἡμῶν, quod detractum vulgato cernitur. Πιάσας paullo minus est ac πληρώσας ἐς τὸν ἀριθμὸν, c. 7. In Latinis nihil mutavi, dubius tamen de Laurentio, cujus membranæ, quod mihi liquido constat, persimiles Arch. et Vind. fuere. Wess.—Vallæ Latina hæc erant: et prope totidem diebus retrocedat, relinquens fluentia. Ex quo quidem non conficitur, πιάσας illum in suo exemplari legisse; quæ absurda scriptura est, ex veteris alicujus librarii negligentia derivata: illud adparet, τὸν ἀριθμὸν τουτῶν ἡμῶν de aliis centum diebus, quibus decrescat Nilus, intellexisse hunc interpretem. Quod in nostra Var. Lect. pro scriptura πιάσας testes citantur codd. Med. Ask. Arch. loco Arch. poni Pass. debuerat. Quo pacto vero Plinii verba scripturæ πιάσας faveant, equidem non exputo: nec omnino satis adparet, quid

Herodotum ibi testem citans spectarit Romanus scriptor. Illud multis documentis constat, sæpe Plinium testimonia auctorum, quos nominat aut sequitur, parum adcurate adponere, adjicere interdum nonnulla verbis auctorum, alia detrachere; subinde etiam Græcorum auctorum sententiam non recte accepisse interpretatumque esse: quod in tam immensa suscepti operis mole, in tamque infinita rerum, quas complectitur, varietate nemini magnopere mirum debet videri. Quod h. l. ait Noster ἀπολείπων τὸ εἶδεν, (nempe κατὰ τὸ εἶδεν, deficit quoad fluentum, quoad aquam quam vehit) pro eo alibi simpliciter, ἵππας ἀπολίπει ὁ Νῦλος, II. 93, 27. quando deficit Nilus. Similiter absolute, c. 22, 14. ἵππας — δι' ἵππας ἰόντες οὐκ ἀπολείπουσι. Quare etiam cap. 14, 13. ἵππας ὁ ποταμὸς — ἀπολίπει ἵππας eodem modo accipiendum, quamquam ibi ex præcedd. intelligendum videri potuerat ἀπολίπει τὰς ἀρούρας. Pro ἀπολείπων perinde etiam ἵππας potuerat dicere, sicut VII. 43, 3. (quamquam et ibi ἀπείλει, pro ἵππας, probati codd. dabant:) et III. 108, 6. In verbi πλάσας interpretatione dissentiunt interpretes. Ut Vallam omittam, recte videtur Wesseling. dictionem πλάσας εἰς τὸν ἀριθμὸν cum illa c. 7, 11. πληροῖ εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον contulisse; ut sit paulo minus πλάσας, quam πληρώσας. Conf. IV. 181, 20. Larcherus vero πλάσας de accessu i. e. de incremento fluvii accepit, cui opponatur τὸ ἀνέχχεται, recessus s. diminutio. At (ut taceam, inauditum esse illum verbi πλάζιν usum) satis erat perspicuum, ἀνέχχεται h. l. opponi superiori κατέχχεται, quemadmodum ἀπολείπων opponitur superiori πληθύνει. S.

[12. αὔρας ἀποσπνούσας] Commode h. l. Larcherus ex Scholiis ad Sophoclis Ajac. 683. hæc adposuit: Διαφύρουσι

ἀλλήλων, (αὔρας καὶ ἀνέμους,) τῷ μὲν τὴν αὔραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὕψους ἐκποῶν σάττισθαι· τὸν δὲ ἀνέμους, ἐπὶ τῶν ἐν αἰεὶ πνιγμάτων. S.]

CAP. XX. [1. 'Ελλήνων μὲν τινες] Varias variorum Auctorum de Incremento Nili ejusque causis sententias, ex Plutarcho de Placitis Philos. lib. IV. cap. 1. tum ex Incerto auctore, porro ex Theophylacto Simocatta, lib. VII. Histor. cap. 17. ex Diodor. Sic. lib. I. ex Aristidis oratione Ægyptiaca, ex Strabonis lib. XVII. ex Xiphilini Epit. Dionis Cassii, ex Heliodori Æthiopior. lib. II. denique ex Theodoret. Serm. IV. de Græcorum affect. curandis, collectas Godofr. Jungermanus suæ Herodoti editioni, Adpendicis loco adjecit. Eademque omnes eclogæ, ex prædictis Scriptoribus excerptæ, in Londinensi editione Herodoti, quæ Galei nomen præfert, in editione Gronoviana denique in Wesselingiana, eodem modo repetitæ sunt: qua accessione augere hanc nostram Herodoti editionem inutile judicavimus. Cæterum quod ad Incerti, quem dixi, Scriptoris fragmentum spectat, consuli velim quæ in brevi Præfatione Eclogæ ex Ctesiae Persicis præmissa (T. IV. Part 1. hujus edit. sub finem) monita sunt. Præsertim vero conferri cum Nostro merentur quæ de eodem argumento Diodorus Siculus, lib. I. cap. 38—41. congegit; quorum quidem minima pars in eadem, quam dixi, Jungermaniana Adpendice exhibetur. S.]

12. πολλὰ μὲν ἐν τῇ Συρίᾳ ποταμοὶ] Sunt quibus hæc displicent: esse enim quidem plures in Syria fluvios; sed evolvi in Mare Mediterraneum, eorumque in solea occidentem ostia tendere, non boream. Qui quidem si meminissent, etesias non magis e septentrione quam occidentis plage, sive οὐδὲν τι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἄκρου ἥτις τῆς ἰσθμίας

spirare, ut, post Aristotelem, Meteorol. II. 6. Diodorus observavit I. 39. in alia utique ivissent. De eteais autem, atque eorum in Nili, æstate exundantis, ostia vehemente flatu, quæ veterum nonnulli tradiderunt, a vero non recedunt. Philo, Ægypti incola, id fassus ultro est, Vit. Mos. I. p. 620. A. et nostra ætate, diu eadem in regione occupatus, B. Mailet Descript. Ægypti, p. 55. Neque ea tamen unica incrementis Nili causa. Wess.

CAP. XXII. 5. ἀπὸ τῶν διεμοσάτων τόπων ῥίαν, etc.] Ψυχρότερα conjectura adsecutus Corn. de Pauw fuit. Adposuit Aristides, T. II. p. 334. ἱερῆται μὲν γὰρ ἐκ τῶν διεμοσάτων τῆς οἰκουμένης ἡ Νεῖλος δῆπου, καὶ προῖον εἰς ἥτορον μὴ διεμύη. Wess.—Discrepantiam codicum in verbis τόπων et ῥίαν diligentius consideranti perquam probabile videri debet, vocab. τόπων ex scholio inferlineari esse invectum; quo factum, ut ex eisdem codicibus, quibus hoc infertum, verum verbum ῥίαν expelleretur. Quare, nisi prorsus efficiendum vocab. τόπων, cancellis saltem, ut suspectum, fuerit circumdandum. S.

6. τῶν τὰ πολλὰ ἴσσι] Reiskius, τὰ δὲ τιμῆρια πολλὰ ἴσσι—ός etc. Ego τῶν τὰ πολλὰ non moveo, et τιμῆρια sive μετῆρια ad sententiam arcesso. Quorum, paullo ante scriptorum, indicia multa adsunt viro, etc. Nec discrepat sententia Abreschii. Prudenter vero de Nili incrementis Arrian. Indic. c. 6. Wess.—Si nude legeretur τῶν πολλὰ ἴσσι, facile adsentiret viris doctissimis, intelligi e sequentibus τιμῆρια posse: sed turbat adjectus τὰ articulus, qui quid huc faciat non video. S.

12. ἴσαι ἐν σίντι ἡμέρησι] Tan. Fabri lib. I. Ep. 70. correctionem (ἐν σίντι, pro ἐν σίντι.) merito exposuit Gronovius, suffecta alia, minime meliore. (ἐν παντί ἢ μέρει.) A. Gellius N. Attic. VIII.

Vol. III.

4. super hoc loco disputaverat, non sine Nostri taxatione, quod scriptor historiæ memoratissimus de aqua pluviali et nive rem non satis exploratam pro conperta posuerit, sicuti præfert capitis IV. argumentum. Perii, quod dolemus, disputatio; verba quæ superant, idem tum in Herodoto fuisse, quod nunc examinamus, conmonstrant. Ponunt enim de nive et aqua pluviali rem pro conperta non satis exploratam: neque usquam ulla in Musa talis deposita est. Vim proinde arceo, opinatus cœli habitum et clima, sub quo scriptor aut Halicarnassi aut Thurii vitam transegit, paucis post nivem diebus pluviosum fuisse. Ut ut hoc fuit, per illud mihi mirum accidit, doctissimos viros Gelliana, adeo obportuna, neglectui habuisse. Quæ consequuntur de adusto hominum colore et de gruibus, Seneca non præterit Quæst. Nat. IV. 2. cui Euripidis cothurnum Helen. v. 1497. adcommoda. Wess.

[17. εἰ τοίνυν ἰχθύες καὶ ὄνοι. Pro copia quam amat Herodotus facile crediderim placuisse ei repetitam ante καὶ ὄνων particulam εἰ. Certe restitutam eam malim, quam cum Benedicto rescribere εἰ τοίνυν ἰχθύες καὶ ὄνοι ὄν; cui novationi non est hic locus, quod et de multis aliis dicendum ab eodem viro docto propositis, quæ, ne longior sim, silentio prætereo. S.]

CAP. XXIII. 3. ποταμὸν Ὠκεανὸς] De eodem iterum IV. 8. Homeri ποταμὸν ῥίοντα Ὠκεανῷ, Iliad. X. 245. varie olim docti homines agitarunt, quemadmodum ex Strabone novimus, lib. I. p. 9. (p. 4. ed. Cas.) Ægyptii autem, siquidem Diodoro I. 12. 36. et 96. adcredimus, Nilum suum pro Oceano censebant; alii ex mari Oceano amnis incrementa, quos Seneca in ordinem cœgit, derivabant. Confer Libanium, in Basilico, p. 140. Herodotea hæc amplexum. Wess.

U

CAP. XXIV. 6. *οἷς γὰρ ἂν ἀγχοτάτω ἢ χάρις*] Inpendit qualemcumque his operam G. Raphaelius ad Matth. cap. XII. 35. sed usus vetere Editione. Mediceo jure merito Gronovius obsecutus est, repulsa T. Fabri, lib. I. Ep. 7. correctione. *Θεὸς* de sole tritissimum. Apianus Præfat. *ἀρχομένου σι καὶ θυμίου τοῦ Θεοῦ*. Quæ autem Noster de Nili auctis per æstatem aquis et earum caussa, aliena sunt et sæpe explosa. Lege Aristidem, T. II. p. 341. et Diodorum I. 38. Wess.

CAP. XXV. 4. *οὐκ ἰόντων ἀνίμων ψυχρῶν*] Postulat ratio et rerum usus, ut calidæ regionis calidi sint venti. Propertea Pavius, (quum abesset olim negans particula) contraria contrariis adjuvanda et medicanda professus, *θερμῶν*, quo etiam modo Reisk. in litteris ad me aut *ξηρῶν*, substituit. Scio eundem Cl. virum, damnata superiore sententia, nihil mutatum velle, et turpem errorem scriptori impingere. Mihi nulla hic aberratio placet, sed quod ex Arch. provenit, et scriptor ipse adfirmat, c. 22. Dedi et suam sedem participio *ιόντος*, (I. 3.) quam amiserat. Wess.

12. *ἀλλὰ καὶ ὑπολείπειν*] Verius hoc. (scil. quam ἀπολείπειν.) Cui usui autem illa circa solem relicta aqua? An ut illi alimento, quæ plurimum olim persuasio, cederet? *Γιλοῖσι πάντες, ὅσαι τῶν πρότερον ὑπίλαβον τὸν ἥλιον στέφισθαι τῇ ὕδατι*, graviter Philosophus, Meteorol. II. 2. Sequentia ad examen vocavit Salmasius in Solin. p. 303. Wess.

CAP. XXVI. I. *αἴτιον*, — *καὶ τὸν ἥλιον ξηρὸν—εἶναι*] Reiskius *καὶ τοῦ τὸν ἥλιον* reponit. Wess.—Alius scriptor articulum ibi non neglecturus erat: Herodoti stylus haud ægre illo caret. Sic c. 20. 5. *τοὺς ἰσηρίας ἀνίμους εἶναι αἰτίους πλεθύνειν* (non *τοῦ πλεθύνειν*) *τὸν ποταμόν*. Scilicet in hujusmodi dictionibus ad infinitivum subintelligi debet *εἶς* particula. S.

2. *διακαίειν τὸν διέξον αὐτοῦ*] In Adnotationibus Gronov. *αὐτῷ* Medicei sumitur ac si *αὐτῷ* sive *ἰαυτῷ* foret. Malo Al-di et plurium schedarum, atque ad aërem, qui solis transitu excandescat, referre. Wess.—At *αὐτοῦ* quoque ad solem fuerit referendum, et pro *ἰαυτοῦ* accipiendum: sol exurit suum transitum, id est, omnia exurit qua transit. S.

[4. *καὶ τοῦ ὕδατος τῇ μὲν νῦν ὁ βορέης*, etc.] Post *τοῦ ὕδατος* commate incisa erat oratio, parum commode: nam cohaerent *τῇ τοῦ ὕδατος*, qua cœli parte. Majore etiam incommodo olim aberat distinctio post *ἀρίων*, ut juncta intelligerentur *τῶν ἀρίων καὶ τοῦ ὕδατος*: quo posito, Vigerus Idiotism. VIII. VII. 5. *τῇ μὲν νῦν* pro *καὶ τῇ μὲν νῦν* poni censuerat, regulamque statuerat, apud Iones interdum *καὶ* subaudiri. Aptā verborum interpunctione Reiskius planam reddidit orationem. S.]

CAP. XXVII. 2. *οὐκ εἰσὶς ἰστροῦδην ἀποκνίει*] Est cui *οὐκ ἀποκνίει* *ιστροῦδην* melius videtur. Repetita negatio, me arbitro, non nocet, uti neque VI. 87. (An voluit VI. 88, 2? At id quidem paullo diversum. Cæterum satis notum est, amare Græcos repetitas particulas negantes; ac præsertim post negandi verba et similia, cujusmodi est *οὐκ εἰσὶς ἰστροῦδην*, negantes particulas adhibere, ubi nullis eis locus esse videri poterat. Vide ex Gr. II. 63. extr. III. 66, 13. III. 99, 7.) Solus-ne Nilus nihil auræ exhalet, dubium est. Nostro adsentiuntur, Diodor. Sicul. I. 38. Plinius N. H. V. 9. Aristides, p. 361. atque alii. Prudentior Theophrastus de Ventis, p. 407. quem hanc ad rem advocavit Brodæus Miscell. III. 30. Wess.

CAP. XXVIII. I. *ὡς ἀρχὴν ἐγίνετο*] Non pugnabo, si qui *ἐν ἀρχὴν* elegerint: usus neutrum proscribit. Passim idem est ac prorsus, quomodo ex emendatione Viri Celeb. Latina. Me-

lius Laurentianum ab initio, nexu orationis postulante. Quem quidem in modum Æschines, Socr., Isocrates, Arrianus, alique plures: de quibus eruditi viri ad Joannis Ev. c. viii. 25. Wess.—Vide I. 86. 25. et 140. 13. ibique notata. S.

[4. ἡ γραμματιστὴς τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίης] Valla, scriba sacrarum Minervæ pecuniarum; rerum, loco pecuniarum, posuit Gronov. Verba ista Herodoti citans Pollux IV. 19. nū aliud monet, nisi quod γραμματιστὴς idem sic ac γραμματεὺς. Sunt autem χρήματα non modo pecuniæ, sed et res pretiosæ cujusque generis, ut vasa, aliaque talia: VII. 190, 8. IX. 83, 3. et frequenter alias. Quam in partem Larcher in priorē ed. versionis Gallicæ non male, me iudice, hunc hominem nominaverat le garde des trésors sacrés; provocans etiam ad Polluc. ibid. ubi γραμματεὺς ab Atticis dici ait, ἰν ᾧ ἀργύριοι ἀπίκνυνται, et ad Harpocrat. voc. ἀργυροθήκη. In posteriore vero editione idem vir doctus, præeunte Michaëlis in Comment. Soc. Goetting. T. I. p. 271. hieroglyphorum, i. e. sacrarum scripturarum interpretem hic dici censuit. Id vero si voluisset Herodotus, ἱερογραμματιστὴς puto dixisset, aut ἐξηγητὴς τῶν ἱερῶν χρημάτων, non γραμματιστὴς τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίης. S.]

10. τὰς δὲ πηγὰς τοῦ Νείλου] Multa hujus disputationis redarguit Aristides, non ausus tamen diffiteri, Syenen inter et Elephantinen ὡς ἀληθῶς esse πύργους μεγάλας δύο, earumque medium ex Ægyptiorum opinione Nili fontes continere: porro altitudinem fontium tantam esse, ut sub mensuram non cadat, καὶ τὰ βάθος γὰρ οὐκ ἵφικτόν ἐστιν, p. 345. Ex Seneca non multum discrepantia ad Solin. p. 312. adscripsit Cl. Salmasius. Cur ergo insultant scriptori, quæ auditu exceperat, narranti? Wess.

18. εἰ ἄρα ταῦτα γινόμενα ἴλεγι] Ex-

plicat Aristides, εἰ ἄρα ταῦτα ἀληθῆ, δακνὺν αὐτῶ δίκας ἵσταῦθα εἶναι καὶ παλιρροίας τοῦ ποταμοῦ, et recte. Namque τὰ γινόμενα, non utique alia, quam quæ sunt et reapse contingunt. Cl. Reiskius his curam insumsit Miscell. Lips. Vol. VII. p. 630. quam, si lubet, expende et considera. Wess.—Vide Var. Lect. S.

20. οἷα δὲ ἱμβάλλοντες, etc.] Qui voculam hinc eiecit, quia non inmeminerat additam voci οἷα, minuta talia cautius neglexisset ὡς αἰσὸς Ζεῦσιππος. Ut ἄντι, ἄντι δὲ, et ἄντι δὲ, sic et οἷα, sed frequentius οἷα δὲ, leguntur etiam apud Herod. hoc quidem eadem structura, p. 23. 15. (I. 61, 3.) οἷα δὲ παῖδων οἱ ὑπαρχόντων, p. 76, 31. 160, 47. 169, 12. (I. 189, 17. III. 4, 6. III. 25, 6.) Nostro quoque loco voculam δὲ nexus necessarium monstrat. VALCK.—Vide iterum nostram Var. Lect. (ed. S.) Sed, locum hunc denuo expendens, intellexi, verbis olim vulgatis nihil hic adjici, nihil detrahi debuisse; sana fuisse omnia, non nisi prava interpunctione, inde ab edit. Gronov. ad hanc usque nostram, obscuratum fuisse orationis gressum. Nempe sic distingui oratio debebat, quemadmodum fere in editis ante Gronovium. Οὕτω μὲν δὲ ἡ γραμματιστὴς, εἰ ἄρα ταῦτα γινόμενα ἴλεγι, ἀπέβαινε (ὡς ἰμὲ κατατοίειν) δίκας τινὰς ταύτῃ ἰούσας ἰσχυρὰς καὶ παλιρροίην· οἷα δὲ ἱμβάλλοντες, etc. ubi δὲ particula, post οἷα, non adversativa notione, sed, ut frequentissime alibi, continuativa vel copulativa ponitur. S.

CAP. XXIX. 5. ταύτῃ δὲ δὲ] Ταύτῃ δὲ δὲ legit Valla; quod vel absque Codd. debuerat restitui. Eadem menda multis in locis hæret. VALCK.

10. τοὺς δὲ τούτῃ τῇ τρέσῃ διακλῶσαι, etc.] Dionysius Longinus περὶ Ῥη. Sect. 26. p. 152. narrationis Herodotem elegantiam et perspicuitatem admiratus, ἰρῆς, inquit, ᾧ ἱστῶρι, ὡς παραλαμβάνου

ἐν ψυχῇ διὰ τῶν εἰσών ἄγου, ἐν πόντῳ ἔψιν πωλῶν. Et sunt profecto adtendentibus longe cultissima. Ἀπίζιαι, injuria in exilium abire jussum, præfert Fabri Tolleque editus Longinus: alii, neglecta forma Ionica, ἀφιζή. Wess.—Ἀπίζιαι (Gronovii) ne Græcum quidem. ἀπίζιαι, dubio vacabat, ubi in vicinis ista legébantur: ἐν διακλώσας ἤξις: et ἴσχυα — δειπορήσιν ποιήσαι: tum αὐτῆς — δυνάμει ἡμῶν πλίσσεται, καὶ ἴσχυα ἔξει. Hoc etiam mutatum ivit in ἤξις Gronovius. VALCK.—Descriptionem istam Nostri imitatum esse Lucianum, Ver. Hist. II. 27. notavit Toup. ad Longin. l. c. S.

22. τῇ εὐνομῇ ἰστί Μιρόν] Describitur a Diodoro I. 33. et Strabone XVII. p. 1139. (p. 790. ed. Cas.) quorum is a Cambysis matre, hic a sorore sive uxore ejusdem nomen sortitam perhibet: Josephus in pari fere caussa est; et tamen ab eruditissimo viro, Phaleg. II. 36. erroris propterea arguitur. Tu vide Liban. in Antiochico, p. 343. Wess.—Conf. Heeren, in Ideen über die Politik — der alten Welt, T. II. p. 398. seqq. S.

CAP. XXX. [2. ἤξις ἐς τοὺς Αὐτομόλους] De his Automolis, s. Transfugis Ægyptiis consuluisse juvabit quæ commentatus est Heeren in libro modo laudato, p. 411. seqq. et in singulari Commentatione de Militum Ægyptiorum in Æthiopiam migratione et coloniis ibi conditis, inter Commentat. Soc. Reg. Scient. Goett. T. XII. p. 48. seqq. S.

4. Ἀρμέχ] Etsi nihil hoc de vocabulo constitutum habeam, Steph. Byz. et plurium schedarum judicium sequi libuit: fateor Stephanum non nihil discedere, sed illi dudum e Nostro medicinam Hartungus fecit, Cent. I. 3. p. 641. Ἀρχάμ Medicei cum simili Arabum vocabulo, sinistram notante, con-

tendit Reiskius, non neglectis Auxumitis et Æthiopum urbe Auxumi. Ex Hebræorum sermone Ἀρμέχ arcessivit H. Relandus Diss. de Coptica Ling. ad David. Wilkins, p. 97. Alii alia, quæ in re, ancipiti admodum, missa facio. Lege et Diodor. I. 67. Wess.

10. ἐν Δάφναις τῇσι Πηλουσίῃσι, etc.] Vide c. 107. In Ald. et aliis hæc male interpuncta recte disposuit et ordinavit doctissimus Fr. Junius ad Esaiæ, cap. xxx. 3. deleto, quod vocem ἄλλαν excipit, δι, utique non necessario. (At percommode adjecta est hæc particula: καὶ — ἄλλη δι, atque item alia.) Daphnæ, uti idem et Bochartus, in sacris Prophetarum Oraculis Taphnes, nec longe a Pelusio in Itinerario, Anton. p. 163. Ceterum pro Assyriis, contra quos in Edd. præsidium ad Daphnas, fortasse consistent nonnulli; siquidem Psammetichus, Assyriorum potentiam dejecturus, Azotum Syriæ obsessum, c. 157. ivit. Verum ea expeditione non inpedior, quo minus Arch. et Vallæ accedam, et Valckenarium laudem. Wess.

11. Ἀραβίων καὶ Ἀσσυρίων] Sæpenumero quidem, quod a Relando, Spanhemio, aliisque ostensum, Syria et Assyria, Syri et Assyrii promiscue Veteribus commemorantur; semper tamen Herodotus Syrios sive Syros) ab Assyriis stinguat; hic itaque corrigendum Συρίων. (certe Σύρων.) Agit enim de custodibus, quos ad Ægypti fines collocavit Psammetichus: ad Orientem Ægypto sunt objecti Arabes et Syrii Palæstini: τῆς γὰρ Ἀραβίης τὰ παρὰ θάλασσαν Σύροις ὀνομάζονται, lib. II. c. 12. ubi mox jungit ἐν Ἀραβίῃ τε καὶ Συρίῃ: tum c. 116. ὁμοῦς ἐν Συρίῃ Αἰγύπτῳ. Conferri possent in re minime dubia, lib. II. c. 158. III. 5. et 91. IV. 39. VIII. 89. VALCK. — Equidem, ut in Var. Lect. (ed. S.) professus sum, Ἀραβίων τε καὶ Σύρων editum volueram. Adjectam

igitur in contextu *εἰ* particulam post *Ἀραβίῳ* velim. S.

20. *οὐκ ἴα*] Vetabat, Valla. Vetat lex, sive legislator, diciturque *οὐκ ἴα*, Isæo, p. 80, 44. et Demostheni, p. 143, 96. Sed apud Herodotum *οὐκ ἴα* nuspiam est imperantis, at mitibus verbis dissuadentis: hoc in loco fugitivos Psammethicus adsequutus multis verbis obsecrabat, Deosque Penates deserere debortabatur; *ἰδίον εἰ* (hoc intersero) (quæ tamen particula *εἰ* non necessario requiritur) *πολλὰ λόγων, καὶ φῆκας θεῶν πατέρων ἀπαλοπῶν οὐκ ἴα*. Lib. V. c. 96. atque alibi ter quaterve recurrit illud eodem semper molliori significato. Venuste Xenophon. *Κυρ. Ἀναβ. VII. p. 240. 8. ἰπῆρετο ὁ Σιῦθης τὸν παῖδα, εἰ παύσειν αὐτὸν ἀνείκελόν, (τὸν ἱερστὸν ἀντὶ τοῦ ἱερμίου) οὐκ ἴα ὁ παῖς, ἀλλ' ἰδίον μὴδ' ἴτερον καταπαίνει*: negabat puer; obsecrabatque neutrum ut interimeret. Lib. II. *Ἑλλ. p. 267, 8.* tametsi de Cyro dicatur, *οὐκ ἴα ναυμαχῶν*, notat debortabatur. Apud Thucyd. VI. 72. cladem passos Syracusanos suos Hermocrates *ἰδέρων εἰ καὶ οὐκ ἴα τῇ γιγισμένην ἰδῶσθαι*. Lib. I. 28. et VII. 48. *οὐκ ἴα ἐπανίστασθαι*. Veterum formulam repræsentarunt imitatores. VALCK.

11. *οὐκ ἴα*] Sic postulat Scriptoris consuetudo, quæ Cl. Reiskium non latuit. Respice lib. I. 84. Dictum Automolorum celebre est, obscurius abs Aristotele positum, *Rhetor. III. 16. p. 149.* manifestius in Diodori I. 67. et Plutarchi, T. II. 601. D. WESS.

25. *τούτους ἐκίλει ἐξίλοντας*] Cl. Reiskius *ἐξίλοντας* præoptat ex vetere *ἴα*, pello: quod equidem Græcis non, aufero; malo tamen, si quid novandum, *ἐξίλωντας*. Nam magna in his confusio; uti V. 63. III. 59. Verum mutandi nulla necessitas. WESS.—Nullo pacto sollicitari *ἐξίλοντας* debuit. Vide I. 103, 12. I. 159, 12. etc. Et aptus huius loco erat aoristus, significatione præ-

teriti temporis: non enim ipsi incolere regionem potuerunt, quin illos ejecissent. S.

CAP. XXXI. 2. *οὐτοι γὰρ συμβαλλομένη μῆσι*] In mensium numero, quos ab Elephantine Meroën versus et Automolos proficiscentes conterunt, dissentit Aristides Orat. *Ægypt. p. 346.* Cujus discordiæ caussa est, quod ambo ex aliorum narrationibus, sæpe numero ambiguus, acceperunt. Statim, auxilio Arch. et Vind. *τοσούτοι γὰρ συμβ. si volueris*, haud erit pravum; quæ et Reiskii conjectura. WESS.

CAP. XXXII. 1. *ἄλλὰ τὰ μὲν ἤκουσα*] Si sensui non possit satisfacere, poni (hoc a Gron.) non debuerat: acrius consideranti Gronovio latere videbatur *ἄλλ' ἄττα*. Sed hoc æque sensum relinqueret pendentem, Atticis pro *ἄττα* frequentatum; non tamen Herodoto, semper Ionum more *ἄττα* scribenti. Sincera mihi quidem videntur olim vulgata: *ἄλλὰ τὰ μὲν ἤκ.* Sed hæc quidem, quæ nempo dicturus sum, a Cyrenæis intellexi. Paullo post (I. 4.) Herodotea Gronov. interpolavit, vocibus *περὶ τοῦ Νείλου* et MS. (perperam) inculcat. VALCK.—Quæ hoc cap. de juvenum Nasamonum itinere per deserta Libyæ narratur, interpretatus est illustravitque Heeren, in libro jam sæpius a nobis laudato, *Ideen, etc. T. II. p. 216 seqq. S.*

3. *καὶ ἀπικέσθαι ἐς λόγους Ἐπιέρεχ*] Resecui inopportuno Mediceï glossema: quisque videt, nisi si amore membranarum nimio cœcutiat, ex sequentibus in hanc viciniam migrasse, et optime ex plerisque omnibus Codd. abesse. Id quoque inmutavi, quod paullo ante Florentia dederat, (*ἄλλὰ τὰ μὲν*) opinorque suspicionem de lacuna, qua de Miscell. Lipsiensia, in spongiam abiisse. Nasamonum in Lybia sedem IV. 182. designat. WESS.

16. *ἢ τελευτᾷ τῆς Διβύης*] Male hæc

terminant. Scripserat aut ἡ τελευτὰ τῆς Λιβύης, quorsum tendit Ask. aut ἡ τελευτὰ τῆς τῆς, quæ Reiskii sententia. (conf. Var. Lect. ed. S.) Certum est, veterum opinione promontorium Soloënta, quod et IV. 43., Africæ versus occidentem solem censitum fuisse terminum. Mox (l. 19.) τῶν ἐπὶ θάλασσαν revocavi, scriptoris mori et Codicum auctoritati obsecundans. Adsolet sane Africæ in Mediterraneum Mare vergentes nationes τοὺς ἐπὶ θάλασσαν κατήκουσαι, tum ὑπὲρ τούτων et ὑπὲρ θαλάσσης eas adpellare, quæ regionis interiora καὶ θηρώδια habent. Vide modo IV. 171. et 181. et exemplorum abunde erit. Wess.

22. Ἐπὶ δὲ τοὺς νηϊίαις, etc.] Corrigebat vir doctissimus (Reiskius puto) scriptis ad me litteris, ἐπὶν δὲ, ut respondeat superioribus φάναι παρὰ σφίσι γινέσθαι, aut potius ἵπεν δὲ. Ego aliter censeo. Frequens in hoc scriptore, neque nesciebat vir Cl., ἐπὶ atque ἐπὶ γι, infinita oratione sequente: similes structuræ IV. 10. VII. 3. et 150. VIII. 111. dicta adfirmant, et quæ H. Stephanus de Dialect. p. 138. Wess. — At non id turbaverat viros doctos, quod in obliqua oratione particula ἐπὶ cum infinitivo modo constructa est: sed quod, si ἐπὶ notione postquam accipitur (qua eam Wess. accepisse videtur) ἀναπύδωτος videretur esse oratio. Itaque Vigerus, hunc locum tractans, (Idiot. Græc. VII. 6. 4.) ἐπὶ hic notione particulæ ἔπειτα, deinde, accipiendum esse statuit. Quum vero satis constet, nusquam alibi ἐπὶ ista notione adhiberi, emendatione opus esse Reizius cum Reiskio censuit, et ex conjectura ἵπεν, (scil. εἰ Νασαμῶνις) in contextu posuit, ut in Var. Lect. (ed. S.) a nobis dictum est; non ἵπεν, ut in brevi notula sub contextu nostro perperam positum. Hermannus in Adnot. 241. ad Vigerum, recta interpretatione, non emendatione, indigere hunc locum monuit: notione

causali, satis uisitata, hic positam esse ἐπὶ particulam, commode per nam reddendam: referri enim eam ad id quod proxima suis verbis Herodotus dixerat, regionem illam esse feris refertam, aqua carentem, desertam: hæc illum confirmaturum iis, quæ reliqua erant de Etearchi narratione, pergere, nam juvenes illos talem, qualem modo ipse dixerat, Lybiam invenisse. Quæ quidem ratio a Viro et doctissimo et perspicacissimo inita, ut dicam quod sentio, mihi quidem ad expediendam hujus loci difficultatem haud admodum adcommodata videtur. Iterum iterumque totam istam ῥῆσιν relegens intellexisse mihi videor, particulam ἐπὶ recte hic a Wesselingio ea notione, quæ in narrationibus præsertim usitatissima est, acceptam fuisse; apodosin autem periodi in illis verbis inesse διεξιλλόντας δὲ — ἰδὼν δὲ ποτι, etc. itaque post ἀνιμω, l. 27. loco majoris puncti, quod ibi posuimus, recte in superioribus editionibus minori puncto distinctam fuisse orationem. In apodoseos initio poni subinde particulam δὲ, præsertim quando in protasi eadem posita erat, satis notum: quo de genere conf. Lexicon Polybian. p. 125. et vide Herodot. I. 116, 11. et 14. — Atque hæc ita non modo a me scripta, verum etiam a typographo descripta erant, et prelo jam submittenda, quum mihi traditur secunda Vigeri Hermanniana editio, anno MDCCLXIII. in lucem emissa; ex qua haud mediocri cum voluptate cognovi, eundem clarissimum Virum, mutata priore sententia, istum Herodoti locum, in quo versamur, eodem prorsus modo, quo a nobis factum, expediendum censere. S.

31. ἄνδρες μικροῦς, μικροῖαν ἰλίσσοντας] Pygmæi sunt, prudentius, quam poetarum in fabellis, hic descripti; a quorum pictura non longe abijt Nonnosi, qui eos in Æthiopiæ finibus vidit, narratio. Sic Photius ex eo, Cod. III. Biblioth.

p. 8. ἐνίτρυχι γὰρ τιτι μορφήν μιν καὶ ἰδίαν ἔχουσιν ἀνδροπίησι, βραχυτάτοις δὲ τὸ μίγνυσι, καὶ μέλασι τὴν χεῖραν, ὑπὲρ δὲ τριχῶν διδασυμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος. Itaque in fabulis, si illa fide fulciuntur, putari non debent. Idem nempe, bene Is. Vossius, efficiunt æstus et frigus intensissimum, quamvis diversa ratione: nam, qui nimio sole coquantur, illi breves sunt et exiles, præsertim in siticulosis regionibus, ad Melam III. 8. quibus jungi possunt a Jobo Ludolfo disputata Comment. in Histor. Æthiop. p. 70. Wess.

CAP. XXXIII. 7. καὶ μίσην τάμνων Λιβύην καὶ] Aut hæc, aut superior, quippe lenem orationis cursum turbans, inducenda eopula est. Mediam autem Africanam permeare Nilum, si districte adfirmetur, vero non erit simile. Quare Ampl. Bouherius Dissert. Herod. c. 18. p. 190. confusionem amnium, Nili, et ejus cui Niger nomen, hic invenit; fortasse citra jus. Haud sane aliter hæc accipi possunt, quam quæ de Istro, μίσην ἐχίζων τὴν Εὐρώπην: quæ quidem si arte presseris, simili laborabunt difficultate. Wess.—At Herodoti quidem hæc fuit sententia, Nilum mediam e transverso permeare Africanam, Istrumque mediam Europam. Priorem καὶ particulam, Wesselingii monitum secutus abiecit Reizius: quam equidem, jubente codicum consensu, restitui. Pluribus autem rationibus tueri illa locum suum potest; quarum rationum hæc simplicissima, ut repetitum verbum ῥίη subintelligas: ῥίη ἐκ Λιβύης, καὶ (ῥίη) μίσην τάμνων Λιβύην. S.

11. Πυρρήνης πόλις] Nollem dicam Laurentio a Viro Cl. in pactam, ex non geminata canina littera? secutus est suas schedas, quibus aliæ consentiunt, præterque omnes Aristoteles Meteorol. I. 13. Isthic autem Philosophus montem signavit, Noster urbem; quo

titulo in Celtis cum nulla sit, Guil. Sukiad ad Periopl. Ponti Euxini, p. 164. Πυρρήνης ὄρους sive ὄρειος, vel aliud quid hujusmodi, legendum conjicit esse: cui paria non facio. Herodotus ex auditu hæc deponit, in omnibus non fallente. Monuit Glareanus et Stukius ex eo, non longe ab Istri fontibus duo amnes Brygen seu Pregen scaturire et cum eo misceri, vicinamque illis regionem Preginam sive Pryginam adpellari: fieri potuisse, ut Πυρρήν inde gigneretur, Gemina illis Dalecampius ad Plinium H. Nat. IV. 12. in eo reprehendendus, quod Πυρρήνης χώρας Nostro obtrudat. Wess.

11. Καί τοι οἱσι ἔξω Ἑρκληίων σπηλίων] Corrigit doctissimi viri Jo. Clericus et Bouherius Diss. Herodot. c. 19. ἔξω Ἑρ. σπηλίων, siquidem Celtæ, sub quorum nomine Hispani continentur, extra columnas istas censi nequeant. At hæc vide. Ad Calpen fixæ credebantur columnæ; unde diversa ratione cis et uls columnas multa considerari poterant. Omnia extra Herculis fretum in Oceanum versa ἔξω σπηλίων Ἑρκληίων Straboni I. p. 82. (p. 47. extr. ed. Cas.) cui et pars extrema Lusitaniae, sese vehementer porrigens ac incurvans, τὸ ἐκτὸς Ἑρκληίων σπηλίων πύργωμα τῆς Εὐρώπης, p. 112. (p. 64. Cas.) Præterea ἐντὸς σπηλίων insulæ contra Hispaniam in Mediterraneo Mari, ἔξω δὲ σπηλίων, τὰ Γάδιμα sive Gades, lib. III. p. 256. (p. 168.) Jam Celtæ ad flumen Anam et Lusitaniae promontorium Sacrum et Nerium, cui et Celtico nomen, sedes olim habuerunt, eodem teste lib. III. p. 230. π. (p. 153.) Atque his dudum scriptis adfertur Biblioth. Germ. T. XXIV. pars II. in qua Cl. Pellouterii Responsio ad Cel. Schoepflini dubia, de situ Celtae in Hispania eadem tradens, p. 396. Wess.

14. ῥίη — διὰ πάσης Εὐρώπης] Hæ

quidem voces orationis Herodotæ le-
nem cursum impediunt, Criticisque fur-
cillis hinc videntur ejiciendæ; si vera
suspisor, sic olim ad oram positæ :

ταυτῇ δὲ ἡ Ἰστρος ἐς θάλασσαν	ρίαν
ἐν τοῦ Εὐξείνου πόντου	διὰ πάσης
τῇ Ἰστροῖναι Μιλησίον αἰκίω-	Εὐρώης
σι ἄποιται	

Repeti poterant e lib. IV. c. 49. ubi
ρίαν διὰ πάσης Εὐρώης ἡ Ἰστρος (ἀρξάμενος
ἐν Κελσῶν, οἱ Ἰσχυατοὶ πρὸς ἡλίον δυσμίαν
μετὰ Κύντας αἰκίους τῶν ἐν τῇ Εὐρώῃ)
ρίαν δὲ διὰ πάσης τῆς Εὐρώης ἐς τὰ πλάγια
τῆς Σκυθίας ἰσβάλλει. Hic ista post pa-
renthesin Herodoteo more requirebatur
repetitio: nostro loco paulo dixerat ante
de Danubio (l. 11.) ρίαν μίσην σχίζων
τὴν Εὐρώην. Istis, quæ dicebam, re-
jectis nihil hic remanet impediti. Lo-
corum præterea monstrat comparatio,
quomodo capiendum sit μετὰ Κύντας,
IV. 49. exceptis nempe Cynesiis. Hi
ultimi habitabant ad Occidentem Euro-
pæ; Celtæ pæne ultimi: in Celtarum re-
gione ponit Herodotus Danubii fontes, il-
linc per Europam fluentis, seseque tan-
dem in Pontum Euxinum circa Istriam
exonerantis. VALCK.—Abjuncta a Reizio
verba revocavi cum Schæfero. Post
"Ἰστρος comma interposui, quod aberat
vulgo. S.

CAP. XXXIV. 6. ἡ δὲ Αἴγυπτος —
αἰκίται] Hæc alienissimo loco legi con-
tendit T. Faber, atque in librum IV.
reducenda: Quid enim, inquit Epist.
I. p. 29. ad comparationem Nili cum
Danubio situs Ægypti, qua Ciliciæ
montana aspicit, facere potest? Mea
sententia lib. IV. prorsus ista locum non
invenirent; hic autem pernecessaria ap-
te respondent ad argumentationem He-
rodoti, haud sanequam comparantis
longitudinem Nili per Ægyptum cum
cursu Danubii per Europam fluentis,

quod putabat Faber: nihil minus. Os-
tendere nititur, τὸν Νίλον τῇ Ἰστροῖ ἐν τῶν
Ἰστρον μίσην ἰσμιῖσθαι. (cap. 33, 9.) Trac-
tum ille duntaxat cursumque Nili atque
Istri comparat ab Occidente versus
Orientem fluentium. Ad quæstionem
a Fabricio sibi positam altius Herodotea
retractare debuerat Faber. Nilus secun-
dum Herodotum (II. 22.) Libyam
permeans et Æthiopiam ἰαδδῶ ἐς Αἴγυπ-
τον. Quousque supra Ægyptum Nili
fontes persequuti dicantur, narrat cap.
29. et seqq. Supra Ægyptum fluit ab
Occidente, ρίαν ἀπὸ ἰσπίρης τε καὶ ἡλίου
δυσμίαν. (cap. 31, 5.) Tum narratio-
nem interserit, qua per Libyæ deserta
quam longissime progressi juvenes Na-
samones flumen invenisse magnum di-
cuntur, ρίην δὲ (cap. 32, 38.) ἀπὸ ἰσπί-
ρης αὐτὸν πρὸς ἡλίον ἀνατίλλοντα. Nilum
fuisse conjicit Herodotus; tandem hunc
Nili cursum comparans cum cursu Da-
nubii. Nilus ipsi dicitur μίσην τέμνειν
Λιβύην: Ister μίσην σχίζων τὴν Εὐρώην.
Nilus fluit ab Occidente Libyæ; Ister
ab Occidentali parte Europæ. Ister
ταυτῇ ἐς θάλασσαν ἐν τοῦ Εὐξείνου πόν-
του, τῇ Ἰστροῖναι—αἰκίους: Nilus ἰαδδῶ
ἐς Αἴγυπτον. Ægyptus terminus est
Orientalis, ad quem ab Occidente Li-
byam pervadens pertingit Nilus: hanc,
cursu mutato, mediam secans effluit in
mare. Jam vero monstrandum erat,
Ægypto objectum respondere locum,
quo se Danubius in Pontum exoneraret
Etrixinum: Ægypto, inquit, opposita
est Cilicia montana: hinc recta via per-
gendo quinque diebus perveniri potest
Sinopem, ad Pontum Euxinum sitam:
Sinope objacet Istro, se in illud mare
exoneranti. Tandem e dictis concludit:
οὕτω τὸν Νίλον δεκίω, διὰ πάσης τῆς Λι-
βύης (per totam Africam; ut Danubius
per totam Europam:) διέχοντα, ἔξισσθαι
τῇ Ἰστροῖ. VALCK.

9. ἀντίον κίεται] Gronovium vide, ni-

mis argutentem. (Putaverat ille, legi hic debere τῷ Ἰσσηρὲ ἀντίον κίεσαι: paulo ante vero, τῆς ὁρ. Κιλανίης ἀντίον κίεσαι.) Usus ἀντίον patrio casui jungit, quemadmodum scuti Hesiodi v. 434. et 444. adnectit idem dandi inflexioni ἀντίον VI. 77. in scriptis Codd. Hoc si nolis, quidni ἀντίον retinebitur? Wess.

CAP. XXXV. 2. πλεῖστα θουμάσια ἔχου ἢ ἄλλη πᾶσα χώρα] Πλείς θουμάσια sedem pristinam recepit. Lege tamen Clar. Abresch Diluc. Thucyd. p. 514. Wess.—Probavi equidem superlativum, notione comparativi positam. Similiter πρῶτος sequente ἢ particula habes IX. 27, 7. Conf. Wessel. ad VII. 16. et Hermann. Adnot. 57. ad Viger.

[7. τὰ πολλὰ πάντα. Vide ad I. 203, 6. notata. S.]

7. ἥτιά τε καὶ τόμοις] Quinimo ἥτιά τε καὶ τόμοις habebant Ægyptiī, quæ pleaque prorsus essent aliorum populorum moribus atque institutis contraria. Ἐκὼς γὰρ οἱ μὲν ἄρσιν κατὰ στίγας θαπῶσι ἰσχυροῦντες: αἱ δὲ ὕμναι τὰ ἔω βίου τροφίῳ σφερόντες: αἱ: Sophocles (Ed. in Col. v. 331. Herodotus, αἱ μὲν γυναῖκες, inquit, ἀγορεύουσι καὶ καπηλεύουσι, οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἶκους ἰόντες ὑφαίνουσι. Secundum Nymphodorum in τῇ γ' sive in τῇ γ' τῶν Βαρυβαρικῶν apud Schol. Soph. muliebria munia viris in Ægypto primum adsignavit Sesostris; quod, si fidem invenit, Rex bellicosissimus censendus est, constituisse, posteaquam plurimas gentes subjugasset, ἀποστέλλας τὰ πλεῖστα ἀπὸ τῶν πολεμικῶν ἔργων, Diodor. Sic. I. 56. qui his simillima de Amazonum maritis probabilius narrat II. 45. III. 53. Ceterum e Nymphodori fragmento Herodoteum ἀγορεύουσι interpretari debuerant in ἀγορᾷ περιπατοῦν, aut διατρέβουσι: quo significato semper verbum ἀγορεύειν Herodotus, (III. 137. et 139. IV. 78. et 164.) ve-

Vol. II.

teres etiam Attici præsertim adhibuerunt, quorum usum Grammatici respiciunt Atticistæ. Quia rarissimum erat emendi sensu apud Oratores antiquos, in Hyperidis Deliacæ, Ἀγορεύει ἀντὶ τοῦ ὁμήσεσθαι, positum adnotavit Harpocration: orationis ista pars superest in Scholiis ad Hermogenem, excitata Casaubono in Athen. X. c. vi. (Animadv. in Athen. T. V. nostræ edit. p. 371.) et d'Orvillio Exercit. Deliacæ p. 110. VALCK.—Cur ἥτια, quam ἥθια, maluerit Vir doctus, haud satis video. ἥθια videntur magis esse consuetudines singulorum; ἥθια, publici magis mores. Vide IV. 95, 8. 106, 2. VIII. 144, 16. De morum Ægyptiorum et Græcorum discrepantia lepidissimi exstant versiculi Anaxandridæ comici apud Athenæum lib. VII. c. 55. p. 299. seq. S.

8. αἱ μὲν γυναῖκες ἀγορεύουσι] Tractavit hæc ill. Ez. Spanhemius ad Julian. Or. I. p. 142. Sed ἀγορεύειν hoc loco idem est atque in fore agere et versari, sicuti III. 137. Recte Nymphodorus in Schol. (Ed. Colon. Sophocl. v. 350. αἱ μὲν γυναῖκες in ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσι de Ægyptiis; tum οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὑφαίνουσι, at nihil ibi de texendi more, quem clarissima luce Salmasius ad Vopisci Aurelian. cap. 46. p. 564. et post eum Jo. Braunius Vestit. Sacerdot. Hebr. lib. I. 16. p. 267, etc. circumfudit. Wess.

[14. ὑμαρῆς. Sic scribendum monuerat Koen. ad Gregor. Dialect. Ion. §. 119. S.]

CAP. XXXVI. 1. τῇ μὲν ἄλλῃ κομίσει] Nihil muto. Κομίσει Arch. (sic enim habet, non κομίσουσι, uti Galeus,) librario debetur, ad notam Ionicam offenso: indidem ξυρῶνται et ξυρῶνται venerunt, salvo meliore cap. 37. Non negavit his Cl. Salmasius operam, de Coma p. 542. talia derivans, quæ sine controversia inde confici non possunt, bene ob-

X

servante Cl. Dukero in Thucydid. I. 6. Wess.

3. τοὺς μάλιστα ἐκίνεσθαι] A poëtis omititur interdum in talibus præpositio; addit Herodotus; qui et hic scripsisse videtur: ἐς τοὺς μάλιστα ἐκίνεσθαι, nempe εὐδὸς: qui quidem genere sint proximi, atque id circo ταφῆς et ἀδισσάται. Lib. VI. c. 57. διὰ τὸν πατρὸς τοῦ πατρὸς ἀπὸ τοῦ ἐκίνεσθαι ἐκίνεσθαι. conf. c. 109. Ad aliquem venire dicitur pecunia vel hæreditas. Solon: μὴ ἐκινεσθῆναι εἰς ὃν ἡ οὐσία ἐκκινεσθῆται τῶν ὀφειλῶν ἐκκινεσθῆται, apud Diogen. Laërt. I. 56. cui legi Charondæ contrariam explanans Diodorus Sic. XII. 15. τῆς οὐσίας, inquit, εἰς ἐκκινεσθῆναι καὶ ἐκκινεσθῆναι. Iis esse adjuncta Sacra, scribit Cicero de Legg. II. c. 19. ad quos patris familias morte pecunia venerit. VALCK.—Ergo ἐς τοὺς voluerat Vir doctus. At similiter IX. 26, 32. ἡμίας ἐκκινεσθῆναι, pro ἐς ἡμίας dixit Noster. S.

[6. et seq. δαίματα. De victu interpretatus est Larcher: "Les autres peuples prennent leur repas dans un endroit séparé des bêtes, les Egyptiens mangent avec elles." Quas trictiore notione frequenter quidem apud alios auctores usurpari novimus id vocabulum; nec vero apud Nostrum. Vide I. 35. extr. I. 157, 8. II. 68, 17. coll. 1. 4. etc. S.]

8. ὡς πύριον] Et hoc instauravi. αὐτίαν, Θισσαλίαν, Σουρίαν aliaque hoc de genere adhibuit; et hæc terminatio recusabitur? Melius successisset, si in Latinis, frumenti loco, triticum, et ζιὰς Hieronymi exemplo speltam vertissent. Belle de his Ol. Celsius Hierobotan. P. II. p. 101. et 122. Wess.

11. τὸν δὲ πηλὸν τῆς χειρὸς.] Huc præter Strabonem XVII. p. 1179. c. (p. 823. extr. ed. Cas.) spectat Anonym. in Pythag. reliquiis p. 714. (ed Gal.) τὸν πηλὸν διότι τῆς χειρὸς, τὸν οὖν τῆς χειρὸς, τῆς καλῆς, ἀλλ' ἁμὴν εὐδὸς ἐκκινεσθῆναι. Qui quidem meminerit, vinum secun-

dum Grammaticos Ionice dictum πηλὸν, et οἶνον πηλὸν Hybrias ap. Athen. XV. pag. 696. A. hic forsitan per πηλὸν, uvas intelligat pressas in torculari: sed vinum nusquam ita vocat Herodotus, secundum quem vitibus etiam caruit Ægyptus: vid. Celeberr. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 19. VALCK.

14. ἱμάτια τῶν μὲν ἀνδρῶν ἱμαστοὶ ἐκκινεσθῆναι. Hinc in Schol. ad Soph. Œd. in Col. v. 331. corrigendus est Nymphodorus: τοῖς μὲν δὲ ἱμαστίοις περιβάλλει, τοῖς δὲ ἱ: vulgatur, τοῖς μὲν δ. ἱ. π. τοῖς δὲ ἱ. Huc Sesostris ista dicitur in usum introduxisse, ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐκκινεσθῆναι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκκινεσθῆναι καὶ Λυδῶν δεσποτὶν ἐκκινεσθῆναι φασί. Lydium a Cyro defecissent, κίλιον ἐφίαν, inquit Cæsus apud Herod. I. 155. κίλιον — ἐκκινεσθῆναι τοῖς ἱμαστίοις: quod Polyænus dixit ἐκκινεσθῆναι γυναῖκας φασί lib. VII. cap. 6, 4. De Cyro Lydisque narrata transtulit in Xerxen et Babylonios Plutarch. T. II. p. 173. c. De Ægyptiis conf. Herod. II. 81. VALCK.

21. διφασίαι δὲ γραμμασί χρίονται] De Ægyptiorum litteris docte et prudenter Cl. Warburton Divin. Legat. Mosis lib. IV. sect. 4. Usi olim fuerunt sacris sive Hieroglyphicis, quales in obeliscis aliisque monumentis cernuntur: usi etiam δημοτικοίς, quas populares et currentes appellare licebit. Memini ætate superiore in cimeliarchio Auriaci Principis, monstrante Hemsterhusio, eruditissimi patris egregio filio, lintea videre hujusmodi litteris oblecta: habet similes facias et lintea texta illustr. Comes Caylus in Recueil d'Antiquités T. I. p. 70., adpersis præclarissimis observationibus, quas ut consideres auctor suasorque sum. Wess.

CAP. XXXVII. [4. ἱμάτια δὲ λίνια φορέουσι] Lineas vestes Herodotum videre dicere non modo quæ ex lino, sed quæ ex gossypio vel bysso confectæ erant, jam ad I. 195. 1. monuimus Ves-

tes ex gossypio sacerdotibus Ægypti gratissimæ, ait Plinius lib. XIX. cap. I. sect. II. 3. conf. Polluc. VII. 75. et Forsterum de Byssio veterum p. 85. laudatum Heerenio in Ideen, etc. T. I. p. 137. S.]

5. *τά τε αἰδοῖα περιτάμυνται*] De sacerdotibus recte: neque enim omnibus Ægyptiis illa circumcisionis, nisi si mysteriis initiari et ad sacras scientias admitti vellent, necessitas. Docuit Huëtius, Vir Cl. in Origen. ad Genes. p. 16. et in Homil. V. in Jerem. p. 159. edit. nov. multoque uberius amicus meus, olim studiosissimus auditor, C. V. Vonckius, vir Ampliss. Obs. Miscell. cap. 1. p. 60. Caussam ritus, quam Noster adfert, ridiculam ait Guiliel. Jameson, Spicil. Antiq. Ægypt. c. 14. pag. 339.; potuisse enim sacerdotes munditiæ et salubritati consulere sine circumcisione. Fateor id ultro. Vitio-ne tamen cedere scriptori debet, si, quem obtendebant Ægyptii colorem, signet? Philonem Jud. de Circumcis. p. 810. c. Vir Cl. in consilium ubi misisset, potuisset sapere. Addit doctissimus Judæorum, non aliam ob rationem sacerdotes corpus adcuratissime radere, et Synesius Encom. Calvit. pag. 70. n. cum Petavii observatis. Wzss.—Conf. *Michaëlis*, Mosaisches Recht, T. IV. §. 186. et *Meiners*, De Circumcisionis origine et causis, in Commentatt. Soc. Reg. Goetting. T. XIV. pag. 211. seq. S.

11. *λοιπὸν δὲ δις τῆς ἡμέρας*] Valla interdiu ter, quasi *τρίς* esset. Mihi istud, modo scripti Codd. addicerent, non displiceret. Vide hoc Porphyrii ex Chæremone, Abst. An. IV. 7. *τρίς* δὲ τῆς ἡμέρας ἀπυλούντο ψυχρῶ, ἀπὸ τοῦ κρύου, καὶ πρὸ ἀρίστου, καὶ πρὸς ὕπνου. Quæ et Mediceo et aberranti Arch. auctoritatem conciliant. Porro *ισθῆνα βαλίων* Aldi et Arch. (l. 11.) habet

quidpiam singulare, cui fidere non audeo. Wzss.—Vulgatum *λαβῶν* primus dedit H. Steph. ex codice puto MS. S.

12. *δίδονται*—*οἶνος ἀμπέλινος*] Eum in modum c. 60. At c. 77. usum Ægyptiis *οἶνου ἐν κριθῶν* sive vini ex hordeo largitur, quoniam vites regioni deessent: quod quidem an districte verum sit, alias quaeremus. Plutarchus, post Psammethici ætatem, aditu Græcis intra regionem patefacto, vini potum regibus et sacerdotibus placuisse, de Isid. et Osir. c. 6., antea pestiferi quid illi adesse opinatis, innuit. Ut ut fuit, *οἶνου εἰ μὴν οὐδ' ἔλαιο, οἱ δὲ ἐλίγιστα ἰγνύοντο*, Chæremone in Porphyr. Abst. Anim. IV. 6. Confer Musam III. 5. Iablonski Panth. Ægypt. II. 1. pag. 131. et nota Salmasium, *ἀμπέλινος* de foliis, *ἀμπέλιον*, in vino usurpari adservantem ad Achillem Tat. lib. II. p. 67. Wzss.

20. *οὔτε τρώγουσι*] Cl. Pauw corregebat *φρύγανσι*, fringunt, vulgatum vitii damnans, quoniam qui fabas *ἔφοντι* *δατίζοντα*, eas *τρώγουσι*, quod Noster infitiatur: passim *ἔψιν* et *φρύγιν* contra se poni, neque *τρώγιν* crudas edere indicare. Speciem ea habent, nihil amplius. Debuisset scriptor, si vero niterentur, *οὔτε φρύγοντες οὔτε ἔψοντες* dare. At veritas deest. *Τρώγιν* de crudis olim placuit unice: testantur *τραπὰ* et *τρώξιμα*, quæ *ἀπὸ ἰσθίου* exponit Galenus: accedit verbi in his libris usus, I. 71. II. 92. (IV. 177, 3.) Bene, quamquam generalius, Plutarchus Symp. VIII. 8. *οὔτε γὰρ σάριον, οὔτε σπένδιον νόμον Αἰγυπτίους, ἀλλ' οὐδὲ δούοντας ἀνιχνεύει φησὶν ὁ Ἡρόδοτος*. Egregio Medicei et Pass. *πατίζοντα* alius erit locus. (Vide Adn. ad c. 66, 7.) Nunc notemus eorumdem *τῶν ἐς ἰσθὶν ἀρχιρίων* (l. 23.) singulare prorsus. Potuisset illi fidejussorem Vir Celeb. addere Dionem Cassium, cui *ὁ ἀρχιρίων, τῶ ἀρχιρίων*,

τὸν ἀρχιερωὶν sese probarunt. Lege Cl. Reimari observata in Dionis LIII. pag. 712. Wess.

CAP. XXXVIII. 2. καὶ τοῦτου εἴηκα δοκιμάζουσι αὐτοὺς ὧδε] Non expedio hanc consecutionem: Boves mares Epaphi censentur: Epaphus non alius ac Apis II. 133. III. 28.; propterea hunc in modum boves explorant. Hæccine consequens oratio? Saltem qualitatem aliquam aut coloris aut rei alius adjunxisset. Ægyptii rufos boves τοὺς πυρροὺς βοῦς tantummodo inmolabant, usi prius examine pilorum supersticiosissimo, ὥστε πᾶν μίαν ἵχην τρίχα μίλαιναι ἢ λιυκῇ, ἄδυνον ἡγιάσθαι, ut si vel pilum unum nigrum albumve haberet, mactari non posse arbitrantur, testantibus Plutarch. Isid. et Osir. p. 363. v. et Diosdoro I. 88. In Nostri animo, etsi verba nunc non præferant, versatum simile quid videtur. Cl. Pauw planissima fore censebat omnia, modo βοῦς τοὺς ἐριμνοὺς, nigros boves, refingeretur: hos enim Epaphi sive Apidis, itidem nigricantis coloris, fuisse. Quod quidem si probetur, cur atros candidosque pilos tanta superstitione bubus evulserunt, quibus ipse Apis insignis erat? mitto vocem Herodoteam non videri. Ne longum faciam, adstipulor Viro doctissimo, aut menda turpatam, aut voce aliqua defectam esse orationem. Fac fuisse τοὺς δι καθαροὺς βοῦς τοὺς ἱερίας, etc. et nexus erit sermoni; quam mihi suspicionem stabilire sequentia videntur et quæ principio c. 41. tum Porphyrius Abst. An. II. 55. Sed hoc doctiores perpendant. Wess.—At nihil est, quod hic magnopere desideres. Non nisi eos boves immolare licitum fuisse, qui καθαροὶ essent, per se intelligebatur: itaque statim exponit auctor, quo pacto, an καθαροὶ sit et immolari Epapho hos possit, exploretur. S.

3. ἱερῶσαν] Ἐριώσαν ex Arch. scrip-

sissem, nisi Pass. dedisset commodius, quod et in Abreschii conjecturam Dilucid. Thucyd. p. 350. venerat. Reiskio, post pauca εἰ καθαρὴ τῶν, etc. (l. 6.) convertenti in εἰ κατορεῇ τὶ τῶν, num conspiciat horum quidpiam, arbitriam emendandi rationem lubens relinquo. Wess.—Ad ἱδῆται intellige ex præcedentibus ὁ δοκιμάζων, nempe τῶν τις ἱερῶν, ut mox deinde ait. S.

[7. ἐν ἑλλὰς λόγῳ potest significare in alio harum Historiarum libro: sed et simpliciter, in alia narrationis parte. Id, de quo hic agitur, habes lib. III. c. 28. S.]

10. γῆν σημαντεῖδα ἱσιπλάσας] Contendit P. Victorius Variar. XIV. 4. hanc σημαντεῖδα cum Ciceronis Orat. pro Flacco c. 16. creta Asiatica. In Sahmasium ad Solin. p. 157. non dissimilia opinatum, Gronovius calamum strinxit. Quam ego litem meam non facio. Cui enim bono? Plutarchus τοὺς σφραγιστάς τῶν ἱερῶν et sigilli celaturam Isid. et Osir. loco supra citato, sive cap. 31. expingit: tetigit et Clar. Steph. le Moynes ad Polycarpi Epist. p. 410. talia Nostro contribuens quæ recusat. Wess.

CAP. XXXIX. 3. ἱεῖνα δὲ ἐκ αὐτοῦ δύνει] Torsit ἐκ αὐτοῦ Cl. Reiskium, non perspicentem, quid hoc loco velit: substituit ἱεῖνα δὲ παῦρον δύνει, aut κόρυδα, ῥυτὸν, νεκρὸν, σπινθῆν, ut eligendi sit facultas. Verum abundantior ea est copia. Corn. Pauw ἱεῖνα et ἐκ αὐτοῦ visum fuit ἐκ παραλλήλου idem esse, ac dein, post hoc, statim. Equidem postea, deinde Latinorum, et αὐθις, αὖ pulcre recorder, ἐκ αὐτῇ itidem; de isto nunc quidem addubito, in versione Gronoviana (αὐτοῦ ad βομὴν referente) adquiescens. Recepi præterea (l. 6.) καταρησάμενοι, libris et indole sermonis requirantibus. Consentit Plutarchus Isid. et Osirid. c. 31. Quæ de devotione victimæ piacularis, et manibus

capiti ejus inpositis, exponuntur, in rem suam vertit Spencerus, Leg. Hebræor. Dissert. VIII. p. 1466. Wess.

CAP. XLI. 4. Ἐπὴν προηστυύσονται τῇ ἰσῃ, etc.] Induxit hæc Medicei imperio Gronovius; ego vero, plurimum Codd. jussu, veterem reduxi in sedem. Quid virum Cl. inpulerit, adnotationes ostendunt; in quis tamen complura, non magni roboris. Negat Herodoteum esse βῶν, quam ipse vocem non movit VI. 67., quamque Parisienses scripti atque alii hoc non habent loco: urguet, bis sine caussa idem dici, repetique brevi intervallo προηστυύσονται δι. θύουσι. Atqui de Ægyptiorum circumcisione, ut uno tantum utar exemplo, iteratio similis c. 36, 37. Quod illi vero validissimum argumentum ex ratione dictionis ἐξ ὧν εἶλον, pro instauratis æque firmum stat. Jam vide verborum coherentiam: significat Noster, maximam se deam et festum ejus maximum descripturum: habent utrumque suam in possessionem restituta; quæ si auferas cum Medic., ex parte sermo truncus incedit. Adde conspirantem tot MSS. consensum. Id ignorare me fateor, Vallam quid tandem, ut κατιύχονται obdormierunt redderet, adegerit. An καθιύδονται invenit? Quod si reperit, cautione utique fuerat opus. Wess.—Insignem speciem habere scripturam eam, quam Vir præstantissimus revocavit, minime equidem negaverim. Sed restituta illa, quam probati libri nobis conservarunt, multo aptius mihi visa erat coherere Scriptoris oratio. S.

[5. καλὴν μὲν κοίτην πᾶσαν ἐξ ὧν εἶλον. Vide Var. Lect. (ed. S.) Plana sententia: totum abdomen exenterant, (intestina omnia ex alvo eximunt,) viscera vero in corpore relinquunt. Cur vero cum Schneidero (in Lex. crit. Græcæ linguae, voc. Καλία) ventriculum simul cum

intestinis exemptum hic intelligamus, causam equidem video nullam. S.]

14. ἰσὴν δὲ ἀποτύφονται] Observabantur ista docto nugatori, cujus Ionicum de Syria Dea libellum inter Lucianea retulerunt, T. III. p. 454. ubi Adonin ab apro interemptum in sua regione ferebant Byblii, καὶ κατὰ (sic legerim) μνήμην τοῦ πάθους τύπονται ἐν ἰσῇ τοῦ ἱσίου, καὶ δηγίουσι. — ἰσὴν δὲ ἀποτύφονται καὶ ἀποκαλύπτονται. Optime Hesych. Herodoteum Ἀποτύφονται interpretatur, παύονται τοῦ τύφασθαι: ubi plangere desierint, Leopard. VII. Em. cap. 12. qui Lucianea quoque comparavit. Ut in his τύφασθαι et ἀποτύφασθαι, sic II. 73. πικρῶσαι αὐτὸ φασίοντα ἰσὴν δὲ ἀποκυρῆσθαι. Dantur hujus generis plura: Ἀποφονῆν Eustathius interpretatur παύσασθαι φονῶντα. vid. Clariss. Piersoni Anim. in Moerid. Attic. p. 400. τῆς ἐσχολῆς ἐμφυτίσας est apud Diogen. Laërt. X. 6. VALCK.

CAP. XLI. 2. τὰς δὲ θηλίας οὐ σφί [ἐξιστὶ θύου] Porphyrius Abst. An. II. 11. his consimilia, non sine naturali quadam instituti caussa. Duravit Ægyptiis ea superstitio in Constantii Imp. tempora. De bucula, hortos rigante, ἰσχυρίζεται θύου καὶ ἰδουσι ἄν, εἰ μὴ θῆλυ τοῦτοι ἦν. τὰ ταυῦτα γὰρ ἔλεγον μὴ ἐξῆναι παρ' αὐτοῖς θύεσθαι, Athanasius Histor. Arianor. ad Monach. cap. 56. p. 378. Isis simulacrum bubulis cornibus dabit Plutarch. Isid. et Osir. c. 19., et Nostri imitator Libanius, ἡ γὰρ δὴ Ἰσις, τὸ βούκιρον ἄγαλμα, τὸ Αἰγύπτου, Antiochici p. 353. Wess.

13. ἡ καὶ ἀμφότερα ἐντερίζοντα] Potuisset ἐντερίζοντα, structura vulgatiore. At Gronovium consule in cap. 66. hujus libri. (ubi hanc dictionem cum illa confert, ταῦτα γιγνόμενα, c. 66, 14.) Antigonus Caryst. Hist. Mirab. c. 23. οἷον ἐν Αἰγύπτῳ τὴν βῶν ἂν κατορθώσῃς—

ἄντι αὐτὰ τὰ κίρατα τῆς γῆς ὑπερίχων, etc. Wess.

CAP. XLII. 1. Ἰσοὺ μὲν δὴ—Ἰδρυται] Fortasse scribendum ὅσοι μὲν δὴ Διὶς Θεβαίῃς Ἰδρυται ἱερόν: et paulo inferius, Ἰσοὺ δὲ δὴ τοῦ Μίνδης ἱετρηται ἱερόν. Voculas δὲ δὴ sic saepenumero conjungit Herodotus, qui c. 44. *ιερόμην, αἶτ, ἐκόςος χρόνος εἴη ἐξ οὗ σφί τεδ ἱερόν Ἰδρυται*. VALCK.—Non erat cur sollicitaretur vulgatum. Idem valet Ἰδρυται ac ἱδρυμένοι ἔχουσι, sive ἱδρύεσθαι ἑαυτοῖς: pro quo ἱδρυσάμενοι ἱετρηται dicit c. 44, 19. Cf. ad I. 180, 10. Ridicule Larcher: "Tous ceux qui ont fondé le temple de Jupiter Thébéen." S.

1. Διὶς Θεβαίῃς] Rediit Jovi solennis titulus, quo I. 182. II. 54. IV. 181. superbit. "Ἰδρυται ἱερόν in Vallæ Latinis templum incolunt, verius sacrum sive ædem constituunt, (potius constitutum habent.) ut c. 41. 44. et Diodor. Sic. I. 15. Rediit quoque Ὀρίσιος, cui Med. Ionicam formam, hic inconsulte detractam, reddidit II. 157. Wess.

12. προίχισθαι τι τὴν κεφαλὴν] Pati hoc possum, si tamen opera levi fieret προίχισθαι, sequentibus melius congrueret; quæ et Cl. Reiskii opinatio. Νάκος de arietis vellere Grammatici recusant, merito reprehensi a Sam. Bocharto Hierozoic. P. 1. c. 42. lib. II. De titulo Ammonis *ἡριοπερσώπου* nihil addam, nisi recurrere IV. 181. et in Luciani Astrol. c. 8. et Proclo in Timæum p. 30. Wess.

16. φωνῇ—νομίζοντες] Adridere posset φωνῇ, ob IV. 117. *φωνῇ—νομίζουσι Σκυθικῇ*. Sed illud æque probum. Sic I. 142. *γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὐτοὶ νομίσασιν*. Alia hoc de genere Portus subpeditabit, quibus ex Dione Cassio, si quæ necessitas, magna foret accessio. In Cononis Narrat. 44. *ὅς τὴν αἰχμάλωνον γυναικα ἱέμευσε καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς ἴδικο*

mutatum ivit Th. Galeus, non citra injuriam. Wess.

19. Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτῳ, etc.] Verius videtur Eustathii hoc ex loco Ἀμμοῦν. (ut habet noster MS. F.) Namque ita Ægyptii. Plutarch. Is. et Osir. c. 9. *Ἰδρυται παρ' Αἰγυπτίους ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι Ἀμμοῦν. ὃ παραγαγόντες ἡμῖς Ἀμμωνα λίγαμεν*. Hinc ex lapide inter Epigrammata Muratorii Th. Inscript. pag. 73. ΜΕΓΑΣ ΟΒΡΙΜΟΣ ΑΜΩΝ, quamquam ΑΜΜΤ in Rich. Pocockii Antiq. Inscript. pag. 30. Convenit ἡμῶν Ἀμμων, et ἡμῶν ἡμῶν, Jerem. xli. 25. Ezech. xxx. 15. Vide doctissimi Iablonskii Pantheon Ægypt. lib. II. 2. et Ægyptiorum mysticas has fabellas docte explanatas advertes. Wess.

24. τύπονται—τὸν κροῖον] Arietem verberant, Laurentius. Ex usu verbi, plangunt, semet verberant oportuerat. Lucianus Dea Syr. c. 6. *καὶ μύθηται τοῦ πάθους τύπονται τι ἐκείνου ἱετός*. Poëta in Hephæstione pag. 34. *κατετύπονται κροῖαι, καὶ κατετίοντο χιτῶνας*. Habet de hoc vocabuli usu plura Gronovius, admixtis tamen alienis, infra c. 61. Wess.

[25. *ἰν ἱερῇ θήκῃ*, sacra urna reddidit Valla. Nos, sacro in loculo, ut Gronov. Rectius futurum erat sacro in sepulcro. Est enim Herodoto θήκη conditorium, sive camera in qua pluribus sarcophagis locus. Vide saltem III. 16. 26. seq. S.]

CAP. XLIII. 8. *ἰν δὲ καὶ τῷδε*] Haud scio an sit *ἰν δὲ δὴ* deterius. Lucian. Astrol. c. 4. *ἰν δὲ καὶ οὐνόματα ἀδύνατοι ἐπιδίονται*: quod sollicitatum a viris doctis nollem. Noster III. 39. *ἰν δὲ καὶ Λισβίου—εἰλας*: et V. 95. Adde Gronov. in I. 18. Aliter Aldus et ceteri pingunt, e quibus *δὴ* restituo; Medic. et hic Arch. illi se infestum præbuit, sicuti et III. 15. placatior alibi. Æliani Var. XIV. 38. *πολλὰ καὶ ἄλλα εἶδε, ἰν δὴ τοῖς καὶ τῷδε* paullo diversius abit.

Wess. — In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram, ἰδιὸν, non ἰ, δι hic Wesselingium e superioribus editionibus tenuisse, quibuscum scripti libri etiam omnes (quod quidem sciam) consentiunt. Lubens tamen cum Reiz. et Schæf. ἰ, δι correxi. Sic enim constanter adsuevit Noster: L. 185, 6. 192, 2. II. 79, 7. III. 15, 9. 38, 10. et plerumque quidem (sicut in omnibus istis locis (adjecta δι particula; quam et h. l. si quis revocatam cupit, quod Schæferus fecit, haud invitus patiar; nonnumquam vero etiam absque δι, ut I. 74, 5. II. 176, 3. VIII. 113, 15. S.

16. ὡς ἱλασμαις τε] Corregerat vir eruditus in Miscell. Lipsiens. ὡς πείσμαις τε, quod merito in litteris ad me spernit. ἰ ἱπὸ αἰρίῳ amplius est quam ἱλασμαις, et sententiam rationibus nixam exprimit, sicuti λόγος αἰρίῳ, quod sanior ratio persuadet, III. 45. IV. 127. et in Platonis Critone p. 48. c., Arriano, Imp. Antonino, atque aliis. Lege Uptoni Adnotationes in Arriani Dissert. lib. I. 29. p. 155. (pag. 330. nostræ edit.) et Abreschii Dilucid. Thucyd. pag. 385. Wess.

18. ἀρχαῖός ἐστι θεὸς Αἰγυπτίων 'Ἡρακλῆς] Dubio res caret. Habuerunt Ægyptii suum sibi numen, cui Græci Herculis titulum inpegerunt: nulla illi natalium origo ex Jovis et Alcmenæ amoribus, verum Nilo genitus tradebatur, Cicerone doctore, Nat. Deor. III. 16. Ordines deorum in ista gente varii: primi VIII. hinc XII. inde alii, ut est c. 145. ex secundis fuit Hercules. Legendus est Cl. Jablonskii Præfat. Panth. sect. 28. et lib. II. c. 3., neque enim moram in hisnectere lidet. Wess.

[20. ἰππῆς τε ἐκ τῶν ἐκτὸς θεῶν οἱ δυνάμει θεοὶ ἰγίνονται] Aliena prorsus erat Vallæ interpretatio: ex quo Herculem ex octo diis, qui duodecim erant, unum esse arbitrantur. Voluerat ille, puto,

debuerat certe, ex duodecim diis, qui octo fuerant. ἰγίνονται cum Gronovio existenter reddidi, quod et Wess. tenuerat. Commodius H. Steph. in ora versionis Laurentianæ: ex quo e diis octo facti fuerunt duodecim, quorum unum Herculem censent. Quam versionem probans Iablonski in Proleg. Panthei Ægypt. pag. LXIV. et LXXIII. ut octo diis, quos initio coluerant Ægyptii, succedente tempore adjecti fuerint quatuor alii. Larcherus, contra auctoris mentem: "il est du nombre de ces douze Dieux, qui sont nés des huit Dieux." S.]

CAP. XLIV. 5. ἡ δὲ σμαράγδου] Non me fugit, quid patrocini μάρμαρος ex Athenæi III. 14. (pag. 94. b.) auferre queat, sed locuples esse dubito. Noster vulgatum, nullo MSS. dissensu, probavit III. 41. (Sic corripit in nostra Var. Lect. (ed. S.) ubi perperam II. 41.) Stat et pro eodem Cl. Wasse in Thucyd. IV. 13. Latinos Zmaragdum maluisse, cognitissimum est, quo de Jan. Brouckhusius in Propert. II. 13, 43., et ab eo cumulatim citati. Μίγδος, quod continuo (1. 6.) succedit, insolentius videtur: hinc T. Fabri μίγδος, a Gronovio castigatum: indidem Reiskii μίγα φῶς, non magno utique molimine. Ego in Laurentii et Porti partes eo; nam Gronoviana explicatio minime se probat. Wess. — Nempe adverbialiter pro μίγδος positum μίγδος Portus censuit: quod utique insolentius. Quod ad Reiskii spectat conjecturam, notabile tamen est, subinde et alibi a librariis permutatas reperiri φ et θ literas. Cujus confusio- nis in Athenæo exempla nonnulla observare memini: alia duo Schæferus adnotavit, unum in notis ad Gregor. Dialect. pag. 525. alterum in Indic. Græc. in eundem librum. p. 929. Vide etiam Wesselingii Adnot. ad II. 48, 6. et Var. Lect. (ed. S.) I. 58, 4. De smaragdina, quam Noster dicit, columna con-

suli possunt quæ Larcherus ad h. l. adnotavit. S.

11. *την πόσιν καὶ δισχίλια*] Fuit Tyrus post Sidonem *μυῖσται τῶν Φοινίκων καὶ ἀρχαιοτάτη πόλις*, in Strabon. XVI. pag. 1097. et, illo longe potiore, Esaiæ Propheta c. xxiii. 7. Negari tamen haud potest, nimium priscam hic perhiberi; quod præter alios egregius Vatis ejus explanator Camp. Vitringa condocesecit. Fieri potest, ut Nostrum, antiquitatis suæ jactatores, sacerdotes Herculis circumscripserint. Quod enim Vignolius Chronol. lib. IV. 1. p. 33. *την πόσιν καὶ χίλια* rescipsit, id in conjectura, incerta et fallace, deputandum est. Non addo, et ea ratione Tyri initia justo antiquiora constitui. Wess.

[12. *ἰσχυρομένη ἔχοντας Θεοῦ εἶναι*] De abundante verbo *εἶναι* vide ad I. 153, 17. notata. S.]

15. *πέντε γενῆσι*] *Δίκα γενῆσι* corriggit Maussacus ad Harpocr. p. 144. edoctus a Scaligero ad Euseb. p. 37. Mendæ patebit origo, si sic voces censeantur olim collocatæ: *καὶ ταῦτα δὲ γενῆσι ἰ.* (id est *δίκα*) *πρότερά ἴσιν*. Nonnunquam numerum voci *γενῆ* subjicit etiam Herodotus, ut I. 185. *γενῆσι πέντε πρότερον γενομένην*, et IV. 147. VALCK.

Ibid. *πέντε γενῆσι ἀνδρῶν πρότερον*] Et hæc exercuerunt eruditorum studia. Maussacum sanna Gronovius repulit, chronologica difficultate nihil admodum motus; belle noverat ex Scaligero ad Euseb. Chron. p. 37. a Thaso et Cadmo plus quinque generationibus ad Herculem abiisse; neque nesciebat Berkelii ad Stephan. in *Θάσος* conatus: et pertinax tamen silentium. Ego vero non ambigo de menda vocabuli *πέντε*. Quid fuerit olim, conjectando vestigandum est. Maussaci *δίκα γενῆσι* nimium videtur; addit enim in seriem majorum Herculis Belum, cujus ratio hic nulla. Beli filio Ægypto æquales fuerunt Cadmus et

Thasus: ab Ægypto ad Herculem octo numerantur descendentes in Stephani *Θάσος*, qui quidem, uti Aldus et prisci Editi, H'. δὲ *γενῆσι* *Ἡρακλείου καὶ Θάσος παλαιότερος* h. e. octo vero generationibus Hercule antiquior Thasus est. Mutavit fateor Berkelius posuitque *δίκα*, quod scriptus liber ἰ. δὲ *γενῆσι* præferret: at offendit eundem ad lapidem, ad quem Maussacus. Jam generationum ordo et numerus in Herculem usque cum constet, adstipulor Ampl. Bouherio Diss. Herodot. c. ii. p. 128. *ἐκτὸς γενῆσι* repONENTI. Discrepant, neque nego, *ἐκτὸς* et *πέντε* scriptura; quæ differentia notæ fortasse numerali obscurius pictæ, aut erranti amanuensi, in acceptum referenda est. Wess.—Possis cogitare H'. olim scriptum fuisse, idque successu temporis in Π'. (i. e. *πέντε*) mutatum: sed scriptura Π. pro *πέντε* vetustior est, quam illa qua H'. octonarium numerum indicat: satisque notum, H. olim *ἰσχυρὸς* significasse. Larcherus, cujus et Adnotatio ad h. l. et uberior in hunc locum commentatio in Chronol. Herodoti consuli potest, vulgatam scripturam *πέντε* defendit. S.

21. *ὡς ἤρωι ἰσαγίζουσι*] Sugillat Plutarchus de Malign. Herodoti p. 857. d. cavillandi studio abreptus. Herculem, Amphitryonis filium, Heroum olim ritu ac superstitione Græcos devenerari solitos testata res, atque a Diodoro IV. 39. copiosius explicata est. Non repeto quæ illi adscripta sunt. Wess.—Conf. Gregor. dialect. Ion. §. 109. ibique Koen. S.

CAP. XLV. 10. *χαρὶς ὧν*] Miror equidem hoc uno in loco tradi, fas fuisse Ægyptiis sues immorale; et tamen rerum Ægypti peritissimis viris locum de menda non fuisse suspectum. Lenissima mutatio corriggi poterit *ὄων*: ut nullas mactasse pecudes dicantur præter oves, boves mares vitulosque, et

hos duntaxat qui solemnī ritu fuerint explorati signoque notati. In nomo tamen habitantes Thebano *ἴων ἀπιχόμενοι αἴγας θύουσι*, Mendesii contra, *αἰγῶν ἀπιχόμενοι, ὅς θύουσι*, uti scribit, c. 42. Sed sues abominati vulgo ne tangebant quidem Ægyptii, c. 47. uno tantum festo die Lunæ, *ὅς θύουσιν, παρίονται τῶν κριῶν* in ἑλλῆθ' δι' ἡμέρη οὐκ ἔτι γιγναιέτα. Rem adfirmant Plutarch. de Is. et Osir. §. 8. et Ælianus Hist. An. X. c. xvi. Hic sua probabiliter idoneo testi debet Eudoxo, qui citatus ibidem *φησὶ φιδμήτους τοὺς Αἰγυπτίους τῶν δῶν μὴ θύειν αὐτάς*. Ægyptiorum ad Græca comparans instituta Anaxandrides apud Athen. VII. p. 299. *ῥ. Οὐκ ἰσθίης οἱ, ἰγὰρ δὲ γ' ἡδοναὶ Μάλισσα τοῦτους*. Græcis excipienda Cretenses, secundum Agathoclem, *ὅς τῶν κριῶν οὐ δαίσαίντο*, Athen. IX. pag. 376. A. Qui populi præter Ægyptios sues aversati sint, enumerantur Bocharto. Vid. Celeberr. Wess. ad Diodor. T. I. pag. 380. VALCK.—Quod in Var. Lect. (ed. S.) dixi, *εἰῶν* hic in cod. F. scribi; id quidem, denuo nunc inspecto codice, cujus mihi usura per insigne illustris possessoris beneficium ad hunc diem concessa est, paulo aliter se habere deprehendi; sed ita ut paulo etiam magis confirmetur ea scriptura, quam ex Valckenarii conjectura recepi. Superiore quidem loco, ubi manifeste de ovibus agebatur, c. 42, 2. et 8. pro *ἴων* in hoc codice perspicue *εἰῶν* scribitur: at hoc loco, in quo nunc versamur, est *εἰῶν* cum acuto accentu super vocali: calami ductus qui super *ω* conspicitur, quem olim pro accentu circumflexo acceperam, indicat postremam, literam, quæ in reliquarum literarum serie non expressa est. Vulgatum vero *ἴων*, ut Reiz et Schæfer, sic et Larcher tenuit, satis illud præsidii invenire censens in his quæ cap. 47, 8—11. leguntur. S.

VOL. III.

11. *κῶς δὲ οὕτω ἀπὸ τῶν θύουσιν*] Legitima foret conclusio, ni aliunde de inopia hac gentis religione exploratum haberemus. Adpellavi ad Diodori I. 88. Manethonem, Plutarchum, Porphyrium testes; adjungo Seleucum, cujus liber ab Athenæo IV. 21. p. 172. *περὶ τῆς παρ' Αἰγυπτίους Ἀστρονομίας*, laudatur. Sustulit crudeles aras rex Amasis, humanarum victimarum loco placentis in usum vocatis. Quod cum diu ante Nostri ævum valuerit, inde illi hoc argumenti genus. Alia Jablonakius Panth. III. 3. pag. 75. *Ἔόντα*, (l. 12.) quo modo et MS. Baroccianus, teste Wasse, ex Arch. locum inpetravit. Wess.

15. *εὐμνία εἶη*] Voluit-ne Arch. et Vind. *εὐμνία*, uti *ἰδντομα* et alia hoc de genere? Heliodori similis formula, Æth. IX. p. 424. *τοῦτό τι καὶ ἡμῶν εὐμνία μὲν εἶη τῶν ἱερημάτων, τὰ μυστικώτερα δὲ ἀβήτητα ἐγγὴ τιμηθέντα*. Wess.

CAP. XLVI. 5. *ἀγαλματωσι* possessionem, unde Medic. opera exciderant, reciperant. *Γλύφω* et *γράφω* (l. 4 et seq.) artis sunt diversæ; nec meminī sub *ζωγράφω* quoscunque opifices ad effigiesparandas comprehendī. Ceteroqui in ordinatione verborum viro Cl. (Gronov.) accedo. Wess.

9. *εἰ μὴ ἦδὲν ἔστι λίγυι*] Ionicam Herodoti formam loquendi aliquoties adhibuerunt Ælianus et veterum castigatissimus imitator Aristides. In hujus T. I. p. 20. *τὴν θιῶν μάχην οὐχ ἦδὲν ἔμει γοῦν λίγυι*, S. Jebb. *οἱ μάχην* scribendum suspicabatur; ego contra *οὐχ ἦδὲν* etiam reponendum arbitror, T. I. p. 624. Quod habet p. 632. *ἔμει μὲν οὐκ εὐπερίστερον ἔστι λίγυι*, mutuatus etiam est ab Herodoto, in cujus legitur proximo, cap. 47. Jo. Stobæus egregiam præbet Heracleti sententiam, p. 48, 13. *ἀπὸ τῶν γίγνεται ἰσχυρὰ θύουσιν, οὐκ*

Y

ἄμεινον. Verum εἰς ἄμεινον, οὐ λῶον, οὐ χεῖρον, οὐ κάκιον, multo magis frequentantur. VALCK.

11. καὶ τούτων οἱ αἰπόλοι, etc.] Si ἵπκα in auxilium voces, uti oportet, nihil hic inconcinni. Caprarios potiore loco censebant, ob caprorum præstantiam. Hoc indicat. Verum, quæ subduntur, ἐκ δὲ τούτων εἰς μάλαστα, etc. spectant-ne eundem caprarium? Id volunt docti interpretes; qui quidem si considerassent hirci Mendesii venerationem, pæne incredibilem ista in natione, utique ἐκ δὲ τούτων εἰς, non ad caprarium, sed ad hircos retulissent, eumque in primis, qui vulgo Θεοῦτῶν τελέγος. (conf. Wess. ad Diodor. I. 84. n. 21. et Holsten. ad Stephan. Byz. voc. Θεοῦτι. (Hoc mortuo, sicuti in Apidis decessu alibi, omnis Mendesiōrum tractus luctui indulgebat, haud sane obitu caprarii. Notavit hanc interpretum inconsiderantiam Cl. de Pauw. τῷ Μενδησίῳ νεμῶ. (1. 12.) ex Arch. legitimum est, venitque in opinionem Gronovii. Wess.

[Vallæ versionem: Et inter Mendesios caprarii præcipuo honore afficiuntur, et ex his unus maxime, tenuerat Gronovius; quasi quæ continuo dein de ingenti luctu memorantur, ad mortuum caprarium spectarent, non ad hircum quem singulari religione Mendesii colebant. Contra quos recte Wesselingius monuit, ἐκ δὲ τούτων ad τοὺς αἰγῶς fuisse referendum. Quod vero idem vir præstantissimus in istis verbis καὶ τούτων οἱ αἰπόλοι censuerit τούτων intelligi oportere ἵπκα τούτων, id equidem nec necessarium judico, et omnino præpositioni ἵπκα in ista ῥήσι non esse locum arbitror. Quidni vero τούτων τῶν αἰγῶν intelligeremus, quum plus semel αἰπόλος αἰγῶν Poëta dixerit? Odyss. ε'. 247. et 269. alibique. Pleonasmus illum, si quis est, non magis Herodotus, quam

Homerus, recusaverit. In interpretatione eisdem verbis, καὶ τούτων οἱ αἰπόλοι τιμὰς μίζοντας ἔχουσιν, dubius olim hæseram, utrum sententia sit, hos (scil. τοὺς ἔρσινας) majore in honore habent caprarii; an, horum (nempe τῶν αἰγῶν, caprarum hircorumque) pastores majore sunt in honore. Nunc, quamquam, sicut, μήμην τινὲς ἔχουσιν, et ἔρην ἔχουσιν τινὲς, I. 4, 7. sic fortasse etiam dici possit τιμὴν τινὲς ἔχουσιν, intelligo tamen non ita loqui consuesse Nostrum: ad hæc existimo, non fuisse alios caprarum pastores, alios hircorum. Quare ejectam e Latina nostra versione priorem illam interpretationem, et in Græco contextu l. 11. post verbum ἔχουσιν, pro majore puncto, punctum minus repositum velim; ut intelligatur, ἐκ δὲ τούτων (scil. τῶν αἰγῶν, et quidem ἐκ τῶν ἔρσινων) εἰς μάλαστα τιμὰς ἔχουσιν, et ex hoc genere unus maxime præcæteris in honore habetur. Cæterum, quamvis cum eo, quod ait, majore in honore esse caprarios, bene congruat id quod cap. seq. de subulcis scribit, veluti infamia quadam notatis; nolim tamen dissimulare, in tota ista ῥήσι haud satis expedite atque dilucide fluere orationem. Est in his haud obscura gradatio: Mendesii colunt omne genus caprinum: magis autem colunt mares quam feminas: horum — majore sunt in honore: ex his vero omnium maxime unus. Suspiciari utique licebat, eo loco, ubi nunc οἱ αἰπόλοι leguntur, scriptum olim fuisse aliud vocabulum, quo indicabatur certum quoddam genus hircorum, quod majore in honore fuisset quam reliqui hirci; et ex quo genere denique delectus fuisset ille unus, qui maxime omnium colebatur. Tale quidpiam secutus esse videtur doctiss. Schæfer, quum pro οἱ αἰπόλοι (ex mera quidem conjectura, nam in vulgatum consentiunt libri,) οἱ πόλοι non modo legendum censuit, sed fidenter etiam in Herodoti Græcis po-

suit; in quo, ut in plurimis aliis, se-
quacem Borbeckium habuit: quam no-
vationem silentio præterire in Var.
Lect. (ed. S.) non debueram. Spectaverat,
puto, conjecturæ hujus auctor (sive is
Schæferus ipse est, sive ab alio viro
docto accepit) Theocriteum illud ex
Eidyll. VIII. 51. *ἦ δὲ κόλι, καὶ λίγι,*
etc. ubi Græcus Scholiastes consentiente
Hesychio monuit, *κόλον* dici hircum
cornua non habentem; quod genus
Latino sermone similiter mutilum dici-
tur. Adjicit Scholiastes, *ἢ μακρόν*: quod
nimirum ille fortasse sic intellexerat:
sed videndum, ne *μακρόν* scripserit, quo-
modo apud Hesych. legitur, *Κόλον, μίγαν*
τρέγων κίρατα οὐκ ἔχοντα: docuitque
etiam Eustath. ad Iliad. p. 917, 16. et
18. (p. 942. ed. Rom.) *κόλον* a nonnul-
lis subinde *μίγαν* intelligi. Sed hoc
utcumque sit; illud constat, in caprino
genere mutilum (*τὸ κόλον*) pluris olim
æstimatum fuisse. Plinius, lib. VIII.
cap. 50. sect. 76. Non omnibus (capris)
cornua. — Mutilis lactis major uber-
tas. — Mutilum in utroque sexu uti-
lius. Et de maribus, id est hircis,
diserte Columella, lib. VII. c. 3. Si (in
ea quam habitamus regione) clementior
hiems, mutilum probabimus marem. In
bovino genere *τὸ κόλον γίνος* memorat
Noster IV. 29. 1. ubi vide Wess. Est
præterea *κόλος* etiam peculiare genus
animantis, de quo consuli possunt quæ
partim a Casaub. partim a nobis, ad
Athenæi, lib. V. p. 200. f. notata sunt:
(Animadv. in Athen. T. III. p. 113.)
sed illud quidem non indigenum in Æ-
gypto animal, ut de eo cogitari h. l. non
possit. S.]

13. *ὁ Πάν Αἰγυπτιστὴ Μίνδης.*] Se-
quuntur Nostrium plerique omnes. Qui
Coptici sermonis usum habent, infi-
tiantur, præterque ceteros Jablonskius
Panth. II. 7. p. 273. Vide vero mihi
hæc Plutarchi Is. et Osir. c. 73. *οἷον*

ἰστικὸν ἴβρις — *καὶ αὐτὸς ὁ Ἄπις* οὔτω δὲ
γὰρ τὸν ἐν Μίνδῃ τρέγων καλεῖται. Sen-
tis-ne scriptum fuisse *καὶ αὐτὸς ὁ Πάν*?
neque enim Apis et Pan idem, nedum
hircus Mendesius usquam Apis. Unum
adpello Herodotum. Nihil addo de tur-
pissimo et detestabili hirci mulierum
amore: dixi ad Diodorum, et conduxit
conplura vir excellenti eruditione S.
Bochartus P. I. Hierozoic. lib. II. 53.
(et Jablonsk. loco cit. p. 277.) Ecce
tamen istud Clementis Alex. Protrept.
p. 27. de libidinoso Jove: *ἐν πύμνω λατο*
γαῦν γυναικῶν, οὐχ ἴστος ἢ αἰγῶν ὁ Θμουῖ-
σῶν τρέγων, in quo *αἰγῶν* vox aliena est
atque ex scholio. Hirci omnes in capras
ruunt, non solus Mendesius: hujus pro-
prium fuit, uti Jovis, in fœminas in-
sanire. Wess.

[14. Quid sit quod ait, *τοῦτο ἐς ἰστικὸν*
ἀνθρώπων ἀπίστω, haud satis in liquido.
Vallæ versionem, in ostentationem ho-
minum pervenit, cum Gronovio tenuit
Wess. Contra H. Stephanus monuit,
esse qui *ἰστικὸν* pro ostento hic accipi-
ant. Jablonski, Panth. lib. II. p. 278.
sic convertit, hujusque rei videndæ ho-
minibus copia facta est. In eam sen-
tentiam, quam equidem expressi, præi-
vere Portus et Larcher. S.]

CAP. XLVII. 2. *αὐτοῖσι ἱματίοισι*]
Articulum ejeci, MSS. obscundana.
Euripides Suppl. 926. *Θιῶ ζῶντ' ἀναρ-*
πάσαντες — *αὐτοῖς τεθρίσασιν.* Sopho-
cles Ajac. 26. *ἰφθαρμῖνας* — *ἐνρίσκομις*
— *αὐτοῖς παμνίων πιστάταις.* Noster
III. 126. *ἀποκτείνας δὲ μιν, ἠφάνισεν αὐτῶν*
ἴσση. Retinetur tamen contra morem
III. 45. Confer Davisium in Maximum
Tyr. Diss. VII. p. 520. Medicei Pas-
sioneique *ἀπ' αὐν ἱβαψι* egregie nitet.
Wess.

4. *οἱ συβῶται, ἰόντες*] Non spernerem,
si voculam *καὶ* Codices præberent in-
terjectam: *οἱ συβῶται, καὶ ἰόντες Αἰγυπ-*
τιοι ἰγγυίσι, tametsi sint indigenæ, is

ἔχον ὀδὸν τῶν ἐν Ἀγυῶνι τοιχεύονται μῶναι πάντων. Sæpius in talibus καὶ ponitur pro καίως, et apud Herod. VII. 46. αἱ συμφοραὶ — καὶ βραχὺν ἔντα, μακρὸν δακτύλῳ πωπῶσι, τὸν βίον. Inter septem genera Ægyptiorum memorantur et οὐβῶναι. Herodoto lib. II. c. 163. Suam greges quem in finem aluerint, (scil. eam ob operam cujus Noster meminit, cap. 14. extr.) Eudoxus tradidit apud Ælian. de Nat. An. X. 16. VALCK.

10. τοῦ αὐτοῦ χρόνου, τῇ αὐτῇ πανσιλήνῃ, etc.] Emendabat sequentia τοῦς ἱεστῶς δ; Cl. Reiskius, nulla, uti opinor, urgente causa: rectius admenet, verbâ præscripta bene habere atque innuere, Lunæ et Baccho eodem tempore, et plenilunio totius anni uno eodemque, sues immolatos fuisse. (Scil. in Lat. vers. quam et Gron. et Wess. tenuit, nude positum erat per tempus plenilunii.) Adjungere potuisset Plutarchi et Æliani testimonia, quorum posterior de Animal. X. 16. θύουσιν αὐτῇ (Lunæ) ἀπαλὲ τοῦ ἱεστῶς ὧν: ille Isid. et Osir. c. 8. θύοντες ἀπαλὲ ὧν ἐν πανσιλήνῃ καὶ πανσεσίοντι. Ea enim explanationem dubio eximunt. Verum adnectitur post nonnulla (L. 14.) θυσίη — τῶν ὧν τῇ Σιλήνῃ ποιεῖται, nulla Bacchi habita ratione; in quis πανσιλήνῃ oportuisse, Cl. de Pauw opinio est. Equidem, etsi idem sacrorum genus agnosco, nihil demuto. Lunæ unice meminit, siquidem ejus honori præcipua erat illa festivitas; quare et Ælianus solam nominauit. Wess.

[13. σύμπραξις. Vide Valckenarii Adnot. ad c. 46, 9. S.]

[15. ἱερὴν θύσιν, nempe τῆς, vel ὁ θύων. Quo de genere jam alibi dictum est. Vide ad I. 132, 5. S.]

20. ὑπ' ἀσθενείας βίου σταιστίας] Aldinum βίους τε τινὰς H. Stephanus in Prolegom. secundæ editionis scriben-

dum docuit βαιούς, voluit certe; at non recordatus fuit, ἀσθενείας Nostri usu morbum esse, ἀσθενείαν βίου egestatem et victus tenuitatem, ut IV. 135. VIII. 51. Maneat proinde dictionis genus. Σταστίας δ; posuit, sicuti Plutarchus in Lucullo p. 498. Α. οἱ μὲν Cyziceni ἡρώρων βοῆς μιλαίνης πρὸς τὴν θυσίαν, καὶ σταιστίνῃ πλάσσαντι τῇ βομῇ παρέστησαν. Quorum, morem ejusmodi adfirmantium, St. Berglero indicium debeo. Wess. — Pauperes, qui vivum immolare animal non possent, ex farina fictum immolasse adnotavit etiam Suidas in Ἐβδόμῳ βοῶ. S.

CAP. XLVIII. 1. τῆς ἡμέρας τῇ δορυπύῃ] Hoc ex Apaturiorum festo Ionum die huc derivavit. Wess. — Gronovius, in eandem fere cum Valla sententiam, in festi convivali cœna: qua in versione nihil mutavit Wess. perraro omnino Latinam versionem adtingens. Mire vero Larcherus, à l'heure du repas. Equidem, vespera quæ festum antecedit: poteram, primo festi die, quod eodem redit. Vide Hesych. et Suidam in Ἀπατούρια; et confer ad Athen. IV. 171. d. notata, Animadv. T. II. p. 613. Ubi, quod dixi caussam non fuisse cur a doctissimo Hesychii editore Δορυπία in Δόρυπια mutaretur, quandoquidem et metri ratio in Philyllii versiculo apud Athen. scripturam δορυπία poscit, et apud Polluc. VI. 102. eodem modo scribitur, adjici etiam Herodoti hic locus debuerat. Denique, obiter hoc loco liceat monere, vitiosam omnino videri scripturam δόρυπια, quæ et apud Suidam et alio loco apud Hesych. occurrit: nam festorum quidem nomina, quæ per continuos aliquot dies ut plurimum celebrabantur, pluralis numeri sunt apud Græcos: singulorum vero dierum nomina singulari numero efferuntur. S.

4. πλὴν χορῶν] Larga Gronovii disertatio choros tuetur, porcis depulsa.

Sunt sane in Atticorum Dionysiis chori cognitissimi, unde color Medicei scripturæ. Ubi tamen omnia perpendo, Aldinum et aliorum Codd. *πλὴν χοίρων* æquius melius opinor. Porcorum in Lunæ et Bacchi sacris iterata præcessit mentio: additur, alia Ægyptiorum Dionysia a Græcorum Bacchanalibus vix differre, eademque videri, *πλὴν χοίρων*. Quæ belle procedunt. Reliqui tamen Mediceum, ne illi infestior, quod nolim, habear: Passionee consentit. Wess.—Wesselingii auctoritatem secutus Larcherus, postlimio porcos hic restituit, miram quidem sententiæ suæ rationem in Notis ad h. l. subjiciens: “les chœurs n’étoient pas en usage dans les fêtes que célébroient les Egyptiens en l’honneur de Bacchus.” Quæ res si certa et explorata esset, maximo documento foret *χοῦν* hic legendum esse; non, quod illi placuit, *χοίρων*. Ego cum Rez. et Schæf. *χοῦν* tenui, quum quod apud Græcos non minus quam apud Ægyptios immolare Baccho solitos porcos reperio: (Schol. ad Aristoph. Ran. 341. cum Notis Spanh.) tum quod per se multo probabilius debebat videri, *χοῦν* h. l. in *χοίρων*, de quibus alioquin hic agebatur, a librariis nonnullis fuisse mutatum, quam vicissim. Cæterum alteram scripturam, quæ vel sic probabilius nonnullis videri poterat, simul cum ea, quæ nobis probata est, lectorum oculis subjeci. Quod autem ait (l. 3.) *τὴν ἑλλην ἐστὶν*, non sunt alia Ægyptiorum Dionysia, sed reliqua ejusdem festi solemnia. S.

6. *ἀγάλματα μυρίσσωσται*] Gemina his Luciane Dea Syr. c. 16. *καλίσται δὲ τὰς μυρίσσωσται*: quæ quidem nervis cum moverentur, ea propter *νῦν* (nutans) *τὸ αἰδοῖν*. Scio Corn. de Pauw *εἶναι* maluisse, Reiskium *νύοντα τὸ αἰδ.*, quibus carere licet. Gronovium consule in hujus Musæ, c. 66. (qui notavit illam

verborum structuram, *ἀγάλματα* — *νῦν τὸ αἰδοῖν*, ubi *νύοντες τοῦ αἰδοῖν* desiderare quispiam potuerat.) et Plutarchum Isid. et Osir. c. 36. Duravit phallorum turpis superstitio in Athanasii ævum, quo, protervus juvenis, in sacram Christianorum ædem ingressus, eorum ostentatione et jactatione usus traditur: *καὶ ἴσως δὲ μὲτὰ φελλῶν εἰσιλθόν, καὶ ὡς Ἕλληνας ποῖν αὐτὰ τῇ χειρὶ καὶ χλιμάζον, εὐθύς ἱεροκώδη*, Histor. Arian. ad Monach. p. 379. Nunc ibi *μὲτὰ θάλλων* errore describentis: (conf. Adnot. ad II. 44, 5.) justum esse, quod representavi, præclare docuit vir eruditus in Præfatione Montfauconii ad Cosmam Indico-pleusten p. 19. Sed quid ego de Athanasii ætate? Supersunt in templorum ruinis, tabula Bembina, aliisque Ægyptiorum monumentis clarissima *φαλλοφορίας* vestigia, de quibus Cel. de la Croze Hist. Christianismi Indor. lib. VI. p. 431. doctissime. Wess.

CAP. XLIX. 3. [*ἰζηγησάμενος τοῦ Διονύσου τὸ εἰς εὐνομα καὶ τὴν θυρίην*] Sæpe miratus sum quid sit quod Scriptor noster non modo cultum, sed etiam nomina deorum (conf. c. 50, 1.) ab Ægyptiis accepisse tradat; quum tamen Græca nomina ab Ægyptiis plurimum differrent. S.]

14. *ὀμύροσται γὰρ ἂν ἦν τοῖσι Ἕλλησι*] Desiderant in his docti viri multa. Signum extulit Cl. de la Barre Hist. Acad. Inscript. T. VI. p. 274. omnia hæc sequentibus, ut ratiocinium cohæreat, subnectens: conjunctionis *γὰρ* mirificam sæpe positionem ait esse; poni nonnuncquam periodi principio, cujus fini accedere debeat: corrigi oportere *ὀμύροσται γὰρ ἂν ἦν*. Velle scriptorem, Non dicam etiam Ægyptios a Græcis sacrorum ritus esse mutuatos: neque enim tum Græcis fuissent recentes ac novissime introducti, sed una cum ipsis exstissent quasi congeniti. Sic ille. Ego vero

desidero stabilitam voculae γὰρ talem consuetudinem, nec fero conmutatam verborum explanationem, nedum ἰμώ-
 τρημα. Recte dixeris ἰμώτρημα ἀνθρώποισι
 θερία, sicuti II. 66. quæ una cum ho-
 minibus aluntur et victitant, sive ἰμώ
 τρημένα apud Xenophontem: de ceri-
 moniis credam, ubi exempli fuerit copia.
 Aliud sectatus est Cl. Reiskius, excidis-
 se ante hæc sciscens, οὐδὲ λαβίην αὐτὰ
 παρ' Αἰγυπτίων Ἕλληνας: nolo quoque
 adseverare, ab Ægyptiis hæc sacra
 Græcos accepisse; ἰμώτρημα γὰρ ἔν ἡν.
 Quæ mihi negare videntur, quod He-
 rodotus sæpissime insinuat, Græcos ab
 Ægyptiis sacrorum plures ritus sumsisse:
 tum ἰμώτρημα leviter mutantur, quæ sua
 scriptor agnoscit: memorant certe Athe-
 nienses διὰ τι ἰμώτρημα, quæ cum reli-
 quis Græcis communia et consimilia in
 Sacris observabant VIII. 144. suntque
 ἰμώτρημα in Theophrasti Charact. c. 26.
 quorum iidem mores, idem vitæ institu-
 tum. Ut paucis absolvam: negat Hero-
 dotus casu fortuito quadrasse Dionysia
 Ægyptiorum et Græcorum: tum enim
 in omnibus gemina germana, quod secus
 erat, neque noviter in Græciam invecta
 esse debuisset. Itaque aliunde advenisse,
 sed in paucis transmutata. Wess.

[Græca ista, Οὐ γὰρ δὴ συμπαρίστην γε
 φήσω τὰ τι ἐν Αἰγύπτῳ ποιούμενα τῇ θεῇ,
 καὶ τὰ ἐν τοῖσι Ἕλλησι ἰμώτρημα γὰρ ἦν,
 etc. his Latinis Valla reddiderat: Neque
 enim dixerim, quæ in Ægypto fiunt
 huic deo, congruere cum iis quæ in
 Græcia: nam consentanea essent Græcis,
 non autem nuper introducta. Ad quæ
 H. Stephanus adnotavit: "Sunt qui
 hunc locum ita interpretentur, Neque
 enim dixerim, casu contigisse ut eadem
 tum in Ægypto tum in Græcia huic
 deo sacra fierent: sunt enim (sic ille,
 contra manifestam Græcorum verbo-
 rum sententiam, pro forent enim) unus-
 modi apud Græcos, neque recens intro-
 ducta. Denique Gronovius hanc ver-

sionem edidit, quam et Wesseling.
 tenuit, et in Adnot. explanatum ivit:
 Neque enim dixerim, quæ in Ægypto
 fiunt huic deo, casu congruere cum iis
 quæ in Græcia; nam simili modo ea
 fuissent Græcis, non autem recens in-
 ducta. In eandem fere cum Gron. et
 Wess. sententiam eundem locum Lar-
 cherus his verbis expressit: "Je n'attri-
 buerai point en effet au hazard la res-
 semblance qu'on voit entre les cérémo-
 nies religieuses des Egyptiens et celles
 que les Grecs ont adoptées. Si cette
 ressemblance n'avoit pas d'autre cause,
 ces cérémonies ne se trouveroient pas si
 éloignées des mœurs et des usages des
 Grecs; et d'ailleurs elles n'auroient pas
 été nouvellement introduites." Tum
 idem in Notis ad. h. l. ingenue profitetur,
 se per literas ad viros doctissimos, Val-
 kenarium, Brunckium, Wytenbachium,
 datas quasisset quid illi de ista sua inter-
 pretatione hujus loci sentirent; ho-
 rumque singulos, adprobantes eam, non
 tamen dissimulasse, vel sic nondum
 satis expeditam videri auctoris senten-
 tiam, ad quam quidem clariori in luce
 ponendam nihil ipsi in promptu habe-
 rent quod conferre possent. Mihi (ut
 dicam quod sentio) illa verbi συμπαρίστην
 interpretatio, casu fortuito quadrare vel
 congruere, ita ut hoc præsertim urgea-
 tur de fortuito casu (in quo ex Wesse-
 lingii et Larcheri sententia vis argu-
 menti maxime inest) non modo ad de-
 clarandam auctoris sententiam parum
 valere, sed et per se gratuito sumta esse,
 et in sermonis usu nullum invenire
 patrociniū videtur. Ponitur quidem
 nonnumquam verbum συμπαρίστην, cum
 dativo casu constructum, hac notione,
 quadrare, consentire, congruere, VI.
 18, 6. VII. 151, 1. at neutiquam con-
 juncta casus fortuiti notione; quam
 quidem hic adsumendam maximeque
 premendam viri docti existimarunt,
 quum pulcre intellexissent, non posse hoc

loco Herodotum simpliciter negare, congruere Bacchi cultum apud Ægyptios et apud Græcos, quadoquidem paulo ante (c. 48. l. 4.) diserte dixerat, pæne omnibus rebus similem apud utrosque hunc cultum esse. Taceo quod, si de similitudine aut dissimilitudine hic ageretur, non in præterito tempore *συμπισίαν* dixisset, sed in præsentī tempore *συμπισίαν*, quemadmodum supra *ἀνάγουσι*. Alius est hujus verbi usus, frequentatus admodum Nostro, ut *συμπισίαν* dicantur res quæ *simul, eodem tempore* accidunt vel existunt: ubi interdum quidem adjicitur *ἑμῷ, τοῦ αὐτοῦ χρόνῳ*, aut aliquid simile, ut I. 82, 3. V. 36, 2. VIII. 141, 7. IX. 100, 7. subinde vero etiam absolute per se ponitur id verbum eadem notione, ut V. 35. 6. VIII. 132, 16. Itaque verborum, in quibus hæremus, hæc mihi videtur esse sententia: Nam illud nimirum profecto non dicam, simul eodem tempore exstitisse ortumque cepisse Bacchi cultum apud Ægyptios et apud Græcos. Tum vero, quamquam vel sic fortasse defendi posset *ἰμέροσα*, reliquis moribus consentanea, tamen perquam probabile mihi videtur, *ἰμέροσα* (ut olim Academicus Parisiensis De la Barre voluit, cum quo Corayus apud Larcherum consentit) scripasisse Herodotum; idque vocabulum a librariis, qui de moribus atque institutis hic agi vidissent, temere in *ἰμέροσα* fuisse mutatum. Requirebatur hoc loco vocabulum, cujus significatio et apta esset ad id quod præcedebat, *συμπισίαν*, et opposita esset ei quod sequitur, *ἀλλ' οὐ νῦν τὴν ἰσημίαν*: atqui talis est vis vocabuli *ἰμέροσα*, non illius *ἰμέροσα*. Quare in Lat. nostra versione, loco illorum verborum, reliquis Græcorum moribus institutisque conformia, rectius hæc ponentur, originī gentis cœva, aut si qua sunt alia in eandem sententiam commodiora. De animalibus dici *ἰμέροσα* posse con-

sentit Wesselingius, et qui ei suffragatur Larcherus; de cærimoniis dici posse non credunt, donec exempli fiat copia. Jam prorsus quidem adequatum, quod adferam, exemplum in promptu mihi non est: sed, quemadmodum *ἰμέροσος* non modo de animalibus aut hominibus dicitur, verum etiam de rebus quibusdam, v. c. *ἰμέροσος δίαίτια*, ita quidem ut etiam morbos, qui inter homines consueti sunt, *ἰμέροσος νόσος* vel *ἰμέροσα κακὰ* Thucydides dixerit, II. 50. sic non admodum alienum videri debet, si *ἰμέροσα* dicuntur instituta simul cum populo aliquo nata, originī gentis cœva. S.]

17. *Μιλάμετους τὰ περὶ τὸν Διόνυσον*, etc.] Hæc Diodoro obversata suspicor I. 97. Melampodem tamen in Ægyptum deducenti. De Nicephoro, cui *Αἰγυπτίαν ἱερογραμματεὺς καὶ ἱεροφάντης* Melampus, non repeto ibi dicta. Wess.

CAP. L. [5. *ὡς καὶ πρίν*, etc.] Vide c. 43, 10. seq. S.]

7. *τῶν ἄλλων θιῶν Αἰγυπτίαν*] Sic juncta procedere debent. Gronovius copulam, his olim præfixam, justissime induxit: turbabat scriptoris sententiam. Scripsi præterea *τῶν δὲ*, (l. 8.) distracta voce, quod et Reiskio libuit. Neptunum vero Afrorum habet IV. 188. atque hinc Eustath. in Homer. p. 1386, 38. (Od. p. 13, 47. ed. Bas.) Wess.

CAP. LI. 2. *ἀπ' Αἰγυπτίαν νενομίκασι*] Explent locutionis formulam, adscito et intellecto ex sequentibus *μεθόντις*. Vide Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 493. (Sic vero etiam IV. 27, 4. *παρὰ Σκυθίαν νενομίκασι*, quod idem valet ac *παρελάβον*) De Mercurii Græcorum obscœnius excitata et improbiore natura Kühnium vide in Pausaniæ lib. IV. 26. p. 518. (cf. Cic. Nat. Deor. III. 22.) Est autem Nostri plausibilis suspicio, aequidem Hermetis Ægyptii paullo diversior habitus et indoles in Panth. Jablonskii, lib. V. 5. Jam cur *ἡδη τηνηαῦτα*

(l. 6.) acrius multo quam δὲ τῆμα. sit, caussa nulla est, nisi ex deliciis Mediceis. Auctor ipsemet Aldinum modo, modo illud maluit, sicuti alii. Inspecie I. 63. VI. 53. Sophoclem (Ed. Colon. v. 436. Procopium B. Vandal. II. 4. Wess.—At differunt sane δὲ et ᾗδῃ. Si δὲ hic legas, significabitur desiisse deinde Athenienses in Hellenum numero censi; quod falsum. Sin ᾗδῃ, significabitur fuisse olim tempus quo nondum in Hellenum numero sint habiti; id quod ipse Scriptor noster tradidit lib. I. c. 57. S.

11. τοῖς περὶ Ἀθηναίους] Hoc melius. Confer. I. 57. In Samothracum mysteriis ex Pelasgorum sermone Mercurius Κασμίλου titulo censebatur, quod scholia ad Apoll. Rh. I. 917, testantur. Mox (l. 16.) τὰ ἐν τοῖς ἐν Σαμ. idem censendum ac κατὰ τὰ, sive ὡς. Wess.

CAP. LII. 4. ὅτι κόσμος θύσται ἐὰν πάντα] Putes hæc Clementi Alex. in mente fuisse, cum fine Stromat. primi, Θύς δὲ παρὰ τὴν θύσιν εἰρηται, καὶ τὰξιν, καὶ τὴν διακόσμησιν: namque Protrept. p. 22. derivationem Platonis Cratyl. p. 397. amplectitur. Prisci illi θύσται ex (θύω) θῶ, unde τύθῃμι natales accepit, formarunt. Θύς itaque ὁ πάντα τυθείς καὶ πυθῶν, Eustathio in Hom. p. 1148. (Iliad. p. 1202, 8. ed. Bas.) eandem ibi originationem probanti: namque alibi sequitur aliud, quæ et Etymologi fluctuatio. Sed his non inmoror. Quæ supra (l. 1.) deposita sunt, πάντα πύρρειον ἔθον, Laurentius verterat in deorum invocatione omnia immolabant, secutusque ex parte Gronov. est. Palmerius vero, quid sibi vult ea versio? num etiam stercus et feces diis immolabant? Πάντα, ut sæpiissime, idem esse ac πάντας, vertendumque primi omnium sacrificavere. Tu intellige θύσιμα, quod tali in dictione adscisci oportere, supra vidimus. Wess.—Conf. I. 50, 2 et 6. S.

[6. ἵππῳ δὲ, χρέου πολλοῦ διεξιόντος, etc.] Benedictus, in Actis Philol. Lips. sæpius jam citatis, p. 287. tenens ἵππῳ τε δὲ, monet longam esse periodum usque ad finem capitis excurrentem; in illisque verbis ἵππῳ δὲ ἵππῳ ἐχρησθησιν (l. 11.) particulam ἵππῳ cum ista ἵππῳ τε initio periodi coherere; verba autem interjecta, τὸ γὰρ δὲ μαντήιον — μῦθον, in parenthesi esse ponenda; denique verbum ἵππῳ post ὑστέρων πολλῶν (l. 8.) ex librarii interpretamento esse ortum; verba enim ista, Διόντου δὲ ὑστέρων πολλῶν, simul ex antecedente ἵππῳ pendere. S.]

12. εἰ ἐνίλυνται] Vereor ut se tueri queat: ad normam usitatam corrigi facile poterit: εἰ ἐνίλυντο (sive, εἰ ἐνίλυντο) τὰ οὐνύματα τὰ ἀπὸ τῶν βαβάρων ἡκοντα num in usum recipient sciscitantibus, responsum fuit χρεῖσθαι. Lib. VIII. c. 49. εἰ νικηθῶσι, quod adoptavit Gronovius, ferri nequit. VALCK.—At hic quidem perinde et conjunctivo modo et potentiali, sive optativo, quem vocant, locus erat. Vide I. 53, 3. seq. ibidemque rursus l. 9. seq. tum I. 75, 5. Quod vero pro χρεῖσθαι, (l. 4.) χρεῖσθαι corrigit Valck. lubens hoc recepturus eram, si vel unus codex dedisset: sed in vulgatum (quo perinde uti licuit Herodoto) libri consentiunt omnes. S.

CAP. LIII. 2. μίχρη οὐ πρῶν — ὡς ἱππῶν λόγῳ] Recte dederat Valla: ignoratum est (rectius tamen hoc Gron. ignorarunt, scil. Græci) nisi nuper atque heri, ut sic dicam. Quod his (ab eodem Gronov.) substitutum est, ut vere dicam, congruit Thucydideo ἐς τὸ ἀκριβὲς ἱππῶν, lib. VI. c. 12. Ubi contra res minus accurate videtur finienda, formulam adhibet Thucyd. ὡς ἱππῶν: idem est Herodoteum ὡς ἱππῶν λόγῳ, et Luciani Timon. c. 8. ὁπποῖο μὲν ἱππῶν, quodque multo frequentius occurrit, ὡς ἱππῶν, ut ita dicam. Hoc quum in

Epist. ad Hebr. VII. 9. legeretur, exemplorum congererent affatim. Utramque Herodoti formulam junxit Plato de Legib. III. p. 677. D. *ὡς ἴσως εἰσιὺν χθὺς καὶ πρῶν γιγνόμενα*. Nuspian in ista pæne proverbiali formula, de qua Gataker. egit ad M. Antonin. X. 7. reperietur *πρῶν*, quod hic perperam a Gronovio positum Wesselingius Vir Clar. jam monuerat ad Diodor. T. I. p. 118. VALCK.

Ibid. *μὴ χθὺς οὐ πρῶν τι καὶ χθὺς*] Magni facio Medic. et illi consentaneos: sed intra modum. Exemplum similis locutionis, etsi Gronovii sollers fuerit opera, nusquam se obtulit. Contra receptissimum et proverbii instar *πρῶν τι καὶ χθὺς*, quod Athenagoras hic reperit et tot MSS. ratum habent. Dedi ex Demosthene et Diodoro ad eum scriptorem II. 5. quædam; quibus adcumulo Josephi adv. Apion. I. 2. *παρὰ τοῖς Ἕλλησι δὲ πάντα νῦν, καὶ χθὺς καὶ πρῶν, ὡς ἂν εἴπω τις, εὐρέως γιγνόμενα*: tum II. 2. de Pythagora, *οὐκ ἔχθους καὶ πρῶν γιγνόμενα*: et c. 15. *ὡς ἔχθους δὲ καὶ πρῶν*: porro Libanium T. II. p. 124. c. et ea abunde sunt. WZS.

4. *εἰσακκομένους ἴσως*] Classicus locus est de Homeri et Hesiodi ætate, neque ad verum incongruus. Herodotus natus est ex Pamphilæ iudicio apud Gellium XV. 23. exeunte Olymp. LXXIV. paullo ante famosam Xerxis in Græcos expeditionem: hinc in superiora tempora si retrocedas, justus ad Lycurgi et Iphiti ætatem progressus erit. Homerum vero utrique fuisse æqualem, plures olim censuerunt, docente Marshamo Canon. Chronic. p. 437. et Dodwello Diss. de Cycl. III. p. 153. Hactenus itaque res bene haberet. At ubi calcem Vitæ Homeri, quæ Nostro tribuitur, inspexeris, alia omnia videbuntur dicenda; adnumerantur anni istic DCXXX. ab Homeri ævo ad Xerxis expeditionem, VOL. III.

insigni discrimine; cui quidem medetur illustr. Scaliger ad Euseb. Chron. p. 102. ibi legendo *ἴσως ἴσως εἰσακκομένους εἰσὶν δύο*. Sic sane discordia nulla. Contra venit Bouherius Diss. Herodot. c. XI. 124. nihil isto in calculo immutandum, sed his in numeris, pertendens: scribendum esse *ἑλπίων εἰσακκομένους ἴσως* — *πρὸς πεντήκοντα*, septingentis annis mea ætate superiores esse. Addit talia, si de Troja capta sermo esset, quæ colore et specie non carent. Constant hic numeri Codicum omnium conspiratione, nec viderunt diversos hoc loco Athenagoras et Cyrillus. (Vide Var. Lect. ed. S.) Sit-ne Noster Vitæ Homeri scriptor in controversia hæret; quæ si vel secundum Herodotum pronuncietur, erit fortasse expeditio difficultatis ratio, uti suo loco declarabitur. WZS.— Immo, prorsus præter veri speciem libellum illum ad Herodotum auctorem referri, suo loco monstrabitur. S.

5. *οἱ ποιήσαντες Διογονίαν* "Ἕλλησι] Inventores Theogoniæ antea Græcis ignotæ, Homerum et Hesiodum fuisse, si significarit, aut erroris aut reus erit imprudentiæ. Uterque poëta, quæ de Diis canunt, non ut nova et a se primum excogitata perhibent, sed cognita et a maioribus accepta. Tetigit eam rem Jo. Clericus ad princ. Theogon. Hesiodi et ad v. 211. At alia verborum sententia; indicant, primos versibus descripsisse atque ornasse. Simile Diogenis Laërt. Præf. §. 3. de Musæo, *ποιῆσαι δὲ Διογονίαν καὶ σφαιρεῖν πρῶτον*. h. e. scriptis versibus exposuisse. Memini magnum nostra ætate virum aliter Diogenem explicuisse, de quo Miscell. Obs. Amstel. Vol. III. p. 346. Sed *ποιῆσαι* hoc significatu tritum. Tale Musæ III. 38. *καὶ ὁρῶς μοι δοκίμῳ Πίνδαρος ποιῆσαι*: nec diversum ambiguum istud Sophoclis, *Περικλῆς ποιῶν μὲν ἴφην μοι, στρατηγὸν δὲ οὐκ ἐπίστασθαι*, in Athe-

næi XIII. p. 604. d. quem quoque vide XIV. p. 627. d. et animadversionem Casauboni, tum Platonem in *Lyside* p. 205. A. et de *Rep.* II. p. 379. A. Merito autem ob turpes de diis fabulas ambo taxantur ab Isocrate, Laudat. *Busirid.* p. 229. Ed. Steph. (T. II. p. 408. ed. Auger.) Wess.—Locum istum obiter attingens WOLFIIUS in *Prolegom.* ad *Homer.* p. LIV. rationem, sit, fefellisse Herodotum in sententia de Homero et Hesiodo, primis conditoribus theogoniæ Græcæ. “Perperam enim (inquit) Wesselingius verba οὗτοι τῶν θεῶν διανοήσαντες διανοήσαντες” Ἐλλῆσι, sic accipit, ut illi duo primi versibus exposuisse theogoniam, non condidisse dicantur. Sane ita ponitur ποιῶν; sed dativus in hac significatione verbi additus luce exemplorum egebat, qualia mihi quidem incognita sunt.”—At, si ποιῶν significat versibus exponere, carmine complecti; quid tandem impedit quo minus verbo adjiciatur nomen in dandi casu positum, personam indicans vel illud hominum genus, cujus in gratiam carmen componit poëta. Igitur, quamvis in horum nonnullis, quæ de origine Græcarum religionum ex Ægypto repetenda Herodotus statuit, fallere eum opinio potuerit; isto tamen, quod a Viro docto prolatum est, argumento non persuadebimur, ut Scriptori haud utique absurdo hanc imputemus sententiam, Homerum Hesiodumque, quæ de diis Græcorum cecinerunt, ea primos invenisse excogitasseque. S.

8. οἱ δὲ πρότεροι ποιηταὶ λιγύμενοι, etc.]

“Quod poëtas, qui antiquiores habebantur, Hesiodo et Homero seniores vixisse contendit Herodotus, recte ne an secus id statuerit, nunc quidem nec affirmare possumus, nec negare: certos enim poëtas, qui theogoniam attigerant et quorum carmina tunc habebantur, eum respexisse necesse est; qui quales

fuerint, nunc ignoramus: nisi forte carmina respicit, quæ sub Orphei, Musæi, Lini, Eumolpi, aliisque nominibus ferebantur; ut non tam illos homines post Homerum vixisse, quam carmina illis tribui solita serius condita censere videri debeat. Nec vero inde inferri aut potest aut debet, quasi Herodotus statuat, nullos omnino ante Homerum et Hesiodum fuisse poëtas, nulla fuisse carmina; id quod omni rerum rationi adversatur: fieri enim nullo modo potuit, ut in rudi et a nullo alio poëta subacto et tractato sermone carmina Homerica et Hesiodæa elaborarentur; et sunt infinita in iis ipsis, qua antiquiora carmina partim testantur, partim arguunt. At rerum summa continetur hoc, quod ea, quæ antea pluribus carminibus passim de singulis diis eorumque natalibus, formis, muneribus, etc. exposita, aut narratione majorum ac fama diversis locis diverse sparsa ac disseminata erant, uno carmine Hesiodus comprehendit disertiusque exposuit; Homerus autem mythos de diis vulgatos ad epicam rationem traduxit, atque ita ornavit et ad certam rationem constituit, ut inde pro modulo ac regula fabulæ haberentur apud posteros.” HÆYNE in *Comment. de Theogonia* ab Hesiodo condita, ad *Herodoti* lib. II. c. 52. inter *Commentationes Soc. Reg. Goetting.* per annum MDCCCLXXIX. p. 132. et seq.—Credibile est autem, nihil fere aliud, nisi hoc ipsum, significare voluisse Herodotum, quum primos Hesiodum et Homerum Theogoniam Græcis condidisse ait. S.

[9. καὶ τὰ μὲν πρῶτα, etc.] Frequentes notarunt viri docti candidum Scriptoris nostri ingenium et religiosum veri tradendi studium; qui, quæ vel ipse vidit, vel ex historica fide pro exploratis aut maxime omnium probabilibus habuit, qualibet occasione diligenter ab his dis-

tinguit, quæ vel pro sua sententia suoque iudicio interponit, vel quæ e vulgari incertaque fama, aut a singulis quibusdam hominibus relata, tradit. S.

CAP. LIV. 1. τοῦ τε ἐν "Ελληνι.] In præpositionis absentia singularis est Mediceus. (quem secutus Gronov. abiecit ἐν ante "Ελληνι.) Supra c. 51. cum Aldo pauci τὰ ἐν τοῖσι Συμβοητικῇ μυστηρίοις. Non nescio præpositionis, ubi eam consuetudo requirebat, neglectum. Quo ex more Σάρατη ξυνοικῶ τῶ πατρὸς ξυνοικῶ Euripid. Iph. Taur. 524. et v. 538. ἄλλως λίσσῃ ἔγχευεν Ἀὐλίδι, quod utique ἔγχευ' ἐν Ἀὐλίδι conmodum fuerat. Sophocles Trachin. 176. ὤς — αὐθιγαί ποτε Δωδώνι. Plato Menex. p. 245. τὰ πρὸς αἶα τὰ τε Μαζαίων καὶ Σαλαμῖν καὶ Πλαταιαῖς. Sunt ad manum consimilia, quæ sicubi consensus conspiret MSS. auxilio esse poterunt. Sed et sæpe elisa videtur scribarum inconsiderantia. Sit Philostratus exemplo, Heroic. II. p. 694. quum de Ulysse διαφυρόντα δὲ αὐτὸν τὰ ἐκὶ πάθῃ, ἀπώλει ἐν αὐτῇ Ἰθάκῃ ὕστερον. Dederat ἐν αὐτῇ Ἰθ. neque enim Neptunus Ulyssem una cum insula Ithaca, quæ Græcorum eorum sententia, sustulit: devoravit ἐν præcedentis verbi terminatio. Hoc Herodoti loco vincunt schedæ, citra quarum adstipulationem, re postulante, (l. 3.) Θηβίων recepi. WESS.

3. γυναικας ἱεῖας ἐν Θηβαίῳ.] Quia supra scribit c. 35. ἱεῖται μὲν οὐριμῇ οὔτε ἱερίοις θιῶ οὔτε θηλίῃς· ἄνδρες δὲ πάντων τε καὶ πασίων: non ἱεῖας, sacerdotes, illas fuisse censeo, sed sacras, sacerdotumque ministras; atque adeo scribendum: γυναικας ἱεῖς ἐν Θηβίων ἑξαχθῆναι. Cap. 56. legitur, εἰ ἀληθῆς οἱ Φοίνικες ἑξήγαγον τὰς ἱεῖς γυναικας, quarum alteram paulo dicit inferius ἀμφισπολιύμεσαι ἐν Θήβῃς ἱερὸν Διός: monstrat illud, fuisse mulieres ἱεῖς sive ἱεροδούλους. In templo Syriæ Hierapolitano præter sa-

cerdotes fuisse ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱερῶν scribit Auctor. libri de Syria Dea, c. 43. istius generis ἱεροδούλους Strabo vocat ἱερὰ σώματα VI. p. 418. B. (p. 272. c. ed. Cas.) VALCK.

CAP. LV. 3. ἐν Θηβίων τῶν Αἰγυπτίων.] Dialecti ratio ut hoc admitterem, perpulit. Παρίων, ἀλλίων, ἀρπασθίων, ne alia advocem, præsidio sunt. Theo, detracta Ionica forma, ἐν παρθίνοι τινὲς ἐν Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν ἱερίαι, ubi Nostri præscripto ἔχθησαν oportuerat: sunt et alia refigenda ibidem, quæ missa facio. WESS.

3. ἀναπταμίνας] Ἀναπτομίνας Aristophanis et Hesychii auctoritate servavisse, nisi Eustathius, quem magni, quando ex usu est, vir Celeb. æstimat, et tot membranæ contra ivissent. WESS.

5. αὐθάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπινή] Jo. Jac. Wetstenius ad secundam Petri Apostoli c. 2, 16. plura coacervavit, quæ ἀνθρωπίνη, si omnium eadem esset dicendi species, auxilio forent. Belle Pass. et Ask. pro quo Gronov. ad c. 57. prudenter. WESS.

10. Δωδωναίῳ δὲ αἱ ἱερίαι.] Hæc et quæ anteverterunt, sacris Dodonæis feminas fuisse antistites, liquido commonstrant. Strabo autem lib. VII. p. 506. (p. 328. ed. Cas.) primitus ἄνδρες ἦσαν αἱ προφητεύοντες ait, deinde στείς γυναικας in mulierum numero consentiens. Unde sumserit mares istos prophetas, an ex ὑποφθῶν Homeri voce, an aliunde, quærent docti viri, præter ceteros Gronovius Exercitat. de Dodona p. 23. WESS.

11. Προμῖναι] Græce non dicitur προμῖνῃς, sed περιμῖνῃς et περιμῖναια: scripserat fortasse, Περιμῖνῃ vel Περιμῖνῃν. Benevolam nomen illud designaret. VALCK. — Προμῖναι Eustathii patronum, non locupletem tamen, habet. WESS. — "Eustathium patronum" scribere puto voluerat: habet

enim hoc nomen Eustathius in Odyss. p. 545, 14. In eandem vero scripturam consentiunt libri omnes: quæ cur sollicitaretur non satis causæ fuisse videtur. Ut *προθυμία*, *προμήθεια* et similia dicuntur, sic non video cur *Προμήνεια*, præsertim tamquam proprium nomen, suspectum nobis esse debeat; licet adjectivum *προμήτης*, unde illud derivatum fuerit, in reliquiis Græci sermonis hodie non reperiatur. S.

CAP. LVI. 3. *δοκίμιοι ἢ γυνή*] Hoc prætuli; sunt *γυνήν ἔχω* et *δοκίμιοι* ejusdem pæne potestatis, nec concinne componuntur. Scripti Codd. in verbi scriptura passim variant, adtentique lectoris expostulant judicium. Mecum facit Reiskius. Formulam ejusque usum illustrant Reitzius ad Lucian. Astrolog. c. 9. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 5. Quod sequitur (l. 4.) de parte Græciæ, olim Pelasgia, ratum ex Homero et certum ponit Thucydides I. 3. Wess. — At non partem Græciæ ait olim Pelasgiam fuisse nominatam, sed universam Græciam; ejusque partem fuisse Thesprotiam. S.

6. *ἔπειτα δουλεύουσα*] Voce transposita hunc in modum ista commode scribi posse suspicor, ut altera mulierum videatur *πρεθῆναι* *ἰς Θείοπρωτους δουλεύουσα* *ἔπειτα αὐτοῖσι ἰδρύσασθαι ὑπὸ φηγῶ εἰς Πιφυκίην Διὸς ἱερόν* *ὥσπερ ἦν οἰκὸς, ἀμφιπολιεύσασαν* *ἰν Θήβῃσι ἰρὸν Διὸς, ἔνθα ἂν ἀπίκιστο, ἔνθα αὐτὰ μνήμην αὐτοῦ ἔχουσιν*: vendita, ut in Thesprotiam abduceretur servitutem servitura; postea illic sub procera quercu Jovis constituisse sacrarium, ut erat rationi congruum, quæ Thebis in templo Jovis fuisset ministra, quo pervenisset illic ejus colere memoriam. VALCK.—Non multum refert, *ἀμφιπολιεύουσα*, an Aldinum, potius censeas; sapit tamen ejus *ἀμφιπολιεύουσα* non nihil ex Ionia. Vide adscripta Diodoro XVI. 70. Wess.—Commode utique *ἀμφιπο-*

λιεύουσα legeretur, quod cum Valckenario Reiskius etiam commendaverat. Idem, non minus quam ille, simpliciter posito verbo *πιφυκίην* offensus, *ἐκὶ πιφυκ.* legendum conjectavit. Mihi, ut maximi facio sagaces eruditasque doctorum virorum suspectis super locis aut manifeste mendosis conjecturas, sic numquam placuit perpetuus novandi pruritus. Reliquas partes hujus traditionis allegorice intelligendas esse prudens Herodotus censuit: quod de fago narrabatur, illa (inquit) vera et naturalis arbor fuit. Hoc, ni me ratio fallit, verbo *πιφυκίην* significatur. Neque magis opus esse videtur, ut verba *ἔπειτα* et *δουλεύουσα* transponantur: nec enim video quid impediatur quo minus credamus, mulierem hanc etiam tunc servitutem servientem instituisse illud oraculum. Exoptata sane res hero debuit esse, ancillam habere fatidicam: cujus ex arte haud spernendum ille capere quæstum poterat. Cæterum de Dodonæo oraculo consuluisse juvabit quæ commentati sunt De Brosse in Actis Acad. Reg. Inscr. Tom. XXXV. p. 89 seqq. et Heyne in Excursu II. ad Iliadis lib. XVI. S.

8. *ἔνθα ἀπίκιστο*] *Ἐνθα* mutari haud debuerat. (quod a Gron. inconsulte factum.) Aliud est *ἐνθάδε*, et hic incongruum. Wess.

10. *ἰν Λιβύῃσι πικρῆσθαι*] Nisi Codices iterum conjecturis obniterentur, paulo ante scribi malim *χρηστηρίου κατηγύσασθαι* (at vide modo II. 49, 7-9.) hic autem, *ἰς Λιβύην α.* Non quid evenisset in Africa, sed illud noverat mulier, comitem suam a Phœnicibus fuisse venditam ut in Libyen abduceretur: hoc vero sæpe dicitur Herodoto *ἰς Λιβύην πικρῆσθαι* vel *πρεθῆναι*. Herod. VIII. 105. *καὶ δας—ἰπῶν ἰς Σάρδεις τε καὶ Ἐφεσον*. Demosth. p. 708, 23. *πρεθὶς εἰς Λευκάδα*. Ob locum Lucæ Act. vii. 9. similia

quædam fuere collecta: vid. Celeberr. T. Hemst. in Miscell. Obs. VI. p. 344. Huc refero rarius illud Xenoph. Έλλ. I. pag. 252, 32. *ἰς Λακιδαιμόνα γραμματα συμβρίντα ἰάλασαν ἰς Ἀθήνας*; et de Perandro Diogenis Laërt. I. 94. *τὸν παῖδα ἀπικέρου ἐς Κερύραν*, quæque dantur similia. VALCK.—Ut sæpius *ἰς*; legitur, ubi commodius *ἰ* videri poterat; sic et subinde, *ἰ* ubi *ἰς* mallet, apud probatissimos auctores. Sic quidem apud Thucyd. VII. 17. consentientibus libris habes *ἀποστειλόντες ἰαλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ*, et similiter idem alibi. Conf. ad I. 21, 4. notata. S.

CAP. LVII. 1. *Πηλεΐδης δὲ μοι δοκίοντι κληθῆναι*, etc.] Quæ fabulæ origo, et unde antistitæ Dodonææ *πηλεΐδης*; nominatæ sint, post doctissimorum viro- rum, Bocharti, Gronovii, Triglandii, aliorumque suspiciones et conjecturas, nondum in expedito versatur. Valckenarium adi ad Tragici Phœniss. v. 1475. WESS.—Quæ obiter ibi Valckenar. monuit, cum his conferenda sunt Scholia vet. ad Sophocl. Trachin. 175. (169. ed. Br.) ubi pro *πυλῶν*, quod vulgo legebatur, ex Hesychio (in *Πηλείους*) corrigendum esse *πηλεΐους* jam olim Sallier in Actis Acad. Inscript. T. V. Hist. p. 35 seq. docuit, quod etiam a Brunckio receptum est. A quibus parum abludit quod ad Virgiliū Ecl. IX. 13. Servius adnotavit, Thessalica lingua *peleades* et columbas et vaticinatrices mulieres dici. S.

2. *ἰδέσθαι δὲ σφὶ ὅμοια ἔργα φθίγγεσθαι*] Mira hominum studia; quod uni ridet, alteri accidit ingratum: si quid innoves aut coneris, in promptu acriora iudicia; quæ equidem uti nec valde metuo, ita, prudentium ubi fuerint, non recuso. Hic allego novationis auctores Grammaticos ac schedas veteres, nexumque sermonis. Non nescio, quo fulcro *ἰδέσθαι* niti queat: neque non intelligo,

ὁμοίως probum multis videri. Ostendit Cl. Hemsterhusius utriusque usurpandi morem ad Luciani Somn. c. 2., adser- vitque Ionibus *ὅμοια τοῖς*, etc. Edidit Aldus III. 35. *ὅμοια τοῖς πρώτοις*: mutavit H. Stephanus; et sic tamen ejusdem Musæ c. 8. et 57. VII. 120. WESS.—*ὁμοίᾳ* h. l. lubentem me accep- turum, in Var. Lect. (ed. S.) significa- vi. S.

11. *Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἱεῶν ἡ μαντικὴ*, etc.] Sic ex Florentino vir Clariss. di- vinandi per sacerdotes rationem intelli- gens; cujus explicationi pugnat cap. 83., ubi *ἀνθρώπων μὲν οὐδενὶ προσκίπται ἡ τύχη* sive divinationo. Alii *ἱεῶν* sive *ἱεῶν* de victimarum extis interpretantur, et ad haruspicinam referunt; *ἱεῶν* non aliud esse ac *ἱεῶν*, sicuti *χύνια* et *βόια*, de anserum boumque carne, quæ aliis *χύνια*, *βόια*: hæc Corn. de Pauw et Reiskii opinio; qua ratione sacerdotum ars, quam illis scriptor negat, maneret. Mihi *τῶν ἱεῶν μαντικὴ* divinatio in tem- plis, quæ et responsis et signis absolve- batur, placet. WESS.—Vallæ interpre- tationem, divinandi in templis ratio, restituit Wess. quos et equidem, post- quam incertus aliquamdiu hæseram, se- cutus sum. Attamen nec satis adparet cur hoc maxime adjectum voluisset Scriptor, in templis; et, hoc si volu- isset, *ἰν ἱεροῖς* dicturus fuisse videtur. Subiit igitur cogitatio, *ἰερὰ* hic intelligi fortasse sacra, sacrosque ritus, cujus libet generis, ut hoc Herodotus dixerit, in pluribus aliis sacris ritibus divinati- onem etiam ex Ægypto in Græciam esse derivatam. At rursus, hoc si in ani- mo habuisset, non tam *Ἔστι δὲ*, sed *Ἔστι ὧν* (vel *δὴ*) *καὶ*—*ἡ μαντικὴ* dicturus fuerat; quoniam, quæ adhuc de Do- donæo oraculo dicta sunt, utique et ipsa ad *μαντικὴν* pertinent. Quod vero ait, *Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἱεῶν ἡ μαντικὴ*, per- spicue significare videtur, nunc de alio

quodam *μαντινῆς* genere agi. Atqui hoc aliud genus, est divinandi ratio per victimas. Et, quo Græca verba in hanc partem accipi possint, non opus est, ut cum Pavio Reiskioquē scripturam *ἱρίων* probemus, statuamusque *ἱρίων* pro *ἱερίων* vel *ἱερίων* dici; quum præsertim nusquam alibi *ἱερία* vel *ἱεία*, sed constanter *ἱεήια* dicat Herodotus. At nimirum τὰ ἱεῖα frequenter Nostro idem, ac τὰ ἱεήια, valent; suntque victimæ quæ immolantur. Sic *Θῦσαι τὰ ἱεῖα*, I. 59, 5. VIII. 54, 6. et alibi, est mactare victimas. II. 40, 1. ἡ ἱερίσις τῶν ἱεῶν, est exenteratio victimarum, ubi conf. I. 13. et 15. Ac præsertim ubi de extispicio vel haruspicio agitur, legimus propitia aut contra fuisse τὰ ἱεῖα, V. 44. extr. IX. 19, 6. IX. 36, 3. (ubi haruspex *μαντεύσασθαι* dicitur) item 37, 2. etc. pro quo τὰ σφάγια ait IX. 45, 9. Denique VIII. 134, 6. *ἱεοῖσι χρησθητέα* est ex victimis responsa dei petere. Quibus inter se collatis consentaneum est, ut h. I. τῶν ἱεῶν (idem ac si dicas διὰ τῶν ἱεῶν) τὴν μαντικὴν intelligamus divinandi rationem ex victimis; quam nimirum pariter, atque oraculorum institutum, ex Ægypto ad Græcos transiisse statuit Herodotus. S.

CAP. LVIII. 1. *προσαγωγὰς* explicat Gronovius et ad Pauli Epist. ad Roman. 5, 2. et Ephes. 2, 18. docti interpretes. Wess.—Oblationes intelligebat Gronov. provocans ad Aristoph. Av. 854. et quæ ibi a Græco interprete notantur: in versione autem adductiones posuit, quas tenuit Wess. Hesychio *προσαγωγή* est *προσίλιυσις*, recte: accessio, nempe ad deorum aras, supplicatio. S.

CAP. LIX. 3. *ἡ Βούβαστιν πάλιν*] Stephan. Byz. *Βούβαστος, πόλις Αἰγύπτου, ἥν' Ἡρόδοτος Βούβαστιν φησι, διὰ τοῦ ι.* Quæ Ethnicographi cum Gronovio non laterent, vicit Medicei spectatissima, uti fertur, fides, ut *ἡ Βούβαστος* obtrudi

posset. Bubastis, exemplo Nostri II. 67. et 137. dicitur Pomp. Melæ; aliis Bubastus, *Βούβαστος*. Mox (l. 6.) ex Arch. Vind. Pass. *ἡ μίση τοῦ Δίλτα* non omnino absurdum. *Μίση τὸ Δίλτα* scripsit supra c. 17. Ceterum templi Isidis, quod olim in urbe Busiride, restant splendidissimæ ruinæ, elegantissimis optimi marmoris columnis, cultis hominum animaliumque figuris ac literis hieroglyphicis spectabiles, descriptæ cum cura a Sicardo, curioso ex Jesuitarum familia peregrinatore, in Novis Memor. Legationum ejus ad Orientem Societatis T. II. p. 118. Wess.

CAP. LX. 1. *ἱεῖαν κομίζονται*] Nihil habebat causæ cur hic, scribi mallet Galeus *κομίζονται*, ignotum Herodoto verbum; apud quem, ut hic, frequenter alibi *κομίζεσθαι* notat nave vehi vel deferri, IV. 76. V. 43, VII. 49. Quæ Galeo obversabantur, Ægyptiorum *κομασίας* attigit vir Magnus ad Diodor. Sic. T. I. p. 177. Valck.

7. *ἡ χερσίμψαντες τὴν βάριν τῇ γῇ*] Placet Arch. *ἡ χερσίμψαντες*, quem ille in modum III. 86. et Aldus IX. 98., nec tamen constanter. Antiquissimi usus fuit *χερίσται* et *ἡ χερσίμψαντες*, *χερίμψαντες* recentioris: quæ caussa perpetuæ in Edd. et scriptis discordiæ. In Sophoclis Elect. 901. *Μὴ πῶς τις ἡμῖν ἡ χερσίμψαντες βροτῶν*: at v. 723. *ἡ χερσίμψαντες ἐπὶ σὺριγγα*, ubi MSS. veterem sequuntur morem. Bacchylides in Eclog. Phys. Stob. p. 11. *ἀλλ' ἡ χερσίμψαντες εἴθε ἄλλοι*, ubi schedæ, teste Grotio, *ἡ χερσίμψαντες*. Mitto alia, et harum cupedia- rum amatores ad Cl. Ruhnkenium in Timæi Lexic. p. 76. (pag. 104 seqq. ed. sec.) et Eustachium ad Erotian. in hoc verbo amando. Wess.—Conf. Var. Lect. (ed S.) ad III. 85, 20. et IX. 98, 12. Apud Sophocl. video quidem in edit. Lond. ad Electr. 904. *ἡ χερσίμψαντες* citatum ex ed. Ald. et ad v. 723. *ἡ χερσίμψαντες* ex cod. Baroc. MS. Sed utroque

CAP. LXIII. 3. *ὅτ' ἐν δὲ γίνηται καταφιεῖς*, etc.] Rediit δὲ in pristinum locum, præcedente μὲν flagitante. Is. Vossius, V. Cl., adscripserat codici suo *καταφιεῖς*, nescio an motus Hesychii *καταφιεῖς πάντα φιεόμενοι*. Novandi causa urgens non est. *Καταφιεῖς* gaudet eadem notione. Dionysius Halicarn. T. II. p. 187. *καὶ καταφιεῖς ἡ ῥύσις τῆς λήξεως, ὥσπερ κατὰ πρηνοῦς φιεόμενα χωρίου σώματα*, translata quidem, sed manifesta declivitatis sententia. Polybius II. 68. *εἰς τὸ τὴν φύγην ἐπὶ πολλὰ καταφιεῖν καὶ κρημνισθῆναι γινίσθαι* quoniam per declivia et abrupta hostibus erat fuga. Alibi, sicuti et Appianus, *χωρία καταφιεῖν* III. 55., nec stabili scriptura. Wess.

[7. *ἴχοντες ξύλα, καὶ οὗτοι ἐφ' ἡ*] Rectius sic interpunges: *ἴχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐφ' ἡ τὰ ἴσιρα*, etc. Et in Lat. vers. scribes fuste et horum quisque. Respondent enim *ἴχοντες ξύλα καὶ οὗτοι* istis, *ξύλων κορύνας ἴχοντες*. S.]

8. *τὸ δὲ ἄγαλμα, ἰὸν ἐν τῇ μικρῇ ξυλίνῃ*] Unde Valla acceperit ligneum simulacrum, dicere non habeo. Optime eum Gronovius in ordinem revocavit; dudum etiam ante G. Cuperus in Harpocrate p. 104. Multa istic vir longe doctissimus de hoc et similibus Ægyptiorum institutis ex Diodoro I. 97. atque aliis. Wess.

18. *οὐ μὲν τοι γι εἴ τι*] Una de particulis orationi nocet, sic tollenda, ut scribatur: *οὐ μίντοι εἴ γε Αἰγύπτῳ ἴφασαν*. Hic etiam mos scribendi Herodotus: pag. 19, 32. p. 32, 46. (I. 51. 20. 80, 26.) *οὐ μίντοι εἴ γε Αὐδοὶ διλοὶ ἦσαν*. p. 118, 6. 28. etc. (II. 81, 3. 83, 6.) atque isthoc ordine vuculas istas passim collocat Thucydides. VALCK.—Scilicet non modo *οὐ μίντοι γι*, ut in Var. Lect. (ed. S.) dixi, sed *οὐ μίντοι γι εἴ γε Αἰγύπτῳ*. dabant Ald. et alii edd. Quum in id, quod Wess. edidit, cum aliis libris ii etiam

consentiant, qui sunt ex eadem cum Med. familia, videtur hoc loco, ut passim alibi, codicem suum haud satis attente inspexisse Gronov. S.

CAP. LXIV. 3. *ἀπότεροφον γινόμενον*] Hæc et vicina pervertit Valla, quæ hunc vel similem in modum converti potuerant Latine: Templum illud incoluisse matrem Martis; hunc educatum alibi, quum ad virilem pervenisset ætatem, colloqui cum matre voluisse; sed matris administros, quem ante non viderant, haud ingredi passos abegisse. In his Editorum culpa perperam scribitur *ματρί* et *ματρός*. *Ἀπότεροφον* Hesychius recte reddidit *μακρὰν τιθεαμεῖνον*. De commercio familiari, sive colloquio, frequentatur *συμμιῖλαι*. Apud Herod. VIII. 79. Aristides ad versarium Themistoclem *ἐγκαλίστο δίλον αὐτῷ συμμιῖλαι*: recte Valla, colloquendi gratia. (conf. I. 123, 8. VIII. 58, 4.) Xenoph. *Ἑλλ. III. p. 283, 37. ξυμμιῖλαι τῷ Διεκυλλίδῃ*. Demosth. p. 234. §. 282. *συμμιῖλαιμι τῷ Περσέειν*. In Aristoph. *Ἑκκλ. v. 512. Οὐδὲμιῃ γὰρ δυνοτέρα σου ξυμμιῖλαι' εἶδα γυναικί*: sic scribendum ante Dawesium vidit T. Faber. Suspitor tamen et hic in ambiguo ludere voluisse Herodotum; puerumque *ἀνδρίζομενον* aliud quid isto captasse colloquio: *διαλίγεσθαι* et *ἐμιλεῖν* frequenter inserviunt istiusmodi lusibus: est et ubi sic adhibetur *εἰς λόγους ἰλθεῖν*. Propter ea certe quæ sequuntur, *τὸ μὴ μίσγεσθαι γυναῖκα ἐν ἱεροῖς*, in istum equidem sensum ceperim *τὸ ἰσιλθεῖν* vel *ἰλθεῖν παρὰ τὴν μητέρα*, cum Gronovio, qui hanc in rem valde collegit opportuna, et Herodotea quidem diligentissime ad pag. 180, 5. VALCK.

Ibid. *ἀπότεροφον γινόμενον*] Plurima hic turbavit neglectus sermonis habitus. *Ἀπότεροφος* non est nutrimentis depulsus, quomodo Latina Gronovii; sed procul a parentibus educatus, uti Portus bene.

Heeychius Ἀπείροφος, μακρὰν τοῖς αὐτοῖς. Plutarcho propterea T. II. p. 979. x. lusciniis, nidis ereptis atque in caveis altæ, ἀπείροφιν τῶν μητίεσιν: Aristoteli, quem Chæronensis advocat, ἀπείροφιν γίνονται, de iisdem aviculis. Ad hoc, ἱκανοῦς prave redditur viriliter impulsus, multoque pejus ob Medic. abesse posse decernitur. Suidas ἱκανοῦς, τὴν ἡλικίαν ἔχοντες ἄνδρα, h. e. adultus. Denique τῇ μητρὶ συμμῖξαι colloquium requirit matris; coltum nunquam. De Xerre, ἰκλῶν σφί συμμῖξαι, desiderans cum illis colloqui, VIII. 67. et Aristide c. 79. θύλον αὐτῷ συμμῖξαι, colloquium ejus cupiens. Plura Valckenarius. Quibus quidem, uti æquum fuit, animadversis, sententia scriptoris elucescit; neque patitur, primitus fuisse γινώσκον ἀπαλλάττεσθαι, μετὰ δὲ ἱκανοῦς, etc. uti arbitremur: corrumpent enim additiones bene dicta. Wess.

10. μηδὲ ἀλούτους] Clemens Alex. I. Strom. pag. 361. 19. Αἰγύπτου, inquit, πρῶτον — ἐν ἱερῶς μίσγεται γυναικὶν ἰκλῶσαι, μηδ' εἰς ἱερὰ εἰσεῖναι ἀπὸ γυναικὶς ἐλεύσεως ἱεροδοτήσαν. Attigit Marshamus Can. Chron. p. 222. Egregius Porphyrii est locus in Euseb. Præp. V. p. 197. d. venustissimus Theocriti Eid. V. 147. VALCK.

[13. μίσγονται ἐν ἱερῶς.] De avibus aliisque animalibus loquens, ἐχινύμιναι, ait, ἐν τοῖς τοῖς τοῖς τῶν θίων καὶ ἐν τοῖς τριμῖναι: de hominibus vero, non ἐν τοῖς, in ipsis deorum arduis ait, sed nomine utitur latius patente, ἐν ἱερῶς. Comprehendit autem τὰ ἱερὰ et τὸν νῆον et τὰ τέμναι, agrum, lucum, ædificia, quibus cingitur dei ædes. Attamen, vel sic, justo gravior et præter reliquum Herodoti morem iniquior videri possit ista criminatio, præsertim ita universe in omnes pæne homines, Ægyptiis ac Græcis exceptis, jactata. Certe, in ipsa etiam famosissima ob Veneris obscœnum

cultum Babylone, non modo non in æde deæ, sed omnino ἔξω τοῦ ἱεροῦ (ut refert idem Noster, I. 199, 15.) committebantur illa flagitia, quibus placari deam persuasum habebant. S.]

14. νομίζοντες ἀνθρώπους εἶναι κατὰ πρῶτον, etc.] Diogenes Cynicus simili disputatione ad fœdas conmixtiones probandas abutebatur, abutebatur et Chrysippus; perstricti ex merito abs H. Grotio Jur. B. et Pac. II. 5, 3. Ecce tibi Stoici nostris ita respondentia verba, ut hoc fonte hausta diceres: καὶ τὸ φαγῶν τι, καὶ προελθὶν ἀπὸ λήχους ἢ θανάτου πρὸς ἱερὸν, ἀλόγως διαβιβλῆται· ἐπὶ τὰ θηρία φησὶ δὴν ἀποβλέπειν· tum animantium mutorum exemplis liquere, τὸ μήτι συγγινώσκον, μήτι γινώσκον — ἐν τοῖς ἱερῶς μισαίνον τὸ θίον, in Plutarchi Stoicor. Repugnant. p. 1044 seq. Quæ homo locutuleius contentionis fervore et disputatrice virtute, si ea tamen virtus, atque ut alios premeret, jecisse dicendus est. Sed hunc rixosum relinquamus. Mox (l. 16.) ἐρρίθων τέλεια (loco vulgati γένια) ex Codd. Britannicis adeo blandiuntur, ut a probandis non longe absim. Si qui interpretamentum putarint, Eustathium uti adcant, auctor sum, et considerent τέλος et τέλεια in catervis sedem habere VII. 211. 223. IX. 20. Wess. — Conf. I. 103, 4. ibique not. Apud Eustathium quidem, de diversis vocabuli τέλος notionibus sæpius disserentem, nihil quod magnopere huc faciat reperire mihi contigit. Cæterum scripturæ isti, ἐρρίθων τέλεια tam insignem veri speciem inesse intelligo, ut et ego eam cum Schæfero receptam velim. S.

16. ἐρρίθων γένια] Τέλεια, quod in Codd. scriptis invenere Galeus et Wasseus, (vid. ad Thucyd. p. 151.) vix a correctoribus expectandum, si Codices etiam exhibent alibi, (alii, puto, voluit) ubi vulgantur ἐρρίθων γένια, genuinum videri poterit: τέλος sæpius periphrasi servit:

mihī tamen nihil hujus occurrit simillimum. VALCK.

CAP. LXV. 4. ἀνῖται τὰ ἱερά] Non, pro sacris habentur, ut vertit Valla, verum significarent ista, consecrata sunt templa, quod hinc alienissimum est: vid. *Observ. Miscell.* III. p. 94. Sententia poscit: τῶνδε ἱνικῶν ἀνῖται τὰ θηρία ἢ λίγοιμι: quibus autem de causis feræ sint consecratæ, si dicerem. Herodotum tamen suo scribendi more de dis- se suspicor, ἀνῖται vel ἀνίσταται ἱερά ἵναι ἢ λίγοιμι literasque nonnullas partim male repetitas, partim neglectas. ἵναι sæpe tanquam superfluum adjicitur ab Herodoto, πλειονοτέρων καὶ παραλληλισμῶν studiosissimo. De rebus consecratis vel consecrandis satis vulgata sunt ἀνίναί vel ἀνῖναι, et ἀνίσταται: rarius illud Xenophontis de amabili suo secessu Scyllunteo: ὁ χῶρος ἀνῖται ἱερὸς ἵναι: in *Socrat. Epist.* XIX. ad Æschinem fortasse scripta, quem multo majoris faciebat Xenophon, quam Plato. VALCK.

Ibid. ἀνῖται τὰ ἱερά] Abundabit articulus, nisi αὐτὰ ἱερά fuerit. Superstitiosæ animalium consecrationes et in Græcia et Romæ notissimæ fuerunt; exemplorum affatim in Casauboni notis ad Sueton. *Cæs.* c. 81. Ægyptiorum ritus dabit Diodorus I. 83. Nostri vestigia premens. Ἀπαγκρίνη, (L. 6.) quod commutatum fuerat, forma sua iterum splendet, uti II. 182. IV. 180. etc. WESS.— Quod ait τὰ ἱερά, incommodat utique articulus, quem abesse et equidem malim: nisi aut præcedens ἅπαντα non ita stricte accipiendum fuerit, sed σχιδὸν ἅπαντα intelligatur, aut τὰ ἱερά intelligantur eæ bestię quæ cuique deo sacræ sunt, aut quæ apud quemque Ægypti populum sacræ habentur, coll. cap. 69, l. et 71, l. Cæterum post ἱερά in Græcis nostris delendum comma, quo facilis intelligatur orationis structura. Tum illa, quæ præcedunt, καὶ τὰ μὲν, σύντροφα, etc. non

tamquam absoluta per se ῥήσις accipienda, ut in nostra versione Latina factum; sed ita hæc cum superioribus connexa sunt, ut dicat auctor, sacræ habentur bestię, non eæ modo quæ inter homines vivunt, (ut feles, et canes) sed et quæ libere vagantur. Cæterum cum his quæ hoc capite et proxime sequentibus traduntur, conferendus omnino Diodor. Sic. lib. I. c. 83. et seq. S.

19. οἱ δ' ἄν ἴβον ἢ ἱερα, etc.] Eadem Diodorus, sed vulturis loco felem nominans. Accipitrem seu vulturem Iones olim ἱερα sonabant, (ut nos ex MS. edidimus,) quemadmodum sæpe poëta princeps. Eustathius *Iliad.* N. p. 920, 44. τὸ δὲ ἱερεῖ, ἰωνικῶς ψιλοῦται, ἢ καὶ τὸ ἱερεῖ δασύεται. Neque dubito de Herodoto: scribæ minuta hujuscemodi negligunt, et qui MSS. comparant, non semper acutum cernunt. Cicero I. *Nat. D.* cap. 29. Ne fando quidem auditum est, crocodilum, aut ibim, aut felem violatum ab Ægyptio: quibus paria *Quæst. Tuscul.* V. 27. cum Davisii observatis. WESS.

CAP. LXVI. 3. τοὺς αἰλούρους] Præclare Pass. et Mediceus. Αἰλουργος Ἀττικῶς, αἴλουργος Ἑλληνικῶς, Moeris. Explicat eandem vocem Etymologus, p. 31. Non addo plura. Otium fecit meditantī Jo. Piersonus in erudito commentario ad Moeridem p. 36. WESS.

7. κτίναντες μίνται οὐ πατίονται] Hæc olim alio pertinere videbantur; sed felium mares designari manifestum est ex Æliano *Nat. An.* VI. c. 27. Πατίονται mutari non debuerat: bis terve gustandi edendive significatu posuit Ionicum πατίσθαι Herodotus, Hesychio restitutum a T. Fabro et Berkelio. Agathocles Cyzicen. ap. Athen. XIV. p. 650. A. de fructu quodam, ἰπὴν, αἶτ, αἰμὴν, ποιῶσιν ἐξ αὐτοῦ ἄλλορα, καὶ πατίονται ταῦτα: vulgatur πατίοντι redditurque pedibus calcant: (correctus locus in

nupera edit. T. V. p. 363.) Ionice scribit Agathocles; ignorant autem Iones Doricum istum verborum flexum, sæpius oblitteratum, etiam in Epistola Aristippi, Socrat. IX. ubi περιβλήσκονται transmutandum est in περιβλήσονται. VALCK. — Mire hunc locum interpretatus Larcherus est: "ils les tuent sans cependant en recevoir aucun dommage;" id est, mares occidunt catulos, nec idcirco læduntur (vel malo ullo adficiuntur) a fœminis. Ait, Valckenarium olim in alio nescio quo scripto, corrigendum censuisse περίαντες μίνται ὅτι ἀτίονται, atque hanc sibi unice veram certamque visam esse scripturam. S.

Ibid. οὐ πατίονται] Male abiit in πατίονται, cujus in adtribuendo, et dividendo potestas I. 216. Itaque rectissime Florentinus supra c. 37. οὐτι ἰψῶνται πατίονται, expulso inopportuno πατίονται. Junge IV. 186. Hesychius, adjutore Guieto, πατίσαι, ἰσθίσαι. πατίοντο, ἰγύοντο. Felium autem hanc indolem et φιλοτινίαν describit Ælian. de Animal. VI. 27. WESS.

[10. Στὴν πράγματα καταλαμβάνει τοὺς αἰλουροὺς. Feles in furem aguntur interpretatur Conr. Gesner, De Quadrupedib. p. 324. med. S.]

CAP. LXVII. 1. ἰς ἱρὰς στίγας] De his, quod quidem recorder, nihil alibi distinctius; nam quæ c. 148. et 175. aliorum spectant. Explicat Diodorus I. 83. φέρουσιν εἰς τὰς ταριχίας ἱκανὰ θηραποθήκων αὐτῶν κιδρία—θάπτουσιν ἐν ἱερῇς θήκαις. Statim ὡς δ' αὐτως (l. 4.) ὅθ' I. 215. VII. 86. IX. 80. ἴχνηται (l. 5.) sunt ichneumones, eodem Diodoro indice: firmantque Nicander Theriac. V. 195. et Hesychius, quibus Cl. Salmasius ad Solin. p. 317. testibus dextre usus fuit. Phrynichus Biblioth. Coislin. p. 467. ἴχνηται, αἱ κατ' Αἴγυπτον καλούμενοι, voce truncatus, sed facile instauranda. WESS.—

Non differunt ἱερὰ στίγαι, et ἱερὰ θῆκαι, quas continuo dein dicit; quæ sunt conditoria, cameræ, cellæ, n quibus conduntur mortui. Abdallatif, scriptor seculi post C. N. XIII. (in Relation de l'Egypte, traduite par M. Sylvestre de Sacy, p. 202 seq.) cellas sese intrasse ait, quarum in aliis canum, in aliis felium, in aliis boum cadaver aingenti numero condita fuere. S.

[2. ἐν Βουβάστει πόλι. De hac urbe supra dictum, ad c. 59. 3. Bubastum vero Ægyptiorum lingua felem dici tradit Steph. Byz. in voce. S.]

6. τὰς δὲ ἱβας ἐς Ἑρμῖον πόλιν] Scribarum aberrans oculus hæc præterviderat. Bene vir Celæb. ex Med. et aliis justum illis locum dedit: sunt enim, ne ratio ibidis nulla sit, opportuna et necessaria. Hermopolis parva-ne, an magna, (his titulis duæ Mercurii in Ægypto urbes distinguebantur) intelligenda sit, certo constitui haud potest: forte posterior in Thebaide, propter Ibi sive Ibiu mansionem, non longe ab urbe se junctam. Itiner. Antonini, p. 157. Liquidiora videntur, de ursis lupisque prodita, propter consensum Prosp. Alpini Hist. Nat. Ægypti IV. 9. WESS. — De verbis ἰούσας ἱρὰς, quæ nos interseruimus, vide in Var. Lect. (ed. S.) dicta. Ut hic intelligimus ἱρὰς τοῦ Ἑρμῖου, sic et alibi ἱρὰς cum genit. casu illius dei construitur, cui aliquid sacratum est. Sic οὐρας ἱρὰς Μητρὸς Διουθενήτης, I. 80, 4. Boves fœminæ ἱερὰ ἐστὶ τῆς Ἰσιδος, II. 41. 3. S.

CAP. LXVIII. 6. τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ αἰθρίας, etc.] Optime hæc Cl. Salmasius, vir summus, Exercit. Solin. p. 314. ex Aristotele et Plinio, de crocodili nocturna in aquis mora, ratione et caussa teporis; quibus equidem nihil a Gronovio fuisse rescriptum mallem. Non libet in disputationis ejus examen, ne quid præter opinionem acerbius effluat, me-

met inmergere. Sola Philosophi verba, hinc clarissime derivata, ex Hist. Animal. II. 10. adponam, tantoque magis, quoniam præcipua hanc in rem voce desecta (a Gronovio) representantur. Sic scribit: τὸν μὲν οὖν ἡμίραν ἐν τῇ γῇ τὸ πλείστον διατρέβουσι, τὸν δὲ νόκτα, ἐν τῇ ὕδατι· ἀλιτιώτερον γὰρ ἴσται τῆς αἰθρίας. Quid his disertius? Negare fluviatilem aquam in Ægypti aliisque orientis plagis tepidiorem noctu esse roscida et subdivali statione, pugnat veritati, et æstivæ his in oris experientiæ. Sed absisto. Wess.

[8. ἀὰ, χνηίων οὐ πολλὰ μίξιναι. Vide Hasselquist, et Geoffr. apud Sylvestre de Sacy ad Abd-Allatif, p. 158 seq. Nempe Geoffroy ex professo edidit Observations sur les habitudes, attribuées par Herodote aux Crocodiles du Nil; quæ exstant in Annales du Musée d'Hist. Nat. T. IX. p. 373. T. X. p. 167. T. XI. p. 37. S.]

12. γλῶσσαι δὲ μῦθον θηρίων οὐκ ἴθουσι] Eadem Aristoteles; in expingendo crocodilo Herodotum, quod verbo monui, uti is Hecataëum, auctore Porphyrio apud Euseb. Præp. Ev. X. p. 466. æmulatus: inspicere Hist. Anim. I. 11. II. 10. V. 33. et post Philosophum plures Græcorum Latinorumque. Multa tamen in crocodili hac descriptione diligentissimi superioris et nostræ ætatis naturalis speculatores historiæ desiderant, Rondelétius, Bellonius, Gesnerus, Bochartus, præterque ceteros, Aristoteli paullo magis, quam oportebat, iratior Ol. Borrichius, Hermet. Ægypt. c. 10. p. 270. Wess. — Præcipua quæ huc spectant, collecta et excussa videas in Histoire des Animaux d'Aristote, traduite par M. Camus, T. II. art. Crocodile. Lingua non prorsus carere crocodilum, porro inferiorem ejus maxillam moveri, ut in reliquis animantibus, non superiorem, diligentiores observationes

docuere. De Hecataëo apud Euseb. ex Porphyrio, conf. infra ad c. 77, 12. notata. S.]

[13. ἀλλὰ καὶ τοῦτο μῦθον τῶν θηρίων] Τοῦτο pro διὰ τοῦτο accipiens Bastius, interpretatus erat idcirco: eandemque in sententiam corrigenda etiam esse Græca, et ἀλλὰ κατὰ τοῦτο legendum, censuit Schæfer ad Gregorium de Dialect. p. 30. Quæ mihi supervacanea opera videtur: perspicua scriptoris sententia, sed est etiam hoc unum ex omnibus animalibus, quod etc. S.]

19. τροχίλος] Habent ex Herodoto, et nominatim, Aristoteles Rhetor. (immo, Ethicor.) ad Eudem. VII. p. 189. (ed. Wechel.; p. 271 med. edit. Duval. T. II.) et Ælianus de Animal. VIII. 25. ubi dictione nonnihil mutata, ἰσηναία καὶ ἰσπανιά ἴσται: quemadmodum de apibus V. 11. πρὸς μὲν τοὺς μὴ ἰσχυλῶντας—ἰσηναία αὐτοῖς καὶ ἰσπανιά ἴσται: et XII. 15. Ceterum tonus vocabuli apud Aristotelem, Ælianum et alios variat: τροχίλος scribunt, ex eo more, quo nomina hujusmodi terminationis paroxytone esse solent, docente Gesnero Hist. Anim. IV. p. 301. Atque ita scripti codices. Ἐώφει (L. 21.) bene habet, Florentinique auctoritate III. 33. IV. 33. (?) rediit. Wess.

24. οὐδὲν εἰνεται] Τὸ μὲν δὲ ἀδινῆσαι τὸν τροχίλον λογίζονται οἱ μισθόν, Ælianus, enarrans Herodotea de trochilo Nat. An. III. c. 11. et hanc partem (Historiarum Nostri) designans lib. VIII. c. 25. citat Herod. ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς λόγοις. Sed quæ narrat Herod. cap. seq. alio fonte derivata tractat idem Ælianus. X. 21. VALCK.

CAP. LXIX. 5. ἀρτήματα ἐν λίθιναις χυτὰ] Sive hoc, seu λίθιναις malueris, fusi et factitii lapilli designantur: Reiskius vitrum describi opinatur. Vitri, conditorum cipporumque ἐξ ὕλου, mentio erit III. 24. ad quod an adlu-

dat, non adfirmo. Faveret suspicioni Epinicus apud Athen. X. 9. (cap. 40.) nuperæ edit.) p. 432. c.

Ἐριμὸν (sive Νασμὸν) μελίσσης τῆς ἀπροχό-
λου γλυκίης
συγκυζανήσας ἐν σκύφῃ χυτῆς λίθου.

modo vitrum, quæ Dalecampii sententia, intellexisse liqueret: ut ut est, commodissimus poëtæ locus est. Ἀετῆματα et ἀμφιδίαι illustrant docti viri ad Hesychium, inque primis Gronovius in Adnotat. Wess.—In Epinici versiculo tam felix quam erudita emendatio, νασμὸν pro vulgato olim ἱερμὸν, Jacobsio Viro clar. debetur, qui illam primus in Animadv. in Euripidem p. 114. proposuit: quod me tunc, quum eam, a Fiorillo commendatam, in nostra Athenæi editione recepi, præterierat. S.

12. χάμψαι] Durat Coptorum in libris hoc illis nomen, nec multum discordat titulus monstri fluviatilis Arabicus. Lege Jablonskii Panth. lib. V. 2. p. 70. (conf. Sylvestre de Sacy ad Abdallatif, p. 157.) Κρηνοδείλους autem Ionibus fuisse lacertas, sive χιρσαίους κρηνοδείλους, uti IV. 192. testatissima confirmataque res est a S. Bôcharto Hierozoic. P. 1. lib. III. 1. p. 1060. Wess.

CAP. LXXI. 1. τῇ Παπρημίτῃ] Justum est; neque enim ex Πάπρημις, c. 59. Παπρημίτης flecti potest: melius ipso in Med. c. 165. Παπρημίτης. Jam Πάπρημις et Παπρημίτης Arch. et Vind. ex adsimilitudine litterarum descendunt, quemadmodum Stephani Πάπρημις, πόλις Αἰγύπτου· ἡ πόλις Παπρημίτης. Debet et hanc Hippopotami sicuti et Phœnicis descriptionem Herodotus (perhibente Porphyrio in Eusebii Pr. Ev. X. p. 466. c.) Hecatæo. Wess.—Conf. infra ad c. 77, 12. notata. S.

5. οὐρὴν ἰωάννου] Aristoteles αἶνον δ' οὐρ, Histor. Animal. II. 7. Achilles

Tat. IV. p. 225. οὐρὰν βραχυίαν, quibuscum alii conspirant et peregrinatorum observata. Wess.—Merito h. l. Larcherus commendat doctissimi viri Schneideri Historiam criticam Hippopotami, subjectam Artedi Synonymiæ piscium, (Lips. 1789.) p. 247 seq. S.

7. ξυστὰ ποιίσσας ἀπόντια] Ξυστὰ ἀπόντια, ut rasæ hastilia virgæ Latini poëtæ. Aristoteles, ὅστι δόρατα ποιῖσθαι ἐξ αὐτῶν. Conf. Sam. Bocharti Hieroz. P. II. lib. V. 14. Wess.—Ξυστὸν apud Notrum I. 52, 4. hostile est, lignum hastæ vel jaculi: sed et universum jaculum, hastam ferro præfixam significat, et a Lexicographis, Ammonio, Hesychio, Suida ἀπόντιον exponitur. Quæ caussa puto fuit, cur vocab. ἀπόντια Schæferus h. l. tamquam e scholio invectum deleuit. Reiskio vero ἀπόντια hic adjectivum esse visum erat, ut ξυστὰ ἀπόντια idem esset ac ξυστὰ ἀπόντων, hastilia jaculorum. At est potius ἀπόντιον substantivum nomen, et ξυστὸν proprie adjectivum fuerit; ut ξυστὸν jaculum significet, ob subintellectum alibi substant. ἀπόντιον, quod cum illo hic conjungit Herodotus. Quare etiam pro eo, quod in Lat. vers. jacula rasa Gronovius posuit, nosque polita jacula, satis fuerat simpliciter jacula ponere. S.

CAP. LXXII. 2. ἰχθύων τὸν καλιύμινον λιπιδωτὸν] De λιπιδωτῷ confer Adnotationes Gronovii. Wess.—Reprehendit Gronovius Vallæ versionem, piscium genus quod vocatur squamosum; debuisse, ex piscibus eum qui squamosus vocatur. Commodius equidem teneri putavi proprium nomen quo hunc piscem Græci insigniverunt. In Niloticorum piscium numero, cum aliis multis, lepidotus etiam ab Athenæo recensetur, lib. VII. c. 88. Græcum vocabulum, originem si species, utique nihil aliud nisi squammatum vel squamosum significat: sed oportet in aliis

piscium generibus squammis munitorum fuisse unum aliquod, cujus squammæ proprii atque præcipui quidpiam habuerint, quam ob causam ei id nomen præ cæteris fuerit impositum. Itaque videndum, ne Niloticus ille lepidotus idem sit piscis, quem sub nomine Polypteri *Bichir*, in Description de l'Egypte, etc. Hist. Nat. T. I. p. 4 seqq. singulari diligentia Academicus Geofroy de Saint-Hilaire descripsit. De cujus piscis squammis hæc ille observavit: "Le bichir est couvert d'écailles fortes et impénétrables, qui le défendent également de tout contact funeste et de la dent des animaux qui seroient tentés de l'attaquer. Cette solidité provient d'une matière osseuse qui double chaque écaille au dessous, et qui est si épaisse et si compacte, que la plupart de nos instrumens tranchans ne parviennent qu'avec peine à l'entamer." Ejusdem piscis descriptio cum icona exstat etiam in Annales du Musée d'Hist. Nat. T. I. p. 57 seqq. S.

CAP. LXXIII. 2. οὐκ ἴδον, εἰ μὴ ἴσον γραφῇ] Tentari non debebant Euripidis ista in Hippol. v. 1005. Οὐκ ὁδὸν πράξειν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων Γραφῇ τε λιύσων. Idem, Troasi 682. Γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἰπίστουμαι. Euripidea quoque libenter imitatur Herodotus. VALCK.

5. ἴσται δὲ, εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος] Nullam status quæestionem vulgatis, cum tot doctissimi viri operam avi fabulosæ insumserint, motam fuisse demiror. Negavit, et prudenter infitatus est, Phœnicem a se visum, et tamen ἴσται δὲ εἰς τῇ, etc. Quæ apta et bene juncta non erant. WESS.—Scilicet (quod in Var. Lect. nostra temere prætermisum est) sic perperam olim vulgabatur, ἴσται δὲ εἰς τῇ γραφῇ παρόμοιος. Primus WESS. εἰ τῇ γραφῇ edidit, præeuntibus codd. Rem. Vind. et Valla. Cum quibus consentire

videntur nostri Pa. Pb. Pc. e quibus nihil varietatis adfertur: nec aliud debuerat Arch. in quo ἴσται δὲ εἰς τῇ γραφῇ. Mendosum εἰς τῇ γρ. cum aliis tenet noster F. Ex Pd. citatur ἴσται δὲ εἰς τῇ γραφῇ. S.

5. τὰ μὲν αὐτοῦ χερσόνομα, etc.] Χερσόνομα τῶν πτερῶν ab injuriis protecta et defensione viri Celeb. et Codicum auctoritate sunt: eum adi. (Nempe χερσόνομα legendum contenderat Salmasius.) Quod si vero lis de voce cesset, in avis pictura consensio reperietur. Κεῖρασται μὲν τὰ πτερὰ χερσῶν καὶ πτεροφύρα Achilles Tat. III. p. 215. Aquilæ narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cetera purpureus, ex Nostri præscripto, Plinius Hist. Nat. X. 2. Aliorum loca nunc nihil moror. Περιήγησις formam et diligentem ejus descriptionem exprimit ex usu verbi περιηγῆσθαι, quo de Cl. Salmasius in Solin. p. 68. et multo adcuratius T. Hemsterhusius ad Dial. Mort. XX. p. 412. Luciani. WESS.—Videtur circumscriptionem dicere, quam Gallice le contour vocamus. S.

12. ἴσον τι δυνατὸς ἴσται φέμεν] Illud perquam politum, quod in Mediceis δυνατὸς εἶναι inesse decernebatur, sermonis indoles respuit. Obstant præterea scriptæ membranæ complures. Confer L. Küsterum in Clerici Bibl. N. et Vet. T. V. p. 404. Achilles Tat. eadem in re, φέμεν τὸ χάσμα γῆτις χάσματι, ἐπὶ τὸν Νῆλον οὕτως ἵπταται τὸ ἔργον φέμεν, sed prave culpa librariorum: fuerat φέμεν τὸ χάσμα—καὶ ἐπὶ τὸν Νῆλον, etc. Obstruere ingesta terra cavum, quod phœnix rostro fecerat, Herodotum deserens indicat. De Taciti Ann. VI. 28 sublato murrhæ pondere, vide amicam N. Heinsii et Grævii disputationem, Syllog. Epistol. T. IV. p. 512. et seqq. WESS.—Istud ἴσον τι δυνατὸς εἶναι non equidem cum Gronovio "perpolitum" dixerim,

sed stylo tamen Nostri ætutiquam repugnare censuerim, ut in Var. Lect. (ed. S.) significavi. S.

CAP. LXXIV. 2. *δύο κίρια φορίουσι.* Fuerunt ex cerastarum genere, nec tamen *δηλήμονες ἀνθρώπων*, ut reliqui apud Diodorum III. 50. aliosque ibi citatos. Auctor Ælianus est de Animal. XI. 17. *ἰν Μελίτῃ τῆς Αἰγύπτου* draconem sacrum in veneratione fuisse, adfirmans gentilem eam anguium superstitionem. Puto *ἰν Μιτῆλαι* scripsisse, quæ Ægypti urbs, non *Μελίτῃ*. Wess.—Nihil in urbis nomine mutavit doctus Æliani Editor Lipsiensis. S.

CAP. LXXV. 1. *κατὰ Βουτοῦν πόλιν*] Alia hæc atque ea Butus (sive Buto,) quæ Latonæ oraculo censebatur, quippe Arabiæ adfinis: longe inde Sebennyticum Nili ostium, radens Butum illam atque adluens c. 155. *Πιρωτῶν* serpentium titulum (l. 3.) male præterierunt Florentiæ: quæ enim sequuntur, illo carere non possunt. Res etiam ipsa a fabularum indole abhorret. Namque angues volucres, ex Æthiopum Arabumque finibus in Ægyptum irruentes, veterum monumenta ita celebrant, ut dubii nihil esse debeat. Ipse vates Esaias c. xxx. 6. *dat ἡσὲν ἡρῶν* hydrium sive chershydrium volentem Ægypto. Plura qui desiderat, ex eruditissimi Bocharti copiis Hierozoic. P. II. lib. III. 12. p. 423. mutuari poterit, atque illis hoc Pausaniæ IX. 21. cautissimum sane, adnectere: Quo circa neque ad adsentiendum proclivior quisquam esse debet, neque se omnino incredulum ad ea, quæ sint rariora, *τὰ σπανιώτερα*, præbere: *ἵπαι σοι καὶ ἰγὼ πιρωτῶν ὄφεις οὐ διασάμινος πείθομαι, διότι ἀνὴρ Φεῦξ ἤγαγεν ἰς Ἰωνίαν σκόρπιον ταῖς ἀκρίαις ὁμοιώτατα πτερὰ ἔχοντα*. Porro *σωρὶ ἀκανθίων* (l. 6.) omnibus in libris, non exceptis Ask. et Pass. Bene Critici in Apollonium Rh. IV. 150. *τὰ τῶν ὄφιν*

ἵσα ἀκανθίων λίγεται. Amanuensis Mediceus in errore versabatur. Wess.—Scilicet, quod in nostro cod. F. monstrore legi dixi, *σωρὶ δὲ ἥσαν τῶν θιῶν*, id ipsum et codicem Med. hic præferre docuit Gronov. in Adnotatt. ita quidem ut in ora libri notetur, pro *θιῶν* legendum *ὀστίων*, quod vulgato præferendum Gronovius censuit. Esse autem istud *θιῶν* perperam ex *ἀκανθίων* detruncatum nemo non videt: sed ex eisdem codicibus articulum *τῶν* ad *ἀκανθίων* utique adscisci debuerat, hac sententia sunt autem harum (quas dixi) spinarum cætervæ, aliæ majores, etc. Typographicum sphalma in Græcis nostris, l. 2. *χωρίων*, pro *χωρίων*, quamvis visu ingrata sint talia, ipsi præsertim editori, neminem tamen morabitur. S.

[10. *πιρωτῶν ὄφεις ἰκ τῆς Ἀραβίης πίνισθαι ἰπ' Αἰγυπτῶν*] Ciceronem de Nat. Deor. I. 56. volucres istas angues ex vastitate Libyæ vento Africo invectas statuere, adnotavit ad h. l. Larcherus. Sed ille forsân memoriæ lapsu ista scripserat. Cæterum conf. Ælian. Nat. An. II. 18. ubi Schneiderus adnotavit, serpentes hos, quos Herodotus dicit, alis membranaceis volantes, (coll. c. 76, 11.) esse fortasse lacertas volantes, quæ dracones volantes a Linnæo nominantur. S.]

CAP. LXXVI. 2. *πείρωπον* — *ἰπὶ γρυπῶν*] Straboni *πιλαργώδης κατὰ σχῆμα*, ciconiæ similis, lib. XVIII. p. 1179. (p. 823. d. ed. Cas.) quæ tamen similitudo ad rostrum sese non porrigit, quod avi incurvum et aduncum. Figuram habet Middletonus Antiquit. Monument. p. 129. et complura de volucre. Crex, ex sono, quem continuo iterat, nomen indepta, describitur a Belonio Observ. II. 32. cum cura. Wess.—De *Ibide* veterum Ægyptiorum consulenda instar omnium, principis hac ætate in Historia animalium viri *Cuvieri* Com-

mentatio, inserta Tomo I. operis cui titulus *Recherches sur les Ossements fossiles de Quadrupedes*. S.

6. *ψιλή τὴν κεφαλὴν*] Sustuli articulum schedarum jussu: respicitur ἡ ἰδίη, ut bene Reiskius. Hanc autem Strabo *ἔλην μελαίνην* facit; prudentior Herodotus, etsi non sine lapsu; nam pars cernentes tota alba est; τὸ γὰρ πυγαῖον ἔλον λιυρόν ἐστι, si fides Theoni. Wess.

CAP. LXXVII. 2. *μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἱσχυρόντες μάλιστα*, etc.] Vallæ versio plurimos decepit: mentem historici perspexit Reiskius. Ægypti superioris incolæ longe fuisse dicuntur disertissimi, utpote *μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἱσχυρόντες μάλιστα*, præ omnibus aliis memoriam excolentes: illuc enim pertinet *μάλιστα*, non ad sequentia. Herod. II. c. 37. *Θιοσιβίης περισσῶς ἰόντες μάλιστα πάντων ἀνθρώπων*. Etrusci τὰ περὶ τὴν κελευσσοσίαν *μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἱεργάσαντο*, Diodor. Sic. V. 40. De Pythagora Heraclitus Ephesius, *ἱστορίην ἥσκησιν ἀνθρώπων μάλιστα πάντων*, ap. Diog. Laërt. VIII. 6. Ipsius fuit Pythagoræ præceptum, *μνήμην ἀσκήν*. Literarum inventum suum, veluti memoriæ subsidium, commendanti Theuth dixisse fertur Rex Ægypti Thamus, *οὐ πάτηρ ὢν γραμμάτων, δι' ἰδνίαν τοῦναντίον εἶπες ἢ δύναται τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρῆξαι, μνήμης ἀμεινισία*, etc. in Phædro Platonis T. III. p. 275. A. Hunc, ni fallor, locum respexit Quinctilian. Inst. Or. XI. c. 2. p. 985. Invenio apud Platonem obstaré memoriæ usum literarum; videlicet quod illa, quæ scriptis reposuimus, velut custodire desinimus, et ipsa securitate dimittimus. VALCK.

Ibid. *μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἱσχυρόντες μάλιστα*] Laborabant hæc ex mala interpunctione; quo non animadverso morbo, *ἀνθρωπίνων πάντων* rerum humanarum suspicabatur Corn. de

Pauw: mutavit dein sententiam, *μάλιστα* a sequentibus, sicuti oportebat, avulso; neque alia mens aut voluntas Reiskio. Nempe hominum omnium maxime Ægyptii memoriam exercebant, proptereaque præter ceteros excellebant. Bene Proclus in Timæum p. 31. *Ἀιγυπτίους δὲ εἶναι καὶ τὰ γινόμενα διὰ τῆς μνήμης ἀπὸ νῦν πάριστα, ἢ δὲ μνήμη διὰ τῆς ἱστορίας, αὕτη δὲ ἀπὸ τῶν σσηλῶν κ. τ. λ.* Wess.—Equidem nondum persuadere mihi potui, *μνήμην* h. l. ab Herodoto dici memoriæ vim quam vulgo vocamus, nempe facultatem in mente retinendi et quotiescumque lubet recordandi et nobiscumque recolendi ea quæ vel vidimus vel audivimus vel semel cogitavimus. De memoria rerum gestarum aut observatarum agitur in futurum tempus et ad posterum propaganda: quod maxime fit, dum, quæ vel a nobis ipsis observata sunt, vel quæ ab aliis tradita accepimus, ea scripto consignamus. Atque hoc ipsum in rebus, quæ memoratu digna visa erant, diligenter fecisse, passim auctor noster significat; veluti c. 82, 6. et cap. 145, 11. Unde factum, ut præ cæteris hominibus, quibuscum conversatus est Herodotus, Ægyptii ei visi sint longe omnium *λογιώτατοι*, non disertissimi, ut Valckenar. interpretatur, nec universe præ cæteris excellentes, ut h. l. Wesseling. ait, sed doctiores, magis eruditi, et antiquitatis (patriæ præsertim) peritiores, ut idem Wess. apud Diodor. II. 4. et ad Herodot. I. 1, 1. intellexit. Quam in sententiam Hesychius *Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἱμπτειος παιδαριμῆος*, interpretatur: et *Λογιῶς* Moeris et Thomas M. *τοὺς πολυῖστορας*. Neque patriarum solum antiquitatum, verum et externarum rerum et institutorum gnaros Ægyptios fuisse passim et alibi et III. 2, 6. significat Noster. S.

9. *ὀργηθεῖσθαι πάντων ἀνθρώπων*] Non

intercedo, quo minus ὑγιεινέσθαι ser-
ventur: quo de genere alia I. 133. in
medium fuerunt collocata. Schedarum
mirus olim hic dissensus. Glossator
Sangermanensis, 'Τυγιδότατος, 'Ηρόδοτος
B'. ad quem modum IV. 187. Plures
ὑγιεινέροι cum Eustathio. Hippocra-
teum vero τὰς μεταβολὰς τῶν ὥρων μά-
λιστα εἰκτεῖν νύσους egregie explicuit
Galenus T. V. p. 253. et cum Nostro
comparavit H. Mercurialis Var. Lect.
II. 3. Jam si αἱ ὥραι a periodo extrema
abessent, sermonis cursus lenius labe-
retur. Verum multa sibi priva Scriptor
habet. Wess.

12. ἀροσφάγιοι, etc.] Quæ hic le-
guntur, eadem propemodum ex Heca-
tæo Milesio bis tradidit Athenæus X.
p. 447. c. 'Εκαταῖος ἐν δευτέρῃ Περικλή-
σις ἰσχυρὸν περὶ Αἰγυπτίων, ὡς ἀροσφάγιοι
εἰσιν, ἰσχυροί, τὰς κριθὰς εἰς τὸ σῆμα κατα-
λίοντες, mola frangunt: sic scribendum
cum Casaub. pro καταλίοντες. vid. He-
rod. IV. c. 172. et Athen. p. 418. x.
Alibi quoque prostant Hecatæi nonnul-
la, Herodoteorum simillima, quæ pro-
babile reddant, quod Porphyrius prodi-
dit apud Euseb. Præp. X. p. 466. x.
ὡς 'Ηρόδοτος ἐν τῇ δευτέρῃ πολλὰ 'Εκαταῖου
τοῦ Μιλησίου κατὰ λίξιν μεταθέτηται ἐν τῇς
Περικλήσεως, βραχίαι παραποιήσας: pos-
tremum illud explanat Celeberr. Wes-
seling. ad Diodori T. I. p. 89. Sed
ista Asiæ Περικλήσεως Herodoto fortasse
fuit recentior; Callimacho certe non
videbatur Hecatæi Milesii genuinum
opus, ut liquet ex Athen. II. p. 70. v.
Præterea, quod narrat Porphyrius, He-
rodoto id nupiam objicit Plutarchus.
Hecatæum τὸν λογοποιὸν acerbè notanti
lib. II. c. 143. et VI. 137. cujus etiam
mentionem facit V. 36. et 125. VALCK.
—Conf. supra ad c. 68, 12, 71, 1. et ad
c. 5, 4. Præsertim vero consulendus
Creuser in Historicor. antiquiss. Græ-
corum Fragmentis p. 19. seqq. S.

Vol. III.

13. τοὺς ἐκτὸς κολλήσας ἀπομάζουσι] Inspice Gronovii adnotationes. Ad-
monuit Cl. Wasse in Thucydidis I.
126. κολλήσας ex Cod. Lambethano
melius videri, siquidem ita Hesychius.
At oblitus est speciei Ionicæ. Athe-
næus X. p. 418. x. Αἰγυπτίους δ' Ἐκα-
ταῖος ἀροσφάγιους φησὶν εἶναι κολλήσας
ἰσχυροτάτους, τὰς δὲ κριθὰς εἰς ποτὸν κατα-
λαίονοντας. (cf. Athen. III. p. 114. c.)
Quæ quidem indicio sunt, et hic Hero-
dotum vestigia Hecatæi pressisse: nam
de potu ex hordeo clara ejus verba, qui
πῶμα ἀπὸ τῶν κριθῶν Αρετæο I. Mort.
Acut. c. 9. ἐκ κριθῶν μὲν Αἰσχύλο Suppl.
900. Diodoro ἐκ κριθῶν πῶμα, ὃ καλοῦνται
ζύθος I. 34. Quod autem subjicitur,
vites Ægypto deesse, generatim si
sumitur, cum veritate disconvenit. Mo-
sis ævo in parte Ægypti vites depange-
bantur, quod querelæ Israëlitarum Nu-
mer. xx. 5. significant abunde: creverunt
quoque lætissime in præfectura Hera-
cleopolitana apud Strabon. XVII. p.
1163. (p. 809. med.) Quæ omnia
operosius Cl. Jablonskii Dissert. de
Terra Gosen, p. 28. Wess.

18. τὰ σμικρὰ τῶν ἰσχυρίων] Aristopha-
nis σμικρὸν ἀργυρίδιον, Terentii pisciculi
minuti, et minutæ interrogatiunculæ
Oratoris Latini, satis hæc protegent.
'Ὡμὰς autem σιτίσθαι concoquere haud
valuit Cl. de Pauw ob ea, quæ de pis-
cibus præscripta fuerunt, et quoniam
succedit προσαρχιζέσθαι: neque enim
aves, sale antea bene conditas, crudas,
ὥμὰς, posse censi. ἰσχυρὰ elixas dedisse
Herodotum, et eo esse nihil adcommo-
datius. Mihi de gustu Ægyptiorum
disputatio absona, at certa lectio cense-
tur. Cur quæso additum voluit τοὺς
λαγούς ἐκ τοῦ ἢ ἰσχυρὰ σιτίσθαι, reliquos
partim assos, partim elixos comedunt,
si nil dispar scripsisset superius? Wess.

CAP. LXXVIII. 3. μεμνημένοι ἐς τα-
μάλισσα] Est cui μεμνημένοι præceden-

B b

tis glossa censetur, cui non subscribo. Suadent aliud producta a Gronovio exempla, (ex c. 86, 4. 192, 4. 169, 22.) reique series. Adde Plutarchum Isid. et Osir c. 17. et doctos interpretes Petronii Satyr. c. 34. tum Tzetzæ Chil. III. v. 387. ubi satis absurde,

ὁ συγγραφεὺς Ἡροδότος ὁ παῖς ὁ τοῦ Ὀξύλου.

Voluit, debuit certe, ὁ τοῦ Λύξιν. Wess. — Est in bibliotheca publica civitatis Argentoratensis, in Museo antiquario Schœpfliniano simulacrum quale hic Herodotus describit, ex sycomori ligno sculptum, cubitali longitudine, forma picturaque mumie Ægyptiacæ simillimum. S.

Ἡ δὲ μίγανθος ὅσον τὴν πᾶντην ἀνθρώπων ἢ δῖαν ἄνθρωπον] Quum ante Gron. δῖαν ἄνθρωπον legeretur, ad μίγανθος relatum, haud incommode post ἔργον paullo major orationis distinctio ponebatur: nunc, ubi ἀνθρώπων ἢ δῖαν ἄνθρωπον ad νεκρὸν refertur, rectius inter ἔργον et μίγανθος nonnisi leve incisum interseretur. Turbavit me autem h. l. vox σάστη, quæ alias, ubi de superficie vel mensura agitur, constanter apud Nostrum quidem quaquaversum, omni ex parte, in longitudinem et latitudinem significare videtur; ut I. 126, 3. 181, 6. II. 168, 4. IV. 101, 2. cui notioni quum nullus hic locus esse possit, cum superioribus interpretibus Græcam vocem Latina omnino reddendam putavi. S.]

CAR. LXXIX. 2. et seqq. τοῖσι ἄλλοις τε πολλὰ ἰσάξια, etc.] In loco perdifficili, quem magis etiam obscuravit Gronovius, ista vetus fuit Edd. lectio. Suspicio in his, ἰσάξια ἵσσι νόμιμα, vocem latere soli Herodoto frequentatam, ἀξιασηγητότατα, commemoratu dignissima: tale quid postulare sententiam attendenti facile patet, sensitque Reiskius, corrigens: τοῖσι ἄλλοις τε ἀπηγησὶς ἄξια ἵσσι. In proximis etiam, minus sinceris, nihil vetat periculum fe-

cisse: Codicum quorundam Galeo memoratis lectionibus instructus, integram hanc pericopam ista ratione scribi posse iudico: Πατέρισσι δὲ χριώμενοι νόμοις ἄλλοις οὐδὲνα ἰσχυρίζονται τοῖσι ἄλλοις τε πολλὰ ἀξιασηγητότατα νόμοις, καὶ δὲ καὶ αἷμα ἵν' ἵσσι Λῆος, ὅσους ἵν' ἵσσι Φανίην ἀειδόμενοι ἵσσι καὶ ἱ Κέρου, καὶ ἄλλοι. Ægyptiorum Μανίρων sive Μανίρωντα attigerunt Pausan. IX. p. 766. et Plutarch. de Is. et Osir. §. 18. Proxima quædam Herodoti descripsit Eustath. ad Hom. 'Ιλ. Σ'. p. 1223, 4. (p. 1164. ed. Rom.) legitque prout ante Gronovium (l. 7 seq.) vulgabantur: ἵν' ἵσσι καὶ τὸν Λῆον οὐδὲν ἴλαβι τοῦτομα. De Lino Græcorum non propterea leguntur in Scholio ad Homer. inedito, (vide Scholia Veneta Villoisoni ad 'Ιλ. ε'. 570.) quæ hujus non sunt loci. VALCK.

Ibid. τοῖσι ἄλλοις τε ἰσάξια ἵσσι νόμιμα, καὶ δὲ, etc.] Quod uni datur, id alii, in pari si causa fuerit, sine injuria negari non potest. Postulant MSS. loci quandam innovationem. Quid vir celeberrimus ex Mediceo tentaverit, docebit ipse. (vide Var. Lect. ed. S.) Conjecturis indulgent alii, qualis Cl. Reiskii in literis ad me: ἄλλα, τὰ ἀπαξ σφί ἵσσι, νόμιμα, καὶ δὲ καὶ αἱ μίμν. τοῖσι ἄλλοις τε πολλὰ ἰσάξια ἄξια ἵσσι, καὶ δὲ καὶ αἷμα ἵσσι, operosa profecto et periculi plena. Mihi schedæ viam planiorem, utq. opipor, monstrarunt. Non hic agitur de legibus; quas nec Græcas neque aliarum nationum Ægyptios adscivisse unquam c. 91. perhibet demum. Hymnos sive cantilenas, quod Galei animam optime advertit, Scriptor spectat; hos patrios habere, nullosque illis peregrinos addere, et eam rem ex Manerote, qui Græcorum Linus, cognosci posse. Videt quisque aptissimam sermonis coherentiam, nec desiderabitur, ut νόμοις et ἰσάξια locis consimilibus adfirmem Νόμοις qui cantilenas esse dubitat, rarus

erit, et ablegandus, si hæsitet, ad Suetonii Neron. c. 20. doctasque Salmasii et Burmanni animadversiones. 'Επαξίου vocis locus VII. 96. dabitur. (ubi ἱσάξειαι ἡγμένοις sunt notabiles, memoratu digni.) Hactenus, nisi mihi blandior, bene habet. Quæ sequuntur, variis modis turbata sunt. Dicam ingenue quid in mentem multa agitantī venerit. Primo Λίνος (vel Λίνος l. 3.) subsistere haud potest, recte a Valla. Arch. Vind. præteritus. Docet ipse, canticum Ægyptium, quod Maneros gentili dialecto, idem videri ac Græcorum Linum, hinc scioli arripuerunt. Scribatur itaque καὶ δὴ καὶ Μανέρω ἰν ἰσσι, ὅπως ἰν τι Φοινίκη αὐδόμενος ἰσσι, tum vero etiam cantilena una est, quæ et in Phœnice cantatur. Juvat Arch., levi auxilio adjutus, præterea αὐτὴ πρώτη καὶ μύνη in fine Capituli. Deinde συμφέρεται δὲ τὸ αὐτὸ εἶναι τὸ οἱ Ἕλλησι Λίνον. Pausanias IX. 29. καλοῦσι δὲ τὸ ᾄσμα Λιγύβητοις ἐπὶ ἱσσι, χωρὶς φωνῇ Μανέρων, bene Sylburgius. Tandem καὶ τὸν Λίνον ἐκείνῳ ἱλαβόν φαίνονται, etc. aut certe ἱλαβόν νόμον φαίνονται, etc. Non diffiteor, præter morem aliam plura induere formam. Verum vara uti vi-
biam sequitur, ita Linus semel intrusus conturbavit reliqua. Tu si aliter sentis, frue arbitrio. Meis a partibus stat doctissimus de Pauw, et Herodoti disputatio. De Manerote Ægyptiorum Phutarchus Is. Osir. c. 17. Pausaniasque. Nam Linum notandorum angustię nunc excludunt. Wess.

[Ad l. 1.—8. Ad hujus loci scripturam quod addinet, his quæ in Var. Lect. (ed. 8.) dixi, nihil fere quod adjiciam habeo; nisi quod me, ad l. 8. scribentem “ex conjectura primi Editoris profectum esse illud ἱλαβι, quod pro ἱλαβόν dabat Aldina editio,” præterierit Eustathii locus a Valck. productus, ubi ἐκείνῳ ἱλαβι τὸ νόμα legitur, sicut in ed. Ald. et aliis ante Gron. Nec vero eo

minus persuasum habeo, recte a Wess. et Gron. receptum esse ἱλαβόν, recteque eundem Wess. de abjiciendo vocab. τοῦ νόμα, utpote temere huc invecto, monuisse. Nam de Lino ipse proficitur Herodotus, nomine hoc non usos esse Ægyptios, sed Maneron vocasse: itaque mirari non potuerat, unde Lini nomen illi acceperint. At, cur l. 3. subsistere Λίνος haud possit, quod vir doctus contendit, id quidem non video; quin potius percommode ibi nominatus videtur, nam, quod dein Herodotus ait, συμφέρεται δὲ αὐτὸς (sive αὐτὸς malis) εἶναι, etc. id ipsum indicare videtur, jam in præcedentibus nomen istud adpositum fuisse. Ægyptii, ait, cantilenam habent Linum, qui Linus etiam in Phœnicia et in Cypro alibique canitur: nam, quamquam diversis in regionibus diversum nomen gerit, consentit tamen ea cantilena cum hac quam Græci canunt Linumque adpellant. Jam, quod ad illa verba (l. 1.) spectat, Πατρίοις δὲ χριώμενοι νόμοις, pulcre quidem novimus, canticum subinde νόμον Græce dici; verumtamen (ut omittam, nusquam alibi apud Nostrum hac notione positum id vocab. reperiri) suffragari Wesselingio non possum, istam notionem huic loco unice aptam esse contendenti, et, pro eo quod instituta aut mores intellexerant Valla et Gronovius, primora hujus capituli verba his Latinis reddenti: Contenti vero hymnis patriis, nullum alium iis adsciscunt. “Non hic agitur (ait idem Vir doctus) de legibus, quas nec Græcas, neque aliarum nationum, Ægyptios adscivisse unquam cap. 91. perhibet demum.” Nec vero ego, non magis quam superiores interpretes, de legibus hic agi existimo; sed de institutis moribusque Ægyptiorum: et agitur quidem de his inde a cap. 35. hujus libri, usque in cap. 98. (Nam et, quæ de animali-

bus disserit Scriptor, perinde ad instituta Ægyptiorum spectant, ut qui sacra illa habebant.) Et quidem jam initio hujus disputationis generatim pronuntiaverat auctor, (c. 35, 7.) quoad ad Ἰσιδ' ἡ καὶ ὕμνος spectat, pæne omnia contra facere Ægyptios quam alios homines. Deinde, de sacris institutis agens, sæpius declaravit, nihil a Græcis Ægyptios, plurima Græcos ab Ægyptiis accepisse. (vide præsertim cap. 39. sub fin.) Nunc, inter alia Ægyptiorum instituta, mentionem facturum cantici apud illos usitati, quod ipsi simillimum esse videbatur carmini a Græcis cantari solito, cujus argumentum ex ipsorum Græcorum antiquitate ductum erat; nunc, inquam, initio hujus capitis obiter repetit id ipsum, quod jam sæpius significaverat, nullum institutum Ægyptios ab aliis populis adscivisse; mirarique se, ait, unde tandem hoc carmen illi acceperint. Similiter sequenti capite, ubi aliud refert institutum, quod Ægyptiis cum Spartanis commune erat, continuo adjicit, alia eorumdem instituta a Græcorum institutis dissentire. Pariterque cap. 91. ubi memoraturus erat institutum civitatis alicujus Ægyptiacæ Græcanico instituto simile, iterum ab hoc proficiscitur ut in memoriam revocet lectoribus, Græcorum institutis cæteris quin minime uti Ægyptios. Ut autem ad hunc, in quo versabamur, locum redeam: cantici illius, quod apud Græcos a Lino nomen invenerat, et cujus argumentum deplorabilis Lini obitus erat, mentionem hoc loco fecisse videtur Herodotus ex occasione conviviorum, de quibus modo dixerat; quoniam Ægyptii Maneron suum, quem cum Lino Noster confert, sub finem conviviorum, quando mortui hominis imago circumferebatur, cantare consueverant; quod ex Plutarchi loco supra citato (de Iside et Osir. T. II. ed. Wechel. p. 357. sub

fin.) intelligitur. Quod autem Ægyptiorum illud canticum idem esse cum Græcorum Lino statuit Herodotus, id suo judicio arbitratusque fecit; quemadmodum etiam carmen in Cypro et Phœnice cani solitum, quo quidem Adonis plangebatur, ad eundem Linum retulit: cum quo congruit, quod Lesbiam poetriam Sapphonem uno eodemque carmine simul Linum et Adonidem cecinisse Pausanias docet lib. IX. c. 29. Denique, quum duorum Linorum fata, qui et ab aliis et a Pausania loc. cit. (p. 766 seq.) et Suida memorantur, quorum alter ab Hercule, alter ab Apolline occisus perhibetur, parum vel in Ægyptium Maneron, qui ἄνθρωπος mortuus esse ferebatur, vel in Adonidem conveniant; intelligi par est, eam de Lino traditionem spectasse Herodotum, quæ Apollinis hunc filium, infans quum esset, a canibus pastoritiis discerptum memorabat, ut est in Scholiis ad Iliad. ε'. 570. et apud Canonem, Narrat. XIX. qui præ cæteris de Lino hoc conferendus. S.

CAR. LXXX. 2. Ἑλλήνων μένους, Ἀκκιδαιμονίους] Adludebat Eustath. in Iliad. α'. p. 176, 18. et p. 1484, 37. (p. 133, 42. et Od. γ. p. 151, 48. ed. Bas.) ubi memoriæ labentis vitium doctissimo episcopo nocuit. Certum est, Sparte magnam fuisse quondam capiti reverentiam cano, ex Gellio N. Attic. II. 15. et Plutarcho T. II. p. 235. c. et majorem, quam corruptis moribus alibi. Olim Athenis καὶ τῶν θάνατον τοῖς πρεσβυτέροις δακνίσσασθαι προτιθεῖν laudi cedebat in Comici Nubib. v. 989. quam suis etiam in diis venerationem Poëta 'Il. α'. 533. prædicat; meritoque, iisdem pæne verbis, quibus Herodotus, Heroic. XI. p. 719. Philostratus. (p. 170. ed. Boissonad.) Plura Gabr. Falsetius de Bono Senect. Part. III. p. 236. Mox (l. 4.) τοῦ μίνου ἄλλο 'Ελλ. non damnassem.

nisi præissent schedæ et Aldus. Sententia vix discrepat. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

3. εἰκνυσι τῆς ἰδού] Quod Græcorum solis Lacedæmoniiis Herodotus, id Græcis in universum tribuit Nymphodorus, in Schol. ad Soph. Œd. in Col. 329. Socrates Xenophontis Ἀσπιν. II. p. 434, 25. (II. 3, 16.) οὐ γὰρ καὶ ἰδού παραχωρεῖται τὸν νώτιον περιβυτίην συντηγχεύοντι πανταχοῦ νομίζεται, καὶ οὐ καθήμενοι ὑπανίστασθαι, (καὶ ποίηται μαλακῇ τιμῇσαι, ista Græculo ludimagistro quam Socrate digniora censeo, atque ejicienda:) καὶ λόγῳ ὑπῆλθαι: ubi corrigi debet λόγῳ. In Κύρ. Παῦδ. VIII. p. 139, 9. (VIII. 7, 10.) se puerum didicisse testatur Cyrus, τοῖς περιβυτίοις — καὶ ἰδῶν καὶ θάκων καὶ λόγῳ ὑπῆλθον. Semper in talibus casus adhibetur secundus, præpositione plerumque suppressa: vid. Xenoph. Symp. p. 516, 28. p. 533, 1. Aristoph. Ran. 175. 802. Philostr. p. 719, 12. Plene Tyrtaeus in Stobæo Grot. p. 195. v. 41. Πάντες ὃ ἰν θάκοις — ἴοι — Εἰκνυσι ἔκ χώρης. Aristoph. Nub. 989. καὶ τῶν θάκων τοῖς περιβυτίοις ὑπανίστασθαι προσοῦσι. Herodotus obviam, ait, occurrentibus decedunt de via, καὶ ἰαυῖσι ἢ ἰδῶν ὑπανίσταται. Recta esse ista et honesta noverant, sed facere volebant Attici; et nusquam senectuti honestius fuit domicilium quam Spartæ. Quam Cragius et Meursius vix attigerunt, Lycurgi legem humanissimam exhibet Ælianus de Nat. An. VI. 61. tangunt idem Ælian. VII. 15. Aristides T. III. p. 505. (ubi ἀμαθῶς temere videtur adjectum:) et Eustathius ad Ἰλ. α'. p. 110, 26. (p. 146. ed. Rom.) VALCK. — Vitiosum est, puto, quod apud Eustath. ὑπανίστασθαι legitur, pro ὑπανίστασθαι. S.

CAP. LXXXI. [1. κιδῶνας λινίου. Conf. I. 195, 1. seq. et ibi notata. S.]

2. Συσπαινοῦς] Hoc melius. Συσπαινοῦς et Συσπαινοῦς metri modulo Poëtæ nonnunquam. Tu vide IV. 189. et Homerum Ἰλ. ε'. 181. etc. Quæ post pauca Medicei judicio Gronovius aliorum relegavit, in exilio relinquo. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ad l. 6. seq. S.

CAP. LXXXII. 2. Μῆς τε καὶ ἡμέρη ἑκάστη θιῶν ἔτιν ἰστί] Verum est de mensibus et septimanæ diebus, agnoscitque Dio Cassius XXXVII. (c. 18.) p. 123. Planetarum autem et dierum Ægyptia nomina, Dioni ex Kircheri Prodromo cap. 5. adscripta a Cl. Reimaro, non esse (quod præclari viri Spencerus et Vitringa suspicati fuerunt) bonæ fidei, erudite exposuit Jablonskius in Remphah Ægypt. p. 36. Wess. — Ad ista, θιῶν ἔτιν ἰστί, intellige ἰερὰ vel ἱέρ. S.

3. ὁρίοις ἰγκυρίσω] Expressit hunc locum imitandæ scriptor Epistolar. Phalarid. 38. ἴσθις μίλλαι δυσκίλοις ἰγκυρίσω παρὰ τὸν βίον. Verbum Ionicum præter Herodot. adhibuere Democritus, Eusebius Stobæi pag. 191. 18. Heraclitus ap. Clem. Alex. p. 432, 27. emendatus Gatakero ad M. Antonin. p. 128. Archilochi nobilissimam nobis Æschines Socr. servavit sententiam II. p. 66. (pag. 71. ed. Fisch.) Καὶ φρονῶσι τοὶ ὁρίοις ἰγκυρίσω ἰγγωμασι: postremum præbet Stobæus p. 512, 51. ἰγγωματα corrigendum in isto trochaico monuit me olim amicissimus T. Hemsterh. Præterea legerim, Καὶ φρονῶσι τοὶ ὁρίοις ἰγκυρίσω ἰγγωματα: ut sensus sit, καὶ τοῦδε ἴσθι τὰ ἰγγωματα, ὁρίοις φρονῶσι ἰγκυρίσω. Sententiam ex Euripideis atque aliunde illuminare hujus non est loci. VALCK. — Equidem in illo Archilochi dicto nihil magnopere requirebam, cujus hæc plana est sententia: Ita sentiunt, (sive sapiunt,) prout sunt res in quæ inciderint. S.

[4. οἱ ἰν ποίῳ γινόμενα. Quod vul-

go dicunt γίγνεσθαι πρὸς τι, vel πρὸς τινι, occupari, versari in aliqua re, id Noster τινι dixit. S.]

CAP. LXXXIII. [6. αἱ γι μαντήϊαι, modus quo redduntur oracula. Conf. c. 57, 9. ibique notata. S.]

CAP. LXXXIV. [1. 'Η δὲ ἰητρικὴ etc. Larcher: La médecine est si sage-ment distribuée. De prudentia hujus instituti altum est apud Herodotum silentium. S.]

3. ὀφθαλμῶν ἰητροὶ κατιστίασι] Salutare artem mos Ægyptius in partes secuerat, quam seriore tempore Maximus Tyrius ante oculos ponit διαλαχούσαν τῷ σώματος τὰ χωρία, ἄλλην ἄλλοι, τὴν μὲν ὀφθαλμοῦς, τὴν δὲ ὠτῶν, τὴν δὲ ἄλλοι τι μέρος, ubi cum Marklando τὴν δὲ ὠτῶν, ut ordo naturæ servetur, malim, Dissert. XXXIV. 1. p. 403. Mox τῶν κατὰ τὴν ὁδὸν ob Codd. et sermonis indolem sperni non debuerat. Nam, quod Hieron. Mercurialis Var. Lect. II. 8. ἢ τῶν ἀφαιρέσεων corrigit, ut particula ἢ expositiva sit, id quidem necessarium non videtur, sicuti ipsemet fatetur: jünge Gronovio dicta. Wess.—Apud Gronov. quidem nihil amplius, quod huc faciat, reperiet Lector. Quoniam nimis sæpe ab illo discedere coactus erat, ideo eum subinde honoris caussa nominavit Vir moderatissimus, ne malevolus esse in hominem videretur. S.

CAP. LXXXV. 3. κατ' ὃν ἐπλάσθη τὴν κεφαλὴν] Quando supra c. 70. capti crocodili et in terram attracti primum ἰ θηρυτῆος κεφαλῇ κατ' ὃν ἐπλάσθη ἀπὸ τοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦς, opplet oculos luto; ut alibi, deprehenditur et in his Herodotus utramque verbi formam accurate discrevisse. Forsan hic quoque variabunt Codices, sicut apud Diodor. Sic. de fisdem Ægyptiis in luctu publico privatoque loquentem lib. I. p. 83, 37. et p. 101, 90. (c. 72. et 91.) ubi Codicum lectio, καταπλάσσειν τὰς κεφαλὰς

κεφαλῇ, et, καταπλαττόμενοι κεφαλῇ τὰς κεφαλὰς, propterea vulgatis videri posset anteponenda: quia κόνις quidem πλάσσειται et καταπλάσσειται: sed κεφαλῇ, lutum, rectius dicitur καταπλάσσειν. Pulvere adperso vultum fœdare, satis erat vulgo; καταπλάσσειν τὴν κεφαλὴν κεφαλῇ καὶ τὸ πρόσωπον, Ægyptiacum est et orientale. VALCK.

5. ἐν τοῖσι οἰκίσιν] Ita decuit. Respice I. 109. Στραφόμενοι ex Vind. posset adsumi; neque in rejiculis forent (I. 6.) ἐπιζώμενοι et (I. 8.) ἐπιζώμενοι, ex prisca linguæ consuetudine, qua de Suidas in Σίσωται. Reiskius ἀπιζώμενοι et mox ἀπιζώμενοι; siquidem sine cingulo fuerint. Non audeo sequi, amiciendi Ægyptiorum et vestitus habitum ignorans. Vide Diodorum I. 91. Wess.—'Επιζώμενοι non idem esse ait Wytenbachius (in Notis ad Selecta Historic. pag. 355.) quod apud alios Scriptores ἐπιζώμενος. "Ægyptii (inquit) in luctu pectora nudabant, ut ea plangerent: ne autem ulterius etiam nuda retur corpus, ἐπιζώμενοι, cingulo circa extremam nudati pectoris partem circumdato vestibus, eas corpori adstrictas retinebant." περιζώμενοι ἐν δόμοις ὑπακούον τῶν μαστῶν ait Diodor. Sic. I. 72. S.

CAP. LXXXVI. 1. Εἰς δὲ οἱ ἐπ' αὐτῇ τούτῳ κατίσταται] In aliis forsitan Codicibus invenietur, quod in suo legisse videtur Valla, κατατιτάχεται: mihi placet vulgatum κατίσταται. In re qualibet occupati, inprimis ἐπιθρονοῦντι (vid. Diodorus lib. I. p. 101. 1.) dicuntur ἐπὶ τοῖς καθέδραις Aristidi T. III. pag. 720. Ἐὰν ἀφίενται ἐφ' ᾧ καθίστανται περιέχονται, Xenoph. Econ. p. 482; 18. In Pluto v. 535. fortasse dederat Aristophanes: Τὸν χειροτέχνην ὡς περὶ δίσκον· ἐκταναχάξουσα καθίσταται, —ζῆτιν δ' ἐπὶ δὲ βίον ἔχει. Comparari possunt paulo diversæ loquendi formæ

λα, ἢ ἢ' ἰχθύσι κατῆσθαι, et frequentior illa, ἢ' ὄρεσι καθίζεσθαι. VALCK.

Ibid. ἢ' αὐτῇ τούτῃ κατίαται.] Multo mihi elegantius atque Ionum sermoni κατατιτάχεται convenientius videbatur; publica certe lege designati fuerunt, quibus funerandi illa cura, Diodoro I. 91. teste. Simile erat lib. I. 191. οἱ Πέρσαι, οἵπαι ἰτατάχοντο ἢ' αὐτῇ τούτῃ, Persæ, qui ad hoc ipsum constituti erant. Sed novationis nimie criminationem reformido. Wess.—Verum videtur κατίαται (scil. ἐν οἰκήμασι, coll. v. 11.) de artificibus sellulariis, in officina sua sedentibus. Similiter impudicæ mulieres, in lupanari velut officina sua sedentes, κατῆσθαι ἢ' οἰκήμασι dicuntur. Vide II. 121, 90. et 126, 2. S.

4. σπουδαιότατην] Σπουδαιότατην, et paulo post σπουδαιότατα libri forte dabunt fideliores, quales custodiverunt supra τὰ σπουδαιότατα τῶν πρηγμάτων, lib. I. cap. 8. et 133. ubi notat Gronov. Hujus moduli multa collegerunt Eustathius ad Od. β'. p. 89. et Athen. X. pag. 424. D. Conf. Etymolog. in voc. Αἰνίστατος; Ἀκηρίστους, et in Ἦδυμος. Apud Eustathium hoc reperitur haud aspernandum. Hecatei fragmentum: οἱ Βασιταῖς ἄνδρες σπουδαιότατοι ἰγίνοντο. VALCK.

5. τοῦ οὐκ ὄντος ποιῶμαι τὸ ὄνομα—ὀνομάζω] Osiris est quem dicit, indice Tatiano, in Legat. pro Christian. loco a Wess. in Var. Lect. (ed. S.) citato, p. m. 32. ed. Paris, 1635. Conf. Larcher ad h. l. S.]

10. μισθὸν ὁμολογήσαντες] Μισθὸν ὁμολογ. Reiskius, dubito urgente ne caussa. Vide tamen Themist. Or. XXIII. pag. 288. D. Wess.—Fuerit μισθὸν intelligendum, quasi ἢ' μισθὸν dixisset: coll. I. 60. S.

[11. ὅτι τὰ σπουδαιότατα ταρχιύουσι,] Τὰ σπουδαιότατα σώματα intelligit Bernholdius in Notis ad Lamb. Bosii Ellip-

ses Gr. p. 498. ed. Schæferi. Fallitur Vir doctus: ad ταρχιύουσι utique intelligi τὰ σώματα debent, aut potius τὰν νεκρῶν coll. I. 3. et 9. vel τοὺς νεκροὺς, coll. I. 30. τὰ σπουδαιότατα vero valet κατὰ τὰ σπουδαιότατα, vel κατὰ τὴν σπουδαιότατον τάρχιυσιν, coll. I. 4—9. et cap. 83. Similiter τοὺς τὰ πολυτιμώτατα σκυιάζουσι νεκροὺς ait extr. hoc cap. scilicet τοὺς κατὰ τὰ πολυτιμώτατα ταρχιυμίου. S.]

14. λίθῳ Αἰθιοπικῇ] Paria Diodorus I. 91. Adde Exodi cap. 4. 25. Josue cap. 5. 2. et Pentecont. Ramirezii de Prado c. 4. Habet Middletonus Monument. Antiq. p. 262. descriptas ex condito cadavere Ægyptio, Mumiam vocare solent, figuras in quibus παρασχίστης lapidem ejusmodi manu tenens: jungi etiam Jo. Nardii Adnot. in Luctetium pag. 650. possunt, adcuratio-rem condituræ picturam sistentes. Wess.

[15—20. ἐξ ὧν εἶλον ἐνὶ καλὴν πᾶσαι ἱκαθέραντες δι' αὐτὴν — ἴσισα ἐνὶ νηδύν — πλῆσαντες, ἐμψάπτουσι ὀπίσω. Hæc Larcherus sic convertit: "Ils tirent par cette ouverture les intestins, les nettoient, et les passent au vin de palmier; ils les passent encore dans des aromates broyés; ensuite ils remplissent le ventre de myrrhe," etc. Id si dixit Herodotus; si, quod de diligenti expurgatione, elutione, extersioneque multis verbis commemorat, id ad intestina pertinet; merito mirabimur cum eodem erudito Interprete, cur non doceat Scriptor noster, quid deinde hisce intestinis fecerint isti homines. Mirarique item subit, Diodorum Sic. I. 91. perpurgata memorare intestina, (τῶν ἰγναλίων ἱκαθέραν: paulo ante dixerat, ἴσισα ἐξέρου πλὴν νεφρῶν καὶ τῆς καρδίας) nec tamen, quid illis dein factum sit, tradere. De quo quum sileant hi scriptores, videri poterunt significare, postquam diligenter perpurgata fuissent intestina, rursus in cavitate ventris fuisse reposita. At-

que id ita fieri solitum esse, intestina probe perluta mox iterum intra ventrem recondita fuisse, Heynius etiam in Spicilegio Antiquitatis Mumiæ, p. 84. refert, tamquam diserte et ab Herodoto et a Diodoro traditum; quod mihi quidem apud neutrum illorum reperire contigit. Contra, Porphyrius (Larchero citatus) de Abst. An. IV. 9. purgationis quidem nulla mentione facta, intestina ait, arcæ inclusa, sacris quibusdam precibus peractis, in fluvium esse projecta: quem morem item Plutarchus attigit in VII. Sapientum Convivio, p. 159. A. et de Carnium esu Orat. II. p. 996. X. Cum quibus hactenus Sextus Empir. (Pyrrh. Hypotyp. lib. III. §. 226.) consentit, ut dicat, Ægyptios, extractis intestines, τὰ ἑντερα ἐξιόντας, condire cadavera. Jam satis quidem novimus, κοιλίαν interdum intestina dici, et hac ipsa notione id vocabulum a Porphyrio et Plutarcho locis citatis usurpari. Immo etiam vocab. νηδύς, quod, sicut ἡ κοιλία, proprie ventrem et alvum significat, apud ipsum Nostrum cap. 87, 9. de stomacho et intestinis accipiendum, videtur. At hoc quidem loco, ad quem nunc hæremus, ubi εὐν νηδὺν ait — πλῆσαντες συρράπτουσι ὀπίσω, (l. 18—20.) dubium esse nullum potest, εὐν νηδὺν ventrem ipsum vel alvum dici, non intestina. Atqui in eadem hac narratione vocabula νηδύς, et κοιλία quam l. 16. dicit, prorsus synonyma sunt Nostro: nam pro eo, quod hic ἐξ εὐν ὀπίσω εὐν κοιλίην, et εὐν νηδὺν πλῆσαντες dixit, vicissim cap. 87, 4 seq. Ἰσλησαν εὐν κοιλίην ait, et ἐξιόντες εὐν νηδύν. Quare, quod h. l. de expurgatione, elutione et extersione dicit, id non ad intestina, sed ad cavitatem ventris, e qua exemta intestina et viscera erant, spectare consentaneum est. Conf. omnino IV. 72. 7. seq. S.]

19. καὶ εὐν ἄλλων θυμάτων] Hoc

præfero. Non damno θυμάματα, sicuti præsidio et consensu Codicum roborantur. Secus hic habet, neque Herodotus suum diffitetur III. 113. et supra c. 40. In Simonidis fragmento, ἀλλειφόμην μέροις καὶ θυμάμασι, apud Athen. XV. 12. (p. 690. c.) mutavit aut Clemens Alex. ipse, aut ejus scribæ καὶ θυμάμασι, Pædag. II. p. 207. (Sic nempe et hic in locum rarioris vocabuli aliud vulgatius a nonnullis substitutum est.) Adjunge his Cl. Trillerum ad Thom. M. De myrrha, casia, aliisque aromatibus pretiosioribus, quibus cadavera curata conditaque fuerint, dubia res medicis nostræ superiorisque ætatis est. Jo. Nardius, qui diligentissime Mumias, quas adpellant, ad Lucretium p. 636. excussit atque examinavit, regum et regiæ familiæ cadaveribus funerationem aromaticam auferre non audet, vulgo negat: nihil certe se, post inpensissimum examen, præter concretas bituminis glebulas in ventre cadaverum et parte calvariae observasse. Non dissimilia Middletonus et Jo. Gravius Pyramidogr. p. 49. Sed Mumia, quæ in ætatem nostram perseverant, pleræque omnes Herodoto longe posteriores videntur. Wess. — De veterum Ægyptiorum ratione condisendi mortuos, sive medicata cadavera purandi, diligente plurium mumiæ instituto examine, erudite commentatus est Rouëllus, in Actis Academiæ regiæ Scient. Parisiensis anni MDCCL. Exstat etiam curata cadaveris ejusmodi descriptio in Sylvestri de Sacy Adnotationibus ad Abd-Allatif (Relation de l'Égypte) p. 268. seq. neminemque pœnitebit reliqua etiam perlegisse quæ in eodem opere, vel ab ipso Arabico auctore, vel a doctissimo ejus Interprete, de medicatis Ægyptiorum cadaveribus p. 198. et seqq. leguntur. Ut alios taceam doctos viros, qui de medicatis Ægyptiorum cadaveribus commentati

sunt: ad recte æstimandam universam hanc Herodoti expositionem, eandemque cum his conferendam quæ et ab aliis priscis auctoribus et a recentioribus nonnullis super eodem argumento scripta exstant, inprimis valet illustris *Heynii* Spicilegium Antiquitatis Mumiarum, in Commentationib. Soc. Reg. Goett. per annum MDCCLXXX, Vol. III. p. 69—98. S.

20. *ταριχίουςι λίτρῳ*] Moeris: *λίτρον Ἀττικῶς, λίτρον Ἑλληνικῶς*: hinc *ψευδο-λίτρον* in Comici Ranis apud Polluc. (VII. 39.) et Eustath. Vide not. Pier-soni. (ad Moer. p. 246.) Male ergo *λίτρον* post pauca. Multa sibi, ut fert querela, librarii adrogarunt olim, quæque non bene habebant cognita, aliam in formam verterunt. Tale fortasse *ὑποχρίοντες τῇ κόμῳ*, (l. 25. pro *τῇ κόμῳ*.) Glossæ Sangerman. *Κόμῳ*, ἡ δοτικὴ, Ἑρῶδ-της β'. Commis Alexandrina est in Scribonio Largo Compos. 72. Habet Plinius, Nat. Hist. XIII. 20. et sæpe quidem eo genere. Alpinaque commis citatur a Nonio: qua de P. Leopardus Emend. XVIII. 30. Tamen *κόμῳ* *ἑ-σι*, cap. 96. Wess. — Quod *λίτρον* vel *λίτρον* Græci dixere, non esse hoc salis genus, quod nitrum vulgo vel sal petræ vocamus, sed istud quod alcali minerale et natron recentior ætas nominavit, satis inter omnes constat. Quod vero (referente ad h. l. Larchero) Rouellus loco cit. p. 123. seq. ait, inverso ordine rationem condiendorum cadaverum descripsisse Herodotum, natro enim prius saliri exsiccarique cadavera debuisse quam aromatibus medicarentur; intercedit Vir eruditus, Scholæ Medicæ in Argentoratensi Academia lumen, Thomas Lauth, patrocinium Scriptoris nostro suscipiens in Historia Anatomix propediem in publicum emittenda, cap. 2. p. 20. seq. S.

24. *Σινδώνος βυσσίνης τιλαμῶν*] Sic

Vol. III.

VII. 181. in vulnere ligamentis. Inpendit his operam vir doctissimus Steph. le Moynes, et errantem Vallam adjuvit Observ. ad Polycarpi Epistol. p. 301. Contulit quoque Valckenarius ad Euripid. Phœniss. v. 1663. quæ his adplicari queunt. Id alienum haud erit ex Athanasio adjungere, funerationis et *ταριχίουςι*: hoc genus ipsos servasse Christianos, propterea, quod supra significavi Mumias tantæ omnes vetustatis non videri, ac censentur passim. Oī *Αιγύπτῳ* scribit τὰ τῶν *τελευτάντων σπουδαίων σώματα, καὶ μάλιστα τῶν ἁγίων μαρτύρων, φιλοῦσι μὲν θάπτειν καὶ περιλίσειν ὁσίοις· μὴ πρόπτειν δὲ ὑπὸ γῆν, ἀλλ' ἐπὶ σκιμαδίῳ τιθεῖναι, καὶ φυλάττειν ἔθνη παρ' ἑαυτοῖς, vitæ S. Antonii, c. 90. p. 826. Wess. — De Christianorum Mumii singulari commentatione Chr. Guil. Franc. Walchius egit, quæ legitur inter Comment. Soc. Reg. Goetting. 1780. Sindonas istas byssinas ex gossypii sive lanæ xylinæ genere quodam contextas fuisse, et curata observatio Mumiarum docuit, et prisci testes sunt auctores, Theophrastus Hist. Plant. IV. 9. Pollux VII. 75. aliiq. Conf. Harduin. ad Plin. XIX. 1. sect. 4. et instar omnium Forsterum in commentat. de Byssos veterum, p. 38. seqq. laudatum Heerenio in Ideen über die Politik. etc. T. I. p. 138. S.*

29. *ἐν οἰκήματι θηκαίῳ*] Ne Salmasius quidem (a quo in Plinianis, p. 1208. illustrari istam dictionem adnotaverat Gron.) alibi, opinor, legerat *οἰκημα θηκαίον*, quod mihi oppido mirum videtur. Fac. in antiqua membrana reperiri *οἰκηματηκαίῳ*, litera interserta legem ego quam vocant Criticam migrarem, atque ignotæ notissimam vocem substituendo legerem, *ἐν οἰκήματι καὶ τῇ ἱσθάντις ἑρῶν πρὸς τοῦτον*: neque aliter legisse suo tempore suspicor Diodorum Siculum, cujus eadem de re verba sunt lib. I. c

C c

92. *καὶ τὸν δῆμα πρὸς τὴν ἰδίαν οἰκίαν, καὶ πρὸς τὸν ἀσφαλιστάτον τῶν τοίχων ἐξῆν ἰσῆσαι τὴν λάρνακα*: hanc dixerat Herodotus *ξύλινον τύπον ἀνδρῶν ποιεῖν*. *οἰκημα* more satis unitato vocant conclave. VALCK. — Quid-ni vero Noster, cui frequenter *θήκη* sepulcrum est, *οἰκημα* *θηκαῖον* dixerit conclave sepulcrale, cameram adservandis corporibus medicatis destinatam? S.

CAP. LXXXVII. 1. *τοὺς τὰ μῖσα βουλομένους*] Sequor Vindob. nam Porti commentum, *βουλομένους* Poët. et Ionic. pro communi *βουλομένους*, fundamento destituitur. Cognitissima est confusio utriusque verbi, VI. 66. atque alibi. Supra c. 86. *κατὰ ἣν τινα βούλονται σφί σπασσῆναι*, etc. Mox *τὴν τε πολυτελεῖν* præferrem. Hoc amplius, T. Fabri emendationem (l. 6.) *καὶ ἱσιβαλόντες τὸ πλύσμα* contudit repressitque Gronovius, cujus observatis adstrue Abreschij Dilucid. Thucyd. p. 468. WSS.—Recte Gronov. monuerat, *ἱσιβαλόντες* idem fore ac id quod modo dixerat, *ἰσηθήσαντες*, nunc autem hujus contrarium requiri; quare verum esse *ἱσιλαβόντες*, notione cohibendi, impediendique ne continuo per posteriora rursus effluat. S.

[9. *τὴν γὰρ καὶ τὰ σπλάγχνα*] *τὴν γὰρ* h. l. stomachum cum intestinis dici, supra ad cap. 86, 16. observavimus. *τὰ σπλάγχνα* sunt nobiliora quæ vulgo vocamus viscera. S.

CAP. LXXXVIII. [2. *συρμαίη διηθήσαντες τὴν κοιλίαν*] *Συρμαίη* (unde *συρμαίζω* c. 77, 5.) Galeno in Explic. voc. Hippocr. est ἡ μετρίως γανυμένη τῶν περὶ γαστέρα κάθαρσις: Hesychio, *σίμα* δι' ὕδατος καὶ ἁλῶν: Suidæ, *σίμα* ἐκ ζιῶν καὶ ὕδατος; et τὸ καθαρινόν δι' ἡμέτων καὶ κοιλίας. Vide viros doctos ad Hesych. et instar omnium Foësius in Œcon. Hippocr. hac voce. Alia no-

tione idem vocab. infra recurrit, cap. 125, 17. S.

CAP. XC. 2. *ὅπερ προποδίλου ἀρπαχθῆς*] Exploratum si foret, abreptos a crocodilo capacem ejus in ventrem semper et statim demergi, prorsus hæc intricata atque implicata durarent; quorum doctissimi viri observatio porrigitur, Miscell. Lips. Vol. VII. p. 634. At id nec liquet, nec fit vero adsimile. Josephi justa defensio est, huc pertinet, Nos asinia, ait, neque honorem — damus, sicut Ægyptii crocodilis et aspidibus: quando eos, qui ab istis mordentur, et a crocodilis rapiuntur, ἀρπαχθέντες ὑπὸ προποδίων, felices et deo dignos arbitrantur, contr. Apion. II. 7. p. 475. WSS.

CAP. XCI. 1. [Ἑλληνικοῖσι δὲ νομαίῳι, etc.] Conf. quæ ad c. 79, 1. notavimus. S.

4. *Χίμμις πόλις*] Hesychio *Κίμμις, πόλις Αἰγύπτου*. Eadem, quæ Παιῖς Græcis πόλις, teste Diodoro I. 18. Superest urbs, nec multum discrepat titulus, Achmin sive Ichmin, quo nota nunc est apud Golium ad Alfergan. p. 102. et uberius in Pantheo Ægypt. Iablonskii lib. II. 7. p. 294. Mox *πῆρξ* δὲ αὐτὸ tueri ne potes ex I. 196. II. 29. WSS.—De Chemmi satis copiose Stephanus Byz. hac voce. S.

12. *συνδάλιον τι αὐτοῦ* — *δίσηχον*] Veri fidem mensura longe excedit, et par tamen Herculei pedis modulus III. 81. Quo quidem in genere quid sibi veteres indulserint, poetæ declarant, nec opus indicio est, αὐτοῦ Reiskius αὐτῷ esse jubet, quod equidem, si schedæ addicerent, non recusarem. WSS.

16. *καὶ δέσματα*] Legebat vir doctus *δέρματα*, torques, incertus dubiusque de torquibus et pellibus, quæ certantibus præmia victoriæ fuerint. Succurret, ne *δέσματα* male oleant, Homerus 'Ιλ. χ'. 159.

— Ἐπεὶ οὐκ ἱερῆος οὐδὲ βασι-
λέως, ἀ καὶ πολλοὶ αἰθρία γίνονται ἀνδρῶν.

In quæ Scholiastes a Valckenario editus, τὶ γὰρ παλαιὸν ἐν ἀγῶνι βύρσας ἰδί-
ων ἱκανῶν. Superiora (l. 15.) διὰ πάσης
ἀγωνίας ἔχοντα haud scio an verti debe-
ant, in omni certaminum genere emi-
nentes, quo modo διὰ πάντων τῶν βασι-
λέων VI. 63. et διὰ πάντων φασμάτων
VIII. 37. Tale et διὰ πάντων τῶν Ἑλ-
λήνων μάλιστα Dionis Chrysost. Or.
XXXVII. p. 458. male sollicitatum
a Seldeno. Wess.—Wesselingium se-
cutus Larcher sic interpretatus est, qui
de tous les jeux sont les plus excellens.
At nihil hic de eminentia. Commode
Valla, cujus versionem editores omnes
tenere, per omne certandi genus. Si
participium ἔχοντα exprimere velles, di-
cendum erat, ludos celebrant, qui per
omne certaminum genus obtinent, lo-
cum habent; qui ad omnia certaminum
genera pertinent, omnia genera com-
prehendunt. Alia ratio est locorum a
Wess. citatorum, VI. 63, 14. ubi ἰδοκι-
μῆντι adjicitur, aut VIII. 37, 11. ubi
ἄξιον θαυμάσαι μάλιστα. Similiter VIII.
69, 4. ἐν πρώτῃσι τετιμημένῃσι διὰ πάν-
των τῶν συμμάχων. Alibi saltem adver-
bium μάλιστα adjicitur, ut in Dionis
Chrys. loco cit. aut ἥκιστα, ut apud
Nostrum VIII. 142, 7. ὅμιν διὰ πάντων
ἥκιστα, vobis præ omnibus minime.
At hic quidem nihil tale comparet: ac
per se etiam multo commodior videri de-
buit ea sententia, quam secuti sumus. S.

CAP. XCII. [2. εἰ ἐν ταῖσι Ἰλυσσι.
Conf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p.
55. seqq. S.]

[7. φέρεται ἐν τῇ ὕδατι κρίνια πολλὰ,
τὰ Αἰγύπτῳ καλεῖται λωρὶν.] Alia est
Cyrenaica et Libyca arbor lotus,
(Rhamnus lotus Linn.) a quo Lotho-
phagi nomen habent; cujus de fructu

Noster IV. 177. agit, ipsamque arbo-
rem paullo post (cap. 96, 3.) memorat.
Alia aquatilis planta, de Nymphæarum
genere, Lotus Ægyptiacus, de quo hoc
loco: de eodemque Athenæus lib. III.
cap. 1. et 2. nostræ edit. et lib. XV. cap.
21. p. 677. ed. Cas. Hujus duas spe-
cies hic memorat Herodotus: alteram,
cujus fructum cum papavere confert;
quæ est Nymphæa lotus Linnæi, flore
albo, radice esculenta: alteram, flore
rosaceo, cujus ovarium vel capsula se-
minalis, favo vesparum similis, nucleos
esculentos continet; quæ est Nymphæa
nelumbo Linn. cujus capsula seminalis
apud auctores ab Athenæo citatos cibo-
rium nominatur; fructus, faba Ægyp-
tiaca; radix sive bulbus utriusque spe-
ciei, falso nomine colocasia: ipsius loti
nomine, flos maxime intelligitur. Pos-
tერიοrem speciem nostra ætate non
amplius in Ægypto reperiri, sed in
India etiamnum nasci, docuerunt dili-
gentes naturæ observatores. Est au-
tem tertia species, primæ adfinis, et
promiscue cum illa et inter illam ho-
dieque in Ægypto nascens, cæruleo
flore, Athenæo loc. cit. p. 677. c. me-
morata: cujus ideo hic mentionem in-
jeci, ut monerem, nullam rationem
habendam novationis a Salmasio et
Bodæo propositæ, qui κυανίαν τὴν χροιάν
apud Athen. in χιονίαν mutandam cen-
suerunt. Hanc nymphæam lotum cæ-
ruleam descripsit Jul. Cas. Savigny in
Annalibus Musei Hist. Nat. T. I. pag.
366 seqq. De tribus quas dixi spe-
ciebus, post auctores quos ad Athe-
næum laudavi, inprimis consulendus
Raffeneau-Delille, in Observations sur
le Lotus d'Egypte, eisdem in Annal.
Hist. Nat. T. I. p. 372. seqq. et is
cui commentationum istarum indicium
debeo, Sylvestre de Sacy in Adnott.
ad Abd-Allatif p. 94. seq. S.]

10. τῇ μῆκωνι ἐν ἰμφρεῖς] Atticorum et Ionum est ἡ μῆκων auctore Dionysio in Eustath. Comment. p. 1390, 50. (Od. p. 19, 38. ed. Bas.) Optime mox Salmasius et ejus exemplo Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. IV. 4. p. 447. πείσαντες ποιῶνται, quomodo in MSS. et Eustathius. Prius certe est pinsere, quam panem coquere: neque locum hic habet mos torrendi faris, priusquam panis ex eo fiat. Wess.

15. ἡ παρὰ τὴν ἑλὴν κάλυμι παραφυμένη ἐν τῇ μύρτῃ γίνεται] Ad verbum, fructus in alio calyce (sic enim, non calice, scribi in nostra versione debebat) inest, ex radice adnato. Quibus verbis quid significare auctor voluerit, haud sane liquet. Putares, dixisse eum, alios loti flores masculinos esse, alios foeminos; quæ si ejus fuit sententia, opinione falsus est. Sed fieri potest, ut, quum in eadem planta simul vidisset partim apertos flores, partim clausos, simulque in aliorum caulium capitibus involucria illa fructum complectentia, sive capsas seminales favi vesparum speciem referentes, temere sibi persuaserit, aliis ex caulibus flores, ex aliis fructum enasci. Græcum vocab. κάλυξ, a verbo καλύπτω originem ducens, frequenter quidem sigillatim de rosa usurpatur clausa adhuc, necdum expansa: (conf. Adnot. ad Athen. IV. 148. b.) sed proprie et generatim (prorsus ut Latini calyx, Plinio frequentatum) involucrium significat, quod vel florem tegit, vel fructum includit. conf. Nostrum, III. 100, 5. Quod adjicitur, κατὰ φύσιν ἰδίῃ ὁμοίωσιν: quemadmodum ego ὁμοίωσιν requisiveram, sic et Benedictus in Act. Sem. philol. Lips. p. 298. legi maluerat. Sed nihil novandum: non quidem adverbialiter (ut in Var. Lect. Ved. S. dixi) accipiendum fuerit illud ὁμοίωσιν, sed ut more Græ-

cis vulgatissimo per ellipsin vocabuli χεῖμα, aut minutæ voculæ τ, intelligendum. Iconem capsulæ seminalis loti, favi vesparum speciem referentis, ex Clusio representavit Bodeus a Stapel ad Theophr. p. 446. florum et bulbi icones ex Prosp. Alpino exhibentur ibid. p. 449. et 450. S.]

[18. τὴν δὲ βύβλον, τὴν ἰστίαν γενεάν] Hoc ita dictum est, quasi significare Herodotus voluisset, duas aut plures esse papyri species, quarum una ἰστίαν sit, reliquæ non item. Quod quale sit, videant doctiores: illud equidem moneo, repetitum istum articulum tenere libros, quod sciam, omnes. In nostro quidem cod. F. casu accidisse videtur, ut τὴν post βύβλον accentu careat. S.]

23. ἐν κλιβάνῳ διαφανῇ] Interpres in furno luculento, i. e. bene candente et ignito. Λίδους ἐν πυρὶ διαφανῆς habemus IV. 73. διαπύρους καὶ διαφανῆς in Plut. Opusc. pag. 1006. Ed. H. Steph. Hæc Reiskius. In glossis Erotiani, διαφανῆς, διαπύρους, ac sæpe Hippocrates. Vetus scriptor in Τηκετὰ Suidæ, καὶ τὴν σιδηρεῖν γῆν, ἣν πυρὶ πολλῇ διαφανῇ ἰσχυράμενοι. Tantilla res neglecta conturbavit viri egregii rationes, commentantis, in furno διαφανῇ: quod quid sit nescio, nisi dicamus intelligi vitrea ista vasa, quibus radices, fructus, flores, herbæ, destillantur, quæ vulgo dicuntur Alambica, Observat. in Polycarp. Epist. p. 611. Πιζαννῆς, ad quod itidem adhesit, recte in Hesychio ἐκτίσαντες. Wess.—Alias tamen πύριον non torrere significat, sed longe diversam denotat ciborum parandorum rationem, de qua Kühn ad Polluc. X. 107. conf. Athen. II. 65. c. III. 126. c. IX. 365. f. et seq. S.]

Cap. XCIII. [1. ἐν μὲν τοῖς ποταμοῖς.] Commodus Reiskius monuit,

ποταμούς h. l. dici canales e Nilo ductos. S.]

5, [ποταμίαι ἀνακάπτουσι] Aldinum et Remig. ἀπαλάμπωσι natum est ex ἀπαλάπτουσι, quod etsi rei non male respondeat, posterius vulgato manet. Aristoteles, explodens hanc in piscium generatione fabellam, τὸν εὐθέη λόγον — ἵππες καὶ Ἡρόδοτος ὁ μυθολόγος, ὡς πύσκειν τῶν ἰχθύων ἐν τοῦ ἀνακάπτου ἐν θάλασσῃ. Editur ἀνακάμπωσι, quod Laurentio et hic repertum fraudi fuit: scriptura in Philosopho vitium Sylburgius non neglexit. Wess.

Ibid. ἀνακάπτουσι] Legitur ἀνακάψαι in Aristoph. Av. 580. et in Schol. ad v. 1550. restitui poterit Hermippo: Ἐγὼ δ' ἀνίκαψα, λαβὼν γὰρ τὴν διφρηφόρον: nisi quis ἰνίκαψα censeat preferendum: vulgata, sensu cassa, Ἐγὼ δ' ἰνίκα ψαλάβην τὴν διφρηφόρον Meursium non videntur offendisse in Panathen. pag. 40. (Eodem verbo utitur Clearchus apud Athen. I. 6. a.) Si forte legeretur in Cod. Herodoti ἔμα τι κάπτουσι καὶ ἐξ αὐτοῦ πύσκεινται, hoc vulgato non postponerem; quia de piscibus simplex ferme tantum κάπτουσι adhibetur. In Gloss. Herod. vulgatur Κάπτουσι, ἀπαλάμπωσι. Κάψαι πίνειν, e Plinio, morsu bibere Casaub. interpretabatur Anim. in Athen. p. 669. (ad Athen. IX. 388. d.) Eximia notavit Tib. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 314. et seqq. Sophron Athen. VII. p. 286. d. et 323. A. κίστρας βόνει κάπτουσαι. In Eratosthenis Catast. c. 38. ὁ μέγας — ἰχθύς, ὃν καὶ πῦν — coëant literæ male distractæ, ὃν κάπτειν λίγυσι τὸ δῶκε τῆς τοῦ ὕδατος ἰσχύσεως: non aliter in suis reperere libris Theon et interpretes Latini: vid. Schol. in Arati Phæn. v. 386. ubi pro κάπτουσι recte κάπτειν jam scribat Scaliger ad Manil. p. 62. Hygin. Poët. Astr. II. cap. 41. Hic videtur ore aquam excipere a signo aquarii,

Schol. German. p. 134. Piscem dicunt aquarii urnæ habere (l. bibere) effusionem. VALCK.—Cf. Koen ad Gregor. Dial. Ion. §. 117. S.

11. κατ' ὀλίγους τῶν αἰγχεῶν] Putes hanc ad formam esse IV. 181. τρέφει κατὰ χόδρους μεγάλους. Certe minuta et pauca grana, quæ mox pisculos interpretatur, femellas eructare docetur. Wess.—Pro κατ' ὀλίγους doctissimus Coray apud Larcherum κατὰ λόγον corrigit, adplaudente Creuzero in Fragm. Hist. p. 63. interpretaturque magnitudine granorum milii, coll. III. 100, 3. ubi ἔσσι αἰγχεῖς τὸ μέγεθος. Quibus suffragari equidem non possum, persuasum habens nihil hic esse mutandum. Non enim conferuntur nunc ova piscium cum milii granis, sed, quemadmodum verbi Gr. apud Athen. XII. 525. d. memorantur vestes χερσοῖς αἰγχεῖς (aureis granis) distinctæ, sic et hic αἰγχεῶν, generali quadam vocabuli notione, grana dicuntur; et τῶν ὄντων αἰγχεῖς (ovorum grana) intelliguntur ipsa singula ova, vel ovula, si ita loqui fas est. Naturalis verborum structura hunc in modum concipienda, ἀπαρρίπτουσι τῶν ὄντων κατ' ὀλίγους: ea sententia quum in vers. Lat. expressi. conf. supra l. 5. et mox l. 10. et 12. Cæterum satis novimus, haud raro κατὰ λόγον et κατ' ὀλίγον temere inter se permutata reperiri: sed hoc quidem loco culpa vacant librarii. S.

14 et seqq. οἱ δ' αὖ αὐτίαν ἀλῶσι, etc.] Quod subditur de piscibus in mare nantibus et renantibus, verum et in thynnīs, Pontum versus pergentibus, quodammodo apud Athen. VII. pag. 301. b. ex Aristotele Hist. Anim. VIII. 13. Mox Reiskius οἱ δ' αὖ (pro οἱ δ' αὖ) ὀπίσω præfert. Ego vero fidenter cum Valckenario καταρριπτεῖν τῶν ὑποφωλίων et τὰ ἰσχυρία recepi ex IV. 191. Nam ἰσχυρία et ἰσχυρία, ut edebatur, hic

non quadrat, et error est scribarum. Non dissimilis confusio VI. 32. Wess. Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. I. 51, 4. et 5. VI. 33, 2. et 3. Adde Lexic. nostrum Polyb. p. 243. col. b. S.

25. *πισταται πάντα*] Probo Medic. cui plerique adsentiuntur I 212. et IV. 72. Solent aliqui in verbi scriptura, sicuti notum, discordes esse. (vide Var. Lect. ed. S.) De piscium subita, aquis Nili increscentibus, origine alii aliter. Arch. *οἱ ἰχθύες, οἱ τριάντες ὥς*, (I. 27.) pæne justum et legitimum opinor. Wess. — Nobis aliud libri nostri persuaserunt: parum commode post *ἰχθύς* repetitur articulus; post *οἱ ἰχθύες* autem commode inciditur oratio: *οἱ ἰχθύες, ἑντενόντες*, etc. pisces, *postquam* ova in limo deposuerunt, etc. S.

CAP. XCIV. S. *καλῶσι μὲν Αἰγύπτου κίκι*] Nimia admiratio Medic. ejusque *τήν* abstulit a tramite Gronovium. Ecquis *τὸ τήν* memoravit? Mitto Codicum concordem, si Ask. et Pass. seponas, a Florent. dissensum: prætereo medicos, *κίκι* et expressum inde oleum sæpe numero adhibentes: tum Diodorum, Plinium, etiam *רֶפֶק* *רֶפֶק* Hebræorum; quæ, a Scaligero, Salmasio atque aliis deposita in medium, si nihili duxit, ut sane flocci fecit Vir Cl., morari eum debuerat omnibus codicibus prior Strabo, illis, quæ verissime de Ægypto Noster prodidit, accensens *καὶ τὸ κίκι* sive *κίκι*, *καρπὸς τῆς*, verba ejus sunt, *στειρόμενος ἰν ἀρούραις*, XVII. p. 1179. (p. 824. A. ed. Cas. Adde Plin. XV. 7. et, quem ibi Harduin. laudat, Dioscorid. lib. IV. c. 164. ubi *σικκινύτρον* i. q. *σίσιλι κόσριν*). Sed hoc habet. Incredibilis pæne præjudicatarum opinionum vis est; quæ, nisi caute et consulto agas, aciem ingenii et obfuscabit et obtundet. Silicypria, sive Silieypria explicat Salm. in Solin. pag. 704. Quod autem

habet Arch. (I. 5.) *τὰ ἐν Ἰλίσσι*, considerationem meretur. Supra c. 92. *ἐν ταῖσι Ἰλίσσι* scribit Vind. *ἐν ταῖσι Ἑλλήσι*, prave citra dubium. Alibi eadem scriptiois conversio, qua de pluribus olim ad Hieroclis Synecdem. pag. 726. Wess. — De kiki cf. Viros doctos ad Hesych. h. v. S.

5. *αὐτόματα ἄγρια*] Apollonius Philostrati p. 27. f. *ἰδὼ μοι, ἵπτι, τὰ ἄγρια καὶ αὐτόματα λάχαια τῶν ἡναγκασμένων*. Neque tamen putem, Herodotum absque copula dedisse duas voces, quarum altera prorsus esset superflua: mihi videtur ad *αὐτόματα* aliquis interpretamenti loco adposuisse *ἄγρια*. (Is aliquis, puto equidem, ipse Herodotus fuerit, copiam verborum minime aspernatus.) Quæ sic sponte sua nascerentur *αὐτόματα φύεται* dicuntur VIII. cap. 138. III. c. 100. Olim, ni fallor, voce aliter collocata sic lib. IV. c. 74. legabantur ista: *Ἔστι δὲ σφὶ κάρναβις αὐτομάτη φουμένη ἐν τῇ χώρῃ*. — *ταύτης δὲ πολλῶ ὑπερβίη* ἢ *κάρναβις αὐτὴ*, ἢ καὶ *σπειρομένη φύεται*. VALCK.

7. *κόφαντες, ἀσιπτοῦ*] Laurentius: alii contusum, ad ignem, alii in sartagine coquunt. Melius Salmasius in Solin. p. 686. alii contusum exprimunt, alii frictum excoquunt. *Ἀσιπτοῦν* est exprimere, ut *ἱξιστοῦν* Dioscoridi V. 85. et 89. καὶ *ἱξιστοῦν ἀνιλοῦ τὸ ἀσπέρνιν*. *ἱσπτοῦν* et *σιπτοῦν* non dissimili gaudent potestate; Comici Eq. v. 920. *ισπτοῦμενος ταῖς σισφοραῖς* docte illustravit Hemsterh. ad Plut. v. 816. Scholiastes Passion. *ἀσιπτοῦσι* bene explicuit *ἐκσπίζουσι*. Wess.

CAP. XCV. 7. *τὴν δὲ νύκτα αὐτὴν χρῶται*, etc.] H. Steph. in Prolegom. p. 741. aliter interstinguit, non dissentiente admodum Gronovio, quem vide. Malim quoque cum Abreschio καὶ Ἰω. Ἰνδῆ, ὅς *αὐτὴ κατ*. Conopeum operis erat reticulati, instarque ἀμφιβλήντρον Paullus Silentiarius:

Καλλογέμοις λίπτρις περιιδταμαι· ὅμῃ δὲ ποδῶν
ἵκνυντο οὐ Φαιβῆς, ἀλλ' ἀπαυῆς Παφίης,

culte, Florileg. IV. 92. 2. (Anal. Brunck. T. III. p. 92.) Wess. — Ut nos edidimus orationemque distinximus, τὴν δὲ νόκτα αὐτῶν χρεῖται ἐν τῇ ἀναπαύσει καίτῃ, περὶ ταύτην, etc. sic ante nos omnes, nisi quod post νόκτα leviter orationem incidit Ald. cum nostro MS. F. iterumque uterque post ἐν τῇ comma ponit, quo significatur τῇ Ionice pro τῇ poni: ex scriptis autem libris nulla lectionis adnotata varietas est. H. Stephanus, turbatum hic quidpiam esse sentiens, et in ora suæ edit. et in Prolegom. sic legendum interpungendumque censuit, τὴν δὲ νόκτα οὕτω χρεῖται· ἐν τῇ ἀναπαύσει καίτῃ, περὶ ταύτην, etc. Perspecte ille quidem: cui hactenus suffragatus est Gronov. in Notis, ut eodem modo distinguendum locum censeret; cæterum, incommodam et ipse sentiens vulgatam scripturam, abesse quidem maluerat duo verba αὐτῶν χρεῖται, sed, quoniam ea cod. Med. cum aliis agnoscit, ita tenenda monuit ut αὐτῶν χρεῖται legeretur, sibi utitur. Profiteor equidem, semper me offensum fuisse vulgata hujus loci scriptura et interpunctione: nec satis ipse scio, qui factum sit, ut eundem locum in Var. Lect. (ed. S.) absque notatione prætermiserim: quum si nihil aliud habuissem, saltem speciosissimæ H. Stephani emendationis mentionem facere debuissem. At, ecce! jam multo etiam gravioris negligentiae me ipse accusare cogor. Nam nunc maxime, optimum nostrum codicem F. denuo evolvens, perspicua in eo scriptum video, quod ad hunc diem observationem meam effugerat, τὴν δὲ νόκτα, τὰς αὐτῶν χρεῖται ἐν τῇ, etc. quam scripturam (τὰς, i. q. κατὰ τὰς vel οὕτω: conf. saltem c. 108, 3.) nemo, qui vel primis labiis Herodoti Musas

attigit, dubitabit sinceram esse manum auctoris. Quo loco iterum iterumque gratissimum meum animum illustri domino SCHELLERSHEMIO pro codicis hujus usura ad hunc usque diem liberalissime mihi concessa, itemque Creuzero meo, quo intercedente ille beneficio hoc me adficere dignatus est, lubens merito publice testatum facio. Simul vero illud profiteor, fieri quidem posse, ut unus hic codex sit ex omnibus, qui genuinam auctoris scripturam hoc loco servarit; sed fieri etiam potuisse, ut, quod mihi ipsi accidit, novam Herodoti editionem ad fidem veterum librorum emendatam paranti, qui in excutiendum hunc manuscriptum codicem (unum ex omnibus, quem meis usurpare oculis licuit) præcipuam adhibere curam debueram, idem nonnullis etiam ex illis hominibus acciderit, qui aliorum in gratiam alios Musarum codices contulerunt. Mox l. 11. ὅπ' αὐτὸν scribens noster codex, verba hæc ad præcedens ἰδὼς refert, sed præmisso commate ὅπ' αὐτὸ κατ'ἰδὼν jungit; quod fortasse non deterius vulgato ὅπ' αὐτῶν. Quid sit vero quod dicat Herodotus, per rete ne conari quidem pungere culices, non dixerim equidem. S.

CAP. XCVI. [3. τῇ Κυνηταίῳ λωτῶ. Hæc est arbor lotus, cujus supra in transcurso mentionem feci, ad cap. 92. 8. S.]

6. γόμφους πυκνοὺς.] Densos et longos stipites Interpres. Ego clavos censebam, quibus utique in navium conpage suus usus. Notum Ποῖτῃ Γόμφουσι δ' ἄρα τὴν γὰρ καὶ ἀρμυρίσιν ἄρην, Odyss. E'. 248. et Nonni XL. pag. 1044. 10. φερέτε λιπταλίσι σισηρίτα δούρατα γόμφουσι: unde ipsæ naves πλοῖα γόμφωνά Strabon. XVI. p. 1076. B. (pag. 741. ed. Cas.) Wess. — Mira vero locutio, περὶ γόμφους περιέκρουσι τὰ ξύλα, circum clavos circumnectunt ligna; quum ex-

spectasses, clavis connectunt. Tractavit hunc locum Schneiderus in Lexic. voc. *Γόμφος*, nec vero prorsus ad liquidum perduxit: illud recte videtur observasse, non tam navis structuram, quam ratis, hic describi. Sunt autem etiam alia in hoc capite, expeditu haud admodum facilia. S.

9. *ἰς τὴν ἰσάντων*] Ignotum vulgo hinc debuerat enotari verbum *ἰσπανεύσαι*, significans *γαμφῶσαι* vel *συγγαμφῶσαι*. Galeo versus observabatur Homeri ex Od. E'. 248. *Γόμποισι δ' ἄρα τήν γι*, etc. Sæpe verbum *παντοῦν*, semel attigit Eustathius hunc Herodoti locum, ad Od. E'. 220. 27. velut Herodoteum excitans, *παντοῦσι τὰς ἀρμονίας βύβλην*, quod interpretatur *κατασφαλίζονται*, significatum Aristophaneis affirmans, et his Sophoclis, *καὶ δῶμα πάντων*, quæ sic emendate scripta bis terve alibi etiam adhibet: tametsi autem ita scribendum dudum monuissent H. Stephanus Annot. in Soph. p. 13. et Is. Casaubon. in prima Edit. notarum in Diog. Laërt. p. 172., perversa tamen scriptio, *καὶ δῶμα' ἀπάντων*, per editiones Sophoclis Aj. v. 579. propagata, Suida potissimum auctore, verbum nobis peperit minime Græcum, *ἀπαντοῦν*. VALCK. — Correxuit Brunck. S.

10. *διαβύνεται*] Sic Ald. et Medic. bene, atque hinc Gronov. cui jungetur haud male Küsteri observatio ad Hesychii *Διαβύσει*. Quod insequitur, *δύναται*, retineo. Frequens ea structura optimo cuique, ut II. 125. Adde Diodorum V. 8. et illic congesta. Wess.

15. *πατήρημμίνη ῥίπι' καλάμην*] Reisk. *ῥίπι' ἢ καλάμην*, cui non adstipulor. *ῥίπις* Homeri Odys. E'. 256. Hesychius et Eustath. interpretantur, *πλήγμασιν ἐν καλάμην*. Dioscorides I. 55. *ῥίπον ἐν καλάμην* dabit; et *ῥίπους ἐν φανίκων* Agatharchides p. 47. ed. Hud. quo genere Æneas in Tactic.

c. 30. et 37. cum Casaub. scholiis. Utsu feruntur *ῥίψι, ῥίπις*, quod glossator huic loco adscripsit, *τὸ ῥίπος*, (unde Homeri et Nonni *ῥίπισι*), et *δ ῥίπος*. At hinc abeo. *Θύρη* crates illa dicitur, quoniam ejus figuram et formam præferabat, quæ Porti justa opinio. Wess. — Sic VIII. 51. 8. *Θύραι* sunt asses, tabulæ Conf. Schneid. Lexic. Gr. hac voce. S.

19. *ταῦτα γὰρ δὴ αὐτομά' ἐστι*, etc.] Grammaticorum natio *βάρην* Ionici commatis censet. Phavorinus, *βάρην*, *τὰς ταῦς λήγουσιν οἱ Ἴωνες*. G. Corinthus consimiliter. Hinc *βαρβάρους βάρηδας* Euripides Iphig. Aul. 297. Ionicas, quod gens illa pro barbara putaretur, ridicule explicat Jos. Barnesius. Spectavit enim Ægyptios, Æschyli exemplo, qui Suppl. v. 880. *Λιγυστίας δὲ βάρην οὐχ ὑπερβαρῆ*. Wess.

CAP. XCVII. 3. *ἑῶσι ἐν τῇ Λιγαίᾳ πόντῳ νήσοις*] Diodorus, *ὁμοίᾳ γίνονται ταῖς Κυκλάσι νήσοις* I. 36. ubi plura. *Πόντος* de mari Ægæo recurret semel iterumque, quo de alias. Nunc consideranda quæ de navigatione produntur, (l. 8 seqq.) *ἔστι δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ παρὰ*, etc. Sunt enim, si Latina interpretis amplectaris, a vero alieniora. A Naucrati urbe comoda navigatio, per eum alveum, qui Canobicus cap. 17. quocunque erat tempore Memphim versus: agris Nili inundatione mersis præter ipsas Pyramides pergebatur cursu extraordinario. Itaque Reisk. *ἔστι δὲ οὐ ἑῶσι οὗτος*, ordinaria autem navigatio illuc non fert, uti vertit; Pauw vero, *ἔστι δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ καὶ*, etc. neque sola hæc navigatio est, verum etiam juxta, etc. ut *μαῦρος*, quæ vox tali verborum ordine sæpe deficit, intelligatur. Res ipsa verissima est, conjecturarum arbitrium mihi nunc non sumo. Wess. — Latinam correxi versionem: in Græcis nil mutandum. *οὐκ οὗτος* facile patet accipien-

dum II. 1. de consueta et ordinaria navigatione. S.

CAP. XCVIII. 2. *ἰς ὑποδήματα ἱερίων*] *Ἐξαιρίτως*, quod legitur apud Stephanum Byz. voc. *Ἀνδύλλα*, si Codices exhiberent scripti, hoc uno forsan in loco videri posset vulgatæ voci præferendum, ut data diceretur Anthylla *πρæsertim* in calceos τοῦ αἰ βασιλεύοντος Αἰγύπτου τῇ γυναικί, uxoribus Regum Ægypti, qui sibi invicem succederent. (At nihil est quod in librorum constanti scriptura desideres.) Formulæ sunt usitatissimæ, *οἱ αἰ βασιλεύοντες*: *οἱ αἰ δικάζοντες*: *οἱ αἰ ἄρχοντες*: in lapide Cretensi *οἱ αἰ πόρμοντες* memorantur. (Cf. Lex. Polyb. p. 11.) Recte monuit Guleus, apud Athen. I. p. 33. f. Anthyllam datam dici Reginis *ἰς ζώνας*: quod sane legitur in talibus frequentius: vid. B. Brisson. de Regn. Pers. p. 100. et 133. et Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 62. (lib. I. c. 52.) Quæ Gellio sunt adscripta p. 428. et Xenophontis Κυρ. Ἀναβ. p. 40. ab Hutchinsono, aliis debentur: usum istum præpositionis *ἰς* attigit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1013. VALCK.

Ibid. *ἰς ὑποδήματα ἱερίωντος ἰδοῦσαι*] Persarum istum morem explicuit B. Brissonius Regn. Pers. I. 108. non neglecto Athenæo I. 25. (c. 60. nostræ ed.) qui de Anthylla, sive, ut scribitur Antylla, ἥς τοὺς πόρους οἱ τότε βασιλεῖς, Αἰγύπτου τε καὶ Πέρσας, ταῖς γαμισταῖς ἰδοῦσαι *ἰς ζώνας*, non exiguo, uti adparet, discrimine. (Nec vero ista ex Herodoto citantur apud Athen.) Archander autem (I. 6.) nepos-ne Achæi an filius sit habendus, dubium videtur. Vir Celeb. nepotem putat; Pausanias filium. Ἀρχανδρος, scribit VII. 1. p. 522. Ἀχαιοῦ καὶ Ἀρχινίλης *ἰς Ἀργος ἀφίκοντο* *ἰς τῆς Φθιώτιδος*: ἰλόντες δὲ ἐγένοντο Δαυταῶν γαμβροί. Quare Φθίος Archander ex loco, unde venerat. Memini Φθίον τοῦ Ἀχαιοῦ ex Stephano in Ἑλλάς,

Vol. III.

D d

Archandri patrem Phthium minime Quem tandem sequemur, Pausaniam an Gronovium? Wss.—Potuerat tamen Gronov. auctoritate Stephani sententiam suam tueri. S.

CAP. XCIX. 3. *κατὰ τὰ ἥπου*] Non erat cur hoc spernerem. (Nempe τὰ, quod olim aberat editis, dedere codd. Arch. Vind. Pass. Ask. Paris. B. quibuscum faciunt alii Paris. et F.) Τὰ κατὰ τὰ ἄρα ex schedis, IV. 76.; tale κατὰ τὰ συνθήκων VI. 88., et in MSS. V. 112. nec diversum erat κατὰ τὰ ἰλόνον V. 12. (V. 11 extr.) quod Medic. mutavit. Scripsi quoque (I. 4.) τὸν Μῆνα, τὸν πρ. βασιλ. obsecutus membranæ, et narrationi. c. 4. Wss.

5. *οἱ ἱεῖς ἱλίων, τοῦτο μὲν, ἀπογομφῶσαι*] Et hic ducibus utor MSS.; qui incongruo, quod vulgata post se trahebat, bene medentur. Probe novi, τοῦτο μὲν post pauca (I. 16.) recurrere, quæ repetitio non insolita, sicuti VI. 114. 122. 126. atque alibi. (Scil. huic τοῦτο μὲν, respondet illud τοῦτο δὲ, quod I. 21. legitur: quia vero nimis longum hinc est intervallum, repetitur interim τοῦτο μὲν I. 16.) Major difficultas τὸ ἀπογομφῶσαι urget; cui tollendæ quid Gronovius inpenderit, notata patefaciunt. Pontes, quibus Memphim rex separaverit, non bene disputationi narrationique conveniunt. Quam ob rem Reiskius ex Mediceo inserto καὶ deficere quædam opinatus, τοῦτο μὲν refingit ἀπὸ τι θυρεῶσαι τὸν ποταμὸν καὶ πύσαι τὴν Μίμφιν, oggesta mole, velut foribus oppositis, fluvium exclusisse, et Memphin condidisse. Verum copula illa sublestæ fidei est, damnata a plerisque libris, et propterea inducta. Hesychii ἀποθυρεῖμινος, ἀποκλιμῖνος, foribus exclusum, quales in Comœdiis sæpe commissatores, indicat, et insolente translatione anni accommodatur: mitto citra necessitatem et schedas, addita alia, nec ægre fero doctam

istam operam. Mihi lenior commodiorque videbatur medicina in ἀποστεινυρῶσαι. Docuit Galenus in Hippocrat. de Morb. Vulgar. p. 456. στεινυρῶν Ioni- bus tantumdem esse ac στείνε, et στεινυρῶσαι humorum vias occludere et are- facere, συναγαγόντων ὕδατος τὰς διαόδους καὶ ξηραῖται: nec discrepat Erotiani ju- dicio; στεινυρῶσαι esse ait ἀποστεινυρῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόποι τινὰ, ἐν ᾧ ὕγρασία ἔσται. Erit itaque ἀποστεινυρῶσαι τὴν Μίμφιν, eam sicciorem abducta aqua red- dere, et in artum quodammodo cogere. Quorum utrumque abs Ægyptio rege inchoatum et absolutum fuisse, scriptor exponit. Venerat, ut sollicitis plura so- lent, et ἀποσφειρῶσαι τὴν Μίμφιν in cala- mum et mentem. Sed nolo conjectu- ris indulgere nimium. Viderint periti- ores, et Diodoram I. 50. addant. Wess.—Hæc pererudite, ut solet, Vir longe doctissimus. At tanto nunc non opus erat molimine. γίφρα, ut per- specte Schneiderus in Lexic. monuit, non modo de ponte proprie nominato dicitur, sed et de aggere, ut Iliad. εἰ. 89. Et γιφουρῶν, non modo ponte jungere, verum etiam aggere complere, aut velut aggere obstruere, Iliad. φ. 245. Sic isthmum Pindarus Nem. VI. 67. πόν- του γίφραν, et Isthm. IV. 34. γίφραν ποταμίδα. Quare haud incommode ἀπογιφρῶσαι τὴν Μίμφιν intelligetur jac- tis aggeribus Memphin (a Nilo) seclu- dere, et ab inundatione tutam præstare. Et percommode etiam καὶ particulam probati adjiciunt codices. Scilicet: pu- tares Memphin, utpote ad ipsum Libyæ montem sitam, semper ab inundatione tutam fuisse: sed hoc etiam solum, in quo Memphis condita, opere hominum in sicco positum est, et quidem antiquis- simis temporibus, sub primo rege Me- ne, ut quidem sacerdotes Herodoto nar- rarunt. Verbum ἀπογιφρῶσαι idem Reiskius, qui mutatum voluerat, haud

multo post eadem notione, quam nos probavimus, defendens: “Hanc signi- ficationem, inquit, verbo inesse posse, patet e simplici γίφρα, quod non modo pontem, sed etiam, ut Homero passim, intervallum inter binos quosque aciei ordines notat. Hoc sensu verbum γι- φουρῶν simplex occurrit apud Eusebium in Chronico, ubi de Hadriano sic tra- dit: Ἀδριανὸς ἰχυίμασιν εἰς Ἀθήνας, μετα- βίς τὰ μυστήρια, καὶ γιφουρῶσας Ἐλευσίνα, κατακλονθεύσας ὑπὸ Κηφιστοῦ ποταμοῦ.” Sic ille Vol. III. Animadv. in Græcos auctores, p. 106. S.

12. δε ἀπεργμίνος βίη] Negante adpo- sita voce ab eodem viro clar. (Reiskio) οὐ βίη scribitur. Wess.—Hanc coniec- turam ille in Animadv. editis repetens, intelligit, unde exclusus Nilus non per- luit. Equidem in vulgato nihil desi- dero. S.

CAP. C. 2. ἐν τοσαύτῃ δὲ γενεῇ ἀν- θρώπων] Hoc placuit. Reiskius, dam- natis, quæ Miscell. Lipsiensia habent, refingit, addito pronomine, δὲ ἐκτωκαί- δικα, labore, ut ego quidem censeo, frustraneo. Verius est, τόσῃ τῇ βαβυ- λωνίῃ turbari non oportuisse. De Jose- pho vero quid dicemus aliud, quam hæc negligentissime versasse, reginæque Ni- caulæ sive Nicaulis inpegisse nomen, quo usa numquam fuit: non exagitabo hominem, satis poenarum doctissimo S. Bocharto, Phalegi II. 26. dantem. Wess.

5. τόσῃ ἐν τῇ] Ferri nequit: pristina lectio, τόσῃ τῇ βαβυλωνίῃ, (quam Gron. mutaverat) revocabitur; nisi forte plures libri scripti Mediceo concinant: tum commode scribi poterit: οὐτομα δὲ — τόσῃ τῇ ἐν βαβυλῶνι, Νίσευκτι. VALCK.

10. καποῦν τῇ λόγῳ] Mirifica peperit verbum illud commenta: si et ego aber- ravero, peccabitur intra spem veniæ. Legitur in Gloss. Herod. Καποῦν, ἐν χρήσασθαι λόγῳ καποῦ. Hinc sua trans- sumit Suidas, cujus interpres: “Καποῦν-

ap. Herod. significat novo quodam sermone uti:" absurde. Utilior Hesychii nota: *Καίσιαι, καινῇ χρήσασθαι, καὶ ἱκανίσαι*. De Perillo, qui, Phalaridis iussu tauro inclusus, artis suæ opus terribilissimum primus auspicatus est, ut scribit Valer. Max. IX. cap. 2. ext. 9. Callimachus fragm. cxix. *πρῶτος ἰστέ τὸ ταῦρον ἱκανίσαι*. Ab Herodoto potius *καινῶν* in eundem sensum adhiberi, scilicet: *καινεύμενον γὰρ μὴ εἶκμα περιέμειπες ὑπόγειον καινῶν μὲν λόγῳ, νόμῳ ἢ ἄλλῃ μηχανήσασθαι*: quod fieri curaverat spatiosum conclave subterraneum verbo quidem auspicatum, sed reversa alia fuisse meditatam. Alibi apud Herod. opponuntur *πρόσχημα μὲν καινέμενος, ἐκ τοῦ λόγῳ ἔχων*. Thucyd. VI. 76. *ἴσασιν ἐς τὴν Σικελίαν, προφάσει μὲν, ἣ συνόψεσσι, λαοὶ δὲ, ὅτι σέθεντες ὑπονοούμεν*: in quibus *διατίσις* proximum accedit ad Herodotum *λόγῳ*. In talibus ubique permutantur *πρόφασις* et *λόγος*. Pervulgatæ sunt formulæ, ut apud Latinos verbo et reversa, *λόγῳ μὲν εἶνε λόγων μὲν, βουλόμενος δὲ λόγῳ μὲν τὸ δ' ἀληθὲς· προφάσει, vel πρόφασιν μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς*. Postremum illud Maximo Tyrio restitutum voluit accuratissimus Marklandus, XXVII. 8. ubi minori molimine scribi poterit: *ἐξ ὧν φησὶ μὲν τοῦ ἱερμίνου, τὸ δ' ἀληθὲς ἐξ ὧν καὶ ἄλλους ἀληθεύσαντες*. *ΒΑΙΟΚ*.

Ibid. *ὑπόγειον, καινῶν τῇ λόγῳ*] Præstat ne *ὑπόγειον* an vulgatum, in Grammaticorum est controversia. Operose littem examinaverat Coprogenius, quo de Suidas in *Λεγάσις*. Hic molestum magis est *καινῶν τῇ λόγῳ*. H. Stephani *καινῶν* (in ora positum) alienum prorsus videtur: alii aut *ἱκανισίζων* præferunt, aut *καινίσαι μὲν λόγῳ*, quem fere in modum Sophocles Trachin. 877. *καὶ τι καινίζω στήν*. Editio petrocitur Scholiastes Passien. et *Δέξων* Herodoti auctoris vace *καινῶν*, adscribentes, *τὸ χρήμα-*

σαι λόγῳ καινῇ, et ex illis Suidas: prætexuisse videlicet ædificio reginam novi quidpiam, ut Ægyptios videndi studio adliceret, quorsum etiam vergit Abreschii sententia, Diluc. Thucyd. pag. 67. Fortasse invenietur, cui *καινῶν τῇ λόγῳ*, si color recepto constare non poterit, probabitur. Vide Berglerum in Alciphron. I. 9. Wrss. — Comma, quod ante *ὑπόγειον* e superioribus editt. in nostram transit, rectius deletur. "*Καινοῦ*," ait Reisk. l. c. pag. 107. non satisfacit, neque tamen reperio quod substituiam. Violentam Touprii novationem (Emend. in Suid. P. III. p. 468. ed. Lips., pag. 193. ed. Lond.) *ξυνῶναι μὲν λόγῳ*, ante Borh. adoptans Larcher, suo idiomate sic reddidit, qu'elle déstinait en apparence à des festins. Infinitivum verbi, non accusativum casum nominis substantivi, hoc loco posuisse Herodotum, ex universa orationis structura et ex sequenti verbo *μηχανήσασθαι* intelligitur. Ego, vulgatum scripturam, satis et abunde firmatam videns, in eandem interpretatus sum sententiam, quam his verbis Valla expresserat, per causam quidem novi operis. Sic fere Thucydides III. 82. *καινεύσθαι τὰς διανοίας* dixit, nova in usum vocata esse inventa, novas excogitatas rationes. Nempe regina illa, cameram istam subterraneam extrui curans, nil aliud præ se ferebat, nisi se novum quoddam et insolitum opus moliri. Sed nunc, ubi animadverto ad istam sententiam oportuisse *ποιουμένην* scribi in præterito tempore, non *καινεύσθαι* in præterito, recordorque subterraneam cameram non admodum novum fuisse apud Ægyptios inventum, in eam partem magis inclino, ut interpretationem probem quam Valckenar. in animo habuisse videtur, quamque planius Schneiderus in Lex. expressit: scilicet, præ se tulit regina, inaugurare et dedicare se velle illam

cameram. Consentaneum enim videri debet, *καταὺν* idem atque *καταΐζων* valere. Simplex autem verbum *καταΐζων* vim habere compositi *ἐγκαταΐζων*, (i. e. *καθεσθῆναι*, *καθεστῆναι*, coll. Polluc. I. 12.) testimoniis Callimachi et Hesychii constat a Valck. citatis. S.

15. *ρίψαι ἐς οἶκημα σποδοῦ πλῆν*] Non dissimile Persarum supplicium ex Ctesiae Persic. c. 47. 50. 51. his admo-verunt Corn. Pauw et Abresch. (cf. Valer. Max. IX. 2, 6.) At illud, atrox admodum et crudele, vitæ finem adferebat: Regina in cineres insiliit, *ἄσπες ἀτιμώρητος γίνεσθαι*, quo esset in-punita. An ut poenam, quæ ab Ægyptiis imminebat, voluntaria morte vitaret? (Sic videtur.) an ut sese abderet? Alterutrum sane malim, quam cum Clar. Pauw *ἐς ὄχημα*, in vehicu-lum cinere plenum, sufficere. Redolet enim recentius quidpiam. Wess. — Ad supplicium quod spectat apud Persas usitatum: de homine qui ejusmodi sup-plicio adfiebatur, Ctesias Persic. cap. 48. ait, *εἰς τὴν σποδὴν ἱμβάλλονται καὶ ἀπέλλονται*: rursusque cap. 51. *ἱμβάλλονται εἰς τὴν σποδόν*: et cap. 52. *ὁ δὲ (βασι-λεὺς αὐτῶν) εἰς τὴν σποδὴν ἱκίβαλεν*. Quod vero in anonymi auctoris libello De Mulieribus bellica virtute aut pruden-tia claris, in Bibliothek der alten Lite-ratur, etc. Göttingæ 1789. edito, p. 13. aeq. de Nitocri ita scribitur, *ἑαυτὴν δὲ εἰς ἀσχημὴ τι σποδοῦ πλήρης ἱκίβαλε*, non idcirco sollicitanda constans librorum Herodoteorū scriptura, sed temere ibi *πλήρης* pro *πληρὺς* positum. Cæterum conf. quæ ad c. 140, 3. notamus. S.

CAP. CI. 2. *κατ' οὐδὴν εἶναι λαμπρό-τητος*] Platonis Politic. pag. 188. r. *εἰ περὶ τὰ πολιτικὰ κατ' οὐδὴν γινώσκοντες* ex parte convenit, non omnino. Tentabat Reiskius *κατ' οὐδὴν εἶναι λαμπρότητος*, aut potius *λαμπρότητος ἰχθύμιόν τι*. Quale quidem fulcrum si ad explen-

dam structuram adscisceretur, non ob-luctarer. Potest certe dictio locum tueri, etsi rarior, hujuscemodi præsidio. Lege Abreschii Diluc. Thucyd. p. 690. Wess. — *κατ' οὐδὴν οὐδὴν εἶναι λαμπρότη-τος* legendum commodè suspicatur Be-nedictus in Act. Sem. phil. Lips. II. 289. Videtur tamen stare posse vulga-tum. *οὐδὴν λαμπρότητος*, est nihil splen-doris: *κατ' οὐδὴν*, fere nihil, tantum quan-tum nihil; quod Gallice diceret autant que rien, vel à peu-près rien. Sic *κατὰ* comparationi inservit II. 10, 10. IV. 23, 9. IV. 181, 6. Rursus idem ac fere, circiter, valet II. 145, 13, 15, et 17. VI. 79, 5 seq. Orationis structura similis illa erat, c. 93, 10, *ἀποφράσσουσιν κατ' ὀλίγους τῶν κίχχρων*: ubi quidem *κατὰ* alia no-tione ponitur, ac poemis ibi ad genitivum *τῶν κίχχρων* intelligere *τοσάδε* vel *μέγας τι*, sed rectius ibi pariter rationem construc-tionis hoc modo intelliges, ut statim co-gites *ἀποφράσσουσιν ὀλίγους τῶν κίχχρων*, spargunt granorum nonnulla, tum ac-cedente *κατὰ* ad *ὀλίγους*, spargunt idem-tidem granorum nonnulla, id est, spar-gunt grana minutis portionibus, spar-gunt paulatim grana. S.

[6. *ἑσπεριος δηλώσω*] Vide cap. 149. S.] CAP. CII. 1. *ταῦ ἐπὶ τούτοις γινώμι-νου βασιλείας*] Trecentos et xxx. reges in-telligit, quos ex commentariis nomina-tim sacerdotes adnumerabant, quorum-que postremus Moeris. Diodorus qui-dem Sicul. I. 53. *ἑσπὰ γινώμεις*, septem generationibus, Sesostri Moeride re-centiorem statuit, secutus alios; sed Nostri potior fides et auctoritas, quippe multo vetustioris ac seriem regum et successorum Sesostri ita nectentis, ut bene procedat. Pertinet huc elegans et operosa disputatio Ampl. Bouberii, Dissert. Herod. cap. 7. Jam cum Moeris annis ferme nongentis prius mor-tem cum vita commutaverit, quam He-rododotus in Ægyptum est profectus asp-

13., abierint præterea anni circiter occingenti a bello Trojano ad ejusdem usque tempora, cap. 145. et ab Hercule Alcmenæ filio fere nongenti; consequitur his ex narratis manifesto, Sesostri ne integro quidem seculo ante bellum Trojanum vixisse, æqualem Herculi Alcmenæ filio, vel paullo inferiorem. Plura Jac. Perizonius Orig. Ægypt. cap. 16. Wess.—Neque vero diserte Herodotus ait, proximum Moeridis successorem Sesostri fuisse: neque continuam regni Ægyptiaci historiam scribere constitutum illi erat, sed potiora solum quædam momenta ex illa commemorare. S.

8. στρατὸν πολλὸν τῶν λαβῶν] Aut e contextu τῶν videtur ejiciendum, aut in ἑστῶν transmutandum, quod malim. Ἄσται, ἰγγνίς etiam dicti et ἰγχώριοι, Herodoto sunt indigenæ, lib. II. c. 172. III. 99. IV. 33. et 68. Opponuntur ἄσται et ξίται II. 160. et III. 8. Potuerat Sesostri et in istam expeditionem nobilissimam ξίτους conscribere, nam jam ante sibi subjecerat Arabas et Libyas secundum Diodor. Sic. I. 53. et postea certe peregrinis usus est ad ædificanda templa, quibus inscribi voluit, ὡς οὐδὲς ἰγχώριος εἰς αὐτὰ μιμέσθηναι, eodem teste Diodoro I. 56. VALCK.

Ibid. στρατὸν πολλὸν λαβῶν] Ab Aldo venit πολλὸν τῶν λαβῶν, deditque ansam doctis viris varia machinandi; quorum ego consilium laudare possum, opera non uti. Insititium vocabulum est et nulli usui, meritoque schedarum judicio damnatum. Mox (l. 11.) διωὺς γλίχονταισι περὶ τῆς ἰλιυθίρης corrigitur a Reiskio μαχόμενοισι, sicuti περὶ ἰλιυθίρης μαχισάμενοι I. 95.; neque enim γλίχονταισι περὶ τινος in sermonis usu versari. Atque hoc ego non nego: imo vero τῆς ἰλιυθίρης γλίχονταισι sunt in MS. Ask. VIII. 143. Nec verbum tamen muto, aut præpositionem detra-

ho: potest enim idem videri ac περιγλίχονται, et sunt aliorum, ejusdem notionis verborum, similes structuræ, ab Abreschio conductæ ad Ph. Cattieri Method. p. 86. et Diluc. Thucyd. p. 722. Wess.

11. γλίχονταισι] Tueri voluit in hac sede vir eruditione clarus et humanitate: mihi, quod ipsius pace dictum sit, dudum placuit altera conjecturarum Reiskii, genuinumque videtur, διωὺς μαχόμενοισι περὶ τῆς ἰλιυθίρης: quæ consueta Herodoto est aliisque scribendi ratio, verbo μάχονται similibusque præpositionem περὶ hunc in sensum passim adjungentibus. De multis pauca ponam Herodoti: VII. 135. εἰ ἰλιυθίρης πικρήσαι, οὐκ ἂν δίρασι συμβουλίαις ἡμῶν περὶ αὐτῆς μάχονται, ἀλλὰ καὶ πιλίταισι. V. 2. ἀδρῶν ἀγαθῶν περὶ τῆς ἰλιυθίρης γιοιμένων τῶν Περσῶν: optime Valla, pro libertate strenue pugnantes. Egregium de Græcis Persa testimonium dicit, lib. VIII. cap. 26. οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιοῦνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς Anaximenes, Ion certe, apud Diogen. Laërt. II. 5. μέλλουσι δὲ ἀμφὶ τῆς ἰλιυθίρης ἀπάντων Ἴωνες Μήδοι καθίστασθαι ἐς πόλεμον. Si quando constiterit, quod vix opinor futurum, γλίχονταισι περὶ τῆς ἰλιυθίρης etiam alibi reperiri, levis erit hujus chartæ jactura. Ceterum in gentium bellicosarum regionibus, quas statuit Sesostri, columnæ fortitudinis ipsorum indicem habuerent insculptum αἰδοῦν ἄνδρες; quod, a Diodoro monitum I. 55. non adnotavit Herodotus, memorans tantum τὰ γυναικὸς imbellium columnis indita. VALCK.—At verbum μάχονται, si olim hic positum statuimus, quonam tandem vel casu vel consilio in γλίχονται mutatum fuisse putabimus? Retraxit dictum ipse doctissimus Valck. in Nota ad VIII. 143, 4. et tenendum h. l. γλίχονται statuit, sed abjiciendum περὶ præpositio-

nem. Sed et hoc quo jure facturi essemus, velim scire. Dicamus potius, verbum γλίχισθαι plerumque quidem cum nudo genitivo construi: id autem (quemadmodum aliis in verbis cum eodem casu constructis) fieri per ellipsin præpositionis, quam hic adjectam dedit Herodotus. S.

17. καὶ δὲ καὶ αὐτοῖς γυναικὲς προσηγγασθαι] Josepho placuit hæc narratio, plura inde derivanti, quam necesse erat, lib. VIII. Ant. c. 10, 3. Ferebant olim Margaretham, Danorum fortissimam reginam, simili exemplo in dedecus gentis Sueonum, veluti socordiam exprobrando viris, ea parte, quam in feminis natura tectam voluit, numum signavisse. Quam fabulam docte exploserunt Pontanus, Rer. Danic. lib. IX. p. 544. et Elias Brennerus, Thea. Num. Sueogoth. p. 20. Wess.—In Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. ubi Eustath. in Homer. p. 688. citatur, debebatur p. 668, qui locus in ed. Bæ. est p. 537, 46. S.

CAP. CIII. 11. τῇ ἐλάνῃ αὐτοῦ ἐχθροῖς] Aliter Valer. Flaccus V. 490., quo de dissensu ad Diodori I. 55. Wess.

CAP. CIV. 1: Φαίνονται — αἱ Κέλχαι Αἰγύπτῳ] Hæc ut ambigua admodum examinavit Theo, τῷ δὲ τίθειαι, scribens, ὡς παρ' Ἡροδότῃ ἐν τῇ πρώτῃ τῷ δὲ καὶ Αἰγύπτῳ Κέλχαι, varie aberrans. De libro primo taceo; potest enim amanuensis esse peccatum. Magna culpa hæret in mutato vocabulorum ordine. Wess.—Si αἱ Αἰγύπτῳ præmisso articulo scripsisset Theo, excusari non posset; nunc vero vacat fortasse culpa, nec dissentit admodum a Nostro, cujus de Sesostri et de Colchis famam Apollonius etiam Rhodius secutus est, Argonaut. IV. 272 seqq. ubi in Scholiis nominatim etiam citatur Herodotus. S.

[5. μιζῶν δ' ἱερῶν, etc. Inserenda

h. l. versioni nostræ Latine hæc verba: Putare autem se, dixerunt Ægyptii, esse Colchos de exercitu Sesostria. S.]

10. Φαίνονται δὲ καὶ Σύροι] Lege Gronovii doctam observationem de discrimine τῶν Σύρων καὶ Συρίων. (Σύροι, quando a Syris distinguuntur, proprie Cappadoces dicebantur; Σύροι, Syriæ incolæ, a Mari Mediterraneo usque ad Euphratem. Conf. Adn. ad I. 6, 3. et ad I. 72, 8. cum Var. Lect. ed. S. ad I. 72, 9.) Josephus, Σύροι τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ populares suos intelligens, criminandi occasionem multis obtulit. Nota sunt certamina Ramiresii de Prado, Marshami, Spencerique pro Ægyptiis eorumque circumcidendi more antiquissimo; et pro Judæis Th. Gatakeri, Herm. Witsii, Christ. Wormii de Corrupt. Antiq. Hebr. Vestigiis lib. II. 10. p. 128. et P. Ern. Jablonskii Prolegom. Panth. Ægypt. Sect. VII. p. 18. Est sane Wormii disputatio in carpendo Herodoto nimia; neque ad redarguendum, si requiratur, difficilis. Nec absolvo tamen Nostrum; quem Judæorum familiarem usum habuisse, expiscari non potui. Phœnices Syrosque Palæstinos non neglexit, eos innuens, qui loca regionis maritima habuerunt, quales Philistæi: at hos genitalia circumcidisse, a veritate alienum videtur. Lege Samuel. lib. I. c. xviii, 25. et 27. quæque ibi Jo. Clericus. Hic vero strigilem criticam, asperrime Herodotum radentem et lancinantem, Guil. Jamesoni ex Spicil. Antiq. Ægypt. c. 14. non posthabuissem, si modum servasset. Falli possunt scriptores atque in fraudem ab aliis indui. Dolo malo qui agunt, et consulto, ut alios circumscribant, mentiuntur, boni viri nomine digni non sunt. Herodotum falsa narrantem et rumore deceptum cognovi, mendacem nondum. Eos ego non laudo, quibus volupe est, mortuos rodere,

criminationibusque partim falsis, partim incertis, ut mendacii teneantur crimine, adurgere. Wess.—Consuli, præter alios, de eodem argumento possunt Michaelis, in Moaisch. Recht, T. IV. §. 185. et qui ab illo citantur auctores. S.

18. ἀρχαῖον γὰρ δὴ τι φαίνεται ἴον.] Idem atque superflus ἀπ' ἀρχῆς, ab antiquissima ætate: quod verum esse constat. In Æthiopibus censebantur Troglodytæ, qui omnes παραπλησίως τοῖς Αἰγυπτίοις circumcidebantur, teste Diodoro III. 32. Usi et Homeritæ in Arabia eodem fuerunt ritu, ex quibus hodierni Æthiopes sive Habessinī. Vide Jobi Ludolfi Histor. Æthiop. lib. III. 1. et ejusdem Commentarium. Ἐπιμισγόμενοι Αἰγύπτῳ alii sunt, (nempe populi quos paulo ante nominaverat:) Wess. non Æthiopes.

CAP. CV. 2. ἄνθρωποι μὲν οὗτοι τε καὶ Αἴγ.] Multa Gronov. pro Herodoto. Si liqueret, Ægyptios in lino elaborando, carminando, nendo, diversum quid a ceteris nationibus observasse, uti in textura, c. 35. argumenti pondus caussam magis premeret. Validius est, quod de consimili vitæ instituto et sermone additur. Nollem autem, (l. 9.) καὶ παρὰ τὰν καὶ ἡ ζῆν πᾶσα καὶ, etc. vir Celeb. sublata distinctione, aptasset arte. Perit ita vis ratiocinii ex lino; nec verum est, solos Ægyptios et Colchos linum tractasse. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CVI. 1. Τὰς δὲ στήλας, τὰς ἴσας, etc.] Sic præstat ex scriptis. Mutarunt scribæ, quod ordo verborum insolentior videretur. Sic tamen V. 103. καὶ γὰρ τὴν Καῦτον, πρὸς τὴν οὐ βουλομένην, συμμαχεῖν, — εἴτι σφι καὶ αὕτη προσήκειν. Sophocles Trachin. v. 287.

— Τάρδι δ', ἔστιν ἡσυχία,
ἐξ ἁλίου ἄλκον ἐκρύπτει βίον
χαρῶντι πρὸς σι—

Plura doctissimi viri. I. Fr. Gronovius in

Senecam de Benef. IV. 32. et Jo. Davisius ad Cicer. Disp. Tuscul. I. 24. Wess.—Conf. Adnot. ad I. 86, 36, S.

[8. μέγας πύμνην σπιθαμῆς] *Valla*, magnitudine quinum palmorum; quam interpretationem omnes Herodoti editores, absque animadversione repetierunt. Pariterque Larcherus, un homme de cinq; palmes. Atqui non videtur adeo pusillam effigiem significare voluisse Herodotus; cui parum etiam conveniebat inscriptio per pectus porrecta: nec per se credibile videri debebat, Sesostrem hunc (de cujus ingenio conf. c. 110, 2—5. veluti nanum voluisse effingi. Nec vero id, quod dicentem Herodotum faciunt interpretes, verba ejus declarant: nam quinque palmi non sunt πύμνη σπιθαμῆ, sed πῖντι σπιθαμαί. Ut brevi absolvam. σπιθαμῆ est dimidium cubiti: itaque, quemadmodum v. gr. εἴτερον ἡμιτάλαντον, sunt duo talenta cum dimidio, et ἑξάδομον ἡμιτάλαντον, sex talenta cum dimidio, sic πύμνη σπιθαμῆ sunt quatuor cubiti cum dimidio, sive cum una spithama. Atque ita hunc locum jam ante interpretatus eram, quam concordantem mecum animadvertissem Didymi apud Priscianum interpretationem, de qua supra in Adnot. ad I. 50, 18 seqq. dixi. Conf. item ad I. 50, 12. notata. S.

11. ἐν δὲ τοῦ ὄμου ἐς τὸν ἱστῆρον] Corrigitur ἐν δὲ τοῦ ἐνωτέρου ὄμου, me invito: mox quoque (l. 19.) ἔπαλαι τοῖσι ἡμαῖσι, ex Diodoro I. 55. a Galeo, Pawio, Reiskio. Tu vide Sophocleum hoc, Trachin. 1057. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θιγὰ καὶ λόγῳ κατὰ καὶ χερσὶ καὶ νότῳ μοχθήσας ἰγὺ. Vertebat Cicero liberius, Tuscul. Disp. II. 8. O multa dictu gravia, perpersu aspera, Quæ corpore exantlata atque animo pertuli. Nam, ut in Sophocle καὶ νότῳ μοχθήσας, quæ Davisii conjectura, legerit, vix credo

Ecce aliud et propius quidem Claudiani, Belí. Gildon. v. 115.

Aut ego, quæ terras humeris pontumque subegi.

Quod idem est ac si lacertis dixisset. Non certe ex necessitate Rubenius et Gebhardus scribebant numeris, neque juvenis, uti Barthius. Tuitus Claudianum est Nostri verbis, quæ poetæ in animo fuerunt, vir magnus I. Fr. Gronovius Diatrib. in Papin. Statium c. 23. p. 128. Nunc video, Cl. P. Burmanno, non admodum Gronoviana placere, nec muto dicta. Wess.

16. Μίμνους εἰκόνα εἰκάζουσαι] Antiquissima hæc et prima statuae Memnonia, Thebis erectæ, mentio, qua de P. Ern. Jablonskius singulari Syntagmate pererudite p. 30. Eam vero Sesostri colossum esse, Pausanias auditu etiam acceperat, Atticor. c. 42. p. 101. Negat Noster, nec sine ratione. Πολὺ τῆς ἀληθείης ἀπολείπεισθαι, sive τοῦ ἀληθοῦς hinc habent Procopius Bel. Pers. I. 6. et Agathias Sch. II. p. 38. v. Placuit et Lysiae Or. I. 5. Euripidique, Helen. v. 1262. etc. Wess.

CAP. CVII. 2. πολίας ἀνθρώπου] Tacitum habere non debeo, πολίας, specimen Ionicæ dialecti, Homero toties frequentatum, rediisse pristinam in possessionem. Wess.

11. τοὺς δύο ἐπὶ τὴν πυρὴν ἐκτίειν] Anilis hæc Ægyptiorum fabula. Diodorus insidias regi ad Pelusium structas a fratre insuper haud habuit; de regiis liberis, supra pyram extensis, prudenter tacens J 57. 'Επ' ἐκτίειν (l. 12.) ex indole Ionica Vind. et Ask. Wess.—Nempe (quod in Var. Lect. ed. S. prætermiseram) ante Wess. perperam ἐφ' ἐκτίειν edebatur, sphalmate typographico ex ed. Steph. 2. derivato: scripti nostri codices, puto item alii omnes, verum tenent. Paulo ante, pro καίμεινον, prave κείμεινον est in Arch. et

Vind. monente eodem Wess. in Var. Lect. (ed. S.) S.

CAP. CVIII. 2. τῶν τὰς χώρας κατιστρίψατο] Hæc si abessent, necessaria non censerem. Glossam redolent, ex superiore capite huc invectam. Eadem Pawii suspicio. Mox (l. 3.) ἰς τὰς ἐχρήσατο Reiskius, quæ præpositio in simili verborum ordine sæpe reticere solet. Wess.—Conf. ad II. 95, 8. notata. S.

Ibid. τῶν τὰς χώρας κατιστρίψατο] Totidem atque eadem paulo superius leguntur verba c. 107. quo Sesostri dixerat ἀνάγοντα πολίας ἀνθρώπους τῶν ἰθίων, τῶν τὰς χώρας κατιστρίψατο. Conf. Diodor. Sic. I. 55. V. 58. Hic prudentissimum Regem in vindicta de fratre sumenda scribit usum τῷ ὀμίλῳ τὸν ἱσηγάγιστο: quæ sane sufficiebant: mihiq; adeo multo videtur verisimilius, quæ his prostant subjecta, τῶν τὰς χώρας κατιστρίψατο, e præcedenti capite repetita a lectore, quam ab ipso Herodoto: sed, quæ scripti Codices tuentur, in hoc quidem historico, sæpius luxuriante, perpaucis videbuntur in marginem rejicienda. VALCK.

15. πλατυτέραισι ἐχρίοντο τοῖσι πόμασι] Salsioribus. Πλατὺν, ἀλμυρὸν, Hesychnius. Quam voci potestatem ex Aristotele atque aliis docte vindicavit Is. Casaubonus in Athen. II. 4. (cap. 21. nostræ ed. p. 41. b. ed. Cas.) De Chalcide Dicearchus c. 13. (in Hudsoni Geogr. min. vol. II. p. 19.) hæc ὕδατα ἔχουσα, τὰ μὲν πολλὰ, ἀλμυρὰ· ἐν δὲ ἡσυχῇ μὲν ὑπὸ πλάτῃ, τῇ δὲ χρεῖᾳ ὀσμινὸν καὶ ψυχρόν: Subsalsam aquam verborum series et usus postulat. Namque H. Stephanum, ὑπὸ πλάτῃ corrupte legi atque ὑπὸ πλάτῃ esse debere opinantem, ratio fugit. Wess.

12. ἐκ φριάτων χρεώμενοι] Ne hoc quidem, ἐχρίοντο—χρεώμενοι, videtur Herodoteum, verum potius natum ex er-

rore proclivi describentis: *ἐκ φριάτων ἀρνούμενοι* vel *ἀρυνόμενοι*, ex puteis haurientes, forsitan scriptum fuerat olim. Dubium est, quam verbi formam adhibuerit. lib. VI. c. 119. vulgatur *ἀρύνονται* ἔξ αὐτοῦ, nempe τοῦ φριάτος, ubi ἀρύνονται, aut ἀρυνόμενοι scribi potuit. Quid sint *πλατύτερα πόματα*, vel *ὑδατα πλατύτερα*, disci potest e Casaub. Anim. in Athen. II. c. 4. De Ægypto loquens Plutarch. de Is. et Os. §. 40. *πᾶσι*, inquit, *πηγαὶ καὶ φριάτα πάντα* — *ἀλμυρὸν ὕδωρ καὶ σικρὸν ἔχουσιν*: memorat et Diodorus *ὑδατα* — *σιμερᾶς ἀλμυρῆδες ἔχοντα γῶσιν*, lib. III. c. 39. VALCK.—Ad Aristot. Meteorolog. lib. II. c. 3. T. I. p. 556. D. et E. ed. Duval. provocaverat Casaub. ad Athen. I. c. Vinum vero *πλατὺ* memorans Aretæus, de Cur. Morb. acut. II. 3. p. 101. ed. Boerh. amarulentum dicere videtur; salsum enim saporem quod habeat vinum, nullum equidem novi. Frustra vero fuisse Petri Petiti et Hudsoni operam, quorum ille apud Aretæum *παχὺς* pro *πλατὺς*, hic vero apud Dicaearchum *ὠπύγλυκος* legendum censuit, satis adparet. S.

CAP. CIX. 4. *ἀποφορὴν ἀποτελίου*] Diodori Sesosis devictos Æthiops cōggit φόρους τελίων, ceteras, quas subjugavit, gentes quotannis κατὰ δύναμιν δαροφειῶν, (lib. I. c. 55.) sed de Ægyptiorum ἀποφορῇ tacet Diodorus. Herodoti Codices si variant, vix, opinor constitui poterit, utrum scribendum sit ἀποφορὴν αἱ τελίων, an ἀποφορὴν ὠποτελίων, an quod Medicus præbet, ἀπατελίων: quando singula reperiuntur in talibus. Huc pertinet in Glossar. Herod. Ἀποφορῆ: quod hic tributum notat, τὸ ὑπὸ τῶν ὑπηκόων αὐτῆς ἀρχουσὶ ἀποτελούμενον. Vox quidem Atticis satis est usitata; nam Athenis sic merces dicebatur, quam heris præstabant servi; quam in rem sufficiunt Valesio notata

ad Harpocr. Nunquam tamen, quantum recorder, scriptoribus Atticis ἀποφορὰ tributum illud vocatur, quod Atheniensium reipublicæ quotannis pendebant οἱ σύμμαχοι, quos vocabant, sive αἱ πόλεις, vocabulo minus invidioso dictum σύνταξις. Hoc quum hominibus harum rerum gnaris sit notissimum, mirum est, apud Harpocrat. in voc. Σύνταξις ab Aldo usque per editiones ista fuisse propagata: ἔλεγι δὲ ἐκαστους φόρους συντα. quæ prostant et apud Suidam: quum absque controversia, hunc in modum corrigi debuerant, ἔλεγον δὲ καὶ τοὺς φόρους Συντάξεις: atque ita scribendum etiam apud Etymologum. Sensit vitium Andr. Dounæus, cujus vid. Prælect. in Demosth. Philipp. de Pace p. 118. VALCK.—ἀποτελίῳ receperat Gron. ὠποτελίῳ revocavit Wess. conf. V. 49, 33. 82, 17. 84, 2 et 5. S.

[8. κατὰ λόγον τῆς τιταγμῆς ἀποφορῆς τελίου] Est qui ἀποφορὴν malit: non ego. Intellige μίρας τῆς τιταγμῆς. ἀποφορῆς. S.]

9. δοκέει δὲ μοι ἐντεῦθεν γεωμετρίη, etc.] Duce hac in re Herodoto plerique utuntur, quos Menag. ad Diogen. Laërt. VII. 11. adnumeravit. Suidas in voc. edoctos eam Ægyptios, ait, ἐκ τοῦ ἀπλίτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαμετρίας τῶν χώρων: qui si ἀσάτου τῆς γῆς, aut simile quid scripsisset, rectum fortasse tenuisset. Inventa enim hæc ars est, tempore, quo Nilus, plus æquo crescens, confudit terminos possessionum; ad quos innovandos adhibiti sunt Philosophi, qui lineis diviserunt: inde Geometria dicitur. Sic Servius in Eclog. Virgilio III. 40. Wess.

11. πόλον μὲν γὰρ καὶ γινόμενα καὶ, etc.] Non imprudenter hæc trahit Leo Allatius de Mensura Temp. cap. IV. 34. ut τῶν ὥρων horarum usum et nomen antiquius esse vinceret, ac vulgo doctissimi viri censuerunt. De voce πόλου alia

lis. Pollux IX. 46. *πῶλον* et *ὠρολόγιον* nonnullis idem fuisse, significat. Itaque *πῶλος* prius dicebatur, quod postea *ὠρολόγιον*. Hoc placet Scaligero, et firmatur ad Manilium III. 434. In alia abit, longa et ambigua disputatione, Cl. Salmasius ad Solin. p. 448. Ego cum Scaligero facio. Wess.—Larcherus *γινώμενα* quidem horologium solare intelligit, *πῶλον* vero, coeli quem vulgo polum vocamus. Rectius alii et polum et gnomonem instrumenta h. l. intelligunt astronomica, alterum indicantibus anni vicissitudinibus inserviens, alterum diei partibus. Sane et apud Polluc. l. c. et apud Athen. lib. V. p. 207. f. instrumentum polum est, non coeli cardo. Cæterum conf. Menag. ad Laërt. II. 1. et Bailly Hist. de l'Astronomie ancienne p. 384. S.

CAP. CX. 2. *μνημόσυνα δὲ ἐλπίστο*] Ut donarium forent et monumentum vitati periculi c. 107. memorati. Sic Diodorus I. 57. qui de Dario et mota illi ἀπὸ τοῦ ἱεῖος Vulcani controversia non dissentit. Certe in Coisl. Diodori et Mutinensi Cod. *ἱερὸς*, in aliis *ἐρχιερὸς*, frequenti mutatione, neque injusta, ut alibi monitum. Wess.

[11. *ἰσάναι*. Commodius foret *ἰσάναι* vel *σῆναι*, stare. Nunc ad activum *ἰσάναι* intelligendum *ἰσάναι αὐτὸν ἀνάθημα* vel *ἀνδράντα*. S.]

CAP. CXI. 2. *τὸν παῖδα αὐτοῦ Φερῶν*] Hoc an *Φερῶνα* malueris, parum refert. Eusebio dicitur *Φαραὼ* Chron. p. 7. Diodoro, Sesostris, (sive, ut ille scribit, Sesosis,) titulo paterno. Si verum est, quod aliunde constat, regum Ægyptiorum commune nomen fuisse *παρα* Pharaο, uti in Hebræo codice scribitur, sive *ΦΟΤΡΟ* aut *ΦΕΡΟ*, quomodo Copiatorum vetere sermone; nuncupari utique Pharaο Sesostris potuit, sicuti Pharaο Neco, et Pharaο Hophra, qui

Necos et Apries hac in Musa c. 158. et 161. Wess.

19. *Ἐρυθρὴ βῶλος*] Habet hinc Steph. Byz. in voce. Diodoro *Ἰερὴ βῶλος* et *κώμη*, sive vicus, ipsius-ne an librarii culpa, in dubio est. Minime vero ambiguum, sumsisse omnem istam fabellam lib. I. 59. hoc ex loco. Wess.

CAP. CXII. 4. *τοῦ Ἡφαισθηίου*] Disputabant Grammatici *περὶ τῶν τελευτησάντων*, utrum *Ἡφαιστίων*, an *Ἡφαιστίων*, (quod in Ask.) melius esset: dignaque res visa Eugenio, æquali Imp. Anastasii, ut singulari commentario illustraretur apud Suidam in voce. In Edd. ac scriptis Græcorum libris discordia observatur insignis, modo *Διονύσιων*, nunc *Διονύσιον*, et hoc de genere alia. Copiam ingentem congescit ad Dionis Cassii lib. IV. p. 606. vir eruditissimus. Castra autem Tyriorum (l. 6.) non neglexit Gronov. quibus similia Judæorum castra in Augustamnica Ægypti provincia Notit. Imp. Orient. p. 204. sive *στρατιώσιον Ἰουδαίων*, Josephi Antiq. XIV. 8, 2. Adde infra c. 154. Wess.

10. *καὶ δὲ οἱ ἐστὶ ξύνῃσι* *Ἀφροδ. ἰωνύμιον*] Si foret *οἱ ἐστὶ ξύνῃσι*, etc. uti Reiskius conjicit, *ἰωνύμιον* protectius esset, idemque ac *ἰωνυμία*: alioqui *ἰωνύμιον* (de quo præclare Stankeius in Æsch. VII. Theb. v. 138. et Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. IX. 1.) non movendum. Potuisset et *διακρίθη* se tueri, Ionum augmenta sæpe spernentium aduetudine. Cetera omnia servo, nihil demutans. Vide tamen Miscell. Lips. Vol. VII. p. 639. Wess.—*Ἐπωνύμιον*, i. q. *ἰωνύμιον*, scil. *τὸ ἱερόν*. Etiam Pindarus *ἰωνύμιος* pro communi *ἰωνύμιος* usurpavit, Ol. X. 95. et Pyth. I. 58. S.

CAP. CXIII. 4. *ἰς τὸ Αἰγύπτιον πύλαγος*] Emendat vir doctus *ἰς τὸ Κυρίων πύλαγος*: id Sidonem fluctibus

adspergere, de qua c. 116. neque aliud ac Sidonium esse mare. Factum nolum. Ægyptium mare Plinio H. Nat. II. 68. et Nostro illud est, quod Ægyptum, et utrimque vicinas oras adluit. Neque Strabo dissentit, Carpathium Ægyptio committens, huic Creticum et Libycum, lib. X. p. 748. A. et II. p. 187. in Issico et Pamphylia sitam esse Cyprum, *ἐντάσσουσιν τῇ Λίγυστι πηλάγῳ*. Addit p. 182. D. maris Ægæi sinum *ἐνγκαίμινον* esse *ἐν τοῦ Λίγυπτιοῦ πηλάγῳ*, καὶ τοῦ Παμφυλίου καὶ τοῦ Ἰστικοῦ. Quæ quidem pro Herodoto abunde sunt. Wess.—Strabonis testimonia leguntur p. 488. B. 125. D. et 121. D. ed. Cas. S.

7. *ἐς Ταριχίας*] Ionico flexu Ταριχίας dabunt forte codices. Supra c. 15. *μέχρι Ταριχηίων* legebatur in MS. Galei. Quando nomen est urbis, Ταριχία scribendum censebat Salmasius. VALCK.

8. *Ἡρακλῆος ἱερὸν*] Canobi suburbio Heraclium (Heracleum) ab Herculis hoc templo nomen est in Strabonis XVII. p. 1153. A. (p. 801. B. ed. Cas.) Ipse Hercules in oraculi responso *Κατωβυδὲς* apud Pausan. Phocie. c. 8. p. 830. et ejus cultus in Taciti Ann. II. 60. Jam quæ consequuntur, servos ejus in tutela fuisse docent; quorsum et Hebræos refert, dira Ægyptiorum servitute pressos olim, Paul. Ern. Iablonskius Diss. ultima de terra Gosen p. 101. conjectura admodum incerta. Illud autem *ἵτις ἀνθρώπων* converti in *ἵτις*, uti MSS. lib. IX. 82. plures, posset, nisi tertium Noster casum in similibus adamasset. Loca Herodoti studiosum fugere non possunt, et coacervavit doctissimus Raphaelius ad Epistol. Paulli ad Ephes. I. 3. Porro *ἐπιλάβηται* Arch. non est absurdum. Wess.

17. *τῷ αὐτομα ἦν Θῶνις*] Homero Θῶν, Θῶνις. Ægypti rex Θῶνις est Æliano

Hist. Anim. IX. 21. et Criticis in Nicandri Ther. v. 312. ποῖτæ Θῶνις ἢ ψαμάθωνι ἀδρήσαντο explicantibus de serpente hæmorrhoo, cui Θῶνις a loci rege titulus fuerit. Multo rectius, ut ego quidem censeo, Θῶνις patrius erit casus, et ψαμάθωνι Θῶνις arenosus Thonidis præfecturæ tractus. Wess.—Apud Diodor. Sic. I. 19. Θῶνις est oppidi maritimi in Ægypto nomen. S.

CAP. CXIV. 11. *ἴνα εἰδῶ ὅ τι ποιεῖ καὶ λίξῃ*] Nolo tot membranarum obniti. Alioqui ἴνα εἰδῶ defendi potuisset. (At εἰδῶ saltem scriptum oporteret.) Tale Sophoclis Œd. Colon. 943. *λίξας, ὡς εἶδῶ τὸ πᾶν εὐ χάριν διὰ ἧς θάσσον*? (v. 889. ed. Brunck, ubi quidem εἰδῶ ex MSS. recepit Editor.) et Ciceronis pro Arch. c. 8. vidi hunc dicere. Critici præterea ad Nicandri Theriaca. *ἱερῷ οἷα λίγυς*, exemplum *αἰσθήσεως ἀντὶ αἰσθήσεως* ponunt, non neglectum a Barthio in Statii Theb. II. 100. Adde Cl. Oudendorpium ad Lucani I. 255. Wess.

CAP. CXV. 13. *ἵσται ὅτι ἀνίμων ἦδη ἀπολαμφθῆναι*] In simili fluctuum et ventorum procella receptius *ἐπιλαμβάνεσθαι* est. Sic VIII. 118. *πλείοντα δὲ μιν ἄνιμον Στρυμονίην ἐπιλαβεῖν*; et VII. 170. quibus hanc ad rem locum contribuit Cl. d'Orvillius in Chariton. p. 269. Aliud Platoni placuit Phædon. p. 58. B. *ἵταν τύχῃσι οἱ ἄνιμοι ἀπολαβόντες αὐτούς*; et Philostrato Heroic. c. 19. p. 741. *καὶ ἄνιμοι τὴν καὶ ἀπολάβουσι*; ubi Salm. et Gruter. *ἀποβάλλουσι*, nulla urgente causa. Vide ibid. p. 748. et Uraniam Nostri c. 108. Wess.

17. *παρὰ τοῦ*, etc.] Hic egregia codicis est Medicei lectio, *παρὰ τοῦ σινου τοῦ ξείνου τὴν γυναῖκα ἤλθης*. VALCK.—Formula istius, *παρὰ γυναῖκα ἔχοντα* vel *φονεῖν*, et similitum plura ex Nostro exempla congessit Gronovius. In his V. 70, 4. II. 66. 8. II. 111. 14. III. 69, 22. IV. 1, 15. VI. 68, 7. S.

19. *οἷται ἔχων ἰακλίφας*] Placet elegans Reiskii conjectura, *οἷται λειχίων ἰακλίφας*. VALCK.—Potuerat medium vocabulum (*ἔχων*) sine damno abesse, uti c. 118. *τὰ οἷται κλίφας*, si per MSS. stetisset. Cl. Reiskius *οἷων* aut *λειχίων* ejus in locum sufficit, non utique ignarus Herodoto verbi et participii istius usum in deliciis fuisse. Memini ad superiorem librum nonnulla posuisse. Vidi nunc Alcідamantis Declam. in Palamed. p. 186. (in Reiskii Oratorib. Græc. vol. VIII. p. 72. seq.) In præcedentibus (ad verba *σπερὰ τοῦ*, etc.) erudita Gronovii exstat opera. Wess.—Conjecturam istam neutiquam necessariam, idem Reiskius in Animadverss. editis silentio pressit. Quamnam Adnotationem ad superiorem librum positam hic spectaverit Wesselingus haud scio, nisi illa sit quæ ad I. 37, 7. refertur, ubi de periphrastico præterito agebatur, quale illud est *ἀποκλήϊσας ἔχουσ*, et similia complura. At hoc quidem loco diversa ratio est: nec enim tam juncta intelligi debent *ἔχων κλίφας*, quam *οἷται ἔχων*, nempe *οἷται ἔχων αὐτὴν*: quemadmodum *ἐρχομαι ἔχων* est adfero: et *ἀφαιμι ἔχων*, aufero, proprie ab eo mecum sumens; similiaque alia satis obvia. S.

26. *ἰς ἄλλην τινὰ μεταρριζισθῆναι*] Arch. *μεταρριζισθῆναι* singulare est, neque recorder de navigatione, aliorum instituentia, simpliciter collocari. *Μεταρριζισθῆναι ἐν τῷ πλάγι* Thucyd. VII. 16. et *μεταρριζισθῆναι τὴν ναῦν ἐν τῷ πλάγι*, Philostrati Vit. Apoll. VI. 12. p. 250. et alia de hoc genere, non bene respondent. *Μεθορμιζισθῆναι* haud sprebit Euripides Medææ, v. 255. et 443. sententia tamen translata. Wess.

CAP. CXVI. 1. *Ἐλίνης μὲν αὐτὴν ἀπῆν*, etc.] Syllaba repetita scriberem *αὐτὴν τὴν ἀπῆν*. Helenam Euripidis legerat, ni fallor, Herodotus. Herodotea certe Philostrato obversabantur

de Helena scribenti, tum alibi, tum præsertim in Heroicis, p. 694. VALCK.—Sæpe vero post *οὗτος* et hujus declinata articulum omittit Noster, quem Atticus scriptor non neglecturus erat. S.

4. *ἰς δ' ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ*] Vallæ Latina, in quem (sive ex Gronovii correctione, in quod) eum transtulit, incongrua sunt, et turbas cient. Reiskius *ἰς δ'* aut delendum, aut in *ἰς τέλος* conversum voluit, me invito. Verti debuerat, quare eum missum fecit sive neglexit: supra I. 115. *οὗτος δὲ—λόγον ἔχει οὐδὲνα· ἰς δ' ἔλαβεν τὴν δίκην*, quapropter poenas dedit. Wess.—Possis *ἰς δ'* intelligere quasi esset *ἰς δ' ἀπὸ τοῦ*, quod respiciens, quo respectu, i. e. qua causa. S.

5. *δὴλον δὲ, κατὰ γὰρ*, etc.] Distinguit scribitque Reiskius: *δὴλον δὲ· κἀκεῖνα γὰρ ἰσθίοντι ἐν Ἰλιάδῃ (καὶ οὐδ' αὖτ' ἄλλῃ ἀνισθίοντι ἰουστὸν) πλάττει*, etc. cui de punctatione non admodum refragor. Guil. Budæo Comment. Gr. Ling. p. 418. (p. 806. extr. et seq. ed. 1548.) eadem fuit animi sententia. Agnosco præterea *κἀκεῖνα* et *κατὰ* in membranis permisceri nonnunquam, cujus nullum hic quidem vestigium. Mihi *κατὰ* ex Ionum et Nostri sermone non diversum aliudve ac *καθὰ*. Id si probes, non eget tali auxilio Herodotus; nedum ut dictum intelligas pro *κατὰ δὴλον δὲ ἰσθίοντι* etc. uti Abreschius Diluc. Thucyd. p. 794. suspicabatur. Wess.—Scilicet olim post *αὐτὸν* non incisa erat oratio; recte vero comma interposuit Wess. Equidem cum Reizio, ut suaserat Reiskius, verba ista (*καὶ—ἰουστὸν*) parentheseos signis inclusi: intelligoque etiam, commode me facturum fuisse, si *δὴλον δὲ* cum paulo majore distinctione scripsissem. Jam *κατὰ* haud dubie Iowica specie ponitur pro eo quod communis lingua *καθὰ* vel *καθ' ἃ* est, atque idem fere ac *ὡς* sonat, ut, quemadmodum, prout, quatenus, sicut I. 208, 3. II. 6, 3. III. 86, 1. pro quo alibi *κατὰ τὰ* ait,

qua de formula ad II. 99, 3. dictum est. Ad ne sic quidem difficultate caret h. l. sermonis consecutio: nam ab hac particula *κατὰ* incipit protasis quaedam, cui quæ respondeat apodosis haud satis adparet: quare etiam Reiskius in Notis MSS. ad Wess. missis *κατὰ* in *κατὰ* mutandum censuerat. Ego vero, quoniam *κατὰ* idem atque *ὥς* valet, videntum puto, ne ait simillima hujus structuræ ratio atque illius, cujus plura exempla ad I. 58, 7. congressi: nisi quod pro infinitivo, qui ibi in elliptica apodosi ponitur, hic dein ait *ὥς ἀπειρίχθη ἄγων*, quod quidem perinde est ac si dixisset *ἀπειρίχθηναι ἄγοντά*. Quæ si cui minus placet ratio, dicendum fuerit cum eodem Reiskio in Animadverss. editis ad hunc locum p. 108. "Apodosin verborum *κατὰ γὰρ ἰσότητι* esse demum in illis "verbis, quæ infra leguntur, (l. 23.) *ἐν τοῦτοις τοῖσι παῖσι δηλοῖ*, etc. hoc sensu: "nam secundum illum modum, quo "fictos a se errores Alexandri exposuit; "(nusquam autem se retractat)—illo "itaque modo illisque verbis declarat "sibi non ignotum fuisse Alexandri ad "Ægyptum appulsum." Miratus sum vero, de verbi *ἀπαρδιζω* usu, et de notatione qua illud hic accipiendum, a doctissimis Interpretibus, et in adstruendo rariore verborum usu aliqui diligentissimis, nihil hoc loco notatum reperiri. Nam verissima quidem videtur Vallæ interpretatio, nec usquam alibi retractat, quam omnes etiam tenuerunt interpretes, eadem puto ratione qua Gallice se retracter usurpamus, id est, diversum vel contrarium dicere ejus quod semel diximus. Atqui nullum alium vel Nostri locum vel alius cujuspiam scriptoris aut legere memini aut prolatum reperio, quo ista notione usurpetur hoc verbum: et apud Nostrum quidem non modo lib. V. cap. 92, 97. longe diversa notione positum est, verum etiam hoc

ipso loco Guil. Budæus, a Wess. citatus, sic interpretatur "et nusquam alibi "se ipsum revocavit, id est, nusquam id "iterum dixit." Pariterque H. Stephanus in Thes. T. III. p. 517. f. "se "ipsum revocavit, pro iterum idem "dixit." Schneiderus vero in Lexic. crit. alterum Herodoti locum citans, hunc quidem silentio prætermisit. Cæterum eandem famam de Helena in Ægypto retenta, non Trojam a Paride abducta, secutus est Euripides in cognomine fabula. Conf. Fabric. ad Sext. Empir. VII. 180. S.

9. *ἐν Διομήδους Ἀριστίῃ*] Auctoritate Codicum destituto non requirentur ista. Sunt subjecti versus ex Iliad. Z'. 289. et seqq. *Διομήδους Ἀριστία* vocabatur a Grammaticis Ilias E'. in qua meminit in transcurso Poëta Alexandri, naviumque architecti Pherecli: sed hoc nihil ad Herodotum facit, Homerum etiam alibi commemorantem, nusquam tamen appellationes, quibus Homerei carminis diversas insignivere partes Grammatici. Primus forte Plato meminit *Ναυίας* Odyssæ in Minœ p. 319. d. Ceterum in Ægypto permansisse Menelaum censuit Dion. Chrys. Or. XI. p. 188. c. atque id ipsum obscurius indicatum ab Homero. VALCK.—Non patitur constructionis tenor, ut abjiciantur ista verba. Iliadis librum quintum sequioris ætatis Grammatici *Διομήδους Ἀριστίαν* inscribentes, sexto libro alium titulum fecerunt. Intelligi autem par est, antiquitus carmen illud, quod *Διομήδους Ἀριστία* inscriptum erat, sextum etiam librum esse complexum. Conf. Wolfi Proleg. ad Homer. p. CVIII. et Heynii Obs. ad Iliad. Z'. 289. et ad s. princ. S.

[15. *ἐν Ὀδυσσεῖ*] Odyss. δ'. 227 seqq. et 351 seq. S.]

CAP. CXVII. 1. *Κατὰ πάντα*] Cum his non cohæret *δηλοῖ*. Lineola tantum

adjecta scribi posset: Κατὰ ταῦτα—δὴ-
λον, ὅτι οὖν Ὀμήρου τὰ Κύπρια ἰστιάσται:
Ex istis versibus, postremo potissimum
loco, manifestum est: δηλοῖ servari po-
terit, si scribatur: Καὶ ταῦτα δὲ τὰ ἰστία,
καὶ τοῖς τὸ χωρίον. Sed nimis forte sus-
piciosus in Herodoto miror equidem
τὸ χωρίον. Veterum loca quæ dicimus,
recentiores inprimis Philologi Græci
non tantum ἰήσεις, et χεῖρες, et μαρ-
τύρια dicebant, sed etiam χωρία, vel
τόπους. Sic sæpe Scholiastæ et Eusta-
thius: item Athen. XV. p. 671. r.
Ἀρίσταρχος ἱερογύμναιος τὸ χωρίον. Luci-
an. T. II. p. 17. (Quomodo conscr.
Hist. c. 12.) τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, libri,
quem scripserat, locum: in Act. Ap.
Lucæ vii. 32. ἡ περιχρὴ τῆς γραφῆς,
locus est de istis, quæ γραφικὰ χωρία,
S. S. loca vocantur in Epist. Ignatio
inscripta p. 99. τόπον habet et alibi Lu-
cas Eu. rv. 17. Sed neutrum hunc in
usum adhibitum inveni apud Scripto-
res, qui rebus Græcorum florentibus
viguerunt, ubi Poëtarum excitant an-
tiquorum loca, præterquam hic ap. He-
rod. et in uno loco Xenophontis Ἀσπον.
II. (c. 1, 20.) p. 429, 35. Illic Epi-
charmi trochaico: Τῶν πῶτον παλαιῶν
ἡμῖν πάντα ἐλέγχι οἱ Διοί: (quo modo
scribendum e Stobæo p. 198, 48.) sub-
jiciuntur ista: καὶ ἐν ἄλλῃ δὲ τόπῳ
φησὶν Ὡ ποτηρὶ, μὴ τὰ μαλακὰ μῶϊο, μὴ
τὰ σκληρὰ ἰχθῆ: quæ, nimium vexata,
trochaicum etiam optimum efficiunt.
Sed si qui Socratis supersunt amatores,
hos rogo, Socrati-ne congruant ista vel
Xenophonti, an recentioris ævi Philo-
logo, qui ad priora totam illam perio-
cham καὶ ἐν ἄλλῃ δ. σ. φ. Ὡ. σ. retu-
lerit? VALCK.—Valckenarii conjectu-
ram secuti Reiz. et Borh. l. 2. δῆλον ὅτι
οὖν Ὀμήρου ediderunt; et ex Reiziano
exemplo δῆλον, me imprudente, in nos-
tram transiit editionem. Cujus novatio-
nis in Var. saltem Lect. (ed. S.) mentio-

nem facere debueram; nam δηλοῖ, con-
sentientibus MSS. omnibus et editis,
tenuerat Wess. tenuitque etiam pru-
dentissimus Schæfer. Nec vero, cur
mutaretur, idonea caussa fuit: nam si
haud ita commode, ut paulo ante, (c.
116, 23.) intelligi h. l. posse putare-
mus, δηλοῖ Ὀμηρος vel ὁ ποιητὴς, declarat
poëta: nihil impediēbat, quo minus
idem verbum hic intransitive et imper-
sonaliter acciperemus, clarum est, ad-
paret, quemadmodum IX. 68, 1. ac
fortasse etiam alibi: similiterque διδίδει,
II. 134, 15. III. 82, 15. et ἰδύλαται
apud Xenoph. Memorab. I. 2, 32. et
Cyrop. VII. 1, 30. Jam, quod ait
καὶ τοῖς τὸ χωρίον, et hic locus, intelli-
git Larch. cum Valck. duo versus pos-
tremo citatos, sic vertens: "Ces vers du
Poëte, et principalement les deux der-
niers, prouvent," etc. Atqui Homeri-
cos illos versus de Menelao in Ægypto
retento opportune quidem præmisit
Herodotus narrationi isti sacerdotum
Ægyptiorum, quam cap. 118. et seq.
relaturus erat: nec vero ex eisdem
versibus, præ reliquis quos ante adpo-
suit, maxime efficitur id, quod hoc
cap. de Cypriorum carminum auctore
obiter ostendere vult. Itaque τοῖς τὸ
χωρίον, si modo genuina Herodoti hæc
verba sunt, intelligi debet ille Poëtæ lo-
cus, quem proxime Herodotus extre-
mo capite superiore respexit, quem ito-
rum paulo post diserte indicat, nempe
locus ex Iliade citatus, quo memoratur,
Alexandrum cum Helena, per vastum
mare oberrantem, ad Sidonem adpulis-
se. Sed, ut dicam quod sentio, etiam
ego valde dubito, Herodotum χωρίον
dixisse locum ex auctore quodam cita-
tum; nec vero idcirco cum Borheckio
totum hoc cap. cxvii. suspectum habeo:
sed scire velim, an omnes veteres codi-
ces h. l. duo ista verba τὸ χωρίον ag-
noscant: denique videndum puto, ne

ipsa hæc duo verba temere alim adsuta intrusaque fuerint; quæ si cum Schæfero abjiceremus, percommode fluere oratio: *Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἴσια καὶ τῶς οὐκ ἦσαν, ἀλλὰ μάλιστα, δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὁμήρου*, etc. Ex eisdem versibus etiam hoc maxime adparet, etc. S.

5. *ὡς αἰεὶ τι πνύματι χρησάμενος*] Videtur poetæ τῶν *Κυπρίων* dictionem expressisse. Notissimum est Sophoclis jucundum illud, *Philoct.* v. 822. *Ἔπν' ἰδύας ἀδαῆς, ὅστις δ' ἀλγίων ἰσῆς ἤμιν ἴλως*. Belle vero Noster concludit, Homero τὰ *Κύπρια* ἴσια perperam transscribi, quod factum ab aliis novimus. Verus auctor in dubio est. Aristoteles *Poët. Art.* c. 16. Dicæogeni τὰ *Κύπρια* tribuit; alii Stasino, quemadmodum Schol. ad *Iliad.* A'. 5. aut Hegesiae, vel Halicarnassensi cuidam, sicuti apud Athenæum *XV.* 9. (c. 30. nostræ ed. p. 682. ed. Cas. conf. eundem Athen. *VIII.* 334. b. c. et *Animadv.* ad utrumque locum.) qua de re docte Th. Rykius *Dissert. de Italiciæ Colon. Prim.* c. x. p. 446i et eo duce usus Jac. Perizonius ad *Æliani Var. Hist.* IX. 15. Sit-ne ἴλιος Ἑλάσσων vitæ Hom. c. 16. idem ac τὰ *Κύπρια* poemata, quæremus opportuniore tempore. Wess.

CAP. CXVIII. 5. *ἰς τὴν Τυνηρίδα γῆν*] Sic melius et scriptoris more et Corintho quoque. Sic τὴν *Μιλυάδα γῆν* I. 173. τὴν *Μηδιὴν γῆν* IV. 12. τὴν *Λιολίδα γῆν* Edd. VI. 8. τὴν *Ἰλιάδα γῆν* VII. 42. ut plura ne congeram, dixit. Wess.

12. *μὴ μὲν ἔχουσιν Ἑλίην*] Est cui μὴ μὲν adridet, quo modo in Theophylacto Simoc. lib. II. 16. *ὡχρόου ἔκρη τὸν Βουβῶν περιτάξιν, μὴ μὲν ἀναιρίν*. Neque deficit, *μὴ μὲν ἔχουσιν* corrigens. Neutrum necesse erit, si, quod G. Corinthus adseverat, (*Dialect. Ion.* §. 62.) *μὴ μὲν* Ionici sit commatis, sicuti est II. 179. (et sæpe alias.) Wess.

CAP. CXIX. 5. καὶ Ἑλίην ἀπαθίαν πακῶν ἀπὶ λαβῆ] De Helena, Trojamine fuerit asportata ab Alexandro, an in Ægyptum, magna inter veteres discordia. Cum Euripide *Elect.* v. 1280. Herodotus quadam ex parte facit, *Πρωτίως γὰρ ἐν δέμῳ "Ἡκυ ληποῦς" Ἀγυπτον οὐδ' ἦλθε Φρύγας*. Adduntur de simulacro Helenæ, quæ hic præterit, uberiusque enarrantur in Tragici Helena. Quare veritas non prorsus constat observationi *περὶ τοῦ ἰδύλου τῆς Ἑλίης* Eustathianæ, *τεύσαντες ἵς ὧν καὶ Ἡρόδοτος*, in *Iliad* r'. p. 397, 45. (p. 301, 24. ed. Bas.) Wess.

8. *ἱστομάς σφιν ἰστίης*] Plutarchus de Malign. *ἱστομάς ἰστίης*, quod in Lexica translatum durat: at error Plutarchi aut librariorum est. Simili Noster in re, atque ut venti placarentur, VII. 191. *τίλος δὲ, ἱστομάς τι ποιῶντες*. Valia de haruspicina, quæ exsectione fieret, accepit. Et multis sane in sacris *ἱστομάς* ad sanguinem eliciendum, frequentabant superstitiosi veteratores. In Luciani *Asin.* c. 37. circumforanei deæ Syriæ sacerdotes *τοῖς ἔφισιν ἰτίμοντες τοὺς πῆχυν*. Talis venefica anus τὸν *βραχίονα ἱστομοῦσα* Heliodori *Æth.* VI. p. 293. et antistites Baalis I. Reg. xviii. 28. præterque ceteros fanaticus, sive Dianaticus, graphice a Maximo Taurinensi *Serm.* XXXII. Tom. IV. *Anecd. Muratorii* p. 100. descriptus. At scelerosum magis, humanasque victimas, puto innui. Quæ quidem religio, inopia et horribilis, in Ægypto ἀνάσις erat, c. 45. Apud Græcos non insolita: Virgillii *Æn.* II. 116. quis ignorat? Sanguine placastis ventos et virgine cæsa. Sanguine quærendi reditus. Quibus et H. Stephanus, mecum sentiens, usus fuit *Thes.* T. III. p. 1401. Aliis *ἱστομα* et *ἱστιμν* de inferis: quorsum Critici Apollon. Rh. I. 587. a Porto haud neglecti, respexerunt. Wess.

11. *ἰπὶ Λιβύης*] Ἰπὸ ἰπὶ Λιβύης legitur in

Herodoteis Plutarchi T. II. P. 857. a. Utrumvis scribi potuit, *ἄχρισται φεύγοντα* *ητοι ἐπὶ Λιβύης*, vel *ἰδὺ Λιβύης*: hoc, quia Herodoteum est, sincerum arbitror; alterum natum ex interpretamento; licet *ἰσὶ* cum casu secundo magis etiam in motu frequentet Herodotus, quam alterum *ἰδὺ*. VALCK.

CAP. CXX. 11. *οὐτ' ἔστι ὅτι οὐ δύο, ἢ τρεῖς*] Cultius hoc: alioqui et prius *οὐκ* subprimendum, fatente viro Celeb. Monuit etiam Reiskius. Ceterum hanc Herodoti disputationem examini Ang. Maria Riccius submisit, modesto et placido, Diss. XL. in Homer. p. 217. Tom. II. Est in omni eo genere, cum prisci scriptores in partes abeunt, libera arbitrandi optio, atque id, quod unicuique propius vero censetur, amplectendi. Habet Herodotus veterum haud paucos consentaneos, in his maxima ex parte, uti obiter monuit, Euripidem; neque illi adsensum Libanius negavit Declam. I. p. 189. Secuti et alii fuerunt, ad testimonium a Jo. Alb. Fabricio vocati in Sexti Empirici lib. VII. adv. Mathem. p. 427. Plures Homeri amor et studium in diversa compulit. Controversia ipsa in ambiguo hæret, incertis fulta conjecturis. De Chrysostomo Dione dico nihil: discrepat ejus caussa. WESS.

19. *καὶ πρεσβύτεροι, καὶ ἀνὴρ*] Exsulant hæc e Med. et Ask. quorum negligens silentium Gronovio persuasit, ut pro subpositiciis ferrentur. Mea multum dissidet sententia: namque luxa et hians erit oratio, ea si auferantur; vetant præterea MSS. in quis Passionei Cardinalis codex, par Mediceo. Hectorem autem natu et virtute Alexandro fuisse priorem, qui Homerum novit, obliviscetur nunquam; neque latuit eruditissimo viro, cupide nimis, quod in mores obierat, Schedis Florentinis faventi. WESS.

27. *ὅπως πανωλερίη*, etc.] Deo minus indignam opinionem suam Herodotus opposuit sententiæ Poëtæ veterrimi, qui cecinerat *τὰ Κύπρια ἔση*, quemque supra (c. 117.) Homerum esse negabat. Istius Poëtæ Jupiter, ut terram incolarum onere prægravatam levaret, *ἐν πυνυίναις προπιδίσειν Σύνειτο κουφίσαι ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν*, 'Ριπίσας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιακοῖς: in Schol. ad Hom. Iliad. A'. 5. Hanc et alibi sententiam sequutus est Euripides et in Helena v. 39. seq. Quæ habet Euripidea similis argumenti Strabo IV. p. 279. A. (p. 183. D. ed. Cas.) suspicor e deperdito dramate repetita. Euripidis studiosissimo Chrysippo Philosopho non displicuit ista ratio, cujus e lib. III. de Diis verba quædam exhibet Plutarchus T. II. p. 1049. a. Homines Jupiter iste tanti faciebat, quanti Appii illius cæci filia, quæ, Gellio teste Noct. Att. X. 6. utinam, inquit, reviviscat frater, aliamque classem in Siciliam ducat, atque istam multitudinem perditum est, quæ me male nunc miseram convexavit. VALCK.

CAP. CXXI. 4. *πίνσι καὶ εἰπὼσι πόνχων*] Hoc malui, non ignarus poëtarum usu, sed metri ob leges, *εἰπὼσι* celebrari. Recurret II. 130, 134, 175. invitis Codicum tabulis. At hoc perquam leve. Protei regis successor (qui Rampsinitus Nostro) Diodoro Remphis I. 62. audit; Rhamses, si Marshami valeat opinio, Tacito Ann. II. 60. Verum quæ de Rhamse Tacitus et ejus per Africam Asiamque expeditionibus et ablatis inde manubiis, in Rampsinitum non quadrant, in Sesostrim optime, quem quoque in Ramse latere, Henr. Valesius et Jac. Perizonius Orig. Ægypt. c. xvii. 348. conjecterunt. Duo autem illa Rhampsiniti simulacra et scriptoris orationem Gronov. præclare, illustravit. WESS.—At, quod ad illud

tranda duo illa simulacra spectet, nihil equidem in Gronovii Notis reperio, nisi quæ de codicis Medicei scriptura monuit, quem ille secutus est, et nos cum illo et cum Wesselingio. Tum vero de formula *πρὸς βασιῶν* monet, potuisse perinde *πρὸς βασιῶν* scribi, quemadmodum mox *πρὸς νότον* in accus. casu legitur. Sed amat nempe Herodotus variare orationis structuram. conf. ad I. 202, 15. notata, p. 204. Jam quod ad rem pertinet: qui a septemtrione stabat colossus, is meridiem (puto) spectabat, eo-que æstas salutabatur: qui a meridie stabat, is septemtrionem spectabat, adeoque hyems vocabatur: non vice versa, ut a nonnullis video accipi. S.

10. *τῶν ὄντων ἐπιγραφόντων*] Videlicet τὰν ἀρχῶν aut τὸ ἐπὶ τῶν, sicuti III. 142. Etsi autem egregii hoc in verbo MSS. sint Med. Ask. et Pass. majore in laude forent, si *ἐπιγραφόντων* obtulissent, quemadmodum I. 7. Adsolet enim Noster, popularium suorum assuetudine, in passivis hunc modulum, quamquam sono asperiorem, præferre. Lege Eustath. in Homer. p. 159, 41. (Iliad. p. 393. med. ed. Bas.) Wess. — Recte quidem *ἐπιγραφόντες ἔχον τὴν ἀρχὴν* scribitur I. 7, 10. a præ. *ἐπιγράφω*. Recte vero item h. l. *ἐπιγραφόντων* (i. q. *ἐπιγραφόμενων*) a verbo *ἐπιγράφω*, quo usus est Noster, haud admodum dissimili notione I. 123. 5. et IV. 3, 2. S.

14. *τῶν λίθων* — *ἵνα ἐξαίρετον*, sive *ἐξαίρετόν*] Hinc corrigi fortasse poterit Charax apud Schol. Aristoph. ad Nub. v. 508. ubi Agamenes et Trophonius in Elide *σταμίον χερσὶ πατισιύσαντων ἀνθρώπων, ὃ παταλίψαντες ἄρδον λίθων*: scripserat ne *ἢ παταλίψαντες ἀνέμεστοι λίθων*, *κατὰ εἰσιόντας ἱλισσονται τῶν χερσάτων*? ut *ἀνέμεστοι* dixerit lapidem non coagmentatum, *τὸν ἐξαίρετον ῥηθῆναι* Herodoti, vel *ἐξαίρετον*. In

eadem historia Pausan. IX. p. 785. *ἐποίησαν ἑκατὸν τῶν λίθων εἶναι ἵνα σφίσις ἀφαιρῶν κατὰ τὸ ἐντός*. Quæ narratur apud utrumque simillima sunt in universum fabulæ Herodoteæ de thesauro Rhampsiniti: qui, Diodoro *Ῥίμφις* dictus, ob opes sordide coærcervatas *ὁ βασιλεὺς ἀλλ' οἰκιστὴς ἀγαθὸς* audiebat. Ex Herodoto videntur a Græculo quodam repetita atque in Agameden Trophoniumque translata, e quo sua hauserint Charax et Pausanias. Hi nihil habent, quo paulo post τὰ μέτρα illustrentur: instrumenta filiis pater probabiliter dedit, quibus lapis sic potuerit ceteris interponi, ut coagmentatus videretur: qualia dici potuerunt *ἄρμεστοι*. Quod scribit Herod. (I. 35.) *πάγας* — *πρὸς τὰ ἀγγήια* — *στυῆς*, Characis Dædalus, qui in Elide degebat exul (αὐτὸς legerim, pro *ἱπποῦς*) *παγίδας ἵσθησιν*. Pausaniæ Hyrieus *ἵσθησιν ὑπὲρ τῶν ἀγγήϊων πάγας*. Furum alterum Herod. τῇ πάγῃ scribit *ἰσχεῖσθαι*: Agameden Pausaniæ *ὁ δισμὸς πατιύχι*. Characis *παγίδας περιπασὼν Ἀγαμέδνης ἀναιρίζεται*. Clar. Ernesti reponit *αἰρῶνται*. Tandem ob eandem, quam tradit Herodotus, rationem apud Pausaniam et Characem furto proximus illaqueati fratris caput amputat. VALCK.

25. *δοῦναι τὰ μέτρα αὐτοῦ*] In Miscell. Lipsiens. Vol. VII. p. 640. convertuntur τὰ μέτρα in τὰ τιμῆματα sive indicia et lapidis notas. Non arbitror, necesse fuisse. Callidus et furax senex exemtilis lapidis indolem, situmque liberis exposuit, tum, ne errarent, quæ ejus mensura, et qui termini. Ita μέτρα θαλάσσης in Oraculo I. 47. et passim alia. Wess.—Puto consulto τὰ μέτρα scripsisse Herodotum; scilicet mensuras, non solum ipsius lapidis mensuram, sed mensuram distantiarum ab imo ædificio et ab utroque latere. S.

[32. *καταλείπειν*] Herodoti stylo con-

venientius fuerit κειλισμένον, quod probati præferunt codices. Cf. ad I. 186, 11. S.]

35. πάγας προστάξαι ἐργάσασθαι] Simili in narratione Pausanias IX. 37. p. 784. ἴσταναι οὖν ὑπὲρ τῶν ἀγγέλων — πάγας. Sic enim tono mutato oportebat, et bene Kühnius. Ipsa vero illa de Agamede et Trophonio fabella a deo Herodoteis respondet, ut ejus struendæ ansam præbuisse videantur. Certe Pausanias, ut sæpe adsuevit, Nostri dictionem expressit. Adde Schol. in Comici Nub. 508. Wess.

42. ὅπως μὴ αὐτὸς — προσπαλίσαι] Hoc melius. Solet ὅπως et ὅπως ita instrui, quamquam correctoribus sæpe aliud placuit, sicuti paullo inferius; et c. 120. Habet, quæ hoc adfirmant, Rich. Dawes Miscell. p. 228. Wess. — Bene et h. l. προσπαλίσαι, et dein l. 55. ὅπως — ποιῆσαι, in futuro indicativi, quia subjunctivus futuro tempore caret, sive illud simile habet indicativo. Recte vero item c. 120. 26. ὅπως — ποιήσωσι in aoristo. S.

43. τῷ δὲ δόξαν] Τῷ δὲ δόξαν Arch. non inprobum. Inferius c. 148. δόξαν δὲ σφί, et frequenter apud alios. Euripides Suppl. 129. ἰδίᾳ δοκῆσάν σοι τόδε: et Heraclid. v. 187. Wess. — At, δόξαν si legeres, abesse debebat consequens καὶ particula. S.

49. ἀποριύμενον δὲ μιν, τὰδε ποιῆσαι] Errarunt librarii Arch. et Vind., Valamque in præcipitia egerunt. Nam quod Vind. edit, id mihi hic fuisse olim ἀποριύμενον δὲ μιν τὰδε, τὰδε, etc. innuit: repetitum enim vocabulum, ut subprimeretur alterum, occasionem dare potuit. Sane Euripideum ἡπόρημαι τὰδε, ab Henr. Stephano productum adsimile est. Vide ejus Thes. T. III. p. 169. Wess.

58. χαλιπῶς λαμβάνετο ἡ μήτηρ] Tot scriptis obniti non sum ausus, tan-

toque minus quod λαμβάνεσθαι reprehendendi notionem haud recuset. Ut nihil tamen dissimulem, pæne adcedo Abbati Geinozio, verba omnia ἡ μήτηρ τοῦ περιούσιου παιδὸς ex glossa derivanti. Posuit paullo ante τὸν τοιοῦτον παῖδα. Cui bono hæc iteratio? Turbatur præterea insititiis ordo et structura sermonis, filium spectantis: tum autem ὡς χαλιπῶς λαμβάνετο passiva erit potestate, cum acerbius acciperetur. Verum, omnibus contra euntibus membranis, hæc tango magis, quam adsevero. Wess. — Nec subjecti orationis in proximo membro mutatio turbare nos debet, nec verborum quorundam paullo ante positorum repetitio: nihil in his inest quod a stylo Nostri abhorreat. Tum χαλιπῶς λαμβάνεσθαι τινὸς proprie est duro modo aliquem prehendere et tenere, i. e. aspere premere, acriter instare, pressim urgere. S.

64. ποδιῶνας αὐτὸν λίαν ἀπαμύνον] Inprudenter Ionicam speciem ultimo detraxerunt Med. et Pass. Vide I. 199. IV. 98., quæ Gronovii tamen acumen flectere haud valuerunt. Ποδιῶνας ἀσπῶν Valla verterat pedes. Sunt hic, et in oraculo quod regi Ægeο quondam redditum traditur, utrium petioli sive prominulæ partes: ὁ τοῦ ἀσπὸς προίχην, Scholia in Euripid. Medeam v. 679. explicant. At hæc occupavit eruditissimus Paull. Leopardus Emend. VII. 13. Wess.

74. ἰσιδύναι αὐτοῖσι τῶν ἀσπῶν ἰνα] Bene memini ἀλέξιά σφιων αὐτῶν I. 73.; hic locus aliam seriem postulat. Προγαγίσθαι in ea schedarum discordia potius habetur. Pausanias IX. 5. πασιλθὼν δὲ ἐς διαφορὰν προέχθη: et c. 8. προέχθησάν ποτι ἰσὺς μίθης ἐς ὕβριν, sæpeque alias. Junge Vit. Homeri c. 21. Post pauca (l. 79.) Aldinum καὶ ἰσὺς αὐτοῖσι καὶ ἄλλοις τῶν ἀσπῶν, satis utique protectum nunc, haud sprevi. Idem,

Aldum tamen prætereuntes, viri doctissimi Corn. de Pauw, Reiskius et Abreschius conjectando divinarant. Wess.

83. τῶν φυλάκων ἐπὶ λύμῃ, etc.] Sic ἐπὶ λύμῃ, contumeliæ causa III. 14. et Sophocl. Elect. 1201. Similem ignominiam legatis Davidis inposuit Ammonitarum regulus, Chanun, belloque occasionem dedit, II. Samuel. 10, 4. Durat in hanc ætatem apud Arabes et Turcas contumeliosum poenæ et injuriæ genus, quo aut barba vellitur aut ex parte raditur. De Arabibus testem fero Abulpharaium Hist. Dynast. IX. p. 186.; Turcarum consuetudines exponit Ism. Bullialdus ad Hist. Byz. Ducaë, c. 15. Wess.

90. παῖσαι ἐκ' οἰκήματος] Hic et cap. 126. errantem Vallam corrigit L. Bos. Oba. Crit. c. 2. vid. Anim. in Ammon. p. 177. Sæpenumero peccarunt interpretes in hac voce, velut in Charmide Platonis T. II. p. 163. v. Isæi Or. V. p. 58, 15. ubi παῖστο ἐν οἰκήματι et ἀπὸ τοῦ οἰκήματος ἀνίσταται redduntur ab interprete p. 457. domi mansit, et e domo discessit: in Dionis Chrys. Or. XL. p. 494. c. et Or. VII. p. 127. d. paulo ante facta mentio fuerat οἰκημάτων ῥυπαρῶν: ut μικρῶν οἰκημάτων ap. Athen. V. p. 220. d. οἰκημα περιικὸν dixit interpres Ezech. xlv. 24. In Origene contr. Cels. I. p. 50. scribendum puto, ἀπὸ οἰκήματος αὐτὸν μετήγαγεν, deleta voce nihili ἱερίου, nata e στίγους vel τίγους, quam vocem adscripserant e lib. III. p. 152: locum tentarunt Boherellus, Menag. et Davisius. Recentioribus τὸ οἰκημα passim τίγους dicitur vel στίγους. De puero cujus esset interrogatus Diogenes, acerbo lusu Τριγιάτης ἔφη. Laërt. VI. 61. VALCK.

Ibid. παῖσαι ἐκ' οἰκήματος] Ex Val- læ Latinis domi: oportuerat in lupana- ri ut cap. 126. ubi par ejusdem lapsus,

notatus a Jo. Taylor ad Marm. Sand- vicense, pag. 59. et pridem a Th. Galeo. Censui autem Aldinum atque aliorum τὴν sufficere, neque accessionis incremento ex Med. indigere. Wess. — Conf. ad II. 86, 1. notata. S.

98. ἀποταμόντα ἐν τῇ ὤμῃ τὴν χεῖρα] Postulant hunc ordinem scripti Codd.; χεῖρ pro brachio ponitur, ab humero in extimos digitos porrecto, sicuti apud Homerum et brevi post. Amplius est, neque alienum tamen, de Scytharum crudelibus victimis τῶν — ἀνδρῶν τοὺς διξιοὺς ὤμους πάντας ἀποταμόντας σὺν τῇσι χεῖρσι ex lib. IV. 62. Wess.

99. ὡς τοῦ βασιλῆος τὴν θυγατέρα] Non recuso eam hic formulam, alibi fortasse. Aristoph. Plut. 242. ἦν δ' ὡς παραπλήγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχῃ: Joseph. Antiq. XVIII. 8, 4. Judæi εἰσέ- σαι ὡς τὸν Πιτράμιον: et Alciphron I. 28. cum Bergleri observatis. Jam quod Gronov. ad II. 115. εἰσλόντα δὲ ἐς τοῦ βασ. τὴν θυγατέρα eo nomine pro- scribit, quod eo nihil magis obscenum videatur, laudare non possum. Adeo- ne sui oblitus Polybii fuit, qui XV. 24. (XV. 26, 1. nostræ ed.) ἐς ταύτους εἰσῆλθε μετὰ τοῦ βασιλέως. Apollodori II. 4, 3. de Perseo, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλείαν, et S. Lucae Actor. xvi. 40. εἰσῆλθον εἰς τὴν Λυδίαν, de Paulo Apostolo et Sila? Lege adnotationes ad illa Lucae Cl. Alberti. Wess. — Gronovianum ὡς cum aliis etiam Borh. tenuit: et pulcre quidem novi, amare hoc Atticos scriptores. Ego vero ἵς revocare eo minus dubitavi, quod nusquam alibi citra controversiam ὡς pro ἵς vel πρὸς usurpatum Nostro memini reperire, licet subinde codex unus et alter istam præferat particulam, ut I. 116, 3. II. 155, 24. 147, 15. III. 140, 5. S.

CAP. CXXII. 3. τὰ μὲν νῦν αὐτῇ] Hæc et vicina, ingeniose tractata, in Jo- seph Pharaonem accommodare tentat

juvenis eruditus Dan. Szathmari, in Dissertat. Franequeræ nuper divulgata de Pharaonibus; alea cum Cerere ludere, eamque vincere, vel ab illa vinci, nihil aliud esse judicans, quam Cererem almam et fautricem, vel vicissim inimicam experiri. VALCK.

4. καὶ μὴν πάλιν ἀπεικίσθαι] Cum scripserit in prægressis τὸν βασιλῆα ζῶν καταβῆναι κάτω, quidni recipimus ex MSS. πάλιν ἄνω ἀπεικίσθαι? Mihi, ne redeat, impedimento Athenæus est, vocem negligens: tacent etiam schedæ aliæ. Quæ vero post nonnulla (l. 8.) in Codd. οὐ μὴν εἶναι sive εἶσι, διὰ ταῦτα ἔστ. mediis neglectis, specimen sunt aberrantium ob iteratas easdem voces librariorum, neque morari Virum CL. debuerant. WESS.

12. ἰς ἱερὸν Δήμητρος] Mox denuo τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος, quod cupidum non retrahet, quo minus ex Vind. et Arch. ἰς Δήμητρος recipiat. Specta lætitiā Gronovii ob Medic. ἰς Ἀμφιάρεω VIII. 134. et hoc Comici Thesmoph. 231. ἰς τὸ τῶν Σιμωνῶν Διῶν. Alia sciens prætereo. Id ex St. Bergleri indicio obportunum est: in Darsania, Indiæ urbe, mulieres stamen vestis in jugali extendere, detexere et desecare uno die: Dionysius in Bassaricis, Ἐνθάδε πῶπλα γυναικίς Αὐτῆμαρ προκίωσιν, ἰφ' ἰστοπέδων σπένδουσιν Αὐτῆμαρ δ' ἰσάμονται, καὶ αὐτῆμαρ ἱρύσαντο: sic postrema, in Steph. Δαρσάνια manca, explevit Falkenburgius ad Nonnum eleganter: aliter Salmasius in Capitolini Pertinac. c. 8. WESS.

CAP. CXXIII. 6. ὡς ἀνθρώπου ψυχῇ ἀθάνατός ἐστι] Eodem Ægyptios honore Clemens Alex. mactat Strom. VII. pag. 752. Ciceronem si audimus, Pherecydes Syrius primum dixit animos esse hominum sempiternos, Disput. Tuscul. I. 16. quo de philosopho plane

diversa, uti Ciceroni adscriptit Davisius, litteris Tatianus, prodidit Orat. ad Græc. cap. 41. Et nunc certe ejus oratio illud præfert. Ego vero non dubito de transpositis, amanuensium errore, Tatiani verbis. Scripserat de Pythagora, Εὐφροβος γιγνῆσθαι φησιν, τοῦ Φερικύδους δόγματα κληρονομῶς ἰστί· ἢ Ἀριστοτέλης τῆς ψυχῆς διαβάλλει τὴν ἀθανασία. Liquida res est ex c. 5. ubi Pythagoræ Φερικύδους sive Pherecydis τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν contribuit, nusquam Aristoteli, ne quidem apud alios. Atque hæc Tatiani causa. WESS.

10. τὴν περιήλυσιν δὲ αὐτῆς, etc.] Optime MSS. et Gronovius. Περιήλυσιν Edd. exprimere apta est nugas Judæorum recentioris ævi, plus quam poëticas, ἡμερῶν ἡμερῶν sive animarum rotationes perque cavernas volutationes apud Buxtorfium Lex. Thalm. p. 439. et Windetum de Vita Functorum Statu Sect. V. p. 80. quæ nihil ad Græcos et Ægyptios, quod equidem sciam. Notabilius Ask. περιήλυσιν præbebit specimen, si quidem apud Stobæum idem semet reperisse et περιέκυλιν esse posse, Is. Vossius ad libri sui marginem monuit. Non sane κύκλιν, ἀνακύκλιν, κύκλιν in animarum ista transmigratione spernebant. Mihi tamen Stobæi amatori et Herodoteorum vestigatori, locus ille latet. De codicis Ask. scriba adseverare possum, περιήλυσιν voluisse, & et sæpius conmutante. Recte autem Noster Ægyptiorum et Græcorum, ejusdem opinionis popularium, sententiam explanavit, nuper ab amico et discipulo Ger. Guil. ab Oosten de Bruyn V. Cl. Dissert. de Philosoph. Gentil. Doctrina Morali p. 104. egregie explicitam adsertamque. Id porro admonitione non eget, ex Græcis Pherecydem et Pythagoram a Nostro spectari potissi-

mun, architectos in ea gente μιτιμψυχώσις. Conf. Nemesium de Nat. Hom. c. 3. p. 82. Edit. Oxon. Wess.

CAP. CXXIV. [3. ἰς πᾶσαν κακότητα ἰλάσαι] Potest ἰλάσαι, ut fecere interpretes, intransitive accipi, ut idem fere valeat ac ἰλθῖν cap. 126. 1. atque ita κακότης pravitas, nequitia, intelligi debet. Poesis vero etiam active accipere, supplendo φίας vel ἐν Ἀλγυπτῶν, ducere, præcipitare: tuncque κακότητα et h. l. et cap. 128. 2. et κακῶσθαι c. 133. 12. perinde et pravitatem interpretari possis, coll. c. 133. 8. et calamitatem, coll. c. 129. 4. S.]

5. πρῶτα μὲν φίας θυσίαν ἀπὶρξαι] Quod olim legebatur θυσίαν τουτίων, merito displicuit. Cl. Reiskius πασίαν sufficit, Abreschius θυσίαν. Ego schedis jubentibus induxi. Fortasse variatum in vocibus fuit, his θυσίαν, illis τουτίαν, videlicet ἱερῶν, edentibus. Similes διπτογραφίαι passim se produnt. Ceterum in regum successione Diodorus I. 63. in alia abit et hunc Cheopem adpellat Chemmin sive Chembim. Wess. — Τουτίαν mendosam fuisse suspicor sinceræ vocis θυσίαν scriptionem; quæ contextu debuerat expelli, altera recepta. Mycerinus postea dicitur cap. 129. τὰ τε ἱερὰ ἀνοῖξαι, καὶ τὸν λίθον — ἀνῴναι πρὸς ἱεργὰ τε καὶ θυσίας. VALCK.

15. τῆς μὲν γὰρ μῆκός τις, etc.] Hoc verius arbitror. Superius cap. 41. περιμετρὸς δὲ αὐτῆς τις σχοῖνοι ἰνία: et I. 163. ἡ περιδὸς οὐκ ὀλίγοι σταδίοι τις: tum I. 93. IV. 85. etc. Omnia autem hæc viam, qua lapides clivum versus trahebantur, signant. Bene memini, Diodorum aggeris ejus vestigia I. 64. nulla agnoscere, et Jo. Gravium opinionis consortem habere, Pyramidograph. p. 119. sed et hunc manifesti erroris et negligentiae nuper culpam sustinuisse, inpactam a Fr. L. Norden Itin. Ægypt. p. 95. de Pyramidibus multa sol-

lenter commentato. At ea quæstio huc unice non pertinet. Wess.

. 18. ταύτῃ δὲ δὴ τὰ δίκαια ἵτια γινίσθαι] Aggeri sive viæ: namque ad Pyramidem qui referunt, longe a vero deflectunt. Quæ his apta et nexa sunt, καὶ τῶν ἱερῶν τοῦ λόφου, etc. in Laurentii Latinis turbata mire sunt: dederat, Illic decem annos fuisse etiam consumptos in subterraneis conclavibus in colle, supra quem Pyramides stant. Sed purgari ista poterunt, modo cetera bene habeant. Rem paucis lustremus: docetur extremo cap. 125. multum temporis in cædendis lapidibus, multum in trahendis fuisse contritum: præterea καὶ τὸ ὑπὸ γῆν θρυγμὰ ἰργάζοντο οὐκ ὀλίγον χρόνον, sive cavernas subterraneas haud exiguum temporis spatium abstulisse. Consequens inde est, ut decem anni struendo aggeri sint inpensi. Jam τὰ ἐπὶ τοῦ λόφου opera indicant, ejus clivi solo et superfici ei admota, ut tantæ molis Pyramides solidius fundarentur et hærent: ad hoc, τὰ ὑπὸ γῆν οἰκήματα cavernæ sive conclavia sunt, destinata regis Cheopis conditorio, c. 127. Quæ quidem si veritati, ut mihi persuadeo, respondeant, manca hæc narratio et defecta videtur. Deest temporis intervallum, quod molitiones illæ desiderabant. Id vero sine MSS. præsidio quis finire ausit? Scriptor ipse his machinationibus οὐκ ὀλίγον χρόνον, constitutorum annorum forte ignarus, contribuit. Atque hæc mihi satis sunt liquida. Malo nunc, quid aliis in mentem venerit, interponere. Corn. de Pauw conjicit, καὶ τῶν ἱερῶν τοῦ λόφου — καὶ τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων, τὰς — τοῦ Νεῖλου ἱσαγαγόν, ἵτια οὐκ ὀλίγα. Sic orationem belle decurrere, et genitivos καὶ τῶν ἱερῶν, etc. καὶ τῶν ὑπὸ, etc. conmode, uti superius, δίκαια μὲν ἵτια τῆς οἰδοῦ, procedere. Jo. Jac. Reiskii conjectura est: ταύτῃ δὲ δὴ τὰ δίκαια ἵτια γινίσθαι, χωρὶς τῆς ἀναβιβάσεως τῶν λίθων ἐπὶ τὸν λόφον

—καὶ τῶν ὑπὸ γῆν, etc. Ibi, in via paranda, consumptos esse decem annos, absque opera lapides in illum clivum —attollendi, et absque structuris subterraneis. Equidem, ut adparuit, animi pendeo. In partes eundi si quæ necessitas adsit, mallet minore molimine, *πᾶριξ καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου*—καὶ τῶν ὑπὸ γῆν, et eam quidem in sententiam, quæ superius posita fuit. Statim τὰ ἰσχυρίετο *Θύκας* Cl. Pauw, cui non adstipulor. Wess.

19. τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου] Sed ἐπὶ τοῦ λόφου stabant ipsæ pyramides, in quarum maximam anni sunt insumpti viginti. Nullus etiam nexus apparet inter ista et τῶν ὑπὸ γῆν *οἰκημάτων*. Scribi potuit ab Herodoto: τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, ἐπ' οὗ ἰστᾶσι αἱ *πυραμίδες, οἰκημάτων*: et ad ista, τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, adjici: τῶν ὑπὸ γῆν et sequentibus, ubi de Chephrenis agens Pyramide c. 127. οὔτε, inquit, ὅστις οἰκήματα ὑπὸ γῆν, οὔτε ἐκ τοῦ Νείλου διώρυξ ἦκε ἰς αὐτήν. VALCK.—Substituta, præeuntibus MSS., *τι* particula, (l. 18.) in locum vulgatæ olim *δι*, omnis evanuit difficultas, qua premebatur hic locus. Quod vero consentientem librorum scripturam *καύτη* cum Reizio in *καύτης* mutavi; videri id quidem necessarium potuerat ob præcedens *τῆς ὁδοῦ*, quo refertur hoc pronomen: atque etiam haud raro a librariis terminationes *α* et *η* temere cum *ας* et *ης* permutatas novimus. conf. Var. Lect. (ed. S.) II. 16, 9. III. 80, 11. Sed potuit etiam Scriptor, post interpositam parenthesin, mutare superiorem orationis structuram, et eadem nunc uti constructione (paullo etiam commodiore) qua mox dein utitur, ubi ait, *τῇ δὲ πυραμίδι*, etc. Quare suam in sedem repositum dandi casum *καύτη* velim. S.

[24. καὶ ὕψος ἴσον. Si vera hæc est scriptura, Herodotum, æqualem statuentem pyramidis hujus altitudinem la-

titudini laterum baseos, plurimum fefellit opinio. Mensura enim altituinis perpendicularis, adcuratissime haud ita pridem inita, reperta est 448 pedum, 2 pollicum; latitudo vero baseos pedum 728, teste Grobert. in Description des Pyramides de Gizèh, p. 57. et 65. S.]

CAP. CXXV. *πρώσας*] Aldus et scripti Codd. hunc in modum: *Homero et Grammaticis πρώσας*. (Sic vero et nostri codices Herodotei.) Fuerintne scalæ murales, in urbium expugnationibus muris adponi solitæ, apud poetam, magna rixa est. Vide Hesychium in voce, Tzetzen ad Lycophron. v. 291. p. 38. et Eustath. in Iliad. p. 903. (p. 863. ed. Bas.) Hic sunt Pyramidum quædam eminentiæ, graduum formam representantes, sive *ἀναβαθμοί*, quod H. Stephani non fugit sollertiam, Thes. T. IV. pag. 1300. Mox (l. 5.) *χαμάθιν* justissimum est. Moeris: *χαμάθιν Ἀττικῶς, χαμόθιν Ἑλληνικῶς*: ubi docte vir præclarus, nuper tristi fato, florente ætate, raptus, Jo. Piersonus pag. 409. in Plutarchi Quæst. Gr. p. 296. *ε. χαμαῖθιν* ad eam etiam normam refingens. Wess.

[3. *ἤγειρον τοὺς ἐπιλοίπους λίθους*] In altum tollebant reliquos lapides; scilicet politos illos lapides, quibus universa pyramidis superficies ita oblecta erat, ut gradus, quos modo dicebat Herodotus, non amplius conspicerentur, sed ut quæque pyramidis facies unum continuum atque læve planum inclinatum referret. Cæterum de toto hoc mirabili monumentorum genere utilia multa, quæ vel ad illustranda vel ad confirmanda ea quæ ab Herodoto memorantur valent, diligentissimus Larcher ex doctorum Itineratorum, Pococke, Shaw, Norden, Savary, aliorumque commentariis collegit; cum quibus interim, dum Magnæ Descriptionis Ægypti, Napoleonis auspiciis edi cœptæ, ea pars publici juris fuerit facta quæ hoc argumentum tractabit,

conferri merentur Abd-Allatif, in opere supra jam a nobis. laudato, Relation de l'Egypte cum Notis Sylvestri de Sacy, et quem paullo ante laudavi Grobert. Nobis in universa hac opera Herodoto dicata id maxime ac fere unice fuit propositum, ut, quid ille scripserit, quam diligentissime inquireremus, mentemque et sententiam scriptoris quanta maxima possemus fide interpretaremur. S.

13. Ἐξισωθήσθ' ὃν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς] Displiquerunt hoc ordine scripta Corn. de Pauw: ἰναὶ τὰ κατώτατα αὐτῆς πρῶτον· μὲν τὰ ἄ, etc. non sine errore. Ἐκωνηθήσθαι nostri Scriptoris ac aliorum consuetudine perhibentur, quibus ornandis et absolvendis ultima manus inponitur. Primum itaque Pyramidis superiora, tum descendentes reliqua perpoliverunt. Antea I. 164. τὸ μὲν δὲ τῷχος — ἔξισωθήσθαι. et II. 175. V. 62. Dio. Cass. de Statilio Tauro et ejus amphitheatro lib. LI. p. 527. καὶ ἔξισωσιν τοὺς ἑαυτοῦ τέλει. Philostrate. Heroic. XIX. 4. pag. 732. καὶ ὅπλα ἔξισωσιν αὐτῶν. Wess.

17. ὅσα ἱς τοὺς συρμαίνον] Supra c. 88. συρμαίνον, raphanorum succus ad ventrem purgandum: hic raphani sunt, Plinio Hist. Nat. XXXVI. 12. praeunte. Vide ad Diodori I. 64., et Herodotum ab eo expressum cognosces. Post nonnulla (I. 25.) ἄγον restitui, ut I. 70. atque alias: interpunxi praeterea levius; nam ἄλλον δὲ adheret τῷ, οὐκ ὀλίγον χρόνον artissimo nexu, ut quisque videt. Wess.

24. [ἄλλον δὲ, ὡς ἰγὰρ δοκίμω, — οὐκ ὀλίγον χρόνον] Intelligo minus adcurate haec me interpretatum esse, nec minus multum temporis; quum debuisssem, aliudque haud exiguum tempus. Dixerat cap. 124, 18. decem annos insumtos esse muniendae viae, transportandis lapidibus, et conficiendis aedificiis subterraneis: quare quæsi potest, prae nunc

indefinite dicat tempus haud exiguum, et cur adjiciat, ut equidem puto. Nempe significat sese existimare, insuper etiam rationem habendam esse temporis cædendis lapidibus in lapidinis insumti. S.]

CAP. CXXVI. 7. ἰν' αὐτοῖς ἔργου] Suspicio ἰν' male repetitum et syllaba praecedenti, scribendumque: ἔκαστος δὲν αὐτῇ ἰνα λίθον τοῖς ἔργοις δωρίσας, pro ἰς τὰ ἔργα: quomodo loquitur etiam alibi. Nam neminem futurum puto, qui ἔργα nobis e quaestu mulieris voluerit interpretari? καταπαρεῖν ἰν' τοῖς ἔργοις (Diodor. I. 64.) eximie dicuntur, qui in pyramidibus exercebantur fabricandis. VALCK.

CAP. CXXVII. 3. Χιφρῆν] Diodoro (l. c.) Κιφρῆν: addit, aliorum sententia non fratrem, sed filium fuisse, nomine Χαβρύν, sive, ut MSS. Χαβρόν, Χαβρυαίν. Quæ mihi scriptionis discrepantia, non longe ab Arch. et Vind. recedens, digna animadversione est. Utra verior et melior sit, dicere non possum, ut nec Perizonius valuit Origin. Ægypt. c. 14. p. 270. Wess.

8. ὁ ποταμὸς ἰς τὴν ἰστίαν, ῥέουσα, etc.] His sanitas non constat. Id constat, canalem describi, per quem Nili aqua, interiores pyramidis magnæ sive Cheopis cavernas influens, insulam in qua regis ejus sepulcrum, circumluebat ambituque suo efficiebat. Redibit fortasse suis verbis color, si punctione adhibita ac molli auxilio corrigatur, ῥέουσα δὲ ἐκ ποδομημαίου αὐλῶνος ἴσα νῆσον περιέρρει, fluens per structum canalem introrsum insulam circumfluit; cui favet emendationi Arch. et Valla, et c. 29. ἰν' αὐτῇ νήσον περιέρρει ὁ Νεῖλος. Stat et hac a parte Reiskius. Alio usus est remedio Pavius, qui quidem ῥέουσα διὰ ποδομημαίου δὲ αὐλῶνος, νῆσον περιέρρει: ut posterius finem indicet, in quem canalis erat structus et aqua per Pyramidem ducta:

si quis malit tamen δι' οἰκοδομημένου αὐλ., huic obniti detractat. Ego in supra depositis adquiesco. Wess. — Commode Strothius Ægyptiacor. P. I. p. 107. verba δι' οἰκοδομημένου — Χίτων parentheseos signis inclusit. Sed cum his etiam præcedentia, inde ab illis ταῦτα γὰρ ὄν, in parenthesi posita intelligi debebunt. S.

[10. λίθου Αἰθιοπικοῦ ποιήλου] Vide infra, ad c. 134, 3. S.]

11. τισσερέκοντα πῶδας ὑποβάς, τῆς ἰσίου, etc.] Participia ὑποδείμας et ὑποβάς carent suo verbo; quod quidem aderit, ubi οἰκοδόμησι formabitur ex οἰκοδομῆς cum H. Stephano: hærebit tamen labes quædam et macula in τῆς ἰσίου ταῦτο μέγας: namque hæc Chephrenis pyramis haud æquabat magnitudinem alterius sive Cheopis, quod supra scripsit clarissime. Elui mihi menda posse videbatur olim, hoc modo: τισσερέκοντα ὑποβάς τῆς ἰσίου τὸ μέγας, ἔχομεν — οἰκοδόμησι, xl. pedes infra alterius magnitudinem degressus, contiguam magnæ Pyramidi extruxit. Nunc in dictionis genere adhæreo, vereorque, ut a lacuna locus sit immunis. Reiskius, mihi de omissione concors, τῆς ἰσίου κατὰ τὸ μέγας ratione magnitudinis minorem altera faciens, malebat: Corn. de Pauw τισσερέκ. π. ὑποβάσαν τὴν ἰσίου, ταῦτα μέγας, ἔχομεν — οἰκοδόμησι, Pyramidem alteram, quadraginta pedibus depressiorem, ista magnitudine, extruxit, etc. ταῦτα μέγας locutionem esse, genium Herodoti ex asse respirantem. Ego vero dubito, nec persequor cetera. Wess. — Οἰκοδόμησι, quod H. Stephanus jam commendaverat, adoptavi cum tribus post Wess. editoribus. Cur vero ὑποβάς aut in ὑποβάσαι cum Reizio, (cujus conf. Præfat. p. xvii.) aut cum Schæfero in ὑποβάσαι mutaremus, nullam equidem causam potui exputare. Si ὑποβάσαν dedissent

libri nonnulli, perapte ὑποβάσαι τῆς ἰσίου inferiorem, depressiorem altera, significaret. Sed eadem notione ὑποβάς etiam (scil. rex) nullo incommodo dant libri omnes, xl. pedes de alterius pyramidis altitudine remisit, xl. pedibus infra alteram substitit. Potuerat porro τὸ μέγας scribere Herodotus: sed eandem in sententiam paulo etiam significantius est τὸν τὸ μέγας, quod ad eandem (i. e. parem) magnitudinem spectat, non nisi xl. pedibus infra eam substitit. Jam vero fortasse ne illud οἰκοδομῆς quidem, quod et ipsum communi consensu exhibent codices, opus fuerat mutari. Nam, quod desideratur verbum, quo nominativi ὑποδείμας et ὑποβάς referantur, potest illud nullo incommodo e superiori oratione (l. 5. seq.) intelligi, nempe ἰσίου. Præcessit quidem oratio infinita, ταῦτοι — πυραμίδα ποιῆσαι, cui ex legitime structuræ ratione nunc responderi debebant accusativi ὑποδείμαντα et ὑποβάσαν: sed istiusmodi ἀνακολουθία, pluribus præsertim interjectis verbis, ab optimorum auctorum et maxime ab Herodoti stylo minime aliena est. Ista, quam exposui, ratione erudite commodissimeque locum hunc Strothius expedit, Ægyptiacor. P. I. p. 107—109. Ad rem quod spectat, licet in æstimanda per se altitudine prioris pyramidis (si ita scripsit uti cap. 124, 23. vulgo legitur) plurimum erraverit Herodotus, tamen in conferenda inter se utriusque altitudine non multum a vero abest. Dimensio diligentissime nuper instituta docuit, nonnisi quinquaginta fere pedibus depressiorem esse altera. conf. Grobert l. c. pag. 94. S.

CAP. CXXVIII. [5. τὰς πυραμίδας καλίσουσι ποιμῖνος Φιλιστίανος] De scriptura vide Var. Lect. (ed. S.) De re confer Zoëgam, de Obeliscis p. 339. et, qui eum laudat, Heeren in Ideen über die

Politik. etc. T. II. p. 576. et seqq. 8.]

CAP. CXXIX. 3. τὸν λιὸν τισρυμῖνον] Scripsit lib. I. 22. καὶ τὸν λιὸν τισρυμῖνον ἐς τὸ ἔρχασθαι κακοῦ, et hic cur improbeamus? Produxit Mattaire ex Dionysii Ant. Rom. I. p. 75, 16. τὸν λιὸν, quo de ibi Sylburgius. Τισρυμῖνον Arch. originem habet ex τρύχαι, nec altero (etsi G. Corinthus, in quo vitiose τισρυμῖνον, idem legerit) præstantius est. (Vide Gregor. Dialect. Ion. §. 140. cum Koenii et Schæfer Notis in nupera editione.) In Polybio τισρυμῖνον sæpius, sed contra Codd., uti Boecleri excerpta ostendunt. Appianus simili passim in luto hæret, quemadmodum et alii. Diversa poetarum consuetudo, metri legibus parens, hinc τισρυμῖνον γούνατα Apoll. Rh. I. 1174. (Ut Brunckius Apollonio, sic nos Polybio et Appiano veram restituumus scripturam.) An vero τισρυμῖνη νεοφορίας mulier in Economics Hieroclis ap. Stobæum Serm. LXXXIII. p. 491. fuerit τισρυμῖνη, disputari poterit; certe τισρυμῖνος τε ἐν νεογυρίοις καὶ παλίοις in Excerpt. Nic. Damasceni pag. 425. ab omni innovandi periculo liber manet. Wess.

8. τῇ ἱππιμαφορίῃ ἐκ τῆς δίκης] Ob latam sententiam, vel, post iudicium. (Sic ἐκ τούτου frequenter, non modo post hoc, sed et ob hoc; quod Gallice dicimus en conséquence de cela.) Adscripserat Abreschius ὥς δὲ ἐκ τῆς θουίνης ἰγίνετο lib. I. 50. nonnihil discrepans. Diodorus Mycerinum I. 64. solitum ait κατὰ χρηματισμοῦς in jure dicundo magnam vim pecuniæ insumere, δδόντα δωρεὰς τῶν ἱστικῶν τοῖς δοκοῦσιν ἐν ταῖς κρίσεσι μὴ κατὰ τρέπον ἀπαλλάττειν, Herodoti sermonem commentans. Wess.

CAP. CXXX. 3. ἐν εὐαγγεῖα ἡσκημῖνον] Recurrit πασὶν ἡσκημῖνον στόλοις II. 169. et Παρίῳ λίθῳ ἡσκημῖνον III. 57. Abydenus ap. Euseb. Præpar. Eu. IX.

Vol. III.

41. τὰ τε βασιλῆα διδάσκει ἡσκησι. Quæ ornandi vim verbo insinuant, sicuti et Cl. Reitzio observata ad Luciani Deam Syr. cap. 91. Vide nunc hoc Philonis Jud. de suæ gentis pontifice, Leg. ad Cai. p. 1033. B. ὁπότε ἀσκηθῆναι τῇ ἰσχυρῇ σοφίᾳ, et mirare consilium Th. Mangey, ἡσκησιν ἀσθῆναι reponentis. Idem tamen Judæus p. 1003. A. de insano Imp. Caio, ὁπότε ἀσκηθεὶς εἰς Διοσκουρείους, et καὶ νιβρίαν εἰς Διόνυσον ἡσκήσας: ubi cautior vir doctus et merito. Æschylus Pers. v. 182. ἡ μὲν πύσλαισι Περσικοῖς ἡσκημῖνα. Sed desino. Wess.

CAP. CXXXI. 4. ἡ παῖς ἀπήγαγε ὁπὲρ ἔχους] Obtinuerunt hæc locum in famosa nostræ ætatis lite περὶ τοῦ ἀπαγγεῖσθαι. Jac. Gronovius illis aciem instruxit in Defensione Exercit. de Pernicie Judæ p. 62.; contra acriter venit Jac. Perizonius Diss. de Morte Judæ c. 9. p. 74. Amavi utrumque V. Cl. ob eximias ingenii et eruditionis dotes; rixa ipsa, etiamnum juveni, visa fuit modum excessisse. Gronovium laudo, ejus hic iteratione abstinentem. Wess.

CAP. CXXXII. 7. ἰστιάς τούτωνται οἱ Αἰγύπτου, etc.] Fortasse Osiris est. Plutarchus Is. et Osir. cap. 39. καὶ βούν διὰ χυσοῦ ἱματίῳ μέλανι περιβάλλοντες ἐπὶ πίνθη τοῦ θιού διαινέουσι — ἐπὶ τίσσεως ἡμέρας ἑξῆς: differunt ea in paucis, nec tamen aliena videntur. Convenit optime tabula, bovem hanc representans, a Jo. Pricæo ad Apuleii Apolog. pag. 148. primum publicata, et Herodoteis bono consilio, ut spectaculo foret, a Gronovio adposita. Wess. — De formula τίσσασθαι τινα vide II. 42, 24. et 61, 4. ibique not. De deo quem nominare nefas ducit, conf. II. 170, 1. 8.

CAP. CXXXIII. 4. τιμῆσαι — τῇ θιῷ] Deo? verum, quod memini, Dei nullius fuit in urbe Buto μαυροχθῖνον. Præterea valde videbatur insolens, ἐνείδισμα ἀντιμιμώμενον. Si Dei cuiuspiam,

G g

Apollinis ex gr. cujus in ea urbe templum fuit, oraculum designaretur, scriberem : *τῷ Διῷ ἐνιδίῃσαντι μιμνήσκοντο*. Nunc censem potius corrigendum : *σήμερον ἐς τὸ μαντήιον τῇ Διῷ ἐνιδίῃσθαι μιμνήσκοντο*. Dea erat Latona Græcis dicta, Apollinis Isidis filii nutrix, cujus maxime omnium nobilitatum erat in urbe Buto oraculum : *τοῦτο μάλιστα ἐν τῇ πόλει ἐργάζεται πάντων τῶν μαντηίων, Ἀθηναῖοι ἐν Βουτῷ πάλαι ἴσασιν*: Herod. II. cap. 83. Misissæ cap. 152. Psammitichus dicitur legatos ἐς Βουταῖν πέλιν ἐς τὸ χρηστήριον τῆς Ἀθηναίων, ἵστα δὲ Αἰγυπτίους ἵσσει μαντήιον ἐψιδίῃσθαι. De Dea ejusque oraculo Iablonskius egit Panthei lib. III. c. 4. Hunc Herodoti locum respicit Ælianus Var. Hist. II. 41. VALCK.— Scripserit fortasse Herodotus τῷ Διῷ: sed potuit etiam masculino uti genere, quum in eadem urbe Buto etiam magnum fuerit Apollinis templum, (conf. c. 155, 8. et 156, 7.) in quo et ipso oracula edita fuisse videntur. Vocab. ἐνιδίῃσμα cur sollicitetur, nulla caussa subest: etiam Cræso libuit τῷ Διῷ ἐνιδίῃσαι, I. 90. 15. S.

9. ἐν δὲ τοῦ χρηστήριου αὐτῷ δύνειρα, etc.] In his nihil desidero. μαντήϊα reticuit et intellecta voluit: geminum superius est, ἰλθεῖν οἱ μαντήϊον ἐν Βουταῖς πόλει. Cl. tamen Reiskio blanditur, ἐν δὲ τοῦ, χρηστήριον αὐτῷ, etc. ex eo inde tempore, venisse illi secunda Oracula. Post pauca, (l. 14.) retineri et per editiones propagari ὡς κατασκευασμένον ἤδη οἱ τοῦτων, potuisse demirarer, nisi et MSS. præberent: quorum quidem lapsus ut pravus est, ita turpior in tot editis. Spectavit autem insanientem Mycerini sapientiam Libanios in Vitæ suæ Historia p. 20. v. ignaro et propterea errante Morello: adtigit et Ælianus Var. II. 41. WESS.

18. ἱερατήρια] In Leidensi Cod. Gregorii de Dialectis, ut Herodotea, prostant ista: ἵνα πυνθ. εἶναι τῆς ἱερα-

τήρια ἱερῶν. Scripserat Grammaticus, et, ut equidem puto, Herodotus, ἵνα πυνθῶνται εἶναι γῆς ἱερατήρια ἱερατιάματα: in quacunque parte regionis secessus intelligeret esse jucundissimos. ἵνα γῆς, οὐ γῆς, et similia frequentat imprimis Sophocles. Herod. I. 213. ἵνα ἦν καὶ. Soph. Aj. 386. ἦν εἰ παρῶ. Duo sufficient Herodoti loca, quæ ad hunc locum apte respondeant: lib. I. c. 98. Deici aedificia extruxerunt, ἵνα αὐτῇ ἱερασί τῆς χώρας, qua destinarat regionis parte. Lib. II. c. 172. quam fieri curarat Amasis statuiam, ἵδου τῆς πόλεως ἵνα ἦν ἱερατιάματα. Herodotea negligentius descripsit Athen. X. p. 438. v. ἱερατήρια Grammatici reddunt ἱερατήρια. Parum distant quæ Diodorus Sic. vocat ἱερατιάματα lib. V. c. 19. in quibus ἱερατιάματα, quod legitur in Græcis Esther III. 15. Binis etiam in locis ἱερατιάματα præbet Diodorus T. I. p. 345, 59. et T. II. p. 518, 59. Sunt ἱερατήρια loca πρὸς ἄνθρωποι καὶ ἀπόλαυσιν εὖ περιφρονέμενα. In notis ad Excerpta e Dione Cocc. H. Valensius p. 96, 97. interpretatur amœna diversoria et secessus. Apud Ælian. de N. A. XI. c. x. p. 617. in urbe Memphi Apidi dicuntur esse τὰ φίλα ἤδη καὶ τριβαὶ πελαγισμῶν καὶ ἱερατήρια. VALCK.—ἱερατήρια, loca voluptaria, apud Salustium Bel. Catilin. c. xi. et Plautum Pœnul. III. 2, 25. ἱερατιάματα in Gregorii Nysseni Epist. de Itin. Hierosolym. p. 10. ἱερατήρια Plutarcho et Athenæo, quorum verbis lucem vir eruditissimus Pet. Faber Agonist. III. 27. p. 345. adpersit. WESS.

CAP. CXXXIV. 2. εἰσὶν ὑψηλὰ καταδύοντες] Hæc altitudinem an latitudinem Pyramidis designent, in quaestione est. τῷ δὲ μεγάλῳ λυγρῶν τοῦτο τὸ ἐργον τῶν περιεργασμένων de ea scribit Diodorus I. 62. controversiam non dirimens. At Plinius Hist. Nat. XXXVI.

12. Tertia minor quidem prædictis, sed multo spectatior, Æthiopicis lapidibus, assurgit cccclxii. pedibus inter angulos; quibus utique ampliorem, quam Herodotus, singulis lateribus latitudinem tribuit. Hinc *πεντακοσίων ποδῶν* hic fuisse olim arbitrantur; numeris, ut e quidem opinor, multo quam oportebat, auctionibus. Cum tamen superiore *πυλὸν* hæc fuerit *ἀλάσσαν*, si ad altitudinem referas, xx. pedes nimis quam pauci erunt. Lege Jo. Gravii Pyramidograph. p. 112. etc. Wess. — Difficultatem, qua premi videbatur hic locus, non magis Larcherus, quam qui eum præcesserunt docti viri, potuit expedire. Postquam enim Græca verba his Gallicis reddidit, “elle est beaucoup plus petite que celle de son père, ayant vingt pieds de moins, et chacun de ses cotés trois plethres de large;” monuit in Notis, viginti quidem pedes illos haud dubie ad altitudinem spectare, quoniam latitudinis mox separatim mentionem faciat scriptor; manifeste autem corruptum esse hunc numerum, quoniam, si viginti tantum pedibus hæc pyramis minor fuisset altera, profecto eam Herodotus non dixisset multo minorem. Memorabili vero exemplo hic locus est, quo menearmur quam minuta res quantum interdum habeat momentum. Una lineola, unum leve incisum alieno loco positum, hasce citavit turbas: abjecto commate, quod post *καταδίουσαν* in omnibus ad hunc diem editionibus (mirum dictu!) interpositum erat, omnia nunc plana sunt, omnia recte se habent. Altitudinem hujus pyramidis non definit scriptor: multo minorem ait esse paternâ, quum illius latus quodque in basi nonnisi tria plethra demtis viginti pedibus (i.e. 280 pedes) metiatur. Atque hæc mensura exactissime congruit cum ea quæ ab eodem, quem jam sæpius laudavi, Grobert reperta est. Vide li-

brum citatum, p. 95 seq. aut, si magis in promptu est, Langlès in Notes et Eclaircissemens sur le Voyage de Norden, p. 288. S.

[3. λίθου δὲ ἐς τὸ ἥμισυ λίθου πινῶ] Nigrum fuisse lapidem et pretiosum dicunt Diod. Sic. I. 64. itemque Strab. XVII. p. 808. ed. Cas., adjiciens valde esse durum, ut ex eo mortaria conficiantur: quare etiam cultros ex hoc lapide confectos memorat Noster, II. 86, 15. In Cheopis pyramide primum ordinem ex Æthiopico lapide *variegato* substructum vidimus c. 127, 11. Ac videtur lapis etiam huic pyramidi Mycerini adhibitus variegatus fuisse aut versicolor, nempe nigro colore in rubrum vergente aut rubris maculis distinctus, ac fortasse de illo Syenitæ genere, quem pyropæcilon olim vocatum fuisse Plinius refert, XVI. viii. 13. Conf. omnino Abd-Allatif, p. 173. ibique Sylv. de Sacy. p. 214 seq. Quare nulla causa fuit, cur hunc lapidem, de quo hic agitur, ab illo qui cap. 127. memoratur, diversum Larcherus statueret. De eodem lapide cf. Wess. ad c. 176, 6. S.]

[8. τετράγωνον χιλιᾶδες ἀναρίθμητοι] Licet enim multo minor duabus aliis, multo tamen hæc pyramis erat spectatior et ob lapidis e longinquo advecti præstantiam duritiemque multo majoribus impensis exstructa, consentientibus Strabone et Diodoro locis cit. et Plinio, XXXVI. xii. 17. S.]

12. τῶν τὰς — λιπόντων, ἢ ῥοδώσε] Nihil his inesse, quod offendant, videtur: et tamen esse, codicum discors scriptura declarat: alii *πυραμίδας* — *λιπομένων* ἢ ῥοδ. fortasse voluerunt agente usu, ut *καταλιπείναι*, *ἀπολιπείναι* et *λιπείναι* c. 147. atque alibi sæpius; alii *λιπόντων*, *λιπομένη* ἢ ῥοδ. posterior erat Rhodopis; pari structura, quæ in Diodori proxime descriptis verbis, atque in Eu-

ripideis Orest. v. 1085. ἡ πον λάλειψαι τῶν ἱμῶν βουλευμάτων. At tum, quod scripti mordicus retinent, ὕστερον in exilium ire debet. Atque hoc admonuisse satis est. (Vide Var. Lect. ed. S.) Ecce aliud. Herodotus disputatione circumspecta meretriculæ Rhodopidi pyramidis sedificationem aufert: antiquum rumorem amplectuntur Diodorus, Strabo, Plinius; commentariis certe inserunt. Hoc amplius, Rhodopidem Ælian. Var. XIII. 33. elocat regi Psammeticho, qui Amaside, cujus ætate feminam floruisse Noster adseverat, annis ferme quinquaginta prior est. Unde erroris aut Herodotus aut Ælianus culpâ tenetur: neque ille ea liberabitur, si duas fuisse Rhodopides statueris, easque ab Herodoto, Strabone et Plinio confusas: alteram proprie sic dictam, ex meretrice uxorem Psammetichi, et sepultam in Pyramide; alteram Æsopi conservam, et Charaxi, fratris Sapphūs, amicam, quæ tempore Amasidis floruerit. Hæc Celeb. Jac. Perizonius ad stabiliendam Æliani fidem; quæ, si negentur, incertissimæ conjecturæ, etsi olim alia fui opinione, locum obtinebunt. Ælianus fabellam ex Strabone XVII. p. 1162. (p. 808. Cas.) aut aliunde, hausit. Geographus regis nomen tacitum habet; de suo Ælianus Psammetichi titulum inpingit. Herodotus duas Rhodopides non novit, et Amasidis Æsopi illam contubernalem tempore viguisse distincte adfirmat. Utri credemus? WESS.

14. τοῦ Ἡφαιστοπόλεως] Adhærescunt ad virile hoc nomen doctissimi viri. G. Cuperus Obs. IV. 4. p. 58. hæc se capere negat; nisi dicatur, latere hic nomen patris, vel urbem eo nomine in Samo fuisse; vel Iadmonem, origine Samium, Hephæstopolin in Ægypto habitasse, scribique debere τοῦ ἐκ Ἡφαιστοπόλεως. Gronovii similes sunt fluctuatio-

nes ad Arriani Ἀναβαρ. III. 5. p. 109. quibus vehementer offensus Corn. de Pauw correctum voluit τοῦ Ἡφαιστοπόλεως, nova voce, sed, ut censet, perelegante, quæ Vulcani ministrum denotet, et Iadmonis patrem, vel fabrum ferrarium insignem, vel Vulcani potius sacerdotem fuisse doceat. Mihi, ut absolvam verbo, inventum non placet. In propriis Græcorum nominibus mira multa: Σώπας est in Epigramm. XVIII. Callimachi, Ἀμφίπολις habet marmor a Buherio editum, feminam Νινύπολις dabit aliud, et numus Abderitarum Ἀναξίπολις: neque ignoti Ἀγροπόλις et Κρατησιπόλις sunt. Quæ Ἡφαιστοπόλις abunde defendunt. Confer Comit. Cayl. Recueil d'Antiquit. T. II. p. 265. WESS.

15. Ἰάδμωνος ἱγίνετο] Apud Demosthen. p. 729, 30. (p. 1352. ed. Reisk.) Νίαιρα Νικαρίτης ἦν. Pseudolus Plauti II. 3, 24. Quia lenonis me esse dixi: alibi dicitur Amphitryonis Sosia; ut Phereclis servulus Lydus, Andocidi Λυδὸς ὁ Φερικλῆτος, p. 3, 24. Lysias, p. 256. ἱγίνετο ὁ Εὐδάμης οὗτος Νικακλῆους καὶ Ἀντικλῆους: recte cepit ista Marklandus vir cl. sed nomen Εὐδάμης genuinum esse vel Theocritus monstrabit Eid. V. 10. et 73. τὴν Στυμμάδωρον Θράκταν Aristoph. Ἀχ. 272. Quod mox legitur, (l. 17 seq.) ὅς βούλετο ποιῆν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελίσθαι, Plutarchus interpretatur T. II. p. 557. Α. τὸν βουλόμενον ὑπὲρ Αἰσώπου δίκην λαβῆν παρ' αὐτῶν: ubi tandem etiam Samius venisse dicitur Ἰάδμων (vulgatur Ἰάμων) γίνε μιν οὐδὲν Αἰσώπου προσήκον, ἀπόγονος ἢ τῶν περιμέτρων αὐτὸν ἐν Σάμῳ γεγενῆσθαι. VALCK.

CAP. CXXXV. 5. τῆς μουσσοπωῆ] Fulvii Ursini ad Carm. illustrium Feminar. p. 23. μιλοπωῆ fallenti memoriz debetur. Sappho μουσσοπῶν, quem admodum Pindarus in Orat. p. 25.

Dionis Chrysost. et Hipponax Theocrito Anthol. III. p. 392. (Analect. Brunck. T. I. p. 382.) Quod Athenæus autem (lib. XIII. c. 69. p. 596.) ignorantie labem Herodoto adfricat, Charaxique amicam, non Rhodopin, sed Doricen sive Dorichen vero nomine fuisse contendit, id sibi habeat. Nosse debuerat, non Doriches tantum, sed et Rhodopidis cognomine meretriculam fuisse celebrem ex Strabone XVII. p. 1162. A. Wess.

7. 'Ροδῶπι] 'Ροδῶπιος vicina pæne videtur postulare: *μεγάλα* — *ὡς ἂν ἴται* 'Ροδῶπιος, opes magnas, ut Rhodopidis scilicet. Ælian. de Nat. An. IV. 54. *παῖδα ὠρεῖται, ὡς ἂν Αἰγύπτου*. Cicero de Senect. c. 4. multæ etiam, ut in homine Romano, litteræ. Notissimum illud, satis exercitatum in dicendo, ut Thebanum scilicet, sumit Nepos a Thucydide, qui de Brasida p. 287, 56. *ἦν οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, Ἰστυν*. VALCK.

Ibid. *ὡς ἂν ἴται* 'Ροδῶπι] Lipsiæ in Miscellan. addebatur *κατὰ* 'Ροδ. *ἴται*. Amplecterer, si verba correctionem requirerent, *ὡς ἂν ἴται* 'Ροδῶπιος. Credo, vim et elegantie cultum, ut sæpe alias, proprio inesse nomini: Magna, scriptor inquit, sibi bona quæsit, ut *Rhodopis* esse potuerit, populi videlicet prostibulum et vilis conditionis. Ceteroqui ex præmissis *πρῆσθαι* advocari non incommode poterit. Rectius (l. 7.) *οὐκ ὥς γι*, dissecta priore voce, maluit Reiskius. Postulat enim sententia et probat Cod. Cl. Askew. Wess. — Commodum utique 'Ροδῶπιος: sed nec incommode teneri vulgatum potuit, adeoque debuit. *ὡς ἂν* 'Ροδῶπι *ἴται*, *ἐπῆσθαι* *μεγάλα* *χρήματα*: ut quæ Rhodopis esset, magnas pecunias fecit. Cæterum confer Nostrum II. 8, 14. IV. 81, 4. IV. 99, 19. S.

18. *ἰν τῇ Ναυκράτι* *ἰπαφρῶνται* — *ἰναίρει*] Hoc de numero quatuor scor-

tilla in Archiæ Epigrammate Veneri donaria dedicant, interque alia

*Ἄλκις ἄγλαα δῶρα, γαμοσύλῃ σοὶ τάδε,
Κίσρι,
ἔπασαν, αἰγιαλῶν Ναυκράτιδος ταῖσαι.*

Integrum dabit L. Küsterus ad Suid. voc. *Κισρύβαλον*: (et Brunck. Analect. T. II. p. 92 seq.) vulgavit et Reiskius Anthol. Cephalæ p. 25. quædam immutans, quæ non mutari fuerat potius. Naucratis ripæ Nili adcubabat, florens commercii et scortorum celebritate, ut Corinthus, Puteoli, et plures ex littoralibus urbibus. Quid in acta patrent, si Cicero lib. V. in Verrem c. 25. tacuisset, ex Ægyptiorum et Syrorum Maiumis cognosci potuerat. Archidices memoria durat in Athen. et Ælian. Var. XIII. 68. Wess.

23. *ἦσαν* — *περιλεισθέντες*] Archidice minus altera fuit famosa. Hinc petita vox Ionica *Περιλεισθέντος* redditur ab Hesychio *περιβίητος*, *περιέλητος*: sic pro *περιβίητος* fuit emendatum in Animadv. ad Ammon. p. 65. Reperiuntur et *περίφημος* et *περιβόριμος*. Cyclici *οὐ περιηχημένοι* in Philone Byblio Euseb. Præp. p. 39. v. Apud Etymol. legitur: *Δημιέλητος*, *περιβίητος*. (Cognata significatione *ἡλίσχος* dixit Noster I. 153. 8.) Permutantur apud Herodotum locutiones *ἀπικίσθαι* *ἰς* *λίσχην* et *ἰς* *λόγους*. Rarius illud lib. IV. c. 4. *ὡς περιλεισχηνημένον αὐτῷ ἀποστάσιος πύρι*. VALCK.

25. *ὡς Μισυλάνη*] Sic dedit e MS. Gronov. quod si vel in aliis etiam Codicibus inveniretur, probandum tamen foret *ἰς* *Μισυλάνην*, quia nunquam a veteribus *ὡς* jungitur quarto casui in talibus, nisi ubi *πρὸς* locum invenit. In his nonnunquam a librariis, sed multo frequentius ab hominibus eruditis fuit peccatum, quos in tantilla re nominari necesse non est. Norma scribendi Thu-

cydides lib. IV. c. 79. ἀφίπτετο ὡς Περδίκαν καὶ ἰς τὴν Χαλκιδιανήν. Idem pag. 148, 48. (?) ἰς τὴν Ἀσίαν ὡς βασιλία. p. 554, 92. (VIII. 31.) ἀπέπλιοντο ἰς Φωκαίαν καὶ Κύμην ὡς Ἀστυόχοιο. p. 527, 36. (VIII. 39.) καὶ ἰς τὴν Ἑλλάσποντον ὡς Φαριάβαζον πίμπειν. p. 553, 37. (VIII. 81.) Paulo exercitatio facile sentiet, in his similibusque vocus ὡς et ἰς non posse transponi. Eadem in omnibus obtinet scriptoribus Atticis veteribus, quin et in Atticistis accuratioribus, ratio; e quibus priorum simillima, etiam in quibus utrumque reperiretur, plurima possent expromi. Ceterum ex hac non magni momenti observatione multa veterum loca corrigi poterunt; nam librorum delictis recta ratio præferenda est. VALCK.—De Herodoti usu conf. quæ ad c. 121, 99. monuimus. S.

Ibid. ἀπινύσσει ἰς Μιτυλήνην] Suum scriptor recepit: neque enim ἐπὶ ἀψύχου veteres, sive regionum urbiumque nominibus, ὡς adstruebant. Thom. M. ἀπαξ ἐπὶ ἀψύχου uno in Thucydide invenit, et loco adhucdum controverso. Egerunt hac de structura docte T. Hemsterh. Miscell. Observ. Vol. V. tom. 3. p. 56. et Valcken. ad Euripid. Phoeniss. p. 475. Mox κατινιζόμενοι μιν (l. 25.) ambigue dicitur. Potest Charaxum, potest Rhodopin indicare; hanc Sappho, ὡς πολλὰ τοῦ Χαράξου νοσησάμενοι, multa Charaxi intervertentem et furatam, si fides Athenæo, taxavit inusta nota. Nec puto fratrem probavit, in casses meretriculæ demersum. Vide Ampl. Cuperi Observ. IV. 4. Wess.

CAP. CXXXVI. 5. εἰ γιγλυμμένους] Laurentius figuras insculptas, ἰγγιγλυμμένους, sicuti Arch. et Vind. Hæsito in electione. Vulgatum videtur percommodum et singularius: Vallæ scriptoris patrocinator consuetudo, qua II. 124. καὶ ζῶντες ἰγγιγλυμμένοι: talis quoque c. 138. αἰμασίη ἰγγιγλυμμένη τύποις: tum τύποις ἰγγιγλυμμένοις πάλιν, c. 148.

Libera itaque optio est. In sequentibus vertendis Valla aberraverat, in viam ab H. Stephano comiter revocatus. Wess.—Olim pingebatur ἰγγιγλυμ. Inde deflexum est εἰς γιγλυμμ. S.

[11. ἀπάσης κρατίην τῆς — θάψης] Θάψη hic idem fere valet ac εἴσημα θάψαιον, II. 86, 29. Nam in una θάψη pluribus cadaveribus locus erat. conf. III. 16, 26 seq. Mox hoc cap. l. 14 pro θάψη ponitur τάφος. S.]

15. τὸν καὶ τοῦ ἀπογενόμενον] In Codd. fortasse reperietur, τῶν ἰ. ἀπογενόμενον, prouti Vallam in suo legisse Latina manifestant: ac ne alium quidem ex se ipso progenitorum sepulturæ mandare. Quæ prostant in Ed. Gronov. commodum vix admittunt sensum. Ex se ipso progeniti, vereor ut Græce dici possint οἱ καὶ τοῦ ἀπογενόμενοι. Præterea fato functi Herodoto quoque dicuntur aliquoties ἀπογενόμενοι: qua significandi virtute hic illud videtur capiendum. Qui patris cadaver, quod pignori opposerat, expuncto debito non redemerat, hunc legislator etiam ipsum sepultura censuerat indignum, nolueratque ut suos ipse liberos fato functos isto dignaretur honore, μήτις ἄλλος μηδὲς τῶν καὶ τοῦ ἀπογενόμενον θάψαι: sic scribendum arbitror: neque alium quemquam suorum fato functum. De his tacet legem commemorans Diodorus (I. 93.) T. I. p. 104, 93. In talibus ἀπογενέσθαι idem est ac ἀποβιῶναι vel ἀποθανεῖν, ter quaterve adhibitum Herodoto: vid. Clar. Alberti ad Hesych. in Ἀπογενόμενον. Hoc sensu mea quidem sententia debuerat illud in Attica lege accipi apud Demosth. contr. Macart. p. 608, 88. (p. 1069, 10. ed. Reisk.) τοὺς δ' ἀπογενόμενους ἐν τοῖς δήμοις ὡς ἀν' μηδὺς ἀναρῆσαι: quorum in pagis mortuorum nemo cadavera tollat. Quemque legem ad Leges de Sepultura referre debuerat, eam, quia forte legebatur aliis interjecta, retulit ad φονηκούς νόμους S. Petitus in

I.L. Att. p. 624. Latine vertens, si quis in aliquo populo cæsus sit. Alciphroni p. 80. mecum restituit A. Heringa: *ἰσιδὴ Κρίτων αὐτῇ ὁ γυνήσας ἐσθλόντα*. VALCK.

Ibid. *τῶν ἰσῦτοῦ ἀπογενόμενος*] Non exputo, cur Aldi et Camerarii hanc scripturam mutatum ierint, tutam codicum auctoritate. *Ἀπογενόμενος* hoc non est loco progenitus, sed fato functus, uti II. 85. IV. 4. et apud Thucydidem, monitore Schol. ad Demosthen. Or. de Cherson. p. 59. Quod legem adinet, de qua agitur, ea et in Diodori I. 92. Quanto vero humanius Imp. Justinianus edixit, nulli esse licentiam corpora defunctorum debiti gratia detinere, aut impedimentum facere eorum sepulturae, Novell. CXV. 5. Porro (l. 20.) *κατανοῆς*; Gronovii præfert editio; in adnotatione *κατανοῆς* esse ait in optimo codice; forsitan errore operarum. Nam Passion. et Ask. prius edunt, a quo alienus non sum. *Κατάνοτο τὸν ἄλμασι* inferius c. 172. Vallæ, vertentis compares, lapsum redarguit H. Stephanus in Prolegom. Edit. secundæ, ut mirer valde Corn. de Pauw *κατανοῆς*, ex Latinis istis formantem. Wess.

10. *Μή με κατανοῆς πρὸς τ.*] Ex diversis hanc sinceram puto lectionem. Quando primum interpretabatur Valla, ne me cæteris pyramidibus compares; non ille quidem aliud hic verbum legit, sed minus dextre prægnantem phrasin intellexit, significantem: ne me sic vilipendas, ut unam censeas ceterarum; sive, ignominiosa cum ceteris pyramidibus instituta comparatione. Ionicum *ἰσινασθαι, καταίσινασθαι*, (Herod. II. 172.) notabat *ἐκφυλίσαι* et *καταμίμνησθαι*. Quid sit in proximis (l. 23.) *ἰσινασθαι*, monuit vir summus (Hemsterhusius) in nota L. Küsteri ad Aristoph. Av. v. 1146. VALCK.— Conf. Not. ad III. 130, 17. S.

CAP. CXXXVII. 2. *ἔξ Ἀνύσιος πύ-*

λως] Hinc *τομὸς Ἀνύσιος* c. 166. verum contra tabulas. Non præterit urbem Stephanus Byzant. estque ejus longe antiquior memoria in his Esaiæ c. xxxi. 4. *יְנִיעַר כְּנַס וְכַחֲכִי וְכַלְמַכִּי* et legati ejus Chanes (h. e. Anysin) adtigerint. Vocis apud Hebræos pronuntiatio differt, urbs eadem. Nam quæ Junius et alii de Daphnis Pelusiis, sive Taphnes, minime congruunt. Tetigit verbo Thom. Pinedo ad Ethnicographum, uberius vero et distinctius Celeb. Camp. Vitringa, Comment. in eum Vatem p. 168. T. II. Reges Asychin et Anysin non novit Diodorus, Bocchorin ante Sabacum Ægypto inponens, I. 65. Wess.

15. *καὶ ἵκταν κατασμήνισαν*] Levi opera *κατασμήνισαν*, uti factum scio, refingi posset. Quo vero successu? *πάσσειν, ἱμώσσειν* de inspersis, ornatus etiam causa, non refugit usus. In urbibus, altius eductis, neutrum novi. Facit Codd. tamen discordia ambiguum, sit-ne *κατασμήνισαν* an *γασμήνισαν* genuinum: alterutrum sane (haud dubie posterius) ex glossa venit. Quæ sequuntur, a Cl. Gronovio bene constituta et docte explanata sunt. (Vide Var. Lect. ed. S.) De Bubasti, quæ Græcorum *Ἀρτεμις* sive Diana, nihil addo. Repetit Herodotus c. 156. quod hic professus fuit, et explicat copiose Iablonskius Panth. Ægypt. III. 3. Hoc adcedat, placuisse mihi olim (l. 18.) *ἔδοτῃ δ' ἰδίσθαι*, blanditumque Abreschio: movebar Nostri verbis III. 160. *ὡς δὲ ὑμῖν ἔδοτῃ τοῦ κατὰ θάλασσαν ἡγεμονίην*. Qui in vulgata adquiescunt; auxilium ex Car. Daubus de Testim. Christi apud Joseph. lib II. 12. inpetrabunt. Wess.—*ἔδοτῃ* cum Aldo tenent edd. omnes, nec aliud e MSS. citatur. In F. desideratur quidem iota subscriptum vel adscriptum, sed habet ille tamen *ἔδοτῃ* circumflexo accentu. Intelligendum *ἔδοτῃ ἰδίσθαι οὕτω μᾶλλον ἀξιοπρόσμενον*. S.

18. *ἔδοτῃ δ' ἰδίσθαι*] Hic si Codices

vulgatis concinunt, paulo tamen superius (l. 15.) dabunt, ut autumo, *πολίαν*: qua in re tantilla Codicum non expectasse consensum. Quicquid hujus fuerit, Herodotum scripasisse suspicor *ἦδιον δ' ἰδίῳ αὐτῷ τοῦτον μάλλον*, alibi suo more scribentem *ἄμινον μάλλον*, *μάλλον ἐλβιώτιος*, et *αἰρετώτιος μάλλον*. *ἦδιους μάλλον* Chrysippus dixit apud Athen. IX. p. 373. A. *ἦδιον*—*μάλλον* forsitan Isocrates in *Æginet*, p. 393. D. *ἐν ποίῳς ἂν οἰκίῃς ἴδιον ὡς ἰδίῳ αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους ἐσωκοιθίοντα μάλλον*, ἢ ταύτης: in quibus, mutata tantum pronuntiatione, *ἦδιον* corrogo pro *ἴδιον*: nam *ἴδιον ὡς*—*ἐσωκοιθίοντα* quis tandem dixerit? Comparativis junctæ vocis *μάλλον* pleonasmum exemplis adfirmarunt H. Stephanus, St. Berglerus, F. L. Abreschius, alique. VALCK.—Nil opus fuisse sollicitare vulgatum, paullo ante vidimus. S.

CAP. CXXXVIII. [10. *Ἰσοπτόν ἴστι*.] Sic recte jam H. Steph. in ed. 1. posuerat: dein vero rursus mendosum *Ἰσοπτόν ἴστι* habet ed. 2. Cæterum, quid sit quod dicat Scriptor, quoniam exaltatum fuerit solum urbis, in templo autem media in urbe sito nihil fuerit mutatum, idcirco magis undique conspicuum factum esse templum, fateor mihi non liquere. S.]

17. *φίξει δ' ἰς Ἑρμῖον ἱερὸν*] Rediit expulsa præpositio. Qui ejecit, (Gronovius) pulcre noverat, non hæc ad *τὰ δινδρεία* pertinere: retulit ad viam, quæ Mercurii templum ferret; (id est, ut ille putabat, in qua via erat Mercurii fanum:) per utique incommode, cum totus aggeris tractus et tenor ad Mercurii ædem ducat. De decoro, quod obtenditur, id vero nihil est: sufficit, Herodoto eum verborum ordinem adrisisse. Non memoro Codd. scriptos, neque usum dictionis. Virgilianum, Hinc via, Tartarei quæ fert Acherontis

ad umbras *Æn.* VI. 295. omnes norunt. Dedit Gronovius ex Nostri copiis nonnulla, (ex II. 122, 12. tum, quæ huc minus spectant, ex I. 10, 10. I. 120, 12. IX. 33, 13.) facile, si res postularet, ex Polybio, Diodoro, et Pausania in primis adaugenda. Conf. doctos viros in Act. Apost. c. XII. 10. Wess.

CAP. CXXXIX. 1. *τίλος δὲ τῆς ἀπ.*] *Τὴν ἀπαλλαγὴν* forte dicere potuisset *ἀπαλλαγῆς τίλος*, ut mors dicitur *θανάτου τίλος*; cædes, *φόνου τίλος*. Paulo post, (l. 5.) ubi in somnio Rex dicitur jussus *τοῦς ἱέραις μέσους διαταμίειν*, (Conf. Diodor. T. I. p. 75. ult.) neque illud, nec *διαταμίειν*, sed *διατάμειν*, legit Gregorius de Dial. Ion. MS: (§. 67.) *Τὸ τίμνειν, Τάμνειν λίγιστον*. 'Ἡρόδοτος ἰβ', *τοὺς ἱέραις*—*μέσους διατάμειν*. Ionice, ut *τάμνειν*, scribebatur *τεράμειν* et *τράμειν*. Sed Dorica sunt, ut puto, *τεράμειν* et *τράμειν*: hoc rarius, et Grammaticis tantum observatum. VALCK.

5. *μέσους διαταμίειν*] Adjungit Diodorus καὶ διὰ μέσων αὐτῶν διελθεῖν μετὰ *θεωπίας*, et per medios sectos cum administris transire, I. 65. cujusmodi triste sectionis exemplum in Pythii filium natu majorem Xerxes representasse legitur Musæ VII. 39. Ceterum Oracula, quæ Æthiopes consulebant, signavit, supra c. 29. Wess.

CAP. CXL. [3. *ἦσαν χάσας σποδῶς τι καὶ γῆ*] Cinerea, puto, cænosæ humo mixti, aptius culturæ solum erant redituri. Ac nescio an hoc consilio diligenter collectos cineres certis in ædium cameris adservare soliti sint *Ægyptii*. conf. c. 100. extr. S.]

7. *Ἰτα ἰαὶ πάλιν ἡ ἰσχυρία*—*Ἀμπερναίου*] Omne hoc comma ineptæ tautologiæ, ex inperiti hominis glossæmate ortæ, damnat Jac. Perizonius vir clar. Orig. *Ægypt.* cap. XI. pag. 202. Nollem factum. Fluunt ex abundantiore Scriptoris sermone; suntque fre-

quentes hujusmodi iterationes, uti bene observavit Jac. Gronovius. Quod addit autem, cetera Perizonii se tangere dedignari, ἀρήσαν ἔμεινον. Viam ille ostenderat ad turpem errorem huic loco adimendum, non sane cum dedecore spernendam. Rem vide. Dicit Herodotus, insulam, Anysis tempore in paludibus aggestam, septingentis atque amplius annis frustra ab insecutis regibus ad Amyrtæum usque fuisse quaestitam. Amyrtæus, quod Thucydidis I. 110. testimonio novimus, eas in paludes, quum Persis Longimanus Artaxerxes imperaret et Herodotus floreret, secessit: ab utroque ad Achazi aut Hiskiae, Principum Judæorum, ævum, in quod Anysis et Sabaco incurrunt, intervalum est annorum paullo plus trecentorum. Hinc, ut Chronologiæ ratio constaret, Perizonius ἴσα ἰσὶ πλὴν ἢ τριηκίσια, trecentis et amplius annis, conjectura plausibili. Mendam notæ genuerunt numerorum, perperam pictæ, quem ad modum Ampl. Bouherius, ejusdem conjecturæ patronus, Diss. Herod. c. VII. p. 71. commonefecit præclare. Wess. — Nempe, pro HHH olim temere [H]HH a librariis hic scriptum fuisse, Buherius censuerat. Aliam rationem secutus Reizius, πιντακίσια pro ἴστακ. non modo legendum statuit, sed etiam recta in contextu ponere hunc numerum non dubitavit. Cujus rationem et in versione sua adoptans Larcherus, et in Chronologia Herodotea, quæ Tomo VII. Gallici Herodoti continetur, p. 108 seqq. uberius adstruens, auctorem hujus inventi (ut multorum aliorum quæ Reizio debentur) Borheckium celebrat; qui tamen diserte professus erat se Reizium ducem esse secutum. S.

CAP. CXLI. 3. τῶν μαχίμων] Nec satis apte congruunt ista cum παραχρησάμην, neque phrasi ἰν ἀλογίῃσι ἔχουσιν libi huc facit locus, lib IV. c.

159. Scribi potuit τῶν μαχίμων, sive τὸ μάχιστον, ut corrigit Abreschius Dil. Thuc. p. 69. sive etiam τὸ τῶν μαχίμων, ut Reiskius, nempe γίνουσι. Inter Ægyptiorum ἰστὰ γίνουσι, — οἱ μὲν μάχιστοι πεκλίσταται, Herod. II. 163. Diodoro commemorantur τὸ μάχιστον ἴθις, p. 106, 48. (I. 94.) et οἱ μάχιστοι καλούμενοι, p. 85, 1. (I. 73.) quocum loco desiderare equidem in concordiam posse redigi supra Diodoro narrata p. 53, 1. (voluerat p. 33, 1. scil. lib. I. c. 28.) Indorum collata, quam alibi tradit, πολυταίῃ. Sed in Herodoteis mihi sanè videtur insolens ἰν ἀλογίῃσι: horum vice si legeretur ἀλογίην, in vicinis quidpiam novari nihil esset necesse. Scribi certe commode potuit: τὸν ἀλογίην ἔχουσιν παραχρησάμην τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων. Sic Herod. IV. 150. ἀλογίην ἔχουσιν τοῦ χρηστήριου, oraculi nullam habuerunt rationem. Alibi scripsit ἰν ἀλογίῃ τι ποίεσθαι: et II. 172. Amasin ἰν οὐδὲ μιῇ μείρῃ μεγάλη ἦγον. Apud alios, pro despicatui habere, dicitur ἰν οὐδὲν λόγῳ ἔχουσιν, vel ἄγιν, vel τίθισθαι. Stobæi Tyrtæus, p. 353. imbellem οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἰν λόγῳ ἄνδρα τίθισιν: præferrem τίθισμην: quod habet Plato de Legib. I. p. 629. A. II. p. 660. x. et hinc Jamblich. in Protrept. p. 112. A Stobæano diversum exhibens animosum Tyrtæi carmen Lycurgus contr. Leocr. p. 162. de Lacedæmoniis, v. 25. (in Reiskii Or. Gr. Vol. IV. p. 212.) καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς οὐδὲνα λόγον ἔχουσιν περὶ τούτου οὕτω σφόδρα ἰσπουδάκασι. Scaliger et Jo. Taylor περὶ ταῦτον recte corrigunt; vereor autem ut eruditissimi viri legerint alibi, περὶ τινὰ λόγον ἔχουσιν. Corrige, sodes: καίπερ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἰν οὐδὲν λόγῳ ἔχουσιν, περὶ ταῦτον, etc. Ab his parum distat illud Euripidis Androm. v. 209. τὴν δὲ Σκῦρον οὐδαμῶς τίθης, vel τίθη. Scriptor non inlegans II. Macc. VII. 12. ἰν οὐδὲν ἰτίθισται.

VALCK.—Τὸ μάχῃμον τῶν Αἰγυπτίων legit Schneider in Lex. sub voce Παραχρέμασι et accusativum τὸ μάχῃμον ad verbum παραχρέσθ. refert, conferens hunc locum cum illo VIII. 20, 1. ubi παραχρεσάμιναι τὸν χρηστὸν mox ab ipso Scriptore per οὐδὲν αὐτοῖς ἴσται χρησάμιναι explicatur. Vulgatam h. l. scripturam communi consensu tenent libri omnes: ac fortasse ipse Herodotus, syntacticis legibus non nimis religiose adstrictus, ἰν ἀλογίᾳ ἔχων cum genitivo casu construxit, quum cognatam dictionem ἀλογίᾳ ἔχων in animo habuisset. S.

8. Ἀραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων] Josephi codicem postremis caruisse, significarunt Palmerius, Marshamus, Vitringa: quam tamen rem dubiam relinquunt Judæi scriptoris membranæ. Quod si vere absentiam earum vocum animadvertit, Ἀραβίων στρατῶς, qui brevi sequetur, Josephum quadamtenus juvabit; nam et illi non adcensentur Assyrii. Sed præstat, quod res et schedæ omnes adprobant, defendere. Certe Senacheribo et Arabum, quibus trans Jordanem et in Petræa sedes, amplius numerus, et Assyrii dicto audientes fuerunt. Quod autem vir eruditus Josepho Ant. X. 1, 1. Senacheribum βασιλία μίγαν nominanti, adposuit, Herodotum eundem τὸν μίγαν Σαναχάριβον βασιλία nuncupasse, secus habet. Mox (l. 10.) ἰς ἀπορίην ἀπειλημῖνον oportuerat. Vidimus Arionem ἀπειληθῆναι ἰς ἀπορίην I. 24. et erunt deinceps alia. Wess.—Conf. VIII. 109, 8. et IX. 34, 12. Sed nimirum h. l. non modo cod. F. quem in Var. Lect. (ed. S.) memoravi, verum etiam alii omnes et ed. Wess. cum superioribus edd. in ἀπειλημῖνον consentiebant. S.

19. ἰσταῦθα ἀπικομίνους] Corn. de Pauw ἀπικόμενοι, aut ἀπικομίνων, posita post ἀνθρώπου; majore σιγῇ. Prius etiam Reiskius. Nolo refragari: qui voluerit, patronum arcesset Gronovium

II. 66. Wess.—Vide nostram Var. Lect. (ed. S.) ad II. 66, 15. Nempe recte ibi Gronovius de nominativo participii pendente, ut aiunt Grammatici, sive absolute posito monuit, ubi alias genitivus absolutus locum habet: cujus ἀνακαλυφίας exempla quidem etiam in Notis nostris ad I. 33, 1. adposuimus. Simillima vero ratione hic, ut in oratione infinita, loco nominativi participii accusativum absolute positum habemus; quemadmodum III. 99, 5. αὐτὸν τακῆμιν, pro eo quod ad legitimam syntaxeos normam αὐτοῦ τηρεῖται esse debebat. Mox ἀγοραῖοι ἄνθρωποι, circumforanea hominum turba, ut I. 93, 7. S.

20. ἰσχυρίστας νεκτὸς μῦς, etc.] De muribus agrestibus quæ prodebantur, tantopere Polemonis narrationi et grammaticorum apud Eustathium (ad 'Ιλ. ε'. 39.) de Troadis incolis, mures venerantibus, ὅτι τὰς νεκτὰς τῶν πολιτῶν διέσχεον, τόξων, congruunt, ut eodem fabulari fonte manasse diceret. Namque, aliam Assyriorum cladis caussam et locum fuisse, ex Esaia, qui ea vixit ætate, c. xxxvii, 36. exploratum habemus. Lege ibi, si vacat, Camp. Vitringæ Observationes. Wess.

23. γυμνὸν ὄπλον] Mediceus, et illi consentanei, si γυμνὸν καὶ ἀνόπλον, sicuti Plutarchus, Appianus, Polyænus et alii, præbuisent, ansam præcidissent quærelæ. Ecquis unquam γυμνὸν ἀνόπλον aptavit? Quando melius Aldus, Eustathius, schedæque plures. Ita Xenophon Κυρ. Παιδ. V. (c. 4, 45.) p. 140. γυμνὰ ὄπλα σκυνοφόροι. Galenus de Usu Part. p. 368. ἄνθρωποι δ' ὅστις τὸ σῶμα γυμνὸς ὄπλον, οὕτω καὶ σκυρῶν τὴν ψυχὴν ἔρημοι. Alia mitto. Wess.—Adde Ælian. Var. Hist. XXX. 37. quem locum Gronov. in Notis citavit, licet absurdum ἀνόπλον in contextu posuisset. S.

CAP. CXLII. 7. γυναῖ γὰρ τεύξαι ἀν-

15. ἢ ἦσαν τὸν ἄλλον ἀναστῆλαι] Neque hoc debuérat tentari. Alium respicit locum Suidas, (scil. I. 15, 4.) quando Ἐξ ἦσαν interpretatur ἐκ τῶν συνήθων εἶναι: hunc Thomas M. ἐξ ἦσαν optime reddens ἔξω τῆς συνήθειας, in voce Ἐξ ἴστίον, inquit, ὅτι ἢ Ἐξ ἴστίον ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ ἔξω εἶναι. (Sic in illa dictione, ἐκ τοῦ μίσου κατῆσθαι, III. 83, 15. IV. 118, 8.) Ea saepenumero latet in compositis vis, velut in ἐκμυστρος, ἐδικαις, ἐδικισμος, ἐξελθος, similibusque; in ἐκθῆσαι, ἐκστρέψαι, ἐξικυῖν. Apud Aristid. I. p. 175. ἐκκυῖν τῆς οἰκουμένης idem est ac ἐκκιστοποίησης. Aristoph. Nub. 88. Ἐκστρέψας ὡς τάχιιστα τοὺς σπουτῶ τρέπον. In Thucyd. III. 55. ἐκστρέψαντες Schol. reddit ἔξω τοῦ πρῶτους. VALCK.

ae verbo potestas. Haud multum huic fabellæ dissimilis Platonica, Politic. p. 269. *Α. οἱ ἄρα, regis Atræi ætate, ἦσαν πῶς ἀνατίλλου ὦν, εἰς τοῦτον τόπον τόσον ἰδίῃτα, ἀνέτελλε ἢ ἐν τοῦ ἡανέρου, in ortu solis et occasu aliorumque siderum mutato.* Scaliger, Emend. Temp. p. 198. (quod et Galeus adscripsit) veri quandam umbram in Ægyptiis his nugis quæsi- vit et invenit. Wess.—Tum in Ad- dendis hæc adjicit idem Vir doctissimus: “ Inpendit huic loco Dissertationem rv. T. III. p. 300. Edit. Paris. Origin. Leg. et Art. eruditissimus Goguetus, multisque disputatis eum corruptum et ob defectum meliorum codicum pro desperato et insanabili habet: videri tamen Ægyptios obscure indicasse mu- tatum solis cursum tempore Josuæ im- peratoris, et Hiiskia, Judæorum regis; de quo utroque in Josuæ libro cap. x, 12, 13. et II. Reg. cap. xx, 9. Quæ disputatio, uti elegans est, ita plane conjecturalis arcescitatque, atque in scrip- tas membranas aspera et iniqua. Aliam nuper meditando extudit (idem) vir doctissimus in Memor. Trivultin. (Jan- vier 1762.) T. LXV. p. 409. Edit. Amstel., maximopere urgens, iῆ ἡδίστη non esse extra sedes, quæ Gronovii Latina, verum ex sede consueta. Sen- tentiam Ægyptiorum et Herodoti esse, solem quater inde ortum fuisse, unde oriri solet: et bis cursum illinc incho- asse, ubi Herodoti tempore occidebat, bis eundem finiisse isthic, ubi ejusdem ætate oriebatur: *οὐδ' ἄλλω* hic solem non innuere, sed solarem periodum, quæ spatio annorum undecimæ millium tre- centorum et quadraginta revoluta varios ortus occasusque, sive initia et fines, habuerit. Huc, nisi aberrò, tendit ope- rosa eruditi viri explicatio, quam qui- dem laudibus ferre, probare non queo. Namque et longius abit a Scriptoris verbis; et prodigium, cujus causa ad-

fertur, enervat. Quid ista enim, si solaris periodus significetur, καὶ οὐδὲν τῶν παρ' Ἀλγοστων ὑπὸ ταῦτα ἰερωσῆται? Et quis unquam ἥλιον ἀναστῆλαι et καταδύσαι de periodi solaris initio et fine, ut alia ne addam, posuit? Ipsam sollicitissimi viri diatribam adi." Hæc igitur Wess.—Porro idem Herodoti locus ingenium diligentiamque Academicorum Parisiensium, De la Nause, Brequigny et Dupuis, haud admodum prospero quidem successu exercuit, quorum interpretationes rationesque Tomo XXIX. Historiæ et Comment. Acad. Reg. Inscript. p. 64. et seqq. exponuntur. Sciligeri rationem secutus Reizius, in brevi argumento hujus capituli scripsit, intra id tempus initium vagi anni bis in restatem, bis in hiemem incidisse. S.

CAP. CXLIII. 6. ἵκαστος αὐτόθι ἵστανται — εἰκόνα ἑαυτοῦ] Suum defendere videtur IV. 103. ἐπὶ ξύλου μεγάλου ἀκαστίρας ἵσταῖ: etiam Demosthen. περὶ Συνε. p. 100. (p. 172. ed. Reisk.) μὲν Δι, οὐ χαλκῶς ἵσταται, οὐδ' ὑπερῆγάτων. Alciphron. I. 30. cum animadversione Bergleri. Wess.—Dubitare videtur Vir doctissimus, recte-ne fecerit Gronovius, quod ἵστανται loco olim vulgati ἵσταῖ reposit. At proprius hic locus verbo medio erat, ubi agitur de statua, quam sibi ponit quisque, non alteri. S.

8. Ad vulgatam olim scripturam πατρὸς ἵκαστον ἑαυτὸν ἰόντα, hæc monuit VALCK. "ἑαυτοῦ scribendum censeo, sui quemque patris filium esse demonstrabant; e similitudine nimirum imaginis τοῦ ἀγχιιστα ἀποθανόντος. Sed unusquisque tunc illorum πατρὶ ἑαυτὸς Παιὶς ἀγαπητὸς ἵγνυτο." Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

10. διζήοντες διὰ πασίων, etc.] Hæc scripti libri suspecta reddunt. Nec sunt, quod Gronovius adposuit, ad sententiam adprime necessaria; sed Hero-

dotes tamen redundantis minime contraria. Wess.

11. ἀναδῆσαντι ἐς ἱππαιδ. θιν] 'Ες θιν ἀναδῆσαι (ἰωντὸν) et ἀναδῆσαι τὴν πατρῆν, (l. 2.) vulgo Græcis dicebatur τὸ γίνεσθαι θιν ἀναφῆσαι: et, voce γίνεσθαι ommissa, ἀνίφειν ἐς Θαιμῶν. Proximum accedit ἀνάψαι τὸ γίνεσθαι ἐς Δία, et γίνεσθαι ἀρχαῖον καὶ τῶν οἰκιστῶν ἀνημῖνον in Philostr. de Vit. Apoll. I. 4. VALCK.

15. Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γινόμενον] Inepta sunt quæ vulgo hic legebantur, Πίρωμιν ἰστομαζόμενον, et orationem interturbant. Henr. Stephanus, ut asperitas tolleretur, Πίρωμιος (sive Πιρώμιος voluerat) ἰστομαζόμενον, Piromidas cognominatus, emendavit; Reiskius, Πίρωμιν ἰστομαζόντες. Quorum ego consiliis non aspernor. Quanto tamen præstantius Laurentii et Codd. illud Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γινόμενον, Piromin ex Piromi progenitum. Ausus sum, nec puto damnabili consilio, id scriptori redde, siquidem superiora id et ratum habent et sibi postulant. Belle Gronovius hanc majorum in Ægypto computandorum rationem ex Synesio I. de Provid. p. 93. n. firmavit, gratias sine dubio Mediceo acturus, si quid hujusmodi dedisset: et erat tamen a Galeo in medium depositum. Jam, si fides Kircheri, ΠΙΡΩΜΙ Coptis est vir fortis et Heros, Suppl. Lex. Copt. cap. 7., sive, ut Noster, καλὸς κἀγαθός. At certa non est: namque illi in Prodromo Copto p. 295. ac alibi ΠΙΡΩΜΙ vir aut homo est, sine ullo boni malive additamento. Inspice H. Relandi Dissert. de Copt. Ling. p. 108. et Jablonskii Prolegom. Panth. Ægypt. p. 38. Wess.—Deos et heroas sui generis auctores arroganter jactantibus Græculis sacerdotes Ægyptii suos quidem Reges, qui hominibus imperassent, omnes homines fuisse comprobabant ex hominibus natos.

Homo Ægyptiace *πίρωμις* dicebatur; Herodoti *παλὴν κἀγαθὸν* lusum esse etymologicum monuit Iablonskius Proleg. in Panth. p. 38. VALCK.—Ab Ægyptiaco vocabulo Piromi Indicium Brama, quod alii Biruma pronunciant, derivatum esse sibi persuaserat Lacroze; cuius vide, si lubet, Hist. du Christianisme des Indes, lib. VI. T. II. p. 224 seq. S.

CAP. CXLIV. 4. *οὐκ ἴοντας ἄμα τοῖσι ἀνθρώποις*] Qui hic nobiscum studia tractat literarum, vir ingeniosus Joann. leFebvre, corrigendum suspicabatur *οὐκ ἴοντες ἄμα τ. ἀ.* atque ita legisse Vallam, vertentem, una cum hominibus *habitantibus*. VALCK.—Magnum Theologiæ Ægyptiæ, quam docte digessit, præsidium Jablonskius in his reperit, sed meo iudicio infirmum et haudquaquam locuples. Quid enim, si semper eorum unus Ægypti fuerit dominator, si suos sibi successores habuerit, artes invenit, formarit legibus et institutis civium mores, gesserit bella, vitæque finem et suum sibi sepulcrum habuerit, negandus-ne erit cum hominibus egisse? Nullum quidem fabularis illa doctrina *Θεὸν ἀνθρωποποιδία* agnovit, nec vero sustulit eorum inter homines et cum mortalibus commercia *ἰν ἱερῶν ζώων μερῶσι*. Testes fero Diodorum J. 12. et Plutarch. Is. et Osir. c. 18. Atque hæc faciunt, ut verissimum putem, *οὐκ ἴοντας ἄμα τοῖσι ἀνθρώποις*, habitantes cum hominibus, quomodo Valla et schedæ quædam. Convenit egregie istud fabulis gentis et scriptoris sententiæ. Obstat, neque diffiteor, Athenagoras, quem si dixerō, codice emendatissimo caruisse, nihil ponetur, quod a vero abeat. Sed placet his in commutationibus *τὸ ΜΗΔΕΝ ἌΓΑΝ*. Wess.—Sane, Ne quid nimis! Sed et, Ne minus justo! et, Suum cuique! De scripturæ ratione apud Athenagoram, vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) monuimus. S.

7. *ταῦτον, καταπαύσαντα Τυφῶνα, βασιλεύσαι, etc.*] In Latinis a Valla venerat postquam *extinxit* Typhonem. Scio bello superatum periisse Typhonem apud Diodorum I. 88. nec non, quæ Plutarch. Is. et Osir. c. 19. litteris mandavit, et Stephan. Byz. in voce *Ἡρώ*. At Herodotus nihil tale. Significat regno, quod fratri per scelus eripuerat, dejectum ab Horo fuisse. Simile est τοῖς τυράντοις τῶν Ἴωνων καταπαύσας ὁ Μαρδόνιος, VI. 43., quos ille abdicare coëgerat. VII. 105. τὸν δὲ ἐπὶ Δαρείου σταθίνα καταπαύσας; et II. 162. De Osiride, ceterisque Ægyptiorum diis et eorum ordinibus parco scribere. Cl. Iablonskii hic campus fuit, Prolegom. Panth. p. 75., in paucis ab Herodoti mente aberrantis. Wess.

CAP. CXLV. [7. *διδύλωται μοι πρέσβι*. Vide cap. 43. hujus libri. S.]

13. *κατὰ ἑξακόσια ἔτια καὶ χίλια*] In numeris latet error. Ab Hercule ad Herodotum abierunt anni ferme nongenti: ergo, si in his nihil fuit admissum, a Dionysio, Cadmi nepote, ad eundem anni circiter septingenti: ergo Bacchum istum inter et Herculem generationes (*γενιαι*) plusquam viginti. Atqui non plus quinque generationibus Bacchus et Hercules disjuncti fuerunt, sicuti ex Apollodoro, Diodoro, et aliunde cognitum habemus. Quinque generationes, siquidem tres centum dederunt, quod cap. 142. adseruit, centum fere et sexaginta consummant annos. Unde consequens est, ut, *κατὰ ἑξήκοντα ἔτια καὶ χίλια*, anni ferme mille et sexaginta, reformetur. Vidit hoc ac recte ursit Th. Lydiatus in Oxon. Marm. p. 25., probavit etiam Bouherio, Diss. Herod. cap. xi. p. 131. Animadverterat mendam Palmerius quoque, Exercit. ad Græc. Auct. p. 12., finxeratque *ἑξακόσια ἢ χίλια μάλιστα*, nongenti aut mille ad summum; nimium a rei veri-

tate et prisca loci lectione desciscens. Wess.—*ἱερίοντα* cum Reiz. et Borh. in versione adoptavit Larcher. Quæ quamvis et per se probabilis et alioqui necessaria videatur emendatio; tamen dici non potest, vulgatam hujus loci scripturam (sicut illam cap. 140, 7. et passim alias) permutatis inter se notis numericis admodum inter se similibus ortum debuisse. Multam enim differunt priscae numeri utriusque notæ: nam 600 hac nota [H] H designantur, 60 vero ista [Δ] Δ. S.

CAP. CXLVI. 6. *Ἰφν δὲ τοῖς καὶ τοῦ τοῦς ἄλλοις*, etc.] Mallem *τοῖς ἄλλοις*. Hoc videtur voluisse: si Hercules, Dionysus et Pan, in Græcia nati et educti, priscorum Deorum nomina et titulos invaserint; etiam alios humanæ originis, pro diis superstitione Græcorum habitos, dici non injuria posse, illud ipsum in semet expertos esse. Quæ sane suspicio ex earum est genere, quibus veritatis character detrahi non debet. Unde enim tot Joves, Apollines, Neptuni, et omnis fere ille *εὐφροῖς οὐρανόων*? De Mercurio Maia filio, τοῦ Ἑρμοῦ aut Ægyptii Thoyth aut Samothraciæ Cadmili titulos et officia occupante, testantur complures: τοῖς Τυδαρίδης δὲ φασὶ τὴν τῶν Διισκούρου δόξαν ὑπελθὼν, πάλιν (immo πάλαι, ut Hemsterhusius) νομιζομένων εἶναι Διῶν, verissime Sextus Empir. IX. (§. 37.) pag. 557. Castor enim et Pollux, Tyndari et Ledæ filii, Dioscurorum, qui inter Cabiros Samothracum, nomen et honores vulgi et veteratorum artibus inpe-traverunt, et diu servarunt; quod Hemsterhusius V. Cl. tanta eruditionis varietate copia ad Luciani Dial. Deor. XXVI. pag. 282. patefecit, ut nihil supra. Herodoti non injustum de similibus arbitrium. Wess.—Mihi, pace præstantissimi Viri dixerim, longe alia Herodoti sententia, aliud ratiocinium

esse videbatur. Occasione mentionis factæ Deorum, quos antiquissimis temporibus, priusquam homines regnassent, regnum inter Ægyptios tenuisse sacerdotes Ægyptii memorabant, redit Scriptor noster ad idem argumentum, quod jam supra cap. 43. tractaverat; scilicet ad quæstionem, utrum Deos suos Græci ab Ægyptiis acceperint, nec-ne? Hæc sunt illa *ἐμφέτιχα*, quæ initio hujus cap. dicit, duæ rationes; nempe altera eorum qui affirmant, altera eorum qui negant. Et nunc quidem quæstionem istam respectu trium Deorum, quos superiore capite præ cæteris nominaverat, instituit, et in hunc maxime modum ratiocinatur. Negari non potest, Herculem, Dionysum atque Panem deos esse multo antiquiores illa ætate qua nati in Græcia feruntur viri illorum cognomines, quos ut deorum choro adscriptos colunt Græci: adeoque constat, esse hos multo recentiores. Jam si priscis temporibus noti fuissent Græcia Hercules aliquis et Dionysus et Pan, dii qui inter Græcos regnassent; tum hi qui hos deos ex Græcia ipsa, non ex Ægypto, repetendos statuunt, dicere possent, recentiores hos, alterum Herculem, alterum Dionysum, alterum Panem, priscorum illorum nomina et honores occupasse. Atqui antiquior apud Græcos Hercules, quam Amphitryonis filius, nemini notus est: (silentio hic præterit Scriptor id quod inter omnes constabat, Herculem hunc, prius Alcæum vel Alcidem nominatum, postea demum oraculi jussu Herculis nomen accepisse: conf. Sext. Empir. IX. 36. et ibi Fabric.) Dionysus vero et Pan, non modo præci, Græcis ignoti; sed ne recentiores quidem hi, quos colunt, satis illis noti sunt, ac fere peregrini (nisi quod in Græcia nati putantur) ab illis habentur. Unde colligi par est, trium priscorum deorum, Herculis, Dionysi atque Panis nomina

et cultum nonnisi eis fere temporibus primum innotuisse Græciis, quibus natos in Græcia esse hosce recentiores istorum cognomines constat. S.

[10. καὶ ἦσαν ἐς Νύσαν] Adtigat Æthiopis hanc urbem III. 97., Νύσαν, non ut Edd. Νίσαν, adpellans: quod et hic sequor codicum imperio. Alii alibi locant et Νύσαν scribunt, de quibus ad Diodori I. 15. Nihil præterea interest, utrum ἐς μὲν ἐνέβριζαντο an ἐνέβριζαντο οἰκιστῆρες. ἐνέβριζαντο τῇ μὲν eadem in fabula Aristides princ. Laud. Dionysi T. I. pag. 29., ἐνέβριζαν τῇ μὲν Apollod. III. 4, 3. μὲν ἰκνατεράνας Orpheus Hymn. XLVII. 3. Wess.

[15. Ταῦτα μὲν οὖν, etc. Nempe hæc de tribus deorum ordinibus, qui olim Ægypti tenuissent imperium, priusquam homines cõpissent in eadem terra regnare: atque etiam quæ de priscis regibus ex hominum genere hactenus memoravit Herodotus. S.]

CAP. CXLVII. 12. ἐκίχρητό σφι κατ' ἐχθρῶν] Notabile est, neque displicet, ἐκίχρητο Arch. et Vind.; quem in modum iidem II. 151. III. 94. VII. 220., consentiente isthic Med. Ask. et Pass. Tale etiam δειμαίνων τὸν ἐκίχρητον Σάντων IV. 164. (At alibi formationem paulo asperiores, duabus concurrentibus consonis, amare Nostrum jam sæpius observavimus. Nec vero opus fuit, ut religiosam in hujusmodi minutis constantiam servaret Scriptor.) Jam supra quod posuit, (l. 4.) post Sethonis excessum, sive μιστὰ τὸν ἰεῖα τοῦ Ἡφαίστου, XII. principes lectos fuisse, id insuper Marshamus habuit, Anyasin cœcum et Sethonem catalogo XII. regum satis imprudenter inserens, Can. Chron. pag. 538. Wess.

CAP. CXLVIII. 2. ὅτις τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος κατὰ Κροκοδείλων — πάλιν] In Stephano Byz. quem huc respexisse L. Holstenius alique monuerunt, men-

dam reliquerunt intactam: Κροκοδείλων πάλιν sita fuisse dicitur ἐν τῇ Μοίριδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ. corrigendum sine dubio: ἐν τῇ Μοίριδος λίμνῃ: neque enim lacus iste nobilissimus Moeria, Μοίρης, dicebatur, sed Moerides: Μοίρης λίμνη semper Herodoto, Μοίριδος λίμνη Diodoro ceterisque. Herodotei non meminerat loci Conr. Gesnerus, Maream vel Mareotida paludem designari suspicatus Æliano de Nat. An. VI. 7. 'Εν τῇ Αἰγύπτῳ περὶ τὴν λίμνην τὴν καλουμένην Μοίριδος, ὅπου Κροκοδείλων πάλιν: scribi præstat Μοίριδος, quod in Diodoro probavit et Cl. Wesselingius. Duæ sunt a se invicem longe dissitæ paludes, Alexandria vicina Μάρμα, et juxta quam Labyrinthus erat, inter nomon Arsinoiten et Memphiten, Μοίριδος λίμνη. Veteres admirandum lacum Regis Moeridis jussu χειροποίητον fuisse consentiunt: vid. Wess. ad Diodor. I. (c. 51.) p. 61. Contra testis oculatus Aristides Maream et lacum Moeridis, et paludes inferiores Ægypti, Nili κόλπους fuisse judicabat, in Ægyptiaca T. III. p. 591. ἦτις γὰρ Μοίριδος λίμνη, καὶ αἱ πρὸς τοῖς Ἰλίοις (sic egregie corrigit vir summus P. Wesselingius ad Hierocl. Syneed. pag. 726.) καὶ ἡ Μάρμα ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦ Νείλου κόλποι. In Moeridis lacu nuper Jovis μὲν quæsitiv Eruditiss. Schmidtus: cui sub Bacchi et Osiridis fabulis Nilus laterè videtur. Cæterum urbium Ægypti, quæ quidem nobis innotuerunt, Ægyptiaca nomina sæpe latent: iadigenis crocodili vulgo Χάμψαι appellabantur: Herodoti testimonium lib. II. cap. 69. firmat Iablonskius Panth. P. III. p. 70. illinc probabiliter ductum geauinum fuit urbi Crocodilorum nomen. Quæ Græci nobis tradiderunt Ægyptiaca nomina, de his plerisque credi par est, quod de nomine Canobi, observat Aristides T. III. p. 608. Αἰγύπτια καὶ δυσγράμματα nomina, in sonum

mutata faciliorem, ori suo accommodarunt. Hoc facile ferendum: sed saepe numero nullius ingenii lumine dissipandas tenebras offudit historiae veteri illud ipsum, quod in nominibus Aegyptiacis Solonem fecisse Critias narrat Platonis, T. III. p. 113. *Α. διατυνδανόμενοι τὴν τῶν ἐνομάτων δύναμιν εἰς τὴν ταυτῶν φωνὴν μετατινέχουσι.* Hac in re frequenter etiam peccarunt Philo Byblius et antiqui Foederis Interpretes Graeci. Ne nunc quidem desunt imitatores istius historici, quem notat Lucianus de Historia scribenda, T. II. p. 29. vid. Plutarch. de Fort. Rom. p. 322. r. VALCK.

[4. τὸν ἐγὼ ἦδη ἴδον λόγον μίջω] Quenam sit h. l. vis particulae ἦδη, velim doceri: videtur ad λόγον μίջω referenda; nescio vero an divisus vocibus ἦ δὴ scriptum oportuerit, profecto. Sed, haec cum maxime scribens, intelligo referri verba τὸν ἐγὼ ἦδη ἴδον ad ea quae cap. 147, 3. posuerat, ταῦτ' ἦδη φράσω. προσίσταται δὲ τοῖς αὐτοῖσι καὶ τῆς ἱμῆς ὄψιος. Labyrinthi rudera, et cellas ubi sepulti sacri crocodili, vidisse sibi visus est descripsitque Savary, in Lettres sur l'Egypte, T. II. p. 24 seq. Caeterum multa ad Labyrinthum spectantia erudite collegit disquisivitque Larcher in Notis ad hoc caput. Totam aedificii rationem distributionemque symbolum fuisse annui cursus Solis probatum ivit Gatterer in Commentat. Soc. Reg. Goetting. Vol. IX. pag. 60 seqq. S.]

5. τὰ ἐξ Ἑλλήνων τεύχια] Non alia sunt ac πάντα τὰ Ἑλλήνων τεύχια, sive, quidquid substructionum operumque Graeci condiderunt. Ad quem modum τὰ ἐξ ἀνθρώπων πρᾶγματα apud Platonem, τὰ ἐξ ἀνθρώπων κατὰ Dionis Cassii, τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα in Heliodoro, pluraque alia, docte explicata a Cl. Abreschio Animadv. in Aeschyl. I. 20. pag. 140. Ἐργων ἀποδιξις de egregiis

facinoribus, I. 207. II. 101. et alias obvia est. (sed hic quidem de operibus hominum manu factis.) Verum proinde (l. 10. seq.) quod Aldus dederat, et codices non plane inprobant Ἑλληνῶν ἔργων καὶ μινύστων: aliud placuit ob Medic. viro Celeb. Wess.

[12. αὐλαὶ κατὰσσίγαι. Vertunt aula tecto opertae: quas quidem secum ipsa pugnant, quum αὐλὴ sit locus apertus, sub dio. Itaque recte Gronov. intelligebat aulas porticibus circumdatus; quod ipsum etiam disertius infra (l. 31.) indicat auctor, ubi ait αὐλὴ ἰκάνη σιρίστυλος: et στίγαι, quas l. 25. et 28. dicit, iidem porticus esse videntur, atque hoc vocab. porticus, sive fornices malueris, (προπύλας Strabo vocat lib. XVII. p. 811. κ.) in Latinis nostris et hic et l. 25. et 27. positum velim, ubi conclavia et aedificia posui; conclavia enim οἰκήματα sunt. Wytenbachius vero Selector. pag. 356. αὐλαὶ τοὶ καὶ στίγαι scripsisse Herodotum censuit; στίγαι autem tecta aedificia interpretatur, quum αὐλαὶ apertae sint. S.]

17. αὐτοὶ τοὶ ὀρίων] Ionum ore idem ὀρίων atque aliorum ὀρίων sonuisse G. Corinthus et hoc de grege monuerunt alii. Scriptis in libris mira variatio: haud pauci Ionicam speciem, ut Pass. Ask. Vind., prorsus recusant. Ὀρίων, Arch. natum ex ὀρίων neglecta αὐξήσει videtur, quod et II. 106. servavit, et in Edd. occurrit V. 40. Sic Heraclitus, Σάνταξ ἰσσι, ἐκόντα ἰγισθίνους ὀρίων, in Clement. Alex. Strom. III. p. 520. Par discordia ὀρίωντας infer et ὀρίωντας, quamquam illius, uti sequum erat, frequentior usus. Sunt haec minutiores curae, et res gestas vestigantibus fortasse tædiosae, considerandae tamen Ionicum scriptorem versanti. (conf. Var. Lect. ed. S. ad I. 99, 9. et 13.) Superbum autem Labyrinthi opus Mela I. 9. Plinius Hist. Nat. XXXVI. 13. Stra-

bo XVII. p. 1165. (p. 811. ed. Cas.) non præterierunt, in descriptione non usque quaque concordēs. Wess.—Adde Diodor. Sic. lib. I. c. 61. et 89. cum Wesselingii Notis. S.

32. τῆς δὲ γωνίης ἐπισημαίνοντες τοῦ λαβυρίνθου ἵχταις περιμήτρει] Istud τῆς γωνίης eandem mihi dubitationem movet, quam supra ad lib. I. c. 51, 8. iudicavi. In extremitate labyrinthi ex stadii intervallo (ἢ τὸ εἶλεν τῆς οἰκδομίας ταύτης πλεονεξίας ἀποχούσης) positam istam pyramidem facit Strabo p. 811. c. ex vulgata quidem scriptura, quam nuperus etiam Editor Lipsiensis tenuit: sed nimirum ἀποχούσης scriptum oportebat, quod in versione Latina recte expressum, In fine hujus ædificii quod plus stadio occupat. S.]

CAP. CXLIX. 4. οἱ ἐνθάδε ἱεραῖοι καὶ ἐργαῖοι] Omnia hæc uncis includit Cl. Pauw, prætereaque ἱεῖ καὶ λέγει, cujus ambitus æquat Ægypti partem maritimam. Neutrum adscisco. Nam, τὸ περιμένει—οἱ ἐνθάδε, etc. suum agnoscere Scriptorem, cap. 124. et illi adposita firmabunt. (conf. II. 41, 17.) ἱεῖ τὸ παρὰ θάλασσαν ea sumendum est consuetudine, qua μὴ ἱεῖς μῆκος εἶναι II. 7. (nempe per ellipsin κατὰ præpositionis.) Cetera, quæ de Ægypti ad mare latitudine, ibidem c. 6. explanavi. Neque opus erit, ut Mæridis amplitudinem lacus examinem: factum alias, ad Diodor. I. 51. Hoc vide: denuo enim λιπυτολογητίον: superiore capite (c. 48, 13.) πρὸς βορέην ex Med. et aliis locum occupavit; πρὸς βορέην, quod hic (l. 6.) se offert, mutato. Possum id ferre et pati, siquidem βορέην contractum ex βορέην docetur ab Eustath. in Homer. p. 994, 37. (Iliad. p. 989, 31. ed. Bas.) sicuti est, et repetitur III. 102. Quid itaque inpediet, quo minus πρὸς βορέην ex Arch. et Vind. in sedem redeat? Habent Edd. I. 6. III.

VOL. III.

97. VII. 189. membranæ creberrime. Wess.—Præpositionem πρὸς, ista notatione, promiscue mox cum secundo casu, mox cum quarto, construi a Nostro, observavimus in Adnot. ad I. 202, 14. et ad II. 121, 5. De Mæridis, lacu, juxta ea quæ erudite, ut solet, collegit disputavitque Larcher, consuli merentur Savary, Lettres sur l'Égypte, T. II. p. 30 seqq. Denon, Voyage dans l'Égypte p. 85. et instar omnium Jomard, in Memoire sur le Lac de Mæris comparé au Lac de Fayoum, T. I. magnæ Descriptionis Ægypti, Parte ad Antiquitates spectante, p. 79—114. S.

5. ἱεῖ] Quod forte noluisse adeo diligenter observatum Herodotus, in numeris amplificandis sæpe modum excedens, id a Lectore primum ad oram libri positum fuisse suspicor, ἱεῖ καὶ ἀντὶς Αἰγύπτου τὸ παρὰ θάλασσαν: qui quidem eorum meminerat, quæ supra leguntur lib. II. c. 6. ἀντὶς Αἰγύπτου ἱεῖ μῆκος τὸ παρὰ θάλασσαν ἱεῖσιν οὖν, κατὰ ἡμῶς διακρίνου. De oræ maritimæ latitudine Wesselingius egit ad Diodor. Sic. I. p. 36. cui hic tradita æque videntur ac Is. Vossio parum credibilia. VALCK.

13. ἐργαῖοι δίκαια] Perperam ultimum quibusdam in MSS. negligitur. Ælianus Hist. Anim. XV. 9. μῆκος μὲν οὖν προήκων εἰς πεντηκίδεκά πον πῶδας μεμετρημένους δίκαιον μέτρον. Alexandrini interpretes Levit. xix, 36. ζυγὰ δίκαια καὶ σταθμὰ δίκαια, et aliis sæpe in locis. In illis autem (l. 17.) ἀνδρες γὰρ δὲ διαιῶς, mira se balbuties Corn. de Pauw prodidit: fuisse olim, ἀνδρες γὰρ γῆ, aut γὰρ δὲ γῆ διαιῶς: quorum alterutrum si schedæ dedissent, expellendi defuisset causa; nunc, si ad loci sententiam adstrimatur, satis erit. Wess.—Vide verò, ne δίκαια οἱ ad sequentia verba debeant referri, idemque valeant

I i

ac si dixisset *δικαίως δύνανται*, adcurate, exacte valent stadium sex iugerum. Quo spectat fortasse quod ex Grammatico Sangermanensi Larcherus adnotavit: *δικαίον μίτρον, τὸ ἴσον. 'Ἡρόδοτος β'. 8.*

21. *τὸ βασιλικόν*] Regium fiscum, Valla: aulam regiam designat Herodotus, etiam ubi thesauros commemorat. Fiscum Principis vel Imperatoris *βασιλικὸν* vocant: in Diogene Laërt. VII. 181. recte cepit Menagius. Frequenter hoc sensu *τὸ βασιλικόν* Diodorus Sic. lib. II. c. 40. *τιτάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελεῖται*. conf. ibid. c. 41. Lib. XI. c. 67. Damnatorum bona Hieron *εἰς τὸ βασιλ. ἀνιλάμβανει*, in fiscum referebat. XX. 4. Agathocles *τὰς οὐσίας εἰς αὐτὸν ἀνιλάβει*. Plene legitur in Eclogis, p. 592, 89. *εἰς τὸ βασιλικὸν ταμίον τὰς οὐσίας ἀνιλάβει*. conf. H. Vales. in Exc. Peiresc. p. 96. Ceterum vectigal illud e piscibus lacus Mœridis Reginae datum scribit Diodorus *πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμὸν*, lib. I. c. 52. VALCK.

CAP. CL. 9. *Σαρδανάπαλλον*] Una hæc luxuriosi et perditī Regis in Musis mentio: fuisset alibi uberior, ni temporum injuria *λόγους* Nostri *Ἀσσυρίους* invidisset. Nomen hominis sic expressi, ut MSS. ostendant plures. Scaliger, quod profitetur ad Euseb. Chron. p. 63. in omnibus Chronici Codicibus Sardanapallum invenit. In Justino et Orosio animadverterunt alii. Maximus Tyr. *Σαρδανάπαλλον* adpellat Diss. X. 9. cum Davisii adnotatione: Philo etiam Judæus Tom. II. p. 536. Ed. Mang. Fuit et in Luciani Dea Syr. c. 40. si schedis credimus. Ipsum autem hoc exemplum, quod incredibile subterraneam fossam, qua lacus Mœridis aqua cūm Syrti committitur, illustrare debet, longe discrepat. Wess.—Congruit quidem exemplum hactenus, quod utrobique effossam humum memorant

in fluvium fuisse conjectam. Sed hoc ipsum mireris, humum ex Mœridi lacu effossam in Nilum fuisse projectam, non struendis aggeribus aut exaltando solo usos illa esse *Ægyptios*. S.

CAP. CLI. 4. *φιάλας χερυίας*] Galeo dicitur CLI. 4. *φιάλας χερυίας* pervertisse Athenæus, VI. p. 231. Sed in Athenæum ista vix cadere potest incuria, hominem in excerpendis veterum scriptis accuratissimum. Quæ prostant loco citato tanquam Herodotea, lectoris potius inepti conficiunt emblemata, ab instituto Athenæi prorsus alienum, quodque non videtur legisse, qui vicina dedit, Eustathius ad *ἴλ. λ'* p. 815. VALCK.—Ex Eustathio, quid scriperit Athenæus vel non scriperit, nusquam certo cognosci potest, quoniam non nisi Epitome Athenæi ille usus est. In eo memoria fefellit Athenæum, quod *argenteas phialas* pro aureis scripsit. S.

6. *Ψαμμίτιχος*] Hæsitavi in regis nomine. *Ψαμμήτιχος* ex Codd. scripsissem, si semper conspirassent. Lege ad Musam superiorem c. 105. et II. 2. Athenæus, Herodotea hæc adtingens, multa admiscet aliena, et scriptoris sententiæ contraria, fortasse memoriæ peccato, VI. 4. (c. 19. nostræ ed.) p. 231. D.; paullo prudentior Diodorus I. 66. Wess.—Conf. superiorem adnotationem. S.

16. *φιλάσαντας τὰ πλεῖστα τῆς δυνάμεως*] Convenit Xenophontis *Κυρ. παρ. IV. (5. 19.)* p. 105. *π. ἱππέων ἐπὶ τοὺς Μήδους, ὡς φιλάσαν αὐτὸν*, ut Cyrum potentia exueret; et Dionis Cassii XL. (c. 62.) p. 167. *ἢ μὴδ' ἱκύνει φιλάσαντας, αὐτὸν ταῖς δυνάμεσι — ἰκδύνει*. Wess.

CAP. CLII. 2. *ἔ. οἱ τὸν ποντίον Νικάν ἀπώκτινι*] Sic publicarat H. Stephanus; adscripto, si vulgatum *ἰκάν* sequamur, verti posse, volens, i. e. non per imprudentiam, occiderat: nec discrepat Paull. Leopardus Emend. VII. 12. Quæ

quidem censura non placuit Pavo, ἴχυν ἀπίστανι praeferenti. Gronovius "Ἐκον ex Med. et aliis potius censuit, Νικῶν non plane spernens. Equidem id retentum maluissim, tum quia regis nepos eodem fuit nomine, qui priscorum mos, tum ob Stephani Codices, quibus paria sentiunt alii. Valeant itaque conjecturae incertae et ex arbitrio natae. Wess.

5. βασιλεύοντα τοδιούτρων, etc.] Certum ratumque est, Psammitichum Æthiopiam cladem fuga evitasse: τὸ διόνειον vero quorsum referetur? Dices, a Saitis revocatum, et regno admotum, neque refragabor. Ergo-ne bis regni curam suscepit, jam ante exilium, regis Sabaconis tempore, eadem dignitate conspicuus? Id vero consistere nequit cum c. 147. Quare τὸ διόνειον secundam fugam indicat, qua, pressus a collegis regibus, salutis suae consuluit. Mox (l. 4. et seqq.) ὁψιος, ἰωνίσι, et μαρτήϊον recepi, quippe Ionici commatiss. Quod et alias facio, solo MSS. indicio contentus: cui enim bono repetitae iterum iterumque admonitiones? Herodotum qui versant, dictionis ejusdem callent genus. Wess.

15. κατὰ λήϊον ἐκπλώσαντας] Cares erant λεγόμενοι et passim μυθεύοντες in Strabonis XIV. p. 978. A. (p. 662. D. ed. Cas.) Par Graecorum olim et Ionum prava consuetudo, teste Thucydide I. 5. Hinc in lege Solonis, a Gaio servata L. 4. D. de Colleg. οἱ ἐπὶ λείων οἰχόμενοι, sociati ut praedatum eant. Vere enim doctissimi viri, Palmerius, Heraldus, Bynkershoekius, ita correxerunt, oblitii verborum Herodoti, ad eam sententiam adprime utilem. Wess.

CAP. CLIII. 6. δουδευαπώχμης] Alidinum contemni haud debuerat, quippe unice legitimum: vidit et Reiskius;

Diodorus I. 67. consentit. Quod subditur (l. 7.) ὁ δὲ Ἄσις κατὰ τὴν Ἑλλ. γλ. ἴονι Ἐσαφίς, vereor, ut Herodoti sit. Conmodam sedem habet III. 27. et 28. hic fortasse addititium, minus certe necessarium. De Ἐσαφί gemina Ælian. Hist. An. XI. 10. et Graecorum alii. Wess.

CAP. CLIV. 10. πρὸς θαλάσσης, ἰλίγον ἱερὸς Βουβ.] In Latinis erat prope exiguum maris, vulgate πρὸς ἰλίγον θαλάσσης, respondens. Neutrum bene. Reiskius ex illo, ἰλίγον πρὸς θαλάσσης, tantillum remoti a mari. Veriora edunt MSS.; quibus Diodorus adstipulatur I. 67. Statim (l. 13.) idem Vir. Cl. κατόπισις ἐς Μίμφον, justiore causa, quam Herodotus brevi adprobavit ipse. (Olim ibi κατοίκησις, quod et Gron. tenuit. Veram scripturam servavit MS. F. puto et Paris.) Mendae genus per est frequens. Tale in Strabonis X. p. 685. B. (p. 447. A. ed. Cas.) ὁ μὲν τὸν Ἐρετρίαν φησι: et p. 734. (p. 479. B.) εἴς Ἀχαιοὺς καὶ Λάκωνας συστήμεται. Tale Musa VI. 33. VII. 170. Cares autem μέρος τι τῆς Μίμφου incoluisse, Καρομεμφίτας appellatos, est in Polyæno VII. 3. et Steph. Byz. voce Καρίον. Wess.

19. ἰλκαὶ τῶν νηῶν] Laurentius Vestigia navalium, et c. 159. H. Stephanus obscurius, canales quibus naves deducebantur. Malo navalia cum Porto. Ὀλκαὺς δυνάμεις Philo Jud. Leg. ad Caium p. 1030. alibi ἰλκαὶς, eas ait, quae adliciunt. Nautica in re ἰλκαὶ rudentes sunt ad naves trahendas. (sive lignei cylindri, quibus naves in terra promoventur.) Schol. Thucydidis III. 25. οἱ ἰλκαὶ, ὄργανά τινι, οἷς αἱ νῆες ἵλκονται: tum navalia. Hesychius ἰλκαὶς, ναυστάθμους, τὰς ἵλξεις τῶν πλοίων. Suidas paria, fortasse hoc ex loco. Wess.—Inde νηλοκτείν, subducere naves, apud Polyb. et alios. S.

CAP. CLV. [7. *ὡς καὶ πρῶτοι οὐνόμασται μαι*] Vide cap. 59, 9. 83; 6. 133, 3. S.]

12. *Λητοῦς τῆς ἐξ ἱνὸς λίθου πεποιημένης*] De ædibus monolithis, cujus generis aliam cap. 175. memorat Noster, præter Norden paulo post Wesselingio laudatum, consuli possunt Caylus in Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. p. 35. seqq. Abd-Allatif. p. 186. ibique Sylvestre de Sacy p. 248. et quem is laudat Denon p. 140. et 246. ed. in 4to. et Tab. æm. XLI. n.º 1 et 2. Adde Description de l'Égypte par ordre, etc. Antiquités, T. I. Pl. x. fig. 5, 6. et 7. Exstat etiam in India ad hunc diem in rudibus urbis Mavalipuram ædes monolitha, xx. pedes in altitudinem et profunditatem, xii. in latitudinem metiens. Vide Langlès Monumens anciens et modernes de l'Hindustan, Fascic. V. Paris. 1813. tab. æm. xxiii. S.

15. *τουτίων ἱκαστὸν ἰστί*] Est qui ἱκαστός ἰστί legendum censeat, quoniam τοῦχος præcessit. At ἱκαστον τουτίων ad ὕψος et μῆκος refertur. S.

16. *τὴν παρεροφίδα τισράμηχυν*] Polux I. 81. τὸ μεταξὺ τοῦ ἑρέφου καὶ τοῦ στίγου, παρεροφίς; cujus descriptio Latinis Vallæ non congruit. Nisi aberro, videtur prominentiam τοῦ κατασστιγῆματος, sive quod παρὰ τὸν ἑρέφον porrigebatur, indicare. Hujusmodi autem tecta ex uno lapide, *μονόλιθα*, non præterita a Strabone XVII. p. 1165. p. 811. c. ed. Cas.) neque Nostro II. 175. ostentant in hunc diem Ægyptiorum parietinæ a Frid. Lud. Norden Itin. Ægypt. p. 187. cum cura descriptæ. Θάῦμα, θαυματούταται cur receperim, dictum alias fuit. Wess.—Vide Adnot. ad I. 11, 14. S.

CAP. CLVI. 2. *ἧτος ἡ Χίμυς καλουμένη*] Eustathii ed Arch. Ἔχimus probari a Th. Galeo haud debuerat: nata est ex διπλογραφίᾳ. Mela I. 9. et Sta-

phanus Byz., Nostrum excitans, Chemmin tuentur, atque Hecataeus apud eundem. (At Chembin nominaverat Hecataeus. conf. Creuzer Histor. Fragm. p. 26 seq.) Nam quæ c. 91. Chemmis, longe diversa urbs est. Insulas, quas (l. 6.) miratur Herodotus, fluitantes Ægypti, et *μυγάλας σφίδρα*, dabit Theophrastus Histor. Plant. IV. 13. etiam prope Orchomenum Bæotiz; Italiæ nonnullas Seneca, Quæst. Nat. III. 25., plures Plinius Hist. Nat. II. 95. quæsum Labeonis verba in L. 65. §. 2. D. de Acquir. R. Dom. recte referunt. Conf. Sotionis Eclogarum finem. Wess.—De Chemmi insula conf. quæ notavit Et Quatremère, in Mem. sur l'Égypte T. I. p. 226 seq. S.

8. *ἱμπεφύλασσι δ' ἐν αἰνῇ*] Homeri *πρὶ δ' αἰγυρὸς πεφύλασσι* Thomam Gale ad Arch. et Vind. *ἱμπεφύλασσι* amplectendum pertraxit, pellicit et me. Priorem tamen formam Hippocrates et Aretæus Capadox non spreverunt, neque Noster I. 193. II. 91. Wess.

22. *Δισχύλος*] Cereris filiam Dianam dixerat, opinor, in dramate deperdito. Pausan. VIII. (c. 37.) p. 676. *Δήμητρος Ἀρτιμιν θυγατέρα εἶναι καὶ οὐ Λητοῦς, ὅσα Λίγυστιον τὸν λόγον, Δισχύλος ἠδίδειν ἡ Εὐφορίαντος τοῦς Ἕλληνας*: sua desumpsisse ex Herodoto merito videbatur Iablonskio Panth. III. c. 4. §. 4. Quæ præcedunt Herodotea (l. 17—19.) de Latona, liberorum Διούσου καὶ Ἰσθι Apollinis et Dianæ nutrice ac servatrice, prostant in Scholiis ad Ciceron. I. in Verr. c. 18. mendosissime scripta; nam voces, *Ἰσθις λίγυσσι*, in has deformate sunt ΗΣΙΟΔΟΣ ΔΕ ΤΟΤΣΕΙΝ. Magis mirum, Λητοῦς in τοῦς degenerasse: sed hunc locum video designatum Gronovio; qui frustra Λητὸν scribe maluit quam Λητοῦν. Eustath. ad Od. ε'. p. 212. 7. *τὴν Καλονφῶ καὶ τὴν Ἰῶ, Καλονφῶν καὶ Ἰῶν οἱ πλείους Ἰσθις γράφουσι*:

CAR. CLVIII. 4. τῆς μῆκος μὴν ἔστι] Bene MSS. ob sequens γί. Est de hac fossa Cl. Mich. Rossalli schediasma, quo ex Aristotele I. Meteorol. c. 14. et Strabone ejus initia Sesostridi vindicantur. Verum Geographus XVII. p. 1157. (p. 805. A. ed. Cas.) incertus hæret, Herodoti Aristotelisque opinionem recensens; alibi, I. p. 65. (p. 38,) confidentior, ubi Casaubonus doctissime. Nostro planissime accedit Diodor. I. 33. plura de egregio isto opere, modo inconcussus mansisset, quam alii, commentatus. Hoc addere, ferente occasione, debeo, Josephum Bell. Jud. V. 9. p. 347. Pharaoni, qui Abrahamo uxorem Saram abduxit, Νιχαῶς cognomen indidisse: quod unde acceperit, nescire me fateor; probe aliqui ignarus, eam Judei scriptoris perorationem multa stolidæ jactantiæ argumenta conplecti. Wess. — Quod ait Scriptor πῶτος ἡμέραις εἰσέτις, suspicatus eram justo mino-

rem esse numerum: cujusmodi dubitatio mihi ad c. 9, 1. oborta erat. Sed conf. lib. IV. c. 86. S.

5. *ἱλασσεμένους*] Adfirmat etiam Eustath. ad 'Ιλ. ε'. p. 1219, 24. "Ὅτι καὶ ἰπὶ τῶν ἱλασσεμένων τὸ Ἑλασσεῖν λέγεται Ἡρόδοτος δηλοῖ ἐν τῇ "τρίτῃ ἱλασσεμένους." Multo frequentius olim formam istam in libris veterum lectam, quam a nobis, monstrant diversa Grammaticorum interpretamenta, ex usu multiplici verbi *ἱλαύνειν* atque origine facili illustranda. VALCK.

11. τὴ κατὰ Μίμφιν τῶν ἔξω] Admotam his medicam a Reiskio manum, τὸ παρὰ Μίμφιν τῶν, Memphim præ-tendens, aut τὸ κ. M. στενὸν, angustus apud Memphim mons, Scriptor deprecatur. Maluit II. 8. hoc de monte τῶν ἐς τὴν Ἐρυθρὴν καλ. θάλασσαν, ἐν τῇ αἱ λασσομέναι, uti hic: tum c. 175. ἐν τῶν κατὰ Μίμφιν λευγῶν λασσομένων. (Turbaverat viros doctos, quod κατὰ Μίμφιν vulgo apud Memphim intelligebatur, quum sit ex adverso, contra Memphin. cf. I. 76, 3. II. 148, 3. et Valck. ad III. 14, 9.) Mox ex schedis φέρουσα (l. 14.) sententiam ornat. Nam divortia sive διασφάγεις ab indicato monte non protendebantur, sed ipsa fossa, ab eo in meridiem et sinum Arabicum ferens. (Ut via ferre (φέρειν) ad aliquem locum dicitur, cf. II. 138, 17. ibique not. sic nunc fossa φέρουσα, etc.) Jam Arabiæ urbs Πάτουμος præterita a Steph. Byz. non est, eadem, ut viri eruditi arbitrantur, ac Πῆθ Πithom Hebræorum, Exodi c. 1. 11. quæ quidem Ἡρώων πόλις et Coptorum sermone ΠΕΘΩΝ cum deinde fuerit nuncupata, et extimo sinus Arabici angulo adcu-buerit, nulla mihi dubitatio est, quin Herodotea distinguenda sint ὀλίγων βουβάσσις πόλις παρὰ Πάτουμον — σίλιν ἰσίδου ἐς τὴν, etc. Certe ad Patum fossa sinui Arabico jungebatur, longe ab urbe Bubasti sejunctam. II-

lis autem ὃ si deforet, equidem non-revocarem. Wess.

9. ἀπὸ τούτου εἰς τὸ στάδιον χίλιον] Quod Scholiastes Aristophanis ad Plut. γ. 388. ut Herodoteum produxit, ἀπὸ τούτου εἰς τὸ στάδιον δύο ἑκαρτεῖ, aut, uti in Ἀπαρτεῖ Suidas, στάδιον ἑ, h. e. ἰσδομήνον-τα, id frustra in Musis quæsitum, hic olim, sed correctius, commodam sedem habuerat. Testis erit Grammaticus Sangermanensis, cujus indicium Cl. D. Ruhnkenio acceptum fero, Ἀπαρτεῖ scribens παρὰ Ἡρόδοτον σημαίνει τὸ ἑκαρτεσίμηναι καὶ ἑκαρτεῖς. ἀπὸ τούτου εἰς τὸ στάδιον χίλιον ἑκαρτεῖ εἰς τὸν Ἀραβικὸν Κόλπον. Valde autem mirum, ita vocem hinc abiisse, ut ne vestigium quidem reliquerit. Noneam inconmodam, sed et Herodoteam, diximus ad lib. V. 53. Wesseling. in Addendis.—Distantiam intimi recessus sinus Arabici a Mediterraneo Mari, metrorum francicorum 100,000, id est, trecenta fere pedum millia, Ægyptius Academicus Du Bois-Aymé reperit; quam mensuram ait (in Commentatione supra a nobis ad cap. 6, 10. laudata) exacte convenire cum mille stadiis, quibus eandem distantiam Herodotus æstimavit: hunc enim scriptorem in rebus quidem Ægypti (quod jam a Danvillio aliisque viris doctis monitum) non majori stadio Olympico uti, sed minori quodam, non nisi 306 fere pedes continente; quod ut ab illo supra cap. 6. et 7. hujus libri, sic et hoc loco factum. Cui rationi quum manifeste repugnare videatur, quod in eisdem Ægypti rebus idem Scriptor noster, lib. II. c. 149. stadium diserte tradit centum orgyas, id est, sexcentos pedes continere, tum quod lib. IV. c. 41. idem intervallum mille stadiorum, de quo hic agitur, centum millibus orgyrum, id est, sexcentis pedibus æquiparat; huic difficultati ita occurrunt viri docti, ut dicant, aut propterea rationis suæ nonnumquam oblitum

esse Herodotum, aut, pro ratione majoris minorisve stadii, etiam orgyas majores vel minores esse aestimandas. Equidem, argumentum hoc leviter attigisse contentus, vereor ne nondum satis momenta cuncta, quæ ad quæstionem de aestimanda diversa stadii ratione apud veteres spectant, perpensa a viris doctissimis, qui in hoc genere laborarunt, et ad liquidum sint perducta. S.

CAP. CLIX. 2. *ἡ τῇ βασιλῆϊ Σαλαμῶν, etc.*] Instruxit triremes, in septentrionale, et in australe mare, sive Oceanum Orientis, mittendas: eadem Ἐρυθρὰ hoc loco Σάλασσα, ac πορὶν, sicuti c. 158. tum IV. 42. ubi memorandum regis hujus circa omnem Africam in Herculeum fretum et Mare Mediterraneum, sive boreale, navigandi studium. Quod autem in duobus codd. *εἰ ἱκανοὶ εἴσι δῶλοι*, pro justo potest putari. Wess.

6. *ἡ Μαγδόλη ἱστανή*] Hac de urbe quanti disputationum æstus? Officii ratio, ne nihil moneatur, expostulat. Paucis defungar. Sunt doctissimi homines, quibus Magdolum ea est, quam XII. M. P. Antonini Itinerar. p. 171. Pelusio sejungit. Convenit nomen, congruere et situs videtur. Ego vero studiosius consideratum vellem, urbem eam ex Herodoti finitione II. 6. et III. 5. Ægypti fuisse: in quam Syros se, quicumque fuerint, hoc rege, adeo opibus et militaribus copiis florente, penetrasse, credi difficile fit: præsertim cum ora Syriæ maritima, ad Azotum ultraque, ejus fuerit in ditione, sicuti narratum c. 157. Adeo-ne supinos arbitramur Syros, qui, vitare cum possent, in anceps discrimen et certam perniciem se mergere voluerint? Mihi, imperatorum artes et cauta consilia replicanti, id quidem probabile non accidit. Ubi ergo Magdolum? Inventa ab eruditissimis viris est in urbe Manassitida tribus, Megiddo, cujus vicina in valle egregius princeps Josias profligatus (Chron. II.

xxiv, 22. Reg. II. xxiii, 29. (hoc abs. rege fuit. Neque illis ego refragabor. Nominis discrepantia non moratur. Ex Megiddo, (quæ Mageddo apud Josephum,) Ægyptii, unde hæc Herodotus, suo ore Magdolum, ut in similibus accidit sæpius, formarunt. Et, si moratur, adscisci poterit Magdiel, non longe hinc dissitus vicus, apud Hieronymum in Onomast., unde Magdolum comodo gignetur. Nec obficiunt Syri, suo vocabulo, sumto latius, Judæos, in Ægypto multimodis detestabiles, complexi. Mitto alia, quæ H. Relandi Palæst. lib. III. p. 894. et Jac. Perizonii, etsi in quibusdam dissentientis, Origines Ægypt. c. 23, p. 471. subpediabant. Wess.

6. *Κάδυστι πάλιν τῆς Συρίας*] Recurrit urbs III. 5.; nec diversa, seu ejus amplitudinem sive situm examines, videtur. Herodotus aliam si voluisset, addita notæ significatione utique secrevisset. Qui Carcemicum, quorum Necos victo Josia Chronic. II. xxxv, 20. properavit, esse pertendunt, in quis Cl. viri, Simsonius et Galeus, ad id animum non adverterunt. Nam, cum opinantur Κάδυστι primo vocatam hanc urbem, deinde Carcemicum a clade, ea profitentur, quæ ubi negaveris, in spongiam ultro abibunt. Idem de suspitione Cl. Pauw, quæ Carcemicum primis temporibus *Κερκῆσιον* et *Κίρκησον* nominat, atque hinc *Κίρκυστι* et *Κίρκυστι*, et tandem Κάδυστι negligentia scribarum format, judicium esto. Quibus enim indicibus, quo teste probatur? De Cadyti suo loco. (nempe ad III. 5.) Wess.

9. *ἡ Βραγχίδας τὰς Μιλησίαν*] Porphyrii ætate idem exemplaria præferabant, sicuti I. 92. ubi Gronovius bene, hæc tamen docti scriptoris adspernatus: *καὶ γινόμενος ἐπὶ τῇ τῆς Αἰγυπτιακῆς βίβλου, ἥτις ἐστὶ διωγμὸς τῇ τάξει, ἐξίστην πάλιν παρὰ τὴν αἰτιατικὴν πρῶτον εἰπόντα τὸν Ἡρόδοτον, "ἀνίστην ἡ Βραγχίδας τὰς*

Μιλησίαν." οὐκ ἔστι οὐδ' ἄρα ἀμέσθημα εἶναι γραφικὸν Ἴωνικόν, δι' ἡμῶν ἰδίωμα. Quæ hunc locum occupare debent, quo inportunam τὸς Μιλ. corrigentium vim in posterum arceant. Wss. — Conf. ad I. 92, 6. notata. S.

CAP. CLX. 21. Ἠλείων δὲ μηδὲν] Apud Diodor. Sic. lib. I. cap. 95. Eleorum legatis interrogantibus. πῶς ἂν γίνετο δικαιοσύνη; (ὁ Ὀλυμπικὸς ἀγὼν,) respondisse traditur Amasis, ἰὰν μηδεὶς Ἠλείων ἀγωνίζεσθαι. Amasi, Regi Græcorum studiosissimo, haud sane disconveniunt, quæ sub Psammi scribit evenisse Herod. quantumvis ab ævo jam Psammitichi, qui Psammi fuit avus, exercere commercia cum Ægyptiis cœperint Græci, postquam is in Ægypto Ionibus et Caribus quibusdam sedes assignasset. Definitum Hellanodicarum sorte lectorum numerum Indus culpabat Iarchas, quo iudice πολλὰ σοφώτερον ἰφρόνουν ἂν Ἠλείων, ἀριθμῶ μὲν ἄλλοι αἰ λαοὶ ὄντες, δικαιοσύνη δὲ οἱ αὐτοί: apud Philostr. Vit. Apoll. III. cap. 30. Sibi quales hoc in certamine constituendo viderentur Apollonius declarat IV. c. 29. ubi corrigendum videtur, ὡς ἐπιμελουῦντε τῶν ἀγώνων, pro τῶν αὐτῶν. Ne rebus quidem Græciæ prolapsis Eleorum in his ludis administrandis æquitatis desunt exempla; quale subministrat Dion Chrys. in Rhod. p. 344. c. Olim tamen etiam, ut sunt humana, nonnunquam ad gratiam et libidinem suam potius spectarunt, quam quid jus et æquum postulerent. VALCK.—Diodorus, Psammin silentio transmittens, Eleorum legatos ad Amasim ducit I. 68. et 95. Plutarchus in Quest. Platon. p. 1000. A. Ægyptiorum responsum sophistarum uni tribuit, qui, si Eleis id inculcavit, istos dicti auctores habuit. Wss.

CAP. CLXI. 8. ἰς τοὺς Λιβυνοῦς λόγους] Vero simile est, quod Bouberius

Dissert. Herodot. cap. 1. et G. Rappellus Annot. ex Herodoto ad S. Script. p. 96. conjecerunt, non indicari singularem de rebus Libycis commentarium, ab Historico digestum, sed eam Musæ quartæ partem, res Africanas continentem. Habet ea c. 159. militum hanc rebellionem, et infelicem Apriæ regis exitum: neque veterum ullus est, qui λόγους Herodoti Λιβυνοῦς, ab isto distinctos libro, vel verbulo adtigerit. Ob stare putes, quod minime μολύνας, sed prorsus μετρίως et tenuiter de Aprie illic agatur; cujus mutati instituti rationes habere plures, nunc incognitas, potuit. (At, qua occasione Apries copias in Cyrenaicam miserit, id vero ipsum, quem admodum hic promittit, ita ibi enucleatius exposuit.) Res sanè Africanas operose et tanta cura persecutus isthic est, ut uberiorē et aliam illis operam impendisse non videatur. Wss.

11. Αἰγύπτωιοι δὲ ταῦτα ἐπιμιμνόμενοι] Interjectum articulum non spernerem: Αἰγύπτωιοι δὲ οἱ ταῦτα ἐπιμιμνόμενοι ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ. Primum enim ab Aprie defecisse narrantur qui redierant e clade Cyrenaica, eorumque qui perierant amici, cap. 162. dicti τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἀπιστιῶντες. Tandem, postquam ducem Ægyptium contumeliose tractasset Apries, οἱ λαοὶ τῶν Αἰγυπτίων, οἱ ἔτι τὰ παλαιὰ ἰφρόνουν, ἀπιστίαντο πρὸς τοὺς ἰστέον. cap. 162 extr. Quoniam non una fuit defectionis causa, Herod. lib. IV. c. 159. ἀντὶ τοῦτων, inquit, Αἰγύπτωιοι, καὶ κατὰ τοιαῦτα (sic legerim) ἐπιμιμνόμενοι Ἀπρίῃ ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ. Infortunii originem plenius enarrat isto loco Herodotus tractans Libycā vel Cyrenaicā: atque hi sunt Λιβυνοὶ λόγους Herodoti, hoc cap. 161. memorati, quos viri doctissimi sibi perisse persusserant: vidit hoc monuitque primus G. Rappellus Annotat. in S. S. T. I. pag. 85.

Libyca tractans Diodorus Siculus lib. III. c. 62. sua citat ipsius Αἰγυπτιακὰ. VALCK.

CAP. CLXII. 2. ἡ δὲ, ἡσὶν ἐκ ἀπὸ κέρματος, etc.] Anomaliam horum structuram animadvertit G. Raphelius in Epist. Paulli ad Galat. II, 6.; estque notabilis, nec vero insolita. Non repetito, quæ vir doctus conduxit. De κινή, galea, nihil mirum, quippe regiæ auctoritatis apud Ægyptios, ut deinde apud Græcos διαδήμα, insigne, c. 151. At quid facias Julio Africano, in hac Amasis (Ἀμώσις perperam pingit) ab Aprie defectione, Israëlitarum, Mose duce, abs Ægyptio rege discessionem inveniēte atque hoc ex loco extundente? Fallit profecto et fallitur bonus vir, apud Eusebium Præp. Eu. X. 10. pag. 490. c. Athenæi causa discrepat, Hellenicum, a Nostro dissentientem, secuti, lib. XV. p. 680. a. Wess.

14. ἰσάρις ἀριματῆσις] Hinc derivatum Phavorini in Stobæi Serm. CXII. pag. 586. de sene, qui LXX. annis major casu in thesaurum inciderat, ἰσάρις τὸ πάλος ἀριματῆσις, sublato crure pepedit. Eadem de re πειρὴν ματαίησιν Seleucus in Athen. III. 4. (pag. 76. f. cap. XI. nuperæ edit. ubi in Latina versione, pro mentis efficiat alienationem, poni debebat flatu ventris cient.) Quæ eruditissimos viros P. Leopardum Emend. VII. 13. Jos. Scaligerum ad Catulli Epigr. L. et Is. Casaubonum non latuerunt. Wess.

23. οὐδὲνα λόγον αὐτῷ δόντα, ἀλλὰ] Male Laurentius. Scripserat αὐτῷ, aut ἰωῦσῷ potius, nulla nempe regem ratione rei usum, sed ira percitum jussisse. Huc ἀλλὰ ducit, et constans usus. De Cyro I. 209. ὁ Κῦρος ἰδίδου λόγον ἰωῦσῷ περὶ τῆς ὀψίης, de somnio apud se prudenter cogitabat. III. 25. οὗτοι λόγον ἰωῦσῷ δὸς, neque secum ratione inita. VIII. 86. 1. ἰωῦσῷ λόγον δίδου, apud

me ipsum animo putans. Simile IV. 102. οἱ δὲ Σπόθαι δόντες σφίσι λόγον, ὡς οὐκ, etc. ubi in Latinis aberratur, sicuti V. 138. Plutarchus Defect. Oracul. pag. 419. c. καὶ δίδοντας ἰωῦσῷ λόγον, οἷσι ποιῆσαι, βίλτιος, εἴη, etc. Wess. — Ut αὐτῷ a recentioribus Editoribus in ἰωῦσῷ mutaretur nulla urgebat necessitas. Valet enim ex optimorum quorumque auctorum usu, rariore illo quidem apud Nostrum, αὐτῷ idem ac αὐτῷ οἱ vel ἰωῦσῷ: et frequenter quidem αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν suo arbitratu posuere editores, ubi recte αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, notatione reciproca, scripti libri dabant omnes. S.

CAP. CLXIII. 3. Καταύρου ἐρισμῶν] Nimium inputatur schedis Medic.; habet postremam vocem Passionei Cardinalis codex, Mediceo antiquitate et dignitate par, legunt omnes alii, præterque eos Diodorus I. 68. cujus consensus cum dispellitur, disputatio (in Gronovii Notis) nascitur iniqua et longe ab illis deflectens, quæ ad Stephani Μάμμις adscripta fuerunt. Mox (l. 5.) ἰσὶ τοῖς Αἰγυπτίοις ἦσαν Edd. plerique omnes: ἦσαν verum est. Grammaticus in Lexic. Coislin. p. 600. οἱ δὲ ἰωνες, ἦσαν καὶ ἦσαν, non sine vitio: voluit ἦσαν καὶ ἦσαν. Ecce alium, p. 234. οἱ γοῦν ἰωνες ἦσαν λίγονσι, καὶ ἦσαν: et brevi post, οἱ ἰωνες ἦσαν καὶ ἦσαν. Sic. I. 62. III. 77. IX. 5. Wess.

7. ἦν τι δὲ Μάμμις] Mox c. 169. ἰς Μάμμιςιν sive juxta eam: ἰν Καρτάβη πλείοντες III. 45. et ἰν τῇ Σαλαμῖν VIII. 86. ejusdem sunt usus et complura alia. (conf. ad III. 45, 2. notata.) Μάμμις, conjecturam secutus Gronovius, et cap. 169. membranas, bene re finxit. H. Stephano in opinionem illud ipsum venerat ad Diodori I. 66. quiambo Laurentianæ versionis prisca exemplaria si adhibuissent, non eam suspicionem sed veritatem pronuntiassent.

Bonus Valla ob lapsus nonnullos audiit male; hinc ille contemptus: *ἄμφω Μίμφω*. Arch., si quid dubii restet, eximit universum. Wess.

CAP. CLXIV. [1. *Αἰγυπτίων ἰστὰ γῆνα*] De septem civium classibus apud Ægyptios multa utilia monuit Heeren, in *Ideen über die Politik*, etc. T. II. p. 594. et seqq. Ibi p. 614. *καπῆλους*, quos l. 3. nominat Scriptor, latiore notatione accipiendos censet, de opificibus, artificibus, institoribus et mercatoribus; ut hæc classis non modo *καπῆλους* proprie dictos, sed et *χειρωνακτας* et *ἀγοραίους ἀνθρώπους* comprehenderit, qui cap. 141, 19. cum *καπῆλοις* junguntur. Agrorum classis quum nulla memoretur, agrorum culturam censet idem Vir doctus (p. 615 seq.) omnibus quinque inferioribus civium classibus communem fuisse. Medici, quorum ingens apud Ægyptios numerus erat, ex sacerdotum puto classe fuere. S.]

6. *Ἑρμοτύβις*] Aristagoræ apud Steph. Byz. *Ἑρμοσυμβιῖς*, et Ethnicographo explanatore, *μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ*. Vox eadem, sed invitante pronuntiandi consuetudine varians, monstrante Hemsterhusio ad Comici Plutum v. 729. Addit Stephanus, *οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβριῖς*, quod, nusquam alibi lectum, Ampl. Cuperus in litteris ad N. Heinsium, Syllog. Epist. T. II. p. 690. *οἱ αὐτοὶ καὶ Καλασίρις* corrigit. Erant utrique *ἐκ τῶν μαχίμων*, sed non iidem; neque juvat IX. 31., quippe ibidem, sic ut hic, distincti. Wess. — Ex diversis Ægyptiorum stirpibus oriundos fuisse suspicatur Heeren ib. pag. 609. Utrumque nomen a diverso vestitus genere tractum fuisse censet Hemsterh. l. c. auctoritate Pollucis VII. 71. S.]

CAP. CLXV. [2. *νῆσος ἡ Προσωπίτις*. Conf. cap. 41, 16 seq. et Et. Quatremère Mem. sur l'Égypte, T. I. pag. 424 seq. S.]

4. *ὅτι ἐπὶ πλείους γινώσκειτο*] Revocavi Ionicum *γινώσκειτο*, toties in Porti Lexico et Musis depositum: mallem tamen, si per MSS. liceret, *ἰγινώσκειτο*, quod brevi se dabit. Wess. — At propria justaque est particulæ *ὅτι* cum modo potentiali constructio, ubi illa quando vel quoties significat: et *ὅτι* — *ἰγινώσκειτο* cap. 166, 6. nonnisi variationis amore scripsit Herodotus. S.

6. *ἀνίσταται*] Verius fortasse *ἀνίσταται*, ut *ἀφίσταται*. Sic H. Stephanus in Recensione vocum Herodotearum. Alioqui ex *ἀνίσταται* erit, quæ Porti sententia. Wess.

CAP. CLXVI. 4. *Ἀνύσις*] Aliunde nota sunt quæ præcedunt: Stephano quoque nomus memoratur *Ἀφρίτης*. *Ἀνύσις* alibi forsitan non invenietur, et ad priorum normam in *Ἀνυσίτης* videtur refingendum: Stephanus Byz. *Ἀνυσίς, πόλις Αἰγύπτου τὸ ἰσχυρὸν Ἀνυσίτης ὡς Ὀασίς, Ὀασίτης*. Anysis urbs memoratur Herod. lib. II. cap. 137. Nostri quoque loci meminit ad Steph. Luc. Holstenius. VALCK. — Rediit *Σιβινύτης* ex cap. 155. et Stephano Byz.; tum *Ἀνύσις*, ut c. 137. pro quo *Ἀνυσίτης* Ethnicographus. Wess. — Mendosum *Ἀνύσις* cum aliis tenet noster F. De Thmuite districtu conf. Quatremère Mem. sur l'Égypte, T. I. pag. 129. seq. S.

4. *Ἰστὺς ὁ νομὸς ἐν νήσῳ οἰκίσι*, Prefectura in insula sita est, ad Homericum *Ἰλ. β'. 626. Νήσῳ, αἷ ναῖονος πύργῳ ἀλλὰς* adcedit; expressum, quod Eustath. advertit, a Sophocle Ajac. 604., et Apollon. Rhod. I. 831. III. 1091. Hujusmodi Isocratis, in Laud. Busir. p. 214. *ἐκ τῆς πόλεως ἐπορεύθη καὶ κατὰ κόλπους οἰκίσαντες ἐς ταυτὸν συσταγῶν*: et Phocylidæ *πόλις ἐν σκοπίῳ, κατὰ κόλπον οἰκίσαντα σμικρὴν*, in Dionis Chrysost. Borythenit. p. 441. A. Wess.

CAP. CLXVII. 9. *ἡκιστα δὲ ἐκρίθη*

δοῦναι τοὺς χειροτέχναις] Laurentii, Corinthii quoque minimi faciunt opifices, multos in fraudem induit, magnum etiam virum Thom. Reinesium, docte de opificibus et eorum collegiis disserentem, Inscript. Class. I. 105. pag. 144. Contrarium de Corinthiis, eos nequam minimi facere opifices, traditur, ut vere Henr. Steph. in Prolegom. Et quis est, qui Κορινθιοῦν χαλκώματα, vasa Corinthia, τορύματα ἱστράκια, tanta ambitione et studio a Romanis olim expetita, non recordatur? In urbe, mercatura celebri, opificum studia in pretio erant: Ἀδρῶν τι νησώρειν, Strabo scribit, ἀγαθὸν εἶς τι τὰ πολιτικά, καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικὰς, lib. VIII. pag. 586. A. ubi Casaub. (ad pag. 382. suae ed.) Wess.

CAP. CLXVIII. [7. Καλασιρίων χίλιοι, καὶ Ἑρμοτυβίων ἄλλοι] Necessariam vocem ἄλλοι etiam Valla hic legerat: Calasirii milleni et Hermotybi-um alii totidem. Vide vero ne justo minor sit numerus χίλιοι, collatus cum universo militum numero c. 165, 5. et 166, 6. edito. S.]

CAP. CLXIX. [6. μηδ' ἂν θίόν μιν μηδία, etc.] Plena stultissimæ jactantiæ oratio et per illi similis, quæ ejus (eundem enim Aprien et Hophram esse convenit) effreni ex ore profertur Ezechiel xxix, 3. ubi H. Grotius et G. Rapphe-lius horum oblitii non sunt, neque neglexit magnus Scaliger ad Eusebii Chronicon. Ajacis, Mezentii, Capanei, stolidas gloriationes et consimiles aliorum conduxit La Cerdà ad Æneid. X. 773. Verum omnium judex et superbiæ ultor μεγάλῃς γλώσσης λόμπος ὑπερχθαίρει, uti Sophocles; καὶ ἀντιστῆσαι τοῖς ὑπερηφάνοις, belle Petrus Apost. Epist. I. cap. v. 5. Wess.

24. ἰν' ἃ τοῖσι θυρώμασι] Postes, in quibus una sive locus est, Valla. Ego vero postes tanta crassitie et am-

plitudine non novi. Scribit III. 16. Amasim ἐπὶ τῇσι θύραισι ἰνδὸς τῆς ἰουτοῦ θήκης mortuum quemdam ad fores intra conditorium suum sepelisse, semet vero collocari ἰν' αὐτῇ τῇ θήκῃ ὡς μέλισσα, in intimo ejus penetroali jussisse. Quæ postibus παστέδοι, quo congruent modo? Sunt hic θυρώματα tabulata, ad fores deposita et conditorio apta. Diotogenes, in Serm. XLI. p. 251. Stobæi, τὸς δὲ νόμος οὐκ οἰκήμασι καὶ θυρώμασι ἰνῆμιν δῦ, quæ et in Archytæ fragmento, p. 269. Uterque ad tabulata, (sive tabulas) quibus leges inscriptæ promulgabantur, spectavit. Wess.—Ut θύρη apud Nostrum II. 96, 14. et VIII. 51, 8. pro tabula ponitur, sic in loco a Wess. ex Stob. citato. Est autem θύρωμα etiam apud Lysiam, apud Demosth. et sæpius in Græca versione Vet. Test. idem atque θύρα, nisi quod grandius quiddam sonare videtur, quasi medium quoddam inter θύραν atque πύλιν. Igitur διὰ θυρώματα sunt geminæ fores, janua bivalvis: et ἰν' αὐτοῖς θυρώμασι idem fuerit ac ἰνδὸς τῶν θυρωμάτων. Nec vero incommode Larcher διὰ θυρώματα, per metonymiam, pro minori conclavi vel repositoio, bivalvi janua clauso, accepit. S.

CAP. CLXX. [1. τοῦ οὐκ ἔστιν παῖν-μα, etc.] Osirin dici auctor est Athenagoras loco a Wess. citato in Var. Lect. (ed. S.) S.

4. ἰχθύοντες τοῖχου restitui postulante sententia et MSS. Idem divinaverat Cl. Pauw, et eo prior Editor Genevensis, sed justo audacior. Wess.

7. ἡ τροχουδὴς καλεομένη] De Phœbi natalibus et excellentia Theognis v. 7.

Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχουδίῃ λίμνη.

Callimacho τροχόισσα λίμνη, Hymn. Del. v. 261. ubi Anna Fabri, doctissima matronarum, et Jos. Barnes in Euripid. Iphigen. Taur. v. 1104. Durant hunc

in diem paludis in Delo argumenta apud Sponium Itin. T. I. p. 136. Wess.

CAP. CLXXI. 4. ἰστομα κίσθη] Sæpe Plutarchus ἰστομα κίσθη, καὶ Ἡρόδοτος, Ælianus, Porphyrius, The- mistius, Synesius. Fuit enim parcomis instar. Taxarunt nonnulli. Sic Critici ad Sophoclis ἰστομα ἔχει παῖ, Philoct. v. 202. Τὸ δὲ τοῦτο κίχισται, nquiunt, ἔτι Ἑλλανκός ποτε ἀπαγινώσ- κων τὰ Ἡρόδοτου ἔστιν περὶ τῶνδε μοι ἰ- στομα κίσθη· οὐ διαίρων ὡς δύο λίξις, ἀλλ' ὡς ἂν τις ἴσται, ταῦτα ἴσται ἰστομα. h. e. ori ac palato jucunda. Hoc si intendit Hellenicus, risui dictum elegans expo- suit. Valde autem dubito, an ἰστομα, distracta voce, ut Grammatici innuunt, scribi legique oporteat. Wess.

CAP. CLXXII. 6. οὐκ ἀγνωμοσύνη] Quomodocunque vox capiatur, nemo dici potest, quempiam ἀγνωμοσύνη προ- αγωγίσει, quod si vel plures habuerint Codices, ut lectum etiam fuit Vallæ, tamen alteri lectioni postponendum cen- seo. Ægyptios Amasis σοφία, — οὐκ ἀγνωμοσύνη προσηγάγετο, callido potius consilio, quam lenitate et clementia, sibi conciliat. Hominis Ægyptii σοφία hic est, ut alibi sæpe, calliditas. Plato de Leg. V. p. 747. c. τὴν καλου- μένην ἂν τις πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπερ- γασάμενος λάθῃ, καὶ δάπτει Αἰγυπτίους καὶ Φοίνικας καὶ πολλὰ ἴτερα ἀπεργασμένα γίνῃ τῶν ἴσταιν ἰδίῃ. Qui sibi student populum conciliare viri Principes, di- cuntur alios ἴσταιν κατασκευάζειν, ἐκ- διαπονήσκειν: sed inprimis προαγωγί- σθαι, variis artibus allicere et ad studium sui perducere: attigit Andr. Dounæus in Demosth. p. 98. Dicuntur autem po- pulum προαγωγίσειν παγαγγιλίας· χρέ- μασι καὶ δαρεαῖς· ἀρετῇ· ὁλοτῇ· ἰπικυκίῃ· περὶ ἰσταιν· ἰδιεργολίας: etiam εὐσάτη: ut Amasis Herodoti, σοφία. Thucyd. III. 43. ἀπάτη προαγωγίσει τὸ πλῆθος, et III. 48. Lenitate et clementia προαγωγίσει

τοὺς Ἑλλαντας, Isocrates in Plataica, p. 304. x. Τιμαῖς καὶ δαρεαῖς ἴται δ' παγαγγί- λαις προαγωγίσεις, Diodor. Sic. XV. 8. cujus Sesosis, expeditiones suscepturus, ne quid absente se rerum novarum mo- larentur, subditos, πάντας ταῖς ἡμελείαις καὶ τῇ τῶν τρέπων ἰπικυκίῃ προσηγάγετο, L. 54. Atque ob eandem, quæ movit Amasin, rationem Darius Hystaspidis, quum ad imperium pervenisset, dicitur χρέμασι καὶ δαρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προ- αγωγίσεις, Platoni de Leg. III. p. 695. D. VALCK.

Ibid. οὐκ ἀγνωμοσύνη] Non reluctor tot Codicibus, putoque idem esse atque οὐκ ἀπάτης, et præcedens magis explicare. Severitati locus non convenit, sed callidæ sollertiae et astutiae, uti regii actus innuunt. Solet Scriptor ἀγνωμοσύνη in inperitia et fastu frequentare, VI. 10. IX. 3. Solent alii, Euripides Bacch. 884. Sophocles Trachin. 1273. (1282. ed. Johns. 1267. ed. Br.) Neque ab- surde Schol. Demosthenis Olynth. II. pag. 17. οὗτος ἀγνωμοσύνης ἔχεις explanat ἀπάτης: Harpocratio, ἀλογίστως καὶ ἀβούλως. Wess.—Equidem προαγωγίσει h. l. intellexi ad officium redigere, coll. lin. 22. Sic Plutarch. in Romulo ci- tante H. Stephano, etiam πολέμῳ προ- αγωγίσει ἴσταιν dixit. S.

14. ἐν τῷ ποδαλινῷ αἵματι] In Octavio Minucii Felic. cap. 23. Et deus æreus vel argenteus de immundo vas- culo, ut sæpius factum Ægyptio regi, conflatur. Quæ, nisi scribentis me- moriæ error obrepperit, rectius proceda- rent, si deus aureus, et, ut accepimus factum scriptum prostackret. Prius in mentem venit doctissimo Th. Gataker, insuper ut legimus vel scimus factum divinant, Advers. Miscell. XIX. pag. 371. Pelvim, τὸν ποδαλινῷ αἵματι Amasidis, personatus Chilon prudente monitu tan- git in Plutarchi Conviv. vii. Sapiens. p. 151. x. Wess.

CLXXIII. 2. *μίχρει ὅτου πληθύνει ἀγορῆς*] Vulgatum *πληθύνει ἀγορῆς* doctissimi viri Casaubonus, Heraldus, Duckerus, quos testes ad Diodor. XIII. 48. adpellavi, ea in luce posuerunt, ut desideres nihil. Debueram et ego in eo adquiescere, nisi cultius obtulissent MSS. Ionum est *πληθύνει* in omni rerum abundantiore copia. Eusebius apud Stobæum Serm. X. p. 130. verissime, *ταὺ δὲ αὐτὶ ἐπιθυμῶντα προσκτήσασθαι, καὶ πληθύνειν μηδὲ ποτε τοιοῦτου λαμβάνοντα — πάντα καλῶν*. Neque de tempore, quo forum completur, recusant: *χρόνον ἱστοχῶν*, *ἡ ἀγορῆς καὶ μάλιστα πληθύνειν προσεῖδαι ἱκανῶς* habet Auctor, suum adserens, Musa VII. 223. Wess.—Ut frequenter apud Nostrum in *μίχρει οὖ*, (conf. Wess. ad I, 181, 10.) sic hic in *μίχρει ὅτου* abundat posterior particula; quod ex tacite mutato orationis tenore repetit Hermann, Adnot. 251. ad Vigerum. S.

4. *ἢ μάταιός τι καὶ παιγνίμων*] Secundum Vallam, morionem agebat Amasis ac scurram. Postquam ille seria tractaverat, ut animum relaxaret, in vino petulantioribus indulgebat jocis: sic interpretor Herodotea. Quia compotoribus ipsis lusus isti Regis persona minus viderentur digni, *μάταιος* fuisse dicitur et *παιγνίμων*. Permutantur *ματαιίζω* et *ἀσχημονῶν*: et fortasse solita sibi castimonia Herodotus turpe quid ambigua voce velavit, ut ne ab obscenis quidem abstinuisse jocis significaretur. Deianiram Nessus *ψαύει ματαιαίαι χερσίν*, in Soph. Trach. 574. Nam τὸ *παιγνίμων* privatæ sortis convivis laudi ducebatur; *παιγνίμων* dicebatur ingeniosus et εὐφρόνεις, qui jocis urbanis indulgeret. Placebat vel cavillator facetus, vel conviva commodus qui dicitur Plauto Mil. Glor. III. 1, 47. Aristoph. Vesp. 1205. *προσμάχεται ξυμπότης* (ἵπαι καὶ ξυνουσιαστικῆς. Luciano I.

p. 552. *συμβιβῶνται διζῶς, καὶ συμπιῶν ἱκανῶς*. Talis fuit Æschines, hac etiam in parte aquæ potoris Demosthenis adversarius: vid. Philostratus de Vit. Sophist. I. p. 507. Talis ab Euripidis ingenio diversissimus Sophocles: Euripides *Ἦν μισογύλοι, καὶ ταυθάξιν οὐδὲ παρ' οἶνον μισοθηκῶς*, teste Alexandro Ætolo ap. Gellium Noct. Att. XV. 20. Æqualis Ion. Chius ap. Athen. XIII. p. 603. r. Σοφοκλεῖ, inquit, *συνήνησεν ἀνδρὶ παιδιῶν* *δεῖ ἢ οἶνον καὶ διζῶν*: ubi scribi quoque potuit *παιγνίωδαι*: permutantur enim a librariis ista; vid. Xenoph. Symp. p. 512, 37. et Suidas in Παιγνία. τὰ *παιγνίωδαι παρὰ Ξινοφῶντι* legit Pollux II. 20. ubi commodum Jungermann. advocat Xenophontem Ἑλλ. II. pag. 276, 6. miratum, Therameni jam jam morituro *μήτε τὸ φρέσμον μήτε τὸ παιγνίωδαι ἀπολειπῶν ἐκ τῆς ψυχῆς*. VALCKE.

9. *δὲ ἡμέρης πρῆσσιον*] Non satis ad Ægyptiorum mentem est interdiu: *intum diem insumtum* volebant. Bene I. 97. *οἷσι πῖλας δὲ ἡμέρης διακάξιν*, totum diem dirimendis litibus impendere. VII. 210. *ἰγίνιστο δὲ συμβολὴ δὲ ἡμέρης*, iterum interdiu, sed contra gestæ rei seriem. Talia, διὰ νεκτῆς Aristophanis, recte ab Athenæo acceptum VII. p. 276., *δὲ ἴστις* supra II. 22. *δὲ ἱκανοῦ*, ἀντὶ τοῦ διὰ ὅλου τοῦ ἱκανοῦ Harpocratio. Mox (I. 11.) *οὐ δὲ ἤκουις* non debuerant truncare Vind. et Arch. Fert repetitum *δὲ* sermonis usus. Iterant ipsi IX. 27. geminatque Euripid. Helen. 955. et 1017. Sophocles Œdip. Tyr. 610. et Œd. Colon. 1524.; alterum *δὲ* injuria utrobique viro docto delente, Plato Alcib. II. p. 142. c. Junge, si videbitur, Jos. Barnes. in Euripid. et Davis. ad Justin. Martyr. p. 442. ed. Thirlb. Wess.

13. *ἱππῶν δὲ χερήσονται, ἐκλύουσι*] Hæc, etsi Med. et sequaces exemplum præbeant, auferre non audeo. Vrant Co-

dices alii, suntque et vera, neque inconmoda. Utrum autem scribarum oculos deceiverint terminata iisdem literis verba, quæ creberrima omittendorum occasio, non habeo dicere. Erasmus, hoc Amasidis neglecto, parcemiam dicto Dionysii Siculi ex Plutarchi de Sen. Rempubl. Administr. p. 792. c. illustravit, quem consule. Wess.

CAP. CLXXIV. 2. ὡς φιλοπόνητος ἰὼν] Hoc præfero. Athenæus, uti multi solent, dialecti inmutavit speciem. Κατωπουδασµένος, Nostri æmulatione, Procopius Bell. Pers. II. 8. Antiocheni εἰσι οὐ κατισπουδασµέντοι: et Bell. Vand. II. 4. ἦν δὲ οὗτος δραστήριός τε καὶ λίαν κατισπουδασµένος, de Phara præfecto. Quo probo atque elegante orationem et alibi distinxit. Wess.

7. κατηλίκεντο] Si vel in omnibus legatur Codicibus, leni medela corrigendum est absque ulla controversia, καὶ ἡλίσκετο: adeo constans veterum usus Codicum auctoritati semper in talibus anteponi debet: nam quod in Lexicis καταλίσκεμαι redditur convincor, hoc unico nititur loco, infirmo sanequam tibicine. Scripserat Herodotus: πολλὰ μὲν δὲ καὶ ἡλίσκετο ὑπὸ τῶν μαντηῶν, πολλὰ δὲ καὶ ἀποφύγιον, sæpe quidem ab oraculis etiam furti convincebatur, sed frequenter etiam absolvebatur: postremum Herodotus, ut alia millena, Wesselingio debebit. (Vide Var. Lect. ed. S.) Imperium ingressus Amasis templa Deorum negligebat, qui quidem ipsum olim ἀπίλυσαι μὴ φῶρα εἶναι: magni contra faciebat illorum oracula, ἴσοι μιν κατίδθαι φῶρα εἶναι, (l. 12.) id est, a quibus ἦλθον vel ἡλθον φῶρ ἰὼν, qui ipsum furti convicerant. In eundem sensum adhibetur etiam καταδῆσαι lib. IV. c. 68. utrobique temere tentatum. Hoc rarius est atque Herodoteum; reliqua, ἀλίσκεσθαι, ἀποφύγιον et ἀπολύσαι sensu forensi pervulgata sunt. Ubi

scripserat Noster lib. VI. cap. 82. ἀπίφυγι πολλὸν τοὺς διώκοντας, perperam posuit Gronov. διέφυγι. Accusator in Attico foro dicebatur διώκων, persequi; accusatus, φύγιον: condemnatus, ἀλῶναι vel ἡλῶναι: absolutus, ἀποφύγιον, criminibus elapsus Ciceroni in Verr. II. c. 58. VALCK.

7. ἀποφύγιον] Instauravi Ionicam ex discrepante schedarum scriptura formam. Κλίπτειναι, ἔργιστον, et similia conplura, veram præstabunt. Mihi liquido adparuit, nimios, sicuti in aliis, etiam in ea conmutanda temerarios fuisse scribas. Eadem fortuna Cl. Valckenarii καὶ ἡλίσκετο, (l. 7.) quo nihil certius, obtigisset merito, ni novationis metus, justo fortasse gravior, obstitisset. Quid enim tritius ista vocum conversione? Extremo cap. 175. pro καταχθόμενον pingit optime Arch. καὶ ἀχθόμενον, valetque in aliis. Wess. — Conf. quæ ad c. 175, 22. notamus. S.

13. ὡς ἀληθῶς θιὼν ἰόντων] Dedi ex MSS; ne inter variantes, quas vocant, lateret. Quisque videt multo id grandius atque ad sententiam obportunius esse. Κατίδθαι φῶρα (l. 12.) non debebat abire in κατίφθαι, pronuntiant, uti Laurentius Latine dederat. Jucunda est in ἀπολύσαι et καταδῆσαι dissimilitudo, repetita IV. 68. Convenit quodam modo τοὺς δὲ ἄλλους — κατίδθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, V. 72. Wess. — At V. 72. diversa videtur ratio esse. S.

CAP. CLXXV. 1. τῇ Ἀθηναίῃ προσέλαια θουμάσια οἱ ἔξιστοι] Θουμάσια εἰς divinavit Cl. Abreschius. Quid si duplici in dativo amplior vis insit? Amasis οἱ ἔξιστοι sibi in Minervæ honorem absolvit; ita πολλὸν πάντας ὑπερβαλλόμενος perconmode sequitur, alioqui ob πάντας implicatius. Eadem Cl. de Pauw opinio. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) Si vera est scriptura οἱ, quod laud ægre mihi persuadeo, refe-

retur hic datus ad τῇ Ἀθηναίῃ, eritque pleonastice positus, ut passim alibi apud Nostrum; cuius generis plura quædam exempla, a Gronovio collecta, citavi in Adnot. ad I. 86, 26. S.

5. ἀνδρόσφιγγας] Huc spectare Hesychianum Ἀνδροφῆτις monuit H. Valesius; et corrigendum Ἀνδρόσφιγγας jam fuerat observatum in Miscell. Obs. VIII. pag. 170. Scripsisse præterea videtur Hesychius: σύνθετον σῶμα ἰξ ἀνδρὸς καὶ Σφίγγος, atque huic voci corruptæ sibi notam substituisse librarius. Coquum, ænigmata magnifice loquentem, Σφίγγ' ἄρρινα senex nuncupabat Atticus in Comœdia apud Athen. IX. p. 382. a. Vulgo tamen et apud Ægyptios facie Sphinges virginea fingeantur: vid. Ælian. de N. A. XII. cap. 7. Origen. contr. Cels. I. p. 32. Cur Sphingum figuras ante templa statuerint Ægyptiî, tradunt Plutarch. de Is. et Osir. §. x. et Clem. Alexandr. Strom. V. p. 664, 20. et p. 671, 8. ubi Sphinx τὴν μὲν σῶμα dicitur πᾶν λείοντος, τὸ πρόσωπον δὲ ἀνδρώπου ἴχουσα. VALCK.—In voce ἀνδρόσφιγγας prior pars vocabuli non ad masculinum genus refertur, sed idem valet ac si ἀνδρωπείσφιγγας diceret. S.

[11. οἶκημα μοινολίθου. Vide supra, ad cap. 155, 12. notata. S.]

18. τὸ δὲ εὖρος, δυώδεκα πηχίων] Inest difficultatis quoddam specimen in his, a Cl. Gronovio studiose quæsitum et expensum; quod tolli universum si nequeat, nemo, nisi iniquus, ægre feret. In rem præsentem ire non datur, adpareretur abunde, interiorum τοῦ μοινολίθου longitudinem, latitudinem et altitudinem fuisse contractiorem, nec longe cubitorum discrepare rationem. Cur verba fuerint omissa, caussa in aperto est, additionis nulla. Negligi autem non debuisset, per se adtento liquet, siquidem nota latitudinis necessaria est.

WESS.— Non admodum video equidem quid difficultatis in hoc repererit Wess. cum Gronov. quod latitudo interior ab exteriori nonnisi duobus cubitis differebat, quum paullo majus in longitudine et altitudine fuerit discrimen. S.

20. οὐκ ἐπιλύσαι τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτῆς] Interpunnissem ita in Codicum silentio, sæpe miratus insuper habitum. Advertit Corn. de Pauw. Insuper præterea μὲν debet: τὸν μὲν ἀρχ. ob ea, quæ succedunt. (At nullo incommodo abesse ea particula potest.) Ceterum χρόνου ἐγγιγνόμετος πολλοῦ (l. 22.) insolens videtur; χρόνου ἐγγιγμένου I. 190. et II. 124., ubi ἐπιγινώσθαι schedæ, uti I. 27., χρόνου διαγιγνόμενου Act. Ap. xxvii, 9. et Diodor. III. 64. χρόνου γιγνόμενου XX. 109. atque alii apud Hemsterhusium in Luciani Dial. Mort. VII. 1. Vedit verbi istam insolentiam Cl. Abresch. (ἐγγιγνόμετος utique me malle, in Var. Lect. (ed. S.) significavi. Ferri forsàn vulgatum posset, si πολλοῦ abesset.) Ego vero non cohibeor, quin (l. 22.) καὶ ἀχθόμενοι ex Arch. ex structuræ nexu et Herodoti more reformetur: ἰ δὲ Ἀμασις τῇ δυάμει τῶν Περσῶν ἀχθόμενος III. 1. οὐκ ἀχθόμενός τι τῇ Πυσιστρέτου ἀρχῇ VI. 35. junge Gronovii observata II. 103. WESS.— At nihil, quod huc faciat, observavit ibi Gronov. nisi quod ἀχθόμενοι dativo casui jungat Herodot. II. 103, 11. et cap. 173, 5. Nulla autem caussa fuit, cur sperneretur compositum verbum καταχθίσθαι, quum præsertim h. l. in particula καὶ non modo vis nulla inesse possit, sed et structura orationis magis respuat illam, quam requirat; juncta enim intelligi debent ista, ἀναστεινάζει καταχθόμενοι τῇ ἔργῃ. Alia ratio est c. 174, 6. ubi καὶ suo loco stabat, sibi ex usu Nostri respondebant duo orationis membra, ὑποφύμιν δὲ καὶ ἀλίσκιστο, πολλὰ δὲ καὶ πολλὰ γισκε. S.

23. *ἰθυμίστον*] Aut fallor, aut aliunde non poterit affirmari, nisi dubia Grammaticorum auctoritate. *Ἐθύμιστον* in *Suidæ Lex.* redditur *ὑποσττον*: et Pollux (II. 231.) legisse videtur in Thucydidis V. cap. 32. *ἰθυμιζόμενοι τὰς ἐν ταῖς μέχαις συμφορὰς*: ubi, quod Codices præbent et Edd. *ἰθυμούμιναι*, Polluci quoque restituendum putabat Jungermannus. In *ἰθύμιον* Herodotei Codices si conspirarent, ego sane vulgatæ vocem anteferebam in talibus usitatam, etiam Herodoto VIII. cap. 54. *εἴτε καὶ ἰθύμιον ἰγίνετο ἱμπερήσαντι τὸ ἱόν*: de qua forma loquendi egerunt Æm. Portus Dict. Ion. Duker. in Thucyd. VII. 18. et in Ind. Thucydid. Wasseus. Ammonio pag. 53. citatus Antiphon *ἐν ταῖς Φωναῖς, ἰπὶ τοῦ προσηγορευμένου* vocem adhibuit p. 119, 6. p. 125, 2. p. 121, 2. ubi legi posset: *αὐτῇ μὲν οὐκ ἰθύμιον*. VALCK. — Quum in usu fuerit verbum *ἰθυμιζέσθαι*, (quod Suidas etiam ex Dione adnotavit: *Ἐθυμιζόμενοι, λογιζόμενοι*) nulla subest causa cur verbale adjectivum *ἰθυμιστὸν* suspectum habeamus. S.

CAP. CLXXXVI. 5. *Αἰθιοπικοῦ λίθου*] Spectabilius hoc quam pro scribarum ingenio. Quid illi de lapide Æthiopico? Marmoris ejus in Pyramidum et Propylæorum substructionibus frequens in Ægypto usus. Mycerini Pyramis λίθου ἐς τὸ ἡμῖν Αἰθιοπικοῦ fuit cap. 134. (ubi vide notata ad c. 134, 3.) Inter alias spectatior Æthiopicis lapidibus scribit Plinius N. Histor. XXXVI. 12. Lapidis color erat niger, aut varius, *ποικίλος*, cap. 127. sed magna durities laborem operi reddebat sumtuosiorē: *δυστέλεστοις πολυτελεῖ ἐνὶ πραγματείῃσι* *παρὲν* in Strabon. XVII. pag. 1161. n. (pag. 808. ed. Cas.) *αὐτοῦ*, quod est in aliis, ex scripturæ compendio restat. Mox (l. 7.) Laurentius, hinc et hinc *magno* illi adstantes ex libri sui *δ* δ

ἴσθιν τοῦ μεγάλου, i. e. colossi, supra descripti: cui scripturæ, alioqui notabili, Codd. calculum negant. Cl. de Pauw potiore censuit. Wess. — Et ego parum absim ut unice verum putem *μεγάλου*: quo etiam refertur id, quod continuo adjicitur, *λίθινος ἴσθρος τοσούτος*: ubi *λίθινος* indicare videtur, alterum ex vulgari lapide fuisse confectum. S.

CAP. CLXXXVII. 4. *καὶ πάλιν ἐν αὐτῇ γινίσθαι*, etc.] Lege Diodorum I. 31. Ægypti felicitatem, Amasidis tempore, prædicatam tantopere, ex gentis sacerdotibus Noster accepit, multa dissimulantibus, et ultima ejus regis nimium quantum augmentibus. Certiora et longe diversiora Jeremiæ et Ezechiels oracula docent; de quibus docte Jac. Perizonius, V. Cl. Origin. Ægypt. cap. ult. Wess.

7. *ὅθιν βιβαιοῦται*] Me quidem judice ferri nequit: si plures dant Codices, scripsisse forsitan videbitur, *ἀποδυνάμει ἴσθρος ἰκάσθου* — *ἴθιν* (isthoc anno nimirum) *βιβαιοῦται*. vid. Cl. D'Orvillius in Charit. p. 190. Commode quoque cum Reiskio legi posset *ὅθιν οἱ βιοῦνται*, sive *ὅθιν βιοῦνται*, quoniam questu sustentaretur: *ἀποδυνάμει ἴθιν ζῇ*, habet de re eadem loquens Ælianus Var. Hist. IV. (c. 1.) *λόγον δόνοντα, πίδα* — *διαζῇ*, Diogen. Laërt. VII. 168. *ἐπὶ τίνων ἱκαστος πορίζεται τὸν βίον*, Diodor. Sic. I. (c. 77.) pag. 88, 40. *τὰ ἐν βιοτῇ ἀναγκαῖα* Homero dicuntur *βίοντες*, teste Porphyrio Schol. ad *ἴλ. χ'*. 431. et usitatus *τὸ πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, βιοτιῶν* dicebatur. Quid Ægyptium moverit ad utilissimam hanc legem ferendam, Jac. docet Perizonius V. Cl. ad Æliani Var. X. 14. Quam ex Ægypto petitam civibus suis tulisse traditur Solon, lex Draconi potius videtur contribuenda velut auctori: vid. Cl. Wesseling ad Diodor. I. p. 88. et Jo. Taylor Lect. Lys. p. 707 seq. Eam

dem apud alios etiam populos viguisse ante Perison. ostenderat Nic. Abramus ad Ciceron. Or. pro P. Sextio, cap. 48. Miror adeo quod scribit Aristides, T. II. p. 157. νόμος παρ' ἡμῶν (Athenienses adloquitur), ὃς ἰγὼ νομίζω, μόνος ἵσθι, ὃ γραφὴς πιστοποιῶς ἔργους. VALCK.

CAP. CLXXVIII. 3. Ἰδὼς Ναυκράτιν πόλιν] Eusebius Chron. urbis initia inmani anachronismo in Olymp. vi. 4. refert, notatus ab ill. Scaligero Animadv. p. 73. Strabo vero XVII. p. 1153. (p. 801. extr. ed. Cas.) Milesii, inquit, ναυκραυμαχῆσαντις Ἰναρον, πόλιν ἰκνῶσαν Ναύκρατον. (Ναύκρατιν recte ed. Lips.) Inarus res Ægyptias conturbavit Artaxerxis Longimani tempore. Sic multis annis Amasidis regno urbs erit posterior. Qui dissensus, si Κτίσις Ναυκράτους Apollonii Rh. superesset, discuti posset commodius. Ἐδὼς χώρους (L 5.) non, utique inprobium; (Cf. Var. Lect. ed. S.) certe mutantis ratio prægans non est. Wess.

12. προστάται τοῦ ἱμπερίου] Naucratis inter civitatis rectores suum sibi Τιμοῦχον habuerunt apud Athen. IV. 13. ab his emporii præfectis, modo ne fallat Cl. Edm. Chishull conjectura Antiq. Asiat. p. 100, titulo tenus discrepantem. Ego dubito. Quam rei publicæ partem Naucrati et Tei Τιμοῦχου et Τιμουχίωντις curaverint, decerni non potest. Προστάται τοῦ ἱμπερίου (PRÆFECTOS MERCATORUM ex Reines. lapide Cl. V. 16. dicere liceat) communi plurium civitatum suffragio legabantur, ut negotiatorum rebus adtenderent, et arbitri essent litium; quales recentior ætas in portibus et emporiis, descriptos in Consolato del Mare cap. 1. et seq., vidit et habet plures; fortassis etiam superior. Fuit enim in Delo ΣΤΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΤΤΡΙΩΝ ΕΜΠΟΡΙΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΚΑΡΩΝ ap. Sponium Miscell. Erud. Antiq. p. 344. cui suus uti-

que præfectus. Athenis decem ἱππομληται τοῦ ἱμπερίου quibus rebus curam in-penderint, docemur ab Aristotele apud Harpocrationem in voce Ἐπιμολ. Wess.

CAP. CLXXX. 2. ὃ γὰρ πρότερον ἰὼν — νατινάν] Sustuli inutilem parentheseos, his circumdatam, notationem. Satis est justa punctio. Conjiiciunt statim docti viri, Pavius, πλανώμενοι τε οἱ Δελφ. Reiskius, οἱ δὲ, οἱ Δ. De Delphico fano, ab Alcmaeonidis instaurato, inferius V. 62. Pausan. X. 5. et perrudite Dion. Petavius in Themistii Or. IV. p. 391. Wess.—Cremati templi mentio facta I. 50, 16. In ed. Steph. et aliis ante Wess. parenthesi inclusa erant verba ὃ γὰρ πρότερον — νατινάν, post παρασχῆν vero minori puncto distinguebatur oratio: Wesselingius sub-latis parentheseos signis minus punctum servavit, et sic quoque Reiz. et Borh. Nos cum Schæf. post παρασχῆν majus punctum posuimus, quo finiretur ibi periodus, cujus apodosis (ut frequenter alibi) particulam δὲ ex protasi repetitam haberet. Commodius factum foret, si omnia ista, ὃ γὰρ πρότερον — παρασχῆν, signis parentheseos circumdarentur, ut apodosis ab istis πλανώμενοι δὲ incipere intelligeretur. S.

7. στυπτηρίας τάλαντα certa præstant codicum consensiones, quibus Medicei compendiosa lectio melior censeretur non debuerat. Vide ad Diodori V. 10. Wess.

CAP. CLXXXI. 4. Βάττιω, οἱ δ' Ἀρκεσίλειω] Verius puto Βάττιω τοῦ Ἀρκεσίλειω, Batti Arcesilai F. quem in modum Arch. Vind. Vall. Res et tempus congruunt optime, siquidem Battus ille æquales habuit Aprien et Amasin, Nostro auctore IV. 159.: Batti filium, Arcesilaum, minor ætas excludit. Filiam Ladicen, Amasidis conjugem, Λαοδίαν aut Λαυδίαν vir eruditus scriptam

cupiebat. At nomen idem est, tantum modo contractius. Habet Luc. Holstenius LADICEON numum ad Stephan. Byz. (p. 188.) et ΛΑΔΙΚΕΤΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΤΚΟΝ est in Gudii vetere lapide: urbem LAUDICIAM et LA-DICIAM pingunt MSS. Itinerarii Antonini. Wess.

10. καὶ ἰστί τοι οὐδμία μηχανή] Incommodum, quo Med. ἴσσι τι premebatur, cessat: neque amplius offendet ὀπελωλίναι, quod olim operarum vitium opinabar, sed Mediceo, etsi tacitum habuerit vir Celeb., debetur. Jam γυναικίων Arch. si cui scabrum tinniat, χιλιαδίων, μυριαδίων, ἀνδρῶν, et quæ alia Portus stipavit, recordetur. 'Εν τῇ νῆϊ in re dubia nolui sollicitare, adposito pæne, cujus se auctorem proficitur Gronovius, cultissimo Epigrammate. Wess.

20. ἰς ἱμὶ δὲ ῥόν] Non excidit memoria καὶ ἰς ἱμὶ ἦσαν ὤναι, I. 66. (in quod ibi MSS. omnes consentiunt.) Puto Ionici et veteris usus vocabulum (ῥόν) redire in possessionem debere. Reddunt schedæ V. 96. VI. 86, 1. VIII. 39. "Ἐξ τετραμμῖν in Latinis extra

urbem Cyrenensem posita ex Laurentio, qui Ἰερυμῖν invenit. Si τετραμμῖν locum non migravit, statuam notabit vultu extra urbem verso, sive spectantem loca suburbana. Verum in talibus sæpe anceps electio. Wess.

CAP. CXXXII. 10. τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας] Ipsi Danao dedicationem tribuit Callimachus apud Euseb. Pr. Evang. III. 8. in Epigrammate, quo de ad ejus Poëtæ fragmenta R. Bentleius Vir Cl. p. 357.—Vide Callim. Fragm. CV. p. 477. ed. Ern. Mox I. 11. Ἰδούσθαι me invito editum est, quum Ἰδούσθαι voluisssem, ut in Var. Lect. (ed. S.) significavi. Conf. Adnot. ad II. 42, 1. S.

13. Ἐλὲ δὲ Κύπρον] Cyprum, ab Amaside occupatam, non præterit Diodor. I. 68. Quod autem librum terminat ἰς φόρον ἀπαγωγὴν, advertimus supra semel atque iterum, et frequentissime apud Priscum Patric. in Exc. Hoesch. p. 22. 26. etc. Procopium Bell. Goth. I. 5. p. 10. 28. etc. Agathiam I. p. 13. veterum studiosos imitatores. Wess.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 10. *ἰνῆγι τῇ συμβουλίῃ*] Servo Aldinum, in cujus codice supra *βουλῆς* hinc calami errore natum testantur Arch. Vind. et Theo. Solet scriptor hanc in consiliis vocem frequentare. Loca notavit Portus. *Συμβουλῇ* sicubi conspiciatur, dubiæ fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi MSS. damnant mutantque, quemadmodum Medic. Pass. Ask. VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho, multisque aliis *συμβουλῇ* sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. Wess.—Commode I. 5. *ἐν βουλῇ*, consilio hominis; nunc, variandi causa, *τῇ συμβουλίῃ*, suasu ejusdem. Structura orationis sic intelligenda, *ἰνῆγι τῇ συμβουλίῃ Καμβύσιᾳ, κελύων αὐτὸν αἰτίειν*, etc. Ceterum I. 157, 11. apud Nostrum in *συμβουλῇ* consentiunt omnes. S.

11. *ἴτα ἢ δόξαι ἀνθρώπου, ἢ μὴ δόξαι*] *ἴτα* scribens et vicina, (I. 14.) *οὐκ εἶχε οὐτε δύναι οὐτε ἀρνήσασθαι*, meminerat forsan Euripidis in Iphig. Aul. 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: *Δύναι τι, μὴ δύναι τι, τῆς τύχης ἔπος "Ἀψαιε" ἄρματα*: ista vulgatæ vocis *ἄρματα* correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, expectanda, debetur ingenio Ti. Hemsterhusii, locum explanantis ad Hesych. in *Ἀρματα*. Euripides illic suum imitabatur Æschylum Suppl. v. 385. *ἀμχανῶ*—*Δράσαι τι, μὴ δράσαι τι, καὶ τύχην ἱλαῖν*. VALGE.

17. *μικρὰ τι καὶ ἰσχυρὰ*] Glossator S. Germani: *Ἐδυδῆς* (*Ἐδυδῆς*) *οὐτως φασὶν ἀδελφεὺς εἶναι τοῦ ὀνόματος ἄλλ' ὁ καλὸς Πινυφῶν Ἀπομνημ. Γ. (p. 783. x.) Ἐδυδῆς Ἀ'. δις καὶ τρεῖς, καὶ ἀπευθύνει οἱ Καμικαί. Qui improbabant, litem de differente usu τοῦ καλοῦ, ἐμείψον et ἰσχυρὰ in Ammonio et Thoma M. spectarunt. *Τίνα ἰσχυρὰ τι καὶ μικρὰ* habet cap. 3. Ego vero speciosam Niteti formam non nego, miror tamen. Erat unica Apriæ filia, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis hujus Persicæ expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. Wess.—Difficultatem levatum ivit Larcher, monens minime certum esse, ante XLIV. annos exstinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) præterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.*

22. *διασεβλημένος ἐπὶ Ἀμ. οὐ μανθάνεις*] Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum. Quam lib. I. c. 5. recte converterat Valla, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit Jo. Davies ad Ciceron. Tusc. IV. 15. rectius omisisset ad mentem Bentleii. Optimi quique veterum, Tragicæ præsertim, amant verbis *γυμνιστικαῖς* in istum sensum rectos adjungere casus participiorum. *Ἐπὶ οὐ μανθάνεις* hic

quoque scribi potuerat οὐ γνώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: Soph. Antig. 538. οὐδ' ἰμάντατον Τρίφω δὲ ἄτα. Ajac. 818. Ἰγνοῦσα μὲν δὴ φωνῇ ἡπατημένη, etc. Pausan. II. p. 157. ὡς ἴγνωσαι ἀπατώμενοι. VII. pag. 557. ἰσὶ ἀπατώμενοι συνῆκαν. Eurip. Med. 26. ἰσὶ πρὸς ἀνδρὸς ἥθετο' ἡδικημένη. Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41. οὐκ αἰσθάνεσθαι ἱκαπατώμενοι. Thucyd. II. 51. ἰσὶ οἷς αἰσθάντο νέμων: vertit Lucretius VI. 1229. ubi se quisque videbat Implicitum morbo. Græcismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo implicitus. Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.

CAP. II. 1. οἰκισϋνται Καμβύσια] Dion in Persicis, et Lynceas Naucratis in Ægyptiacis, ἐν Νευτῆτι Κύρη συμφοῆναι φασιν ὑπὸ Ἀράσιδος, ἐξ ἧς γινηθῆναι τὸν Καμβύσια, apud Athen. XIII. p. 560. r. ubi quæ narrata fuerant e Ctesia, de Neitetide, ad Cambysen missa, pleræque concinunt Herodoteis. In Νευτῆτι, Νίτωρι, aliisque nominibus Ægyptiacum latere Minervæ Νεῦτ vel Νηῖδ, vidit Iablonskius, monuitque plus semel. VALCK.

Ibid. Αἰγύπτου δι οἰκηϋνται Καμβύσια] Herodoti hæc manus: vide I. 4. et 94. Ægyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti Athenæus ostendit XIII. pag. 560., Dino in Persicis et Lynceas Naucratis Ægyptiacorum, lib. III. amplexi fuerunt, quos Polyænus Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quærrere omitto: adprobavit suo eam calculo Ctesias. WESS.

CAP. III. 10. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνα, κάτω θῆσα, etc.] Non dissimiles minæ, neque fugit Berglerum, Carthaginien-sium, alio tamen gestu declaratæ, in Plutarchi Timol. p. 240. x. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platónico Phædon. p. 90. c.

ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτιχῶς, ὡςτις ἐν Εὐρείᾳ, ἄνα καὶ κάτω στρέφεται: et Demosthen. adv. Aristogit. I. p. 492. ἵνα τὸ δίκαιοι — ἡττῶται τοῦ φθόνου, τότε ἄνα καὶ κάτω πάντα χερὶ νομίζον ἱστρέφεται. Rursus περὶ Στιφ. p. 156. Τὸν μὲν οὖν λόγον, οὗς οὗτος ἄνα καὶ κάτω διακυκλῶν ἔλγει. Quo ille de genere sæpe plura, atque ejus exemplo Dio uterque, Aristides, Libanius, etc. Neque id mirum, populare enim. WESS.

14. ἐν ἱ' Αἰγύπτου στρατιῇ] Apud Athen. XIII. pag. 560. r. tradidime dicuntur Dinon, et Lynceas, Καμβύσιον ἰσχυρῶτα τῇ μητρὶ, (τῇ) ἱ' Αἰγύπτου πωλίσασθαι στρατίαν. Suum hic atque alibi recuperabit Herodotus, στρατιῇ: cui exercitus dicitur στρατιῇ, expeditionem suscipere, στρατιῇ πωλίσασθαι, III. 39. V. 77. Ut Herodotus, στρατίαν et στρατιῇ tanquam diversa semper distinxerunt Thucydides, Xenophon, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequefer judicium H. Stephani, Sylburgii, Hemsterhusii, Taylori, Marklandi, Ruhnkenii. VALCK.—στρατιῇ reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος] Possunt τὰ πολέμια apud alios valere, sæpe citra jus inculcata. Herodotus non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδὰ μὲν ἴσται τὰ πολέμια ἄλκιμος V. 78. et τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος eodem libro, cap. III. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολέμια: tum ἔρυσται τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθὸν τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτον τὰ πολέμια, IX. 57. sed manum con-primo. Confer. ad Diodor. I. 54. et Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 196. WESS.

10. ἀποστύλας τριῆρι] Bene Arch. Τριῆρη Med. et aliorum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἱ' Χερσούσου ἀποστύλλουσι τριῆρι εἰ Πλαστράτιδα: et V. 85. μιστὰ τὴν ἀπαύστην ἀποσταλῆναι τριῆρι μιστῇ: tum III. 44.

ἀπίστως εἰσσετάμενα τριήρια. Accedit, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στίλβας πλοῖον ἐς Κίρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum. Wess.

12. καταμίσθους γὰρ τοὺς φυλάκους] Mactatis custodibus Laurentius ex Cod. sui θύνας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de Cambyse sequitur (l. 14.) καὶ ἀπορίοντι τὴν Ἰλαιν, exercuit doctissimum virum Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87., exercuit alios. Deficit παρὰ, quod orationem fulcire, etsi taciturnum, debet, ut sæpe numero. Simile in Vindob. II. 121, 3. Wess.—Conf. IV. 179, 8. S.

CAP. V. 2. μέχρι ὕδρων τῶν Καδύτιος πόλιος, ἢ ἰσσι Σύρον τῶν Παλαιστίνων] Articulum ἢ ante ἰσσι, Jac. Perizonius Orig. Ægypt. cap. 23. p. 475. nullo jure sustulit. Pingi debet aut ἢ ἰσσι, sublato tono, aut γῆ ἰσσι, quæ Jac. Gronovii plausibilis divinatio. In Phœnice Sidon et Tyrus fere ultimæ erant, II. 44. et 116. Phœnicen excipiebat Syria Palæstina, juxta Mediterranei Maris litus ad Ægyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγυπτῶν πᾶν, Παλαιστίνην καλεῖσθαι, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phœnice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τὴν Συρίαν τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἰγυπτῶν, ἐς τὴν τελευτῇ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phœnice ad fines urbis Cadytis, (male μέχρι ὕδρων ad montes vertunt, quod H. Stephan. et Gronovius pulcre viderunt) Palæstinorum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐν justum est, Jenysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palæstinorum. Hæc, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hi-

erosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimæ, ac Philistææ; hæc a mari remotior, et Mediterraneis montibus inposita, Judææ. Et quis Hierosolyma Κάδουιν adpellavit? Sanctam aiunt ἡρώτηρ sive ἡρώτηρ fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et ἡρώτηρ Κάδουιν, formatam. Fac vero, Judæos Sanctam religionis suæ metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistæi et vicinorum alii, gentis Judaicæ osiores maximi? Qua porro dialecto ἡρώτηρ Caduta, quum ῥωτηρ apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut Κάδουιν superiore libro (II. 159, 6.) atque hic Κάδύτιος corrigeret, ad Itiner. Mundi Abr. Peritzol, pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque hæc de Cadytis situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes Perizonium, Relandum, et doctum juvenem (dignum, si fata sivissent, vita prolixiore) Isac. Toussaint, Dissert. ante hos xxii. annos Franequeræ scripta, de Cadyti Herodotea, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio ejus tractus, quibus Scaligeri et Perizonii, quippe in Arabiæ Mediterranea atque a mari retractor, Cades Barnea inseri non potest. Gaza Dissertationis Toussaint foret opportuna, modo nomen congrueret. H. Relandi Philistæorum Gath, unde Κάδουις et Κάδουτις nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De Jenyso nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope Raphiam fuisse. De Serbonide palude et Typhone demerso in eam videntus Apollon. Rhod. II. 1215. cum Criticis veteribus. Wess.

CAP. VII. 3. σάξαντις ἰδαντι] Divinus hic Arch. liber est. ἰλξαντις ἰδαντι quis in-

telligit? nec melius erit *λαίαντες ἴδαν*, quod Pavii extudit ingenium; namque *παρὰ δὲ τὰ ἱερήματα*, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de Codd. dicam, excludunt. Vasa inmauntur vinaria, quae aqua stipabantur, ut sitientibus potum in Arabiae illis arenis praeberent: hoc *εἰδότες ἴδαν*, sive, ut proxime, (cap. 6, 10.) *πλήσαντες ἴδαντες*. Cl. Reiskius, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adparet, ex Clementis Alex. Pædag. II. p. 219. *ἀποσταγμένους τρεφαίς*, et Athen. VII. pag. 322. *τυρῶν τε εἰδῆς*: tum Polybii Excerpt. pag. 1489. *εἰδόντων εἰς ἀγγύα* adposuit, (Polyb. XII. 2, 5. nostrae ed.) neque oblitus, prorsus opportunum, *ἀγγύῃς ἴδαν* *σταγμένους* Luciani Dea Syr. c. 48. Adcedit Cercidæ versus in Stobei Sermon. IV, p. 54. *ἀνίεις, ὃν τὸ κίμα Παλῶ εἰσανται καὶ δυκινίσσῃ τρυγί*. Quibus omne luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque facie non purgabili, ex versione summi Grotii. Nam *αἵματι τε καὶ σαρκὶ διασάττω*, Galeni Protrept. pag. 5. prætereo. Neque enim in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere pergant, correctione gaudebunt. Wzsz.

CAP. VIII. 6. *κροῦδα*] Corrigenti docto viro *κροῦδα* favent Arch. et Vindob., non certior usus. *Κροῦς* est in Polluce, quin ipsa hæc Herodotea ex Falckenburgii Codice. *Κροῦδας* reliquissæ Hesychium vocum series monstrat. *Κροῦδιζον* in floccis legendis posuit Aretæus: habet Aëtius lib. III. c. 161. *περὶ κροῦδων*. In Theophrasti Character. c. 2. vetustissimi MSS. *ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελὼν κροῦδα*. Hippocratis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Œconomia docuit. Quæ si satis non faciunt, observata Salmasio in Solin. p. 283. adcedere poterunt. Wzsz.

[7. *λίθους ἰσνά*. Norunt orientalium linguarum studiosi, ex hoc Herodoti

loco cum aliis collato rationem reddisse doctos viros, unde factum sit, ut in Hebræorum sermone iurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario numero derivatum est. S.]

15. *ἐπιτρέχαλα, περιζυγούντες*] *Περίτρέχαλα* recipiet e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Præbet illud Plutarch. T. II. p. 261. *π. Περιτρέχαλα κίρισθαι* Athenis, quod ex Hesych. constat, *σκαφίον* dicebatur: ad Harpocr. in *Σκαφίον* notat H. Valesius. Plura dedit H. Junius, de Coma c. 6. Potuerunt autem ista, *κίρισται περίτρέχαλα τοὺς προτάφους*, commode reddi *περιζυγούνται*. Sed pro *περιζυγούντες*, quæ certe non est Ionica, fortasse cui scripserat suo more videbitur Herodotus *πλεῖς ζυγούντες τοὺς προτάφους*: mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videretur natum. VALCK.

Ibid. *κίρισται δὲ περίτρέχαλα*] Verum hoc præstant veteres schedæ et sermonis consuetudo. Pollux de tonsuræ generibus, II. 29. *κουρῆς δὲ ἰδῆ, κῆποι—περίτρέχαλα*, ex Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione. Consentit Hesychius in *Σκαφίον*. Hinc Aristodemus tyrannus in Plutarchi, T. II. p. 261. *π. τὰς δὲ θηλείας* (bene ita Salmas.) *ἀνάγκη περιτρέχαλα κίρισθαι*, in orbem tonderi. Talis *εἰμίμων* ille καὶ *ἀποκυρμένους τὴν κεφαλὴν περίτρέχαλα*, in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci *περίτρυχον κυρμένους*, Agathis lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsuræ modulus, proptereaque Jeremias c. ix, 25. *πῶς ὡς γυρ* circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura Salmasii Epist. de Coma p. 50. et Vitrinei Commentarius in Esaisæ c. xv. p. 463. Wzsz.

16. *ὀρεσάλα*] Dedi S. Bocharto Phal. II. 19. p. 110. et Reiskio Miscell. Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi ὀρεσάλα quis maluerit) scrip-

turam: nam *Οὐρανός* ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis præcipua numina, Sol et Luna. In *Οὐρανός* princeps syllaba manifesto: Hebræorum et Arabum *𐤅𐤓𐤕*, solem lumenque indicans, se prodit: deficit enim prægnans caussa, ut *Ὀλεράλ* cum Pocockio Specim. Hist. Arab. p. 107. formetur. Pars vocis extrema in ambiguo hæret. Reiskius *𐤅𐤓𐤕* Urotal, (vel Orvetal) h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litteræ voci constant; (Arabum enim littera *u* respondet Hebræorum *v*.) haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. Lux, illorum in disciplina, boni origo; umbra et tenebræ, mali; ex bono et malo eidenummini cognomen impingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen conjecturæ. Aliam dabit Jo. Clericus ad Jobi c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cujus in re anticipi fidem prodigere nolo. Luna, sive Cælestis Venus Arabum, I. 181. *ʿAlīr* perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. *ʿAlālār*, quod ill. Scaliger ad Fragment. Græc. p. 27. jam pridem docuit, Arabum est *𐤅𐤓𐤕𐤅𐤓* Halala, Alila, sive Luna *μηνουμένης* et crescens. Bochartus plura. Wess.

CAP. IX. 11. *ῥαφάμενον τῶν ὠμολόων, etc.*] Aldi et aliorum, etiam Arch. (e quo *ῥαφάμενον* Galeus, longe errans, produxit,) potior lectio. Consui profecto prius coria ista bubula, ut canalem scortum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego *ῥάφεται* in Musis iterari, nec adspernantur tamen *ἰς τὴν μηρὸν ὑπερῤῥαφεται*, II. 146. Amnis Corys Arabum Geographo *𐤅𐤓𐤕𐤅𐤓𐤕*, torrens Core. Wess.

14. *τὸ ὕδωρ σώζουσι.*] Nihil in his quod offendant: parantur cisternæ, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum

sitientibus dent? Hoc postulant Valla et schedæ, quæ *ἵνα διαίμεναι τὸ ὕδωρ ποτίζουσι*, ut aquam recipientes potum præbeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; (bene factum; videtur enim *ποτίζουσι* e scholio natum, quod ab homine profectum, qui *σώζουσι τοὺς Πίετας* intellexerat.) qua formidine præpeditus non sum in revocata *τρίων* voce (l. 16.) et *ἰσχυροσπονδίστα* (CAP. X. l. 2.) Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116.

rofligavit. *Ἐν Πηλουσίῳ στίματι*, (Cap. 10, 1.) ad Pelusium ostium bene Valla. *Στρατιώται* præterea et *στρατοσπονδίστα*, permiscetur V. 14. Sed quid multa? *στρατοσπονδίστα* *ἰν Πηλουσίῳ* habetur II. 141. Wess.

CAP. X. 13. *Ἰσθμὸν αἱ Θῆβαι ψακάδι*] Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato *ψινάσι*. Veteris erant Atticismi, Mœridi adnotatæ formæ: *Ψακὴς*, *Ψινάσις*, *ῥῥακίς*, *Σιάσις*: eundem sonum in nonnullis alteri prætulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. *τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς* (*λαμπρῶ* forte scribendum:) (immo bene habet *λαμπρῶς*) *πολλάκις ὕεται, ψινάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω*: quod multo verius Herodoteis proximis, *ὁ γὰρ δὲ ὕεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παρῥαῖον*: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. (?) Pluvia irrigari vel humectari est *ὑεσθαι*. Recte restituit e MS. Gronov. lib. II. c. 14. *εἰ μήτε γιῦσιν ὁρι ἢ χέρη*. Assyria *ὑεται ἰλίγγῃ*, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. *ὑεται ταῦτα τῆς Λιβύης*, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. *ὁχ ὑεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ποτίζονται ἢ ἰνδία*: contra scribit Philostr. *Ἰνδία θανά υεσθαι*. Ælianus N. A. XV. c. 6.

ζῆται ἰδῶν γῆ διὰ τοῦ ἤρος μέλινι ὑγρῇ.
VALCK.

Ibid. *Ἰδῶν αἱ Θῆβαι ψικᾶδι.*] Sequor Med. etsi patroni ψικᾶδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristides in *Ægypt.* p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ὕεται ψικᾶδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὡς ἐν χροῖσι: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti requum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subinde (at hac ipse notione, subinde haud raro Græcum πολλάκις usurpatur,) in superiore *Ægypto* pluviam cadere, sive, uti *Ælian.* de *Anim.* VI. 41. *ῥαῖσι διὺν λισπῶσι τὸν θείον.* Mitto ὑφ' ἑνὸς ψικᾶδι λισπῶσιν μιμνήσκον, Plutarchi *Socr. Gen.* p. 596. c. et παρὰ ὑφ' ἑνὸς ψικᾶδος ἵδῶναι *Heracliti Allegor.* p. 466. WESS.

CAP. XI. 14. *πισόντων ἐξ ἀφοσίτου*] Male præpositionem ab Arch. et Vind. exilio tradi, supra I. 76. significatum est. Inmani autem barbariei, qua sanguinem humanum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per ea est similis Apollodori Cassandrensis Tyranni in *Diodori T. II.* (Excerpt. ex lib. XXII.) p. 563. ubi olim plura. WESS.

CAP. XII. 3. *χωρεῖ μὲν γὰρ τῶν Περσίων*, etc.] Omnia ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat Cl. A-breschius. Non audeo accedere. Abeunt minime ab abundantiore Nostri in scribendo more, habuitque suo Synesius in libro, tantum in regis Psammeniti nomine lapsus. Cur autem *Ægyptiorum* capita fuerint duriora, fragiliora Persarum, disputavit præter alios Mercurialis *Var. Lect.* I. 21. WESS.

15. *ἀσθίνεις φορῶντι τὰς κεφαλὰς*] Persæ, quia σκητροφίουν, πῖλους τιάρας

τε φορῶντες. Horum recordabatur forte Plato, quando de *Leg. XII.* p. 942. d. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquiebat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθεῖναι, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων περικαλυφῇ τὴν τῶν εἰκίαν ἀπολλύοντας πῖλον τι καὶ ὑποδημέων γένειον καὶ φύσιν. Hoc in loco πῖλοι capitis sunt tegumenta: pedum involucra πῖλοι eidem Platoni dicuntur in *Sympos.* p. 220. a. quod Pollux adnotavit VII. 172. Platonis locum respicit Musonius Jo. Stobæi p. 17, 53. Non propterea Grævius dedit ad Hesiodi *Æg.* a. Ἑμ. v. 542. VALCK.

16. *πῖλους τιάρας φορῶντες*] Synesius πῖλους duntaxat, sed multa alia suo sermone mutans. Ego cum Gronov. sentio, cui Strabo ex parte adstipulatur, *τιάρας περιτίμνουν πῖλωτας*, de *Peris XV.* p. 1066. (p. 733. b. ed. Cas.) Iordanes *Getic.* cap. xi. de Diceno, nomen illis Pileatorum contradens, ut reor, qui opertis capitibus *tiaris*, quos *pīleos* alio nomine appellamus, litabant: quasi omnes *pīlei* fuissent *tiaræ*, quod secus habet. Mox *ἰόντα εἶδεν* (l. 17.) ex schedis restitui, inherens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc. Confer Gronov. IV. 23. (ubi nihil quidem, quod huc faciat, reperitur.) WESS.

CAP. XIII. 5. *ἀνὰ ποταμὸν*] Camby-ses navem Memphin versus misit. Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. *ἔπλεον παρὰ ποταμὸν* — *ἐς θάλασσαν*: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. *παρὰ ῥέον* et *ἀνὰ ῥέον* similiter adhibentur. In iisdem formulis sæpe requiritur articulus adjectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. *ἀνὰ τὸν ποταμὸν*, adverso flumine navigari nequit præ rapiditate. II. 96. in Nilo baris *ἀνα μὲν τὸν ποταμὸν εὐ δύνανται πλῖν* — *παρὰ ῥέον δὲ νομίζονται*. Lib. IV. c. 18. *πλῖν ἀνὰ τὸν Βορυσθηνία*. Secundo flumine vehi, *παρὰ τὸν ποταμὸν πονεῖν*, Thucyd. IV. c. 107. et *Ἄε*

chini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλῦν κατὰ τὸν Ἑριδαῖον, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλῦν κατὰ τὸν Νῆλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo præfixa præpositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Æthiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀπὸ τὸν Νῆλον πλείοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

6. καὶ τοὺς ἄνδρας πρὶν ἐργηδὸν διασπάσαντες] Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenæa navi vectos. Sed bene si Herodotum novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiosè adscribit c. 14. Ægyptiorum ad his mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenæa ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἄνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΨΕ notæ διηκοσίον. Si (aliud exemplum vocis) πρὶν ἐργηδὸν desideretur, Eunapius in Ædes. p. 45. dabit. Wss.—Immerito τοὺς ἄνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἄνδρας adjecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

8. ἡρέψαν παρίσταναι] Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spretnus. Viam muniverat Scriptor VI. 90. ἰδούτω τούτους ἰσχυρότερον — ἰς δὲ καὶ εἰ Καρύστιοι παρίσταναι, donec etiam Carystii in dedicationem venerunt. Porro csp. ult. lib. VI. ἰσχυροτέρων, ἰς δὲ καὶ οὕτω παρίσταναι: tum V. 56. παρίσταναι δὲ ἰπὶ μισθῷ τοῖσι εἰσίναι. Non

addo aliunde plura. Lege notas Cl. Jo. Taylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. Wss.—Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis Philol. Lips.) haud dubie hic παρίσταναι legendum, provocantem ad illud III. 155, 11. οἱ πολέμιοι παριστάνονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum hujus verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 9. παρὰ τοὺς πατήρας] Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατήρας: quum puellæ plorantes illac præteribant, ubi parentes erant collocati. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. (II. 121, 62.) ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. (III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.) Thucyd. VIII. 86. ἰπιδὴ ἰγίνοντο πλείοντες κατ' Ἀργεῖς. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἰγίνοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρὶχίται Κτησίας κατὰ τὸ Λιανόριον: mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει — πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λιανόριον εἶναι. VALCK.—Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 5 seq. et deinde sæpius. S.

Ibid. παρήσαν αὖ παρήσαν] Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήσαν, de quo II. 168. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἦσαν δρόμῳ III. 77. ἦσαν ἰπὶ σὴν εὐαίῳ IX. 5. ubi ἦσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ ἰν σὸνθιου ἀπῆσαν καὶ παρήσαν καὶ ἰξῆσαν τὸ εἶναι σὴν πληθυντικῶν — ἀπῆσαν. (Vide Var. Lect. ed. S.) Rediit præterea (l. 10.) εἰ μὴ ἄλλα πατήρας, quod ex scriptionis compendio vitiatum, series postulat. Denique παρὶξίλλουσαν, (l. 1.) cui rarior usus, quo minus in sede illibatum hæreret, nocuit. Τὸ δὲ φάσμα τοῦτο

ἰαντὸν μὲν παρεξελθὼν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. πῶς παρεξελθούσα δαιμόνων δίκη. Wess.

20. τὸν παῖδα ἡγούμενον ἐπὶ θανάτου] Tametsi bonæ fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἡγούμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοῖς μῦθαις VI. 63.; usus respondet: mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θανάτου ἐσείχοντα (l. 34.) de eodem regio juvene posuit: adcedit, lapsus leviter, Aristoteles Rhetor. II. 8. p. 78. διὰ καὶ Ἄμασι, ἐπὶ μὲν τῷ υἱῷ ἡγομένῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἰδόμενον, ὥς φασιν, ad hæc adludens. Quod si tamen ἡγούμενον defendi debeat, refingi ἡγούμενον εὖ ἐπὶ θανάτου poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν δὲ ἡγίοντο IX. 15. εὖ ἐπὶ θανάτῳ supra. (nescio an I. 109. 2. respiciat: sed vide ibi notata.) Wess.—Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 7. provocare, coll. l. 22. hujus cap. S.

35. οὗτοι ἀπὸ κλαύσεως] Præcessit ἀνακλάουσας μύθαις et sequetur. Nunc schedæ aliud probant, idque commodum æque: τὸν δὲ ἰδόντα ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. Æschylus Prometh. 638. ὧς ἀποκλαύσαι κἀποδύξασθαι τύχαις. Sophocles Œd. Tyr. 1466. Philoct. 709. et frequentissime Procopius, sollemis prisconum æmulator. Wess.

38. ἢ μίζω κατὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν] Sæpius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus affirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem sæpe soleat exprimere structura Xenophon, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μίζον ἢ ὥστε φέρον ὕψισθαι κακόν: idem paucis dixit Eurip. Hec. 1114. κρίσσει ἢ φέρον κακά: μίζον ἢ φέρον, Soph. Œd. Tyr. 1302. In Eumenid. Æschyli forte restitui poterit v. 473. τὸ πρῶτον μίζον ἢ τιν' εἰσθαι τοῖς θεοῖν διπάζειν. Quæ

primum occultaverat amorem, Stratonice τὴ κατὰ μίζον ἡσυχίης ἰγίοντο, in libello de Dea Syria p. 469. Censebat Herodoti Psammenitus, eam cladis esse domesticæ gravitatem, quæ fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perperum: τὰ εἰρητὰ ἢ μίζω κατὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista Jos. Wasseus commodum admovit Thucydideis, VIII. 75. μίζω ἢ κατὰ δάκρυα πικροδίας. In Stobæi Flor. Tit. 121. p. 612. exstat illud Bacchylidis, μίζον ἢ πικρὸν κακόν. Quæ verbis exprimi nequeunt præ magnitudine, κρίσσει ἢ λίξαι λόγῳ Τολμήματ' Eurip. dixit Supplic. v. 844. Illud Ejusdem apud Strabon. VIII. p. 563. x. (p. 366. ed. Cas.) Ἀρετὴν ἰχθύος μίζον ἢ λόγῳ φράσαι, et vicina suspicor equidem, ob historiam Messenicam, e Cresphonte petita. Herodoteum ὥστε vel ὥς in talibus occurrat in dicto Simonidis Plutarch. II. p. 15. c. apud Philon. Jud. p. 884. x. Pausan. I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

40. εἰς τοὺς Πιάθους melius. Ejusdem originis voces, (quales βάθος et βίσις,) atque a Grammaticis sæpe permutatæ, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur (l. 41.) Homereum ἐπὶ γῆρας εἰδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Jo. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γῆρας εἰδῶ, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδῷ. Æneum lumen, χαλκίους εἰδῶς in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Œd. Col. v. 57. χαλκίους εἰδῶς: neque enim εἰδῶς vulgari debuerat: vide v. 1586. et Schol. Ὀδῶν, adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

42. καὶ ταῦτα ὥς ἀπινυχθίοντα, etc.] Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπὶ ἀπινυχθίοντα ἢ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εἰς δούλιον ἀπὸ ἐξῆσθαι præ se ferre: quæ

mihī spectasse regium videntur consiliū; nam Cambysī plures adfuisse procerum, rerum coherētia patēfacit. Sic, *ipsis* videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant *πιστώμενος* Καμβόση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. Wess.—In istis, *καὶ ταῦτα ὡς ἀπινύχθιντα ὑπὸ τούτου, εἰ δὲ δούλιον αἰ* (sive *ἐφ' ἡμῖν*) *ἰεῖσθαι ὡς δὲ λίγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, δακρύειν μὲν Κροῖσον*, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula *ὡς δὲ λίγεται, δακρύειν μὲν* (nempe *λίγεται*, vel *λίγουσι*) *Κροῖσον*, abunde dixi ad I. 58, 6. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum *δούλιον* idem verbum *λίγεται* e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, *καὶ ταῦτα ὡς ἀπινύχθη*, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione *ἔτι* et hujusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35. 10. et II. 32. 22. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula *ὡς*, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut *ταῦτα ὡς ἀπινύχθιντα* idem valeat ac *ταῦτα ὡς ἀπινύχθη*. Similiter VI. 91, 4. *ὡς ἐκάστην (ἡσὸν) αἰρίοντες οἱ βάρβαροι, ἰσχυρήνουν τοὺς ἀνθρώπους*; et VI. 79, 7. *ὡς ἐκάστους ἰσχυαλιόμηνος ὁ Κλειμένης, ἴκτων*: ubi *αἰρίοντες* et *ἰσχυαλιόμηνος* idem valent ac *ἔριον* et *ἔξικαλίστα* S.

CAP. XV. 4. *ἢ δὲ καὶ ἡπιστάθη μὴ πολυπραγμονεῖν*] Noli *ἡπιστάθη* movere, quantumvis Arch. *ἡπιστάθη* concinnius tinniat. Quærunt, possit-ne *ἡπιστάθη* ex *ἡπιστάμαι* formari: negavit H. Stephanus: satis acerbe, etsi tectius, a Por-

to propterea in Lex. Ion. perstrictus: Accipe hæc ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in Collectione Verbor., quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat, qui ab *ἡπιστάμαι* repetant *ἡπιστάθη*, quod tempus tantum sit τοῦ *ἡπιστάμαι*. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Sæpe eo utitur Plato: in Convivio p. 321. A. *ἡπιστάθης*: Phædr. p. 357. D. *ἡπιστάθῃ*: III. Legg. p. 589. A. *ἡπιστάθη*: et ibid. C. (ubi *ἡπιστάθησαν*. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.) Hactenus Vir amicissimus. Ego vero mallet *ἡπιστάθη* aut *ἡπιστάθη* μὴ *πολυπραγμονεῖν*, ex more supra I. 77. firmato. Wess.—De partic. *ἢ* in ed. Wess. temere pro *εἰ* posita dixi in Var. Lect. (ed. S.) Jam verbum *ἡπιστάθη* idem Wesseling. cum Porto ab *ἡπιστάμαι* derivans, passiva notione accepit; quod vel inde adparet, quod *πολυπραγμονεῖν* in participio, quam *πολυπραγμονεῖν* maluerit. conf. ad C. 1, 32. Eadem notione Valla acceperat, cujus versionem h. l. etiam Wess. cum aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non affectasse res novas. *Portus* vero, pariter quidem passive accipiens, impersonaliter dictum *ἡπιστάθη* existimavit: Si compertum fuisset, si constitisset, nihil eum novi curiose moliturum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e Platone productis *ἡπιστάθη*, *ἡπιστάθης*, etc. haud dubie activa notione ponuntur. Unde profectus *Werferus* (in Act. Philol. Monac. T. I. p. 106.) sic vertenda Herodoti verba monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune conferens ista ex VII. 29, 14. *ἡπιστάτω εἶναι αἰεὶ τοιοῦτος*, scito semper talis esse vir, scito te semper talem præstare. Et hæc quidem utique commodissima ratio est expediendi hunc locum, si modo ad thema *ἡπιστάμαι* referendum sit istud *ἡπιστάθη*. At mihī, hoc verbum cum H. Steph. (cujus vide

Thes. T. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστία referenti, persuasum est, obtinere hic illum Græcæ linguæ idiotismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in Adn. ad I. 68. 10. attigi: nempe ex duabus negationibus alteram abundare. Scilicet *ἡ ἀπιστία μὴ πολυπραγμοσύνη*, idem est ac si dixisset, *ἡ πιστιότης μὴ πολυπραγμ.* aut *ἡ μὴ πιστιότης πολυπραγμ.*, si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Simillima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοίη μὴ γινέσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστοίη μὴ γινέσθαι, aut μὴ πιστοίη γινέσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξουν idem valet ac πιστοῦντες μὴ ἤξουν, aut μὴ πιστοῦντες ἤξουν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 10. ἐπὶ ἀπιστίας μὴ γινέσθαι μηδὲμᾶ, etc. S.

9. *ἢ δὲ δὴ καὶ τὰς τῇ Λίβυος, etc.*] Revocavi sollemnem formulam *ἢ δὲ δὴ*, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, jubentibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 105. insignitur, ubi Λίβυος, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτου. In Ctesiae Excerpt. (c. 32.) p. 644. Ἰνάρου Λυδίου ἀνδρὸς nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correctæ, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Justum itaque τῇ Λίβυος Ἰνάρου παίδι. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, ejus contrarium recentiores Persæ, victis gentibus parcentes, nunquam regiæ familiæ, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. Wess.

11. τῇ Ἀμυρταίου Πανσίει] De Amyrtæo II. 140. Conficiunt his ex verbis viri eruditi, præterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Dari

Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtæum anno ejus secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtæum Persarum excussisse jugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutstus fortasse se, cum in paludibus Ægypti latitans Amyrtæus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. Wess.

CAP. XVI. 4. *ὡς δὲ ταῦτά οἱ πιστεῖται ἰγίνετο*] Ita præstat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν πιστεῖται: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νόμον, ex præcedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλων ἀντ' αὐτοῦ ἐπολαβεῖν oratio ostendat, id manifesto claudicans, ἐπὶ βαλὼν doctissimus Berglerus recte instauravit. Wess.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ] Joannes Chrysost. iisdem præne verbis T. II. p. 54. α. θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brison. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tennillius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quæ Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἰερὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diodorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemtum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1.

et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultam plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissima. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντες ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobæus, orationem Herodoti immutans. Adsunt præter ea, quæ vir Celeb. advocavit, similis structuræ plura VI. 13. VII. 144. etc. Wess.

13. πῶς θνήσκον εἶναι] Qui requiritur articulatus, vel e Stobæo p. 614, 48. potuisset insereri: τὸ πῶς θνήσκον εἶναι ἔμφυχον: ut paulo ante, Πίστευι γὰρ θινὲς νομίζουσι εἶναι τὸ πῶς, atque alibi passim articulo (qui tamen non citra exceptionem necessarius est) subjectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a Gronovio φησὶ, pro σφί, vel σφίν, ut est apud Stobæum. Verum in istis: οὐκ οὐκ θνήσκοντες νόμος οὐδὲ μὲν σφί εἶναι τὸν νόμον διδόναι: pro τὸν x. suspicor olim fuisse scriptum, αὐτοῦ (sive ἀνθρώπου) νόμον, hominis cadaver: εἰς νόμον venerat olim in mentem; nunc placet alteram. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναικὸς, II. 89. pueri, παιδίου νόμον, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uxoris cadaver δάμαρτος νόμον Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρὸς νεκρὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἐκτορος νεκρὸν, Athenæus XV. p. 688. n. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad 'Ia. i. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπου νόμον ista Antonini VI. 13. νεκρὸς ὄντας ἰχθύος, ὄντας δὲ νεκρὸς θύματος, ἢ χελύδος. VALCK.—At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

16. οὐδὲ μὲν σφί εἶναι] Miror οὐδὲ μὲν φησὶν εἶναι amplecti ex Mediceo Cl. Vi-

rana: nihil enim ejus errore ineptius. Σφίον ille voluit, quorum Ask. si præcedentis ultima admoveatur, ducit. Ægyptios autem vulgarem ignem θνήσκον ἔμφυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive Vulcanus, ignis et plerumque artium inventor, apud Diodorum. I. 12. et 13. Junge Nicandri Alexiph. v. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. Wess.

20. οὐκ Ἀρασις ἦν ἡ ταῦτα παθὼν] Cambysis insaniam, et popularem Ægyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem jure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et præter cetera, οἱ Διγύωνες τι, αἰτ. καὶ Καμβύσῳ, οὐκ ἄλλος τις ἦν ἡ ταῦτα παθὼν, οὐκ αὐτὸς Ἀρασις ἦν, οὐκ ἦν Ἀρασις, ἀνέστη, ἔμφυχον. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum perditio narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2. ἱερίαις — πάγων τῶν τιτραπιδίων] Sic Acta Ap. x. 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Præfatione, Philostrati Latine interpretationi præfixa, Hieronymi μνημονιὸν ἀμέγνημα in ea mensa crudite et modeste castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. Wess.—Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Heeren, in Ideen über die Politik, etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῆσαν] Usque dum isti veniunt: Valla. Herodoteo more (ἦσαν et ἀπῆσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετῆ-

ἴσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendos proficiscebantur. Infra c. 28. quem adduci jusserat Apin, *μισῆσαν ἔχοντες*. Atticum est *μισῆσαν: μισθήσαν* Ionicum. Ire quid petitum, ἰλθῶν ἰσῆς, Poëtis et in veteri lingua dicebatur *μισάει*: hinc ista vis significandi hæsit in *μισαλθῶν, μιστῶναι, μισθήμην*, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μῶς σε κληδόνες προθυμίῃ Μισῆλλον, ἀλλὰ μνηρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἥλθον μὲν γὰρ ποικιλοστόλῃ μίτῃ. Hujus generis quædam prostant ad Eurip. Phœn. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. *μισῆσαν στρώματα*, ibant petitum stragula, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. "Μισῆλθι: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro *μισῆται*." Vulgatum verbum jure tætuatur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. in ᾧ δὲ τοὺς *μισῆσαν*] Negligi hæc non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὲ *μισῆσαν ἔχοντες*. At utrobique oportuerat *μισῆσαν*, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὲ παῖδα ἴδον οἱ *μισιόντες*, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. (p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.) καὶ ἀλλαχόθεν *μισιόντες* αἰετῖνας ἔχοντες τῆς τοιαύτης *προστασίας*, et semper aliunde arcessentes, etc. tum XV. p. 1501. B. (?) ἀναστρέψαι πάλιν ἀπ' οἴκου, *μισιόντες* τε αὐτὸν, κελιδῶσαι *ἦσαν*: arcessente eum, jussisse venire. Vulgo isthic aliter. Wess.

7. οὐκ ἂν ποίειν ὅσια ἰπὶ τοὺς παῖδας, etc.] Themistocles ad Iones οὐ ποίειν δίκαια ἰπὶ τοὺς πατέρας *στρατιτεύμηναι*, IX. 22. ex simili ratione. Iones Athenianum erant coloni, Phœnicibus originem acceptam ferebant Pœni, filii ergo

illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus יִזְרְיָא נֶבֶז, filia Sidonis, Essaiæ xxiii, 12. Major patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locres in Græcia tabulæ fœderis cum Italicis hoc exordio, *ὡς γονεῖσι πρὸς εἶνα* in Polybio: ad cuius Excerpt. p. 49. (lib. XII. cap. 10. nostræ edit.) egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducasus ad Jo. Chrysost. T. II. p. 832. Statim *ἰδιδάσκον* (l. 11.) ob schedas et sequentia non recusavi. Wess.

CAP. XX. 3. *εἰ τι λίγων χρεῖν*] Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. (et conf. Var. Lect. ed. S. h. l.) *χρεῖναι* Arch. et Vind. ex *χρεῖν καὶ* natales accepit. Recepi et *ψίλας* (l. 4.) sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia MSS. jubent et Grammatici. Habet præterea τὸν μῦθον ἀλάβαστρον Eustath. in Homer. p. 946, 53. (Iliad. p. 923, 10. ed. Bas.) Herpodotum nominatim non excitans: sed Suidas in *Λήκυθι* illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. (Sic. et Photius, in Lexico haud ita pridem edito.) Haud scio an recte: quamquam si Codd. offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere justum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in Xenophontis Κυρ. II. VIII. p. 209. Wess.—At nec ferendus h. l. ulto pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adjectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in fœm. genere vocabulum illud Herodotus usurparit. Quare suspicor, Suidam et Photium, non inspecto Herodoto, perperam interpretatos esse superioris alicujus Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse Nostrium. De duplici illa vocabuli forma vide Brunck. ad Aristoph. Acharnan. 1053. cuius

monitum de Atticorum usu firmant ea quæ a nobis ad Athen. V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculo genere, quod huic vocabulo Herodotus tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut Aristoph. l. c. et Cratinus apud Athen. VI. 268. a. S.

7. *κέλλιστοι ἀνθρώπων πάντων*] Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio Cl. Corn. de Pauw, suspicanti *Αἰθίοπων πάντων*: de Macrobiis sermonem continuari, atque eos cunctos inter Æthiopas proceritate et elegantia formæ eminuisse. At respuunt id auxilium membranæ, quibuscum Eustath. facit: aversatur scriptor ipse, de Æthiopibus *οὐλότατον γένος ἔχοντι πάντων ἀνθρώπων*, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se *τὰ ἥνους* excusabit professio. Wess.

Ibid. *νόμους δὲ καὶ ἄλλους χρᾶσθαι*, etc.] His proxima si jungerentur in codicibus, *περιχειρμένοι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων*, voculas intermedias, *αὐτοὺς καὶ*, hanc certe, natam et syllaba sequenti, non desiderarem. Æthiopes isti *Μακρόβιοι*, Solensi Bioni in Æthiopicis *Ἀθάνατοι* dicti ap. Athen. XIII. p. 566. c. secundum Herodotum constituisse Regem narratur, cujus corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex ejusdem Bionis Æthiop. lib. I. *Αἰθίοπες τοὺς βασιλεῖς πατέρας οὐκ ὑφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας υἱὸς Ἥλιου παρὰδίδασιν*. Ista vulgavit e Cod. MS. Celeberr. Jo. Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Æthiopum *τὰς μὲν βασιλείας ὑγχαρίζονται οἱ μὲν ἐμπροσθένταί, τύχης ἡγαύμην δ᾽ ἄρα ἀμφότιστα, τὴν τε μεταρχίαν καὶ τὴν ἐνέργειαν*, Diodor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

9. *τὸν αὖ τῶν ἀστῶν*, etc.] Nolo dissimulare, elegantiora mihi, quæ Arch. et Vindob. subministrarunt, adparere. Loca *κρίωνι*, hinc ablatum, post *τὴν ἰσχύον* et *ταῦτον βασιλεῖον* tantum admitte; eoquid ad cultam et perfectam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne quid audacius moveatur, et hic incensit timor. Adsumant ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitudine et virium robore in Æthiopibus electionem, hinc Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de quibus ad Diodori III. 9. Wess.

CAP. XXII. 4. *δολιροὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους*, etc.] Plutarchus de Malign. p. 863. d. ex Nostro Æthiopum regem dixisse, *ὡς δολιρὸς μὲν τὰ χρώματα*, (immo vero *ἐλείμματα* ex Cl. Reiskii correctione,) *δολιρὸς δὲ τὰ ἔμματα τῶν Περσῶν ἰστί*, perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. b. *ὡς δολιρὸς ἔμματα καὶ χρώματα, κατὰ τὴν βαρβάρου φωνήν*. Quorum posterius non sine excusatione erit, prius, Herodotum cum adpellavit, nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fallax. Convenit Æthiopico ex parte quadam dictum; integrum Lacedæmoniiis, de purpura et unguentis talia professis, debetur: cujus rei testem fero Clementem Alex. Strom. I. p. 344 Post pauca (l. 10.) *τρίτα δὲ*, quod in Cod. Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. judicio. Wess.—Cf. II. 22. 14. 137, 13. I. 204, 8. etc. S. [18. *οὐδὲν θουμάζειν*, etc. Spectavit hunc locum Julianus, citatus a Suida, voce *Ἡρόδ.* S.]

19. *εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνίφωρον*] Adcessit penultimum vocabulum ex schedis. (Adjecto nil opus fuisse, in Var. Lect. ed. S. monui.) Legisse Laurentium *ἀνίφωρον*, dudum P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadverterunt. Utrum præstet, in ambiguo latet. Si vulgatum probetur,

plenum exhibit *ἢ μὴ ἐν ἔσπερ*, sive, ut Æthiops, *ἐν κίρῳ, ἢ κίρῳ ἐν ἀνίφῳ*, nisi panem, seu sterces ex Æthiopsis contentu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia (claudicante quidem pede) procedere. Cultior-ne tamen et præstantior, si ἀνίφῳ valeat, evadet? Absurdum in Æthiopsis ore non erit sane, *ἢ μὴ ἢ* — ἀνίφῳ, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. *ἄντι μὲν ἵτι τρέπον ἀνιπῶν δυνήναι*; ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Æliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφύοντι ἱαντοὺς ἀνιπῶν. (Sæpe sic Appianus, cujus testimonia in indice Græc. olim collegimus.) Non adjungo in re frequente plura. Quæ quidem commentari, ut arbitrandi jus integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox *ἐν γὰρ* — *ἱαντοὺς* (l. 21.) pro vero posset censi. Vide tamen c. 106. Wess.

CAP. XXIII. 2. *ἵτα μὲν ἐς ἱαντοὺς καὶ ἱαντὸν*, etc.] Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus *ἱαντοὺς*, quod alias damnant, præpositionem, fortasse male pictam, absorbit: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. (Provocat ille ad II. 36, 4.) Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Hujus regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Æthiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxè. Wess.

8. *ἀρδεις δὲ τὸ ὕδωρ* — *χωρίον ἐς βουρῶν*.] His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: "Ubinam talis aqua hodie?

nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandæ aquæ cognitio. Sed neque natura talem hic nobis præbet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quæ pro verissimis habeo, quod ligna in Æthiopiæ illa parte quam ponderosissima habeantur, aquæ simul nostrarum respectu levissimæ sint." Tum, positis in medio Asiæ, Africæ et Americæ gravissimi ponderis lignis, "non dubitabimus," addit, "amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quæ Herodotus narravit. Enimvero hodiernæ observationes probant fere omnia MAGNI VIM dicta," etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, *πάντα τῶν ἱαντῶν ἔσπερ ἱαντὸν ἱαντῶν*. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. Wess. in Addendis.

15. *ἐν αἰθρῇ χειρῶν διδίδου*] Hinc sua desumpsit Dion. Chrys. Or. 79. p. 664. 2. Postquam dixisset, apud Æthiops *ἐν αἰθρῇ αὐρὸν* aurum rem censi vilissimam, subdit ista: *καὶ φασὶν ἀπὸ τοῦ αἰθρῶν ἐν αἰθρῇ διδίδου*: addendum omnino *χειρῶν*: (aut *αἰθρῶν* in *χειρῶν* mutandum: quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 5. causæ nihil erat. Auror sic abutebantur isti, quibus *ἡ χαλκὸς*, ut ait Herod. *σπανώταται καὶ τιμώταται*. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. 2. *Τὸ σπάνιον, ὃ ἐκδοθῆναι, τίμωσι· τὸ δὲ ὑπερβαίνειν, ἄμωσι ὅτι, ὡς ἴσθι Πλάτωνος*. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμωσι, alia sapientiæ vere cultoribus. VALOX.

Ibid. *ἐν αἰθρῇ χειρῶν*, etc.] Tetigerunt hæc Æthiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. I. 5. ad testimonium exortati. In Dione Chrysost., hæc Hero-

dotea æmulante, Or. LXXIX. pag. 664. *καὶ φασιν αὐτῶς τοὺς πανούργους ἐν παχύαις διδόναι πίδασι*, scribi in *χρυσῶς* aut *παχύαις χρυσῶ* omnino de- cuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. *Æthiop.* IX. pag. 40. *καὶ τὰ ἐν δίσμῳ ἀμύβαν καὶ χρυσῶ περιβάλλειν ἴσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις οἷς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσὸς νόμισται.* — Wess.

CAP. XXIV. 2. *ἐπὶ λήγονται ἐπιστρέφονται ἐν ὁσίων*] Ionum et Atticorum veterum aduetudo *ῥῆλον* prætulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. "Τα- λος. (Ταλος Atticorum esse, ait Tho- mas, *ῥηλος* aliorum Græcorum. Io- num nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, *ἀλλάσσειν* abs- que *ε* Atticos dicere, *ἀλλάσσειν* alios Græcos: atqui, *ἀλλάσσειν* usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.) Rem ipsam ad Diodori II. 15. exami- navi, non præterita Ctesiae iniqua et lo- liginis plena in Herodotum, criminatio- ne. Electrum sive succinum Th. Gata- kerus fuisse, non *ῥῆλον* vitrum, divinavit ad Antonini Imp. IV. p. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Jo. Matth. Gesnerus illuminavit, Comment. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum ta- men Herodotus electrum, ex ultima ad- vectum Europa, quod c. 115. hujus li- bri manifestat, bene noverit, ad creden- dum erit difficile *ὁσίων* vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellex- isse; unde in Æthiopibus tam uber e- lectri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed ge- neratim omnibus totius nationis? Veri- ea fidem superjaciunt. Diodorum, Stra- bonem, Lucianum, narrationem memi-

ni, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus juvat. Mi- hi, si quid justī fabulæ inest, salis fossilis et *ἐνεργῶ* indoles et copia, ex Jo- bi Ludolfi Æthiopicis ad Diodorum exposita, hac *ὁσίων* innui probabile ma- net. Wess. Crystallum dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in *Ideen*, etc. T. II. p. 373. S.

5. *περιῦσαι στήλην ἐξ ὁσίων*] Parum caute duci suo nimium fudit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sen- tentiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. *ταριχύναντες τὰ σώματα, καὶ περιχύναντες αὐτοὺς πολ- λὴν ὕλην, ἵστασιν ἐπὶ στήλης, ὅσῃ τῷ παριούσι φαίνεται διὰ τῆς ὕλης τὸ τοῦ τε- τιλευτηκότος σῶμα, καθάπερ ἑβδότος ἔρηκε.* Tuitus est contra Ctesiam His- toricum suum Wess. Suam forsitan ille *χρυσῶν ἐπίων*, in quam primum incluse- rint cadaver, confinxit ex Ægyptiacis Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap. 86. *οὐκ ὄντα ξύλινον τόπον ἀνθρωποειδῆ, κατασάμιναι δὲ ἱερῶν τὸν νεκρὸν.* VALCK.

9. *καὶ ἔχου πάντα φανερά, etc.*] Hæc *ἐπὶ στήλην* sive cippum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui ca- daver referas, absurdum erit *ὁ νεκρὸς* — *ὁμοίως αὐτῷ τῷ ἔκνυ*: quibus etiam offensus Cl. de Pauw, *ἔχου* — *ὁμοίως αὐτῷ ὁ νεκρὸς* conjectavit, nimis confiden- ter. Quid si *αὐτῷ τῷ ἔκνυ* alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod. Remigii, *οἱ μέλιστα αὐτῷ τῷ ἔκνυ προσή- κοντες* scripta? Loquendi formulam scrip- tor non renuet, quippe *ἐχέσθαι ἀγγέλλου- τα τοῖς προσήκουσιν τῷ νεκρῷ*, IV. 14. At nihil decerno. Wess. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet mumiae Ægyptiacæ nonnisi a parte an- teriore conspici poterant, dorsum erat arcula tectum: cadaver Æthiopicum

omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quæ illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. *ἐργὴν ποιησάμενος, ἰσχυραίνετο*] Quandoquidem *ἀρετὴν στρατεύεσθαι*, et similia frequenter occurrunt, non miror *ὁρμὴν* viro cuidam docto venisse in mentem: verum *ἐργὴν ποιησάμενος* idem est ac *ἐργισθείς*, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. *οὐκ ἰσχυρῶντο ἐργὴν οὐδεμίαν, ἀλλ' ἥσυχον αὐτὸν ἀπειμύμενα*. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. *ἐργὴν ποιούμενοι*, (cap. 123. *ἐργισθέντες*;) *εἰ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσῃς ἦδη ὄντες ἀξιοῦσι εὖ εἶναι ἀφίστασθαι*. Hujus simillimæ Herodoto formæ sunt loquendi; *δῶμα ποιούμενοι*, mirati; *λήθην ποιούμενος*, oblitus; *καταστροφὴν ἱποῖσσαν*, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istæ, Herodoto aliisque frequentatæ, *δινὸν ποιῖσθαι, μέγα, et συμφορὴν ποιῖσθαι*: in quibus *ἡγῆσθαι, τίθεσθαι et ποιῖσθαι* eidem usui inserviunt. VALCK.

6. *ἱμάνης τι ἰὼν καὶ οὐ φρενέρης*] Scaphocli præsertim adamatum hoc quoque genus *παρὰλληλισμῶν* frequentat Herodotus, cujus attigere quædam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. *ἢ οὐ φρενέρης, ἀνερομανῆς τι*. Jungit et III. 34. *παρὰφροσίνην καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα*. IX. 54. *μαίνόμενον καὶ οὐ φρενέριον*. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis conjectura. De re eadem Soph. Antig. 498. *Λυσσῶσαν αὐτὴν, οὐδ' ἐκείβηλον φρενῶν*. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. *ἰσχυρόντων, καὶ οὐκ ἱμαίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κλέους προτιμῶντες*. In talibus, ad exemplum Æschyli, Sophocle multo parcius fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum ejusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; inveniuntur tamen apud quosvis veteres;

apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: *φράσσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι*, Demosth. p. 196. 6. *ἐγὼ καὶ οὐ συνήσομαι*, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

7. *τοὺς παριόντας αὐτοῦ ταύτην*, etc.] Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset ia, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat (l. 9.) *πορευόμενος ἰγύνετο ἐν Θήβῃσι*, ut toties repetitum *στρατεύεσθαι* vitetur. Nihil certe urget, cur mox *ἐξανδραπαδισαμένοις* cum docto viro pingatur: adhæret sequenti verbo, et recurrit alias. WESS.

20. *ἴως μὲν τι ἔχον ἐκ τῆς γῆς γαμβάνει*, etc.] Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. "Sustinebant famem primo tenerissima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbæ defecerant, apparuitque *talium* solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerunt fame sævius." Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom I. pag. 507. de Potidæatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: *οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ ἀπείκον, ἐξ Αἰθιοπῶν ἱππὴν γὰρ ἀρχόμενον ταύτων τῶν παυῶν*. Suspisor fuisse *εἰς τοσοῦτον ἢ ἀπείκον ἱμάτην ἐξ Αἰθ. ἱππ. ἀρχόμενον*, etc. Neque adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Æthiopum finibus copias, cum malorum ejusmodi, h. e. ἀλλήλοφονίας, initium esset. WESS.

28. *οὐτὼν ἱπρῆξι*] Adeo cessit infelicitèr adversus Æthiops suspecta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo *πεᾶσαι* simpliciter posito, mali ominis voce *κακῶς* omis-
sa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. *οὐτὼν*

μιν, inquit, οὕτω δὴ ἵερηξι. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἰσι-
πράγισαν, Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μὲν τῶν Θεβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως ἱμαρτο πρᾶξαι: ubi Schol. πρᾶξαι recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [3. εἰ "Οασιν πόλιν] "Οασις (sive Αἴασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. D. et XVII. 791. A. pro vitioso olim "Ανασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africæ partibus ab occidente Ægypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quæ de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Horne-
mann, T. II. p. 343. seqq. S.]

4. Σάμιοι τῆς Λιόχρεινίης φυλῆς] Nar-
rat apud Etymologum pag. 160, 22. Themistagoras, cum colonis Samum profectos Proclum et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco A. Berkelius inductus, evidentissimum esse scribit ad Steph. Byz. in Αἴασις, in Herodoto reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχησίης φυλῆς λιγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχησειονίης. Neutra conjectura probabilis videbitur. Codex Etymologici MS. Χήσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, Etymologi locum docte pertractans, Henr. Vales. in Exc. ex Dionys. Halic. p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero colonizæ duce Tembrione Τιμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatus propius accedens, æque est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. VALCK.

Ibid. τῆς Λιόχρεινίης φυλῆς] Berkelius (in Steph. Byz. Αἴασις) scribi jubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησειονίης, cujus emendationis auctorem fidejussoremque obtrudit Themistagoram, profitentem apud Etymol. pag. 160. duas Samiorum tribus Schesi-
am et Astypalaeam fuisse tantum. Verum Themistagoras non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Græcorum colóni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re Æschroniæ tribui, etsi alibi vix prodita, nihil officit. Confer Nicandri Alexiph. v. 151. et Scholia, et infra c. 39. Θεβίων cur redierit (l. 2. et 5.) non eget indicio. Wess.

6. κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν] Forsan articulum Codices agnoscent interjectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν scribi solet ab Herodoto: p. 99, 16, 239, 5. (II. 30. et IV. 52.) sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν p. 256, 34. p. 365, 25. (IV. 110. et VI. 98.) Vulgatur in Æliani Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦτομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἰσχυρομένη δύναται. Ex Scaligeri Castig. in Pro-
pert. pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. Scaligerana semper digna sunt, quæ consideratius exigantur a literatoribus. VALCK.

7. In Μανάρων νῆσοι, ob Olympiodorum et Eustath., nominatim Herodotum adpellantes, non hæsitavi: solent ita de his insulis Græci, in quibus Plato Menex. p. 235. atque alii. Μανάρων tamen νῆσοι Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istæ. Wess.—Equidem non dubitandum, arbitror νῆσοι singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

11. λίγισται δὲ τὰδε ἔσσι αὐτίαν Ἀρμωνίαν] Delevi (καὶ) copulam (ante τὰδε) nihil præcedit, quod eam aut requirit

aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. (mihi visa est locum suum posse tueri.) Eleganter Seneca Quæst. Nat. II. 32. Aliquando Cambyzes ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. Wess.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἑλληνας ἑταίρους καλῶν. Jam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 98, 1. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήθειν ἴφη αὐτὸν] Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Ægyptios Deus. Χειρὸν, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα δαμῶναι, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψεύσειν ἴφη αὐτοῦ contrectaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἰπάγειν ἐκίλει τὸν Ἄπιν. Deinceps (l. 4 seqq.) tradit Herodot. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitali lumine de cœlo in vaccam delapso: Αἰγύπτῳ λίγους, σίλας ἰπὶ τὴν βοῦν ἐν τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, καὶ μιν ἐν ταύτῳ σίπτειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ κατίσχειν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α'. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, (l. 8. seqq.) variis disserendi præbuere materiem: videndus imprimis Iablonskii Panthei lib. IV. 2. quocum, ὅπερ δὲ γλώσση πάνθαρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli conjecturam, pro λιυκὸν τιστράγωνον, corrigentis λιυκὸν εἰ τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Ægypti fecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit. Ægypti figura traditur esse τρίγωνον et διελκωτὸν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. v. 235. De fecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Præp. III. p. 98. n. σφαρῆ καὶ γυνί-

ου (ἀπίνυμαν) θάλαττα, καὶ τὸ τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μέγεθος τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλισθαι γόνον] Hoc probare se Pavo non potuit: λαβίσθαι divinavit, forte animo volvens Lucæ Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλάψῃ ἐς γαστέρα, quod ibi justissimum, neque istud hic damnable. Adpolet alias ἀναίριεσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλισθαι ἐς θυμὸν probaverit, et Codices conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? Wess.

10. ἰὼν μίλαν] Summo jure Gronov. ex Med., cui plures adsentiantur, recipit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. Ælianum de Anim. XI. 10. Strabonem et alios adungere dedignatus est. Restat λιυκὸν τιστράγωνον, quod εἰ τρίγωνον sive triquetrum esse debet, si Apidis ex ære figuræ, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures Comes Caylus, τρίγωνον refingens, in Recueil d'Antiquit. T. I. p. 43. Porro de notis sacri hujus bovis Plinius VIII. Hist. Nat. cap. 46. Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant. Etiam Porphyrius apud Euseb. Pr. Evang. III. 13. Ἠλίον δὲ σημεῖον, τὸ μίλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώσσῃ πάνθαρος. Qui Herodotum studiose cum versaverint, utique hic ὅπερ δὲ τῇ γλώσσῃ πάνθαρον invenisse censendi sunt: atque hæc plausibilis conjectura Iablonskii, Panth. IV. 2. p. 183. Wess.

CAP. XXIX. 3. πᾶσι τὸν μηρόν] E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut Apin Cambyzes occidisse dicitur Plutarcho de Is. et Os. §. 44. Æliano Var. Hist. VI. 8. Postea temporis insaniam Cambysis superavit, sacro vitulo mactato, Artaxerxes Ochus; quem contemptum quum asinum dicaces vocarent Ægyptii ἰ μέντοι ὄνος οὐσῃ, inquebat, ὁμῶς κατωμαχῆσθαι τὸν βοῦν, atque ita ἴθιμι τὸν βοῦν, narrante Plutar-

cho §. 31. e Persicis Dinonis, e quibus, sicut alia plurima quæ nobis aliunde non innotuissent, sua hausit Ælianus Var. IV. 8. conf. Idem de Nat. An. X. 28. et Maximus Tyr. XXXV. §. 1. Cambysis insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, Darius Hystaspis, populari superstitione scienter usus, Ægyptiorum sic sibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste Diodoro Sic. I. 95. vide Polyen. VII. cap. x, 7. VALCK.

5. τοιοῦται θιά γίνονται, etc.] Multo hoc significantius quam Medic. οὔτοι σί. Addunt auctoritatem schedæ veteres. In sequentibus (l. 7.) secutus Arch. et Vind. sum (scil. delens γι ante Αἰγυπτ.) non oblitus γι in Poëtis bis sæpe uno in versu collocari, quibus urgens adeesse causa solet metri. Confer Cl. Valckenarium ad Tragici Phœniss. v. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μῦθος — ἐπὶ δύο δακτύλους ἔρυσσι] Damnat hæc, futilia arbitratus, Cl. de Pauw; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: Herodoti manum esse ἔστιν ἐπὶ δύο δακτύλοις ἔρυσσι, h. e. ἐκείρυσσι, præpositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Æthiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest præterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

11. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψάβουσιν] In ducit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. Aristænetus lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λιγόμενον δὲ [ἐ. δὴ] τοῦσα, ἰδοὺ τῇ κεφαλῇ ψάβουσιν τοῦ οὐρανοῦ. Ælianus Var. XII. 41.

ὁ πόντος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψάβουσιν, recte sic Faber et Perizonius. Parum discrepat Eunapii Vit. Ædesii p. 48. καὶ ἡ διὰ τῶν ἄστρων ἵψανσι: Libanii quoque, Tom. II. p. 115. B. καὶ πατέρων ἀρεταὶ ψάβουσιν τῆς οὐρανίας ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti Horatianum, sublimi feriam sidera vertice. Vide Barth. in Statii Theb. III. 155. Mox (l. 13.) ἀρχῇ, cui schedæ decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἰς Πέρσας cum Arch. et Vind. si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἰς Πέρσας leguntur, lin. 5. 8. et 13. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 8. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 13. in Var. Lect. (ed. S.) ex Arch. et Vind. quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit Wess. exulare ibi ab Arch. duas istas voces. S.

16. ἐπ' ἀγρῇ ἔξαγαγόντα] Redit ad Σμάρδιν, exeuntem, ἔξιλαόντα. Malim tamen ἔξαγαγόν, ut ad Prexaspem redeat. Quid sibi velit προεξαγόντα, non video. Forte πρὸς ἄλλοις ἀγαγόντα, ad piscationem. Hæc vir doctissimus in Miscell. Lipsiens. Verum enim vero προεξαγόντα καταποντῶσαι cum Prexaspem signent, alium-ne præcedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum Mare, sive Persicum Sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 7. εἰρήνη τοὺς βασιλεῖς διπαστὰς] In Scholiis ad Lucian. de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quæstionem. De Regis his iudiciis agens Brissonius de Regn. Pers. I. pag. 119: eosdem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους διπαστὰς et τοὺς βασιλικοὺς, quos diversis his appellationibus distinguit Ælianus. Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque præcedentibus Persica

tradens haud certe protrita: sed iudices *πριχάρεως* sive Dinon, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes jus dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica *κατὰ δήμους διασταν* dicti, *εἰ πριχάρεως κατὰ δήμους τὰ μίχρῃ δραχμῶν δίκαι* *ἰδίκαζον*, teste Aristotele ap. Harpocr. et Poll. VIII. 100. In Demosthenis Or. contr. Timocratem lectum olim *κατὰ δήμους διασταν*, non inventum Valesio, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur *κατὰ νόμους δικ.* VALCK.—Ex MSS. verum ibi restituit Reiske, p. 735. S.

8. *βασιλῆους διασταν*] Interponi *παλιμίνους* ex Valla et Codd. poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. *βασιλῆων διασταν* tantum. Multa de illis Barn. Brissonius, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad Æliani Var. Hist. I. cap. ult. et in Hesychium; quibus ex Heliodori Æthiop. VIII. p. 482. (c. 9. pag. 326. ed. Coray.) adstrui possunt: *τούς τι δυνάστας Περσῶν, εἰ τὸ βουλευσθαι ὑπὲρ τῶν πατρῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ἐκρίβειν ἐρχὸν εἶχον*. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WSS.

10. *ἡ σφι παριστερῇ τι ἄδικον*] Cl. Gronov. iure ita. Firmatur casu Sandocis, quem regium iudicem Darius, *ὅτι ἐπὶ χρέμασι ἄδικον δίκην ἰδύκασι*, in crucem tolli jussit, VII. 194. Scripsi *μίχρῃ τούτου*, sicuti cap. 21. Nam quæ Valla et Arch. mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum Aldino *ἀνακίανται* (l. 13.) secus habet: male Stephanus mutavit, quippe *ἰανόν* et genuinum, uti I. 14. et alias. WSS.

21. *ἔγρημι τὴν ἱερῶμινον*] Nihil demuto. Atoessam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. hujus Musæ. Sororum Cambysis alteram, comitem in Ægyptum et deinceps ux-

orem, Libanius Antioch. p. 343. et Or. XXXII. p. 668. D. Meroën indiget, haud scio unde eductus. WSS.

CAP. XXXII. 2. *λίγισται λόγος*] Placuit hoc ex membranis. *Τῆς πλείους γὰρ οὗτος ὁ λόγος*, II. 135. et cap. 47. *ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος*, etc. WSS.—Vide Var. Lect. (ed. S.) et miraberis solum cod. Med. cum Aldo *ἐκφίρεται* exhibentem: nisi hic, ut sæpe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

14. *Θριδάνα τὴν γυναικα περιτίλαι*] Remittitur ad explosum *ἀποτίλαι* Musæ Primæ c. 123., ut *περιτίλαι* Med. stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut sæpissime in MSS. confundentium. Jam, quod (l. 16.) est in Arch. et Vind. *ἡ δασύα ἢ Θριδάξ ἰούσα*, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi *δασίη* foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est, *Θριδάξ* ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, *Θριδανίη* Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad Thom. Mag. *Θριδανίη*. WSS.

16. *ἡ δασύα εἴη καλλίων*] Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. *καλλίων*: ab Herodoto scriptum, *κότερα περιτιταλμένη ἢ Θριδάξ, ἢ δασύα ἰούσα* (hoc e Codd. reciperem), *εἴη ἀμείνων καὶ τὸν φάσαι, δασύαν*. Hoc in loco *Ἀμείνων* reddi potuit *καλλίων*, ut *Ἀμείνων, καλλίων* Hesychio, non vice versa. Quam *περιτιταλμένην* Herod. *Θριδάνα ἀπολιταμμένην* dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. r. VALCK.—Cur vero *ἀμείνων* hic alteri præferremus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cujus cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. *ἰόδι*. Vide Adn. ad II. 68, 21. S.]

nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Cous Senex in elegante commentario *περὶ τῆς ἱερῆς τέχνης*, cujus ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. Wess.

CAP. XXXIV. 7. *περὶ ἱμῶς ποιῶνται*] Rarior pronominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *εἰς* cap. 9. etc. Contra ea *σὺ* et *μυῦ*, quod hic in Arch. et Vind., creberrima. Vir Cl. Corn. de Pauw in Praefatione gallecta, Phrynicho praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *εἰς* et *μῖς* scripsisse *σὺ* et *μυῦ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. Etymologum auctorem in *Ἑμῖς* et Phavorinum in voce *Ἑγὼν* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo Appollonius Dyscolus in Excerptis est et apud Salmas. in Solin. pag. 591., ubi *Ἑμῖς*, κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων. *ἱμῦ δ' ἔλπετο μίγαι ἔρεον*, ex Homero: cui Pherecyden et Democritum addit, quos omnes una cum Herodoto a scribis in his depravatos, etsi Pavius confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non improbo *ἱμῖς*, sicubi Codicum adest auctoritas, nec *ἱμῦ*. Wess.

8. *φιλονίη—προσπίσθαι*] Optime restituit Gronovius. Herod. I. 134. de Persia, *οἷον πάρετα προσπίσται* Athen. X. p. 433. *α. φιλονίης ἵστιν ὁ πρὸς οἶνον ἵταμος—Νίντωρ προσέκινε τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἷνῳ*. Eandem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, Seneca de Ira III. 14. "Cambysem regem nimis deditum vino (*φιλονίη προσκείμενος*) Prexaspes unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet: turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur." Ex Herodoto historiam sumsisse Seneca videbatur Jo. Hartungo Locor. Memorab. Decur. II. c. 2, 20. VALCK.

11. *Νῦν ἄρα μὴ φασὶ Πίεσαι*] Hoc MSS. repositum volunt, (scil. Πίεσαι cum Ald. et Steph. omiserat Gronov. codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.) estque opportunum. Post pauca (l. 15.) *πρὸς τὸν πατέρα Κύρον* Fragm. Paris ex Graecorum more. Lucianus Tim. cap. 42. *οἰδὼν ἄρα ἦτι ὡς πρὸς Τίμωνα*. Plutarch. Solert. Anim. p. 963. *α. καὶ τοὶ τὸ μῆδιν ἐν τούτοις πρὸς Ἰλίφαντα καὶ κάμηλον ὄντες*. In quibus similibusque aliis *πρὸς* comparationi servit. Sed codex ille (verbum omittens) solitarius incedit. *πρὸς τὸν πατ. τιλίσαι* Κύρον Reisk. et Ahresch. pro *ὄντι τιλίσαι* accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro Laurentiano adaequandum Latina (a Gronovio) acceperunt, obscurum et alienum est. Wess.

22. *ἦσθη τι ταῦτα*] *Ἀκούσας* addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis lætatus est. Verbis *ἦδυσθαι*, *τίρσασθαι*, *χαίρειν*, quæque his significatum habent contrarium, *ἄχθασθαι*, *λυπεῖσθαι*, *χαλεπῶς φέρειν*, sic solent adjungi participia. Soph. Philoct. 879. *ἦδομαι μὲν σ' εἰσδόν. v. 673. οὐκ ἄχθεμαι δ' ἰδὼν τι καὶ λαβὼν φίλον*. Diphilus Athen. II. p. 47. *α. τίρσασμαι γυμνοὺς ὀρῶν τοὺς ἐκμπαινεύς*. Lysias p. 153, 6. *ἀκούων ἢ χθόμην*. Æschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phœnice, *ὅστις δ' ὀμιλῶν ἦδεται κακῶς ἀνθρώπου*. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. *τοὺς ζῆλους δυνατατέρους τῶν πολέτων ποιῶντες ἦδονται*. VALCK.

Ibid. *ἦσθη τι ταῦτα ἀκούσας*] Occupavit veterem sedem *ἀκούσας*. In Musis *ἦσθη* (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnaldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito juvene negante. Menander in Legation. Ex-

cerpt. p. 135. *ὡς ἴδεται καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην*: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Ιλ. ι'. 77. Wess.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζων αὐτὸν κελεύων] Apud Senecam de Ira III. 14. "Cambyzes intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, recisoque (rectus scribetur, et respondet aptius ad verbum Græcum, rescissoque) pectore hærens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere." Dixisse patrem refert Herod. Δίωποντα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἴγνωι δεύων τὸν θῖον οὕτω ἂν καλῶς βαλλίω. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ὀλοῖτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δούλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

10. ἰνίστα τὸν ὄντον] Nulla τὸν ἰὸν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλήμα, cui supra locus, (l. 10.) H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thea. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. v. 390. et Philo Jud. de Exseerat pag. 932. z. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambyzis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira c. 14. 'Επίσκησα, quod sequitur, (l. 14.) Hesychius Glossis inseruit, explicuitque Clar. Jo. Alberti et Cl. Salmasius ad Achillem Tatium Amor. Clitoph. p. 578. Wess.

18. ἡμῶν τοῖσι πρῶτοις] In tanta scribarum discordia, promptus ad Aldum, haud juste ab H. Stephano desertum, reditus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia Bergleri. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sol-

lemnis viventium crudelissima defossio. Nostro indice VII. 114., quam quidem ex Abrahami, filium divino jussu inmolaturi, exemplo derivans Th. Hyde Reliq. Pers. cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant inmolare et humi supplicii caussa defodere? Quin si aris mactatos inposuissent Persæ, nihil ad Abrahamum, quippe Isacum non inmolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. Wess.

CAP. XXXVI. 3. καταλαμβάνει σκαυτόν.] Bene σκαυτόν pingunt Pauw, Reiske, Abresch, et ante eos Valla. ἀγαθόν τει ex Reiskii correctione, aut ἀγαθόν τει, ut MSS. præstat. Notum est Latini poetæ Triste lupus stabulis. Noster διαβολὴ γὰρ ἴσσι διώματα VII. 10, 7. et plenius III. 53. φιλοτιμίᾳ κατῆμα (aut χερῆμα, variant enim codices) σκαυτόν. Porro προμηθεῖ (l. 5.) dialecto debetur, uti II. 18. Scriptor ipse I. 88. καὶ πάρετα ἐν πολλῇ προμηθεῖ εἴχι. Euripides Hecub. 795., Sophocles Philoct. v. 558. ubi προμηθεύς contra Atticorum poetarum morem, de quo copiose et docte Valcken. ad Phœnis. p. 496. Wess.

12. ὡς χρηστὸς μὲν τὴν, etc.] Ironia in ὅς χρηστὸς frigeat admodum: melius est in bonæ fidei codicibus; qui quoque (l. 13.) 'Αράξια, uti I. 205. 210. 211. Male vero de jussu κελεύων accipiunt: suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πολλὰ κελεύων et passim alia. Wess. — Mihi nec aliena a Cambyzis persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστὸς μὲν τὴν σιωπῶν — et, εἰ δὲ τῇ πατρὶ, etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σιωπῆς ὀλισσας, etc. S.]

17. ἀλλ' οὐ τι χαίρων] Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e præcedentibus explenda, Herodotus in Euripidis Oreste v. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐ Κῆρής γι

χαίρειν. T. Hemsterh. in Miscell. Obs. VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque (coll. l. 12.) dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα πολήσεις λίγην, sive συμβουλεύων. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriæ defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὐτοι τὸν πάντα γι χρέων χαίροντες κακώτεροι τὰ Μισσηνίων. Vera vatem prædixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἄλλ' οὐτι χαίρων, ἢν τὸδ' ἰερὸν βίλος. Œdip. Tyr. 372. ἄλλ' οὐτι χαίρων, δις γι πημὸς ἱεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. Wess.

18. *Ἰδίμην ἱκταβίσθαι.* Ταῦτα δὲ ἰσ-
ται, etc.] Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallæ libro vocabulorum ταῦτα δὲ ἰσται, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira præcipientem, exprimet haud male. Eum adi. Wess. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiorum esse istam brevitate, *ἰστί ται καὶ πάλαι — ἰδίμην.* Εἴται ἰλάμβαν, etc. S.

31. *ὁ καταπροΐξασθαι*] Pro οὐκ ἀνατιλ vel οὐκ ἀτιμωρησθ, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προΐκα, Iones οὐ προΐκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροΐξασθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nullum, quantum recordor, invenitur nisi Aristophanem. Quin imò plebs Attica duntaxat trans-

sumsisse videtur in quotidianas jurandi formulas illud *οὐτοι καταπροΐξαι.* Non nisi a jurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Jupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὐτοι καταπροΐξαι σούτο δρών, aut λίγουςα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum jungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὲ ἰμέ γι ὧδε λυβησάμενος καταπροΐξεται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despicatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph. v. 1387. οὐτοι, μὰ τὰ θεῶ, καταπροΐξαι Μυρτιάς. Berglerus interpretatur: Ita me divæ ament, ut tu non impune illuseris Myrtiæ, et in Nub. v. 1242. Scholiastes ad Eq. 433. optime cepit, οὐ καταγαλῶσαι μου χωρὶς ζημίας: adferens in eam rem Herodotea quædam, et iambum Archilochi, restituendum ex Etymologo p. 689, 3. 'Εμὺ δ' ἰκίους οὐ καταπροΐξεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lycambes. VALCK.

CAP. XXXVII. 3. *ἰς δὲ δὴ καὶ τοῦ 'Ηφ. τὸ ἰεὺν*] Longe hoc suavius ambizioso Medic. ὡς δὲ δὴ καὶ ἰς, etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est *ἰσῆλθι δὲ καὶ ἰς τῶν Καβ. τὸ ἰεὺν*, quod consequitur. De Pataicis Phœniciis (l. 6.) egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanleyus ad Æschylis VII. contr. Theb. v. 214. In triremium proris locatos Noster adseverat: *ἰς ταῖς πρύμναις* sive puppibus Scholiastes, nescio unde. An *ἰς τῆς πρύμνης* suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura ea-que absona, uti alias patefiet, adscripsisset sæpe. Scholiasten Suidas solito more excerptis, fortasse et Hesychius.

Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Jo. Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phœnic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostentat. Wess.

8. ἰγὼ δὲ οἱ σημανίω] Mutari Aldinum haud debuerat. Ex Medicea scriptura (ᾧδε σημ.) τῷδε σημανίω, illi declarabo, formavit Abreschius. Vide hoc I. 75. τὴν ἰγὼ — σημανίω: et IV. 99. ἰγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipio. Id adungere alienum non erit, πυγμαῖον ἀνδρὸς μίμησιν Tob. Gutberlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex conparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖον in Græcis Ezechiel. xxvii. 11. sint viri membris torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, Herodoti ævo forma, quis docebit? nam πυγμαῖον ex Ezechiele nihil ad istos homunciones. Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, 𐤀𐤓𐤍𐤍 Gammadim Prophetæ, quia 𐤕𐤒𐤍 cubitus, πυγμαῖους fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. Wess. — Qui primus ᾧδε pro ἰγὼ δὲ hic scripsit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quæ quidem hominem in Herodoti aliorumque Græcorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τ' ἔροθιν] Hæc et seqq. suum in Florileg. recepit Stobæus Tit. περὶ Φιλαυτίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Disa. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia majorum institutis judicari, præbit loquitur Corn. Nepos.

Quibus adsuevimus usu diuturno, natile solum, patriæ leges, atque instituta majorum, præ aliis pulcra videntur hominibus, ut naturæ, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysen argueret dementiæ, quod Ægyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις ἐροθίη] Hoc locum merito tuetur, rei et sententiæ unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabant Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Cæd. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quæ ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobæus et MSS. aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, (l. 7.) ἄλλον γὰρ δὲ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. Wess. — Gronovius, quum ἐροθίη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum ἐροθίη absurdus homo absurda ratione defendit. ἀνθρώπουσι, quod ead. lin. pro ἀνθρώποις in nostrum irrepassit exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typothetæ erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes fefellerat oculos, sed etiam junioris in corrigendis specimenibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

15. τοὺς καλομένους Καλατίαις] Hecætæus nationis hujus Indicæ nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαυτίας, sive ex MSS. Καλλιστίας. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures. Conf. Sextum Empiric. Hypotyp. III. 24. p. 184. cum Fabricii observatis. Wess.

21. Νόμοι πάντων βασιλῆα φήσας] Pina-

dari petitum e carmine perduto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post Herodotum Plato Gorgia pag. 484. a. atque hinc etiam criminandi Platonis arripuit occasionem Aristides in altera orationum, quas opposuit Gorgiae T. III. pag. 89. Meminisse debuerat Sophista, saepius in Politicis de Lege graviter disputantem Platonem ista tamen Pindari nusquam alibi laudasse, praeterquam in Gorgia; hic autem non e sua vel Socratis sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, Calliclem ista facere dicentem; ut et alia, a quibus Machiavellus et Hobbesius non valde dissentirent. Pindari locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in Platone sic mea poterit opinione partim ex Aristide restitui: *Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγχι δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπερτάτη χρεῖ.* Τιμωρίζεται ἔργουσι 'Ἡρακλῆος, ἐπὶ ἀπειράτους (nempe Γηρούσιου βόας ἀπώλλουσιν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illa Calliclem atque alios etiam abusus, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adjecerat vicina. Priora Pindari verba, *Νόμος πάντων βασιλεὺς*, aut his paulo plura, forsitan e Platone petita, adhibuerunt Chrysippus, Plutarchus, Dion Chrys., Clemens Alex. et Jamblichus, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius Pythagoreis Lex aeterna naturae, sive recta ratio, dicebatur *πατὴρ καὶ ἡγὼν τῶν γεγραμμένων νόμων*: atque amplissimi nominis honore dignus *Βασιλεὺς, νόμος* iisdem vocabatur *ἡμψυχος*. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat Plato, qui hinc in Politico p. 294. A. *ἄριστος*, ait, *οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' αἰδρὰ τὸν μὲν φρονητικὸς βασιλεὺς*, qualem isthoc dialogo, e fonte Pythagorae petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus opti-

mum universi Regem Deum, *ἐπίσιμῃ πρόσθεν ἡγῆσθαι δίκης*, ut loquitur Euripides in Eclogis Stob. Grot. p. 125. sive *τῷ ἱπικῷ λογομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηρὰν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθίσθαι*, ut inquit Sopater in aureis illis de Magistratu bene administrando praecipis, Stob. Flor. p. 314. VALCK.

Ibid. *Νόμον πάντων βασιλία*] Poëtae hoc scito nihil celebrius. Plutarchus, Aristides, Clemens Alex., Jamblichus, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum excscribere verba supersedeo: habent docti viri ad Clement. Strom. I. p. 427., Jo. Jac. Wetsten. in S. Jacobi Epist. c. 2, 8. et Jo. Alberti ad Hesych. *Νόμος*. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. Herodotus intelligit mores longa adusuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. Pindarus, si Platonem in Gorg. pag. 484. audimus, isto *ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων* voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem Abbatis Fragnerii dissertationem, Histor. Acad. Inscript. T. III. pag. 165. Wess. — Consule *Hegeu* Pindarum, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 7. *Ξυνήνην Ἀμάσει — συνθήκατο*] Sit-ne *Ξυνήνη* Ionici sermonis, haereo. *Πρωχῆνης*, cum hac voce a viro Celeb. I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti *ὑπερβητής, ἀληθής, στρατηγός* et similibus. Unquamne *φιλή* Ionum ore *φιλήνη* sonuit? *Ξυνήνη* Herodoti Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum *πολεμῆτις* et *Ξυνήνη* (de quibus Eustath. in Hom. p. 233, 29.) (p. 177, 1 seq. ed. Bas.) poëtae non refigerint, urgere detracto. Non placet *Ξυνήνη* — *βασιλῆϊ φιλήν συνθήκατο* ex Med. et consortibus. H.

Stephanus, nescio quo ex codice, *φιλίην* Ἀμάσει — *συνθήκατο* dedit, glossam receptæ vocis *ξυνίης*. Medicus eamdem, sed loco admisit alieno: Copulam si adjungas ex viri Cl. divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopæ erunt dissolutæ. At quanto melius interpretamentum, tot a membranis damnatum, reciditur? Herodotea sunt, I. 27. καὶ οὕτω — Ἰωσι ξυνίην συνθήκατο. Rursum II. 181. φιλοκτητά τε καὶ συμμάχην συνθήκατο, etc. Wess.

[13. χιλίους σοφώτας. Videri potest numerus justo minor, præsertim si conferas cap. 45, 15. Monuerant etiam Reisk. et Larcher. S.]

Ibid. ἴφρι δὲ καὶ ἦγι πάντας] Callidum et iniquius Polycratis commentum Polyænus describit I. 23, 1. ἰδοῦν ἵνα σφατηγίην, εἰ κατάγει κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαιτούμιν λαμβάνουσιν φιλοσίρους ἔξιν· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀποδοῦναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. Steph. Berglerus ex Casauboni conjecturis εἰ φίροι καὶ ἄγχι τὰ τῶν φίλων, ut Herodoteis congruant, adripit et defendit. Lenior et salubrior longe H. Valesii et Masvicii medicina est, εἰ κατάγει καὶ τὰ τῶν, etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. Κατάγειν τὰ πλοῖα docte Harpocratio explicuit, κατάγειν τοὺς ἱμῆρους et τὰ τῶν πόλιων Valesius ad istius Lexicon p. 43. et Dounæus Prælect. Demosth. p. 184. Ceterum fratres Polycratis idem Polyænus Sylosonta et Παντάγιστον nominat. Wess.

CAP. XL. 4. Ἀμασις Πολυκράτει] Græcorum studiosissimus literas forte deberit Amasis in Græciam: Polycrates Amasi Pythagoram epistola scripta commendasse traditur Diogeni Laërt. VIII. 3. Sed quam velut Ægyptii Regis ad Biantem scriptam exhibet Plutarchus in Convivio vii. Sap. p. 151. & illa æque censi poterit Amasis epistola,

atque hæc apud Herodotum, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου τοῦτοῖον designata Maximo Tyr. XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens Amasis, ac si Solonem audiisset in aula Croesi verba facientem. Mihi, inquit Amasis Herodoti, nimia felicitas tua non placet, εὖ δὲ οὖν ἰσισταμίνω ὥς ἴσσι φθονέω. Ejusdem Solon I. 32. se dicit ἰσιστάμενον τὸ δῖον πᾶν ἰὸν φθονέον. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat Amasis, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἰσχυύσῃσι πρὸς ἥλιος: omnium finem respiciendum Solon monebat, πολλοὶ γὰρ δὴ ὑποδίκας ἔλθον εἰς τοὺς πρὸς ἥλιος ἀνιερψή. Qui Solonis illud cum Croeso colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, Herodotus; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historię cursum orationibus interjectis sibi libenter patiuntur ab historicis Græcis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset Siciliensis Diodorus, si per Messenios Cleonin et Aristomenem, Nicolaum et Theodorum Syracusanos liceret. VALCK.

Ibid. ὅδε λίγυ] Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁρίτης Πολυκράτει ὁδε λίγυ, cap. 122. hujus Musæ. Xerxes in Thucyd. I. 129. Ὡδε λίγυ βασιλεὺς Περσέης Πανσηνί. Rabsaces ad Hierosolymitanos II. Reg. cap. xviii, 31. וְשָׂא מִן הַיָּם כֶּבֶד, תָּאֵל לִיגְי בַּאֲשֵׁר לִיגְי תָּאֵל אֲשֶׁר לִיגְי. Quam dictionis simplicitatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt. Wess.

7. εὖ δὲ οὖν — ἴσσι φθονέω] Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. (ad I. 32, 5.) Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, εὖ δὲ οὖν Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμειν. Quos

Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque *φθονός*. Talis Croeso videri poterat, quando hunc *Ἰλαβι* in *Θιῶν Νίμισσις μεγάλη* lib. I. c. 54. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, *οὐ Νίμισσις* dicebant, vel *οὐ φθόνος*: vid. Jac. Elsner. in Jacobi Ep. iv, 5. *προσπονῶ τὴν Νίμισσιν*, sive *τὴν Ἀδράστιαν*, Bergler. ad Alciph. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. *Ἰδὼν, δίχου παῖ, τὸν φθόνον πρέσκυον*. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatus esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populique Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In ejusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia jam in se, et constantior, quam velint humanæ res, videretur. Diodor. Sic. XIII. 21. *προσπονῶντες τὴν Τύχην, μηδὲ ὑπὲρ ἄνθρωπον πράττειν*. XI. 92. *τὴν Τύχην καὶ τὴν Νίμισσιν τῶν Σιῶν ἐπελαύσασθαι*. Superbiae atque arrogantiae vindix in talibus vocatur non tantum *ἡ Νίμισσις*, *ἡ Ἀδράστιαν*, *ὁ φθόνος*, *ἡ Τύχη*, sed et *ἡ Δίκη*, *ὁ τίος*, sive *τὸ Θιῶν*. Aristidi T. II. ed. Jebb. p. 436. *Νίμισσις καὶ Δίκη* dicuntur *οὐκ ἰῶσαι μείζων τῆς φύσεως φρονεῖν*, (supra hominis fortunam se efferre:) *ἀλλὰ ῥαδίως μικροῦς ἐν μεγάλων ποιῶσαι*. Id ipsum *ὁ Θιῶς* facere dicitur Jasoni Thessalo Xenophontis, Έλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παῦδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223. 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. *εἰ τῷ Θιῶν ἐπιφθονοῖ ἰσχυρατέρως, ἀποχωρόντως ἦδὲ ταπεινωθήμεθα*. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

10. *ἡ εὐτυχίαν τὰ πάντα*] Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus

ἡ εὐτυχίαν τὰ π. quod præbent Stobæus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quæ nomen præfert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat *μὴ εὐτυχίαν*. Herodotus, Homerum suum imitatus, scripsit: *βούλομαι — τὸ μὲν τι εὐτυχίαν τῶν περιγμάτων, — ἡ εὐτυχίαν τὰ πάντα*. Hujus quidem in istius modi locutionibus vocula *μᾶλλον*, et magis, omissæ exempla, sæpius e Græcis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirent Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, *μᾶλλον* verbo *βούλομαι* sæpius adjecit; neque loci recordor, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. *ἡμῶς δίκαιον ἔχον τὸ ἵτιον κίρας, ἥτις Ἀθηναίους*: quale hoc plauti Rud. IV. 4. 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quæque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. *ἡ εὐτυχίαν τὰ πάντα*] Verissime Stobæus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si *οὐκ* aut *μὴ εὐτυχίαν*, quæ et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem (l. 11.) ex Medic. in hanc Amasidis epistolam immigraverat, *ἵσθις ἵτιος οὐ κακῶς*, miror placere potuisse, quippe sententiæ hic nullius, et multo magis cavillationes, ad *ἐς τίλος* vellicandum sparsas. *Ἐς τοῦτο ἐπιελύθησαν* hujus libri c. 125. inconcussum manet, et *ἐς τίλος κακῶς ἐπιελύθησι* *πρόβηζον* futile et nulli rei habebitur? *Εἰς τίλος*, tandem, aut *παντελῶς*, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. Wess.

CAP. XLI. 3. *τὴν ψυχὴν ἀσθενεῖν*] Non puto, *ἀσθενεῖν* (quod Gronovio placuerat), *τὴν ψυχὴν* dixisse Græcorum quempiam. *Ἀσθεῖν* et *ἀσθενεῖν* sæpe Hippocrates de fastidio et tristitia: *ἀσθενεῖν καὶ ἀσθενεῖν παρὰ πειρὸν*, Morbi Sacr. p. 209. quæ repetuntur, sed hinc sumta,

in Fragmento *πρὸς Μανίαν* p. 1286. Theognis v. 659. (665. ed. Brunck.) Μηδὲν ἄγαν χαλίσσεισιν ἀσὺ φρίκα: ne cruciam mentem difficilibus. Iterum versu 983. (967. ed. Br.) ὅταν τὸν θυμὸν ἀσπῆς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis hæc Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. Wess.

5. *σμαράγδου μὲν λίθου ἰούσα*] Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romæ, si credimus, in Concordiæ delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac æmulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhœci filius aliis; uti Diodoro extremo libro primo. P. Leopardus Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. Wess.

Ibid. *ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλείους*] In MS. Galei, patris nomen perverse scribitur: Teleclis duobus in locis Pausanias adfirmabit lib. X. (c. 38.) p. 896. et VIII. (c. 14.) p. 629. ubi hæc respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἦν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννίδας ἰφίκευ τε τὰ μέλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περισσῶς δὴ τι ἠγάλλετο. Rhæcus istis in locis Pausaniæ memoratus, amicus Theodori, filiis suis indidisse videtur nomina Teleclis et Theodori: atque hos esse suspicor Diodoro lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. Wessel. ad Diod. et Franc. Junius in Catal. Artif. p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. *ἔξιδι μιν Πολυκ.*] Excidisse μιν justa Reiskii suspicio foret, si φέρων δὴ MSS. ignorarent. (In Animadv. versu. editis nihil ad hunc locum Reiskius adnotavit.) Valla liberius *χωρήσαντος* διὰ εἰ τοῦτου a janitore permissus

expressit: nam *συγχωρήσαντος* διὰ εἰ τοῦ πολυτροῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in Arch. et Vind. talis scripturæ vestigium, ad credendum difficile est. *Χωρίων* et *προχωρίων* de feliciore successu Musæ amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. Wess.

12. *μίγα ποιούμενος ταῦτα*] Rapitur animus in partes, hoccine retineat, an Arch. Vind. *μιγάλα ποιούμενος*, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. *ἐν κίθαρήν μιν κίτασθαι μιγάλα βοῶντα*. Habet Polyænus VII. 10, 8. p. 629. *καὶ μιγάλα ἀναγίλλασαι*. Poëta Ἰλ. γ'. 282. *ὅτι εἰ οἱ κραδίη μιγάλα στίρνουσι πατάσσου*. Tum Euripid. Androm. v. 188. *εἰ γὰρ στίρνεις μιγάλα*. Quæ dictionem satis adfirmant. Egit Cl. d'Orvillius super eadem ad Chariton. lib. VII. p. 595. Wess.—Variare orationem amat Noster: quare facile credas, placuisse nunc *εἰ μίγα* in sing. cum plurali *ταῦτα* construere. Præterea credibilis est, *μίγα* hic a nonnullis in *μιγάλα* mutatum esse, quam vicissim. S.

18. *οἷα καταλειάβηκε*] Una litera verbum auctius hic non spernerem: *ἐν ποιήσαντά μιν οἷα καταλειάβηκε*, quæ facienti qualia sibi accidissent: exempla præbet Portus in II. Alibi *λειάβηκε* et *καταλειάβηκε* recte leguntur apud Herod. III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. (nunc 60.) Flexus est Ionicus. Pherecydes Laërt. I. 122. *τοῦσός μιν καταλειάβηκε*. *προσλειάβηκε* habet Eusebius Stobæi, p. 309, 48. ubi *γινόμενος* mutandum est in *πινόμενος*. *Λειάβηκε* frustra quæras in Euripidis Bacchi, designatis in Bibl. Coislin. p. 482. Archimedes in Arenarii fine, (qui *Ῥαβμάτης* Græce inscriptus) *τοῖς μεταλλοβηκόντες* opponit *τοὺς μὴ κικαινομένους τῶν μαθημάτων*, quibus veracissima sua decreta negat *εὐτίστω φανησιῶσθαι*: sic enim scribendum est pro *φανήσιν*, ut

λαμβάνει pro λαμβάνει δὲ, in Ocello Lucano Stobæi, Ecl. p. 45. v. 2. VALCK. — Apud Stobæum, neglecta dialecti ratione, λαμβάνει edidit Heeren T. I. P. 1. p. 424. ut est in ed. Galei p. 514. S.

Ibid. εἰς καταλιλαβήκει] Stabiliunt μηχανήναι, ἀναβαθμήναι, ἐξιερήναι, et innu-mera alia, de quorum apud Ionas flexione Etymologus p. 386, 28. Mox (l. 18.) ἐς Ἀργυροῦ ἐπίθηται, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. Thucydides I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀποστέλλει αὐτῷ. Vide Suidam in 'Επιθῆς et 'Επιθήσει, et ad lib. V. 95. WESS.—Qui in proxime præcedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluam esse et ex πάντα temere repetitam existimavit Benedictus, non vidit τὰ Ionico more pro α̅ poni; quæ si abesset vocola, luxata foret oratio. S.

Ibid. γράψας δὲ ἐς Ἀργυροῦ ἐπίθηται] Reddi debet: tradidit epistolam in Ægyptum perferendam, sive traditam misit in Ægyptum. Commodum Harpocration in 'Επιθῆτοις ἱερτάς· λίγισιν, inquit, ἥν εἶδον μιν, 'Επίθηται ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρῖδοναι, Cratinum excitans testem et Demosth. pro Chrysippo: postrema Suidas et Etymol. omiserunt. In Demostheneis illud non invenerat H. Vales. olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολὰς ἀπιδόκαται αὐτοῖς, ἀς ἡμῖς (ego et frater:) ἀπιδόκαται: nam dubium erit nemini, quin ex Harp. corrigendum sit ἀς ἡμῖς ἐπιθήκαται, (sic recte ed. Reisk. p. 915.) quas nos tibi in Bosphorum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον Phormio ἔχων ἐπιστολὰς, ἀς δίδωκε αὐτῷ ἀπὸ νηπιῶν τῷ παιδὶ τῷ ἡμῶν, παραχυμάζοντι καὶ. Contractam loquendi formam Pausanias explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Græcos exemplar Aristocrates ἰγγράψας βιβλίῳ

καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθῆται τῷ εἰσιεῶν fidissimo πρὸς Ἀνάξανδρον ἀπὸστειλλει ἐς Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντιστοιχίαι, quæ dici quoque possent ἀντιστοιχίαι. Vid. Harpocr. in 'Αντιστοιχίαι et notas ad Thom. Mag. in 'Επίθηκα τινὶ ἐπιστολῇ. VALCK.

CAP. XLIII. 6. τοῦδε εἰναι] Τοῦδε δὲ εἰναι Abreschius, neque incommode. (Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.) Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα σίμφας τὴν φιλίαν ἀπείπατο, δῆλον ἐποίησιν, ὅτι καὶ ἰδάνευσιν, εἰ προὔλαβιν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπώρρησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτους] Non intercedo, quo minus hæc delean- tur; quamquam tales περισσεολογίαι in Musis geminæ conplures. 'Εν Καρπάθῳ (l. 3.) Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπαθίῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις — τοῦ τρίτου εὐρεθίντος ὑπὸ τῶν ἁλίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θάλασσαν scripsit sect. 31. Strabo de Cæsaraugusta II. p. 246. B. (p. 162. N. ed. Cas.) ἦν ἴφαται ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύνθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in præcedentibus præeunte. At idem I. p. 64. C. (p. 38. A. ed. Cas.) οὕτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμῶς θαλάσῃ οἰκοῦσιν τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive Mediterraneum non accolunt Æthiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS.—Conf. ad II. 163, 7, notata. S.

13. Πολυκράτεια παραστήσασθαι] Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκίᾳ παραστήσαντο Schol. recte

explicant *ἰδούλωσαι*, I. 98. et 124. Suidas in *Παρίστημι* ex Procopio, ut opinor, ὦν τὰ μὲν βίῃ ἤρει, τὰ δὲ ἰομολογίᾳ παρίσταται. Is certe Bell. Vand. I. 3. *ἰπὶ οὐδὲ βίᾳ, οὐδὲ ἰομολογίᾳ — παραστήσασθαι οἷοί τι ἦσαν*. Lege Schol. in Sophoclis *Oedip. Colon.* v. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucyd. p. 667. Wess.—Conf. III. 13, 8. S.

18. ἥν ἄρα προδιδῶσι οὖται] Vallam, cujus Latina durant, (si eum redeuntibus aliis prodidissent,) legisse hic *προῖωνσι* aut *προσάγωνσι*, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla in Vind. quibus Vallam simillimas versasse constat. *Προδιδῶσι πρὸς τοὺς*, etc. idem est, ac in *ita proditione transfugiant*. (Conf. V. 113, 2. et 4.) Congruit *ἰβουλιόοντο ἰκλιπύν* τὴν πύλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης, VI. 100. et de Thespiensibus *αὐτίων ἰκλιλοπόων* ἐς τὴν Πιλοσόνησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox (I. 19.) Suida duce et genio sermonis αὐτοῖσι *νωσοῖκοις* amplecti libuit. Vide ad *Librum superiorem* c. 46. Wess.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα *λεχθίντα*] Nervos Laconico dicto Med., prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaque vituperium, non laudem meritus. Si Plutarcho fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα *ἰπιλιλάδαμεις*, τὰ δὲ ὕστερα οὐ *συνήκημεις*, διὰ τὸ τὰ πρῶτα *ἰπιλιλάσθαι*, Laconic. *Apophthegm.* p. 232. d.; quorum postrema Spartanam fortassis breviloquentiam decorant, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturæ Codicum Arch. et Vind. defenduntque probantem. Wess.

7. τὸν θύλακον ἀλφίταιν δίσθαι] Quod aliunde Steph. (in ora) enotarat, e Med. recepit Gronov. Melior meo iudicio

vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίταιν δίσθαι, aut, quod hic prætulim, τόνδε: nempe *δυκετικῶς*, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: 'Ὡς ἀλφίτ' οὐκ ἵνιστιν ἐν τῷ θύλακῳ. Illud τόνδε et τουτουῖ sic in primis comœdia frequentat. In Aristoph. *Nub.* v. 1145. *τουτουῖ πρῶτον καβί*: Bergler. istum saccum farinæ prius accipe. Schol. *θύλακον ἀλφίταιν δίδωσιν αὐτῷ*. Vulgatur in *Av.* 443. *Μῆτ' ἐρχίπιδ' ἵλκιν, μήτ' ἐρύττειν*. Xa. Οὐτὶ που τὸν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comœdiæ petulantia, τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in Comicis tantum Tragicisque, sed et in Oratoribus et Historicis multa pendent ab actione animo representanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuae monumenti Sardanapali inscriptum: "Εσθίε, πινε, παῖζε, ὡς τᾶλλα τοῦτον οὐκ ἄξιμα; apud Athen. XII. p. 530. c. qui ad τοῦτου recte scribit, τοῦ ἀποπροσθήματος ἵσκει λίγιν: cetera hujus non facio, digitorum crepitus nimirum: quæ leguntur alibi, istius τοῦτου sunt interpretamenta: vid. ill. Bouhier *Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἱφιστῆς τῷ μνηματι ἄγαλμα, ὅπερ τῆς κεφαλῆς ἔχον τᾶς χεῖρας, πισπώσται ὥστ' ἀναποληχοῦν τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποστελοῦν ἔχον τοῖς δακτύλοις. (At vide Suidam in *Σαρδανάπ.* et in *Ἀναποληχοῦν*, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatio in Küsteriana Suidæ editione temere prætermisum est; tum confer Hesychium voc. *Ἀπειλήκησεν* et *Ἀπολάκημα*: intelligesque nimis violentam et arbitriariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' ἂν ἀποληχοῦν corrigere, coll. H. Steph. *Thess. voc. Απαιῶν*.) Eadem hac opera in Schol. ad *Arist. Ran.* v. 944. *γεῖτοντας οὐδὲ τουτοῖ*: emandari poterit, *εἰκὸς αὐτὸν ἀποπροσθῆναι*

τα τῇ δαυτύλῃ διανοίῃ ἐλ, οὐδὲ τούτῃ: vulgatur ἀρεχπεύοντα. VALCK.—In nostra ad h. l. Var. Lect. (ed. S.) sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον jam ab H. Steph. in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem “ἀλφίτων delevit Schæf.” pro eo quod vuleram debueramque “θύλακον, inde a Gronov. vulgatum, denuo abiecit Schæf.” Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem θύλακον δι φρίοντις, sed dein dare ἴφασαι τὸν θύλακα ἀλφίτων δίσσθαι, atque ita fortasse ipse Herodotus, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. S.

8. τῇ θυλάκῃ περιεργάσθαι.] Frustra H. Stephanus ad hæc adhæsit, mutila arbitratus. Diogenes, luxum Socrati exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῇ οἰκίῃ καὶ τῇ συμποδίῃ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud Ælian. Var. IV. 11. Non alia Laconum sententia. Samii panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων δίσσθαι. Id Spartani dictum nimis loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex Sexto Empir. est lib. II. adv. Mathemat. (§. 23.) p. 293. ubi Chiorum legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiæ frumento repulsam Lacedæmone tulisset, κινὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν δίσσθαι, prorsus ut Samii, adjungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδολέσχην, tanquam nimis garrulum. ἀποχερώντος γὰρ κινὸς θυχθῆς ὁ θύλακος ἰσήμενι τὴν τῶν Χίων αἴτησιν. Sic Sextus. Wks.—Nempe sic utique Sextus, respiciens quidem (ut videtur) hunc Herodoti locum, sed fallente memoria Chiis tribuens quod ille de Samiis narrat, interpretatus est Spartanorum responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Ælian. l. c. Σακερᾶτον περιεργάσθαι οἰκίῃ καὶ συμποδίῃ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφῆσαι, delicatulum fuisse) quod domuncula, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῇ θυλάκῃ περιεργάσθαι (scil. αὐτοῖς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. Latine vertit) illos panario supervacuam orationem adjecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιεργάζομαι. At hæc quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium, sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, στείον δίσσαι; nil opus fuisse adjecto vocabulo ὁ θύλακος. Satis cæteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiæ gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμαρῆσαι.] Recte restituit Gronov. pro οὕτω τι e Med. cui plures forte Codd. suffragantur. Vellem præterea præberent: οὐκ οὕτω τιμαρῆς διορίναι Σαμίους ἰερατεύοντι, ὡς εἶσθαι βουλόμην, non

adeo Samiis, ut vindictæ sumendæ cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent injuriam sibi illatam. Apud Plutarch. (de Malign. Herod.) T. II. p. 359. c. dixisse feruntur Lacedæmonii, *ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύονται*. Auxilium alteri ferre in injuria propulsanda dicitur *τιμωρεῖν, ἀμύνειν*, et *ἀρχήν* (εἶναι): sed *τιμωρεύεσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι*, et *ἐκλιξασθαι*, (τινὰ) significant sibi illatam vindicare (in altero.) Illud Herodoti haud tritissimum, *οὐκ οὔτω* — *ὡς βουλόμενοι*, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e p. 206, 24. p. 350, 15. (III. 120, 17. VI. 61, 3.) et p. 368, 46. (VI. 108, 14.) *οὐ κατὰ φύσιν οὔτω, ὡς βουλόμενοι*. VALCK.

9. καὶ ζῶν ἰνυρασμένον] Hæc redarguunt Pliniana Hist. Nat. VIII. 48. Plurimis vero liciis texere, quæ Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Yossij conjecturas de Judæis Alexandrinis, talis ὑφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosæque animalia, cujusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intextentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Ægypto Alexandria multo vetustior, et, quæ Judæis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista hujus non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervæ sacro, lib. XIX. cap. 1. (sect. 2, 2.) et Ælian. Nat. An. IX. 17. in quo ἄρσιν ex ἄρσιν præclare Trillerus extudit. Wess.—Ζῶν in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cujuslibet generis figuras et imagines, jam sæpius monuimus. Vide ad I. 70, 4. et ad I. 203, 10. S.

CAP. XLVIII. 6. παῖδες τριηκοσίου, etc.] Inmanem hanc crudelitatem Plinius Nat. Hist. IX. 25. et Diogenes I. 95. oblitum non sunt; de nobilium nu-

mero puerorum nihil. Plutarchus et MSS. in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. Wess.—Conf. Valck. ad c. 49, 6. S.

[17. ἐργόντων Κερσίω] Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κερσίω. scripsisse Herodotum. S.]

18. ἰς τοῦτο δὲ οἱ ἐγίνετο] Literis duabus repetitis legerim: ἰς τοῦτο τοῦτο εἰ ἐγίνετο, ἰς δὲ οἱ Κερσίω, τῶν παίδων οἱ φύλακον, ἄχυντα. Si correctioni favent codices, ut favere videtur MS. Arch. tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἰς τοῦτο δὲ τοῦτο ἐγίνετο] Vulgata ἰς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ εἴ, ne sententia labaret, Reiskius reposuit; ego MSS. sequor Arch. et Vind. diversas codicum scripturas edentes. Quod autem (CAP. XLIX. 2.) φίλα εἰν ἰidem MSS. mutatum ierunt, non laudo. Herodotea sunt φίλα παίσια, εἰρηναῖα οἱ εἶ, et consimilia. Wess.

CAP. XLIX. 4. εἰς ἀλλήλους διάφορον ἰόντες ἰαυτοῖσι] Præferunt hæc insoliti quidpiam. Est, cui placet ἰόντες οἱ αὐτοῖσι h. e. αὐτοῖ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et ejus propago, me non invidente. Herodotus II. 7. ἴσσι ὑπὲρ Ἀχαιῶν ἰούσα ὑπὲρ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερίωνται ἰόντες πάντες ἴσσι ἰσσοζέται: tum V. 95. αὐτοῖς μὴ φεύγων ἐκφύγου. Alia prudens negligo. De tempore deductæ in Corcyram coloniam, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xviii. a Corinthiis occupata est: cujus quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusæ isthic initia describuntur, nullæ Corcyrae. Strabo VI. p. 414. (p. 269. p. ed. Cas.) Echekratæ, Corcyrae conditorem, comitem Archia, colones Syracusas deducenti, adjungit sub Olymp. xl.; Timæus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troja

annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba ejus bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echeocrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitie hic produntur. Adde antiquissimum tota Graecia navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 13. Wess.

[Ibid. *οἱ δὲ Ἀλλήλοισι*, etc.] Nota quidem Graeca locutio, *διάφοροι ἰσχύωντες ἑαυτοῖς*: sed nondum exputo, quid sibi velit ista: *οἱ δὲ Ἀλλήλοισι διάφοροι ἰσχύωντες ἑαυτοῖς*. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, *ἰσχυοῖσι* — *ἰσχυοῖσι*, *ἡ* — *ἰσχυοῖσι*, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. (IV. 46. IV. 147. et 175.) Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, *τοῦτοις*, inquit, *ἀδελφότητις*, *αὐτοῖς* *σε ἀδελφότητις ἰσχύωντες*, *λίγουσι* *διαφοροῖς* *ἵστανται* *τὸν πόλεμον* *χρῆναι* *τῆς* *ζήτης* *αὐτοῖς* *Ἀλλήλοισι*. Ad istam rationem si hic legeretur, *οἱ δὲ αἰσὶ ἰσχυοῖσι* *σε ἵστανται* *τὸν πόλεμον*, *οἱ δὲ Ἀλλήλοισι διάφοροι*, *ἰσχύωντες ἑαυτοῖς* *συγγενεῖς*, vel *δμογενεῖς*, vel simile quid; nihil hic esset impediti: nam vera Corcyraei cum Corinthiis ejusdem fuisse generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae majoribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientis bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam foventibus, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

6. *ἐν ἰσχυοῖσι*] Sardes misit *τῶν πρώτων Κερκυραίων τοῖς παῖδας*. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse *παῖδας Κερκυραίων ἐκδρῶν τῶν πρώτων*: ubi rectius *Κερκυραίων* videtur legisse Plutarch.

II. p. 859. r. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. addigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 5. *Περσέων*] Sic omnes. Th. Gale ex Arch. *Περσέων*, eruit, deceptus linea, quia *Περσέων* in codice ornatur: habet eandem *Περσέων*, et, quae propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. r. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28. *Περσέων* est, frequentissima utriusque tituli ex compendiarie scriptio legis conmutatione. Wess.

14. *τίλοι δὲ μιν περιθόμενοι ἰχθυοῖσι*] Quod edebatur *περὶ θυμῷ ἰχθυοῖσι* docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi *περιθόμενοι* creberrime se in Musis offert, nusquam, quod quidem recorder, tali usu. *Περθόμενοι* dabit Aeschylus Choeph. 38. *Περθόμενοι* (quod in Arch.) *ἰχθων* Noster II. 162. et *ἐργῷ ἰχθυοῖσι* I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. *καὶ θυμῷ πολλῷ ἦν ἰχθυοῖσι*, et c. 18. *θυμῷ μεγάλῳ ἰχθυοῖσι*: tum, quod paulo audacius, cap. ult. *θυμῷ* *σε πολλῷ* *καὶ περὶ ἰχθυοῖσι*. Wess. — Cum *περιθόμενοι* stare *ἰχθυοῖσι* non potest: *ἰχθων* oportebat, ut II. 162, 24. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura *περὶ θυμῷ*, quoniam modum apud Poëtam *Ἰλιάδ. v. 119. ἰχθὼν δὲ περιθόμενοι περὶ ἰχθων*: et *ibid. 906. τότοι δὲ περὶ ἰχθων* *Περσέων* *ἰχθυοῖσι*: sive cum Schæf. *περὶ* retracto accentu pingere malueris, *περὶ θυμῷ ἰχθυοῖσι*, ut *περὶ* idem ac *περισσῶς* valeat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere doctiores Editores consueverunt. S.

CAP. LI. 13. *ἀπὸ λαυρῶν δὲ ἦν*] Eleganter *δὲ ἦν* Cl. Reiskius. Quid si *δὲ* istud *παρεπληρωματικὸν* sit, ut profecto paullo superius est? (De usu particulae *δὲ* cum indicativo, in re quae subinde fit, vel idemtidem fieri solet, vide Herman. Adn. 286. ad Viger. et

quem is laudat, Brunck. ad Sophocl. Philoct. 290. Cæterum conf. Var. Lect. ed. S. ad h. l.) Porro *ισ'* *ισίην* *των* *ισαίων* vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, ædes si adisset Lycophron, non recepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: præstare *ισ'* *ισίην* *των* *ισίων*. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, *των* *ισαίων*, abesse non potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Œdipi verba ap. Sophoclem Œd. Tyr. 347. *μήτ' εὐδίσχεται, μήτι προσφονίῃ τινα*, non abirent multum, ni uberiores ea quæ sequuntur, sanctionem complecterentur. Wess.

CAP. LII. 15. *εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι γιγνέσι*] Hesychius: 'Εναντιόση, *ἔρις καὶ ἔναντιοι, ἀλλήλοις ἐρίζοντες*: hoc si verum est, *ἐναντιοίσι* hic scribi potuit pro *ἐρίζουσιν*: *εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐναντιοίσι γιγνέσι*, *ἐξ ἧς ὑποψίνῃ ἐς ἐμὲ ἔχουσ*. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, *ὕπὸ ἐργῆς βαλὼν ὑποβάδην, ἣ λαοτίσας τὴν γυναῖκα ἔγκυον, οὖσαι*, ut scribit Diog. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. *παρὰ Ἐρωτ. Παθῆμ. c. 17.* VALCK.

Ibid. *ἐν αὐτοῖσι γιγνέσι*] Fuit qui *ἐν αὐτοῖσι* emendaret: neque enim *αὐτοῖσι*, si ad *ἀγασθὰ* referatur, consistere posse. Hoc verum quidem. At *ἐν αὐτοῖσι*, modo tacitum *πράγματα* intelligatur, bene procedit. Reiskio *ἐν αὐτοῖσι*, aut *αὐτοῖσι* idem est atque *ἐν ἡμῖν αὐτοῖς*, si quæ calamitas nobismet ipsis contigit. Wess. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, *ἐν αὐτοῖσι* his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior ejusdem interpretatio probata est: ita tamen ut *ἐν αὐτοῖσι* intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 18. habemus *ἰωνοῦ ὄντων* idem valens ac *ἰμμεντοῦ*. conf. Var. Lect. (ed. S.)

VII. 28, 5. Pro *ἰων.* vel *ἰων.* vero haud raro nudum *αὐτ.* ponitur: sic II. 143, 18. *αὐτοῖς* valet *ἰωνοῖς*: et II. 162, 24. *αὐτῶν*. i. q. *ἰωνῶν*. Atque etiam III. 85, 5. *αὐτῶν* haud obscure notione *ἡμῶν* positum videtur. S.

18. *ἔσθ' φρονίσθαι κρίσεων*, etc.] In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobæo *ἔσθ' praeoptaverint*, non repugnabo. Brevius *κρίσεων οἰκτιρῶν φθόνος* Pindarus exr. ode I. Pyth. Wess.

28. *ἵοντα αἰτιώτατον*] Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proclum, cujus pars sic vulgari debuerat: 'Ἀμύν μὲν ἀκούσιον τῆς δόμαρχος τὸ ἄγος· τὸ δὲ ἱκὼν, τῷ παιδὶ ᾧ ἀπὸ θυμοῦ με ποιήσεις, ἀδελφεῖ. ἢ ὦν, πᾶντα τὰν ἀσθένειαν τῷ παιδί, ἢ ἰγὰ τὸ ἀμνησμαι. Pro τοῖ Dorismus τὰ, id est εἰ, postulabat. Uxoris cadaver Epidaurum ad Proclum misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissæ quoque *μνημα* prope Epidaurum invenit II. (28.) p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 5. *οὐκ ἰσιώρη*] Tot schedis obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio Herodoti genium spiret. *Εἰ γὰρ ἰσιώρη τοῦτο ἐν ὅπῃ* scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. *οὔτε ἄλλο* — *παρδὼν τοι*. Ex Medic. *οὔκων ἰώρη* finxit docte *οὐ ῥόν ἰώρη* Reiskius, quo uti non licet. Wess. — Frequenter verbo *ἰσιῶν* utitur Noster; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo jungatur. Quare nudum *οὐκ ἰσιώρη* utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e præcedd. intelligendum, *οὐκ ἰσιώρη αὐτὸν δότατον ὄντα τὰ πράγματα ἰσιῶν*. S.

Ibid. *τῷ περιβουτήρ τῷ παιδῶν*] Nomen juveni, quod hic signatum non est, Nobil. Palmerius Exercit. p. 15. ex Aristotelis Politic. lib. V. 12. Gordium, cujus filius Psammetichus Peri-

andro successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive Gorgias potius, Periadrum non agnovit patrem, sed fratrem, utpote Cypselo progenitus. Plutarcho utor teste et auctore, Conviv. VII. Sapiens. p. 160. Wess.

[6. ἀναγκρίσις] Commodius utique ἀποκρισίσι videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicujus ingenio adlatæ. S.

12. ἢ αὐτὴς σφίς ἀπειλῶν ἔχουσιν] Illa σφίς sæpe dixit Herod. forsitan et hic, ἢ αὐτὴς σφίς ἀπειλῶν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθόν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πωλεῖν, καὶ τὸν δίκον τοῦ πατρὸς διαφορεθίστα, imperium, et bona paterna, quæ sic in Attico quoque foro dicebantur. VALCK. — Σφί, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὴ: itaque h. l. ad δίκον referri potest, et cap. 52, 17. ad συμφροσύνην. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud Poëtam, Iliad λ'. 111. et τ'. 265. S.

14. φιλοτιμίῃ πῆμα σκαίου.] Nihil verius: at Periandri Lycophron non φιλότιμος, sed erat φιλόνομος; et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονικία vitia sunt adfinia, sic ut sæpe jungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνομος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quæ propria potius appellatione vocanda esset φιλονικία, nihil et hic novandum censerem; si scripti libri vulgatæ lectioni concinunt. Hanc præfert et Stobæus Tit. XIII. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur Herodotæ Periandrines egregiæ sententiæ, nisi fallor, e poetis expressæ. Primam harum Sophocli debet Herodotus, postremam, τυραννὴς χεῖρμα σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἱκανοὶ εἶσι, forsitan Euripidi. Euripidea Stobæi p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὴς πάντοθεν τεφείνεται Διωτοῖς ἰσῶσιν, ἢ φυλακτοῖς περὶ: sic scripta re-

tulit Groëtus in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἢ posuerit. Πίε, commutetur in πτε, id est πάττε, frequens in fine senariorum Euripidæ. Locum sincerum præstabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὴς πάντοθεν τεφείνεται
Διωτοῖς ἰσῶσιν, αἷς φυλακτοῖς, πάττε.

Regnum undique petitur miserum amantium insidiis, quæ, mi pater, præcavendæ sunt. VALCK.

Ibid. Μὴ τῷ πατρὶ τὸ πακὸν ἰῶ] Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὄντας θύλασιν ἰᾶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχιδίδειν δὲ κακῷ κακὸν — ἀπομύνη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ πακὸν ἰάμενος. (Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀντυχήματα τὸ ἀνύχημα ἰαμίν.) Libanium, Jo. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucydid. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Περιείδισαι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobæus, MSS., atque usus rata habent. Wess.

26. Περιείδεις ἰστίλλετο ἐς τὴν Κίρην.] Male Laurentius Periander Corcyram ipse veniebat, juvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucydid. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Græcia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Jul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et prælium in annum ejusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe

memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contingerit An. Per. Jul. 4150. quo, si Diogeni Laërtio et Eusebio credimus, Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc abeo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. Wss. — Verbum *επιλλίσθαι* subinde quidem Latine redditur proficisci, iter facere; nec vero id satis accurate. *ιστάλη* quidem profectus est significat; sed *επιλλίσσεται*, ad iter se instruit; et *ιστάλλεται*, ad iter se instruebat, proficisci parabat. S.

CAP. LIV. 4. *ὑπερβήσαν*] Reliqui sua in sede, haud incommode *ὑπέρβησαν* Arch. et Vind. arbitrat. Sic IX. 69. *ὑπέρβησαν* Ἀθηναῖοι τοῦ τείχους (*ὑπερβήσαν* significat, ultra illam turrim eos jam penetrasse.) Cur mox *ἀπηλλάχθαι* et *ὑπερβήσαν*, quod Portus conjiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. Wss. — *ὑπερβήσαν* quidem unice verum est, at *ἀπηλλάχθαι* non deterius quam *ἀπελάχθαι*, vide Var. Lect. (ed. S.) c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 6. S.

CAP. LV. 7. *αὐτὸς ἐν Πισάῃ συνηγόμενος*] Quae sequuntur, *δήμου γὰρ τούτου ἦν*, hujus enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. *Δῆμος* sive demum dicamus, seu oppidum, sive curiam, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur *δήμοι*: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coalu-

erant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi *δήμοι*, et singulorum cives, in suam anguli veluti curiam transcripti, curiales et *δημόται*. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum *δήμον*, sive popularem regiminis formam. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in Diatribe de demis Attices; in quibus eandem nominis rationem fuisse judico, atque alibi locorum; et in hac ipsa Pitana, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo Pitanaea, et Lacedaemonius. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi hujus Archie collaudandi captasse occasionem: fecit idem in alia. Verum hac etiam in parte a Thucydide diversissimi ἡ *Ἡρόδοτος δὲ λέγει ἐν Ἀσπασίῳ ὅτι Ἰωνικὰς, καὶ τοὺς ἑταροῦς συνδραμόντας*, ut vere civis ejus judicabat Dionysius. VALCK.

8. *δήμου γὰρ τούτου ἦν*] Nulla status his foret controversia, ni MSS. et G. Corinthus dissentirent. Schedae Vind. et Arch. longius, me judice, aberrant: in Corintho, ut passim editur, est, quod inprobo. Aldus vulgaverat Anno mxxii. *αὐτὸς μὲν ἐπὶ σόνοις συνηγόμενος δήμου τοῦ ἦν*, ἀπὸ οὗ ἦν vitiose citra dubium. Si scripseris, *αὐτοῖς ἐν Πισάῃ συνηγόμενος, δήμου τοῦ ἦν*, videbitur Herodoteam. Ita Corinthus certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus juvenis Gias. Koen, cui Corinthii de Dialectis Eclogas, culte tractatas, brevi debemus, examinabit. De Pitanae *δήμῳ* ad Euerotam Laconico Gronov. et Jo. Meursius Miscell. Lac. IV. 9. Wss.

12. *ὑπὸ Σαρπίων ὧν*] Malui MSS. plures sequi. Fateor, publice contumeliatos bene (ὧν) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane ὧν publicae sepulturae amplius quoddam decus ad-

dit. Vocula ipsa sæpe orationem terminat in Herodoto, cap. 82. monitore Gronov., in Perictiones Fragm. ap. Stob. pag. 488. ἀνάγει ταῖς γυγνομίαις ἐν εἴ. Ego vero non ambigo, quin ταφένται. Noster nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. Eustath. in Homer. p. 519, 41. Wess. — Adde Adn. ad I. 130, 7. et ad II. 121, 10. S.

CAP. LVI. 4. λόγος ὁρμηται, λίγεται.] Apte nexa hæc non sunt: saltem λίγεται γὰρ, etc. Præstaret ὁρμηται λίγεται, Πολυκράτεια, etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος οὕτως ὁρμηται λίγεται: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μολύβδου, Æl. Dionysio ap. Eustath. in Homer. pag. 1340, 30. (p. 1469, 20. ed. Bas.) obtemperans, amplexus sum. Vid. ad Diodorum lib. II. (c. 10.) pag. 125. Wess. — Qua causa λίγεται γὰρ maluerit Vir doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret hæc particula. Nec vero ad λόγος ὁρμηται quidquam desideratur: sic sane et φάντι ὁρμηται ait, VII. 189, 6. fama exiit, emanavit, fertur. Cæterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua alias elliptica usum esse vidimus Nostrum: quod si enim contuleris loca a nobis in Adn. ad I. 58, 6. adlata, intelliges, ex more Nostrici citra sententiæ damnum omitti h. l. verbum λίγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbiträrer temere in reliquis codices invasisse e scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὁρμηται idem ac λίγεται valere. S.

7. ταύτην πρώτην στρατηγήν, etc.] Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακιδαιμόνι Δωρείς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiæ nascitur genus. Primam fuisse signat, ut ejusmodi in

Asiam expeditionum initia constarent. Finxi præterea στρατηγήν ex conjectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam præstat. Prævit quadam ex parte Editor Genevensis. Wess.

Ibid. ταύτην πρώτην — Λακιδαιμόνι Δωρείς] Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατηγήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium oblitterasse vocem πρώτην monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati jam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed hæc prima illorum erat στρατηγία, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. (5.) p. 292. ταύτην, inquit, Λακιδαιμόνι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδος ἐποιήσαντο. Scientem historiæ Græcæ neminem sanequam offenderent alibi Λακιδαιμόνι Δωρείς: sed hoc in loco Lacedæmonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωρείς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακιδαιμόνι in marginem rejecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίους, Δωριεῖς, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴόνων, αὐτοὶ πολέμιον, προδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ἡμῶν, Δωριεῖς Δωρείων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achæi Λακιδαιμόνιους Δωριεῖς ἀπεχθύνοντο ἄλλοις. Hoc nominis honore superbi præsertim Heraclidæ Spartani se libenter Δωρείας nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis per contemptum Ἴωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτῶν μάλιστα [καλῶν] Quod Corinthus hinc adfert κατ' ἀρχὰς νησιωτῶν, etc. unde acceperit, juxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. Siphniorum metalla et pecuniæ veterem abundantiam, (nam seriore ævo nihil illis tenuius,) ex Nostro, Suida et Phavorino in luce S. Bochartus posuit de Phœnic. Colon. lib. I. 14.; quibus accedere Pausanias, Siphniorum apud Delphos thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., opportunè potuerat. Wess.

11. εἰ αὐτοῖσι] In Gregorii de Dialectis libro MS. legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρῖστα ἀγαθὰ, etc. Si qui forte Codd. affirmarent, illud ὡς considerari meretur; pro ὡς, quomodo, Tragicis aliisque frequens. Siphniis datum oraculum soli debemus, opinor, Herodoto, quo jubentur φερασθαι ξυλίῳσι τοῖς λόχοις, κήρυκα τ' ἱερῶν. Hujus ξυλίῳσι λόχοι fieri potest, ut Themistocles fuerit recordatus, dum Delphici vatis εἰχὸς ξύλων civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum, significans animo considerare, sæpius etiam notat considerata cavere, φυλάττεσθαι. Apud Plutarch. T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. v. φράζει δὲ Σπάρτη, — Μὴ εἶναι ἀρετῆτος βλάβη χωλὴ βασιλεία. Vates Diopithes in Xenoph. Έλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀσάλλαντος χρησμὸς εἶη, φυλάττεσθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque junxit in Agesilao Plutarch. I. p. 612. v. εἰλοντο χωλὸν καὶ πιστηρωμένοι, ὃ πάντες μάλλον αὐτοὺς ἐδίδασκεν φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαίμονιν. Deo Delphico rectius obsecundassent Spartani; nam egregius Imperator Agesilaus immoderato in Thebanos odio suaque dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 5. αἱ οἷς ἦσαν μιλτηλίφαι] Grammaticis si fides manet, ἰακὰς

erit τὸ οἷς ex Vindob.; in Musis quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nulla scriptoris culpa. Naves μιλτοσάρεα Homeri versibus celebrantur: μιλτηλίφαις qui adpellantur, novi neminem. Eustathius de compositis ex ἀλείφω hujusmodi — διὰ δὲ τοῦ, φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν· οἷον ἀνηλιφῆς ἰαυῆς, ἢ μὴ ἀλιφῖτα εἶσιν, καὶ πισταλιφῆς, ἢ πιστασωμένη: in Odys. p. 1561, 8. (p. 260, 45. ed. Bas.) Paria Etymolog. p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιλτηλίφαις levi opera fingentur. Mihi Arch. μιλτηλίφαις vehementer blandiuntur. Εὐκραλῶφιν, μυραλῶφιν suppetias ferunt. Wess.

CAP. LIX. 2. Ἐδρεῖαν τὴν ἐπὶ Πάλαρινῳ] Præclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέα, Thyrea, in Mediterraneis Argolidis et Laconicæ finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Æginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, Pausania auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde juris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. Askew belle animadvertit, Hydrea insula e regione Hermiones in sinu Saronico situm habebat, eodem Pausania Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in Steph. Byz. Ἐδρεῖα, νῆσος πρὸς τῇ Τροίῳ, sed stabilit insulæ posituram: vicinæ enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροίῳ in Stephano, quoniam ejus in civitatis potestatem devenerat. Wess.

4. Ζακυνθίους ἐξιλῶντες] Omnes ita Herodoto solemnia sunt ἐξιλῶντες, ἐξιλῶν, ἱλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξιλῶντες, scripsisse, credibile est. Eadem Jo. Piersoni sententia ad Mærid. pag. 146. Wess. — Potuerat ἐξιλῶντες scribere, sed et ἐξι-

λαῶντι; probum. Vide nostram Var. Lect. (ed. S.) S.

7. τῆς Δικτύνης] Sic omnes, etiam Valla Δικτύνης, Dictynnam, creberime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud Mediobarbum ΔΙΚΤΙΝΑ: in Cornuto Nat. Deor. c. 34. (pag. 230. ed. Gal.) Δίατυνα et Δίατυνα. Multa de ea Diodorus V. 76. et ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. v. 205. Wess.

9. κενύου ἰχ. τὰς πρῶτας] Prororum insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, Scaliger, D. Heinsius, Stanleyus, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat Jungermannus ad Polluc. I. 83. Nam Κενύου; Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. Wess.

11. ἔγκοτον ἰχοντι;] H. Stephani præjudicio, Prolegom. Edit. Secundæ, in λότον ἰχοντι; scribendum ubique: solum verum esse λότον ἰνίχυν ex lib. I. c. 18., quod per tmesin, ut Herodoti plura, disjunctum in λότον ἰχυν præbuerit; ἔγκοτον præterea in adjectivis locum semper habere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον σσύγγας Æschyli Choëph. v. 391. et Homeri λότον ἰχυν, 'Il. α'. 82., in viri doctissimi judicio non adquiesco. Vellant Scholiastes, Timæus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τουτίων δὲ σφι ἀμφοτέρων ἰχοντι; ἔγκοτον; et IX. 109. ταύτη οὐκ ἔχει ἔγκοτον; in quibus tmesi nulla occasio. Wess.

CAP. LX. 2. οὐρώς τι ὑψηλῷ ἰς πύργον.] Gronovium, semper in Medic. proclivem, nihil hic demutasse, (scil. non abjecisse vocab. δρυγμα, vulgo olim post ὑψηλῷ insertum) mirum accidit. Verissima sunt, quæ amplectimur. δρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Justum præterea

VOL. III.

ταύτου τὸ ἔρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia CL. Reiskii suspicio. Wess.—Vide nostram Var. Lect. (ed. S.) 8.

6. διὰ πάντες δι' αὐτοῦ] Fossa erat ἀμφίστεγος, duplici instructa ore. Quare διὰ πάντες non aliud vult, ac per eundem montem et juxta priorem fossam (sive in illius medio) excavatam fuisse alteram, quæ aquæ ductus vicem præberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquæ ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam περιπλῶν Vallæ et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt CL. de Pauw et Reiskius. Ὁρώρεται, et δρυκεται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musæ primæ, atque alias. Placuit quoque ὀχινεύμενον διὰ σολ. ex codicum consensione. Wess.

CAP. LXI. 3. τῶν οἰκίων μιλιδανόν] Servari οἰκίαν μιλ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μιλιδανόν τῶν οἰκίων cap. 63. et περιπερι τῶν οἰκίων, cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Maasses in Annalibus, οἱ τῶν δαμάστων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγου, de his fratribus. Wess.

12. ὁ μέγας Παντιζίδης] Notabile Pass. codicis ex Dionysio Milesio Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζίδης; Zonaras ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Jan. Rutgersius Var. Lect. (ed. S.) I. 8. et III. 10. Vallæ Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenuis congrua Arch., non bona. Wess.

15. περιέροντα — ὡς Σ. ἀκουστίᾳ ἰῆ] Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προηγόρευον ταῦτα, lectio Cod. Arch. abjici debuerat a Galeo, non tentari.

Q q

(Scil. pro mendoso *προειλόντις*, quod Arch. hic habet, "forte *προειλόντις*" adnotaverat Gal.) De pracone praesertim frequentata *προεισιῦν*, *προειργεῖν*, *προειρῶν*, significant proclamando edicere vel denunciare. *Προεισιῦν* quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Marc. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petittum in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: *προεισιῦν τῇ κτίσαντι*: et apud eundem Dem. p. 647, 98. *ἐνομασσεῖ μὲν οὐδὲν μὴ προειργεῖν, τοῖς δὲ δροκόνι δὲ καὶ κτίσαντι*. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur *προεῖρησις* et *προειργεῖσις*. Herodoti Magus edici jussit exercitui, *ὡς Σμείδιος τοῦ Κύρου ἀκουστίᾳ εἶη*. Sophoclis est in Elect. 340. *τῶν κρατοῦντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστίᾳ*. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et I. 86. *οὗς οὐ παραδοσία τοῖς Ἀθηναίοις ἐστὶν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγους διακρισία*, — *ἀλλὰ τιμωρησία ἐν τάχει*. Illa Tragicis, Comiciis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitata forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo *Θεραπεύοντες τοὺς Στοιῖς, τοὺς φίλους εὐεργετησίον, τὴν πάλιν ἀφιλετησίον*. Ab utraque distant Herodoteum, *οὐκ ἂν ἦν βίωσιμα ἀνθρώποις*, et similia. VALCK.

CAP. LXII. S. ἐν Ἀγβατάνοις] Stephanus Byz. hac Herodoti ista in Voce advocans, sic jubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. I. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, decernere non stricte queo. Memorat Josephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilææ tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc

pertinere, probabile est. Wess. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

9. οὗτι μοι] Perplacet: Οὗτω μοι δι-
πρήξας τό σοι προσίθῃς ἀπὸ πῆγματος; ita ne mihi rem executus es, quam tibi injunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὗτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallæ versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, (l. 12.) οὗ — σοι — ἡ μί-
γα ἡ σμικρὸν, (conf. pag. 327, 4.) (V. 106, 12.) significans nihil prorsus, frequentatur apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

16. νιώτερον κακὸν ἀναβλάστη] Νιώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῶν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint: plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφροσύ-
μὸν scripserint νιώτερον: ut adeo, si κα-
κὸν omitteretur in Codicibus, ex inter-
pretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐν τῶν Μισσηνίων — γίγιν-
το οὐδὲν ἐν αὐτοῖς νιώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19, 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rhese v. 590. Aristoph. Ἑκκλ. 338. Λίγιν τι νιώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νιώτερον ἀγγέλλυς; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γι. Insidiis alteri structis res novas moliri, νιώτερα βουλιῶ-
σαι dicitur Herodoto I. 210. cujus est in lib. VIII. c. 21. ἢν τι καταλαμβάνῃ νιώτερον τὸν πειζόν. Hujus vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ἐμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφροσύναται ἤ-
ξατο τὴν ἥσαν. Sola quoque vocula τι mala quævis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶν τί σοι πόλις γί-
νηται. VALCK.

Ibid. νιώτερον ἀναβλαστῆς] Quod in

verbo ausus sum, schedæ excusabunt; excusabunt etiam *κακὸν* in exsilium actum, a Vindoh. et Valla merito proscriptum. *Νωτίον* *εἰ ποιεῖν* habet V. 19. et alias, expressum *κακὸν* non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. præeunt, *ὅν* *ἀν μοι μεταδιώξῃς τὸν κήρυκα ἐξιδάξῃς παρ' ὅτι*, etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. *εὐ δὲ μοι ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι στρατεύεσθαι*. Sunt, quæ juvare possunt, et alia. Hoc celare injustum foret, glossatorem S. Germani *ιδάξῃς* hic reperisse. Sic enim *Ἐτάξῃς* *εὐ* *ἐξιδάξῃς*, *Ἡρόδοτος* *Γ'*. Wess.

CAP. LXIII. 5. *αὐτῇ τῇ Σμίδει*] Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. *Ἐξ ὅφιν*, postulantibus MSS., cur recusarem, nihil erat. *Ἰερχεσθαι εἰς ὅφιν* præbebit Diodorus, *φαίνεσθαι εἰς ὅφιν* alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. Wess.

15. *ὁ ἐπιβατιῶν τοῦ Σμίδειος ὀνόματος*] Recurrit c. 67. et IX. 94. Singulare et rarum Pollux habuit: itaque plures, tanquam emblemata, ornandæ orationi inseruerunt. Tale Jamblichi *Ἰνα μὴ καὶ ἰτέρα τις τοῦ τῆς Σιωνίδος ἐπιβατιῶς ὀνόματος* apud Phot. Biblioth. p. 248. (ed. Rothom.) Procopio, æmulatori Herodoteo, mire arrisit: *οἷτις τοῦ ὀνόματος ἐπιβατιῶσαι ἤξισιν*, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. Wess.

CAP. LXIV. 6. *τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ*] Corrigitur *τῇ ἀπαντιώσῃ* occurrente: verum *ἀπάσῃ*, summa totaque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. (Iterum c. 65 extr. *ἀπίλαι πᾶσαι τὴν ἰωντοῦ πρῆξιν*. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.) Majorem movet litem (l. 9.) *τοῦ κουλιοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης*, sive, ut Gronov. in Latinis, fungus vaginæ gladii. Est-ne summa

an ima vaginæ pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et *τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους* interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, *μύκητα* esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Græcorum prius non explorata est cognita, potior tamen Criticorum causa. Similitudo *μύκητος*, fungi, manubrio gladii propior est, quam extimæ vaginæ. Nicandri præterea Alexiph. v. 103. *μύκης δὲ πάσσων ἀρῶς* vaginæ extrema indicare nequeunt; bene Schol. *μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλιῶν τὴν θάκην*. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. *ἱξίσιν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης*: illis enim nihil ad hanc rem clarius. Wess.

9. *τοῦ κουλιοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης*] Eustathio, ubi excitat Herodotea, in *Ἰλ. β'*. pag. 219, 27. *μύκης* minus accurate fuisse dicitur *ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους*. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. n. ipsa transcripsit Herodoti verba, *τοῦ κουλιοῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἱξίσιν*. Recte, credo, definitur ab aliis *τὸ κατακλιῶν τὴν θάκην τοῦ ξίφους*: fungo namque cadente Cambysis acinacea vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. *Μυκήναι*. Hujus non meminerat historiæ interpretes Pausaniæ, quem huc respexisse minime dubito I. (c. 28.) p. 70. *Αἰγίται καὶ ἄλλα τῶν ἀψύχων ἀνθρώπων ἐπιθίβαιναι ἐν τῇ δικαίῃ τιμωρίᾳ ἀνθρώπων*. Ἰεροὶ δὲ πάλλιστον καὶ δόξῃ φανερώτατον ὁ Καμβύσης παρέσχετο ἀνιάντης. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: *τί γὰρ Καμβύσης καὶ Ἀθηναίους ἢ πρῆγμα*; (Perspecte ista Pausaniæ Græca sic Gallice reddidit nu-

perus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.) Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Penum deceperat Jupiter Ammon nomine *Διόβου*: Cambysem Latona, nomine *Ἐσθέρων*. Figura ex ambiguo celestibus istis valde fuit adamata. VALCK.—De vi vocab. *μῶν* videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. v. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adjiciendum Herodoti fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Græc. antiquiss. Fragn. pag. 77. S.

12. *ὅς ἐι καί γ' ἰδοὺ τινέσθαι*] Laurentius male verterat. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriæ Ecclatania. Non repeto caussas, quibus *Ἀγβάτανα* ex MSS. restitui. (Vide supra, ad cap. 62, 3.) Josephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. Wess.—Ad *καί γ'* intelligi *καὶ γὰρ*, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 14. *ὑπαρχειμένην*] Sive cum Reiskio scribendum *ὑπαρχειμένην*, seu *ὑπὸ ὑπαρχειμένην*, Smerde submoto, vel sublato: hoc præbet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in *Ἀρχειμένην* nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. *ὑπαρχειμένην*] Gronovii conjecturam firmat Pass. codex. *Παραρχειμένην*, ut plures schedæ hic et cap. 126., præsidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et ejus Scholiaste, quem Suidas descripsit, (item ex Polyb. I. 9, 6.) nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. Wess.

[25. *εὐνηνέσθαι*] In nostro exemplo ante *η* iota operarum errore irrepsisse,

non est quod moneam. De vocali antepenultimæ syllabæ notare debeo, editos quidem libros omnes a longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum *η*, præcedit brevis syllaba. Codex vero M.S. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. L. et V. 5, 7. breve *ε* habet, ne is quidem male, nempe omissis utrobique super *η* (quo pacto ille constanter diphthongum *η* pingit,) punctis discreticis. At altero loco, V. 5, 7. editi omnes ante Schæf. et Borh. *εὐνηνέσθαι* præferunt, brevi *ε* utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

33. *ἀπαρχειμένην*] Membranzæ hoc considerant, scriptore consentiente. Paullo ante, *δίδως μὴ ἀπαρχειμένην τὴν ἀρχήν*. Rursus I. 69. *ὡς ἀπαρχειμένην ὑπὸ Σαμίαν*. Denique III. 126. *ὅτι Μάδων ἀπαρχειμένην τὴν ἀρχήν*. Wess.

37. *μὴ ἀνασσεμίνουσι δὲ τὴν ἀρχήν*] Et hoc, iisdem postulantibus, justum est. Vide c. 75. Diras, quas rex inprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: geminæ Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull; longe vero diutius in Israëlitas, ni saperent, carmen Deuteron. xxviii, 16. etc. Wess.

38. *τὰ ἱερὰ τούτοις ἀρίσται*] Ista Sophoclis: *καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δέουσι εὐχόμεσι θεοῖς μή τ' ἀποστῇ αὐτοῖς γῆ ἀνίαι, τινὰ μή τ' εὖ γυναικῶν παῖδας*: ex (Ed. Tyr. 277. forte respexit Herod. qui lib. VI. c. 159. hanc Pelægis memorat in Lemno divinitus inflictam pœnam: *οὗτοι γὰρ κατὰ τὴν ἱστορίαν, οὗτοι γυναικῶν τε καὶ παῖδων ἱμῶν ἱερῶν ὡς καὶ περὶ οὗ* conf. Philostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur aspernamento; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. *κατήκουσι τὴν*] Sa-

perfluunt ei, leniter in ei mutatum, dabit *κατηρίοντος*: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum procres obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam inducebant: πάντες γὰρ ἐν ἱσθῆτι ἰχέμενα ὄχον ταῦτα κατηρίοντο καὶ αἰμαγῇ ἀφδόντῃ διχρίοντο: non alius vestes illi diripiebant, non *κατηρίοντο*, sive *κατήριον*, sed *κατηρίοντο*, suas discindebant. Præterea præbet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: *Κατηρίοντο, κατισχιζόντο. κατισχιζασθαι τοῖς πύλοις* est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophontei *καταβήξανται*: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad *Καταβήξαντες* Codd. scholion adjiciunt καὶ ἰσχ. sive *κατισχιζόντο*. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans Æschyli locum e Pers. v. 537. in Herodoto tamen *κατήριον* scribendum credidit. Quid differant *περιβήξαν* ἐν ἱσθῆτι et *περιβήξανται* Præceptores mei docuerunt in Miscell. Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea; hi minime dubitabunt, quin verum sit *κατηρίοντο*, imprimis Æschyles considerantes, ubi Persides in publico luctu: Πολλοὶ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτεταις Κατηριέμεναι, διαμυδαλίσθ' Δάρεσσι πόλεως Τίγρον' ἄλλαυ μισέχουσαι: quæ fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Æschylus, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς αἰθῆνας καταβήξαντο πάντες, βῆ ὅτι καὶ αἰμαγῇ ἰχρίοντο ἀπλῆτῃ. Xenophontis Tigranes Καρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περισπάσαντο ἐν τῷ ἱσθῆτι καὶ τοὺς πύλους καταβήξαντο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I. 72. de Ægyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes *κατὰ ἀνθρώπων πύλους*, καὶ οὗτοι ἱσθῆτος καταβήξαντο. Herodotus in

horum locorum primo ponere quoque potuisset *κατηρίξαντο*, pro *καταβήξαντο*. Ἐρίκειν a Grammaticis redditur *σχίζειν* et *ρηγνύναι*: vid. Hesych. in Ἐρίκειν et in Διήριον: neque tantum *ἐρίκειν*, sed et *ἐρίξει* usu fuisse receptum monstrant Aristophanis *κατηρίξει* in Vesp. v. 647. et Hesychii *Διηρίξει*. Ex eodem discimus, γὰρ καταβήξαντα ἱμάτια alicubi fuisse dicta *Κατηριὰ*. Apud Hephæstion. p. 34. *Κατηρίωντι πόρει, καὶ κατηρίωντι χιτῶναι*, cum Editore legit Wesseling. ad Herod. p. 124. n. 38. (ad II. 42, 24.). VALCK.

Ibid. *κατηρίοντο*] Aldinum *κατήριον* ἐν Sylburgius ad Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. *κατήριον*, Gronovius ex Med. *κατήριον* refinxit. Nihil verius admissio. Hesychius, hoc fortassis e loco, *κατηρίοντο, κατισχιζόντο*. Forma verbi unice quadrat. Vetus poëta in Enchirid. Hephæstionis p. 34. *κατηρίωντι πόρει καὶ κατηρίωντι χιτῶναι* (sic Jo. Corn. de Pauw egregie): Æschylus Pers. γ. 537. πολλοὶ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτεταις κατηριέμεναι: quo Tragici versu in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir doctus est. Wess.

3. ὡς ἱσθαίμενοι ἐν τῷ ἱσθῆτι] Multa Fœsius (Econ. p. 603. Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 323. postquam γάγγραναι medicorum, aliis Græcorum σφάκελον dici monuisset, ὅταν γούτῃ μοι δακτύλῳ καὶ ἡ ἑλκὸς τοῖς μὲν ἱερήναι καὶ καμβύον σφαιλίζεσθαι, sed memoria lapsus. De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr. xviii. ipsumque Galenum p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. Wess. [4. ἀνθῆνας Καμβύονα] Pottius ἡ ἰσθῆτος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ἱσθῆτος σφαιλίζαν καὶ ἡ μὲν ἰσθῆτος. Cæterum conf. VI. 27, 6. 8.]

10. ἦν αἱ ἰσθαλαμῶν πᾶν τὸ Περσικόν] Gronovii Latina, ut sic ab eo orasse po-

men Pericum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallæ præstantiora, (ut sic omne illi nomen Pericum redderetur hostile,) et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta sæpe. Noster V. 73. *ἡπιστάτο γὰρ οἱ περὶ Δαυδαίμοιους* — *ἡπιστάλαμνῶσθαι*. Josephus B. Jud. VII. 10, 2. *ὃ γὰρ Ἀντίοχος μὲν ἵτι μᾶλλον ἡπιστάλαμνῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους*. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in *Πιστολίμναις* commentatores. Mox (l. 13.) *μή μιν* ex scriptis malui: eadem Reiskii divinatio. Wess.—Nos non poenitet *μή μιν* revocasse. Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

11. *βασιλία ἀπιστιῶτα*] In sacris frequens, *ἀπίστη* (Π) *βασιλεὺς*, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. *ὁ δὲ*, sæpe dicitur *κατιστῶς*, Herodoto *κατιστιῶς*. *ἡπιστῶς* de Rege, quasi *τῷ θρόνῳ ἡπιστῶς*, lib. I. c. 120. *οἳ δ' ἡπιστιῶτες βασιλεῖς, ἰόντες πολλήν τε, καὶ ἀρχομιν τὸ μέγας*. Hic itaque legi non nolim *ἡπιστιῶτα*: et pro *ἀπιστάμους* infra c. 67. *ἡπιστάμους ἐς τὴν ἀρχὴν*, ingressus imperium. VALCK.—Possit tamen *ἀπιστιῶτα* idem ac *ἡπιστιῶτα* valere: atque etiam ipsum *ἀπιστίασι* c. 62, 14. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. *μῆνας ἰσπὰ τοὺς ἰσιλοῖσους Καμβύση*, etc.] Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius *τοὺς ἰσιλοῖσους Καμβύση τῆς πληρώσεως ἐς τὰ*, etc. Alibi *ἰσὶ μὲν εἴσπρα ἴσια πλήρη* VII. 20. Reiskius corripbat *ἐς τῶν ἰσπὰ ἰσίων τὴν πληρωσιν*, sine plausu. Wess.

9. *ἡπιστάμους ἐς τὴν ἀρχὴν*] Hoc dederat, offeruntque schedæ. *ἐκίχρηστί οἱ* — *αὐτίκα ἡπιστάμους ἐς τὰς τυραννίδας* II. 147. et VI. 59. *ἰσιάν* — *ἄλλος ἰσίστηται βασιλεὺς*. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman.

xv, 12. *καὶ ἀπιστάμους ἀρχισιάνων*, quod multum discrepat, et alius est indolis. Wess.

CAP. LXVIII. 3. *ἡμοῖς τῇ πρώτῃ Περσίῳ*] Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. *ε. Ὁσάνης ἦν γένει καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἡμίλλας*. Dedit et ad initium somnii Luciani Hemsterhusius, quæ vix ab alio poterant expectari. Thucydidæ locum, hujus imitator frequens, forsitan et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. xxi. *ἴμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πειλοῦσθαι*: ubi paulo post corrigendum censeo, *τυραννικῶν Φαλαργίδος ἀκούειν*, pro *ἀπειροσθέναι*. VALCK.

Ibid. *ἡμοῖς τῇ πρώτῃ Περσίῳ*] Abbas Geinozius ex conjectura *ἴμοιος*, quod in Arch. Idem Lipsiæ expressit Jo. Friderichus in Magophonia. At perinde est. *Ὁμοια, ἡμοῖς, ἴμοιος* frequentantur in talibus. Pausanias I. 9. p. 22. *καὶ Μακεδόνων ἡμοῖς τοῖς ἁρίστοις ἦγαν ἰν τιμῇ*. Lege T. Hemsterhusio observata ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi *ἰσπῶσι*, (l. 4.) ne semper in his dialectici contemneretur. Wess.—Ubi adverbio locus est, ibi plerumque *ἡμῶν* pro *ἡμοῖς* utitur Noster: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adjectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

11. *παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.*] Clariss. Gronov., quia Med. *παρ' αὐτὴν*, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, Med. et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut Arch., *παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα*. Wess.

21. *τῶν συγκατημένων γυναικῶν*] Committit hanc dictionem vir Celeb. cum Latino stare in lupanari, non injuria D'Orvillio ad Chariton, lib. V. 9. p. 489. improbante. In gynæceis Medorum et Persarum plures morabantur

λίη: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, לא בורח נרדח נרדח נרדח, et quum veniret ordo, τὸ μέγας, puellae, ut ad regem accederet. Gemina sunt atque eadem de re. Wess.

CAP. LXX. 4. τοῦ Ὀτάνης] Tametsi, Ὀτάνης sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὀτάνης vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὀτάνης et τῇ Ὀτάνης, c. 84. Multa in talibus admissa sunt; Ὑπαφρίνης et Ὑπαφρίων pari variatione, quamquam Ὑπαφρίων apud Agathiam. Quem vero (l. 7.) Ὑπαφρίων plerique scribunt, is Arch. et Vallæ semper Ὑπαφρίνης sicuti Ἀρταφρίνης pluribus in Codd. V. 25. et Æschyli Pers. v. 780. Paullo ante τοῦτον, τῇ legitimum est. Wess.

7. ἐπαγγίνας] Ὑπαφρίων] Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur προσηγορεύσθαι conspiracy sibi socium adsciscere vel conciliare. Corrigendum ἐπαγγίνας, parat sibi συσπειρώτης, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo Zonaras invenit, qui Ann. IV. p. 128. x. ἰδοὺν οὖν αὐτοῖς καὶ ἰσχυροὺς προσηγορεύσθαι, καὶ Ὀτάνης μὲν ἐπαγγίνας Ὑπαφρίων. vid. Andr. Dounsei, viri Græce perdocti, Prælect. in Demosth. Philipp. p. 99. VALCK.—Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9. παραγίνεσθαι ἐς τὰ Σούσα—in Περσίαν ἦσαν] Nempe Susa urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia præ cæteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissis sita erat. conf. c. 91, 19. S.]

CAP. LXXI. 5. καὶ αὐτὸ τοῦτον εἰσάγει] Invenit iterum Vir Cl. manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam Darius αὐτοῦ τοῦτον εἰσάγει, ob id ipsum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τοῦτον εἰσάγει, ἐς λόγους ἦλθεν. Thucyd. p. 544,

6. ἄλλο μὲν εἶδεν, αὐτὸ δὲ τοῦτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτο ἴδεν, προσήκει εὐνοῦν: elegantiore usum Jac. Perizon. intellexit in Æliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem, neque est tamen, pervenustum illud Jovis Luciani, T. I. p. 210. Ὡς ἀφιλάς ὁ παῖς ἴσται, καὶ ἀφελαιέτις, καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο παῖς ἴσται. VALCK.—Ex Medic. αὐτὸ τοῦτον si valeret, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 3. καὶ ἐς Ἡλιούπολιν αὐτίαν τοῦτον εἰσάγει ἱεραιόμην: alias etiam, et quis non? Wess.

18. μέλιστα μὲν νυν ὀφείλεται] Non indigemus Vindob. ἀφίλιται: idem est vulgatum et ἱακός. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqui inpetus Darii. βαλλόμενοι, rectissime expedit Cl. Gronovius. (Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert MS. F.) In Libanii Declam. II. p. 204. n. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἱαντοῦ βαλλόμενος, ἱεραιεὶ τὸ τελεῖον. Notat Morellus ex MSS. ἱφ' ἱαντοῦ et λαβόμενος ac βουλόμενος, quorum ultima corruptelæ, verissimum prius, et imprudenter ab eo spretum. Wess.

21. ὅτι ἦν ὑπερπίση ἢ νῦν ἡμέρη] Non placet ὑπερπίση. Multo cultius et suavius Arch. ἦν ἡ πύση: nec muto tamen quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἡμέρη σφίγας αὐτὸς ἰγὰ ex schedis restitutum adprobet. Wess.—Equidem, cur ἦν πύση alteri præferatur, nihil admodum video causæ. S.

[22. οὐκ ἄλλας φέας ἱμεῖν κατήγορος ἴσται] Latine ista converti quasi: esset φέας ἱμεῖν, quemadmodum φέας cum accus. casu constructum habemus VII. 161, 1. et alibi. Græca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII. 16. ἴδω γὰρ εἰ δὲ ψεύδης, etc.] Laxissima hæc de mendacio

professio, verumque fallaciloquentiæ suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neoptolemo, Οὐκ αἰσχροὶ ἦν δῆτα τὰ ψευδῆ λέγουσι; responsum, Οὐκ, εἰ τὸ σαθραὶ γὰρ τὸ ψεῦδος φέρει, conveniebat belle in Sophoclis Philoct. v. 107. Discrepant nonnihil Heliodori Æth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποιεῖ καὶ τὸ ψεῦδος, ὅταν ὠφελῶν τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius jus et detrimentum, sermonem, quem falliloquium nova voce adpellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat Steph. Berglerus; nec præterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris Nicol. Abramus, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. Wess.

20. εἰ δ' ἀληθίζονται, ἴνα τι, etc.] Verius hoc. Quæ sequuntur, optime Gronovius inlustravit. At illa οὕτω δὲ ταῦτα ἀσπίοντες intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eademne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohærebit oratio aptior, modo cum Valla et Arch. οὕτω οὐ ταῦτα ἀσπίοντες, probetur. Wess.

26. δεικνύσθω ἰδοῦντα ἰὼν πολίμιος] Pro hoste habeatur: verbi corrector Reiskius quæ sunt hujus generis paulo rariora non habebat in numerato. (In editis Animadverss. silentio hunc locum Reiskius præterit.) Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur φανερὸς γινίσθω πολίμιος ὑπάρχων, seu ἴδθης, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκατείσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis interfectis, ut scribit Justinus, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more Vir D. exprimi volebat. In Lysiae p. 90. φανερὸς ἵσται ποιησάμενος, patet eum fecisse, Marklandus interpretatur: communivit exemplis aliquot Jo. Taylor, Vir Cl. Eu-

ripides Bacch. v. 47. αὐτῷ θύεις γιγνώσκεις ἰδοῦντα. Andocid. p. 31, 34. ἰδοῦντα — ἡμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀπολαύειν ἀξίων. Herod. II. 119. ἰπαῖστας ἱγίντο τοῦτο ἰργασμένοις. Xenoph. Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθισθέντες φανερὸι ἱγίνοντο. et II. p. 275, 14. Thucyd. II. 64. μὴ ἰδοῦντα ἵσται τοῖς παροῦσι πόντοις βαρυνόμενοι. Soph. Trach. 679. ἀντιμῶ δ' εἰ φανίσσομαι τάχ' ἑκατὸν μίγ' ἱππεύεσσαν. In Xenoph. Κυρ. Ἀν. V. p. 211, 8. si Codex scriptus præferret ἡξίου Ἑλλήνας ὄντας Ἑλλήσι τούτῃ πρῶτον καλῶς δεικνύσθω τῷ ἰόντι ἵσται; ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἰδοῦντα ἰὼν πολ.] Varie tentantur hæc. Est cui διακνύσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἰδοῦντα νεκρὸς, ἰὼν πολίμιος interimatur, quippe hostis, præoptat. Quorum e quidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολίμιος, aut, si velis, ex Arch. διαδεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quæ in hostem licet, patiat: ὅσοι τραυματῶν νεκρὸν διίξας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. Wess. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hic pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in Var. Lect. (ed. S.) significavi. S.

CAP. LXXIII. 2. κάλλιον παρῖξω] Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρῖξι formaverat. Mox ὅτι γὰρ ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinarat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragici Phœniss. p. 209. Wess.

11. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἰπὶ τῶν] Si, quod sentio, dicere liceat, et quid ni? multo

Gobryæ sententia et ardor incenditur, ubi ἄλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰθὺς, sed in magum statim et recta pregentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et præferunt membranæ. (Eo etiam probabilior hæc scriptura, quo minus commode ἄλλοι hic ponatur, ubi ἄλλοις aut ἄλλῃ requirebatur.) Mox ταῦτα αἰνῶσι postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρτείου πάντες αἰνῶσι γνώμην, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀντομακάδης κατακτείνει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῦθος ἥπιστατο] Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμύρδιος θάνατον — ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἰσιωτάμηναι Πιρσίω: et apud Zonaram p. 127. B. dicitur γινῶσι ὁ Κασιζίδης (Κασιζίδης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἰκύνου θάνατος ἔγνωσται. Præ paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui jussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Jo. Jac. Wetstenii, ad Evang. Joann. XVII, 3. ὅλα τῇ Βυλάκῃ excussa, digna sunt quæ considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἴῃ μιγίστη] Futile est Arch. ἐν αἰτίῃ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃ, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἶη ἐν αἰνῇ μιγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἰνῇ — ὡν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit (l. 8.) πίσει τι λαβόντες καὶ ἐρκίσει, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίσει τι, siquidem λαβῶν πίσει ferri nequeat. Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. (IX. 106, 21.) πίσει καταλαβόντες καὶ ἐρκίσει: quomodo ἔρκεις δινιστάταις καταλαβὼν Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero πίσει λαβόντες eadem in re inpor-

tune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus jungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. v. 438. Quid porre πίσει τι λαβόντες, καὶ ἐρκίσει; unde pendebit posterius? Succurrit CL. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 425. ἐρκίσει, mutata distinctione, sequenti ὑπασχυνάμην adstruens, quod, si πίσει τι λαβόντες valere debeat, certissimum auxilium. WESS.—Vocab. ἐρκίσει ad προσιπτεῖν retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες malles, si modo vel unus codex offerret. S.

11. ὑπασχυνάμην] Interpretamentum genuino locum cedet ὑποδιασπίνην, quod in tribus inventum Codd. e Galeo jam constitit. Si mox præbent et ἀνίγνωται, hinc quoque deturbabitur ἀνίσταται, quod sæpius sede, quam occupat, non sua dejectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταβρίμην ὁ ἰκύνου πωήσεν ταῦτα, προσιπτεῖν: hoc posuit pro προσιπτεῖν Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophon-tea. VALCK.—πωήσεν, quod l. 12. pro πωήσεν nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetæ errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam πύργον et ἀγορεύσαι, pro πύργον et ἀγορεύσαι, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. τῶν μὲν τοι ἰσὺν προσιδ.] Multis non sine ratione displicuit infelix τῖ: aut eraserunt, aut τι esse voluerunt. Abreschius μὲν τα, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla (l. 6. ὡς ἐς ταῦτα κατέβη, ad hunc, (Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum ταῦτο locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. ἀντίαν ὑπασχυνάμην]

Litem his moveo nullam. Notabile Arch. ἱερήϊον, Herodoto in confluyente plurium multitudine non insuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. *σεῖδαυρας· ἔχλος πολλὸς ἄμμι· ἱερήϊον*. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. Wess.

6. ἰδιόθεν αὐτοῖσι σφισι λόγους] Mire blanditur Arch. et Vind. αὐτοῖς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstini a mutatione, arbitrio aliis relicto. Aldum (l. 8.) μὴ δὲ οἱ δύνων publicantem H. Stephanus in Recensu Voc. Herod. comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. Wess.

7. ὑπερβάλλειν] Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo, ὑπερβάλλειν hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ αἰδῶσθαι τῶν περημάτων ἰπτιόθηναι, Eustathius ad Od. β'. p. 90, 43. (p. 1441. sub fin. ed. Rom.) verum minus apte τὸ ὑπερβάλλειν hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit Otanes opportunitatem exspectare rei gerendæ ὑπερβάλλειν, quod frequentius dicitur ὑπερτίθηναι, secundum Ammonium significans, εὐ ἐπιμύειν τὸν ἐπιτήδειον καὶ τὸν πρᾶξιον, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidæ. 'Ἐπιτίθηναι τοῖς πράγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi; τοῖς πράγμασι ἐπιχειρεῖν· ἀδυνάτοις ἰπτιόθηναι πράγμασι, Isocratis est ad Philipp. p. 90. A. et Xenoph. Ἀπομ. III. p. 453, 29. Longino περὶ "Τψ. XV. 6. ἰπτιόθηναι φαντασίαις οὐκ ἀταλμοῖς dicitur Euripides; Δισχόλου φαντασίαις ἰπτολυμῶντος ἡρωικωτάτοις, ibid. §. 11. 'Ἐπιδίθηναι τῇ παύσει dixit Eupolis, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit Stobæus Floril. p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in Exc. Grotii p. 31. 'Ἡ δὲ τις τῶν ἰσθῶν ἄσπιν, καὶ δὲ

χιῶν φρονῶν, Συναπθῆται τῇ παύσει, πέντε δεκὶ κακῶς φρονῶν, Μαίνονται τε καὶ παρὰ τῶν φρονῶν, τῇ σὺ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παρὰ τῶν φρονῶν, ex Eid. XV. 8. Schol. ὁ ἀνέμωστος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρῶν ἴστων: imo τῶν παρῶν. VALCK.—De verbo ὑπερβάλλειν vide Var. Lect. (ed. S.) Nec vero spernendum ὑπερβάλλειν, quod habet F. in præa. temp. Sic sane et συμβαλλεῖν et συμβαλλίσθηναι utitur Noster, inserta vocali, ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλειν cum aliis consentit. S.

CAP. LXXVII. 4. Θύῃ πομπῇ χειρομύειν] Laurentius pompa. Instinctum et divinum impulsum scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. Æschylus Agam. 757. πομπῇ Διὸς ξινίου. Apud Suidam in Ἀναλόθην scriptor incertus θύειν αὐτοῖς πομπῇ κρύπτει ἐντυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Æschylum lib. I. 23. Wess.

CAP. LXXVIII. 16. Θύων αὐτοῦ προστίνας τὰς θύρας] Nimis sollicite quæsit Portus, (Lexic. Ion. voc. Θύρα) utrum αὐτοῦ an αὐτῇ, in quod prior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; thalami fores signantur. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύειν προστίθεις μετὰ τῇ Σαπράτους. Jungere potuerat ex Lysiae Or. de Cæde Eratosthen. p. 8. Ed. Britan. (p. 14. ed. Reisk.) ἰκάνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιδῶσα προστίθεις τῇ θύρᾳ. Atque hoc hactenus. Mox (l. 16.) Codd. discors voluntas ambiguum τὸ εὐσεβίστουσι efficit, quod Zonaras, hæc describendo imitatus, prætulit, et prior eo Plutarch. T. II. p. 50. E. Wess. — Conf. Polyb. IV. 71, 12. et Indicem nostrum Græcitatis Appiani. S.

Ibid. προστίνας τὰς θύρας] His cornum usus Joach. Kühnius aliis non

intellectum explicuit Diogen. Laërt. II. 105. eo nomine laudatus Küstero ad Arist. Έκκλ. 420. E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προστίθειαι (τὰς πόλεις) invenerat apud Thucyd. IV. 67. Ad illud Lysiae (Or. I. p. 8.) προστίθειαι τὴν Θύραν — καὶ τὴν κλειὴν ἐφίλειται, comparat Salmasius hoc Petronii e cap. 94. adduxit repente ostium cellæ, — exemitque raptim clavem. Lucian. de Paras. T. II. p. 878. τὴν Θύραν τοῦ δωματίου προστίθειαι. Pausan. II. p. 195. ἀναπασπαρμένης ἔχοντις — προστίθειαι τὰς Θύρας. Adducere ostium Græce dicebatur συναγαγῆναι τὴν Θύραν: opponere januam, vel adponere (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προστίθειαι. VALCK.

23. Δαρύεις δὲ πιδόμενος] Vel cœcus videat, πιδόμενος consistere hac in vicina non posse. Laudo Jo. Friderichum, illud in Magophonia secutum. Non male, etsi laxius, Justinus I. 9. Quorum alterum Gobryas medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent, quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum jussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἴθις ἔξω] Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedæ et rerum series. Certe ἴθις ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοφόνια] Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, præscripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Jo. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἰστός πίντι ἡμερίων] Έντός πίντι ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

3. ἐλίχθησαν δ' ὧ] Nihilominus: οὐδὲν ἥσσον ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλίχθησαν δὲ dicebatur, ve ἐλίχθησαν δ' ἡμῶς. Sed ita so-

let Herodotus, præsertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἱμοὶ μὲν ἐβίστὰ λίγοντες, λίγονσι δ' ὧν. IV. 82. ἱλιξί, οὗτοι εἰ ψευδόμενοι οὗτοι εἰ ἀληθῆς λίγον ἔχω σαφηνίαι εἶσαι, ἱλιξί δ' ὧν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, sæpe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista conjuratorum deliberatione conf. Heeren Ideen über die Politik. etc. T. I. p. 465 seq. et Crenzer Historische Kunst der Griechen, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relatum esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam questionem e medio Græcorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse judicat. S.

6. μούνεχον μούνη] Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Όμηρικώτατος Herodotus. Qualia sæpius attigerat, multa collegit Homerea hujus generis Eustath. ad Od. ε'. p. 699. (p. 1867. ed. Rom.) Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa sæpius in compositione negligebatur: huc pertinent ζώοντες παρὰ, IV. Maccab. VIII, 12. βουόλια βωὸν, Joëlis I. 18. σαροφαγοῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista ejusdem Diodori, σαροφαγῶν ἀνθρώπων: Σερμματοστροφῶν ἀγέλης βοσκημάτων σαρφορῶν πωλίους. VALCK. — At vide Var. Lect. (ed. S.) S.

9. Κῶς δ' εἰ εἴη χεῖμα πατηρημένον] Scribi quoque potuit πατηρημένον vel πατηρημένον. (Nil hic variant libri. V. 106, 29. ex uno Arch. παταρίων pro aliorum παταρήσων recepit Wesa.) Quæ

hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobæus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quæ populi, quæ paucorum, quæ unius potestate regerentur, ut loquitur Quinctilianus, ea facit Otanem, Megabysum, Dariumque dicentes, quæ pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. *Κῶς δ' ἂν ἴη χεῖρμα*, etc.] Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. v. 428. *Οὐδὲν τυράννου δυσμνίστειρον πόλει* Ὁμων τὸ μὲν, et quæ succedunt. Justissimum mox *τῇ ἔξιστι ἀνυβνῆς*, etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. *ὅς ἀποθνήσκει χρέμυνος ἔξιστι καὶ βουλὴν καὶ ἄμεινον ἀναγκάσει*: et in Suidæ *Ἀνύστους*, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile fit. Statim *πάντα ἐς αὐτὴν τὴν ἀρχὴν* (l. 12.) Herodoteum videri, Stobæus et MSS. ostendunt. (conf. ad I. 21, 4. notata.) Ceterum hæc disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. x. Wess.—De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. *φόνος δὲ ἀρχῆς ἐν ἱμφύεται*] Facilitatem Cl. Viri miror. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. (Nempe Aldinum *ἱμφύεται* consulto se tenuisse ait Gronov.) Invidia insituta plerisque mortalium est, et adquiretur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. *ὅπως μὴ — ἀλγυρίη καὶ ἀνασκησιὶ ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν πατὲρ πόλιν ἱμφύη*. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum et fomentum haberi, Sophocles Œd. Tyr. v. 883. *Ἵβρις, φουτίου σύρανον, ὕβρις π. λ.*, ne alios adnumerem, testimonio est, ususque firmat. Wess.

21. *διεβολὰς δὲ ἀριστος ἰνδίκισθαι*] Sæpe de librariorum Editorumque per- verso iudicio querela iteratur. Nunc

insigne licentiæ specimen, ut Plantinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobæus et schedæ habebant *ἀριστος ἰνδίκισθαι*, de suo H. Steph. ad- mensus est *ἡγίσται*. Quanto lenius et elegantius Arch. *ἀριστος* ἰδ. sine inutili fulcimento? Porro (l. 22.) plures MSS. *ἄχθισται* *ἀρι θωπείαν*, cui Aldus *ἡγούμενος* adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Ecce aliud: Stobæi et Arch. *ἀρι θωπ* itidem in *θωπείαν* inperite flexerunt. Habet in more Herodotus *ἄχθισται* *τῇ ἀρχῇ*, et hoc de genere alia, struere; uti II. 103. et 175. *Θῶψ* assensator blandus est; cuius et *λίγυ θῶπης*, ex Euripidis Syleo, Philoni Jud. adv. Flacc. p. 979. x. et Legat. ad Cai. p. 1015. d. *θῶπης καὶ ἀπασηλῇ* Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique *πρίνι ἀρείτους* (l. 25.) sincerum Codices præstant. Culta profecto sunt quæ simili in disquisitione conduxit Theophylactus Παῖδ. Βασιλικῆς c. 8. et 9. Wess.

27. *ισονομίην*] Erunt fortasse, qui Stobæi *ισοτιμίην* eligent, Herodoto vetante. Otanes *ἰ Πίσησι ἰσονομίην σπειδων ποιῆσαι*, c. 83. et Mæandrius ad Samios *ισονομίην ὑμῖν παραγορεύω* c. 141. In populari statu laudatur juris inter omnes æquabilitas. Euripid. Suppl. 433. *ὦ, α' ἀσθιῆς. Ὁ πλούσιός τε τὴν δύνη ἴσθη ἔχου*: et Hyperides ex versione Rutillii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in æqua civitate, ubi jus legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Præclare erudita sunt quæ Valckenarius noster super hac *ἰσότητι* ad Tragicum Phœniss. v. 541. p. 199. Wess.

CAP. LXXXI. 3. *τὰ δὲ — ἀπογὰς φέρειν*] Quia præcessit *τὰ μὲν — τυραν-*

οὐδ' αὖτ' αὖτ', maluit Cl. Pauw ἀνάγειν φέρειν. Qui si in MSS. ἀνάγειν κελύειν φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detrabo. De plebis multitudine, δῆμος συνίσταται ἀχαρτωτάται, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὕβρισται αὐτίστον ἐχλον: quo prior affirmari hujus loci scriptio videbatur; at præstantior nova. Ipse Grammaticus in 'Τ-βριστότατος' testem adpellat Xenophontem Κερ. Παλ. V. p. 147. c. Wess.

8. τῷ δὲ οὐ γινώσκουσιν ἐν] Celeb. viri adnotationem confusorem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκουσιν. De plebis in administrandis rebus ineptitia non dissimilia Euripides Suppl. v. 417. Ἀέχινος, Δῆμος γὰρ, ἀχάριστος, ἀψήιστος, ἄμνη βέλκων, ἀπαίδευτοι, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκῆιον (l. 10.) oppositionem haberi. Wess.

9. οὐτε οἷδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆιον] Sic scripta commodam vix admittunt interpretationem. Sæpius opponuntur οἰκῆιον, sive νῆσται, et διδασχῆιον: ut ap. Xenoph. 'Ελλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νῆσται ἢ διδασχῆιος ὑπὸ τῶν. Soph. Œd. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἰξυρίωνται αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασχῆιοντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Stobæi pag. 270, 8. Διὶ ἢ μαδόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἰξυρίωντα — ἰπιστάμενα γινίσθαι. Eadem Archytæ et plura dedit Jamblichus MSS. Περὶ τοῦ κοινοῦ μαθηματικῆς 'Επιστολῆς. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum 'Εργ. καὶ 'Ημ. v. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. 'Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingentii esse.

In postremam classem populus Megabyzo videretur rejiciendus, ὅς οὐτε ἰδιόχθη, οὐτε οἷδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆιον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quæ male fuerant repetitæ, rejectis, sic ista capienda judico; atque οἷδε οὐδὲν οἰκῆιον, idem esse ac οὐδὲν οἷδε οἰκῆιον, id est ἰξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve junguntur interdum negationes, ne litæra pereat, forsan erit qui hic scribi malit: οὐτε οἷδε καλὸν, οὐδ' οὐδὲν οἰκῆιον. advocato Platone in Theæt. pag. 180. A. ἥττοι αὐτοῖς ἐν ἡ τὰ μαδὸν μᾶλλον ἢ ὁπτεβᾶλλου τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆιον equidem cum Κορυο apud Larch. ad h. l. pro παδῆιον et τρέιον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Augeri.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

11. χυμάρησιν ποταμῷ [καλῶς] 'Ο δῆμος οἷδι ἱμενῶν ἐν πρῶτα ἀντιόχου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Græciæ temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad judicandum impetu temerario ductis sæpe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (v. 727.) didicerant, παραρρίθροισι χυμάρησιν ἴσα Διόδωρον ὁπσίμην κλῶνας ὡς ἐκασίζονται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illæ, inquit, undæ comitorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescent quodam quasi æstu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Consul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui Camerarium et Abramum non latuit, Demosthenis contr. Æsch. Falsæ Legat. p. 229. (p. 383.

ad. (Reisk.) ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiosè Philippo contribuit, quem ocores Atticæ libertatis docerent: *ὡς ὁ μὴ δῆμος ἰστέν ἔχλει, ἀσπαρμένονταί τε γὰρ καὶ τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσπιδότατοι, ὡς τε* in *Θαλάσση πῦμα ὡς ἂν εὐχῇ κινούμενον*, a. v. l. sic ista, partim ab aliis adjutus, legenda censeo. Præter ceteros, Demosthenis locum expresserunt oratores suo ævo nobilissimi, Aristides T. III. p. 78. et Dion Chrys. Or. III. pag. 44. c. Ejuadem quoque meminerat S. Joannes Chrys. Oper. T. III. pag. 50. a. De multis unicum ponam incerti Comici dictum ex Dione Chrys. p. 368. *δῆμος ἄσπατος καὶ οὐκ, καὶ, Θαλάσση πάντ' ἔμοιρον, ὑπ' ἀνέμου ριζίζεσθαι*. VALCK.

CAP. LXXXII. 6. *πολλῶ τοῦτο προτίχων*] Cave τοῦτον melius opineris. Adoleunt in similibus ita. *Ἀῖμας, ἀχάροσσην, Æschines, videlicet χερῆμα*. Mox καὶ in *αὐτῇ διδίδει ἵση ἰστέν τοῦτο ἄριστον*, i. e. Monarchia, (l. 15.) et c. 83. *ὡς ἡ μοναρχία κράτιστον*, tum τὸ τοιοῦτο περιετίλλων. Quæ continuo succedunt (l. 8.) *συγῆτό τι ἂν*, etc. morari H. Stephanum non debuerant. In monarchia semper tectoria in hostes consilia, et expeditiora; quæ multitudini committuntur, plenæ rimarum, hac atque illac perfluunt, uti Comicus. Vide S. Pufendorfium I. N. et Gent. VII. 5. WESS.

11. *αὐτὸς γὰρ ἵκαστος*] Noxium αὐτῶν γὰρ Stobæi etiam margini Gesnerus adlevit. *Αὐτὸς ἵκαστος πρῶτος* est VIII. 10. et c. 123. *αὐτὸς ἵκαστος δευτέρως ἔριστος γινίσκων*. Eum in modum Æneas Tactic. c. 4., levi macula spurcus, *ὡς πρὸς φίλους αὐτοῦ ἵκαστος δευτέρως ἔριστος γινίσκων*. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato Sallustiani cœpere se quisque magis extollere et lib. VII. 144. non erit. WESS.

19. *συγκρύψαντες κοῦναι*] Hoccina idem ac mutuo se occultant? (quo modo Valla hunc locum reddidit.) Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a Stobæo, MSS. qui nunc durant, antiquiore, fideliter custoditum: *συγκρύψαντες κοῦναι*, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. *εὐκρίψαντες τὰὐτὰ πρῆσαι πάντες*. Aristophanes Equit. v. 850. *ταῦτο δ' εἰς ἓν ἰστέν συγκρυφός*: ubi Critici bene, *ἐμοιῶνται ἑαυτοῖς καὶ συναρίωνται*. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Aureschii conjecturam. Quod apud eundem autem Stobensem *προστάτης τοῦ δήμου*, fuit olim *προστάτης*, quo Plato in demonstratione, *ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐν δημοκρατίας*, sæpius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. (ed. S.) ubi *συγκρύψ.* Arch. posuit typhotheta, debuerat *συγκρίψ.* Arch. S.

21. in *δὲ αὐτῶν*] Scripserat forsitan: in *δὲ αὐτῶν* *δευτέρως* οὕτως δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου. *δευτέρως* δὲ *ἀν' αὐτῶν* *ἰστέν* *μοναρχος ἴσων*. Ut præpositio *ἀνὰ* a verbo *ἰστέν*, vocola *ἀν'* interjecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit sejuncta: in *ταῦτ'* significaret postea, noto præpositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Jo. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. *ἦτοι πλῆρες γὰρ λαχόντων*] Sive sorte sortiamur Latina; quæ metuo ut ex Græcis bona sint. Hoc Æschyli vide, Eumen. v. 33. *ἴσων πλῆρες λαχόντες*, *ὡς νομίζονται*: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. v. 128. Philo Jud. Constit. Princip. p. 722. *Οὐ τοῖσιν προσέτισι δισπότας* — *ἀποφαίνων τοὺς πλῆρες λαχόντας*. Jam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otane liquido significante. Quidni ergo ex Arch. et Vind. *πλῆρες γὰρ λαχόντες* sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. *οὐ*

τάλη λαχόντα αὐτῷ σφισιν αὐτίαν ἀποτίμω-
σεν. Æschylus VII. contr. Theb. v.
55. ὡς πάλῃ λαχὼν ἱναστος. At hoc
alii viderint. Quæ in MSS. turban-
tur statim, ex generis et numeri enal-
lage, satis obvia et proposita ad Diodori
II. 19., natales acceperunt. Placet
ἢ ἄλλῃ τοῖς μηχανῇ, ex formula cui sæ-
pe repetitum Lysiae μήτε εἶχῃ, μήτε
μηχανῇ μηδεμιᾷ concinit. Wess.—Rec-
te fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod
vero in Var. Lect. (ed. S.) dixi, nec ma-
le habere vulgatum olim λαχόντων, id
imprudenter exciderat. κλήρω λαγχάνειν
numquam, quod sciam, significat sorte
inter se contendere: sed κλήρω λαγχά-
ναι is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte
designatur vel eligitur. S.

13. In τοῦ μίτου καθύστε] Similli-
mum lib. I. cap. 46. (c. 45 extr.
quem ad locum vide quæ notavimus.)
καθύστε, ἱνατιάτο et κατήμιες Ionum
sunt. Dictio ipsa non vult ex medio
abire alio sessum, sed e medio secede-
re, et partium esse neutrarum; qui usus
opportuni alibi valebit. (IV. 118, 8.
VIII. 22, 9. 73, 14.) Elegans est
Arch. et Vind. (l. 14.) καὶ οὐτε ἄρχονται,
πλὴν τοσαῦτα. Nec cultum minus,
cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τε — ἄρχο-
μαι. (l. 10.) At manum abstineo.
Wess.

CAP. LXXXIV. 5. τὴν πᾶσαν
δαρεῖν, etc.] Hæc recurrunt extremo
hoc libro. Cujusmodi autem dona fu-
erint, docte Barn. Brissonius Regn.
Pers. I. 144. examinavit. Medicam
vestem, Acanthiis honoris ergo e Xerxe
datam, lib. VII. c. 116. habet. Wess.

[8. Vitiosum ἐξαίρεται quo pacto ir-
repperit, non exputo. Corrige quæso
ἐξαίρετα, ut habent libri omnes. S.]

10. ἂνιν ἱσαγγελλίης] Expressit hunc
locum Scriptor libelli de Syr. Dea p.
472. ubi Rex ad Combabum: ἀπὶ ξίαι
παρ' ἡμῶς ἂνιν ἱσαγγελλίης, οὐδὲ τις ἀπὶ

ξίαι σε ἡμῖν ἐξ ἑβρίας, οὐδ' ἂν γυναικὶ ἄμα
ἐνθάδε: hanc proceres Herodotei
constituerant exceptionem, ἢ μὴ τυγχά-
νῃ εἶδον μετὰ γυναικὶς βασιλείης. VALCKE
— Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

13. ἰβουλίσανται τοῖσι] Sermonis studi-
osissimo hic quidem certe syllaba debet
restitui, quam describentis prætermisit
incuria: ἰβουλίσαντες τοῖσι, re inter
se deliberata constituerunt. Ponitur
enim pro βουλευσάμεναις ἰδεῖν αὐτοῖς,
vel συνέβησαντες, prout legitur cap. 86.
Justinus: pactique inter se sunt; ut,
— cujus equus inter solis ortum hin-
nitum primus edidisset, si rex esset.
In his convenisse Ctesiae videtur cum
Herodoto: forsan ex Hellanico, mul-
tum diversa traduntur in Scholiis ad
Æschyli Pers. v. 776. VALCKE. — De
usu verbi βουλίειν apud Nostrum vide
notata ad I. 73, 19. Videnturque hic
ex scholio libri nonnulli ἰβουλίσαντες
posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἰβουλίσαντες τοῖσι] Hoc utilius
et genio linguæ congruentius in constitu-
tione de regno, sicuti et paulo superius.
Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur
autem matutinum legisse tempus, quod
solem orientem Persæ venerarentur.
Εἶναι γὰρ αὐτοῖς ὅραν τὰς τοῦ ἡλίου ἀνα-
τολὰς περιπατοῦν ἰκέσθαι ἡμῖν, in Proco-
pii Bell. Pers. I. cap. 5. Wess.

CAP. LXXXV. 8. Εἰ — ἐν τούτῳ
τοῖσι] Sententiam expressit Zonaras p.
129. A. Θάρρη, ᾧ δίδονται, ἴθι, ὡς σὶ
ἵσται ἡ βασιλεία. Apud Justinum, Da-
rio de regno sollicito equi custos ait, si
ea res victoriam moraretur, nihil nego-
tii superesse. Ad Herodoti formam
loquendi, si ἐν τούτῳ τοῖσι ἵσται ἡ βασιλεία
εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eu-
rip. Iphig. Taur. 1057. τὰρ ἐν ἡμῖν
ἵσται, ἢ καλῶς ἴχῃ, ἢ μὴδὲν εἶναι. He-
rod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχῃ
ἵσται, ἢ καταδουλώσει Ἀθήνας, ἢ ἰλιθ.
Paulo plenius Andocides de Myst. p.

6, 18. ὅπως ἐν ταῖς αἰῶσι βούλονται Ἀθηναίων φάσαι τῶν ἀνδρῶν τοῦτων εἶναι, ὅτινα δὲ μὴ βούλονται λίγων ὄντι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὅρμῃ δ' ἵσται, πόσιον χρεὶ τοῦτον ἰσχυροῦς ἢ μηδὲν ἄξιον εἶναι. VALCK.

12. αἶρεν μυχχαῖσθαι καὶ μὴ, etc.] Summum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ Πέρας ἔργου, οὐδ' ἀμβελῆς. Sicuti ὡς — ἐργὸν ἡμῖν ἵσται ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἵσ' ἀγῶν, aut παῖσιον ἐ ἀγῶν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

18. ἰγχερίμπτων πῇ θηλίῃ] Arch. ἰγχερίμπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. (ubi vide notata ad l. 7.) Portus πῇ θηλίῃ habet in Ἐγχερίμπτων ex conjectura, sed bona: nam θηλίην amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. (pag. 414, 46. ed. Bas.) aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἀμ' ἡμέρη δὲ διαφωσκύουσι ἐξ] Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: τῷ θιν δὲ τῶν ἱστών παραγινομένην: dare quoque debuerat τῶν ἐξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpto praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. d. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρας ἰδὼν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἱστών: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἰδόμενον: dederat forte καὶ τῶν ἐξ. (At similiter Noster quoque c. 84, 3. ἢν ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἱστών, etc.) In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. ἀμ' ἡμέρη δὲ διαφωσκύουσι. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκύουσι, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἡως ὑπέφαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum diluculetur: vid. Gellius Noct. Att. II. 29. p. 200. 201.

VOL. III.

S s

ibique Jo. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam diluculetur: ἔσθρου βασις: tempus memorat Plato ἀπ' ἔσθρου μίχρει πλεονεξία, Leg. XII. p. 951. d. VALCK.

Ibid. ἀμ' ἡμέρη δὲ διαφωσκύουσι] Sic ἀμ' ἡμέρη διαφωσκύουσι lib. IX. 44. et ἡλιος ὑποφωσκύουσι doctus Jobi interpretes c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφωσκύουσι, aut πῇ ὑποφωσκύουσι Matth. c. xxviii. 1. nec concordii ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. (l. 2.) παρήϊται ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. ἥσαν ἐπ' ἵππων IX. 43., Sophocl. Œdip. Col. 305. Ἀλκμαίης ἐπὶ πάλῃ βαβύῳα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poëtae per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

7. ἰταλίσαι μιν] Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, (eum inaugurarunt,) debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὴν ἀρχηγὴν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων ἐταλίσαι Th. Beza recte accepit. Statim, e MSS. quae exsulant ὡς βασιλῆα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnitas certe principum προσκύουσι accessione illa non egebat. At vide Polyæn. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. ἔχου αὐτὴν κρύφας] Recte cepit Zonaras, cui dicitur CEbares τὴν χυῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύφας ἔχου ponitur pro κρύπτειν, vel ἔκρυψεν, in Euripidis Danaë v. 40. Hec. v. 1012. πῖπλον ἵνδης ἢ κρύφας ἔχου; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. v. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θιοὶ βίη ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχον ἀπεκρύψαντα ὑπὸ τὴν φάμνον. X. pag. 832. ὁμοῦ πῇ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχον αὐτόν. Sed in his tamen ἔχου suam quoque

vim exserit; in multis hujus generis non item, de quibus ad Phoen. v. 712. VALCK.—De præterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 6. De scriptura ἔχου, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. S.

7. *Φριμάζεσθαι τι καὶ χειμαρύνειν*] Eadem verba retinuit Zonaras. *Φριμάζεσθαι* hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per *φρυάζεσθαι*, quod usitatus erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1. *Δαριῖος* *τι δὴ ἰ' Τετάρσιος*, etc.] Cl. Abreschius *Δαριῖος* *γι* δὴ, Darius quidem certe. Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, Diodoro lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit Genes. c. xvi, 11, 12.; cujus illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui juris, *ἀδούλωτοι*. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate Tom. XVII. p. 829. Historiæ Catholicæ Ed. Belg. (T. XVI. ed. Germ. §. 334.) WESS.

7. *Γάμου* *τι τοῦ πρώτου ἰγάμου Πέρσης*, etc.] Quatuor hic memorat uxores Darii; duas, præter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit Justino I. 10. Principio regni Cyri Regis filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatus, quam in familiam Cyri reversum videretur. De duabus unius tantum meminit Atossæ; cujus, præ ceteris uxoribus, altera etiam Cyri filia, mulieris in aula Darii potentissimæ, præcipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat Herodotus, et VII. c. 3. ἡ *Ἀτossa*, inquit, ἔχει τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat Atossa. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad Imperium Darius, ex

filia Gobryæ tres suscepisse filios; Rex factus Persarum, ex Atossa quatuor. Hoc loco motus Schol. ad Æschyli Pers. 719., *Ἡρόδοτος*, ait, *ὅτι φησὶ Δαριῶν παῖδας ἶναι*: addens, *Ἕλληνας δὲ ἰδ.* Atqui totidem ille apud Herod. reperire potuisset, quin imo XII, in transcursu plerosque memoratos, Darii filios. Præter pellices, sex habuit Darius uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; præterquam ex Otanis filia Phædyma, quæ Magi fraudem patefecerat. Ex Gobryæ filia tres suscepit filios Darius: natu maximus fuit *Ἀρταβαζάνης*, (VII. 2.) memoratur et *Ἀριαβίγνης*, VII. 97. Tertiū nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quæ si justa suspicio, fuerit is *Ἀρσαμίνης*: et certe Plutarcho aliisque filius ex uxore Darii prima vocatur *Ἀριαμίνης*. vid. ad Justinum notata II. 10. Ex Atossa Cyri filia, præter Xerxen Darii successorem, nati fuerunt *Μασίστης*, *Ἀχαιμίνης*, et, fratribus minus nobilitatus, *Τετάρσιος*. vid. Herod. VII. 82. 97. et 64. Ex Artystone, altera Cyri filia, quam virginem duxit uxorem, (Atossam jam ante habuerant frater Cambysis, et Magus Smerdis:) *Ἀρσάμης* et *Γωβρύνης*, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus *Ἀρταμάρδης*, VII. 78. Tandem VII. 234. ex Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur *Ἀβροκόμης* et *Τιρεάνθης*. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, præter Phædymæ nomen, sola sunt planissime Græca. Addigit illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Jac. Palmerius velit in Exercit. pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Græca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam,

prout Isocrati dicitur pag. 69. D. sed in Darii filiorum nominibus flexus Græcos mirabar ut inexpectatos. VALCK.— Quod. I. 8. *ἰγάμει Πίρρησι* scribitur, in *Πίρρησι* malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. *πρώτους* pendere, nuptias quæ Persis primæ, i. e. nobilissimæ erant. S.

14. *δυνάμεις τι πάντα οἱ ἰσχυρίαντο*] Apostoli ad Ephea. III. 16. *δυνάμει κραταιῶσθαι*, et Aristidis T. I. pag. 326. *δυνάμει ἰσχυρίσασθαι μετὰ κουφότητος*, cum his composuit Abreschius. Ego vero (paullo post) meis ex libris atque Aldo *τύπον ποιησάμενος λίθινον* malui, opinatus aliorum *λίθινον* ex scripturæ esse compendio. Belle *χρυσίους τύπους*, *τύπους λιθινολήτους*, et *χρυσίον ξόανον τύπου* Euripidis et aliorum novi, *τύπον λίθινον* nequaquam. De Darii equo jucunde Oppianus, Cyneget. I. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, Gheshtasp, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. Wess.

CAP. LXXXIX. 1. *ἀρχὰς κατιστήσαντο ἡσσαι*] In sequentibus viginti recensentur istæ satrapiae, quæque singulis subjectæ fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis præfectis Ciliciæ atque Indiæ. Videant homines eruditi, quo pacto hæc Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c. *Δαρείος βασιλεύς οὐκ ἦν υἱός, παιδείᾳ τι οὐ διακερυφώσῃ τετρακμήρους· ἰλδὸν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἰβόρους, διέμισε ἰστὰ μίση τιμήρους*: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex conjurationis

sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 392. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui pæne nemini se credebat, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, *ὃς οὐκ ἀδελφεῖς πιστεύσας, οὐδ' ὅτ' αὐτοῦ στραφίσι, κωνωνῆς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τι καὶ εὐνούχου χρυσίως, δίδυμὶ τι μίση μίζῳ ἴασσα Σικελίας πάσης ἰστὰ, καὶ πιστοῖς ἰχθήσατο ταῖς κωνωνῆς, καὶ οὐκ ἰσπεδμήνους οὔτε αὐτῇ οὔτε ἀλλήλοις*. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, annotatione parum extricat H. Steph. recte per Medum et Eunuchum eundem intelligens; in cujus nomine quantum fuerit variatum, docuit Jac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio *Κόρου παιδείᾳ* fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palæstra, oderat Plato. VALCK.— Fortasse imperii Persici distributionem, quæ posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quæ a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[*ὅ. καὶ ὑπερβαίνειν τοὺς περσιχίας, ἄλλαι· ἄλλα ἴθινα τὰ ἰσαστίην ἵκων*.] Prosus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista Gallicus Interpres accepit, sic convertens: “et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre.” Cujus tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in Ideen, etc. T. I. p. 186. S.

8. *Βαβυλώνιον σταθμὸν τέλαντον*] Rofingitur *τάλαντον* a docto viro. Contra lib. I. 51. *τὰ δὲ ἄλλα — σταθμὸν διτάλαντα*; et *ἴλαυνται σταθμὸν τέλαντα διτάλαντα*; et *ἴλαυνται σταθμὸν τέλαντα διτάλαντα*. Elianus Var. Hist. X. 17. *Θιμιστοκλῆς τρεῖς τέλαντα ἔχει τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν*. Atque ita solent Græci La-

tinique, docente summo viro Jo. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Jam sive *Εὐβοικὴν* seu *Εὐβοϊκὴν* probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Majoris momenti minæ sunt septuaginta Euboicæ in talento Babylonio: aliter Ælianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad. Inscription. T. VI. pag. 355. *ἰσθμενικὰ καὶ δύο μίνας* Herodoto operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedæ veteres, conspiratque Pollux IX. 86., minis septuaginta talentum Babylonium æquiparans: dubiæ præterea fidei Æliani locus est, et acriter oppugnatus a Willebrodo Snellio de Re Nummar. pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. Panelium de Cistophoris pag. 110. etc. Wess.—Reizius, inter *Εὐβοϊκὰς* et *ἰσθμενικὰς* stellula interposita indicans nonnihil ibi omissum se judicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, hæc posuit: Babylonium talentum LXXVIII. minarum Euboicarum: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. S.

14. *Δαρείος μὲν ἦν κάπηλος*] Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intertextus causæ, Dionis Chrysostomi, Libanii, Juliani, Themistii, quorum loca Spanhem. ad Juliani Or. I. p. 9. et Davisius in Maximi Tyr. Diss. IV. p. 508. attestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a Dario primum descripto et instituto, hic et a Polyæno VII. 10, 3. traditum, censi posset; siquidem Magi *Ἀσιλῆης ἐννεαετίας καὶ φέρου* in triennium Persis tribuerint c.

67. hujus Musæ. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore (altero loco. c. 67. illud,) quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus Herm. Venema Dissert. ad Danielis Vaticanis p. 161. animadvertit. De Strabone lib. XV. p. 1068. (pag. 735. ed. Cas.) tributorum (*τοῦ φόρου*) in Persis primordia Artaxerxi Longimano asserente, consulto taceo. Wess.

15. *διοτίης. Κῆρος δὲ πατήρ*] Adtigat postrema Wess. ad Diodori T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam Eustathius, Homerea tractans de Rege dicta, *πατὴρ δ' ὡς ἦπαιος ἦν*, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: *Κῆρος δὲ πατήρ, — δτι ἦπαιος, καὶ ἀγαθὰ φρονι ἱμνηκῆσαντο*: quæ lectionem adfirmant, a Gronovio non absurde mutata. Præstantem bellica virtute virum, Philopemenem, Messenii vere nuncupabant *αἰὶον τι ἢ πατὴρ τοῦ Ἑλληνικοῦ πατρίδα*, apud Pausan. VIII. pag. 704. Herodoti meminit agens de Rege Dion Chrysa. p. 5. c. etc. opponens *πατὴρ* et *διοτίης*, quæ appellatio Græcis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et *τὸν κάπηλον* Darium: vid. Jo. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque *κάπηλος* osor acerrimus, longe judicabat aliter Plato Epist. VII. p. 332, 2. *Πυξὶ παράδωγμα, εἶναι χρὴ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλῆα τὸν ἀγαθὸν γίγνεται*: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

17. *δτι ἦπαιος τι*] Erat elucubrans in animo Homericum, ex Odyssea, *πατὴρ δ' ὡς ἦπαιος ἦν*, quo nihil in laudem præclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobæum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit complura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum *ἀγαθὰ φρονι ἱμνηκῆσαντο* Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aurea. Suavius

multo et ad sententiam gravius ἀγαθά
ἐφ' πάντα, quomodo Ald. et plures.
WESS.

CAP. XC. 2. Μελίαν] Arch. optime
et mox (l. 9.) Μαριανδυνῶν. Sic veteres
nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos
l. 173., hos l. 28. VII. 72. Reduxi
quoque (l. 6.) Λαοσίαν nomen, quoniam
ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalen-
sibus, qui eadem septima Musa Καθηλίς,
nulla hæsitatio; incolis quippe regionis
Cabaliæ apud Plinium, seu Καβαλίδος,
in Stephano Byz. ex Strabone cum l.
Holstenii observatis. Qui vero (l. 6.)
Hygennenses, Autenenses, Augenen-
ses, talis enim in schedis discordia, frus-
trata quæsi opera. Placuerat Lyc-
oniæ regio Obigene, cui fidere non libet.
Ecce tamen Plinii Hist. Nat. V. 32.
verba: Attingit Galatia et Pamphylia
Cabaliā et Milyas. — Item Lyc-
oniæ partem Obigenen. Valckenarii ele-
gans hariolatio considerata est. WESS.

6. Καβαλίαν καὶ Ἑγγινίαν] Con-
jecturam ponam, quam ante aliquot annos
cum Wesseliagio communicavi, quæque
etiam nunc videtur probabilis. Quan-
doquidem Ἑγγινίς, sive Ἑτρινίς, quos
hic in suo Codice Stephanus invenisse
videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor,
litteras ΚΑΙΤΤΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΛΕΤΜΕ-
ΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum
antiquitus fuisse: Λαοσίαν τῶν (hoc fa-
cile potuit elidi:) καὶ Καβαλίαν καλε-
µένων. Fundus conjecturæ locus est
Herodoti, Xerxis copias recensentis lib.
VII. cap. 77. Καβαλίς δὲ οἱ Μήονες, Λα-
σόνια δὲ καλεῖσθαι. Sed et hæc et quæ
sequuntur Geographica præstiterit in-
tacta viro summo reliquisse. VALCK.

14. ἐς τὴν φερούσαν ἵππων] Omnia
videntur plana. Laurentii, in ea Cili-
ciæ regione, quæ equos producebat, re-
spondent Arch. et Vind. Cilicia fuit
optimorum equorum alitrix, ut vicina
Cappadocia, φερούσα ἵππων potare po-

test τὰς φοράδας, sicuti Gregor. Nazian-
zenus et Basilus M. adpellant. Tunc
ἐπὶ Κιλικίης χάρις præstaret; quod ego
in re dubia adfirmare non sustineo.
WESS.—Mihi haud dubie vitiosa scrip-
tura φερούσαν videtur, commodissima
autem et unice vera φερούσαν, quam
a Viro præstantissimo sollicitatam nol-
lem. S.

CAP. XCI. 2. ἐπ' οὐρανῷ] Docte hanc
scripturam defendit Th. Pinedo ad Περ-
ιδιον Stephani, et participium impersonale
ἀεζάµινον Georg. Raphaelius verbis Lu-
cæ Evang. cap. xxiv. 47. WESS.—
Istud participium ἀεζάµινον contulit
Larcher cum δίων, ἔξω, παρὼν, ἰδοχόµε-
νοι: quorum tamen non prorsus eadem
ratio est. S.

9. ἐκκοσµίατο] Mutari non debuerat.
Sic lib. I. 100. et IX. 30. ἐπὶ τοῖς τῶν
πλῆθους ἐκκοσµίατο, pro quo κατὰ ἴδιον
ἐκκοσµηµέναι ἦσαν VII. 212., fortasse ex
scholio. Ἐκκοσµίατο est in Arriani In-
diciis pag. 321. Præoptavi quoque προσ-
ήν ob Ionicam speciem et verbi in
Musiis frequentiam. De pecuniæ pro-
ventu ex Mæridis lacu, II. 149. Ce-
tera Gronovius optime expedit. WESS.

11. ἐν ἰγνίτῳ ἐκ τῶν ἰχθύων] In alio
scriptore viderentur ista lectoris emble-
ma: in Herodoto caute versandum est:
vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. ἐπὶ
ἐκ τῆς λίµνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινεµένῃ
πρόσδοον ἰδων (Rex Ægypti, atque Æ-
gyptiorum ad exemplum Persæ:) τῇ
γυναικὶ πρὸς µύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλω-
πισµέν: hinc ratio liquet exceptionis hoc
in loco. VALCK.

16. Σανταγύδαι] Gentem non novi:
nomen ita exaratum ex MSS. placuit;
nam Med. et Arch. una in littera aber-
rarunt. Aparytas frustra quærendo ves-
tigavi. Gandarii et Dadicæ recurrunt
VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παρικαίαν] Ad eum
modum Steph. in Παρικάνη, et alii, cum

Nostro VII. 86. Sunt autem hi Paricanii ab illis diversi, qui Æthiopibus junguntur, cap. 94. Orthocorybantii (ibid.) an Orthocorybantes rectius pingantur decernere haud valeo. Παρίκται, (l. 6.) si Is. Vossii non fallit conjectura, Παρίκται erunt. Eum vide ad Melam III. 5. Wess. — De Caspiis conf. mox ad cap. 93, 9. notanda. De Paricanii facile equidem Rennello, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus*, pag. 270. Παρικανταί h. l. corrigenti, collato Nostro I. 101., Stephano Byz. in Παρίκταια, aliaque auctoribus a Cellario Geogr. Ant. T. II. p. 808. citatis. Dissentit quidem Larcher in Indice Geogr. ad Herod. p. 419. S.

9. μέγχι Αἰγλῶν] Steph. Byz. Ἀγγλῶν, Ἰνδοί Μελιόν: quam nationem eandem atque Æglorum suspicabatur Luc. Holstenius, et ante eum Ortelius. ΑΙΓΔΩΝ, quomodo Valla et Arch., et ΑΙΓΔΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αἰγύων in hac vicinia gentem, quæ Αγγίων et Αίγυος Arch. Eadem Αιβύος, et Bactris contermina, cap. 86. ejusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat, ἰσχυρίων consultum est. Wess.

CAP. XCIII. 3. Σαγαργίων καὶ Σαργαγίων, etc.] Sagartii memorantur a Steph. Byz., Ptolemæo et Nostro I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. Sarangæ, Σαράγγαι, Σαργαγίων, [VII. 67., unde Σαργαγγίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀσηνίων, Θηβαίων, locum Ἀσηνίων, Θηβίων, invaserunt. De Mycis (l. 5.) nulla deinceps hæsitatione; adstipulantur Holstenio et Berkelio, titulum nationis Ethnicographi præscripto instaurantibus, schedæ veteres et VII. 68. Wess.

[9. Κάσπιοι. Caspii, ad Caspium puta mare habitantes, supra nominati

sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII. 86, 5. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At expectare debebamus, adjecta quadam nota hos, quos Indorum vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse Herodotum ab alteris illis Caspiis. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur Caspiorum in illo terræ tractu mentio, ex conjectura corrigere scripturam et h. l. et VII. 86, 5. tentarunt. Et Reisius quidem Κάσσιον corrigens, Stephani Byz. auctoritatem (ut ipse in Præf. ad suum Herodotum, p. XVII. docet) secutus est, qui ex Herodoti libro tertio Κάσσιον urbem Parthorum memorat, Indie finitimam. Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius hæc fuisse videri debebat. "Una dubitatio est: (inquit idem Reisius) quod Herodotus non urbis hic meminit, sed gentis; et, quum Stephanus dicat etiam gentem Κάσσιον nominari, alium is ejus rei testem laudat, non eundem Herodotum." Itaque "suscipiam fortasse quam par erat se fecisse, Κάσσιον corrigentem," ipse vir doctus proficitur: pro cuius quidem causæ hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in Epitome Stephani, quæ sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) nonnihil turbatum esse; ab ipso Stephano nomen Κάσσιον non minus ex Herodoto, quam ex Diodorsio, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque Rennell, in *Geographical System of Herodotus*, pag. 302. (laudatus hoc nomine a Larchero in *Tabula Geogr. ad Herod. pag. 99 seq.*) quoniam cum Scis jungitur hic populus, Κάσσιον corrigendum

censet, ejus regionis incolas intelligens quæ *Καρία χώρα* apud Ptolemæum Geogr. lib. VI. cap. 15. nominatur. Cæterum non opus est ut moneam, quum in hac parte Historiarum Herodoti, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, præter Larcheri Indicem Geographicum, cum fructu consuli posse idem laudatissimum Rennelli opus, e quo multa passim Larcherus (tam in Notis ad Herodotum, quam Tomo VIII. quo Index Geographicus continetur) excerpait, nobis quidem, ne nimium augeatur hujus operis moles, prætermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. *Παρικανίαι δὲ καὶ Αἰθιοῦς οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ*] Alios Paricanos, cap. 92, 4. memoratos, videri Paracenos esse, supra monuimus. Paricani, qui hic cum Æthiopibus Asiaticis componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum Utiis et Mycis, quos Erythræi maris accolae fuisse ex superiori, cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terræ tractu sedes habuisse probabile est. Larcherus in Not. ad h. l. Æthiopus Asiaticos affirmat Colchos esse, prorsus contra Herodoti usum mentemque, qui Colchos suo semper nomine nominat, (ut II. 104. et III. 97, 14.) eosque ne coloniam quidem Æthiopum, sed Ægyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 14.) Colchis tributum nomine nihil fuisse imperatum, sed de donis quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus Paricanos, qui hic nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. Steph. Byz. in *Παρίκανη*, Plin. Hist. Nat. VI. xvi. 18. et Pomp. Melam, I. 2. ibi ab Holstenio citatum. S.]

3. *Μαρινῶες*, etc.] Adsolent ad hoc vocabulum et ad Saspīres, tanquam ad

scopulum offendere scribæ. Vide lib. I. cap. 189. et 110. *Μαρινῶες* Ask. et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. *Μαρινῶες*, gentili dialecto, turres; quæ quoniam incolebant, inde nomen in Diodori lib. XIV. 30. *Μαρινῶες* ex Is. Vossii ad Melam, lib. I. c. 2. correctione *Μαρί*. Certe *Μαρί* apud Stephanum Mossynæcorum perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione MSS. distant. Wess.

[9. *πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους*] Ad omnes ceteros vertit Gronov. incarta sententia; cujus versionem tenuit Wess. Idem vero Gronov. in Notis, per cæteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, præ reliquis omnibus. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 1. Nescio an eandem sententiam in animo Valla habuerit, super cæteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam Larcherus: "Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble." S.]

CAP. XCV. [2. *γίνεται τιστράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰκοσιχίλια τέτταρα*] Id est, 9540 talenta, nempe Euboica: qui numerus quum minime congruat cum his quæ proxime sequuntur; si modo justus est numerus 14560, quo paullo post universæ tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis Arch. scriptura, *ἑξάκοντα καὶ ἑκατόντα καὶ εἰκοσιχίλια* exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cujusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 talenta ramentorum auri, pro ratione tredecupla, quam ipse Scriptor indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880

talentorum, quo pacto collegerit Noëter, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quæ, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 10. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adjeceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adjeceris 240 fere talenta, quæ ex Mœride lacu (cap. 91, 9. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem hujus cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quæ complendæ summæ 14560 desunt, ad reliquam summam adjectam esse tamquam pretium frumenti, ab Ægyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 12 seqq. De verbo *γίνεσθαι*, quod in locum vulgati olim *ἵσθαι* substitui, dictum in Var. Lect. (ed. S.) ubi simul monui, videri istud ex *ἵη* corruptum. Similiter Benedictus in Act. Sem. Phil. Lips. haud incommode *ἵη δ'* legendum corrigit, quo significetur (coll. I. 8.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

3. *τρισηκιδικαστάσιον*] Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut majore ejus abundantia. Quæ hic *τρισηκιδικαστίας*, ea ætate Platonis in Hipparch. p. 231. n. duodecupla sive *δυοδικοκαστάσιος*. Menandri Comici ævo decupla, *δικοκαστάσιος*, ap. Polluc. IX. 76. Adtiguit hanc rem Car. Arbutnotius Tabul. Antiq. Numm. c. 6. Est quoque in comparatione talenti Babylonici et Euboici, et utriusque inter se justa proportionem, anceps disputatio et difficilis, jam olim ab egregio viro Guil. Budæo de Asse

lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a Cl. de la Barre Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 355. docte iterata. Wess.

[8. *τὸ δ' ἵπαι τοῦτον ἴλασθαι ἀπὸν*] Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, omittere se minorem numerum unitatum, qui huic summæ deest ad veram summam complendam. S.]

CAP. XCVII. 4. *δῶρα δὲ ἀγίον*] Futile *ἀγίον* superstitiøsæ Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium præstinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque *ἀγίον* et *ἀπαγίον* in hac tributi descriptione deponantur. Sequentia exscripsit Eustath. ad Odyss. p. 1386, 8. (Od. p. 13, 14. ed. Bas.) Wess.

8. *σπίρματι μὴν χρίοντα*] Paucis, ut solet *ἰ πάνυ*, lectionis vulgatæ monstravit absurditatem in Dissert. Herod. p. 174, et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam, c. 38. qua solebant, *τοὺς πατέρας ἀποθήκευτας κατακτείνεσθαι*, pro *σπίρματι* docte corrigens *ἱερματι*. Cogitanti mihi H sæpius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem *σίματι* (id est *τάφῳ*) *μὴν χρίοντα τῷ ἀντῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοί, εἰρήματα δὲ ἱερματι καταάγια*. Potuit utraque domus simul comode memorari. Vid. Diodor. T. I. p. 60, v. 69. (lib. I. c. 51.) Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimæ variarum gentium recensentur consuetudines Nicolao Damasceno Stobæi, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque: quo scilicet hi Indi atque Æthiopes, secundum Herodotum, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et *ἱερματι* dici possent *Γεργιάζοντι*, vid. erudita collectanea Th. Gatakeri ad M.

Antonin. IV. 21. et Jac. Tollius ad Longin. III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa Massagetarum ap. Herod. lib. I. c. ult. atque hinc Anonymo memorata, cujus dissertationibus inter Pythagoreorum reliquias locum non dederim, p. 713. *Μασσαγίται τὰς γυναικας (non quosvis:) κατακλύσαντες πατίσθαι, καὶ τὰς ἀλλοτρίους δοκῶ ἔμειν ἐν ταῖς εἰσὶν τοῖς ἀνδράσι,* in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. Herod. III. 99. VALCK.

Ibid. *σπίρματι μὲν χρίσονται* — *οἱ Καλατῖται*] Superius c. 38. *Καλατῖται*, veriore titulo. Quod autem hic de semine, *σπίρματι*, quo eodem Æthiopes et Indi Calatiæ utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos *τοὺς γυναικας κατακλύειν*, parentes suos vorare. Idem hi Æthiopes, uti verba requirunt, si facitarent, *σπίρματι* insinuatata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda, quam *ἔργματι μὲν χρ.* eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiæ, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. *Ἐργματα καλὰ* sunt in Perictionæ fragmento ap. Stobæum, p. 487. Euripides Orest. v. 160. *ὦ μίλιος, ἔχθιστον θύοισιν ἔργματων.* Wess.—Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, hæc doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν *Λιθιοῖσι* γηγόμενον *σπίρμα* memoratur Athenæo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in *Ὀρίδῃ*: intelligiturque sive *oryza*, sive *milli* quoddam genus. Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, Voyage en Egypte, p. 75. aliosque Itineratores. S.

12. *διηκοσίας φάλαγγας ἰβένου*] Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie ejus (ebeni) *centenas* phalangas tertio quoque anno pensitasse

Æthiopes; quibus, nisi memorie ludi-
brium debuerit, longe minorem phalan-
garum se numerum invenisse, declarat.
Idem lib. VIII. 3. quæ Juba cornua
appellat, Herodotus tanto antiquior, et
consuetudo melius, *dentēs*. Conf. ad
Diodor. II. 19. Wess.

14. *ἰτάξαντο ἐς τὴν Ἀργίην*] Sic ex
Scriptis, Colchi ipsi (se) ad donationem
ordinarunt. Fert ita mos in ultronea
tributi et donorum collatione. Ipse
post pauca, *οὗτοι δὲ ἄνθρωποι τὰ ἰτάξαντο*: et
c. 15. *καὶ φέρον τι ἰτάξαντο*. Rursus
lib. IV. 35. *ἀντὶ τοῦ ἀνυπόκειν τὸν ἰτά-
ξαντο φέρον*: tum c. 165. ejusdem Mel-
pomene. Wess.

16. *τοῦ Καυκάσιος*] Agnoscit Steph.
Byz. Alioqui *Καύκασος* mons ille aut
Καυκάσιος, lib. I. 203. Quod ex Aldo
venerat *ἐς ἡμῶν*, pro *ἐς ἡμῶν*, id bene lib.
I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H.
Steph., hic prætervidit. *ἐς ἡμῶν* genius
sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125.
V. 45. etc. Wess.

20. *παρεῖξ τοῦ φέρου*] Arabes *ἀτιλίς*
sive a tributo erant immunes, cap. 91.
Par et memoratarum paullo ante na-
tionum conditio. Dona ferebant ultro,
nullum tributum. Consequens est, ut
παρεῖξ τοῦ φέρου eas non spectet, sed de-
scriptum aliis et imperatum tributum.
Geminum dabit c. 117. Wess.

CAP. XCVIII. 2. *καμίζουσι*, cui in
Med. et sequacibus locus negatur, ex-
sulare potest, Gronovio probe admo-
nente: satis autem est *ταῦθ' ἐκτίθενται*.
Wess.—Quo pacto, salva orationis
structura, abesse verbum *καμίζουσι* h.
l. possit, non video equidem. S.

10. *ἐκ πλείων καλαμῶν ὀρμυόμενοι*] Dispicuit semper ultimum vocabulum:
nam quid? insiliebant-ne ex navigiis
Indi in pisces magno impetu, ut mani-
bus deprehensos raperent? Id dicendum,
si vulgato vigor adsit. Conjeciebam
ὀρμυόμενοι. Apud Hesych. *ὀρμυόμενος*

est ἄλιον, hamo pisces captans, formatus utique ex ἡμιόνῳ. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ἡμιώμινον, ex ἡμιόνῳ, sive linea hamoque, unde ἡμιώμινον. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato Abreschius ad Thucyd. p. 297. Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor. II. 17. Wess.—*ἰν πλ. καλ. ἡμιώμινον* commodè habere videtur, nil aliud significans, nisi navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De Indica arundine, cujus singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut Plinius ait) præstant, conferri Theophrastus potest, Hist. Plant. IV. 12. Strabo lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior Ctesias, Indic. c. 6. qui tantam ejus crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnæ vix complecti possint; cujus verba ad Plin. XVI. xxxv. 65. adposuit Harduin. S.

12. *ἰσθῆνα φλοῖνην*] Ex libro (Latine reddidit) vir Cl. spreto Salmasiano ex *phleo*, quod verius multo. Atticis *φλοῖνη*, Ionibus *φλοῦς*, herba palustris, scirpi instar, auctore Polluce X. 178. *Ἐσθῆς φλοῖνη*, scirpea sive ex *phleo*, etiam Pausan. lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad Solin. p. 702. et Bod. a Stapel in Theophr. lib. IV. (c. xi.) Hist. Plant. p. 463. Articulum *η*, ultima præcedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quæ crebra omissionum caussa. Wess.—Herodoti hunc locum respexit Niebuhr, Itinerar. T. II. p. 70. ubi vid. Tab. æn. xii. fig. C. S.

CAR. XCIX. 2. *Πανδαῖος*] Broukhusius aliique dudum viderunt, huc respexisse Tibullum IV. 1, 144. Impia nec sævis celebrans convivia mensis, Ultima vicinus Phœbo tenet arva Pa-

dæus. Gentis nomen, auctoritate Tibulli satis munitum, restituendum videtur Nicolao Damasc. ap. Stob. p. 105, 31. hinc in Excerptis N. Cragii et H. Valesii p. 514. similiter scriptum: *ἰν Πανδαλῖος Ἰνδικῇ ἰθνη οὐχ ὁ θύων, ἀλλ' ὁ συντάκτατος τῶν παρόντων καταρχήται τῶν ἰερῶν αἰνῶται ὃ αὐτὸν παρὰ θιῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης*. Corrigebam *ἰν Πανδαλῖος*: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit, quo minus solam a Diis virtutem, sive justitiam, expetendam esse censuerint. VALCK.

Ibid. *καλίστασι δὲ Πανδαῖω*] Hæsitat Cl. Salmasius an forsitan *Πανδαῖος* Pandæi sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi a Pandæa, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibullus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 145.

Impia nec sævis celebrans convivia mensis
Ultima vicinus Phœbo tenet arva Pandæus.
ubi Pandæus metri modulum depravabit. Quod et Cellarium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse conperior. *Νημαῖοισι* ex Steph. margine Herodoteum dictionis colore ostentare, norunt omnes. Unde accesserit, ignoro. Wess.—In vetere libro scripturam *νημαῖοισι* reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. *ἄκαρτός ἐστι μὴ μὲν νοστήειν*] Hic forte legendum suspicabatur Vir Clar. *μὴ μὴν*, vereor ut uspiam illud inveniat in talibus: *ἢ μὴν* in jurandis frequentat et Herod. Quod hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, sæpe sollicitavit, velut in his II. 179. *χρῆν ὁμώσαι, μὴ μὲν ἰκόντα ἰλθύν*: III. 66. *ἔκαρτος δὲ μὴ μὲν ἀποκτείναι Σμύρῃν*: V. 106. *σοὺς ἰσόμεναι μὴ μὲν πρότερον ἐκδύνασθαι*. Sana nunc videbuntur, quæ suis singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam voculam *μὴν* trajicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 1. *νεῖνουνι οὐδὲν ἱμψύχον*] Gentis Indicæ nomen præbet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. *Ἀρίστου τῶν ἱμψύχων οὐδὲν ἀποκαταίνουσιν τὰ δὲ κερμέα τῶν χρησθηρίων ἐν χειρὶ ἰλύτρως φολάττουσι.* Nic. Cragii, Conr. Gennerum sequuti, corrigunt errorem Henr. Vales. in Exc. Peiresc. p. 74. et τὰ κερμέα τῶν χρησθηρίων, (aliis dicta τῶν σπειῶν τὰ κερμέα,) recte interpretatur: conf. I. G. Grævius in Hesiodi *Ἔργ. κ.* Ἡμ. v. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum jam explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. (?) vid. Leopardus Em. XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. *χρησθηρίων* conf. Athen. V. 204. f. et quæ ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. 8.

[3. *αὐτῶσι ἴσται ὅσον κίγχαρος τὸ μέγεθος*, etc.] Vide supra c. 97, 8. ibique notata. S.]

CAP. CI. 3. *ἡ γοῆ — μέλαινα, κατὰ τὸ χροῖμα*] Aristoteles hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit Hist. Anim. III. 22. p. 82. et Generat. Animal. II. 2. p. 207. Causa Indorum Æthiopumque nigredinis Oniscritum et Theodecten sollicitos habuit ap. Strabonem XV. p. 1019. (pag. 695 seq. ed. Cas.) non infulse decernentem, in utero κατὰ στικματικὴν διόσει tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed hæc erudite Cl. Bern. Sigef. Albinus Dissert. de Colore Æthiop. p. 10. Wess. — Conf. *Soemmering*, vom Neger, p. 59. laudatum Heerenio in Ideen, etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. *κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν*] Copula (quæ olim ante τῶν inserta erat) nexum et seriem sermonis conturbabat. Scripsisse, Corn. de Pauw conjectura est, *κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, εἰ*, etc. habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt; nam Indos, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui Bactriorum moribus uteban-

tur. Atque hæc tolerari utcumque poterant, ni καὶ, fide MSS. bonam ejurasset copiam. *πρὸς ἄρκεσιν — κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, εἰ*, etc. versus *septomtrionem* — incolentes aliorum Indorum, qui etc. Tale IV. 7. *πρὸς βαρῆν — ἔτιμον τῶν ὑπεριόνων τῆς χώρας*, ad boream eorum qui superioris regionis incolæ sunt. Caspatyro (*Κασπάτυρος* Steph. Byz.) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. Wess. — Vide ibi notata. S.

[6. *ἰσημίη*. Desertum Cobi. Conf. Heeren Ideen über die Politik, etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

12. *εἰσι δὲ καὶ ἴδως ἰμοίεσται αὐτῶν*] Sequi si libuerit Arch. et Vind., *οὗτοι* ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. Similes nostris quantum ad formam designantur. Ut nunc est, *καὶ ἴδως αὐτῶσι*, etc. maluit Cl. Reiskius, cui Dio Chrysost. Nostri vestigia premens, Or. XXXV. p. 436. v. favet, *οὗτοι δὲ εἰσι ἑλκωτικὸν μύζοντι*. *εἰς ἄλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ἡμῖν*. Quæ Strabo XV. p. 1032. (p. 705. extr. et seq. ed. Cas.) et Arrianus Indic. c. 15. de formicis ex Nearcho et Megasthene referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere Arrianus, *ἀκούον ἀφηγίστα*, nec ipsas vidisse. Habet ex Busbequii Epist. IV. magnus Thuanus lib. XXIII. p. 461. animal, cui formicæ Indicæ nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabilendam hanc rem Nobil. Palmerius Exercit. in Græc. Auct. p. 16. aptissimum censuit. Wess. — De scriptura quam secuti sumus, videsis quæ in Var. Lech (ed. S.) monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cujus ingeniosam interpretationem ex Comitibus Velthemii conjectura Heeren loco cit. p. 392. refert) fuerint istæ bestię de vulpino genere; quæ ob vitæ quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen

etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie simillima formicis hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse Herodotum, debuisse certe, *vulpibus* similes esse illas bestias. Animal esse canis mediocris magnitudine, mordax et sævum, ex Busbequio Thuanus scribit. Nearchus apud Arrianum, vivum quidem animal se non vidiisse profitetur, pelles vero multas (*δεῖναι αὐτῶν πολλὰς*) in Macedonum castra adlata. S.

19. *δυνατότεραι πολλὰν*] Gronovio et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex *πολλὰν* inter et *πολλῶν* conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. *Ἀγνοοῦντες πολλὰν δουλοειρήνην ποιήσαι*, invitis membranis, *πολλὰν* ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Animal ex Herodoto doctissimi viri Conr. Gesnerus, Bochartus, Shaw atque alii illustrarunt. Wess.

CAP. CIII. 3. *κάμηλος ἐν τοῖς ὀπισθίοις*, etc.] Ælianus, quando de Nat. Anim. X. 3. 'Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις ἐπὶ τοῖς ἰχθυοειδέσιν, καὶ μὲντοι καὶ γόνατα εὐσώματα, τὰ δὲ ἄλλα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατὰ τὴν εὐρὴν ἐστρέφειν αὐτοῖς: dubites ἄλλα legerit, an αὐτοῖς: quæ sic non Herodoto tantum, sed etiam Æliano frequentius, quam aliis *ἔλλα*, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat Trillerus. Secundum Solonis tabulam, *ὡς ὁ ἄξων φησὶν*, Lucian. T. II. p. 358. obtruncare licebat Athenis: moechum, quem Plautus vocat (Bacchid. IV. 8, 77.) manifestarium, *ἔλλα ἐν ἔλλαις ἰχθυοειδέσιν*. Petit. in Legg. Att. p. 463. VALCK. — *ἄλλα* de genitalibus Noster usurpavit III. 87, 3. IV. 2, 4. De camelo consuluisse juvabit quæ ad Ælianus. X.

3. huc spectantia Schneiderus adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. *ὑπερτίλας, μίχρησιν ὁ ἀγοῆς διαλύσις*] Distinctionem vulgo post *ὑπερτίλας* nullam interponentes, juncta ista intellexerunt *ὑπερτίλας μίχρησιν ὁ*, etc. Quæ quum sic Vallæ convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum *ὑπερτίλας* rectius expressurus Gronovius, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil, non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a foro disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a Wesselingio, perparco in corrigendis Gronovii vel Vallæ Latinis, esse servatam, verum a Larchero etiam fideliter his verbis expressam, "ils l'ont à plomb sur la tête jusqu' à l'heure," etc. Satis vero adparet, *ὑπερτίλας* referri ad *Θερμότατος* ἢ *ἰσὶν ὁ ἥλιος*, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam cæli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. 'Τυρετίλλοντες' ἀνατίλλοντες, Hesychius. Rursus idem, consentiente Suida, 'Τυρετίλλων ὑπερτινατίλλων, ὑπερφαίνουσιν τὴν ἄλλαν ἀστρον. S.]

[9. *ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦ ἰσὶν βρέχωνται*] Intelligunt vulgo cum Vallæ, dicuntur illi tum in aqua se abluere; sive madefacere, ut Gronov. Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum Gallice dicimus "nager dans l'eau." Sane Latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum Græcum *ἵδωρ* est. S.]

13. *ἰσὶν ἰσὶ μᾶλλον*] Quod scriptus offert liber, *ἰσὶ μᾶλλον*, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. *ἰσὶ δὲ μᾶλλον ἰσὶν ἰσὶν ὁ θερμὸς*: etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I.

122. οὗδε γούνη πιεζόμενοι ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus causam infitiatum esse, cur Dionis Cass. lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἰσχυτέρων abeant in ἐπὶ μᾶλλον. Wess.

CAP. CV. 8. καὶ παραλύεσθαι ἰσχυρομένοις, οὐκ ἰμοῦ ἀμφοτέρους] Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. Cl. de Pauw, καὶ παραλύεσθαι, ἰσχυρομένοις καὶ ἰμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Majus est molimen docti viri in Miscell. Lipsiensibus, Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in Arch. et inducta. (Eandem delendam censuit Reisk. aut scribendum ἀπικνωτὶ καὶ παράλ. Possis tamen, ut saepe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.) Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum, sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares camelī erant σιμυφόρου, funales: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, attracti exsolvebantur, sed οὐκ ἰμοῦ ἀμφοτέρων nonambo pariter, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valent, cessabit fortasse difficultas. Certius est, δίδωαι μαλακὴν (quod l. 10. ex Med. adsciverat. Gron.) pugnare sermōis genio et ex schedarum macula venisse. Hemsterhusium fugere hoc ad Comici Plutum non potuit: cujus monito adjungenda Elaeeri observata Schediasm. Critic. p. 10. Præstat præterea ὅτι ἰδοὶ aut εἰ ἰδοὶ ex Aldo et alia. Sic c. 109. ὅτι καὶ πάντων Ἀρτέβου. Wess.—In istis, παραλύεσθαι ἰσχυρομένοις, etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inolino, quæ Wesselingio probabilior visa erat. Similiter ἰσχυρομένοις in τοῦ βραχίονος, V. 12, 10. et 19. et ἰσχυρομένοις τὰς οὐράς, III. 113, 5. At rursus alibi ἰσχυρομένοις dicit Noster eandem atque τοῦς ὀφθαλμοῦς, qui in agmine pone manent, qui segnius sequuntur, moratores, IV. 203, 18. quæ notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus Coray, in Larcheri Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: “Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s’ils n’étoient point tirés ensemble et à coté d’elles.” S.

10. ἰδιδόαι μαλακὴν ρίδιν] Virum Clar. notavit T. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. v. 488. ubi hæc Herodoti commodum admovit Grammaticus Aristophaneis, μαλακὴν δ’ ἰδιδόαι ρίδιν. Similia quædam collegere L. Küster. et in Schediasm. Crit. se longe doctiorum satis superbus censor Jac. Elsnerus. Quid hæc sibi velint non est obscurum; “femellas nempe camelorum desiderio pullorum, a quibus fuerant abstractæ, gradu currere concitatissimo, maribus sua quoque natura velociore.” Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus funariis: σιμυφόρου fuisse novimus ex cap. 102. ubi insidens femellæ habebat Indus σιμυφόρου ἰσχυρομένοις ἔρποντα παραλύων. VALCK.

15. ἐρυσσόμενοι] Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλας δὲ σπανιότερας ἐν τῇ χώρῃ. Flumina etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἄπλητος ἀπὸ τοῦ ἔσθαι, ὁ μὲν ἐρυσσόμενος· ὁ δὲ καταφοριόμενος ὑπὸ τοῦ σαρμῶν. ὁ δὲ — ἀρυσσόμενος. Hæc Is. Casaubonus, quæque participium ἐρυσσόμενος sequuntur, αἱ δ’ ἰσχυραὶ καὶ τῆς οἰκουμένης τὰ πάλαινα ἰσχυρα, adhibuit in Athen. VI. c. 4. (cap. 23. nostræ ed.) ad ista p. 233. n. ἐν ταῖς ἰσχυραῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποταμοῖς τὰ εὐχέλεια ψήγματα χρυσοῦ καταφύου: quæ, ni fallor, Posidonii verba, Eustathio etiam excitata ad Od. δ. p. 153, 42. Celtarum

15. ἐρυσσόμενοι] Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλας δὲ σπανιότερας ἐν τῇ χώρῃ. Flumina etiam erant aurifera: cap. 106. χρυσὸς ἄπλητος ἀπὸ τοῦ ἔσθαι, ὁ μὲν ἐρυσσόμενος· ὁ δὲ καταφοριόμενος ὑπὸ τοῦ σαρμῶν. ὁ δὲ — ἀρυσσόμενος. Hæc Is. Casaubonus, quæque participium ἐρυσσόμενος sequuntur, αἱ δ’ ἰσχυραὶ καὶ τῆς οἰκουμένης τὰ πάλαινα ἰσχυρα, adhibuit in Athen. VI. c. 4. (cap. 23. nostræ ed.) ad ista p. 233. n. ἐν ταῖς ἰσχυραῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποταμοῖς τὰ εὐχέλεια ψήγματα χρυσοῦ καταφύου: quæ, ni fallor, Posidonii verba, Eustathio etiam excitata ad Od. δ. p. 153, 42. Celtarum

quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem Posidonio sua hac de re debet Diodorus Siculus V. 27. ut pleraque, quæ de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem Diodori, præter ceteros, aperuit eruditio Wesselingii. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ] His respondent ista, Περὶ δ' αὖ μισσαμβρίης, initio capitis seq. S.]

11. ἱερὰ — προφίγοντα — ἀριστῇ τῷ ἀπὸ τῶν ἰσίων] Nihil verius. Idem ingenii remigio Pavius adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere Palmerii disputatio (Exerc. in Gr. Script. p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam præferens Plinii. Quæ Bellonius Observ. II. 6. Prosp. Alpinus de Plant. Ægypt. c. 18. et popularis meus Jo. Veslingius Observ. in Alpin. c. 18. ea disputanti adsentiant cum Bod. a Stapel ad Theophrast. Hist. Plant. lib. V. c. 9. p. 427. Wess.

CAP. CVII. 5. ὑπερίως] Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλιπῶς et οὐκ πόνῃ; hæc enim apud nostrum opponuntur τῇ ὑπερίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιβανωτὸν, κασσίνην, κιννάμωμον, λήδατον; sic ut dici potius debuisse videantur ταῦτα πάντα nacti οὐκ ὑπερίως, vel δυσπερίως; postremum præbet Cod. Arch. teste Galeo. VALCK.

4. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, ὑπερίως κτίοντα] Velle hæc videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et ejus colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quærebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo ὑπερίως de omnibus? Cl. de Pauw πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque sem-

per, excludere: verti debuisset, præter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius voculæ talis usus, præstabiliusque Arab. δυσπερίως, difficulter, censetur. Myrrha sine magna colligebatur ærumna, reliqua δυσπερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse præstat. Styracem autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo Plinius Hist. Nat. XII. 17. Serpentes habet Musa secunda, c. 75. et Diodorus III. 47. Wess.

CAP. CVIII. 7. ἀνηρά] Quæ cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνηρά, molesta. Muscæ, crabrones, pulices, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνηρά. ἀνηρὸν εἶναι αἱ μύαι. Lesnæ, viperæ, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt, ἀνηρά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. Arch. ἀνηρά, parum distans ab ἀνηρα. Corrigendum arbitror: ἴσα δὲ σχίτλια, καὶ ἄμικτα, ἐλγυρόγωνα. Non feræ tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, sæpe dicuntur ἄμικτα. Aristogiton, ὅφρις ἢ παρορπίς dictus Demostheni, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. Centauros, Σῆρας, Sophocles vocat ἄμικτον σερπέντα, Trach. v. 1111. Obponuntur ap. Herod. ἴσα ψυχῇ τι διὰ καὶ ἰσάδρια. VALCK.

Ibid. ἰ λαγῶς] Quæ de lepore tradit, ex Athen. IX. p. 400. r. et Eustath. in Hom. Iliad. μ'. p. 869, 16. et aliunde, hunc in modum videntur integranda: ἰ λαγὸς ὑπὸ πάντας θηροόοντας καὶ θηρίων καὶ ἑρῶδης καὶ ἀνθρώπων, οὕτω δὲ τι πολυγενὲς ἵσται· ἵπποισιν αἰσιν αἰσιν πάντων θηρίων καὶ τὸ μὲν βασὶ τῶν εἰκασίαν ἐν τῇ γαστρί, τὸ δὲ ψυλὸν, τὸ δὲ ἄρ- τος ἐν τῇσι μήτρησι πλάσσονται, τὸ δὲ ἵπποισιν αἰσιν. Mitto reliqua, quæ vulgata procul dubio sunt meliora. Formam

Ionianum λαγὸς dat Codex Arch. λαγωὺ legitur et alibi apud Nostrum. Λαγὸς, ἰ' ἰων, Phrynichus p. 78. Eustath. in Iliad. χ'. p. 1972, 47. H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 148, 149, 193. Postremum ἰσταναίρεται est ex Eustathio, qui illud explicat: ἰσταναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τιλιωτί-
 ροις νύμφαις σπαρακτικῶς συλλαμβάνεται. Herodotea comparans cum Plinianis Salmasius in Solin. p. 283. præferre videtur ἰσταναίρεται, quod Athenæi præbet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι Herodoteum est: lib. VI. c. 69. ad Demaratum mater: ἰσ — εἰ τῇ ὑπὲρ τοῦ ἀναίρεσθαι: id est συλλαμβάνεται. vid. Cl. Abresch ad lib. Catterii p. 66. Lepus vero, quæ super priores fœtus alium adhuc concipit, ἰσταναίρεται. Idem est paulo ante Ἐπικυύσκειται: adjecto τὴν formam prætuli mediam vulgatæ in Athenæo et Eust. ἰκυύσκειται. Memineram, bis apud Herodotum legi κυύσκειται, lib. II. c. 93. pisces ἰσταν ἰσταν οἰστρος κυύσκειται. IV. 30. ἰσταν πρὸς ἡ ὄρεν κυύσκειται τὰς ἰστρος: quin etiam ἰκυύσκειται apud Clementem Alex. reperiri Pædag. II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ἰχθυὺ πᾶσαι τὴν ὄρεν ἰ λαγός. — κυὶ δὲ κατὰ μήνη καὶ ἰκυύσκειται ὀχύνεται καὶ τίκτει τινοῦσα δὲ εὐδὲς ὀχύνεται ὅφ' οὗ ἂν τὴν λαγῶν, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἰσταν θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt Xenophon Cyneget. p. 572, 33. Aristoteles de Gen. Anim. IV. 5. Ælianus de Nat. An. II. 12. Ex Theone partim, ad Arati Phænomen. v. 338. sic reintegrari poterit cap. 34. Cataster. Eratosthenis: Λαγός ἰσταν ἰσταν καὶ κυύσκειται εὐ τοῖς διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν — μένει γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύων πλείονα, ἢ τὰ μὲν τίκτει, τὰ δ' ἰχθυὶν ἰσταν καὶ κυύσκειται. VALCK.

9. οὕτω δὲ τὴν πολυγονίαν ἰσταν] Præclare

MSS. nam insitidum εὐ vitiabatur sermonem. Πολύγονος Arch. relinquo. Opianus fin. Cyneget. III. Ἐξοχα γὰρ εὐδὲς φύλον ὅς' ἀπλῆτος ἰσταν αἰσταν Πολύγονος τολίθι, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικυύσκειται Athenæi et Eustath. nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam impense ἀναίρεται, rediturum lib. VI. 69. Possem hic Olearii lapsum ad Philostr. Icon. p. 772. et Steph. Monachii in Barnab. Epistol. p. 813. perstringere. Sed cui bono? Wess.

12. ἡ δὲ δὴ λαινα, etc.] Herodotea de Leæna, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt Antigonus Caryst. c. 25. et A. Gellius Noct. Att. XIII. 7. hic quidem, quam Plinius vocat, deliram fabulam refutans Homeri et Aristotelis auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset præcepit Sam. Bochartus P. I. Hieroz. lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leænam legimus in Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

18. ἰκυύσκειται καταγράφει] Blanditur ἰκυύσκειται tot codicibus protectum, ex quo Æschyl. Suppl. 565. ἰκυύσκειται βίβλις βουβόλου περὶ ἰστρος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἰκυύσκειται, non concessi; certe καταγράφει optime tum adhærescet, etsi et sua venus in Arch. καταγράφει. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De ejecto leænae utero falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa Hist. Anim. VI. 31. Adoptavit tamen Basiliius M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. n., et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timide indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris,

disquisitionem suam fecerit. Vide ibi Front. Ducurum. Wess.

Ibid. *ἰσινίσται καταγράφον*] Mihi sincera videtur lectio Cod. Arch. *ἰσινίσται καταγράφον*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγράφον* (de altero *ἰσινίσται* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in Troad. Euripidis v. 1251. ex origine parum distans significatu a verbis usitationibus, *καταρύσσιν*, et *καταξίνιν*. Spinas, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, *ανάφον* vocat Herodotus I. 92. Tribulis lacerare, Plato dixit *ἐν βασιλάδων ἀνάπτειν*, de Rep. X. p. 616. A. Contulit Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest T. Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 21. verba *τάφον* et *θάπτειν* non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in *Γάφον* et *Γάφτειν*, *Κνάφον* et *Κνάφτειν*. Dedit in iisdem Miscell. multa d'Orvillius, IX. p. 118. et seqq. quæ, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte Herodianus Eustathii: *ἐν τοῦ Κνάφ λέγει καὶ τὸ Κνάφτειν γινώσκειν*. VALCK. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) S. CAP. CIX. 2. *εἰ ἰγίνοντο*] Cl. Reisk. *εἰ ἀργίνοντο*, h. e. *εἰ ἀντίλουν*, si persequerent. Wess.

3. *οὐκ ἂν ἦν βιόσιμα*] Hunc, ut puto, locum Aristides alludebat T. III. p. 521. *εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τοῖς ποταμίοις ἐσθίουσι καὶ ἀναδρέμει ἡ θύξ ἀρσῆψιν, ἀπαντ' ἂν ἐοίκουσ' ἐπ' αὐτῶν ἦν, ὥστε Ἑρῖδοτος περὶ τῶν ὄφειν ἴφρ*. Ichneumon nisi crocodilorum ova contereret, *διὰ τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν θηρίων ἄβαντι ἂν γινώσκειν ἐν ποταμῶν*, scribit Diodorus Sic. T. I. p. 97, 94. (lib. I. c. 87.) huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quæ sequuntur Herodoti (de serpentibus)

citat Ælian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.

9. *διεβίη τὴν μήτραν*] Nec hæc superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versus sunt, ex Herodoteis ficti et politi, Nicandri Ther. 130 seqq. præsertim, *ἐπὶ δὲ μετρὸς ἄρσιν Γαστήρ' ἀναβρύσασσιν, ἀμύτρεις ἰξίγινοντο*. Memini Galenum Theoric. ad Pison. pag. 461. *γαστήρ' ἀναβρύσασσιν* legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. v. 479. jugulant. 'Ἀμύτρεις viperæ simili de caussa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim *χεῖρμα τῶν εἰκων* cum Galeo præoptavi: posuit sæpe antea nec refugiunt in animalibus, ut superius c. 105. 'Ἀλίας στραβήλου εἰκὼν Sophocles ap. Athen. III. p. 86. Wess.

12. *πολλὸν τι χεῖρμα τῶν ὄφειν*] *τῶν εἰκων* e Codicibus recipere: avium pulli, *πασσὶ* Poëtis, ad imitationem Homeri, sæpe *εἰκὼν* dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quæ notat, primum literarum nostrarum decus, Jo. Alberti ad Hesychii *Γέρον*. Contra liberi parentum dicuntur *πασσὶ*. Suo more Plato venuste ἀπερολογί, de Rep. VIII. pag. 548. A. (ed. H. Steph.) Propria Græcis erat in his forma patronymica in *δύς*: *λόκου εἰκὼν*, *Λουκῶς* dicebantur: Theocritus V. 38. *Θρίψαι δὲ λουκῶς. εἰκὼν λαγωῦ, λαγῶς*. Reperiuntur et *Λουκῶδης. Πιθανῶδης. Ἀλοπιανῶδης. Χανδῶς. Πιερῶδης. Ἰαπωνῶδης. Περισταλῶδης*: quæ causæ nihil erat, cur in Lexicis amitterentur pleraque. VALCK.

[14. *καὶ οὐδ' αὖτ' ἄλλ' ἢ κατὰ τῶν* legendum censet Bothius, nusquam alibi quam illic. S.]

CAP. CX. 6. *τῇν τεταγμένην*] Syllaba ex *τεταγμένη* repetita legerim: *τὰ, τῇν τεταγμένην προτίστα μάλιστα, καὶ εἰρηγ*

δυνόν, καὶ ἴστιν ἰς ἄλλην ἄλπιμα. Da-
bunt saltem Codd. *τίτριγι*, sicuti IV.
183. in Cod. Arch. et apud Eustathium
ad Dionysii Perieg. v. 180. legitur, *τι-
τρίγαι, κατὰ πρὶς αἱ νυκτιρίδες*. Alter
sonus *τρύζιν*, turturis est: *νυκτιρίδες τρύ-
ζιν*. Eustath. in Iliad. β'. p. 173, 44.
*ἴστιν Τρίζιν τὰ λισπὸν ἡχῶν κατὰ τὰς νυκ-
τιρίδας· τὸ μῖναι Τρύζιν, ἃς οὐ ἡ τρυγὼν,
τραχυφωνότερόν ἴστιν*. Quae collegerat,
omnia dedit Jo. Jac. Wetstenius in Ev.
Marci xi, 18. VALCK.

7. καὶ *τίτριγι* δυνόν] Similiter lib.
IV. 183. scripti Codices. Homerus
Odys. α'. 5. καὶ δὲ *τρίζουσαι ἴωνται*, 'Ὡς
ὅτι νυκτιρίδες — *τρίζουσαι ποτίονται*:
ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plini-
us, tanquam fabulose narratum, item
casiam circa paludes propugnante un-
guibus diro vespertilionum genere, ali-
gerisque serpentibus, Hist. Nat. XII.
19. Scripsi perpetuo *πασίν* jussu sched-
arum, quomodo lib. II. 86.; alii sibi-
lantem geminare maluerunt, ex dubia
vocis Phœnicum *ἱν-ἕρ* pronuntiatione.
In Heliodori X. p. 494. *φύλλον τι τοῦ
δυάδου καὶ κάδας καὶ κινναμώμου* mentio:
rectius Vat. Pal. et Vind. καὶ *κασίας*.
Κινναμώμου Vind. Wess.

CAP. CXI. 6. τὰ ἡμῖς ὑπὸ Φοινίκας
μαθόντες] Dum alium vellicat, in tur-
pem ipse errorem induitur Plinius Nat.
Hist. XII. 19. Cinnamomum et casias
fabulose narravit antiquitas, princeps ve
Herodotus, avium nidis, et privatim
phœnicis, in quo situ Liber Pater edu-
catus esset, ex inviis rupibus arboribus-
que decuti. Nihil Herodotus de ave
phœnice, sed de Phœnicibus. Intac-
tum id non dimisit Salmas. in Solin. p.
283. Habet narratio multum fabulosa,
a Phœnicibus ad Græcos propagati, in-
que ipsis Sinensium finibus diu probati,
bene ex Garzia ab Horto lib. I. Arom.
cap. 15. enotante Barthio ad Statii
Theb. VI. 61. Wess. — Conf. Heeren

Ideen über die Politik, etc. T. I. p. 864.
et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*,
in Anmerkungen über den Zimmt, in
Actis Acad. Suec. et Beckmann ad
Antigon. de Mirabil. p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὰ Ἀράβιον καλῶνται
λάδανον] Vere scribit *ἰατρί*, Ladan, il-
lis dicitur. Vid. Ol. Celsii Hierobotan.
Parte I. pag. 284. Justum, fatente Cl.
Gronovio, *ἴτι τοῦτον θυμιασιώτερον quo-
modo supra de cinnamomo ἴτι τοῦτον
θυμιασιώτερον συλλέγουσι*. Vellem præ-
terea (l. 3.) *τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων*
schedæ darent aut alterutrum abesset.
Prius Salmasius, Pavius, Reiskius de-
creverunt, habentque consensum Dios-
coridis lib. I. c. 128. τὰ φύλλα — *τι-
μῶνται αἱ αἰγῆς καὶ τράγαι* — ἀναλαμ-
βάνουσι τῇ πώγωνι. Alioqui minore
molimine τῶν τι τράγων, ex conjectura
egregii juvenis Mein. Tydemanni.
Wess. — Quidni vero hircos *τράγους*
τῶν αἰγῶν dicere Herodotus potuerit?
Nam ex ipsius usu series naturalis ver-
borum in hunc modum concipienda est,
ἰς τοῖς πώγωνι τῶν τραγῶν τῶν αἰγῶν.
Similiter quidem et Germanice geisbock
dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν
est in Græca versione Danielis prophætæ
cap. 8. v. 5, 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυμῶν
πρίν] Non potui ab hoc instaurando
temperare, siquidem membranæ viam
muniunt et Iones volunt. Dictum su-
pra II. 86. Ad sequens ἀπὸ ζυ δι, etc.
alludit Lucian. Dea Syr. c. 30. et no-
minatim II. Ver. Hist. c. 5., quod et
Diodoro in animo fuit lib. III. 46.
Wess.

Ibid. ἀπὸ ζυ — τῆς Ἀραβίης θυμῶν
εἰν ὡς ἡδύ] Paris dabit de Arabia Felice,
utriusque Nostri Schultensii deliciis,
Diodorus Sic. III. 46. ubi vid. Wess.
n. 59. Alexander Sophista apud Phi-
lostr. p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀράβιον ἐμβα-
λῆς, οὐδὲ κάρφος ἀπορίψας οὐδὲ ἐνὶ φθῶν,

τοσούτοι ἢ περὶ τοὺς ἰδρωτας οὐτοχῇ.
VALCK.

4. οὐρὰς—τριῶν πηχίων ὅνις ἰλάσσονται.] Multimodis hoc præferendum dictionis habitus suadet, et, cui suo hæc adumbrare libuit sermone, Ælianus Hist. An. X. 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐρὰς ἔχουσιν μνηστῆρας, ὡς ὕπαι μισθήσανται καὶ τριῶν πηχίων οὐκ ἰλάσσονται. Addit continuo, ἀσπερσοῦν εἰ ἰφὴ τις ἰπιδύρου, ἰλαῦσθαι δὲ αὐτὰς πάντως, nitide omnia adfirmans, quæ ex codicibus Herodoto redierunt. Eadem viderat Abreschius felice conjectura. Pensemus nunc operam, et Æliano vicem reddamus: τοὺς νομίμας δὲ ὕπαι ἀγαθοὺς χειρουργεῖν, οὕτω αὖ—τῶν ἀμαξιδίων scribit de plostellis et pastorum sollertia, quam librarii sædarent. Voluit ὑπερβαῖν τῶν. Callidos esse pastores in caudis ovium super plostella, ne tractæ per aspreta convulnerentur, componendis. Wess.

Ibid. τριπύχων.] Τριπύχων vulgatur ante Gronovium: τριῶν πηχίων, genuinum præbent Valla, margo Steph. Cod. Arch. et Ælianus Nat. An. X. 4. de ovibus Arabicis enarrans Herodoto tradita.—In proximis forsitan etiam Codices variabunt in ἰσῆμι: ego quidem literas transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς ὕπαις ἰπιδύρῃ ἀπὶ ἰλκύν, vel ἰπιδύρῃ potius: quas caudas si quis illas siverit per terram trahere. Ælianus: ἀσπερ εἰ ἰφὴ τις ἰπιδύρου, ἰλαῦσθαι δὲ αὐτὰς πάντως παρατριβομένης πρὸς τὸ δάσιον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀποκλιναμένης.] Ἀποκλιναμένης Reisk. maluerat: et (l. 2.) οἰκισμῶν Schurzfleischius. Wess.—Non incommodè Reiskius. Haud dubie verum quidem est ἀποκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ διδῶντα πάντα ἄγρια] Nempe ἀμφιλαφία φέρι. Conf. Hesych. et Suid. in voce, et Apollon. Rhod. II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχατιαί τισι.] Non moveo; neque infitior, (quod Gronov. adnotavit,) ἰσχατιαί convenire posse agris et minoribus regionum partibus, quod docte, ut solet, Hemsterhusius in Timon. Luciani cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in ultimis terræ habitabilis tractibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχατιαί πως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ἰσχατιαί οἴκασιν, etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. Wess.

4. Ἡριδαῖον ποταμὸν καλίσθαι, etc.] Electrum, sive succinum, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui Eridano nomen, atque hinc in Græciæ et Asiæ oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Græcum quid redolet: haud quidem imprudenter, in illa ultimæ Europæ tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phœnices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen Rhodaune, quod Vistulæ haud longe Gedano miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quæ in Prussiæ maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδαῖον, terminatione Græca, non natalibus. Id fugere sollertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Jo. M. Gesnerus de Electro T. III. Comment. S. R. Gœtting. p. 88. et Th. S. Baierus de Eridano T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne Duna, qui Marciani Heracleotæ sit Ῥοῦδαν, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De stanno (l. 7.) iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui causa obscurius. Hinc Nostri et plurium olim in Cassiteridibus sive Stannariis insulis hallucinatio. Inspecie Diodorum lib. V. 38. p. 361. Wess.—Conf. De la Nauze, in Act.

Academ. Inscript. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἑριδανὸς] Auctor an lector adjectit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen Eridani; in quo veterum adtigis errores, Herodotea citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. (Harpocratoni adjecta) p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἑριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ πατηγορέει τὸ ὄνομα, ὡς ἴσται Ἕλληνας, καὶ οὗτοι (sive, quod prætulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio *βάρβαρον*, quod alteri Gronovius antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat Herodotum. Ἕλληνας et βαρβαρικὰ apud Xenoph. Ἑλλ. V. p. 331, I. apud Theopompum Longini σ. 745. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. τοῦτο δὲ οὐδὲν αὐτίκωτι] Nulla hic causæ opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt cupide, οὐ *βάρβαρον* repudiabunt fortasse, tametsi ejus in usu varietur. Conf. doctos Thomæ M. explanatores et H. Stephan. in Criton. Platon. p. 52. Inutile certe οὗτοι erat, melius ex Reiskii correctione οὐ γι. WESS.

Ibid. οὗτοι δὲ] Quando præcesserat τοῦτο μὲν, partim quidem, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, partim vero: hoc, vel absque Codicibus mea opinione, restituendum, præbet codex Arch. Τοῦτο δὲ οὐδὲν αὐτίκωτι γινόμενον δύναιται ἀκοῦσαι τοῦτο μελιστῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac *πυθίσθαι* διὰ τοιοῦτῃ πάντων ἰδιότητι, quod ego reponendum arbitror in Pausanias IV. p. 282. med. (princ. cap. 2.) pro vulgatis σ. διὰ που δὴ πάντων ἰδ. Neque tamen μελιστῶν sic adhibitum recordeor; et με λίσγει codex Arch. με λίσγειας

præbet cod. Eton. pro μελιστῶν. Venit in mentem hæc scribenti hærens in eadem voce vitium apud Isocratem: ista leguntur in Archidamo pag. 122. x. ἴσται δὲ τοῦ δικαίου χρὴ πεισθῆναι τι προυργαίσι, (ὃ δὲ συμφέρον,) οὐδὲν δὲ μελιστῶν πείσκειν: non aliter nuper Londini vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδὲν δὲ με λίσγειν πείσκειν, nemo verbis mihi persuaserit. Isocrat. p. 354. c. ταῦτ — οὐδὲν δὲ ἑμᾶς λίσγειν ἴσται. Aristoph. Lys. v. 1231. ἢ τοὺς Ἀθηναίους ἰσὶν πείσκειν λίσγειν. Apud Aristidem T. III. pag. 313. Themistocles τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἴσται λίσγειν: Eurybiadem quum minus quam vellet moveret, Cornel. Nep. Themist. c. 4. VALCK.

[11. ἴσται θάλασσαν ἴσται τὰ ἰστίαινα τῆς Εὐρώπης] Quum Vallæ versionem, quomodo se habeat mare ad illam Europæ partem, tenuisset Wess. cum Gronovio; perspecte *Schæferus* ad Bosii Ellipse. Græc. pag. 289. monuit: "Verte, mare esse ultra Europam. Aliter interpre; cujus rationem miror Larchero probatam esse." Confer Nostrum IV. 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτον τῆς Εὐρώπης] Tenendum est hoc loco id, quod ex IV. 42. et 45, discimus, Europam ex Herodoti ratione secundum totam Asiam superne porrigi, universamque Asiæ (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

3. λίσγειται ὑπ' ἐν τῶν γρυπῶν ἀργάξιον, etc.] Arimaspos assidue circa metalla cum gryphis bellantes, aurum, mira cupiditate, et feris custodientibus, et illis rapientibus, ex Herodoto tacitos noluit Plinius Nat. Hist. VII. 2. Si ὑπὲρ τῶν γρυπῶν valeat, ut in honore fuit, nihil simile Herodotus. Fama ferebat ultra Arimaspos *χρυσόφυλακες* esse γρύπας lib. IV. 13. et 27. At aurum ὑπὲρ τῶν γρυπῶν quis assequetur?

Liquidum et clarum *ἐν* in dant MSS. quod scriptor Ὀμαρῆς ποίηται; Poëta exemplo Iliad. ε'. 353. Odys. λ'. 37. etc. deposuit. Wess.

CAP. CXVII. 3. Χορασμίον, *ἐν οὐραῖς λόρων*] Florentia, Romæ atque alibi festinantes scribarum oculi hæc inconsulte transilierunt. In vocibus *ἐν οὐραῖς λόρων* citra dubium error, cui detergendo doctorum cura subvenit, successu diverso. Cl. de Pauw *ἐν οὐραῖς ἰὸν τῶν*, etc. facillima medela, sed quæ planitiem montibus inponit, monte incinctam tantum. Reiskio in elegante Schediasm. de Sail Ol Aram Alcorani p. 7. visum verius *ἐν κρήνῃ λόρων Χορασμίον*, cum sui juris Chorasmii erant ipsi, etc. tum de Sarangensibus nonnulla et Thamanæis, quæ secundis curis inprobabit ipse. Abreschio superiora Dilucid. Thuc. p. 75. consideranti nimis sunt correctionis, leniora multo, si mutata distinctione, pro *αὐτῶν* scribatur *αὐτοῖς*, hoc modo, *τοῦτο ἐν πρὶν ἢ μὴ ποτὶ Χορ.* *ἐν οὐραῖς, λόρων Χορ. ἢ αὐτοῖς* καὶ, etc. Qua ratione Chorasmii planis ex locis in montana deducuntur, nolente, ni fallor, Herodoto; et novantur, quæ salva linqui debuerant. Quantum ego quidem perspicio, hæc mens et sententia Scriptoris: planitiem illam, monte inclusam, olim Chorasmiorum fuisse, sitam ipsorum *ἐν* finibus et Hyrcaniorum ac Parthorum: postea vero Persarum ditionis. Finge ergo mecum *τοῦτο ἐν* — *ἢ μὴ ποτὶ Χορασμίον, ἐν οὐραῖς ἰὸν τῶν Χορασμίον ἢ αὐτῶν καὶ*, etc. et oratio et ratio nihil sibi desiderabit. Plura non adjungo; hoc tamen, Vallam *ἐν οὐραῖς* invenisse, cujus in finibus Latina (in ed. Wess.) receperunt, glossis Stephani Gronoviique expulsis. Annis autem (l. 7.) Ἄσις, an Ἀσίς, vero nomine fuerit, ignoro. Siculus Acis ex Theocrito nihil juvat. (Est quidem etiam apud Hesychium Ἄσις, Asiæ flu-

men: forsan ex hoc Herodoti loco.) De consensu Cl. Valckenarii, quem his dudum scriptis animadverto, læstor. Wess. — Quod in Var. Lect. (ed. S.) dixi, pro *λόρων Χορασμίον*, in cod. Paris. C. *ἰὸν Χορασμ.* legi, id Georgiades noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. Paris. A. h. l. nihil excerpait. Eandem vero scripturam *ἰὸν Χορασμ.* Larcherus, qui codicem nostrum Par. C. non excussit, ex Paris. A. laudavit; simul monens, in eodem codice (non in Pc.) *οὐραῖς* inter lineas scribi, in codd. Pb. et Pd. vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quæ codici Med. ejusque sociis desunt. S.

Ibid. *ἐν οὐραῖς λόρων*] Voce *λόρων* in duas *ἰὸν τῶν* distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: *ἐν οὐραῖς ἰὸν τῶν Χορασμίον ἢ αὐτῶν, καὶ Ὑρκανίων, καὶ Πάρθων*, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum;) et Thamanæorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In *οὐραῖς*, finibus, et in *ἰὸν* adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendæ suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiæ Clar. Reiskius doctam Dissertationem de Arabum Epochâ vetustissima, in qua hunc quoque tractans Herodoti locum pro *ἐν οὐραῖς λόρων* corrigere tentabat *ἐν κρήνῃ λόρων*, eo tempore quo adhuc sui juris essent et hi ipsi Chorasmici et cæteræ vicinæ ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. Abreschio, Diluc. Thuc. p. 76. si mutata distinctione pro *αὐτῶν* scriberetur *αὐτοῖς*, hoc modo: *ἢ μὴ*

ποτι Χαρ. ἐν αἰρεσι, ἰόντων Χαρσμίον τι αὐτοτόμων, καὶ, etc. Si verum, ut est, ἐν αἰρεσι ἰὸν τῶν Χαρσμίον τι αὐτῶν, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditiorum conjecturae. Duo hic tradit Herodotus: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditio, quorumque esset imperio suo tempore subjecta: ἦν μὲν ποτι Χαρσμίον — (νῦν, δὲ) ἔστι τοῦ βασιλείας: olim quidem erat Chorasmiarum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditio, vel sub Rege, ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῦ, vel ὑπὸ τὸν βασιλεία: permutantur enim ista inter se. Sicut autem Herodotus, sic loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini — Romanorum essent; Atintania — Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ἰστέον χάρις καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχου — βασιλείας ἔστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichæ c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἣ ἐξ ἀρχῆς βασιλείας ἔστι, καὶ Τήμενος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) — οὐχ ὑπάκουσιν ὅττα βασιλείας. Graeca libertate pacis indignae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae. ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλείας εἶναι: insularum tres solas, ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulæ partem, ab Artaxerxe praescriptæ, suo jure notabat Isocrates Paneg. p. 68. x. p. 78. v. Panathen. pag. 254. r. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quærat, τίς ἐστιν ἡ νῆσος; ἢ, εἶνος ἡ Καρία; φήσουσιν Ῥοδίων ἰὰν δὲ ἄλλως λεωτῆς, τούτῳ τὸ χωρεῖν; ἢ τὸν ἀγγρόν; δῆλον ἐστὶ πείσῃ τοῦ διαπύσσου τὸ ὄνομα. Ceterum Asiaticæ gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt,

tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmi. Χαρσμίαι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiæ periegesi ap. Athen. II. p. 70. v. Πάρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χαρσμίαι εἰνούσι, γῆν ἔχοντες καὶ πιδίᾳ καὶ αὔραι: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χαρσμίᾳ: ubi quæ censebantur ejusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quæ suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmiarum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θαρμαναῖαι: et in his variant etiam Codices. Σαργαγγαίων καὶ Θαρμαναίων legit in suis Val-la; Σαργαγγίων καὶ Θαρμανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαργαγγίων καὶ Θαρμαναίων: infra VII. 67. Σαράγγαι: hinc Ionica fit flexione Σαργαγγίων. Demamus primam nomini litteram. Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis Δράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγαι, Δράγγαι, Σαράγγαι: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαρμαναίων si qui Codd. darent καὶ μανίων, cuius facile Καρμανίων nomen hic subnascetur: sed hariolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse judicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἐν αἰρεσι ἰόντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: cæterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiæ regionem Caschmir intelligit, fluviumque Acen sive Acin (l. 7.) eum esse censet, quem Arcesinen vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente

in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuentes, Acen vel Acin amnem, quem ille vocat, eundem atque Oxum esse autumant. Sic quidem *Sainte-Croix* in *Examen des Historiens d'Alexandre* pag. 714. in eandem partem inclinante *Barbier du Bocage* ibid. p. 829 seq. sic item *Heeren* in *Ideen*, etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) *Gallierero*. S.

[8. *διαπλαμμένος πινταχού*] Quum *πινταχού* olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex Paris. C. nobis servavit. Vallæ versionem, per multas ambages errantem, Wess. et Gronov. tenere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpres in suo codice vitiosum *διαπλαμμένος*, quod cum Aldo libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro *διπλαμμένος* (a themate *διπλάνω*) accepisse. Recte vero *Henr. Stephanus* *διαπλαμμένος*, a verbo *διαλαμβάνω*, dedit. Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.]

CAP. CXVIII. 5. *ἰσθδον εἶναι παρὰ βασιλία*] Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua *εἶναι* non aliud ac *ἰσθδον*, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic *εἶναι* naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. Wess.

CAP. CXIX. 5. *ὡς οὐ συγκρίνεται*] Non absurdum profecto dat lectionem Codex Arch. *ὡς οὐ δὲ κρίνεται*: si plures dant *οὐ δὲ κρίνεται* dignum illud quod paulo spectetur consideratius: *οὐ κρίνεται* et *ἀνὴρ κρίνεται*; interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. *ὡς οὐ δὲ κρίνεται*] Ex conjectura *οὐ κρίνεται* olim; cui auctoritatem Arch.

liber et Valla conciliant. *τὰ συγκρίνεται*, *τὰ συγκρίνεται*, in pactis conventis teruntur; sed *οὐ συγκρίνεται* *παῖσαι*, non ex compacto agere, haud recorder. Mox καὶ τοὺς παῖδας (non τὸν παῖδα,) dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἀνδρα *τι καὶ τὰ εἶναι ἰγκατακλιπούσα*, ne plura advocem. Wess.

[9. *ἴδου τὴν ἐπὶ θανάτῳ*] Τὴν—*ἴδου* intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

11. *κλαίσει δὲ καὶ ὠδύριτο*] Incommoda mihi visa fuerat *δὲ* particula, et *ὠδύριτο* placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent *κλαίσει δὲ καὶ ὠδύριτο*. VALCK.

Ibid. *κλαίσει καὶ ὠδύριτο*] Incommodum *δὲ* Abreschius *δὲ* corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. *ὠδύριτο*, sicuti, *καίριτο* lib. VII. 119., ostentat speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. Etymolog. pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. *καὶ ὠδύριτο*, id illae non norunt. Wess.—Particulam *δὲ*, a Wess. Reiz. et Borh. abjectam, restitui cum Schaefero. Utitur illa et alibi Noster eodem modo in actione idemtidem repetita; veluti III. 148, 5. et 8. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 14, 16, et 19. S.

22. *ἢ δ' ἀμίσβεται*, etc.] Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone v. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpres censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Jac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod

pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quæ hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur *Ὀμηρικώτατος*, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laërt. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereæ certe magnificentiæ proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, hæc ut unde sint ducta liqueat, singula ponam seorsim: Sophocles: Πόσις μὲν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν. Herodotus: Ἀνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γίνοντο, εἰ δαίμων ἰθίλοι. Soph: Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωνὸς, εἰ τοῦδ' ἡμπαλακον. Herod: Καὶ τίςτις ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀποβάλλομαι. Soph: Μητρὸς δ' ἐν ᾧδου καὶ πατρὸς κεινυθέντων, οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστωῖ ποσὶ. Herod: Πατρὸς δὲ καὶ μητρὸς οὐκ ἔστι μου ζώντων, ἀδελφὸς ἂν ἄλλος οὐδὲν τρόπον γίνοιτο. Posteriores duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud Clem. Alex. p. 747. velut ex deperdito dramate petitos Grotius posuit in Excerptis pag. 153. Leven errorem correxit Gatakerus Adversar. cap. x. Novator Sophoclis pro κεινυθέναι vel κερυθῆναι adhibuit τὸ κεινυθῆναι: hæc est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεινυθέντων, in alia fuerit mutatum. Sophocles CEd. Tyr. v. 977. Θανὼν Κίυθι κάτω δὴ γῆς. Scholiasta: Κίυθι, ἀπὸ τοῦ κίυθεται, κρύπτειται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητρὸς δ' ἐν ᾧδου καὶ πατρὸς κεινυθέντων. Ab Antigones autem Sophocleæ, et Intaphernis uxoris Herodoteæ iudicio non valde dissidet illud Abauchæ Scythæ, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, ægrotantem amicum ex incendio servavit, narrante Toxari Luciano T. II. p. 565. (Toxar. s. Amicit. c. 61.) rogatusque causam, ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐθις ποιήσασθαι μοι ῥῆδιον, καὶ ἄηλοι εἰ ἀγαθὰ ἴσονται οὗτοι: φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐρεῖμι

ἄλλον ἐν πολλῇ χροίῃ τοιούτου, οἷος Γυνδάτης ἴσσι. VALCK.

25. οὐκ ἔστι μου ζώντων] Clementem Alex. Strom. lib. VI. p. 747. et Plut. περὶ Φιλαδ. p. 481. x. οὐκ ἔστι μου ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et sæpe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. Persicæ matronæ dictum cum Sophocleo Antig. v. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius Jac. Tollius Fortuit. cap. 4. Quæ his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librariorum iudicium. Tollius, feminæ tribuens, ἐξίλιξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. WESS.

CAP. CXX. 3. Ὀρέιτης] Satrapæ nomen unius literæ discrimen apud alios, Ὀρόντην adpellantes, habet: ex Nostri exemplo instauratur a P. Victorio in Cicerone Var. Lect. (ed. S.) II. 4. et Jo. Davisio ubique ad Maximum Tyr. Diss. V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti Ælian. Hist. An. VIII. 11., hauserint; quæ quidem dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἀρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλίῃ] Conf. c. 126, 6. Nempe Bithyniæ erat præfectus. S.]

11. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῃ;] Simili sæpe in formula multitudinis numerus, qui tot in MSS. probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπόδων λόγῃ ποιούμετος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπόδων λόγῃ ποιῶται, et lib. II. 5. ejusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῃ, Musæ VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῃ ἦκαν, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῃ;] Minus adtendenti blandiri posset lectio Codi-

cum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρός. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (οἵτις εἰς ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rheseo v. 149.) quique nullo sunt numero, οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀρετῇ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Græcis fuerit in usu. Nisi fallor, ἐν γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ; tantundem est ac ἐν γὰρ ἀνδρὶ; tu-ne vir fortis, vel egregius censeeris? sive ἐν γὰρ ἐν ἀνδρὶ μοῖρᾳ vel μέρει; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονομίᾳ καὶ οὐκ ἐν μοῖρᾳ καθιστημένη. ἐν πολέμῳ μοῖρᾳ, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ἰδιωτικῇ μέρει διάγειν, Isocrat. Evag. p. 193. c. Eusebius Stobæi pag. 567, 9. ὅτι μὲν καὶ ὅτι ἀρχοῦσι καὶ ἐπιμήσανται ἐν ἰσθμῷ ἐν ἰδιωτικῇ λόγῳ καὶ ἀντίμου. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

18. δι' ὅν τινες κακῶς ἤκουσι] Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspitione immunis. (Nempe hoc ex MS. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. ed. S. monere debueram.) Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινος idem prorsus ac δι' ὅν τινος propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conductis, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 4. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τάτιον] Ætas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Bailius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scriptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: hæc discrepantis origo. Ipsa autem commemoratio hæc Herodoti, verborum seriem et structuram si consideres, inplicatior atque ex interpositis parenthe-

sibus paullo impeditior est: hinc varie conjecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex οἱ δὲ ἱλασσέσθαι λόγουσι. WESS.

CAP. CXXII. [1. Αἰτίαι μὲν δὲ αὐτὰς διφάσαι, etc.] Aliam caussam sævitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit. (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit Larcher. S.]

5. Μύρρον ἐν Γόγῳ] Genus-ne Myrsus ex Gyge, Lydorum rege, derivavit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Myrsili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122, ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque Μύρρον. WESS.

8. πᾶσιζ Μίνωϊς ἐν τοῦ Κνωσίου] De Minoë fatentur Thucyd. I. 4., Diodorus IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures Θαλασσοκρατοῦντας Africanus et Eusebius in Chronicis recensuerunt, a summis viris Casaubono in Polyb. p. 192. (ed. Gron.) et Seldeno de Mari Clauso lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formula imperii gubernabantur fere Græci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. Eusebium et Africanum traditur, variabatur, bene Seldenus: vere quoque Scalliger, ἀνθρωπίνῃ γυνὴ (l. 10.) esse tempus historicum, et opponi τῇ μυθικῇ, lib. III. Can. Isagog. pag. 278. Aliis ἀνθρωπίνῃ γυνὴ et ἀνθρώπιος spatium vite humanæ xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti Artemidoro, Porphyrioque, quos Berglerus, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

10. Πλεωράτης ἐστὶ πρῶτος] Habet sermo, nunc lenissime labens. Πρῶτος ob præcedentia placuit. Quod de Ionia sequitur, (l. 11.) ridiculum Cl. de Pauw

et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut Ioniam posset Persarum regi eripere: imperium maris et insulatum animo agitasse, id hic innui; repetendum ex superioribus et considerandum ac si θαλάσσης ἱωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, iam dominabatur in Musis hujus cap. 39. Crevit habendi cupidus, et hominem in perniciem detrusit, vana se spe lactantem. WRSS.

Ibid. Πολυκράτης μῶντος] Quomodo tantum solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες. Vallæ vetas et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat Valla: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἰσὶ πρώτα (vel πρώτης) ἡπιδίαι πολλὰς ἔχει ἱωνίης τε καὶ ἰσθμῶν ἄρξαι: quod, mea quidem sententia, pæne significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: πρώτος — Ἑλλήνων ἐς θαλασσοκρατίην ἰσχυρότης. Thucydidi dicitur insulas sibi subjecisse Polycrates πρῶτον ἰσχύειν, I. 13. Straboni, fuisse δυνάμει λαμπρῆς, ὥστε καὶ θαλασσοκρατίης, XIV. pag. 945. n. (p. 637. d. ed. Cas.) Qui maris tenuere Mediterraneæ partem Græci, superbo θαλασσοκράτου ἰσχύειν insignes titulo, in aliquot insulas Ἐγῶν maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Græci: Insulas, quarum imperium ἐν τῇ θαλασσοκρατίῃ, per contemptum ἰσχυροῦ Thessalus vocabat Jasson apud Ælioph. ΕΛΛ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quæ forsitan

ignorassemus, abaque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκράτορες recensuit, hujus Herodotei tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 2. Μαϊάδριον Μαϊαδρίον] Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et Valla: et sæpius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μαϊάδριος. Præter Perizon. (ad Æliani Var. XII. 53.) vid. Hemsterh. ad Luciani, p. 478, 510. (ad Nocyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.) Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Græcos usitato: Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀγαφίρης ὁ Ἀγαφίρης, et Ὑδάρης ὁ Ὑδάριος. In duobus Demosthenis locis, pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes ejusdem ætatis Attici: hoc ævo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρυκας ἐκτὸς πλερώνας λίθων] Amphoras complures complens plumbis, summas operiens auro et argento, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Græcis alia, hoc forte ceperat ex Herodoto consilium; nam Græce Pœnum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestæi apud Thucyd. VI. 46. Diodor. XII. 85. Polyæn. VI. 21. Fraus dissimilis, quæ Syracusanus Pythius boñum illum equitem Romanum circumvenit, Cicero non ventuste narratur, de Off. III. 14. VALCK.

[10. καταδύσκειν δὲ τὰς λάρυκας] Allie gatas arcibus vertunt: commodius obliga-

tas dixissent. Obsignatas equidem, (hoc enim me voluisse, non obsignatus, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. Commode Larcherus ex Eustathio ad Odyss. *℥*. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventæ, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatas, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait Eustath. pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παρεμπίπτειν οὗ τοῦ Ὀδυσσεὺς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγιζομένων ἀσφαλῶς. De eodem more Reiskius etiam ad hunc Nostri locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 5. παντοῖα ἱγίνετο (placuit ἱγίνετο ex MS.) μὴ ἀποδηῦσαι ἐν Πελουπῇ. Cl. Reiskius τὸ μὴ ἀποδηῦσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 32. τότε παντοῖα ἱγίνετο Σκύθαι διόμηναι ἰώντων λῦσαι ἐν πύρρῳ. Jam quod Polycratis filiae per quietem objectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis jussu in crucem tolleretur, Philo Jud. prodidit apud Euseb. Pr. Evang. lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. Vid. Mangeium Oper. Philon. T. II. p. 639. Wess.

Ibid. παντοῖα ἱγίνετο μὴ, etc.] In Xenophonteis semel, ut puto, reperitur: ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ, etc. pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: διόμην namque subaudiendum, additum ab Æliano Nat. An. XV. 21. παντοῖα ἱγίνετο οἱ ἰδοὶ δέμηναι τοῦ Ἀλεξάνδρου μὴδὲν ἐπιβῆναι τῷ ζῳῳ: quod sæpe facit, Herodotum imitabatur Ælianus, cujus ista sunt VII. p. 385, 2. (c. 10, 32.) παντοῖα ἱγίνετο Σκύθαι διόμηναι ἰώντων λῦσαι ἐν πύρρῳ. Neutrū horum Por-tus adūgit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore præsertim, seu metu, dicuntur παντοῖα

γίνεσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοῖς ἱγίνετο, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias παντοῖους ὑπ' εὐφροσύνης γινόμενους. VALCK.

7. ἱσφιημίζετο] Gronovio, conpositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. α'. p. 28, 27. (pag. 21, 48. ed. Bas.) Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῃ ἱσφιημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἱστυφημῆν· ἀλλὰ μαντικὴ λίξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφῆαν τινα μαντικίας δι' ἀναμνήσεως ἱστυίου. Quorum quidē recordatio si animum non subiaset, aderat Hesychii Ἑσφιημίσμασι, εἰσπίσμασι, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Josephi verba, a Grammatico explicata. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertium ad Lexicographum. Restitui πινυκόντιον, scriptore præeunte. Wess.

CAP. CXXV. 4. καὶ τὴν εἰρήνην ἀσπίοντα] Minimi refert, utrum eligatur: (ἀσπ. an ἱπασπ.) parendum tamen Codicum imperio. Ἀσπίον πινυκόντιον, IX. 32. pro quo ἱπασπῆρας VI. 92. ἀσπίων χρηστότητα, Eurip. Suppl. 872. κακίτητα ἀσπίων, Æschyl. Prometh. 1064. Superius (lin. 4.) Κροτωνίησιν ἄνδρα, ἱπτρεῖν ε', etc. fortasse voluit, ut c. 122. Μάρσα — ἄνδρα Λυδῶν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri ἱπτρεος γὰρ ἀνίη. (Iliad. λ'. 514.) Wess.

7. ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρρακούσιοι] Horum corruerat sensum Valla, qui ejectam a Gronovio reperit et in suo Codd. vocem τύραννοι. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum μεγαλουργία cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit. Herodotus, nisi nobilissimum illud per fratrum Gelonem, et Hieronem, quam primus etiam Hiero paulo ante jam illuc abierat, quam historiam suam canderet Hero-

dotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. r. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι συνήρῃα πεισάμενοι τύραννιδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἄριστὴν αὐτοαῖς, καὶ παρανόμως ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰλθόντες, ἱγίζοντο μίτριαι καὶ δημοφιλίαις ἄρχαντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiæ fuit et moderationis, et propemodum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus εὐεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεύς, Diodor. XI. 26. Ad illum non æquiparandus frater Hiero, eruditorum istius ævi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidis, Æschyli, ceterorumque, (Ælian. Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit Herodoto visus, qui hujus laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo sæpe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est *μυγαλοπειρία*. VALCK. — *μυγαλοπειρίην* tenent libri omnes, sicut I. 139, 3. Unus Borh. *μυγαλοπειρήν* suo arbitrio edidit. Subintelligendum *κατὰ* vel *ἐς* *μυγαλον*. facile patet. S.

10. οὐκ ἔξις ἀπηγήσεις, etc.] Tentata hæc varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oræta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus, aliquid sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persæ cruci suffigendis capita amputare, ut Histiaeο VI. 30. et Leonidæ VII. 238., aut pellem detrahare; qua fortasse exoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propa-

tulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δῆγμα περιαιριθεὶς ἀνισταυρούθη. Hæc magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλίην] Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallæ versio, post Cambysis obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset attendenti, καὶ in κατὰ debere transmutari: *μὲν γὰρ τὸν Καμβύσιον θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλίην*. Necessary correctionem esse sciens historiæ Persicæ nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνη τοῦ πατρὸς evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον, καὶ τὴν Ἀναξανδριδίαν τι καὶ Ἀρίστανος βασιλίην ἐν Λακιδαίμονι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. (καὶ τῶν M. tenent scripti omnes: κατὰ receperunt Borh. et Schæf.) Paulo post, ut legit Valla, scribendum: *ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ παραχρῆ* (pro olim vulgato *ἀρχῇ*) κατὰ μὲν ἱεταίῃ, etc. adfirmant illud Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ ὁ, τι Μάγοι ἤρχι καὶ οἱ ἱστὰ ἱκανίστησαν, ἐν ταύτῃ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ παραχρῇ. VALCK.

4. ὀφίλει μὲν οὐδὲν Πίερας] Conjiendo adtigerunt Pavius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oræta θς ὀφίλῃσι μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi incommodum habens; neque enim bene adhærescit antea positus. Equidem proclivior sum in Vallæ et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ παραχρῇ, in illa post Cambysis fata rerum conturbatione. Vide adnotationes Galei, quibus Cl. Schurtzfleischius calculum addidit. WESS.

[6. *Μισραβίατα*, etc. Conf. cap. 120. S.]

9. καί τινα ἀγγαγῆϊον Δαρίῳ] Exquisitius hoc est quam pro scribarum ingenio. Ἀγγαλιφίρεσι in Musis ignorat nemo. Ἀγγαγῆϊος Persarum voce idem. Testes Ἀγγαγοί, toties apud alios obvii, tum Ἀγγαγέϊον, docte illustratum a Vinc. Riccardo ad Homil. Procli. XVIII. p. 523. et Balth. Stolbergio Exercit. Ling. Græc. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαγῆϊο extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο σὺ δαίρημα τῶν Ἰσπαν καλίουσι Πέρσαι ἀγγαγῆϊον lib. VIII. c. 98. liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru eant, voci sedem esse. Wess.

10. πεῖνί μιν] Κρίνι (nescio utrum πεῖνι, an πεῖνι, voluerit) μιν justissime docti viri, Pauw, Reiske, Abresch. Proximum ἀποπεῖνις δὲ μιν ita postulat. Wess.—Commodum utique foret μιν, commodum etiam πεῖνι aoristo tempore, sic dein ἡράναι: sed in vulgatum consentiunt libri omnes. S.

11. ὑπίσις] Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίς, p. 63, 41. p. 180, 12. (lib. I. c. 156. et III. 52.) et hoc loco præbet idem Arch. Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum judicarem ὑπίσις. Ut hic ἄνδρας οἱ ὑπίσις, sic legitur VI. 103. συνεὶς ὑπίσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφιῖσα, ἀφιῖσαν, est in Thucyd. V. 81. et alibi. VALCK.—Æque Ionicum ὑπίς est, et ὑπίσις: sed ὑπίς τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίημι, remitto; at ὑπίσις vel ὑφίσις ab ἵω, colloco. S.

CAP. CXXXVII. 4. οὐκ ἰδόναι πύμῳ] In his requiritur vocola, quæ in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἰσ' αὐτὸν οὐκ ἰδόναι οἱ πύμῳ, ὅτε οἰδιόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων: neque enim οἰδιόντων, si plures dant Co-

dices, alteri οἰδιόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ οἰδιόντων τῶν πρηγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πᾶν ἐν ἀρχῇ φλογμαίνουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. κ. de Leg. II. p. 691. κ. VALCK.—At nec ullo incommodo subintelligi dativus οἱ ad ἰδόναι potest, est peropportuna eidem voculæ sedes deinde est, rebus οἱ (id est, rebus ἑμῇ) nondum satis tranquillia. Cæterum, intercidisse in codicum aliquo οἱ ante οἰδιόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. ὅτε οἱ οἰδιόντων, etc.] Præivit Scriptor, Thalys c. 76. μηδὲ οἰδιόντων τῶν πρηγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δόντων, quod ipsum in Suidæ 160 fuit; ubi Küsterus, quum οἰδιόντων debuisset, rescripit hoc ex loco οἰδιόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδαίνω in iræ fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχὺν non sollicito. Wess.

CAP. CXXXVIII. 4. παλλομένω δὲ λαγχάνω] In his etiam fuit erratum. Idem sæpe dicitur κληρουμένω δὲ λαγχάνω: nam, quod Ionice πᾶλλω et πᾶλλεσθαι, vulgo κληρῶν dicebatur et κληροῦσθαι: quæ duo sane differunt significandi dote. Sive præfectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam conjiciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussionē πᾶλλω κλέρου, et πᾶλλω dicebatur simpliciter, vulgo κληρῶν. Πᾶλλεσθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti mittebant. Quem ex his tangebatur sorte, sive, cujus sorte nomen excidebat, in λαχὺν dicebatur, vel κλέρῳ λαχὺν (III. 83, 6.) Herodoto πᾶλῳ λαχὺν, (IV. 94, 4. 153, 4.) et Æschylo Sept. c. Theb. v. 55. Κληρουμένους δ' ἔλυσαν, ὡς πᾶλῳ λαχὺν Ἐκαστος αὐτῶν. In Soph. Elect. v. 711. agonistas Brabute Κλέρου ἔσηλαν. Hoc activo ver-

bo Κληροῦν est et Aristophani Eccles. 678. Contra Callim. Hymn. in Jov. v. 64. ἰσ' ἰσμήν γὰρ ἔκει Πήλασθαι. Homerus Iliad. ε'. 191. "ἦτοι ἰγὼν ἱλαχον πολὴν ἔλα ναίμεν αἰὶδ' Πυλλομήων. Hoc et κληρομήων λαγχάνει, Xenoph. p. 22, 28. Lysias, p. 105. Demosthenes p. 322, 22. κληρομήων πρῶτος αἰεῖσθαι τὸν αὐλοπὴν ἱλαχον. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerunt in Harpocrat. Πινάκι, τὰ παθόμενα ἔντι κλήρων ὑπὸ τῶν κληρομήων: corrige κληρομήων. H. Valesius, vir summus, κληροῦντων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK.—Immo recte, si quid video, emendavit Valesius. S.

12. εἰ ἰδεῖσθαι ἀπόσταν] Misellum εἰ εἰ placere (Gronovio et Porto) non potuit, quoniam ἰδεῖσθαι ex ἰδεῖσθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἰδεῖσθαι descendere, et voculae tuta erit statio. Diodori sunt, καὶ μὴ βάρβαρον ὁμότητα πρὸς ἰσοιότητι ἀνθρώπων ἰδεῖσθαι, lib. XIII. 27. et in Excerpt. T. II. p. 631. μεγάλην θβειν τῇ περιστάσει ἰδεῖσθαι. Nobile Pauli est Apost. 'Αλιζουδρος πολλὰ μοι κακὰ ἰδεῖσθαι, II. Tim. iv. 14. Alia prudens negligo. Artibus autem Bagæi ad Orætem pesummandum conveniunt Macronis technæ in Æl. Seiano ap. Dionem Cass. et Olympii sive Honorii Imp. in Stilicone opprimendo ap. Zosimum. Wess.—Facile equidem patiar εἰ εἰ ἰδεῖ. restitui. S.]

17. μετῆπὲν οἱ τὰς αἰχμὰς] Vertunt vulgo cum Valla, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μεῖναι τὴν αἰχμήν, cujus vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAR. CXXIX. 5. ἀσπεράγματος ἐξίχρησε ἐν τῶν ἄρδων] De Dario, καταπιδὸν ἀπὸ τοῦ ἰππου ἐν νηπηγείῳ, τοῦ ἀσπεράγμου ἐκχυρῆσαντος, Dio Chrysost. Or. XIV. p. 231. ex Herodoto, dissen-

su exiguo, iterato, Or. LXXVII. p. 652. πισόντι ἀπὸ τοῦ ἰππου μεταχρησάμενος ὁ ἀσπεράγματος: major est in medici nomine, quem Δημόδοκον, incertum suane an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut Δημόδοκος, quo de Aristoteles Eth. ad Nicom. VII. 8. in Oratoris animo fuerit. In Himerii Eclog. p. 71. ed. H. Steph. Δημόκιδης ὁ Κροτωνιάτης, etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistæ verba Hoeschelii adjumento correctiora leguntur. Wess.

7. στριβλόντες καὶ βιάμενοι] Hæc et vicina ohversabantur Dioni Chrys. Or. XIV. p. 231. v. et LXXVII. p. 652. v. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπίας τε καὶ ἀλγηδόνες Darium ἐνίβαλον, ἱκοντες καὶ βιαζόμενοι τὸ ἄρδον: tum tangit laudabile Democedis facinus, invidos Medicos Ægyptios e præsentissimo liberantis periculo, narratum Herodoto c. 132. Bīs in Dione medicus Crotoniasta dicitur Δημόδοκος, qui fuit Δημόκιδης, et Democedes etiam vocatur Timæo ap. Athen. XII. p. 522. v. et Æliano Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

10. ἀγρυπνήσει εἴχιστο] Suidas male. (qui ἀγρυπνίῃ συνίχιστο.) Herodotea εἴχισθαι ἀπορίῃ et ἐν ἀπορίῃσι, IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβολῇ ἰχόμενοι, V. 74. Æliani Var. XIII. 35. φαλαγγίσι κτήμασιν ἰχόμενοι, Luciani Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἰχόμενοι, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione (l. 11.) παρακούσας — τὴν εἴχησιν, studiosissime in Lexica, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit Herodotus, si, quod schedæ offerunt, εἰα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem Dario nunc tandem Democedis artem indicasse. Wess.—Verbū εἰα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonnemine fuisse adjecta: quæ sive adsint, sive absint,

perinde constabit verbo *παραινούς* notio obiter audiendi, quam ei Vir doctus vindicavit. Denique ad ἀγγίλλω τῇ Δαρείῳ utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ Δημοκρίδους, et potest ad *παραινούς* subintelligi περὶ αὐτοῦ: sed et nihil impedire videtur, quo minus juncta intelligamus *παραινούς* τὴν Δημοκρίδους τέχνην, et dein cogitemus ἀγγίλλω αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. *κατεφάνη* — *τεχνάζειν* [*πιστάμενος*] Vallæ Latina, visus Dario fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab H. Stephano Thes. T. III. p. 1497. Suidæ interprete, et Reiskio. Dolos et strophas noverat Democedes, ut artis medicæ peritiam dissimularet. Id *τεχνάζειν*. 'Ο δὲ Ἀρεταφίτης ἰεῖον αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. Wess. — Vallæ versionem quum Gronovius tenuisset, cum hac Wesselingius permutavit, sed tamen visus fuit Dario dissimulandi artes bene nosse: frigida (ut dicam quod sentio) sententia. Nempe memor Vir doctissimus usitatæ verbi *φαινέσθαι* et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo Valckenarius ad c. 1, 22. hujus libri monuit,) juncta intellexit ista *κατεφάνη πιστάμενος*, rursusque illa, *πιστάμενος τεχνάζειν*. Sed ex præmissa Darii interrogatione, (L. 2.) *τίχην εἰ πιστάται*, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, *πιστάμενος αὐτήν*, scil. τὴν τέχνην, adeoque hoc dici: adparuit Dario, dissimulare hominem, cum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare. Poterat Herodotus scribere *ἰφάνη* — *τεχνάζειν*, *πιστάμενος*: sed, ne duo participia absque conjunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam Larcherus monuit,

πιστάμενος hic accipiendum quasi *emet καίτοι πιστάμενος*. S.

7. *φλαύροι* ἔχουσιν τὴν τέχνην] Præferrem, si Codices subministrarent, *φλαύροι* ἔχουσιν τῆς τέχνης: quo modo saepe loquuntur veteres. *μακάρους* ἔχουσιν *Θράκας* παρὶδου *χρησίμους* ἔχουσιν *οὐτως* *ὑνείας* ἔχουσιν *ἀνχμηρῶς* *ἔχουσιν* *προσάπων* *οὐ γὰρ* *οἶδα* *παυδίας* *ἔσους* *ἔχουσιν* *καὶ* *δυναμίσους*. Horum primum est Dionysii Tyr. ap. Stobæum, p. 531, 14. Postremum Platonis ita transtulit Latine Cicero: cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus? Tusc. V. 12. VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (*κατὰ* τὴν τέχνην, atque τῆς τέχνης [*ἵκισα*]) dicere licuit Herodoto. S.]

[8. *οἱ εἰς ἰατρικὴν*: sc. *ἱατρον*, aut τὸ *πρῶγμα*. S.]

9. *καὶ ἥσιν μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων*] Series rerum MSS. adstipulatur. Ægyptii medici regem diu torserant, et continuatis ærumnis omno prohibuerant. Democedes lenibus post acria illorum usus medicamentis Darii insomniam discutit, reddita sanitate. Valla verum perspexit, nactus Morelli ad Dion. Chrysa. p. 72. et aliorum calculum. *ἥσιν φάρμακα*, Poëtæ Iliad. 8. 218. et *ἥσιν ἐλίσματα* Æschyli Prometh. v. 481. loquendi genus adfirmant. Hier. Mercurialis Var. Lect. (ed. S.) lib. IV. 3. intacta non reliquit Herodotea. Wess. — Suum Herodoto restitutum iri, *καὶ ἥσιν μετὰ τὰ*, monstrat Diss. Herod. p. 81. Sic Laurentium legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Græca præsertim, P. Leopardus E-mend. VII. c. 14. VALCK.

17. *ὁποῦντοινα* δὲ *ἀνρίων* *ἰατρον*] Stephani *ὁποῦντοινα* probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Græv. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinotius; merito improbane Gronovio, sed vul-

gatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. (Nempe vertendum censuit, unaquæque pectus subverberans.) Indiget locus interpunctione, bene a CL. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θήκη, arca sive repository aureorum numorum. Donarunt regiæ mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala coacervatis, ut plures deciderent. Singulæ τοῦ χρυσῆς τὴν θήκη arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν, II. 136. VI. 119. habetque junctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. v. 1145. ubi Hemsterhusius præclare. Lege mecum, ὅτι τὰ ὑποτύπτοντα δι' αὐτίαν ἐκείνη φιάλη τοῦ χρυσῆς τὴν θήκη ἰδωρίστο τὸν Δημοκῆδία οὕτω δὲ τι θαυσιλὶ δαριῇ, ὡς, etc. Earum unaquæque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculento munere donavit, ut servus — : et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσῆς φιάλης τὸν ἐπίχρουν ἐκείνη, Democedi, Chil. III. p. 314. Wrss.

Ibid. ὑποτύπτοντα, etc.] Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat juvenis Gallus Jo. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: "chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent a Democède avec la caisse." Reliquis mea quoque succedat conjectura, τὴν χρυσὴν tantum scribentis pro τοῦ χρυσῆς. Herodoti verba, ὑποτύπτοντα δι' αὐτίαν ἐκείνη φιάλη τὴν χρυσὴν τὴν θήκη ἰδωρίστο τὸν Δημοκῆδία, sic interpretor; earum autem singulæ phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis sæpe nos decipi simulacra. Primum

egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θήκη. Deinde, τὴν χρυσὴν — ἰδωρίστο τὸν Δημοκῆδία, qua ante structura, δαρίσαι μιν Δαριῆς σ. χ. δύο ζεύγη. (At ibi ζεύγη et usus Græci sermonis et librorum consensus postulat.) Quid tandem sit ὅτι τὰ ὑποτύπτειν ante hos 50 annos Kiisterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. v. 1145. Kiisterus dedit et Berglerus Herodotea ex lib. II. c. 136. ubi ποτὶ ὑποτύπτοντας ἐς λίμνην notat conto in paludem immisso egerentes quod adhærebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) ὑποτύπτας τούτῃ ἀνάλει. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis, ἔσπερ ἄμεις, lutum eruentes, ὑποτύπτοντας in pelvis ἐμβάλεον. Similiter uxores Darii quæque dicuntur ὑποτύπτοντα φιάλη, tanquam palis usæ phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palarum instar: vocem idcirco Hebræam טַרְגָּא, qua palæ designantur, φιάλης interpretantur Numer. iv. 14. In Homero φιάλην exponunt χαλκίον ἐκπίπτον λεβητάδες: vid. Athen. XI. p. 468. x. p. 501. a. Eustath. ad Iliad. ψ'. p. 1412, 30. et Wetsten. ad Joannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum ἐκπίπτον amplum est, atque expansum instar folii vel laminæ: Athen. XI. p. 485. x. 494. x. 496. a. et Harpocrat. in voc. Τριπτῆρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquæque donabat Democeden (fortasse regio more προσιπικυία) λαβούσα πλήρη χρυσῶν (μεγάλῃ φιάλῃ): sic apud Athen. XI. p. 502. a. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Alithæa sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum jam nil moror; ad quod consuli possunt quæ a Casaubono, a Porrius, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 397 seq. Hoc unum

monco, nescire me consulto-ne χρυσίον
 acciperit VALCK. pro eo quod apud
 Athen. olim vulgatum erat χρυσίον.
 Cæterum rectissime hunc Herodoti lo-
 cum expeditasse idem Vir doctissimus
 mihi visus est; nisi quod nil opus fuit,
 τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum
 et librorum consensum in τὸν χρυσὸν
 mutare, quum percommode intelligi
 possit ἀφ' ἧς δαριῇ τοῦ χρυσοῦ. Quod
 vero θήκη idem Vir doctus ipsam illam
 phialam interpretatur, qua et haurieba-
 tur aurum et cui illud impositam dona-
 batur Democedi; similiter apud Athen.
 IV. 4. p. 129. d. e. est ὁλοῦς πῖναξ, ἡ
 θήκη κατακυμίνος ἄργυρον, vitrea patina
 super reposito argenteo: et ibid. c.
 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex
 ebore tectis — dono dabantur hospi-
 tibus αὐτοῖς ταῖς ἰδίαις τῶν περιμέτρων
 θήκαις, una cum thecis, quibus quodque
 bellariorum genus impositum erat. Et,
 φιάλην (phialam, pateram) planius ali-
 quod vas et latius esse, super quo aliud
 (v. gr. poculum) possit reponi, ex eo-
 dem Athenæo et ex Polluce VI. 95.
 observavit Wytttenbach in Annotatt. ad
 Selecta principum Historiolor. p. 374.
 seq. conf. Xenoph. Cyrop. I. 3, 8
 seq. WESSLINGII ratio, quoad sententiæ
 summatim parum a Valckenarii inter-
 pretatione discrepans, nititur illa quidem co-
 dicis Arch. auctoritate; sed vereor ne
 τὴν θήκην ibi (pro vulgato εἰς θήκην) ex
 scribæ ingenio profectum sit, non e ve-
 rusto exemplari derivatum. Sane in
 duobus aliis Herodoti locis, ubi verbum
 ἀποδοῦναι eadem notione usurpatur,
 itemque in tertio ex Aristoph. prolato,
 nullum nomen in accusativo casu pon-
 tum conspicitur, nec illo opus esse vide-
 tur: aurum vero simul cum theca (εἰς
 θήκην) dono datum esse Democedi, ex
 his quæ continuo sequuntur intelligitur,
 Reiskius duas voces εἰς θήκην in unam
 συνθήκην contrahendas censuerat, χρυσοῦ

συνθήκην auri acervum intelligens. Tou-
 pius Emend. in Suid. (ad voc. Χρυσίς)
 P. III. p. 575. seq. ista τοῦ χρυσοῦ εἰς
 θήκην, violenter utique, in ἡ τὴν χρυσὴν
 θήκην mutans, provocavit ad illud. apud
 Nostrum ἀποδοῦναι ἡ δὲ λίμνη, auri
 arcam χρυσὴνθην intelligens. τοῦ χρυ-
 σοῦ εἰς θήκην tenens Werfer, et hæc ipse
 verba juncta intelligens, (in Act. Philol.
 Monac. T. I. p. 108 seqq.) θήκην
 χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcam vel
 crumenam significare contendit, idque
 ex Herodot. IX. 83, 3. adparere ex-
 istimat, ubi tamen nihil impedit quo
 minus θήκας, illas, quemadmodum hoc
 loco, phialas s. pateras intelligamus,
 collato præsertim ibid. cap. 80, 6. Be-
 nedictus nuper (in Act. Sem. Philol.
 Lips. II. 2. p. 296 seq.) unice veram
 lectionem esse ἀποδοῦναι judicans,
 quam nonnullos bonæ notæ codices ait
 exhibere, nescivit Vir doctus nullo in
 vetere libro reperiri istam scripturam,
 nonnisi ex conjectura propositam ab
 H. Stephano sub finem Præfationis ad
 Lectorem quæ editioni Græco-Latinæ
 præmissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. παρὶ συνεχίται
 ἢ ἐρόταν] Insulsum δ, damnavit Gro-
 novius, nec induxit, Reiskio merito de-
 mirante. Tolerari non debuit. Simile
 erit Homeri Iliad. ζ. 396. τοῦ παρὶ δὲ
 θυγάτης ἔχισθ' ἔκτορι, si ad structuram
 animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρα-
 ούσῃ (δουλῇ) συνεχίται, conflictari.
 Wess.—At Homericus quidem ille lo-
 cus cum hoc nihil prorsus commune
 habeat δουλην συνεχίται Latine commo-
 dius forsan reddatur, premi servituta, ut
 apud Polyb. πολέμῳ, λιμῇ συνεχίται. 3.
 8. Ἀθηναῖσι, ἐκ τῶν μισθῶν Polycratem
 non miror de male quæsitis adeo munifi-
 cum in medico fuisse remunerando;
 sed mirarer equidem Ægætarum, æ-
 que istius temporis Atheniensium munifi-
 centiam; nisi suspicaret, ut alibi na-

meros, hic summam quoque pecuniæ nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis ævo, duæ dabantur drachmæ: vid. Arist. Acharn. v. 66. Centum drachmæ unam duntaxat minam faciunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. *Τίς δ᾽ ἔτι ἰατροίς ἰστί νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὐτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἰστί; οὐδὲ ἡ τίχνη.* Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium arario pecuniæ vis, ut peregrino Medico annum adsignare commode potuerint salarium talentum et minas quadraginta, siye, secundum nostram putandæ rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adjicienti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratæ sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea necum, credo, mirabuntur. VALCK.

12. *Κροτωνιάται ἰητροὶ ἰλίσκοντο*] Voluit-ne Arch. librarius *ἰητροὶ ἰλίσκοντο*, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatæ Medici plura scholæ Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotone docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagoræ rebus memoriam Democedis apud Jamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. *ἴφου φῦμα*] Generalius Athen. XII. 4. (c. 22.) p. 522.

VOL. III.

2. τὸν μισθὸν ἀλλήλαυσα. Vomicae morbum φῦμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quæ Plutarchus de Jasone Phœro T. II. p. 89. c. *ἴσται ἐν τῇ ξίφει τὸ φῦμα καὶ διὰ τὴν οἴσταν, ἀπὸ τῆς οὐθῆς ἐν τῇ ἀνδρῶν—τοῦ φύματος παγίντας.* Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossæ incommodum auxit. WESS.

7. *ἔξεραι μὲν*] Vide VI. 74. WESS.—Scilicet ibi pariter *ἔξεραι*, non *ἔξεραι*. Conf. vero et IV. 154, 13. et 14. S.

9. *ἴσα αἰσχύνῃ ἰστί φέροντα*] Alias monui, (ad I. 10, 10.) necesse non videri, *ἐς αἰσχύνῃ* scribi. Sustuli nunc codicum imperio præpositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρεται Πρᾶγμα. Platō Menex. p. 247. A. ἡ νίκη αἰσχύνῃ φέρεται. WESS.—Vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) notavimus. S.

Ibid. *ἴσα ἐς αἰσχύνῃ ἰστί φέροντα*] Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαλβάρων, καὶ ἀνδρῶν ἰστί φέροντα, ἐς αἰσχύνῃ μεγάλην φέρεται. Quam ex Med. Cod. præpositionem *ἐς* adjecit, illam merito non necessariam judicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντες πῶ αἰσχύνῃ τούτων τοῦ ἔργου φέροντες δὲ τι καὶ δέξας μᾶλλον. Ælian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἴσται οὐδὲ τῶν ἐν ταῖς Ἑλλησι αἰσχύνῃ φέροντων. Quæ habent vel adferunt ignominiam, dicuntur *αἰσχύνῃ ἔχοντα*, vel *φέροντα*: in his valde dubitari potest an locum suum *ἐς* possit tueri. Sæpenumero quidem iisdem verbis *ἔχει* et *φέρει* adjicitur ab Herodoto præpositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡσίοδον τι καὶ Ὀμηρὸν ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμὸν, τὸν Μαρδ. ὅτι ἐς Πέρσας ἔχον. IX. 32. οὐκ ἐς γυναικὸς ἀλλ' ἐς ἀγῆτους ἀγῶνας φέρον τὸ—μανησίον. VIII.

Y y

137. *ἰσηλὴ αἱ αὐταῖαι, ὥς εἰν εἶρας, καὶ φῆναι ἐς μέγα τι.* Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, præterquam apud ejus imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: hujus VIII. p. 701. legitur *φῆναι ἐς ἱστίον ἐν ἄσμα*, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. *εὐνοῖ ἐν ἱστίῳ ἐς τοὺς τοιούτους ἵχθυοντες*. II. p. 133. *ἐν ἰσχυράμῳ ἐς γυναικας ἄλλας εἶχεν*. V. p. 380. *ἐς τοὺς τοὺς ἄσπερα ἵχθυον ἐν μέντιμονα*. V. p. 417. *ἵστα ἐς τοὺς ἵχθυον ἐς Ἀργείοις ἰσθλάσιν*. p. 427. *εἴς ὑποναῖας ἐν πολλὸν ἐς ἑδμήλον ἐν Κερίδιον εἶχεν ἡμῖν*. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. *ἐν ἵχθυον εἴς ὑποναῖας ἐς τοὺς φῆναι*: et p. 120, 8. *ἐν ἵχθυον τοῦ φῆναι οὐκ ἐς ἱστί φῆναι*. Hæc ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Conject. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, *ἐν ἐς δυλίαν*, vel *βλασφημίαν*, vel *ἐς ἱστίον φῆναι*, fatebor etiam dici potuisse *ἐν ἐς αἰσχύνην φῆναι*: sed, quæ diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis sit frequenter, permisceri nolim. VALCK.—Nihil referre videtur (quem admodum ad I. 10, 10. Wesselingius monuit) addatur *ἐς* ad *αἰσχύνην*, an auferatur: ac possis Latine etiam perinde reddere, quæ ad contumeliam pertinent. Conf. quem in Var. Lect. (ed. 8.) laudavi Markl. ad Eurip. Suppl. v. 295. S.

CAR. CXXXIV. 12. *αἰσχυρῶν γὰρ ἐν σώματι*, etc.] Ex Democrito habet Stob. Seru. CXV. p. 592. *Αἰσχυρῶν γὰρ τοῦ σώματος, εὐαίσθητον φῆναι. γνησθῆναι δὲ συγγράμματα*, etc., quæ his ita respondent, ut eodem fonte manant. Saepè opinatus sum, perperam Democriti nomen fragmento apud Stobæum adpingi, debuisse enim Herodoti. Nunc, cum ambo ejusdem fuerint temporis et aequalis, philosopho et medico

dictum, utriusque sententia bene congruens, nolo auferre. Galemi similem apud Eustathium (ad Odyss. β. p. 98, 31.) professionem non miror, quippe *ἐν πρᾶσιν*, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec Aristotelicum, Polit. lib. II. c. 7. *ἔστι γὰρ, ὁμοίᾳ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας*. Notæ Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. tolerari utcumque ea posse, si de operationibus animæ, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc Heraclides Pont. Allegor. p. 485. *ἔστι δὲ τοῦ σώματος ἵσθιν ὑποφθίνα, τοσοῦτον ὅτι διανοίας ἀφῆται ῥῆσις*. WESS.

Ibid. *αἰσχυρῶν γὰρ*, etc.] Sub nomine Democriti Herodotea legi apud Stobæum monitum fuit in Diss. Herod. Wess. p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad Hom. Od. β. 315. Dixisse fertur Antipater Tarsensis lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: *ἔστι συνασθῆναι ἐν σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμπιῶσθαι*. Traditur hoc in Scholiis Homeri Leidensis ad Iliad. λ'. 115. (et in Venetis Scholiis a Villoisono editis.) quod neque ex Eustathio constat, nec Diogene Laërtio, neque aliunde forsàn didicissemus. Verborum sententia neque Democrito disconvenit: cum corpore, ait Lucret. III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. — Post ubi jam validè quassat' et viribus ævi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat ingenium, delirat linguaque mentisque: *γρησύνονται δὲ συγγράμματα* (καὶ αἱ φῆναι) καὶ ἐν τῷ πρῶτῳ σώματι ἀσθενεῖ βλῦσθαι. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugnā retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius, VI. 23. L. Furium

facit juvenibus bella data, dictitantem, (Herod. οὐ γὰρ ἂν τι καὶ ἀπαδείξαις ἔργον, ἰὼς νίος ὡς ἡλικίῃ. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactæ jam ætatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vige-
 gebat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materię, quam tractabat, ubique memor Longinus π. ΤΨ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, αἶτ, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, Odysseæ conditoris, atque in illa similis ἡλίῳ καταδυ-
 μίῃ. Moriens, Cyrus Xenophontus Κε. Παρ. VIII. p. 198. de se ipse testabatur: τοῖμὲν γῆρας οὐδισπῶσσι ἡ-
 θόμην τῆς ἱμῶς οἰόντος ἀσθίνοντατος γιγίμ-
 νος: quæ libenter adhibet Ciceronis Ca-
 to major de Sen. c. ix. Qui fertur es-
 se Xenophon, quando secedit a Xeno-
 phonteis ex Historia Græca ad verbum
 describendis, frigidus Agesilai lauda-
 tor et sophista, p. 86. ed. Hutchins.
 Δοκεῖ δ' ἱμαγεῖ καὶ τοῖς μέντοι ἀνθρώπων
 ἰσχυρίζαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχύς γη-
 ράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν
 ἀνδρῶν ἀγήρατος ἵσται. Qui libellum istum
 olim tamquam Xenophonteum ad-
 hibuere, vel videntur adhibuisse, ho-
 rum mihi testimonia, plerorumque opi-
 nor, sunt in numero. VALCK.—Xeno-
 phonti libellum istum contra Valck.
 vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol.
 IV. p. 404 seqq. S.

17. ζεύξας γίφουαν ἐν τῇδε τῇς] Pos-
 teriora ad eum modum certatim forma-
 runt docti viri, et recte: rei indoles et
 MSS. testantur, nec minus, justum vi-
 deri, quod insuper mutatum. Infra
 lib. IV. 117. Darius γίφουαν ζεύξας—
 διαβίβηκε ἐς τῇδε τὴν ἡμετέραν. De ancil-
 lis Atticis, (l. 23.) ab Atossa sibi expe-
 titis, et belli Persici origine, Ælian.
 Hist. An. XI. 27. Claudianum credo

lib. II. in Eutrop. v. 200. ad eas allusisse:
 Felices—quibus Argivæ, pulchræ-
 que ministrant Thessalides, famulas et
 quæ meruere Lacænas. WSS.

CAP. CXXXV. 1. καὶ ἄμα ἴσως τι
 καὶ ἔργον ἴσως] Solens Homerum imita-
 tur Iliad. ε'. 242.

Ἀβειν' ἱσθ' ἄμα μῦθος ἴσθ', τοῖσιν αὖτ' ἔργον.
 Quod dudum animadvertentem Eusta-
 thium p. 1182, 30. (p. 1248 extr. et
 seq. ed. Bas.) operæ est audire. Τοῦτο
 δὲ ἱμαίν' ἵσται τῷ ἄμ' ἴσως, ἄμ' ἔργον ἄπει-
 ρ' Ἡρόδοτος ζηλώσας φησί· ταῦτα ἵσται καὶ
 ἄμα ἴσως τι καὶ ἔργον ἴσται. Nolo di-
 cere, Thessalonicensem præsulem MSS.
 ad amussim convenire, id solum, ces-
 sare post hæc fluctuationes de veriore
 sententiæ scriptura debere. Patronum
 Cl. Valckenarius suæ opinionis allegare
 Cod. Ask. potest. WSS.

Ibid. καὶ ἄμα ε' ἴσως ἴφα] Vulgaba-
 tur ante Gronov. καὶ ἄμα ἴσως ε' ἵσται.
 In aliis Codd. nec reperitur ἵσται, neque
 ἴφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed
 Herodotea sunt, ἴφατε, ἴφῃμην, φάματος:
 extra poetas illa quidem rarissima, nisi
 quod Ælianus in Var. Historia ἴφατε,
 II. 2. et frequenter adhibuerit alibi.
 Herodotum itaque scripsisse suspicor:
 ταῦτα ἵσται· ἄμα τι ἴσως ἴφατε καὶ ἔργον
 ἴσται: ista dixit, et simul atque dixisset,
 rem aggrediebatur: sive, nec dicta res
 morata, ut loquitur Justinus II. 3.
 Solet et Noster ita loqui p. 47, 2. (lib.
 I. c. 112.) ἄμα δὲ ταῦτα ἱλίσται, — καὶ
 ἀπειδίκαται. p. 269, 41. (IV. 150.) ἄμα
 τι ἱλίσται ταῦτα καὶ διέκρινε. cf. p. 461, 41.
 (VIII. 5.) Homereum illud ἄμ' ἴσως
 τι καὶ ἔργον, in sermone quotidiano di-
 cebatur de re dicto pæne citius confecta,
 ἄμ' ἴσως ἄμ' ἔργον, Zenob. I. Prov. 77.
 Quando ad ἔργον adjecit Herod. ἱσθίαι,
 putem et ἴσως ἴφατε non spernendum;
 præsertim ubi membrana Flor. ἴφα oc-
 tentat. In Euripidis Bacch. v. 1080.
 Καὶ ταῦθ' ἄμ' ἡγήσεται, καὶ πρὸς οὐρανόν

καὶ γαίης ἰστέρεξαι φῶς: hoc tempus (non ἰστέρεξαι) poscit usus Euripidis et ratio locutionis: vid. Electr. v. 788. Plutarch. T. II. p. 782. c. Chariton VII. p. 132. Ed. Spanhem. in Callim. Hymn. in Jov. v. 87. et 92. Homerus Iliad. c'. 242. Ἀδρία' ἰστέρεξαι ἄμα μῦθος ἰν, τιτίλιστε δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: ἴσται ἰ δὲός, γινώσκω, καὶ ἔγνω. VALCK.

[12. συμβαλίσθαι ex Pc. me adacivisse dixi in Var. Lect. (ed. S.) Sic vero etiam in Pa. Pb. et Pd. scribi diserte Larcherus monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri causa illos excussit. S.]

14. δίσας μὴ εἰς ἱππευῆτος] Tametsi εἰς Euripideo Phoeniss. v. 998. ὡς εἰς πατὴρ ἐξύλων φέβει, πᾶσι φασ λέγουσι, conparetur, claudicabit sermo. Stephan. μὴ εἰς ἱππευ. conject, minime ἰστέρεξαι. Pavius μὴ εἰς, Reiskius μὴ εἰς, lenissima medicina. Quis autem his jugata adherent, (εἰς εἰς ἱππευμὸν πᾶσι, etc.) suum ex Codicibus recuperarunt colorem. Indicant, Democedem non cupide involantem donata accepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, jure damnantur. Verbum ἰστέρεξαι significatum requirit. Aristides T. II. p. 401. ed. Jebb. εἰς σὺ περὶ παιδὸν ὠχρόμην, τῶν θιῶν ἴσται τις, ὡς ἴσται μὲν — οὐκ ἂν δίσαις, εἶμαι μὲν καὶ ἰστέρεξαι: imo vero cupide accurreres et arripere. Cujus ego loci indicinam Abreschio, verissime addenti, Jo. Chrysostomo in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide Nestrum lib. VIII. 32. Wess.—Vitiosum εἰς ἱππευῆτος, ex Aldina ed. propagatum, tenere Wess. non debuerat. εἰς pingendum, idem ac εἰς valens, optime Reiskius monuerat: quum vero sit enclitica vocola, recte μὴ εἰς Reiskius edidit, et sic Schæf. et Bock.

Miror nihil ad h. l. ex MSS. prolatum reperiri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ εἰς nec spiritu adjecto, nec accentu. εἰς vero ex MS. Paris. A. adnotavit Larcher. Verbo ἰστέρεξαι, arripendi, sibi vindicandi notione, cum dat. casu usus est Appian. Punic. c. 94. S.

19. εὐέτω ταῦτα] Non intercedam, si qui cum Reiskio ταῦτα pinxerit. Wess. — In editis Animadversa. vulgatum ταῦτα non sollicitavit Reisk. Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ εἶδον] Οἶτον malle ex MSS., quippe venustius. (Quum dederint hoc Pass. Ask. et F., videtur idem legi in Med. sed non advertisse Gronov.) Γαυλὸν μίγαν (lin. 3.) neglectui habere, ut Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, nequeo. Etymologus p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριήρης γαυλός, διὰ τὸ πλεῖστα δίχυσθαι, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ εἰρη τῶν ἰσπευῶν. In MS. Trajectino, διὰ τὸ καὶ καὶ πλεῖστα δίχυσθαι. Cyrilli Lexic. MS. eadem, indicio Cl. Alberti ad Hesychii Γαυλός. Splendide sunt nugæ, quod Gronovium non fugit. Γαυλός et ἰλαός eadem navis, nempe oneraria, minor trireme. Vox est Phœnicum lib. VIII. 92. ex ἡ γοῦ, GAUL, ob curvam rotunditatem, auctore S. Bocharto. Wess.

7. ἐν ἡσπερίᾳ τῇς Δημοσθένους] Vulgata ἐν Κρηστώνῃ nullis defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia urbs Crestone. Habet ἐν ὠρίῃ Τερωνῶν Κρηστώνῃ πόλιν lib. I. 57. quæ utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At demus dubia in re eam Italiæ, huc sane referetur perperam, siquidem in Mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐν Κρηστώνῃ τῇς Δημοσθένους? neque enim Crestonæus domo et origine Democ-

des, verum Crotoniates. Atque, hæc virum Celeb. (Gronovium) nihil esse morata, merito demior. Retinuit Vallæ Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Græca οὐδὲ πρὸς Διόυσον. Laurentii liber in Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quæ quidem si adjuves, et δ in Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum in ἡσσανός, ex indulgentia, βαθυμία, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vincendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum MS. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenarius. Wess.—Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. in Κροτωνός] Mihi quoque dudum venerat in mentem in ἡσσανός: quod viros insignes adsequutos conjectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum in Σάβας, pro in Ἄβας, et contrario vitio scribi in Ἰνδούς, et in Εἰλόν, ubi in Σινδούς et in Σκῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis ἡσσανός possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK.—Quidni vero, ἡσσανός facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκράτης pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentia in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, in ἡσσανός

της τοῦ Δημοκ. interpretatur in ἡσσανός, in τήνης, in σφίσματος τοῦ Δημοκ. S.

CAR. CXXXVII. 5. ταῖς σπονδαῖς] Constat librariorum dissensus. Glossator MS. σπονδαῖς, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenæus de Persis et Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. (c. 22.) b. 522. Quod Persæ autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλῆϊ Δαρείῳ ἐχρήσθαι, in Latinis bona non sunt. (Tenuerat illa tamen Wess. cum Gronov. sic concepta: An ex usu erit vobis hanc injuriam regi Dario intulisse?) Verti debuerant, an regi Dario sufficiet hanc a vobis injuriam perpeti? Cui eorum dicto pondus ex MSS. accedet καὶ πῶς ταῦτα, etc. (Et ego illam καὶ particulam lubens adjici patiar, quod a Schæf. factum laudo.) Mentem quiritantium Pavius, Reiskius, Abreschius perceperunt. Scriptior ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξίχερός ἐστι ἡ ἡμέρα, satis illis dies non erat. Wess.

[9. ἢν ἀπέλθοις ἡμῖνα] Perperam Valla: si nos dimiseritis. Melius Gronov. si nos spoliaveritis: quæ intacta reliquit Wess. Equidem cum H. Stephano αὐτὸν vel ταῦτον subintelligendum putavi, quem etiam Larch. secutus est. S.]

CAR. CXXXVIII. 7. ἢν δὲ αὐτὸν σκόλος μέγας] Fuit, cui ἢν δι' αὐτῶν idem ac si propter hæc. Equidem oblitus haud sum observationis Th. Beze in Epist. ad Rom. vi, 4. et Hugonis Grotii ad Hebr. 1, 2. de simili præpositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior Codicum auctoritas, quæ et ex Ionum sermone μέγας et μέλιστα δὲ tuebitur. Negligi hic non debet, Apuleio Florid. p. 351. auctore, Pythagoram, Cambysis olim captivum, a quodam Gillo Crotoniensium principe recipratum. Gillus, Philosophi liberator, non alius atque hic videtur. Respondet ætas; nec officit, quod Croto-

niensium princeps audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul Crotone con-sederit aliquantiſper? Consentiant, etſi diſcordes in Pythagoræ vita et tempore, magni viri R. Bentleius Diſſ. de Epist. Phalarid. p. 70. et H. Dodwellus Exercit. de ætate Pythag. p. 250. Wess.

CAP. CXXXIX. 5. *οἱ δὲ στρατιώ-
μενοι*] Auxi ex Arch. hiulcamorationem: idem Th. Galeus tentavit, tacito ſchedarum nomine, unde Cel. viri adſenſum auferre non potuit; et viam tamen muniverat Valla. Cognitiſſimum ex hoc et ſuperiore libro, multos mercaturæ cauſa, alios militatum, in Ægyptum iſſiſſe, haud paucos, ut regionis et Nili amnis indolem explorarent. Wess.

Ibid. *στρατιώμενοι*] Quando vertit Valla, partim negotiandi, partim militandi gratia, legiſſe videtur, quod et in Codd. inveniſſe Galeus, *οἱ δὲ στρατιώμενοι*. Insolenter vulgata corrigens (Gronovius), præterquam ex inviolatæ, quem vocat, bonitatis codice, hic tamen iſta variis modis pertractat. (Scil. *οἱ δὲ* ex Galei conject. profectum exiſtimans, propoſuit ipſe *ἢ στρατ.* aut *στρατιώμενοι ἢ οἰκτις, καὶ αὐτῆς*, etc.) κατ' ἱμπερίην, *στρατιώμενοις*, non eſſet etiam abſurda lectio: poſſet et alicui incidere κατ' ἱμπερίην *στραγγιόμενοι*. Mihi correctoris eſſe videtur illud *οἱ δὲ*, et *στρατιώμενοι* male jam olim a librario reſcriptum, cujus vox iſta paulo ante deſcripta adhuc inhaereret memoriæ: nam hoc ævo cui tandem ſponte ſua Græci militatum veniſſent in Ægyptum? Perſis? milite quidam Græco Perſæ recentioris ævi libenter utebantur; de Cambyiſis tempore nihil tale conſtat. VALCK.—Etiam IV. 28, 7. pro *στρατιώμενοις* alius vir doctus *στραγγιόμενοις* (morari) legendum ſuſpicatus erat. Quidni vero credibile ſit, Ionæ nonnullos in exercitu fuiſſe Cambyiſis? De mercatoribus Græciſ, in

Ægypto verſantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. *Συλοῦν ἢ Λιάκας*] Recte: nam ſi-
lius Syloſontis Æaces vocatur VI. c. 13. Λιάκας — πᾶσις Συλοῦντος τῷ Λιάκας. (conf. II. 182, 9.) Sami ty-
rannus ille patri ſucceſſerat Syloſonti, de quo multis hic agens Herod. illud non tradit, acerbum in ſubditos exer-
cuſſe imperium: *πικρῶς ἔρξεν*, inquit Strabo XIV. p. 945. D. (p. 638. c. ed. Cas.) *ἀσπερ καὶ Ἰλυσπύδην* ἢ *σίλιν*: et Zenob. III. Prov. 90. Uterque ſer-
narium nobis ſervavit Ionici cujuſdam Poëtæ ſuaviſſimum: *Ἐσπερ Συλοῦντος ἰβρυχάρην*, cujus auctor reſperxiſſe potius videtur Herodoto narrata cap. 149. Anti-
quiora tempora ſpectat, tyrannidem nempe Polycratis, Anaximenis que fertur Epistola apud Laërt. II. 5. ad Pythagoram ſcripta, *Εὐβουλίτερος ὡς ἡ μίαν, μεταπαρὰς ἐν Σάμῳ ἐν Κρήνῃ* *ἠθάδε ἰερηνίους οἱ δὲ Λιάκας πᾶσις* (ἄλλοι τὰ) *κατὰ ἔρδουσι*: unciſ a me incluſa quomodo ſananda ſint, non liquet: ſcri-
bi potuit *ἄλλοις κατὰ*, vel *μίαν*: quod alicui primum forſan incidat, *ἄλ-
λόους*, vel *ἄλλος ἄλλον*, illi ſe non probaret, qui in obtinenda tyrannide Poly-
crati fratres Syloſontem et Pantag-
noſtum adiutores fuiſſe didiciſſet et Poly-
ſeno I. cap. 23, 2. Hi tres, niſi fal-
lor, ſunt *οἱ Λιάκας πᾶσις* in Anaxi-
menis epistola; in qua hoc tamen li-
quet, pro *ἰπρίχου*, ſcribendum *ἰπρίχου*
αὐτῶς ἐν οὗς Ἀναξίμενης ἐν θυμῷ ἰπρίχου
ἠερολογίον. VALCK.—Corruptarum apud
Laërtium vocum *ἄλλοις τὰ*, in quibus
hæſerat Vir longe doctiſſimus, tam cer-
ta fuerit, quam obvia, emendatio, *ἰπ-
ρίχου*, intolerabilia mala. Permutatione
literarum N et AA nil frequentius. conf.
Var. Lect. (ed. S.) ad II. 41, 24. et
Adnot. ad I. 90, 11. S.

9. *λαβὼν χλασίδα* — *τοῖσιν*] Ero-
ditia. Reinkius *τοῖσιν*, Tyria infecta

purpura, nulla necessitate. Tzetzes Chil. III. p. 312. Babylonē Dariūa a Sylosonte amiculum inpetrasse errans scribit, *ἐν Συλοσώντοις δι' ἑαυτὸν δῶκεν πορφύραν χλαμύδα*: neque id ex vero: lana fuit, non chlamys. At ejus opinionis consortes habuit Suidam in *Χλαμύς* et Append. Prov. Vatic. p. 281. Wss.

12. *ἱερὸν μνησὶ τοῦ χλαμύδος*] Hinc majori jure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione Med. Cod. *ἱερὸν μνησὶ*, poni potuerat *ἱερὸν μνησὶ*, commendatum a vicino *ἀνίστα*. Cambysis satelles chlamydem *ἱερὸν μνησὶ ἀνίστα*. Herodotus in istum sensum scribit simpliciter *ἀνίστα*, sicuti I. 69. *χρυσὸν ἀνίστα* Laedæmonii, quod aurum Cressus *ἀνίστα* *μνησὶ* *δωκεν*. vid. Clar. Wesseling. ad p. 34. n. 12. (ad I. 68, 24.) Mirum hic toties cur dicatur *χλαμύς*, quæ fuerit *χλαμύς*: voces librariis frequenter inter se permutantur. Græcis, *ἐπὶ τῶν ἀλαζονευμένων ἐπὶ τοῦ ἱερῶν*, instar proverbii adhibebatur *ἐν Συλοσώντοις χλαμύς*, Diogenian. Centur. V. Prov. 14. Æliano Var. Hist. IV. 5. dicitur Darius accepisse Sylosontis *ἱμάτιον*: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de Rep. Plato, *καὶ μὲν*, inquit, *ἱμάτιον ἢ παλὴν λαβόμενος τοῦ ἱματίου*. Lucian. T. III. p. 255. Terent. Phorm. V. 6, 23. puer ad me accurrit Mida: Pone adprehendit pallio. VALCK.

16. *δι' ἐνίστασιν πάντας τοῦ*] Aldinam et tot Codicum distinctionem aspernari temerarium. *ἄλλως δίδωται*, gratis donare, ponitur contra *χρήματος πωλήτω*. Dicit Syloson gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. Wss.

CAR. CXL. 2. *ἐνίστασιν* recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 7.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Junxisse Demosthenem *φιλαργουσίαν καὶ ἐνίστασιν* indicavit Thoul. M. verissime: sic Or. in Timocr. p. 451. *πράγματα καὶ ἐνίστασιν* ha-

bet Fala. Leg. p. 213., alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thucyd. III. 83. Wss.

5. *ὡς τοῦτον τοῦ ἀνδρα*] Quinimo *ἐν τῶν*: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur *περιελθῆναι*, aliisve verbis ejusdem potestatis, *ἐν τῶν*, nunquam *πρὸς τῶν*, neque adeo etiam *ὡς* in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

9. *λίγου πρὸς ἑαυτὸν*] Dubitavi, sequeretur-ne MSS. plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quæ Pavii suspicio, posterius respondeant accuratius, maneat in possessione: mihi conspiciens tot codicum concordia non sine laude censetur. (Valet. idem *πρὸς αὐτὸν*, atque *πρὸς ἑαυτὸν*, quod e schol. invecum videtur, ut sæpe alibi. conf. ad II. 162, 24. et ad III. 52, 15.) Omni autem dubio caret (I. 10.) *ἢ ἰγὼ προσωιδῆμαι*, jam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, *ἢ ἰγὼ προδιδῆμαι*, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. (et damnavit in editis Animadversas. laudans ibi Wesselingium.) Syloson autem cum Darium. *ἡσωντὶ τὸν ἀρχὴν ἔχοντα*, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. Wss.

11. *ἢ τοῖς ἢ οὐδὲν καὶ*] Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud, *ἢ τοῖς ἢ οὐδὲν*, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, *ὡς ἀνὴρ, οὐδὲν ἀνὴρ*. Cyrus Xenoph. Cyr. Παιδ. VII. p. 115, 12. *τοῦτον τῶν περιεργημένων ἢ τοῖς ἢ οὐδὲν εἶδαι*: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Græce perdocti, monstrat formulas rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285.) loca Xenophon-

tis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistæ hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., *ἴσασιν Αἰγυπτίους ἢ τοὺς ἡ οὐδαίς*. VII. 8., *Σαυμάζου τοὺς (ἢ τοὺς) ἢ οὐδαίς*; et XIV. 26. Ad tantilla quoque Conr. Gesnerum adtendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

25. *ἀνασπασμένους μοι δὲς τὴν*, etc.] Pæne adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intelligit desiderium: facit insuper ejus absentia petitionem quodam modo significantioram. *Ἀνασπασθείς τὴν ἀρχὴν, τὴν πατρίδα*, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. Wess.—Abest etiam δὲς Fragn. Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, *ταύτην μοι δὲς*. S.

CAP. CXLI. 4.] *Ἰστιάλλι τὴν στρατιήν*. Parum commode, fere ut Valla, in Latinis scripsi exercitumque contraxit. Debueram, trajicere exercitum paravit, vel trajecit exercitum: quam in sententiam Larcher, il fit embarquer ses troupes, provocans ad Euripid. Iphig. Aul. 661. et Æschyl. Pers. 176. Conf. ad III. 53, 27. notata. S.]

CAP. CXLI. 2. *ἰστροπαίην* — λαβὼν τὴν ἀρχήν,] Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi *ἰστροπαίην* ὡς ὁ Θέρος τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείην. Mox (l. 5.) βαμὼν et εἰμένος exemplo Homeri junxit Iliad. 9, 48. Vallæ εἰμένος fanum, si Livii lib. X. 37. modo, non absurde. Aream aræ aut templo undique circumdatam designat Pausanias lib. VI. c. 6. p. 467. εἰμένος σι. ἀποστεγομένης εὐαδομένης τῶν νεών. Josephus quoque Bell. Jud. I. 21, 2. et marmor Aphrodisiense in Antiq. Asiat. Ed. Chishul p. 154., Philo

Jud. Leg. c. 1. p. 1014. Et quis non? Wess.

11. τὰ εἴς πύλας ἱσπλάσσει] Voluerunt ne Arch. et Vind. ἰσὺ τὰ εἴς πύλας, etc. Si ita, non sequor. Mæandrius bene; pariterque Xerxes, αἰνὴ δ, τὰ ἱσπλάσσει ἱσπλάσσει, ταῦτα εἰ ταύτην lib. VII. c. 136. Wess.

16. *γίγναι ἱσπλάσσει γινέσθαι*] Aldinum *ἱσπλάσσει γινέσθαι* Vir. Cel., et Florentiæ nihil enotarit, [præoptat: causas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear, validas. Equidem ex MSS. excerptum non animadverto, (vide tamen nostram Var. Lect. ed. S.) Stephanoque mutanti adstipulor. Valde autem miror, in *ἱερώνη* conjurasse plerosque. Saltem *ἱερώνη*, quod in Arch. et Vind.; nam Herodotus *ἱερώνη* ut lib. IV. 161., maluit. Porro *ἱσπλάσσει*, (l. 21.) et τὰ δὲ τὴν videlicet *Σαμίαν*, ejusdem sunt. Vide II. 137. VI. 75. Wess.

17. *ἱερώνη*] Per tot Edd. non debu-erat hoc propagari: *ἱερώνη* scribunt vulgo Græci; *ἱερώνη* suo more dedit Herod. In centenis nominibus *μαρὴν* præcedit istam terminationem; in paucis *αἰμίνας*: sed in his paucis est *ἱερώνη*. Utraque scriptio certa nititur ratione: sacerdos *ἱερώνης* et *ἱερώνη* dicebatur, Dei Deæve sacerdos, *ἱερώνη* Siqu. VALCK.

CAP. CXLI. 11. *ἱσπλάσσει ἰσπλάσσει*] Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quæ pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, *ἱσπλάσσει ἰσπλάσσει*, nolabant carere libertate: *ἀνελύθρον*, libertatis esse expertem: Glossæ Labbei, *ἀνελύθρον*, illiberatus, inliber, offerre; inliberum, Tyranno parere; hoc jugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossæ nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberatus Wess.

CAP. CXLIV. 2. Vere *οὐ τίς τις σφί* cum D'Orvillio ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox (l. 4.) minimi refert, utrum *σφασι* *ἦται* an *σφασιῶται* probentur: erant omnes ejusdem factionis, Mæandrii *βίαιου* c. 146. Wess.

CAP. CXLV. 1. *ὕπομαργότερος*] Petulantior et propemodum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, *ἴσται καὶ πρότερον ὑπομαργότερον* proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem hujus Musæ c. 29. Talis Cestius *ὕπομαργότερος*, bello Perusino domum incendens et in flammam se præcipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. (c. 48.) p. 1112. Suidæ *ὕπερμαργότερος* in *Μέγας*, et voce ipsa, (cum interpretatione) *ὕπερμαρνόμενος*, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque immerito. Wess.

11. *θήσας γοργύης ἡΐστας*] Cum præcesserit *ἰν τῇ γοργύῃ ἰδίῃ* *ἰν*, non carebit sua venere *θήσας γοργύης* ex scriptis. Sed Gronovium laudo (*θήσας* e MS. adsciscentem.) Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. *Γοργύρας δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσωπίπλασαι, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεται τοῖς πολλοῖς τὰ ἰν ᾧδον*. Quæ tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, *δυσμωτήριον ὑπόγειον* Glossæ Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. Wess.

CAP. CXLVI. 7. *καθόντες οἱ Πέρσαι, προσημακρυνέσθαι*] Moratur Codicum discordia. Si Arch. et Vind. *καθόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἰμωκρυνέσθαι*, attentionem mereatur, mens erit, malum ante perpassos Persas, exacerbatiore in Samios fore animo; uti *ἰμωκρυνόμενος Ἀθηναῖος* Hippias, lib. V. c. 62. *γυναῖκας ἰμωκρυνόμενος* Eusebius Stobæi Serm. xlv. pag. 310. Talis Fulvia,

VOL. III.

Z z

Ciceronis amputato capiti, καὶ ἰμωκρυνέσθαι οἱ καὶ ἰμωκρυνέσθαι in Dionis Cas. lib. XLVII. p. 378. Quæ quidem schedis illis, et κακῶς mordicus tenentibus, patrocinaabuntur; eoque amplius, quod *προσημακρυνέσθαι* nimium explicet. At hæc Galei et Codicum causæ. Censebunt haud dubie alii *πάρος* ex *πρός* esse progenitum. Wess. — Conf. quæ in Var. Lect. (ed. S.) monita sunt. S. 16. *τοὺς διφροφερύμεινους*] Qui sellas attulerant, Valla. Verius Scholiastes, *φορίαις, φορεύμενους*, Hesychio et Suida sequentibus. Etymologus p. 279. *Ἡρωδιανὸς τοὺς Πίρσας φορίαις φορεύμενους διφροφερύμεινους*. Scripserat, uti bene Cl. Alberti, *Ἡρόδοτος τοὺς*, etc. Error compendiarie debetur scripturæ, sæpius recurrens. Persarum locupletiores sellis sive lecticis gestabantur, succollantibus *διφροφόροις* ap. Athen. lib. XI. 2. (c. 8.) p. 514. Considerant ipsi *Θρόνους θίμεναι*, cap. 145. Kühnius plura ad Ælian. Var. IV. 12. Wess.

CAP. CXLVIII. 5. *ἔξιμνον*] Vallæ non intellectum, utpote rarius, hinc exceptum *Ἐξιμνον, Ἰσμηχον*, Hesychius interpretatur. Herodot. II. 37. *ἰν χαλκίῳ ποτηρίῳ πίνουσι διασμίοντες ἀπὸ πᾶσαι ἡμίσην*: hoc vulgo erat *σμήχυν* τὰ *ἰσπάρματα*, Clem. Alex. Pæd. III. p. 268, 23. smegmate abstergere. Athen. IX. p. 409. c. *ἰχρῶντο ἰς τὰς χυῖρας ἀσπολύνοντες αὐτὰς καὶ σμήγματι ἀπορύψιως (σμήγματι, ἀπορρύψιως) χάριν* Vallam suspicor IX. c. 109. (IX. 110, 9.) *σμίται* invenisse, sinceram lectionem, sed illic adjuvandam interpretatione comoda VALCK. — Quod h. l. in Græcis nostris *ὁ μὲν* posuit typhetha, *οἱ μὲν* illum debuisse, sicut etiam exemplar præferebat, culvis in oculis incurrit. S.

7. *ἰς τὰ εἰκία*] Sic decuit; nec minus *ἀπεικωμάζει*, in Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, MSS. jubent po-

tiores. Mox ἰ δι ὧν, sicuti et paullo superius, Cl. Abreschius. Wess.

12. ἄλλοις διδοῦς] Opinor διαδιδούς voluisse Arch. scribam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox ἐνρήσεται τιμωρίην Stephanus male punitum aut multatum iri: nihil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Mæandrium largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην ἐνρήσεται ex Thucydide verissime Portus explanavit. Wess.

Ibid. ἐνρήσεται τιμωρίην] Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. ἵλαβι μὲν οὐδὲν, ὑλαβοῦμαι δὲ, μὴ ἰτίροις τιῶν τῶν ἀσπῶν διαδῶ, πορευθεὶς ἐπὶ ταῦς Ἐφύρους — ἴφρ, etc. quæ vumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cujus sententiam et Valla et versionis antiquæ correctores perverterunt; adsequutus est Æm. Portus in Τιμωρίην. Idem erat in usu loquendi τιμωρίην ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut jam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitem (Herodot. III. 46.) sic et Mæandrius ope Lacedæmoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facili tamen intelligebat, in donis Mæandrii repellendos alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μαθὼν, ὡς ἄλλοις διδοῦς τῶν ἀσπῶν ἐνρήσεται τιμωρίην, id est, τιμωροῦς vel βοηθοῦς ἰτοιμάσεται aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, nota forma loquendi, Græcis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, φυγή Thucydidi: sibi parare, ἰτοιμάσθαι, frequentissime licet dicatur ἐνρήσθαι, hoc sæpe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἰθύνοντις Potidæταις ἰς τὴν Λακεδαιμόνα μετὰ Κορινθίων Ἰπρασσοι, ὅπως ἰτοιμάσαιτο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὖ-

ραιντο (ἐνρήμην multo est usitatius quam ἐνρήμην) βοηθεῖαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἰτ, οὐδὲν ὑφοντο ἰπαστήδιοι: pro ἰα, παρὰ sæpius huic verbo jungitur. VALCK.

14. τὸν ξῖνον τὸν Σάμιον] Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξῖνον ἑαυτοῦ Σάμιον: monitus nemo Græce sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξῖνον ἴπν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πιλοπονήσου, ἵνα μὴ πίσιη τινα τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γινίσθαι. Illud ἴπν, etiam simpliciter positum, sæpe significat missum facere: jam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Mæandrium ξῖνον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cujusdam ministrum; quem, ut erat, servum suum fratrisque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.

16. ἐξικέρυξαν Μακένδριον] Lenius est ἀπίκιμπον Arch., sed Scholion, Galeo observante, quale et Etonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. A. οἱ δι ὑπακούσαντες ἐξικέρυξαν τὸν Μακένδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso ejecerunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam c. Eratosth. cap. 23. et paullo ante ὅτι ἐξικέρυχθη μὲν ἐκ τῆς πόλεως. Wess.

Ibid. ἐξικέρυξαν] Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξικέρυξαν τὸν Μακένδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatam, αὐθημερόν? Laërt. II. 43. ἰπιδημέσαντες αὐθημερόν ἐξικέρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: "Ἐξικέρυξαν) Cod. "Arch. ἀπίκιμπον. Cod. Eton. ἐξόθησαν. Hac autem glossemata sunt." ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam

monachis notissimum *ἔκκερυν* quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per *ἀπίμπτοι*? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Valla; verit enim ab legarunt; atque ita verbum *Ἀποσίμπτοι* conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen *ἀπίμπτοι* videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum *ἔκκερυν*, et *ἔκκερυν*, vel *ἔκκερυν*. Ionum more, dirissima quævis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum *ἀπίμπτοι* adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam exigere (*ἔκκερυν* Athenis etiam notabat expellere:) *ἐκβάλλειν*: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis *ἀποσίμπτοι* et *ἐκσίμπτοι*, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neær. pag. 733, 81. iratus *ἐκβάλλει τὴν ἀνδρῶν*, non reddens dotem peccabat in hanc legem, *ὅτι ἀποσίμπει τὴν γυναῖκα, ἀποδίδου τὴν περὶ κα*: pag. 738, 139. *τὴν ἀνδρῶν ἀποσίμπει ἐκ τῆς οἰκίας*, Lysias p. 286. Hipponicus, *ἐκσίμπειν αὐτοῦ γυναῖκα*. Iseus de Pyrrhi hæc. pag. 41, 28. Res ipsa *ἐκπομπή* dicta et *ἀπίμπτοι*. Antipho Stobæi p. 422, 1. *χαλίσται μὲν ἐκπομπαί*. Uxoris repudium. "Ἐξισι, emissio, dicitur Herodoto V. 40. *Παρὰ τῷ Ἡρόδοτῳ Ἐξισι ἀπίμπτοι ὅλοι γυναῖκες, ἥτοι διαζύγιον*, Eustath. in Od. κ'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos præsertim *ἐκκερύνχθαι*, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua præconis voce regione exterminabantur: Arthmum Zeliten Athenienses *ἔκκερυν*, Socratis accusatorem Heracleotæ; alios alii; Spartanis satis est Mæandrium *ἀποσίμπτοι*. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. *σαγηνύσαντες*] *Σαγηνύσαι* Herodotei sermonis Strabo X. p. 687., (pag. 448. A. ed. Cas.) leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. (pag. 638. c. ed. Cas.) Wess.

Ibid. *Σάμον σαγηνύσαντες*] Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, *Ἰαγνήνιοι τοὺς ἀνθρώπους*. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. (p. 448. A. ed. Cas.) de Eretria, *τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνύσαντες, ὥς φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους*: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nunciatum, *ὥς οὐδὲς Ἐρετρίαν αὐτὸν ἀποσιφύγει εἴη, συνίσταντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνύσαντες πᾶσαν τὴν Ἐρετριὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος*. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses *τοὺς σαγηνυθίντας*, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes assignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. *ἰχθύων πάθῳ περὶ τὴν ἄλῳσιν χεῖρας αὐτοῖς, σαγηνυθῆναι γὰρ καὶ ἄλῳσιν πάντας*. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides. T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi *Ἐρετρία σαγηνύται* a Dan. Heinsio verti non debebat, Eretria obsidetur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut ætatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpres Æliani de Nat. An. XV. cap. 5. extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Græcis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

CAP. CL. 2. Βαβυλώνας ἀπίσθησαν.] Interes temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis jam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, *οἱ περιβαῖν* Herodoto III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatam lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) *πρωῖσι ἀσιλῆην εἶναι σφραγῆς καὶ φέρει ἐπ' ἑταίρῳ*. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita minaceret adusetas iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quæ ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; clam dico Persas; nam *ταῦτα ποιῶντες ἰλάσθησαν*. Hoc tandem tempore *ἐκ τοῦ ἱερφανίος ἀπίσθησαν*, palam defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, *πρωτὶ τὸν ἀρχὴν ἔχον*: vid. p. 214, 26, 47. (c. 140, 11. 141, 1.) Circa hæc itaque tempera, una tantum Herodoto Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi *θυμωμάχων*. Atque hæc eo dixi, ut labefactarem optimo viro Georg. Raphelio disputata, in terra *מורח* duarum rebellionum, Jerem. 50, 21. hinc explicanda Herodoto potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, Jeremias vati prædictas censet vir Clar. et honorifici nominis titulo dignus Herm. noster Venema. VALCK.

6. *ἐκ τοῦ ἱερφανίος*] Nemini tantopere hæc placuit dictio quam Procopio, creberrime utenti, lib. I. Bel. Goth. 1. 11,

12. etc. Pausan. IX. 1. *ἐκ μὲν γὰρ ἱερφανίος ἀπὸ λυμῶν—ἐκ δὲ σισυποταχῶν*. Sequentia (lin. 7.) *τὰς μητέρας ἐξιλόντες* Laurentius matres expellunt, *ἐξιλόντες* opinatus. Reiskius eadem verborum sententia *ἐξιλόντες* ex prisco *ἐξίλω*, unde *ἐξίλω* fluxerit. Mihi Latina Gronovii optima sunt: *ἐξιλόντες*, propaginem τοῦ *ἐξαιρεῖν*, quæ his coherent, monstrant. Selegerunt matres Babylonii: præter quas quisque unam sibi mulierem *πρωτὶ ἐξαιρεῖτο*, et quidem *ἐκ τῶν ἰωῦ τοῦ οἴκου*, ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis præstat. Elegit autem *σιτισαῖον*, quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenæ, *πρωτὶ ἐκ τῶν ἐξαιρεῖτο* in *δῶμα*, ex Tragici Hecuba, v. 363. Wess.—Sic *μητέρας* intelliguntur matres familias, sive ex uxoribus illæ quibus liberi erant nati; *γυναικας* vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem *Larcher*, et rectius: “de toutes les femmes—chaque homme, indépendamment de sa mere, ne se reserva que celle qu’il aimoit le plus de toutes celles de sa maison.” Conf. c. 159, 7 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. *Μιγαβύζου τοῦτον, δ;*] Singularis et sine socio Med. est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, sæpeque alias. (Medici scripturam τοῦ *δ;* veram judicaverat Reiz. in Prosodiarum Græcæ Parte I. p. 8. Idem tamen τοῦτον *δ;* tenuit in Herodoti editione.) Statim *ἡμίονοι ἢ μῖνοι* (L. 4.) unicum Zopyro *σιτισαῖον* mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis ex vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna MSS. conspiratione jugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat: in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quæ pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophrasto

to Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Sam. Bocharti Hieroz. lib. II. 20. Wess.

6. οὗτις ἐδὲ βερίφους] Sequitur Poëtam. Scholiastes San-Germanensis: Βερίφους ἐπὶ ἀλόγου ζώου, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Παιητής· βερίφους ἡμῖνοι τοῦτοισιν· 11. ψ'. 266. Sequitur eundem Oppian. Halieut. V. 464. σούμνους ἀίξουσις ἀλόγου βερίφους, ubi felix memoria Rittershusium destituit. Βερίφους ἰλάφου, seu ἰλίσφουτος potius, Ælian. Hist. An. XI. 25. (Conf. VALCK. ad III. 109, 12.) Ἀπίσιμος τοῖσι δούλοις (cod. lin.) illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem injungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento. Wess.

6. τοῖσι ἰδοῦσι] Corrector antiquæ versionis e Valla δούλοις rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a Cod. Arch. quodque si plures præferunt, Herodoto fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, (l. 7.) urbem expugnatum iri, quando parerent mulæ, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, οὐδὲ γὰρ θεῶν ἐκείνους ἐκείν. (l. 10.) Idem illud Herodoto dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίην, θεοῦ ποιῶντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἢ τινος δαιμονίου συντυχίας Jamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providæ Dei curæ suberat etiam quæ Fors dicebatur, sive Fortuna, Τύχη· Herod. p. 225, 1. (lib. IV. c. 8. extr.) p. 320, 21. (V. 3. et 92, 53.) ardebat puerulus θεῖη τύχη, forte quadam divinitus Livio I. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Græcis in eundem teruntur usum formulæ κατὰ θεῖον, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucæ Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte fortuna, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. I.

3. κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. v. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεῖον γὰρ τινὰ τύχην καθήκοντες, est in Platonis Euthyd. pag. 272. π. οὐδὲ θεῶν præ aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc alicubi sensum adhibeat nunc non commemini. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι] Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδὲς ἀγαθοεργίην Περσῶν ὑπερβάλλοντο Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. I. 67. Mox (l. 7.) Reisk. ἄλλα μὲν οὐκ οὐκ. Mihi ἄλλα μὲν οὐκ οὐκ, ex schedis, longe est potius. Wess.

7. Ἄλλα μὲν οὐκ ἰφράζιτο, etc.] Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrant, voculam suam recipiet Herod. ex aliis præterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 108. Ἄλλα μὲν οὐκ οὐκ ἰφράζιτο ἰργῶν δυνατὸν εἶναι μὴ ὑπερχυρίναι ποιῆσαι. Proxus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἰφραζι significandi virtute distaret ἰφράζιτο. Diversa Fortus bene disparavit. Φεράζιτο notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum ενοεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς ἐκπαιεῖσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutæ, nisi Ionica utentibus Dialecto. Φεράσθαι et φερασθῆναι, ἰφφράσθαι, ἰφφρασθῆναι, et παταφρασθῆναι, in eundem præne sensum adhibentur Herodoto; cujus illud etiam venustum est quod sequitur (lin. 9.) ἰς ἰλαφρῶν ποιησάμενος. Contra I. 118., θυγατρὶ τῇ ἡμῶν διαβεβλημένος οὐκ ἰς ἰλαφρῶν ἰποιόμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλῖπῶς ἴφισον. (ἀπιστισημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἰς ἰμαρί,

in facili, et non in facili, οὐκ ἐν εὐμαρεί: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph. Aul. v. 969. ἐν ἀσφαλεί, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλεί, Hippol. v. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλεί et ἐν ἰσχυρίῳ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. v. 212. jam olim restitui: Οὐκ ἔστι Τυδαρίδαι πολυμηδόμενοι οὐκ ἐν ἰλαφεί. VALCK.

7. δυνατὸς εἶναι μὴ ὑποχειρὴν ποιῆσαι] Recte de Prexaspe cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολαλιπῆναι αὐτοχειρί, et cap. 74. αὐτοχειρὴ μὴ ἀπολίπας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρὴ aut αὐτοχειρὴν ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἱκανήσαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρίως ἦνικε] Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἢ ἐν τοῦ Θρόνου πηδήσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quæ necessitas. Plutarchi τῶν παιδῶν τὸ περισβύτερον ἀποπηδήσαν — ἀπὸ τοῦ τίγους — ἔρριψεν ἑαυτόν, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. (Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.) Quam vero magnus Poëtæ explanator in οὐκ ἔστι οὗτος (lin. 4.) adumbrationem Odys. ζ'. 201. animadvertit, arcessita videtur. WESS.

7. διὸν ἐν ποιούμενος] Vertamus ista in aliam phrasin idem significantem: αἰσχροὶ ἡγούμενοι vel χαλσιπὸν, εἰ Ἀσσύριοι Περσῶν καταγλιόσονται. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχροὶ ἐν ἡγούμενοι vel τολύμεινοι? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque π sequentem hic atque alibi

peperisse minus commodum illud ἐν Διὶ vel διὰ ποιῆσθαι, sequente vel infinitivo, vel εἰ, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi εἰ Ἀθηναῖοι διὰ ἰσχύου, p. 343, 29. in Luciano διὰ ἰσχύι ἀδικεῖν, T. II. p. 542, 21. ἰσχυῖντο et ἰσχυῖντο requirit usus. VALCK. — Voculam εἰ, immerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιῆσαι in ista dictione ejusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter corrigenda pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex Thucyd. lib. V. c. 42. et ex Luciani Toxari s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrium consentientibus libris legitur II. 121, 96. διὰ ποιῶν. S.

[12. οἱ πολέμοι παρεστήσανται.] Vide Adnot. ad III. 13, 8. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis hujus editionis exemplis κατεστήσαντο pro παρεστήσαντο positum est. S.]

12. πῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν:] Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere Aristophan. Nub. v. 137. καὶ φρενίδ' ἐξάμβλωσας ἐξωρημένον: at parum juvat. Ridetur a Comico Socrates ejusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiæ caussam. Ἐξάμβλωσαι τῶν φρενῶν in animi et sapientiæ abortu, audacius dictum. Vulgari translatio receptior. Suidas in καταχόρδῃσιν: Εἶσα τῶν φρενῶν ἐξέπλωσι: quæ Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex Theopompi Epitoma Herodoti, ut dicam alias. Noster lib. VI. 12.

ἵστις παραφροήσαντες καὶ ἐκπλύναντες
 ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. Suid. οἱ δὲ ἐκ-
 πλύναντες τῶν φρενῶν. Vide et 'Εκ-
 πλύνειν. Tales dictionum e re nautica
 figuræ in maritimis civitatibus, qualis
 Ionizæ potior pars et Attica, nunc Bri-
 tannorum et Belgarum, creberrimæ.
 Conf. lib. V. 92, 6. WESS. — Nescio
 quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam
 huc pertinens spectaverit Vir doctissi-
 mus, nisi forte verba ista, V. 92, 106.
 παραπλήγῃ τε καὶ τῶν ἰαντοῦ σινάμωρον.
 S.

Ibid. πῶς οὐκ ἐξέπλυνας τῶν φρενῶν.]
 Sanum-ne te credis esse, (Terentiana
 sunt) qui facie foede deformata sic te
 ipse laceraveris? Prima forte specie
 minus attento placere poterat Galeo
 laudata Codicum lectio ἐξέμβλυνας.
 Suum etiam solus facile tueretur Nos-
 ter VI. 12. ubi de se Iones ipsi παρα-
 φροήσαντες καὶ ἐκπλύναντες ἐκ τοῦ νόου:
 hi quidem, a teneris adsueti mari, per-
 sonæ convenienter loquuti; de Dario,
 quem sic facit hoc tempore loquentem,
 dubitari potest. Ab Herodoto mutua-
 tus, de Spartiata Cleomene dixit Pau-
 san. in LACON. p. 211. ult. ἐξέρμαι τὰ
 πολλὰ ἐκ τοῦ νόου: ubi vid. Kühn. Sui-
 das duo servavit incerti fragmenta, in
 'Εκπλύναντες, ἔξω γινόμενοι. Οἱ δὲ ἐκ-
 πλύναντες τῶν φρενῶν ἵστα ἱστοὶ ἰγίνοντο.
 etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244.
 ἔξω δ' αὐτῆς οὐσα — ἡ γυνή. Cicero de
 Div. II. 55. a mente atque a se ipse
 discessit, ἔξιστη. vid. Tusc. III. 5. et
 IV. 36. iratos (ira furor brevis est:)
 proprie dicimus exisse de potestate, id
 est — de mente. Ex mente avolare
 propius accedit ad Herodoteum enavi-
 gare. Theocritus II. 19. Θίστυλι δι-
 λαία, πᾶς τὰς φρένας ἐκπινότασαι; quis
 te malus abstulit error? Idem Eid. XI.
 72. ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶς τὰς φρένας
 ἐκπινότασαι; O Corydon, Corydon,
 quæ te dementia cepit? Virgil. Ecl. II.

69. In his memini cum me pæne de-
 cepisset Homericum, in Od. ε'. 326.
 οὐ γὰρ τις φρένας ἐκπινάταγμινος ἵσσι.
 Herodoteum ἐξέπλυνας τῶν φρενῶν forte
 cui moveat suspicionem in Theocrito
 scribendum: πᾶς τὰς φρενὸς ἐκπινότασαι;
 ego vulgatum retinuerim. Eurip. Elec-
 tr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλοι, θυμὸν
 — ἐκπινόταμαι. VALCK.

[15. ἢν μὴ τῶν τῶν διήση] Monuit vir
 doctus, (non commemini quis,) perpe-
 ram vulgo ista verti, nisi tu tuis desis;
 nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ
 τὰ idem valere ac σὺ, quemadmodum
 τὸ ὑμίστερον VIII. 140. 10. monente ibi
 Valckenario, idem valet ac ὑμῖς. Quo-
 niam vero ad τὰ τὰ intelligitur μίση,
 possis Latine ad verbum reddere, nisi
 tuæ defuerint partes. S.]

21. τῆς οὐδὲ μὴν ἵσται ὤρη] Ad hujus
 scribendi normam idem esset, τῆς μὴ δι-
 μῖν ὤρη ἔξαι, aut οὐδὲ μὴν ὤρη ποιήσαι.
 Rem parvi pendere, vel nihili, sic dice-
 batur Ionice. ὦρη, et veteribus Atti-
 cis ὤρα, curam notabat: veteres dico,
 neque enim apud alios illud invenietur,
 et ne apud horum quidem imitatores
 elegantiores Aristiden aut Lucianum;
 nam non sunt, non certe videntur esse,
 Luciani libelli de Astrologia et de Sy-
 ria Dea, in quibus etiam occurrit illud
 Ionicum T. II. pag. 372. et T. III.
 pag. 466. vid. P. Leopard. Em. VI.
 c. 21. Bergler. ad Alciph. p. 112.
 Theocritus IX. 20. ἔχω δὲ σοὶ οὐ τίς σον
 ὤραν χρίματος. Soph. (Ed. Col. v. 377.
 (al. 399. Br. 386.) Putas-ne ἰμοῦ θιούς
 ὦραν τιν' ἔξαι Ib. v. 292. (al. 304.
 Br. 300.) ἢ φροντὶδ' ἔξαι. Correctionis
 eget vera. 270. (al. 282. et 277. ed.
 Brunck. qui Valckenarii nutum secu-
 tus, ὤραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θιῶν
 pro τοῖς θιούς.) Sæpius a librariis de-
 pravatum latet hinc factum Πολυωρεῖν.
 Contrarium dicitur ἐλιγώρειν ἔχειν Isseo,
 Lysizæ, ceterisque; ἐν ἐλιγωρίᾳ ποιῆσαι

Thucydidi p. 240, 77. Athenis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. (II. 52.) ὑπερβιαζομένου τοῦ πακοῦ, εἰ ἄφρων — ἱς ὀλιγοῦραν ἰσχύοντες καὶ ἰσὺν καὶ δύναν. Lucretius expressit VI. 1274. Nec jam relligio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Νοεὶ τὰ τῶν θεῶν, εὐδὲ τιμᾶσθαι θίλει. VALCK.

25. διαλιπὼν εἶσαι ἡμέρας] Haud scio an διαλίπων MSS. edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylonis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex librario- rum, Χαλδαίος et Χαλδαίος permiscen- tium, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Νοεῖος, Küster. ad Jamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsus Casaubonus, Pa- vus, Reiskius adnotarunt. Wess.

36. εὐδὲ πείν] Quorsum εὐδὲ illud? an ad ipsius αὐτομολίας; verum ejus in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse τὰ δὲ arbitror, aut cum A- breschio τὰ δὲ πείν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri oratio per- git, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat Hemster- hus. ad Luciani Timon. cap. 49. Wess. — In nostra Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. pro "commendaverat Valck." scribi debuerat "commendaverat Wess. cum Valck." S.

Ibid. εὐδὲ πείν] Hic unicam saltem liceat adjicere lineolam, ut legatur, τὰ δὲ πείν. τὰ δ' ἰσχυόντων ἡμῶν τι καὶ Πίρ- ρου μολῶν τὰ δὲ πείν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἰσχυροφύμιος, ὡς δὲ, etc.] Postrema vocula notat scilicet; vi- ris doctis aepae neglecta fraudi fuit. Ve-

terum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulas vim indant orationis membris. De Zopyro Polyænus VII. 12. ἦσαν αὐτόμολος, ὡς ταῦτα δὲ ὑπὸ Δαρείου παθόν. VALCK.

2. ἰσχυόντι cur redierit, dictum II. 148. Wess.

4. ἰλῆγον τι παρακλίαντες] Portae val- varum alteram aliquantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eir. 981. καὶ γὰρ ἰαῖται παρακλίανται — παρακλύσανται. Se- let hoc et ἀπακλίαν, Poëtae Iliad. ε'. 752. exemplo, in foribus patefaciendis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox (l. 7.) τὰ κοινὰ τῶν βαβυλωνίων, magistratus, Valla; curiam Portus, exiguo discrimine. Se- natus populisque Babyloniorum innu- tur. Wess.

7. ἰσ' αὐτὰ] Scribi malim, καταστὰς; δι' ἱς αὐτὰ, id est ἱς μίαν αὐτῶν, stans in concilio vel curia Babyloniorum. Di- cuntur enim deduxisse Zopyrum ἰσ' τὰ κοινὰ τῶν βαβυλωνίων. Ciceroni sic u- surpantur commune Milyadum, com- mune Siciliæ, etc. ut Græcis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκαδίων, τῶν Θηραιῶν, etc. com- mune concilium Asiæ, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Græciæ concilium, τὸ κοινὸν συνίδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distingu- endum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentio- ris est ævi illud nobile συνίδριον Ἀχαιῶν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demos- then. p. 151. et 152. Secundum He- rod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Io- nes constituerent ἰσ' βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστὰς ἰσ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. ait στὰς ἰσ' τὸ συνίδριον. Nempe στὰς et καταστὰς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introduc-

tus; iam vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.

CAP. CLVII. [13. *ἡμιζήσαντες τῶν Βαβυλωνίων*] Intellige *ἵσους ἰσχυρῶν, ἵσους ἰσούλετο*, aut tale quidpiam. S.]

16. *ἰσχυρὸν ἢ στήμασι εἰσέναντες*] Ultimatum soli redundans arbitrari. Multitadum, Paro reducem, *ἰσχυρὸν ἢ στήμασι* Atheniensis, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. *Ἐγνημίνας ἡμίρας* (l. 17.) alii explicant. Sequitur quod MSS. liberaliter offerunt neque scriptori displicet. Wess.

19. *πάντα δὲ ἦν ἢ ἐν τοῖσι*, etc.] Dictionem istam uberrime docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adjutus Jo. Jac. Wetsten, in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26. explanarunt. Præpositionem *ἢ*, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.) *Στρατιάρχης* munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Æschyli ap. Athen. I. pag. 11. *καὶ ταξιάρχης, καὶ στρατιάρχης, καὶ λόχους* *Ἐταξα*, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. v. 549.) et Philonis Jud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V. 30. *στράταρχον* habet et *στραταρχίας* Philo in Fragm. T. II. pag. 844. *Στρατιάρχην* tamen maluit Basilii Seleuc. Mirac. S. Theclæ lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. Wess.

CAP. CLIX. 4. *ἰσπίησι τοῦτων οὐδίτην*] Berosus, Cyrum *τὰ ἔξω τῆς πόλεως* *τείχη πασσακάψαι* ap. Joseph. c. Apion. I. c. 20. adfirmans, in errore hærebit, si *τείχη* mœnia, quæ urbem inungebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui *τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως*, arces extra urbem munitiores, jussu Cyri disjectas, indicare. Ex Xenophonte

et Herodoto adparet, Babylonios victoris Cyri clementiæ debuisse *ἡμίρας*; ac certiores, ob rebellionis consilium, ex partos esse Darii, paulatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab Esaiâ, Jeremia et Prophetarum aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu Cl. Camp. Vitringæ observata in Iesaiâ c. xiii, 19. p. 419. Wess.

11. *γυναικας ἢ Βαβυλῶνα καταστάναι*] Quod si usus *τὴν γυναῖκα* poneret, quænam admodum *τὴν ἴσχυα* pro equitatu, in Florent. et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum Arch. *ἵσους πίντι μυριάδεις τὸ κεφαλ.* ait. Solent enim ita: Lysias Or. Parent. c. 7. Xerxes *ἵσους πίντι μυριάδας στρατιῶν*. Simile Josephi Bell. Jud. IV. xi, 3. *πᾶσα δὲ στρατιὰ μυριάδεις τρεῖς ἀνδρῶν*: nec discrepat Epist. ad Hebr. c. xii, 22. *ἀλλὰ προσεληλύθατε* — *καὶ μυριάδων ἀγγέλων πανηγύρι*: ubi *μυριάδων* qui legunt, ut Spencerus in Origine, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. Cels. p. 714. et lib. IV. *περὶ Ἀρχ.* p. 183. Wess. — Non solum non inconcinnum, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis Arch. scripturam, in Var. Lect. (ed. S.) significavi. S.

CAP. CLX. 5. *γνώμην τήνδε*] Dictum celebre et præclarum, sed varie habitum. Polyænus lib. VII. 12. consentit Nostro. Plutarchus Apophthegm. p. 173. *ἱκανὸν Βαβυλῶνας*, Lucianus Jov. Trag. c. 53. *μυρίας*: totidem Codex Proverbior. Vaticanus apud Schottum ad Zenob. Cent. IV. 9. Ita crevit eundo. Wess.

Ibid. *γνώμην τήνδε*] Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit Herodoti Polyænus VII. 12. ubi capta Babylone Darius *ἱκανὸν δὲ τὸ λαμπρὸν ἰσθίγξαντο* *ἀλλ' οὐδὲ ἴσους Βαβυλῶνας ἵχυν ἰβουλόμεν* *δὲ ἰσ' ὅτι ἰσῆν*

ταυῦτα καλῶτα Ζώπυρον. Comica licentia Jupiter in fine Jovis Trag. Luciani T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque mallet unum habere defensorem, qualis est Damis, ἡ μὲν γὰρ μὴ Βαβυλῶνας ὑπέχευεν. Quae de diversis dicta legerat Dariis Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero Megabyzos, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot Zopyros,

sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

11. δ; ἐν Αἰγύπτῳ, etc.] Sub Olymp. lxxx. regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem Megabyzus Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius Zopyrus Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abeundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege Ctesiam, Excerpt. c. 42. Wess.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1. Ἰγίνετο ἐπὶ Σκύθαις αὐτὸ τοῦ Δαρείου Ἰλασίς] Vulgatum olim αὐτοῦ Valla non expressit: ipse Darius posuit Gronov. similiterque Larcher, Darius marcha en personne. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse judicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam jam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρξαν ἀδίκινς] Docte et large hoc de genere Valcken. ad Phoeniss. Tragici p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, consideranda aptandaque ὑπῆρξαν ἀδίκινς, κατὰ ταύτας τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103, et 105. exposuit. Wess.

15. ἰφίταιον παρὰ τοὺς δούλους] Longa expectatione virorum fessæ — servis ad custodiam pecorum relictis nubant: Justinus II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοντῆς dicuntur Herodoto παρὰ γυναῖκας. Hujus generis collegit Herodotea Clar. Gronov. ad p. 130, 5. (Vide Adnot. ad II. 115, 17.) Quæ hinc tamen distent, similia quædam leguntur apud alios: Ischomachus apud Xenoph. Œcon. p. 487, 17. Uxor, inquit, vix annos nata quindecim ἔλαβε πρὸς ἐμὲ. Irata marito Juno noluit φοντῆς εἶναι τὸ ἀνδρῶν, ut scribit Plutarch. Eusebii Præp. III. p. 85. ἢ. Pausan. X. p. 868. γυναῖκων ἰσχύειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ Ἑρακλίας ἀφικέσθαι λίγυσεν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους — πάντας τυφλοῦσι] Grammatici Aristophania μελλοῦς interpretantur τυφλοῦς, finguntque Scythicam ex Herodoto nationem, his ejus verbis ad Equit. v. 957. abusi. Plutarchus alludit T. II. p. 440. Α. ἐκείνοι μὲν γὰρ, (Scythæ,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυφλοῦσιν, ὥπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὥπως παραμύνοσιν αὐτὸς γὰρ δὲ δούλους reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi injustum videtur, si quidem ita (apud Nostrum) post pauca. Wess.

7. φουσιωμίνης] Scribi malim, φουσιωμίνης τῆς Ἰαπων; ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem οὐδὲρ hæc citante. Leopardus adigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. Α. Ὅ μὲν τῶν ἄλλων ἀπολείπων τυχῶν μάθουσιν, ἀρετῆς δὲ ἀναιρῶν, τοῖναντίον ἵσκει τοῖς Σκύθαις ποτὶν ἐκείνῳ μὲν γὰρ, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυφλοῦσιν, ὥπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quæ prostant in Plut. diversæ lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleræque conjecturæ: hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὥπως παραμύνοσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenæo laudavit Valck. vide quæ in Var. Lect. (ed. S.) monuimus; et adh,

si vacat, Animadversas. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quæ, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonæ Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγήια τοὺς κυφλοὺς] In diversissima describentium opinione, περιστίζαντες, invecum ab H. Stephano ex MSS., omnium planissimum: ad mulctralia cæcos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγήια, ἢ τοῖσι τὰ χεῖματα ἵπῳ, σπῆσαι. Aldinum περιστίζαντες, et aliorum περιστίζαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos verterunt, in errore hæserunt; aliud requiritur, et περιστίζω dubiæ est sanitas. Περιστίζαντες Gronovius varie explicat: compungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυλῶντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστίζω ob Hesychium. (Nisi pro περιστίζω apud Hesych. et Suid. περιστίζω legendum: ut cum Kiistero doctus Hesychii editor suspicatus est.) Juvat ad speciem περιστίζω καὶ τοῦτοι τὸ τεῖχος lib. IV. 202. Reiskius ex περιστίζω arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. Wess.— Iterum idem Reiskius in Animadvers. edipis ad hunc locum: “ περιστίζαντες, “ait, idem est atque περιπτόντες, ut in “Notis ad Constantini Cephale Antho. “logiam p. 274. demonstravi.” S.

13. οὐ γὰρ ἀρέσκει αὐτῷ ἀλλὰ νομάδῳ] Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythæ Ἀρεσκέις dicti, et sæpe distinguuntur Scythæ Νομάδες, et

Γιμεργοί. VALCK.—Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythæ excæcant servos: agro colendo cæci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 7. ἀντικατιζόμενοι] Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζία propagari potuerit, et similis haud pauca formæ exstent in Musis, illud ex Vind. prætulī, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Alibi ἀντίαι ἰζοντο τοῦ κατιώσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi interseperunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 6. minus accurata. (item Vossius ad Melam p. 803.) Vide hujus libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. Wess.—In nostra Var. Lect. (ed. 8.) perperam “ἀντικατιζόμενοι Ald.” positum video, quum oportuisset, “ἀντικατιζόμενοι Ald.” S.

18. λαβόντα δὲ ἵππῳ τοῦ ἱπποῦ, etc.] Polyænum et Justinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. v. 506. — non est jaculis hastisque petendus Consucia succumbent audito verbere terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minæ ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. ἵπῳ τῷ κατ' ἰπὸ ἱππίῳ ἰναρθέσαντι μάστιγα ὡς ἀβροτὴν ἰαπεμφθῆσαν, ἢ τὰ πατόματα φιλέονται τῷ γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Valesii. Wess.

17. μάστιγας ἀντὶ ἵππων] Eustath. hæc respicit ad Dionys. v. 364. Nestri vestigia sequutus est Trogas, Justin. II. 5. Admonuit Scythas — verbera in aciem non sola adferenda, omnique ferrox virgæ ac flagelli cæteraque servilis metus paranda instrumenta. Probato (Τὰυτὰ ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἰσχυρῶς ἐπείλιν: Herod.) omnes consilio, instruc-

ti sicut praeceptum erat, — inopinatus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae (c. 5, 1. et 7, 3.) fatebantur, *νῆατον ἀνάντων ἰθὺν ἰκμὸν ἐν σφίσιον*: secundum Justin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit ventositatis contentio. VALCK.

CAP. V. 1. 'Ως δὲ Σούθαι λέγουσι.] Emendabat Cor. de Pauw Oὗ δὲ Σούθαι, oblitus Herodotæ consuetudinis, copiose a Porto in 'Ως Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. (conf. Adn. ad I. 58, 6. et ad IIL 56, 4.) Numerant Scythæ a Targitæ, primo nationis suæ rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Jul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëlitarum ex Ægypto abitus primordia incurrant cicer. Wess.

8. *Αυτοῦ*] Sit-ne hoc an *Νεοῦ* (aut *Αυτοῦ*) verius, dicere non habeo: barbara mihi, *φοῖσαν* et aliis sunt. Pro-
sus autem credibile fit, Colaxem Scy-
tham Valer. Flaccum lib. VI. 48.
hinc addivisse, uti et Voasio visum.
Mox *ἰς τὴν Σαυ.* (lin. 11.) non
male schedas veteres. (Nampe sic Arch.
et Vind. quod in Var. Lect. (ed. S.)
adabare neglexi.) Memini antea osten-
dere, Scriptorem in similibus hunc mo-
rum plerumque sequi. Conf. c. 8. et
99. WRS.

15. τὴν χεῖρα ἀποκόψαν] Nihilum hoc videtur. Schedarium ἀπολλόμενον nobis displiceret, modo παύσειν τὴν χεῖρα scriptississent. Certius manet, κατεσθῆαι, Herodoti fuisse, Aurea illa νεφέλη, celo lapsa, aduentibus regiis convinitus, arboris speciem præbuerunt et, flammæ: prodigio perculsi absunt: tacto accedenti cessat flamma, extinguiturque. Hæc clara. Καταρρέειν si volis, oportet liquefacta diffuxerint prius: ubi tunc aratri, jugi, securis, phiale figura? Wms.

Ibid εὐδὲ μὲν δὴ καύσμονος εἰς χερσὶν ἀνώμευται.] Ἀναλλάσσονται: codd. MSS., teste Galeo; Valla: ambohus ab ardētēti auro summois: legisse videtur Valle, scripsisse autem Herod. εὐδὲ μὲν δὴ καύσμονος τοῦ χερσὶ ἀναλλάσσονται: et τὸ καύσμονος, τῇ καύσσει, ἐκλήθη κατὰ τὸ βῆναι. VALLER.—Mibi ἀναλλάσσονται: est scholio, quod parum aptum erat. hunc loco, natum, minimeque sollitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀνώμευται legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut εἰς χερσὶν καύσμονος intelligeret esse subjectum (quod vocamus) orationis: nempe, aurum ardens illos submovit, repulit, abestruit; accedente vero tertio extinctum erat. Reiskius εὐδὲ μὲν δὴ καύσμονος εἰς χερσὶ ἀνώμευται legendum coniecit. 8.

[CAP. VI. 4. τοὺς βασιλεῖς] Ingeniosus Jo. le Febvre corrigebat τοὺ βασιλεῖς. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὲ Λιουβατίτης γεγενῆσθαι τοὺτους τῶν Σκοθίων, οἱ ἀρχαῖοι γίνεσθαι καλλίστους; a medio fratrum ortos, οἱ κατὰ τὴν τι καὶ Τράντους καλλίστους; tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νῦν-αἰτίου πόρειον, τοὺ βασιλεῖς, (Regis videlicet, cui majores natu fratres ut digiori regiam concesserant dignitatem;) οἱ καλλίστοι Παρμάται, nempe γηγενῆς, τοῖς τῶν Σκοθίων, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VABCK. —Varo est similis, fulsae primitus τοὺς βασιλεῖς, regios Scythas, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colanab, sed ab Herculis filio Scythia genus derivarunt; c. 109. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollicitam. WESS.

· 5: Σκολότους] Is. Vossius Σκολοπί-
 -tus, ob Justini II. 4. regitum juvenem
 Scolopitum; Reiskius Σείους. Justinī
 codices in regii juvenis nomine variant,
 conspirant Herodoti. Qui Scōtos ante
 Christi natales memorarit: nemo est

Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθης δὲ Ἑλλήνης οὐνόμασιν, non utique ob tituli Græcam originem, quæ nulla: sed quod Græci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, sagittariosque audirent dici Scythas, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicæ originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. Wess.

CAP. VII. 6. *Θυρίσι μεγάλῃσι ἱλασόμενοι μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος*] Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicite asservabatur: curam reges inpendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum ejus ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quæ si, uti opinor, intendit, *μετέχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος*, reges arcessunt quotannis, videlicet in suum quisque regnum. Ceteroqui *Θυρίσι μεγάλῃσι μετέχονται* fuisset satia, uti *ἰαί εἰ με λειψί μετέχεται* lib. VI. 69. Hesychium junge in *Μετερχομαι*. Wess. — Hanc viri docti interpretationem secutus est Larcher. At, quo pacto propter adjectas voces *ἀνὰ πᾶν ἔτος* verbum *μετέχονται* debeat arcessendi notione accipi, profiteor me minime percepisse. Nec apud Hesychium quidquam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam *Μετερχομαι* ille non aliter interpretatur nisi, *ἰκαῶς ἱκετεύω* (ni forsan *ἰκάνω ἱκετεύω* scripsit:) *ἰλάσσομαι ἱκετεύομαι*. Tenni equidem eam sententiam, quam idem Wesselingius in Latina versione ex Gronoviana tenuerat, his verbis expressam, placantesque magnis sacrificiis adeunt quotannis: quam in sententiam Valla etiam: placaturque

(id aurum) majoribus hostiis, et aditur quotannis sollemniter. Quid sit vero quod his subjicit Herodotus, de eo qui aurum illud habens obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, *δοῦναι δὲ εἰ διὰ τοῦτο*, non eam ob causam intelligebat Larcher, quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter hoc ipsum periculum dari præmium illud ei, qui aurum hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdormisceret. S.

13. *τὰ δὲ κατεύσιθε πρὸς βαρῆν, etc.*] Frustra in his corrigendis sudatur: alius *νιμόντων ὑπερμύων*, nimis officiose: alius *τῶν ὑπερβερίων τῆς χώρας*, etsi de Hyperboreis, ut infra testificabitur, nihil dicerent Scythæ. Desit nihil omnino. Nectenda sunt *πρὸς βαρῆν ἄνθρωποι τῶν ὑπερβόρων*, quemadmodum *τὰ πρὸς βαρῆν τῆς ἡπείρου*, aliaque lib. III. 102. *Περὶ νεχυρίων* explicantur infra c. 31. Wess.

CAP. VIII. [5. *Γηρύνια δὲ οἰκίαν ἔχου τοῦ Πόντου κατοικημένην, τὴν οἱ Ἕλληνες λίσσονται Ἐρῶδιον νῆσαν*] Si vera ubique scriptura, debuerunt ista verba *ἔχου τ. Π. κατοικ.* commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Editoribus factum. Et in *κατοικημένην* consentiunt quidem libri, nisi quod nonnulli Paris. mendose *κατοικημένην* (non *κατοικημένην*, ut perperam in nostra Var. Lect. ed S. expressum) præferunt. At parum commode hæc ita posita debent videri, *οἰκίαν* — *κατοικημένην*, habitare — habitantem: videndumque ne sic scripserit Herodotus, *Γηρύνια δὲ οἰκίαν ἔχου τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες, etc.* Dicunt, Geryonem habitasse insulam illam extra Pontum *sitam*, etc. Quemadmodum, ubi de urbe agitur, *κατεύσεται* vel *οἰκίται* sæpe idem valet atque *σίεται*, *sita* est; (veluti I. 142, 10. coll. cum v. 10. I. 193, 10. et alibi;) sic insula extra Pontum *sita* perinde *ἔχου τοῦ Πόντου κατοικημένην* dici potuerit. S.

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. σσηλίῳ] Inutile iω codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris præclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. (ubi vide quæ a Wess. notata sunt.) Erythiæ situm longe a Gadibus et Oceano removit Hecatæus, (in Arrian. Ἀναβ. II. 16.) Scylax et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus conjecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cujus super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. Wess.—Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω iω Ἑρακλ. σσηλ.] Equidem illud iω librario contribuerim, cujus oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quæ mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quæ sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interjecit. (Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione Lat.) Non insulæ duntaxat extra fretum Herculeum sitæ, sed terra quoque continens Europæ et Africae, quæ hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληῖων σσηλίῳ: quales Cynesii Celtæque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Λιβύης χῶρον τι καὶ ἀνδράποδος ἔξω Ἑρακληῖων σσηλίῳ κατοικημένους. Insulam Κίρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακληῖων σσηλῶν dixerat Palæph. π. Ἀσιωτ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem sæpe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Præbent id ipsum formæ loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Ægypt. T. III. p. 597. πῶς

ὅτι ἀληθῶς ἔξω σσηλῶν καὶ Γαδίρων φέροι τις ἰσχυρότατον ὕψος τοὺν ὄντων; Extra orbem terrarum circumfusam Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρύθραν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Γηδιόροις τοῖσι ἔξω Ἑρακληῖων σσηλίῳ iω τῇ Ὀκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cujus eximias boves Hercules abegerit Græcus, a Phœnicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua Sam. egit Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. J. c. 34. VALCK.

11. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν] Prout in versione Valla collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ad hujus judicio Herodotus, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui Herodotum triverint ista talia velle mutata. Ubi Longino Sect. 22. §. 1. Ὅτι βέλτερον ἐστὶν εἰπεῖν ἢ νοῆσαι, ἢ τοῖσι κατ' ἀκολουθίαν καταταγέμεναι, καὶ οἷον χαρὰ τῆς ἰσχυροῦς πάσης ἀληθείας, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum Herodoteæ Phocæensis Dionysii verba e lib. VI. c. 11. Quæ consueto scribendi more sequi debebat, ratio Herodoto sic sapissime reliquis præmittitur. VALCK.

CAP. IX. 4. Ἐχιδνὰν διφύια] Eustathius ad Periegesin (v. 310.) non nominat διφύια, adquiescens in μεσοπαρθίνῃ Ἐχιδνῇ: (μυγὴς ἰχθύνῃ μεσῶ. scribit Eustath. non ἰχθύνῃ. De accentu cf. Var. Lect. ed. S.) scripti Codices mordicus istud tenent omnes, Herodoteæ abundantiae congruens. Tale Libanii de Chirone, Achilles nutritore καὶ κυναῖρου σῶμα διφύϊς καὶ τροφία μεξάνθρωπος καὶ τροφὴν ἑτηγρωμένην, in Basilico T. II. p. 108. Pertinet huc ex marmore Far-

mesiano apud Donum Class. I. p. 34. ΟΤΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΤΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ — ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΤΤΟΤ ΣΥΓΓΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΤΣ ΑΓΑΘΤΡΕΧΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΤΘΑΝ. Sic scribenda, quæ a Sponio, Donio, Muratorio mendose publicata. In plerisque utor consensu magni viri Th. Reinesii, Inscript. CL IV. 12. p. 349. et quod nunc conpario, Ed. Cornini, cujus eruditus in Lapidem commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ — aut, ut in Blanchini schedis, ΑΡΑΣΑΤ — ΑΓΑΘΤΡΕΧΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit Echidnæ patrem fuisse Agathyrsū? Latet verum regis nomen; cetera de Echidna, Agathyrsō et Scythā, ejus et Herculis filiis, ab Herodoto abesse non debuerunt. Wess.

Ibid. 'Εχιδνὰ διφύα.] Conjecturam nonnemini, (is fuerat ipse Valckenarius, ad Euripid. Phœnias. v. 1030.) vocem διφύα proscribentis, Eustathio prætermissem ad Dionys. v. 310. suo jure rejecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus μετὰφάσκειν æque addere potuerat ad Herodotea, ἰερὴν ἰν ἄντρον τοιὰ 'Εχιδνὰ (cur non ἰχιδνὴ scriberetur aut 'Εχιδνῆ?) διφύα, οὔς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τοῦ γλευτίου οἶνου γυναικὸς, τὰ δὲ ἵερὸν, ἱερῆς. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφύα: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφύα εἴ ἄμικτον ἰσχυρότατον σφραγὸν, Soph. Trach. 1110. Herodoteæ memor fabulæ Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μεταλογεῖται Σκύθας γυναικῶ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρτίον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω μίση τοῦ σώματος μίχρη οὔς ζῶντι γυναικί. τὰ δὲ κατώτερα ἰχιδνῆς ταύτην δὲ Δία μιν ἄντα γενέσθαι παῖδα Σκύθην ἴσμεν. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scythā Her-

culis filio γενέσθαι αὐτὸς αὐτὰ βασιλῆας γυναικῶς Σκυθίαν. Plus semel ei παλαιῶν βασιλῆων Σκύθας memorantur. VALCK.—Quod ἰχιδνὴν potius, quam ἰχιδνὰν, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam δάλασσαι et γίφουσαι, et similia, dicere Nostrium, non δαλάσσην aut γιφύσην. S.

15. ἰστέον γίνεται τρέφεις] Homeri πῦμα τρέφει tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρέφεις in istis redduntur τέλειαι ἄνθρωποι: ipse mox Herod. interpretatur, ἰστέον ἀνθρώπινος τῶναι τοὺς παῖδας. Platoni est in Menex. T. II. p. 249. A. ἰστέον εἰς ἀνδρὲς τέλειαι ἴσται. Bionis Eid. II. 14. ἢ δ' ἄνθρωπος εἰς μέγαν ἔλθῃ. Herodoteum propius accedit Μωϋσῆς μέγας γινόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὡς in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρέφεις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τρεφιοῦνται, παχύνονται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τρεφολίς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιπτον, scribit Ælian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. τρέφει πύμα τυρὸν. In Galeni gloss. Τρέφεις redditur ἰστροφός, παχύς: apud Hesych. εἰς τετραμμένους. Nostro loco Τρέφεις sunt ἀντιστραμμένοι. VALCK.

21. κατὰ τὰς ζωνύμενον] Viri docti, quibus ζωντῆρι τῶνδε ὥδε κατὰζον. blandiebatur, hoc in posterum præferent. Non dissimile se dabit c. 76. hujus Musæ. Omnia hic Hercules διπνικαῖ, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐντεῖλλεσθαι detest. WESS.

CAP. X. 8. οὗς ἐπιστολῆς μεμν.] Suum recipit. ἴλαγ' δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Δημαγῆτον lib. VI. 50. Sophocles Ajac. 793. Πάσῃ με σοὶ φέρονται τὰς γ' ἐπιστολὰς Τῷπρος φαλλῶσιν. Iterum Τηχίμων. 509. ὡς λόγος εἴ ἐπιστολὰς φέρον.

Alia consulto ob copias Stanleii ad Æschyli Prometh. principium missa facio. Wzss.

16. *εὐ δὲ μῦθον μηχανήσασθαι*, etc.] Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, injuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione *εὐ* representant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his judicium respice et mirara. Mihi Vallæ Latina comoda erunt, modo *μῦθον* femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. (VII. 224, 13.) putetur. Τὸ δὲ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythæ F. parasse atque excogitasse. Wzss.—Adverbium fuerit *μῦθον*, non feminei generis nomen adjectivum. Nec VII. 224, 13. *μῦθον*, quod ibi MSS. dedere, feminei generis est, sed ad *εἰς* legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. *πισθίνας*] Hanc ego formam (quæ olim hic obtinuerat) si hic et alibi Codices affirmarent, altera non mutarem: Attice quidem *πίστις*, Dorice per *α* scribatur et Ionice. *πράστις*, *πράστις*, Doricanon tantum sunt, sed et Ionica. VALCK.—Damnat h. 1. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. *διαβάντες ποταμὸν Ἀράξιαν*] Araxen fluvium h. 1. vix alium intelligi posse, quam eum qui alias nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

10. *ὡς ἀπαλλοτρίσθαι πρῆγμα εἶναι, μὴ πρὸς πολλοὺς δέμονας κινδυνεύειν*] *Πρῆγμα εἶναι*, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. *εὐρεῖσθαι πρῆγμα εἰς εἰς λαοὺς*; et VII. 12. *πάγχυ εὐρεῖσθαι εἰς εἰς πρῆγμα εἶναι σφραγίσθαι*. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd p. 488. cui *πρῆγμα εἶναι* et *δέμονας* idem. Herodotō *δέμονας* est rogatans lib. IX. 110. et sæpe alias. Gronovii emendatio longè abit, et criminationem habet in immentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurimum ni

titur consensu, in verborum sententiæ hæsitans. Quod si *δέμονας* aut *δέμονας* exsularet, nihil moraretur. Videlicet abundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membræ. Ergo-ne *δέμονας* formandum, ut ex superiore *δέμον* pendeat, aut *δέμονας* cum *Reiskio*? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum hæc doctiores viderint. Wzss.—Non videtur sollicitandum *δέμονας*: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et I. 207, 8. utitur Herodotus. Quando enim *πρῆγμα εἶναι* sequente infinitivo significat opus et utile est hoc facere, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo *πρῆγμα εἶναι δέμονας*, res indiget, res postulat, ut hoc fiat. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosa aliqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. *μὴ πρὸς πολλοὺς δέμονας κινδ.*] Procul dubio mendosa variis sunt conjecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, *ἀπαλλοτρίσθαι πρῆγμα εἶναι, μὴ πρὸς πολλοὺς δέμονας* (invito viro docto excidisse vox *εἶναι* videtur, cui ob præcedens *μὴ* vix erat hic locus:) *δὲ δέμονας κινδυνεύειν*, ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque mapendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo. VALCK.—Vide superiorem Adnotationem. S.

18. *κατὰ ἐνδοξον*] Laurentii mala evidentia peccant. Futura sunt, quæque expectantur. Antiphon, *Ἐξαπλογ.* p. 120. *ὡς γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐνδοξον ἡ δύσπραγία*. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. *μήτις ἐν ταῖς μάλλοις ἐνδοξον εἶναι*. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12.

Wess.—Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κατὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει] Non sane sunt mala evidētia; sed ὅσα φύγονται ἐκ τῆς στερῆδος κατὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenerent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quæ nos subito corripiunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδύκμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quæ tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γινίσκω vel γιγνίσκω. Postremum pro γιγνίσκω restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν ταῖς πρῆτοις χροῖσι γιγνίσκωται τοιοῦτοι μηδὲν, μήτι ἐν ταῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον ὄντα γινίσκωται. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν ἔτι μείζω, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Æschines Orator p. 77. 19. frequentat in primis Isocrates. Apud Athen. I. p. 17. a. ex Eustathio sic supplenda sunt Apionis verba: ὡλεπιν εἶναι τῇ γάμῃ, ἐπίδοξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. (Quin potius interpretationis caussa ab Eustathio adjecta sunt posteriora verba, et βασιλείαν scribendum.) Herod. I. 89. τὰδε τοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπίδοξα γινίσκω. VI. 12. πολλοὶ ἐπίδοξον ταῦτ' αὐτοῦ κρίνεται εἶσι. In Gloss. Herod. Ἐπίδοξος redditur προσδύκμος: hunc etiam usum attigerunt Ammon. Phryn. Thomas. VALCK.—In καταλαμβάνει nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum Viro docto videtur καταλαμβάνειν scripasse Herodotus, ac fortasse ἐπίδοξά ἔστι καταλαμβάνειν scripserat. S.

23. καὶ σφίων] Premissam his voculam non spernerem si legeretur: τῇ καὶ σφίων ἔτι δῆλός ἔστι ὁ τόπος, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit Herodoteam, quæ facilius a syllaba potuit absorberi proxima, ἴνα καὶ σφίων, ubi VALCK.

CAP. XII. 2. ἔστι δὲ Πορθμία Κιμρία

ρμ] Vici nomen fuit ad Mæotidis ostium. Stephan. Byz. Πορθμία, πόρμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Auctor Periplus Ponti Euxini, ab Is. Vossio vulgatus, modo Πορθμίον, modo Πορθμία, modo πόρμη, τὴν ἐν τῇ στομίῃ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex Stephano Nostrum corrigit. Πορθμία Ionibus placuerunt. Forte et χώρα Arch. et Vind. opportuna erit statio. (ubi nunc χώρα.) Idem certe Periplus scriptor Κιμρία πάλιν ἀπὸ Κιμρίων βαρβάρων καταλήγειν memoravit. Wess.—In Arch. et Vind. est καὶ τῇ χώρα: sed in nostro Pd. nude καὶ χώρα. S.

6. πόλις Ἑλλὰς οἰκίσται] Non longe absum ab ὀληται αὐτοὶ οἰκίσται, quod in Vind. et Eustath. Sollemne Herodoto, sicuti lib. I. 193. adscriptum. Ἀμαρτάντες τῆς ἰδοῦ (l. 7.) suspectum citra causam fuit. Spectantur, quæ cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim (l. 10.) ἐς τὸ si scriba Arch. voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in ἐς δ' et ἐς οὐ commutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. Wess.—Latinis nostris interserenda h. 1. verba, donec Mediam sunt ingressi. S.

11. τεραφίντις] Vulgata deterior est lectio Arch. τεραφίντις: melior videtur, si qui darent Codd. ἰτεραφίντις. De recta via deflectere passim dicitur ἰτεράσθαι, etiam Herodoto II. 80. ἔκκει τῆς ἰδοῦ καὶ ἰτεράπονται: VI. 34. ἰτεράπονται ἐν Ἀθηναίων: et hujus imitator Pausania, p. 106. ἰτεραπίντα ἐς τῆς ἰδοῦ: p. 107. p. 714. ἐλίγον τὴς ἰδοῦς ἰτεραπίντα ἐς διέξω. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἰτεραπίντις quam ἰτεραφίντις: et leniora sæpius Ionum more consecatur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici.

Herodoto frequentantur συλλιχθῆναι καταλιχθῆναι ἀπαλλαχθῆναι (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et καταστράφθηναι ἰσχυροφθῆναι θαφθῆναι ἀεραφθῆναι κλιφθῆναι συμμιχθῆναι. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 6. notata. S.

12. λεγόμενος λόγος εἰρηται] Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πιλοποννησίου λεγόμενον: et lib. II. 47. ἴσθι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἰρηται, quod adjicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστεῖς ὁ Κουστοροβίου] Patrem Aristæ Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. παίωνισα] Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάστια καλίσται, c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille præstigiator, poematis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit ejusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quæ dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos hujus carminis aliquot versus Longino π. Γψ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus jam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

9. ἐν τῇ νοτίῃ θαλάσῃ] Hyperboreos Aristæas pertinere aiebat ἐν θάλασσῃ, (l. 5.) mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut Mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. (nempe respectu Asiæ minoris et Ægypti.) Quæ porro νοτίη θάλασσα? Nostro non aliud, quam quod aliis Ru-

brum Mare, dictis locis, ac lib. II. 158. Cimmerios vero, etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus inpediet. Fabulator Aristæas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quæ olim Cimmeriorum fuerint Australe Mare nominare? S.

CAP. XIV. 1. Καὶ θέν μὲν ἦν Ἀριστεῖς, etc.] Hinc orsus quæ sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; quæ hæc sunt v. 14. et 21. τῷ νινύ: (l. 6. et 12. At vide Nostrum IX. 20. et 23, 4, 5, et 7.) (mendosum ἀγγιλλίοντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) v. 16. τισινῶς: (l. 8.) et ἀμφισβασίας, et v. 20. ἀμφισβασίον: (l. 8. et 11.) tum v. 28. (c. xv. 1.) τὰς δὲ εἶδα, pro τὰς. Porro v. 34. (xv. 6.) ἐς τὴν χώραν, quod præbet etiam MS.: et v. 40. (xv. 11.) καὶ τὸν μὲν, εἰδόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristea Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. v. 724—735. et ex Origine repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Æneas Gæzæus in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristæas, post mortem revivisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quædam ex historia Græca recentiori producit exempla, quæque alibi non temere reperias, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex MS. Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Joann. xi. 39., prodidit, occasione venustæ Platonis de Ere Pamphylio fabulæ narratæ p. 614. cujus similem de Thespiesio Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De mare quodam fa-

bulabuntur, *ἔτι τρεῖς ἀποθανόντες ἀνθ' αὐτοῦ*, *Ælian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.*

1. *ὁ ταῦτα εἶπας, ἔφηται*] Manuscriptorum *ὁ ταῦτα ποιήσας, ἔφηται*, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. *ὡς εἶπεν ἱστοῖς παλαιῶν* Aristeeas. Tale, *ταῦτα δ' Ἀλκαῖος ἐν μύλαι' ποιήσας*, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. Wess.—Paulo ante, *ποιήσαν ἱστοῖς* dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. *ἔφηται* dixerit; facile credas, variandi causam h. l. *ἔφηται* ei placuisse. S.

8. *ὡς ἀμφισβασίας*] Error calami (in MS. Med.) *ἀμφισβασίας* dedit. Suidas si fides, *ἀγχιβατέων* et *ἀγχιβασίην* Iones dixerunt, inque illis Heraclitus. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. *λόγων ἀμφισβασίην*, lib. VIII. 81., et *ἀμφισβασίων* lib. IX. 73., unde auctoritas Origenis. quod enotatum, *ἀμφισβασίων*. Placuit (L. 9.) *ὡς Ἀργαυῆς πόλιος*. Apollon. Rhod. L. 957. *πρόην ἐπ' Ἀργαυῆν*, ubi Schol. (At ibi *Ἀργαυῆς* est gentile adjectivum.) Ceterum Tzetzes Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiauit, Aristeam ex Herodoto *ὡς χαλκίους* deducens; tum *Κλειδίας δ' ἰσθμίας ὁ χαλκίδης* *ἰσθμίας τὸ χαλκίδης*. Stabit, ubi *αναφύς* et *αναφύων* scriptum fuerit, versui modulus. Wess.

CAP. XV. 3. *καὶ τρηνησέναι*] Non dicit, ad suum ævum tot abisse annos: nam stolidè Tzetzes 'Εφ' Ἡρόδωτον γίγνεται καὶ πάλιν ἀναφάνη, ac si ejus tempore Aristeeas, evolutis illis annis, adparuisset. Multa G. Jo. Vossius de Aristeeas conjecta in Olymp. L. ætate, quæ his ad-versantur. Sive enim majorem, seu minorem ex MSS. dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam Olympiadem. Strabo, Tatianus, Eustathius, quos Meursius, Fabricius, viri Cl., excitant, Homero priorem et præceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente.

Junge H. Dodwelli Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. Wess.

16. *πᾶς αὐτῷ τῷ ἀγάλματι*] Juxta aram, *τῷ βωμῷ*, (cujus solius antea mentio, status nulla,) Valla. Verum Laurentio schedæ reluctantur cunctæ, suo Marte aram ex præmissis formanti. Videntur Metapontini Aristeeas statuam et aliam Apollini cum ara dedicasse: huc Arch. *πῖρξ αὐτῶν*, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. Lauros autem, aram et imagines circumstantes, ex ære fuisse, Athenæi indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. Wess.—Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

17. *πῖρξ δ' αὐτῶν*] In Codicibus inventum præstat, *πῖρξ δ' αὐτῶν δέφου* *ἐν τῷ*: quia nempe Herodotum est. IV. 79. *ἐν πῖρξ λινοῦ λίθου Σφίγγης* — *ἵσταται*: rursus *ἐν πῖρξ* c. 52. porro c. 180. *πῖρξ ἐν Τριτανίδα λίμνῃ αἰκίσου*: c. 152. *πῖρξ αὐτῶν* pro *αὐτῶν* recte dedit Gron. III. 158. *πῖρξ ἐν τῷ*, quod alibi dicit *πύλην τοῦ τείχους*. VALCK.—Recte laudatur *πῖρξ*: et plerumque quidem cum quarto casu præpositionem hanc construit Noster, ut in exemplis a Valck. prolatis, quibus item unum aut alterum adjici poterat; sed nonnunquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 16. et II. 91, 6. præferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 12. ad unum omnes in *πῖρξ τοῦ τείχους* consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum Wess. *πῖρξ αὐτῶν* h. l. vulgato *αὐτῶν* præferatur, quod percommode ad *ἐν Ἀργαυῖν ἀδελφόντα* referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. *οὐκ ἔστι ἀργαυῆς ὁ ἐν τῷ*, etc.] Litem schedæ *τῷ ἀργαυῖν* intendant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, rediit lib. V. 9. Jure quoque *ἔστι*, cui sunt olim locus post *ἀργαυῖν*, in exsilium agunt. Aldissimam porro et scriptorum quorundam *οὐκ ἔστι*

γὰρ οὐδὲ Ἀριστίας, (l. 4.) Celeb. Gro-
novius non male explicuit ratumque
voluit, (nempe intelligens, οὐδὲν αὐτίκ-
τως ἰδύνατο πυνθίσθαι.) oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ
virtutem addere orationi. Lucianus Q.
Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἰσθίου
χρυσόν: tum Nigrin. c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ
πανταφρονίῳ αὐτῶν εἶμαι θίμης: ubi Hem-
sterh. plura. Wess.

4. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ] Ista lectio Medi-
ca nullo se pacto poterit tueri: quæ
ante obtinebat, nihil habet illa quod He-
rodoti lectorem offendere debuisset,
quem scripsisse puto: οὐδὲν γὰρ δὴ,
αὐτίκτως ἰδύνατο φανίσθαι, δύναμαι πυνθί-
σθαι: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίας, (τοῦ πέρ (sic
Arch.) ἑλίσσῃ πρὸς τὸν τοῦτον νόμον
ἰσχυρόν,) οὐδὲ οὐδὲν πρὸς τὴν ἰσχυρότητα
—ἴσθης ἀπαιέσθαι. Quorum primum
his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδὲν
αὐτίκτως γινώσκον δύναμαι ἀποῦσαι. He-
rodoti miror Editorem offensum eadem
negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ
Ἀριστίας: ad quæ cum parenthesi quæ-
dam interjecisset, suo more posuit ite-
rum οὐδὲ οὐδὲν, etc. Homero frequen-
tatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non de-
buerat τῷ Ὀμηρεῖονάτῳ. In Platōnis
legitur Soph. p. 251. x. μὴδὲ μὴδὲ
(μὴδὲ) μηδεμίαν δύναμι ἔχον παντοίας εἰς
μὴδὲν: in Theæt. p. 180. A. παντοῖς οὐ-
δὲν οὐδὲν πρὸς οὐδὲν αὐτῶν. VALCK.

9. ἀνοή ἐκρίσθαι] Perperam vox prior
proscribitur; quam si noluisse, ἴσον
ἡμῖς ἰσχυρόντες ἐπὶ μακρότατος αἰὲς τ'
ἰσχυρότητα ἐκρίσθαι scripsisset sine dubio,
ut cap. 192. et II. 33. Quid multa?
Ὅσον καὶ ἰσὺ δύναμις εἶναι ἐπὶ μακρότατος
ἐκρίσθαι ἀνοή posuit ipse lib. I. c. 171.
Wess.

CAP. XVII. 4. Ἀλαζόνες καλίσταναι]
Præcipue Stephani Byz. monitum et
Codices cap. 52. amplector. Sic in
Ἀλαζόν Ethnographus, ἔξονται διὰ τὸ
ἰσχυρότατοι καὶ φυλάττει τὸ αὐτὸς ἀντιδια-
στολῆν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sum-
serunt Ἀλαζόνες, librarii, quibus con-

moda in Poëtæ sedes, non hic. Multa
Strabo XII. pag. 827., (p. 550. 2. ed.
Cas.) primo aspectu Vallæ et Arch.
favens, sed re curatius inspecta mini-
me. Verba ibi hærent in mendo, le-
nissima Holstenii ad Stephanum medi-
cina sanitati reddita. Wess.—Vide
quæ in Var. Lect. (ed. S.) notavi-
mus, ubi in fine pro Ἀλαζόν, Ἀλαζόνες,
scriptum oportebat Ἀλαζόν, Ἀλαζόνες:
nempe sic scribitur declinaturque ap-
pellativum nomen; a quo ut distin-
guatur proprium populi nomen, non
modo α in obliquis casibus hoc re-
tinet, sed et accentum retrahit, ut fere
fit in propriis nominibus quæ eandem
cum appellativis formam habent. Cu-
jus moris memor quisquis vulgatam
apud Stephanum Byz. scripturam cu-
ratius expenderit, mecum puto fatebi-
tur, non Ἀλαζόν, sed Ἀλάζον, nec ἔξ-
ονται, sed παρεξόνται scripsisse Ethnico-
graphum. S.

7. κρίματα καὶ σφόδρα] Jungunt
Alexandrini Interp. τὰ κρίματα καὶ τὰ
σφόδρα, Numer. xi, 5. In Geoponicis
lib. XII. 30. crebra τὰ σφόδρα, etiam
apud alios Græciæ labentis scriptores in
Du Cangii Glossario. Quod nunc cer-
nitur, Herodoti et veterum est: cf. lib.
II. 125. Wess.

10. τὸ πρὸς βερεῖν ἔμμεν, ἔμμεν, etc.]
Nullus dubitavi ita ex scriptoris adsue-
tudine refingere et hic et deinceps. Ec-
ce tibi ex cap. 20. Μελαρχλαῖνον δὲ τὸ
κατόπιον—ἔμμεν ἔστι ἀνθρώπων: et cap.
185. τὸ πρὸς τόπον—ἔμμεν—καὶ ἄλλος
ἔστι χώρα tum c. 191. τὸ πρὸς ἰσχυρό-
τητα εἰς πᾶσα καὶ δασία καὶ θηριώδης.
Fauca hæc de multis. (cf. c. 18. 5. et
7.) Consentit de Neurorum situ Scym-
nus Chius, optime adiutus ab Ia.
Vossio ad Peripl. Pont. Euxin. p. 135.
edit. Gronov. Wess.—De accentu vo-
cis ἔμμεν dictum in Var. Lect. (ed. S.)
h. l. et ad I. 117, 16. alibique. Ante
Reizium recte Portus monuerat, ex ve-

terum Atticorum Ionumque more λεῖμος, ὁμοίως ἰταῖμος, hoc tono scribi: conf. Koen et quos ille laudat ad Gregor. de Dialect. p. 21. nuperæ editionis: et sic optimi quique MSS. atque in posterioribus Herodoti Musis etiam ed. Wess. cum aliis, v. gr. VIII. 51, 5. IX. 58, 2. et 5. Est autem λεῖμος ex Nostri usu non minus feminini quam masculini generis; qua ratione etiam τῇ λεῖμῳ dicit c. 18, 9. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰταλίη] De hac Hylæa (quasi dicas Sylvestri Scythia) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀθροῦσαι οἰκίσουσι Σκύθαι.] Causæ nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἀθροῦσαι Σκύθαι γινωσκῶσι. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in Philostrato vulgata de Vit. Apollon. VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κίστυ ἀποκαταίναντες τὸν Θράκα, ἀθροῦσιν μὲν ἦσσαν ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίω μὲν ἦσσαν ἄμφω: erant quidem ambo Ænii, sive ex urbe Æno orti: librarii crediderunt esse vocem ἀθροῦσιν in ἄνω usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco Herodoti peperit errorem ratio: ἄνω in ἄνω transmutandum arbitrator atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίσουσι Σκύθαι γινωσκῶσι: abhinc longius a mari remoti Scythæ habitant Georgi. Proxime præcedunt, διαβάντι τὸν Βορυσθίνα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰταλίη: commode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκίσουσι Σκύθαι γινωσκῶσι. Sic loqui solet: II. 7. ἰδὼς ἰς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἄνω ἵκνται: cap. 155. ἀναπλίνοντες ἀπὸ θαλάσσης ἄνω. Ad istam rationem ἡ ἄνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; Herodoto τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἄνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω et οἱ ἄνω dicuntur; ἄνω οἰκίσαι et οἱ ἄνω, qui a mari sunt remotiores: ejusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἄνω et οἱ κάτω. Similia quævis ad

istam rationem sunt intelligenda: Thucyd. II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω Ἀσαρναῖς: cap. 98. τὴν ἄνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῷ κάτω Πιερίῳ τινος ποταμοῦς ἄνω: VIII. 5. Δαρίο στρατηγὸς ἦν τῷ κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἄνω ἑυμαχέων. Distinguit Diodorus Sic. τὰς παραλαπταίους πόλεις, τὴν μισόγειον, et τοὺς ἄνω τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς ἄνω et πλησίον θαλάσσης opponit Xenophon. Cyr. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: Philostrato memoratur Vit. Apoll. V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἰγυπτὸς ἡ ἄνω Smyrnæi οἱ ἄνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de Vit. Sophist. pag. 531. Præter alios pagus fuit Attices ejusdem nominis duplex, teste Harpocr. Λαμπρινῆ, αἱ μὲν παραλίαι, αἱ δὲ καθύπευθιν: illinc ortus quis in Aristophanis Amphiaræο Λαμπρινῆς ἔγνωι τὸν κάτω. Herodotea propius accedit finis libri quinti Pausaniæ: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάμῃ πόλιν: contrarium κάτω οἰκίσαι præbet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ᾤοντο: quod ibi sequitur, καὶ μίχρη τοῦδ' ἐστὶ ἀνοικισμένοι εἶναι, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνοικίζεσθαι ἰς τὸν Δαφροῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace v. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripsim: ἀνοικίσαντες ἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ ἰδὲν τῆς γῆς. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque decepit librarios qui ἀθροῦσαι ex ἄνω fecerunt. Quæ in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. (ed. S.) provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor

Vol. II. repetitum; sunt autem hujusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βαρυθίνην
τοὺς τὴν λεγομένην Ἰβλάν οἰκούντας Σκύθας·
εἶναι δὲ Γιωργῶδες ἔχοντάς τούς τιν' ἔχει.

Et hæc quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. "Ἰβλάν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ἰβλάν οἰκούντας Σκύθας. S.

3. οἰκούντες ἐπὶ τῇ Ἰβλάν. Male MSS. ὑπὸ τῇ Ἰβλάν. Posita urbs πρὸς τῇ Ἰβλάν, fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; (p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.) prave quoque cap. 53. hujus Musæ. Wess. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque MSS. S.

[7. πλόον — ἡμερίων ἰνδεκα] Ἐπὶ δὲ καὶ ἡμερίων πλόον ait cap. 53, 19. S.]

8. ἦδη κατ'ὅπως αὐτὸν ἔρημός ἐστι] Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἦδη δὲ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schedæ. Wess. — In contextu sic edidit Wess. ἦδη δὲ κατ'ὅπως αὐτὸν ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores. Antea edebatur ἦδη δὲ κατ'ὅπως αὐτὸν ἡ ἔρημός ἐστι, et sic MS. F. nisi quod ἔρημος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulæ ἦδη commodior locus est l. 11. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99, 6. Quando ἦδη δὲ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὲ δὲ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔρημον ἐπὶ πολλὸν τόπον. S.

9. Ἀνδροφάγῳ] De Androphagis cap. 106. uberiora. Adde observata his de

locis Th. S. Bayero Comment Acad. Petrop. T. XI. p. 337. Wess.

CAP. XX. 1. τὰ καλιύμια Βασιλῆιά ἐστι] Sic regionem Scytharum regionem, βασιλῆϊαν, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. Wess. — Conf. c. 6, 4. ibique notata. S.

6. Μαίητιδες] Nomen paludis Mæotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgent institutum, jam c. 3. inceptum. Recte Μαίητις, l. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt MSS. τῆς Ἰσταιώντιδος, quæ aliis Ἰσταιώντιδος, lib. VIII. 23. Statim (l. 7. pro τὰ δὲ αὐτ.) Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τῆς. Wess.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρόση τῶν λαζίων] Hesychio hæc erant ob oculos, λαζίων, λῆζιον, πληρώσιον. Suidæ λῆζιον, (λάζιον hoc accentu scribunt Suidæ edit. vett.) μῆζιον, μισριμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λῆζιον scripserat Criticus (non μῆζιον.) Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Laxios Vallæ lenissimo, sicuti decet, corrigentis. Et Laxios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesaurο suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimium indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios serior novit ætas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta ejus Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem (l. 5.) schedarum jussu ὑπερ-οικίους δὲ τούτους. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσσηδόνων ὑπερ-οικίους

* *Λεγόμενοι*: et cap. 37. *τοῦτον δ' ὠνόμαζον* — *Μῆδαι*. Wess. — De scriptura penacuta *λέξιν* (l. 6.) vide Var. Lect. (ed. S.) et conf. IV. 114, 20. S.

[6. *Βουδίνου*] De Budinis conf. c. 108. et 128. S.]

CAP. XXII. 3. *Θυσσαγίται*] Ut hic, sic infra c. 123. atque hinc Stephanus Byz. VALCK.

6. *Ἰῦρται*] In his equidem similibusque obacurioribus iudicium sequeretur Pintiani, ex Herodoto Melam corrigentis I. c. 19, 140. Thyssagetæ *Ἰωρκαί*que vastas sylvas occupant alunturque venando; *ζῶοντι ἀπὸ θήρης*, Herod. Pro sua pietate bonus A. Schottus hinc quoque Turcas expulsos esse lætabatur. Non alibi fortasse *Ἰῦρται* nisi cum Thyssagetis etiam Plinio memorantur Hist. Nat. VI. c. 7. VALCK.

[7. *λοχῆ*, scil. ὁ *Θηρῶν*: adsumendus nominativus participii ex præcedente nomine *θήρης*. conf. ad I. 132, 4. et II. 47, 16. S.]

12. *τὸ πρὸς τὴν αὐτὴν συγκαταμίξιν*] Scholion veram pæsum dedit vocem. Fuit olim *πρὸς τὴν αὐτὴν ἀποκλίναντι*, uti paullo antea *ἀποκλίναντι μᾶλλον πρὸς ἀποκλίνοντι ἄνθρωποι*, et statim *διεξιλθέντι δὲ καὶ — εἰκίζοντι*. Atque hoc manuscripti profitentur, qui, si *τὸ* erasissent etiam, me ad restitutionem adegissent. (Si impediret *τὸ*, posset ex MS. F. *τῇ* adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De *ἀποκλίναντι*, quod nos prætulimus, dictum in Var. Lect. ed. S.) In præcedentibus (l. 10.) *ἀσύνδιστοι* non laudo: melius *καὶ ἰσὺς* schedarum. Wess. — Nec tamen conjunctionem adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 4. *οἷς τευχίαις χῶρεσιν πολλὰν*] Offendunt ad *πολλὰν* *οἷς χῶρεσιν*, substituto *πολλὰς*. (Scilicet quum olim legeretur *οἷς τευχίαις χῶρεσιν πολλὰς*, adnotaverat *Reiskius*: "*πολλὰν* amant "*Attici dicere*: nescio tamen an sic

"scripserit Herodotus.") Codices iustius: (quos secutus est Wess.) tum quoque *ἰς γινῆς*. (quod et ipsum ex Arch. et Vind. recepit Wess. consentientibus puto nostris Pa. Pc. Pd.) S. Joannis Evang. cap. ix, l. *εὐφλὰς ἰς γινῆς* non nescio, neque *ἰς γινῆς παρὲν* Sexti Empirici lib. XI. p. 733., nedum Hesiodi Theog. v. 271. Nostri diversior ratio, qua hujus Musæ (immo Musæ III.) cap. 33. *καὶ γὰρ εἶνα ἰς γινῆς νῦνται μιν. λίγινται ἰχθυον*. De calvis istis (*φαλαγγεῖς*, lin. 5.) et caussa calvitii Zenobius Cent. V. 25. *εἰσὶ δὲ φαλαγγεῖς διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, εὐ σίνονται, καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες ἀνὰ τὸν ex scripto*; (vide ibi Andr. Schotti Adnot.) quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quærere. Wess.

5. *φαλαγγεῖς ἰς γινῆς*] Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela l. 19 extr. de iisdem Argippæis: verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus juxta feminis virisque in probro existimatur: a duce suo secudentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. *Μυκονιοί*. Quæ de hac gente præterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto: His justissimi mores; nemora pro domibus: alimenta baccae: — sacri itaque habentur; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit: postrema de his pæne conversa: (l. 19 seqq.) *τούτοις οὐδὲς ἀδικίᾳ ἀνθρώπων ἰσὺς γὰρ λίγονται ἵπποι* — *οἱ δὲ αὖ καταφύγη ἰς τοῦτους, ὅπ' οὐδὲς ἀδικίαν*. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his in-violatisque sive Scythiis, seu Scytharum vicinis, justitiæ cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quæ in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. a. p. 460. d. (p. 296. d. et 300. d. ed. Cas.) quæ

que habet Justinus II. 2. Continentia illis morum quoque justitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. — Plus in illis proficit vitiorum ignoratio quam in his (Græcis) cognitio virtutis. VALCK.

[8. *ποντικὸν μὲν οὖνομα τῷ δινδρείῳ*] Si corylum intelligit, cujus fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur; inireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert, Vir doctus, Geogr. Græcor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quærat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, *γίνωσκαι μεγάλην*, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. *γίνωσκαι* Noster VI. 117, 12. barbam dixit: at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

11. *τοῦτο ἱστέον γίνεσθαι πίπτον*] Planissima lectio Casauboni, *τοῦτο, ἱστέον γίνεσθαι πίπτον, σακκίοισι* foret, si membræ addicerent. At, sæpe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. Wess. — Casauboni Animadversionem habes T. II. nostræ ed. Athenæi, p. 386. In vulgato autem *τοῦτο*, et in *πίπτον*, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

11. *σακκίοισι*] *Σακκίοισι* Suidæ offertur etiam ab Ælio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. (p. 914, 11. ed. Bas.) estque ex priscorum more, quo *σάκος* et *σακκίον* præferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. *Σακκίον* tamen, uti Codices, Glossator Sangermanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in Miscell. Lipsiens. movit, nihil, nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur *παλάδας* (lin. 14.) reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico

Herodoteo, cujus L. Küsteras in memor sincera Grammatici incrustavit. Wess.

Ibid. *σακκίοισι ἱματίοισι*] Tentare non ausim. *ἡθασίοισι* venerat alicui in mentem. Sicut *ἡθών*, *ἡθάνων* inter pocula quoque recenset Athen. Secundum Etymologum erat *ἡθμός* καὶ *ἡθάνων*, *ἐργαλίων διατηρημένων πολλαῖς ἡμέραις*, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν ἰσθῆναι διακρίνεται τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro *Ἐργων* ponendum, in *Ἐργων α'*, operum libro primo. Hæc respiciens Suidas habet: *Σακκίοισι, τὰ ὑλίζουσι, παρ' Ἡρόδοτου*: percolant. Ex Ælio Dionysio præbet eandem scriptionem Eustath. in *Ἰλ. ε'*. p. 914, 10. ab Attico *σάκος*, pro vulgari *σάκος*, derivante *Σακκίον* Herodoti. *Σακκίον* et *σακκίζω* veteres, recentiores dixisse videntur *σακκίον* et *σακκίζω*, saccare: vid. Salmas. in Solin. pag. 209. A. quique explicat vicina Casaub. in Athen. II. cap. 16. VALCK.—Miratum Heerenium Virum doctissimum, *σακκίοισι ἱματίοισι* interpretantem in saccos infundunt, in Ideen etc. T. I. pag. 900. S.

14. *παλάδας*] Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. *Παλάδας* Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur *τὰ ἐκ τρυγῆς πλάσματα*. Quæ sic massæ vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. (ad lib. XVII. c. 67.) VALCK.

18. *πίλη στυγνῇ λιπῇ*] Pro pileo, tegmen malletm coatilic ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, *Πίλην καλοῦνται παρὰ Λάκωνας τὰ στυγνὰ μακρὰ σκῆψις χάριν πειποιημένα*. Explicuit, movente Foesio, Hippocratea de tegumento curruum Scythicorum, *αὗται δὲ πίλην περιπεφραγμέναι*, muniti sunt coatilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. (sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.) Additur

continuo (apud Hippocr.) currus fabricatos ὡς περ εἰσώματα esse, et ταῦτα δὲ καὶ σινὰ πρὸς ὕδαρ, καὶ πρὸς χιόνι καὶ τὰ πνιύμενα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum injurias; quæ rei non conveniunt. Σινὰ doctissimos homines in errorem induerunt: σινγὰ, firma contra eas injurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. (p. 369.) Wess.—Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Co-ray. S.

21. τὰς διαφορὰς, διαίρεσις] Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Iopicum διαίρεσις in usitatus illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρει, Polluci VIII. 8. διαίρει τὰ ἀμφιλογα dicitur Xenophonti, p. 538, 26. et Aristoph. Ran. v. 1132. VALCK.

22. καταφύγων καταφύγη] Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere φύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. 'Ιλ. ξ. 81. δὲ φύγων προφύγη κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν φύγων ἐκφύγει. Wess.—Vera videtur lectio Arch. εἰς ἀν φύγων καταφύγη, etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque,—nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

23. Ἀργιπταῖσι] Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedæ Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργίπται in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. Wess.—Ἀργιπταῖν scribendum existimasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et “Ante eum” (inquit) “Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fatop. pag. 64. ex Mela, Arim-

phæi; prout etiam agnovit Grotius ad “Marcian. Capellam p. 214.—Sed “unus omnia Mediceus.”—qui nempe cum edd. et aliis MSS. in Ἀργιπταῖν consentit. Calmucæ, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideem T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὰ περιφάνεια τῆς χώρας non prospectus est regionis, (ut habet Gron. cum Valla;) sed certa ejus notitia. Quo usu Isæus Or. de Apollodori Hæred. pag. 66. (ed. Reisk. pag. 167.) Wess.—Eodem fere pertinet ille usus hujus vocabuli, ejus plura exempla in Lexico Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpretæ est: Μίχρη μὲν δὲ συντίαν, ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ὁ χῶρος. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 3. καὶ οὐδὲς σφίσι ὑπεβαίνου.] Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, (σφίσι scribentium, quod arripuit Gron.) dignus contemptu. Stolidior earumdem audacia (l. 5.) contra αἰγίποδας ἄνδρας. Nihil prosumt Cyrenæi σιγιστοβάται, lib. V. 77., multoque minus equi ἰσπεβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim insolens? et cur sibi ὡς σιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; (capricornos intelligunt viri docti:) ea enim novandi videtur caussa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturæ, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. (p. 43. ed. Cas.) Wess.—Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque capræ conscendunt. S.

CAP. XXVI. 6. τὴν δὲ κεφαλὴν, etc.] Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Eu-

thyd. pag. 299. x. ista scribens: *Θαυμασιώτην γὰρ ἴσθαι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκυῖται) ἐκ τῶν ἰαυτῶν κρατῖων πιχρυσωμένων, καὶ ταῦτα καθοῶσι, τὴν ἰαυτῶν πορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες.* Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythæ tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedisent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρατῖσι ἰαυώμασι χρυσώων, VII. p. 458. A. et pag. 460. x. (pag. 238. extr. et 300. x. ed. Cas.) Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) præcisum ovantes templo — intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calviam auro cælavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent: poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

6. ἰσκαθάρουσι καταχρυσούσι] Per incommodum ἀποχρυσούσι inaurandi significatione. Junxit Artemidorus Onir. lib. I. 52. ἴσα ἀπαργυρωθῆ καὶ ἀποχρυσωθῆ de servo, qui ære venditur. Verum MSS. præstant. Tale lib. II. 190. καὶ ἰσκατα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gémia in re in Fragm. Pythagor. p. 713. τὸ δ' ἴσθισι χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, σίνι ἐξ αὐτῶν; et Noster IV. 65. ἴσθισιν δὲ πείχρυσώσας, οὕτω χρῆται ποτηρίῃ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de Issedonibus (quos Essedonas ille nominat, II. 1.) ad hunc modum: capita ubi fabre expolivere, auro vincta pro poculis gerunt; ἀγάλματα, ut apud Homerum et alios, supellectilem intelligens, haud profecto in-

ficete: *ἄτι ἀγάλματι χρίονται* tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γυνεῖα (lin. 9.) Glossæ Sangerman. non neglexerunt, optime declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quæ in Vallæ Latinis erant. Wess. — Ammonius de Vocum Differentia; p. 34 seq. Τὰ μὲν Γυνεῖα τέσσονται ἐπὶ τῶν ζώων. — Γυνεῖα δὲ ἴσθαι τῶν τιθηκότων, ἐν ᾗ ἵκασται ἡμέρα τιταλιόσκει. S.

CAP. XXVII. [2. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III. 116. S.]

5. Σκυθιστὶ Ἀριμασπῶν, etc.] Proxime sequentia, *Ἀριμα γὰρ ἓν*, primus, opinor, sic corrigenda censuit Jo. Hartungus Thes. Crit. T. II. p. 636. *Ἀρι μὲν γὰρ ἓν (1. τὸ ἓν) καλῶσι Σκύθαι, Μασπῶς δὲ τὸν ὀφθαλμὸν*: prout legisse videtur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad Dionys. Perieg. v. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius ad Hesych. in *Ἀριμάσους*: ubi docta prostat adnotatio Cl. nostri Alberti. De Arimaspiis quæ huc spectent et Tzetze dedit et Gellio Stanley ad Æschyli Prom. v. 803., memorantis τὸν μονῶπα στρατὸν Ἀριμασπῶν ἰσκαθάρουσι. Cyclopes unoculi μονῶπις dicuntur, μονήματα, et μονόγληνοι. In Reges Macedoniæ, Philippum Amyntæ, et Antigonom, qui fuerunt ἱερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa Græculorum dicteria: hoc in Philippum Aristidis apud Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπῶν (τοὺς μονομάτους) ἴθι ξυγγινῶς ἵσθαι τοῦ Φιλίστου. VALCK.

Ibid. *Ἀριμα γὰρ ἓν καλῶσι Σκύθαι*, etc.] Eustath. in Dionys. Arimaspos ex Herodoto et causam nominis explicans, *ἄρι μὲν γὰρ τὸ ἓν Σκυθιστὶ, μασπῶς δὲ, ὁ ὀφθαλμὸς*: nec multum diversa Schol. in Æschyli Prometh. v. 804. Quæ quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit. Ea mens Jo. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636.

Herodotea ex Eustathio reformantia. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eo-que minus, siquidem, observante Jo. Georg. Wachtero, in reliquiis Scythici sermonis, Spu oculus, arim unus. Abit ergo in spongiam Eustathii, unde unde arcessita, origination. Vide docti Viri Præfat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. Alberti ad Hesych. Ἀριμάπου. (quorum tamen doctissimorum viro-um uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.) Wess.

CAP. XXVIII. 4. ἡ δὲ θάλασσα πηγ-
νται, etc.] Genuinum his infregit
Taurus Philosophus apud A. Gellium
XVII. 8. Tametsi, inquires, Herodo-
tus historiarum scriptor, contra omni-
um ferme, qui hæc quæsierunt, opini-
onem, scribit, Mare Bosporicum, quod
et Cimmericum appellatur, etc. Nihil
enim, quantumvis Gellii simia Macro-
bius, paria, criminosius atque alienius.
Philosopho, si non habuit perspecta
quæ sub extimo Septemtrione homines
experiuntur, Virgiliana recordari con-
sultum fuerat, Georgic. III. 360., Se-
necæ Herc. Fur. v. 536. quæque Stra-
bo lib. VII. p. 472. (pag. 307. ed.
Cas.) Statim (lin. 7.) πέρην ἰς τοὺς Σιν-
δοὺς non fallace conjectura L. Holsteni-
us ad Σινδοὺς Stephani. Indi longe hinc
disparati, vicini vero et trans Bosporum
Sindi. Descriptionis peccatum est: pos-
terior articuli littera deglutiit sequen-
tem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86.,
et ἰς Κῶλον loco ἰς Σκῶλον lib. IX. 15.
Contra hujus Musæ c. 33. τοὺς Σούρους
Arch., ubi τοὺς οὐρούς oportuerat. Ha-
bet, quæ huc pertinent, justo circum-
spectior, Vir Cl. Freret, Comment.
Acad. Inscript. T. VI. p. 363. Ego,
re extra dubium posita restitui. Wess.

Ibid. ἡ δὲ θάλασσα πηγνται] Græcis
hoc videbatur incredibile, qui mare fer-

me tantum experti noverant medium,
τὴν ἰσθμὸν θάλασσαν, quique didicerant in
scholia, omne mare esse incongelabile.
Philosophus itaque Taurus, Gellii
Noct. Att. XVII. 8. Herodotus, in-
quit, historiarum scriptor contra omni-
onem scripsit, mare Bosporicum, quod
um ferme, qui hæc quæsierunt, opini-
et Cimmericum appellat, earumque par-
tium mare omne, quod Scythicum dici-
tur, id gelu constringi et consistere. Sic
exhibet Gelliana Macrobius Saturn.
VII. c. 12. pag. 621. quæ his ille sub-
dit, e Plutarcho suspicor transsumta.
Præter flumina, Mæotin, et Bospo-
rum, et Ponti partem, brumali rigore
durare recte statuit et Mela I. c. 19.
Ubi Herodotea dat Eustath. in Dionys.
v. 669. hinc scribendum πηλὸν οὐ παύ-
σις. Lectorum his ἀπιστία Diodorus
Sic occurrit lib. III. cap. 34. conf. V.
25. ubi Gallorum gelu durata flumina
καὶ σφραγισμένον μυριάς μινὰ σκισφόρον
καὶ ἀμαζῶν γιγνυσθῶν ἀσφαλῶς περιαιρ-
ται: quæ sicut et priora forsitan apta vi-
debuntur adfirmando verbo σφραγισ-
ται in Herodoti proximis, (lin. 6.) in
glacie σφραγισμέναι καὶ τὰς ἀμὰς ἰσ-
λαύνουσι: πέρην ἰς τοὺς Σινδοὺς: nam Indi,
quos hinc inauditos effinxit Hutchinso-
nus, in Sindos recte transmutati sunt;
ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corri-
gunt viri docti Σινδικῆς. Mihi videba-
tur in istis σφραγισμέναι minus sincerum:
ἀμαζισμέναι, vel ἰσχυισμέναι, vel simile
quid, nobis isto videretur accommoda-
tius. VALCK. — Suo periculo. σφραγ-
γισθῆναι scribi jusserat Tour Emend. in
Suid. P. III. ad voc. Σφραγγίσαι,
quod vertit super glaciem otiantur.
Conf. Valckenar. ad III. 139, 6. qui
de verborum illorum etiam alibi per-
mutatione jam egerat in Animadv. ad
Ammonium lib. II. c. 13. Sed nulla
hic novatione opus est. Verbo σφρα-
γισμέναι et per se commodus hic locus

est, et firmant illud adjecta verba ἀμά-
ξας ἐπιλαβέντων, quæ hostilem incur-
sionem haud obscure significare videntur.
S.

[11. ἐν τῇ τῇ μὲν ἀρείνῃ] Vallæ ver-
sionem, quum tempus pluendi est, te-
nuit Wess. cum Gronovio: in eam-
demque sententiam Larcher accepit, ut
ἐν τῇ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in
hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil
ibi pluit quod sit alicujus momenti. τῇ
ἀρείνῃ vernum tempus interpretatus est
Portus, cui Schneider in Lexic. crit.
accedit. Sic ἐν τῇ fuerit ἐν ᾧ χειρὶν in-
telligendum. S.]

12. ὅν οὐκ ἀρίῳ] Portus, vulgati δὲ
patronus, adscivit Σίον. Justum est,
quod cernitur. Nota sunt, et superius
adhibita, Διὸς ὕσαντος, Σιῶ ὕσαντος. Ap-
pianus Alex. (diligens Herodotei styli
æmulator) Bell. Civil. lib. II. p. 740.
(c. 36.) αἰμά τι γὰρ ἴδοξεν ὁ Σιὸς ὕσαι.
(conf. eundem ib. c. 149.) Herodot.
III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕι σφι ὁ Σιὸς.
Wess.

14. ὡς τίρας θωυμάζονται] Quod vulgo
legebatur, ὡς τίρας νιόμισται θωυμάζο-
νται, nimium est. Suadet Scriptoris
mos et verborum ordo, pro vero putan-
dum esse ὡς τίρας θωυμάζονται, uti Pa-
ris. B., et νιόμισται venisse ex glossa:
et eo quidem magis, quod juncta verba
sententiam simplicissimam inquant.
Libuit Codici obedire in re manifesta.
Wess.—De Codicum scriptura, et illi-
us præsertim quem nota Paris. B. vir
doctissimus insignivit, vide quæ in Var.
Lect. (ed. S.) docuimus. Idem verbum
νιόμισται, paucis interjectis l. 16. repe-
titum, paullo diversa notione usurpavit
Scriptor, quem morem etiam passim
alibi apud eundem observavimus. Prio-
re loco, νιόμισται θωυμάζονται significat
solent tamquam portentum mirari; pos-
teriore loco, τίρας νιόμισται, pro por-
tento habetur. Uterque verbi usus, ut

apud alios, sic apud Nostrum, frequens.
S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γίνεσθαι τῶν βοῶν τὸ
κέλον] Egregii hic Med. et sequaces,
laudoque Gronovium impense; ex Eu-
stathio addens, κέλον Ioniam esse et
κυριολικταῖσθαι in arietibus et bubus,
cornibus defectis, ad Iliad. π'. pag.
1049, 17. (pag. 1062, 30. ed. Bas.)
Opportune Hippocrates de Scytharum
curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἱλκοναι ζύγια
— βοῶν κίρως ἄντι. οὐ γὰρ ἔχουσι κί-
ρατα ὑπὸ φύχιοις. de Aër. Aq. et Loc.
pag. 291.—Ad hunc Herodoti locum
Wesselingique Notam provocare de-
bueram in Adnot. ad II. 46, 11. ubi
p. 263. emendationem sane quam pro-
babilem Schæferi, οἱ κέλοι pro vulgato
οἱ αἰκίλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κέλον] Hanc etiam Codici
debemus Med. lectionem. Homeri ver-
sui Od. γ'. 85. subjecta sic fortasse legit
in suo Cod. Eustath. ἐρῶς εἰρημίων ἐν
τοῖσι θιρμῶσι γὰρ ταχὺ παραγίνονται τὰ
κίρια: ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι φύχιοι ἢ οὐ φύι
κίρια τὰ πτήνη τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύι
μόγις; nisi quod in excerpto φύοντα
omiserit: φύι legit et Valla. Sua Stra-
bonem VII. p. 471. c. (pag. 307. A.
ed. Cas.) Herodoto debere monstrant
Herodotea quædam e vicinis quæ adhi-
bet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχείμερος
ἵσται. VALCK.

2. μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γνώμῃ] Idem
codd. qui κέλον paulo ante recte dede-
runt, hic μαρτυρεῖ δὲ μοι τῇ γν. non pari,
ut opinor, gratia. Exempla lib. I. 86.
adposita, (Adn. ad I. 86, 26.) ad quæ
amandamur, non faciunt satis; neque
Tragicorum, ὃ τίνοις μοι Eurip. Iphig.
Aul. 613. et ὃ τροφῶς ἱμοὶ Sophocl.
Ajac. 874., quippe alius naturæ. Wess.

CAP. XXX. 2. ἐν τῇ Ἠλείῃ πόλει] Quod hinc didicerat, suo quoque tem-
pore verum deprehendit Pausan. Eliac.
priori p. 384. θωυμάσαι δ' ἂν τις —

καὶ ὅτι ἐν τῇ ὑπερβολῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ φύσει, αἱ ἱσχυεῖς ἐκείναι ἐκ τῶν ὄντων καὶ τούτου μὴ πατάσαι ἐν τῇ ἐλπίσει γινώσθαι αἴτιον· idem narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam *τιν* (l. 5.) male ejectam Herodoteis, *φασι* δὲ αὐτοὶ Ἕλλησι, in *πατάσαι* *τιν* οὐ γινώσθαι *σφι* ἁμῖνον, quam legere Pausan. et Eustath. ad Dionys. v. 409. in *τινὸς πατάσαι*, *ὡς* φησιν Ἡρόδοτος. VALCK.

5. in *πατάσαι* *τιν*] Optime Stephan. ex schedis, quibuscum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio, καὶ τούτου μὴ πατάσαι ἐν τῇ ἐλπίσει γινώσθαι αἴτιον, Eliac. Prior. c. 5. Auctor inprecationis Œnomaus apud Plutarchum T. II. p. 303. *z.* cuius ἰσθδους ἱσπους non intelligo, nisi ἰσθδους, ut in Nicandri Ther. v. 99. reliquerit. Adde Antigoni Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari præterea *πρωτῇ* non debuerat, cuius in talibus certa statio: *ἰσθδον* — *πρωτῇ* δὲ *εὐταγμῆος* *χρόνος*, lib. II. 41. Wess.

CAP. XXXI. [l. *Σκύθαι* *λίγουν*. Requirebam *οἱ* *Σκύθαι*: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes. Cæterum de plumis, quas dixere Scythæ, conf. c. 7. extr. S.]

9. *ἐκδέχοντας τὴν χιόνα*] Comparantes nivem, avium plumis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius præterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc terræ in tractu memorat. Jucundum est Arnobii lib. II. p. 105. ex parili figura: Potestis — scientissime monstrare, quid nivem in *plumeas* subaperiat crustulas. Ejusdemque elegantiae *כצמר שלך כחלב*, qui nivem instar carminatæ lanæ dat, in Psalm. cxlvii, 16. Conf. La Cerdam in Virgilii Georg. I. 397. Wess. — Inde ab H. Stephano orationem in hunc modum distinguebant, *τὰ δὲ περιελά, ἐκδέχοντας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθαις* — *ἀλὲν λίγουν*: et sic ed. Wess. et seqq.

Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur naturalis structura sermonis hæcce, *τὰ δὲ περιελά δούλω τοὺς Σκύθαις λίγουν τὴν χιόνα ἐκδέχοντας*, nempe *ἐκδέχοντας τὴν χιόνα τοὺς περιελά*, vel *ἐκδέχοντας τὰ περιελά καὶ τὴν χιόνα*: coll. IX. 34, 1 seq. Puto, *plumas* Scythas *nivem* dixisse, nivem cum plumis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. *οἳτις ἐν Σκύθαις λίγουν*] *Damnatum οὐδὲν* (post *λίγουν*), cui præsidia non desunt, in exilio relinquo. De *Hyperboreis* circumspecte Herodotus. Largæ super illis doctissimorum virorum Gedoyni, Banerii, Frereti, in Commentar. Academiæ Inscript. disquisitiones. Posterioris conjectura, (quam De Brosses etiam secutus est in Mem. sur l'Oracle de Dedone, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.) dictos ita videri, quoniam ultra montem Boram incolebant, blanditur primo obtutu. Livius lib. XLV. 19. in Macedonia et Pæonia finibus Boram locat; sed solus. Diodoro Siculo T. II. p. 664. mons iste ex Polybio *Βίρος* est, Nostro lib. VIII. 158. *Βίρμης*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inædificatur. Quod autem ad Diodori, lib. II. c. 47. opinabar, Hyperboreos Græcæ fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Græci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermionis in nominibus propriis, huc ducunt. Mécum sentit Th. Sig. Bayerus Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 334. etc. Wess.

[5—7. Ἄλλ' Ἠσάβη μὴ ἔστιν ἀπὸ Τηλεβορίων — Ὅμως ταῦτα τὰ ἱερὰ ἔστιν] “Mihi interdum visus sum in his ‘verbis annotationem legere veteris ‘Grammatici, non ‘Herodoti.” Sic Frid. Aug. WOLFII, Prolegom. ad Homer. p. clvii. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum

scripta spectantia, narrationi suæ interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis causæ ait cur totam illam *ῥῆσιν* cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. *ἰρὰ ἰδιδιμίνα ἰν καλάρῃ πυρῶν*] In Codicum dissensu utrum præstat, *ἰδιδιμίνα*, an *ἰδιδιμίνα*? Animose pro priorē vir Celeb. refragatori iratior, consistit. *Ἐνδιδιμίνα*, tamen probantem plures adjuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent sacra occultata in fascibus mergitum, quæ Servii de his verba in *Æneid.* XI. 532. nedum *αἰδρῖα ἐρίῃ* Cratini apud Hesychium et Suidam. Super hæc sermonis succurrit usus, et librarium, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt Pausaniæ Codd. lib. X. 30. *λίθου σφραγίδα ἰδιδιμίνην χρυσῶν*, ubi Sylburgius *ἰδιδιμίνην*, bepe: firmat Diodorus, *δακτυλίου ἰδιδιμίνους λίθους* describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. Sacra ipsa optinæ Salmasius in Solin. p. 147. illustravit. Wess.

Ibid. *ἰρὰ ἰδιδιμίνα*, etc.] Restituatur, opinor, hic et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, *ἰδιδιμίνα*. Suam quisque sequutus Editionem, Salmasius in Solin. p. 208. habet *ἰδιδιμίνα*: *ἰδιδιμίνα* Spanhem. in Callim. p. 493, 495. qui recte mea quoque sententia frugum primitias intelligit spicarum fascibus illigatas. VALCK.

[5. *ἰπὶ τὸν Ἀδρίην*] Monuit Danville, in Mem. de l'Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europæ partes nondum satis cognitæ Græcis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse adtribui. S.]

6. *πρώτους Δαδωναίους Ἑλλήνων δίκιστοι*] Callimachus Hymn. in Del. v. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium nar-

rationibus. Verum his inmorari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir ill. et egregius, ad Poëtæ Cyrenæi verum molientibus plura otium dedit. Wess.

6. *πρώτους Δαδωναίους*] Quæ de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. v. 283 et seqq. solius pæne videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. *πρώτους Δαδωναίους Ἑλλήνων δίκιστοι*. Callimachus, *ἃ Δαδωνῆς Πιλαργοὶ Τηλέθιν ἱεβαίνοντα (καταβαίνον Herod.) πολὺν πρῶτιστα δίχονται*. Herod. *ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνουσιν ἐπὶ τὸν Μηλίαν κάλπον καὶ διαπορεύονται ἰς Εὐβοίαν*. Callim. *Διότιρον ἰρὰν ἄστυ καὶ οὐρία Μηλίδος αἶψα ἔρχονται κῆθιν δὲ διαπλάουσιν Ἀβάργων* *Εἰς ἀγαθὸν πιδίον Ἀηλάντιον*. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. *οὐδ' ἔτι μακρὸς ὁ πλοῖος Εὐβοίῃσιν ἱερὶ σίε γιγίοντες ὕρμαι*. Tum duas memorat Noster puellas, quæ primæ sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἁστών ἄνδρας πίνετι πομπεύς. Callim. *Πρῶται τοι τὰδ' ἵνικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀρμασπῶν, — Θυγατέρις Βορέας, καὶ ἄρσινες εἰ τίς ἄριστοι Ἠθίων*. Quod addit, *οὐδ' εἰ γιγαλμπαντίς οἶπαδ' ἵκοντο*, dixerat Herod. *ταῖσι Τυχεβορείου τοῦ ἀποπομφθίντος ὀπίσω οὐκ ἀπρεσσίειν*. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum hujus ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis (per Scythas in urbem Sinopen, indeque) per Græcos ad Frasiās fuisse perlata, *φίεσθαι διὰ Ἑλλήνων ἰς Περσίδας Ἀθηναίους. δὲ εἶναι τοὺς ἰς Ἀῆλον ἔχοντας*. Situm

autem pagum in Attices orientali latere pæne ex adversa Eubœæ liquet e Thucyd. VIII. c. 95. VALCK. — Videntum vero, ne, quæ Pausanias narrat, non pugnent ea cum Herodoteis; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 17. *ἐν δὲ ταῖσι Τριβορίσιν*, etc. S.

[9. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλιπὺν Ἄνδρον] Vallæ Latina, ab hac vero reliquisset Andrum, tenuit Wess. cum superioribus Editoribus. Recte vero Reiskius monuit: "Præteritam esse Andrum" significat, neque sacra illuc delata: "sed recto itinere a Carysto ad Tenum" per lata, quamvis Andrus his urbibus "esset media interjecta." S.]

[13. τοὺς ὀνομάζουσι Δῆλοις εἶναι Τριβόρην τε, etc.] De pleonasmō verbi εἶναι supra dictum, ad L 153, 17. p. 159. Similiter apud Platonem verbo ὀνομάζω sæpiusculi jungi alterum εἶναι, monuit Schneider ad Apolog. Socrat. quæ sub Xenophontis nomine fertur §. 13. S.]

21. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκῆπτειν, κελύοντας] Sunt, quibus τοὺς πλησιοχώρους, siquidem ἐπισκῆπτειν in Musis tertium sibi nectit casum, allubescit. Abreschius verborum ordinem struit, κελύοντας ἐπισκῆπτειν τοὺς πλησιοχώρους προσέμπτειν. Ἐπισκῆπτειν Hesychio auctore esse προσεῖναι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προσέμπτειν σφία, videlicet *ἐὰν*, de quibus proxime. Wess. — Miratus sum, nihil ad h. l. de constructione verbi ἐπισκῆπτειν a Reiskio in Animadv. adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

25. τὰς Θρήσας] Dederat Θρήσσας, uti Sophocles Antig. v. 595. Θρήσσαις πρῶταις, et Valer. Flacc. II. 152. Ca-

rasque toris inducere Thressas. Aliorum Θρηκίας vel Θρηκίας firmare Θρηκία τε Σάμος Homeri et Θρηκίας ξίφος Euripidis posset, si quæ necessitas. Wess.

27. *ἔχουσας τὰ ἱερά*] Mallem ex luculento Codicum judicio *ἔχουσας τὰ ἱερά*: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, *ἔχουσας τὰ ἱερά* scriptoris sententia respuit. Wess. — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere profiteor. De ipsius verbi *ἔχουσας* h. l. significatu dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi *ἔχων* latissime patens, possit illud hic idem significare ac *ἔχειν* vel *ἔχειν*, aut *ἔχειν*: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, *ἔχουσας τὰ ἱερά* in eandem fere sententiam intelligemus atque *φιρούσας τὰ ἱερά* l. 13. nempe sacra manu tenentes et in pompa gestantes. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: "Nempe non secus ac Athenis in sacris nonnullis *Καθηφόραι*, (*Καθηφόροι* virginea,) sic apud Hyperboreos et Pæonas et Thracas *Καλαμφοραί*." — immo *Καλαμφοροι γυναικες*. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῆς δὲ παρθένου ταύτης] Atque adeo quas Delii vocabant *Τριβόρην* et *Λαοδίην*. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comæ dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgæ atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausanias locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. jam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen *Ἐπαιέργη*: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 593 et 504. Duae tertiam adjungens, (v. 292.) forsân ut versum impleret, Callimachus, his

istum honorem a Delii canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem juvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: (v. 269 seqq.) "Ἦτοι Δηλιάδης μὲν, δ' ὅτ' ἐνηχῆς ὑμῖναιος ἦδ' αὖ κορυβαίων μερμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρθενικαῖς· παῖδες δὲ θύρας τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀργεῖναις ἡθίοισιν ἀπαρχόμενοι φερίουσιν: venustos versus ita legendos e Cod. MS. docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. (p. 163. ed. sec.) VALCK.

3. πρὸ γάμου] Male Valla hæc verba inter vertendum (nam schedis ejus a fuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoës tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχισθαι τῶν τριχῶν, καθὼ καὶ τῇ Ἐκείργῃ καὶ Ὡπίδι (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὶ ἀπικνίζοντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. v. 296. illud ipsum requirit. Porro αἱ δὲ παῖδες (lin. 3.) redierunt, ne αἱ μὲν solitariæ starent. Wess.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν] Bene inpetum Ἐκείργῃ corrigentium respexit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκης (lin. 4.) se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et judicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ἐκείργῃ τε καὶ Λαοδίκῃ integram et illibatam Florentiæ reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quidam cognomini Λαοδίκης adsparget? (Operarum errore Λαοδίκης est in nostra Var. Lect. (ed. S.) ubi Λαοδίκης debuerant.) Cur tandem? Omnia profecto, quæ de Hyperboreis prodita litteris, Græcam eorum sapiunt originem. Addo, Clementem Alexandr. Protrept. p. 39. Ἐκείργῃ καὶ Λαοδίκῃ junxisse, et Ἀργὴν præoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς con-

corditer et ubique pingentium. Wess. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt Herodotei libri omnes, sic apud Callimachum, Pausaniam aliosque, constanter Ἐκείργῃ nominatur: unde H. Stephanus hanc scripturam ad Herodoti oram adnotavit, et sic apud Herodotum utique corrigendum cum P. Leopardo Spanhemius contendit. S.

2. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πορευομένας] Referri hoc ad τοὺς πορρωτάτους, qui Delii Perpherees, et Hyperochen et Laodicen debet. Citius quidem Arge et Opis in Delum, sed in comitatu Apollinis et Dianæ, pervenerunt. Wess. — Miror satis-ne perceperim Viri doctissimi mentem. Videtur πορευομένας illas intelligere Hyperochen et Laodicen: at Herodoti verba inspicienti haud obscurum videri debet, πορευομένας ad Argen et Opin referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam κατὰ τῶν αὐτῶν, etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρ. vulgo cum Valla intelligunt eorumdem hominum ætate: quam etiam in sententiam Larcher, "dans le même siècle." At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc Herodotum dicere, Argen et Opin ex Hyperboreis Delum pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos Hyperochen et Laodicen iter fecisse supra c. 33. scripserat. Cæterum tam in Græcis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὡπιν, ἰούσας παρθένους, ἐξ Ἐκείργῃ κατὰ τοὺς αὐτοὺς, etc. Argen quoque atque Opin, virgines ex Hyperboreis itinere, etc. Nempe ἰ. Ἐκείργῃ ad πορευομένας et ad ἰφιόχους refertur: ἰούσας vero παρθένους; ait illas, contra quam Hyperochen et Laodicen, quæ prolem jam ediderant. S.

4. τῇ Εὐλυδίας] Non obliviscor Hesyhii Εὐλυδίας, neque Pausaniæ Εὐλυδίας, lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in Callimacho H. in Del. v. 132. πάλιν μόνον Εὐλυδίας, forte similem in modum formandum, quo H. in Jov. v. 12. χειρημίον Εὐλυδίας. Potuit in peregrinæ vocis origine sonus variare; passim tamen Homerus, Diodorus, Pausanias illi adstipulantur, cui primæ datæ. Quod autem CL. Reiskius ἀντὶ ἀκυντεύου (lin. 6.) ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ἀκυντεύου eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ἀκυντεύου in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλὴν ἀνὴρ Λύκιος] Ne hoc quidem prætermisit Callim. Del. v. 304. Οἱ μὲν ἐπασιδένον νόμον Λυκίους γίγοντες, ὅς τοι ἀπὸ Πάριου Διοπρέπτος ἤγαγεν Ὡλῆν. De eodem mulier Delpha, quæ civibus hymnum condidit, Bæo apud Pausan. lib. X. (c. 5.) p. 810. Ὡλὴν δ' ὡς γένετο πρῶτος Φαίβου γραφέας, Πρῶτός τ' ἀρχαῖος ἱστίων τινεσίησ' ἀειδάν. De hymnis Olenis egerunt ill. Spanhem. ad Call. p. 509. et I. A. Fabricius Bibl. Gr. lib. I. c. 17. Olenæ recentior Pamphus Atheniensibus τοὺς ἀρχαιολόγους ὕμνους ἰστίησιν, Pausan. VII. p. 577. eidem sæpe laudatos, quos et suo seculo superstites a Daducho quodam Attico Pausanias accipisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub Orphei nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

12. καὶ ἀγρίοντας] Inprudenter ἰγρίοντας Th. Galeus. Ἀγρίων eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. Herodotus, modo vitæ Homeri auctor fuerit, c. 33. ἄνθρωποι δὲ ταῦτα

ἐν τῇ Σάρμῃ — ἵνα ἀγρίωνται ἐν τῇ ἱερῇ ταῦ Ἀπώλλωνος. Abarim Hyperboreum ἀγρίοντα, et τὰς ἀγρίοντα ab illo χρωσὶν τῇ Σαρμῇ repræsentat Jamblichus Vit. Pyth. Sect. 91. et 141. Sed vide Cl. Ruhenkenium ad Timæi Λίξιν, p. 6. (p. 9 seqq. ed. sec.) WESS.

CAP. XXXVI. 3. εὖ λίγων, λίγων ὡς τὸν, etc.] Ita solet. Mox c. 43. ἴλιγι, φᾶς τὰ, etc. et V. 36. ἴθου λίγων: tum ἴθουσι ἐν ταῖσι λόγουσι λίγων, lib. VI. 137. Conjectura Dissertationis Herodoteæ ὡς τὸν ἱερόν τε εἰσφέρει — οὐδὲν εἰσιέμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagitta circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, δισσὴν ἰσχυρόμενον, ποταμούς τε καὶ πελάγῃ καὶ τὰ ἄβυσσα διαβαίνον, in Jamblichi Vit. Pythag. c. 19. et 28. Himerius Biblioth. Photii, p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι γῆν καὶ θάλασσαν ἔλθεν ὁ Σκύθης ὁπλὲ τοῦ βίβλου ὀχρούμενος. Obstat suspicioni Eustathius; favet, quod olim scire non poteram, Corn. de Pauw ὡς τοῦτοι δισσῆς, etc. legens. WESS. — At ipsum illud εὖ, pro αὐτὸς vel ταῦτοι positum, ansam dedisse librariorum videri debet, ut locum corrumpèrent, et δισσῆς in ἱερόν mutarent. S.

Ibid. λίγων, ὡς τὸν ἱερόν] Videri posset λίγων e præcedenti voce repetitum; neque tamen Homericæ me latent, quibus uti poterunt vulgatæ lectionis defensores. Vera mihi videtur Wesselingii correctio in Diss. Herod. posita, p. 34. ὡς τὸν ἱερόν περιέφερε πᾶσι πᾶσαν τὴν γῆν αὐτὸν εἰσιέμενον. Præter Jamblichum, insignem sane fabulatorem, de Vit. Pyth. Sect. 91. et 136. fabulam de Abari enarrat Celsus apud Origenem III. p. 129. vid. H. Valca in notas Mauss. ad Harpocr. p. 206. VALCK.

4. εἰ δὲ εἰσὶ οἱσι Τριχόβριον ἀφῆκον, εἰσὶ καὶ Διοπρέπτεον ἄλλω.] Nonnihil immutata, tanquam σέβημα repellit ridet.

que Eratosthenes in Strabonis lib. I. p. 106 seq. (p. 61 seq. ed. Cas.) VALCK. — Eratosthenes cavillo hæc sugillans apud Strab. lib. I. p. 106. notatur propterea a Casaubono. Si *Τριπλίται* sint, quod Lycius Olen apud Pausaniam prodidit, *οὐδὲν ἐν Ἀσίᾳ αἰεὶντες βασιλῆας*, consecutio bene habebit. Strabo. Hyperboreos *τοὺς βορραιοτάτους* explicat, sive maxime boreales, non illi, quos Herodotus sibi proposuit. Wess. — Videtur “non illos” scribere voluisse Vir doctissimus. Nec tamen Strabonis illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informatam Herodotus habuerat. Cæteram apud eundem Strab. l. c. pro vulgato *λίγαι δὲ* verissime *γυλάαι* corrigendum movuit Tyrwhittus, vir longe præstantissimus, cujus præmaturum obitum etiam nunc, multos post annos, Græcæ lugent Muses. S.

[6. *περὶ τῶν γεγραμμένων*] Mox subicit, *ὡς αὖτε ἐν Ἰνδοῖς γεγράφειν*, et dein *ὡς ἐν Ἰνδοῖς ἰς γεγραμμένων*: quibus locis cunctis *γεγράφειν* non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: jam antiquitus enim et pingebant aut in ære exculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendi posse putavimus. S.]

9. *ποικίλων ἰσθμῶν*] Lege Gronovii, docte hæc illustrantis, observationes. De terræ figura Eratosthenes, hæc Nostri innuens, *ἵνα οὐρανὸς ὅλῃ ἀντιπαραστήται τῇ γῇ*, in Strab. l. p. 83. (p. 48. n. ed. Cas.) antequam non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vaso laboris et cunctis nostro ævo doctissimi et sollicitissimi homines subierint, ut terrarum atq. suar. figura et nobis constaret, multis solidaque eruditione V. Cl. Jo. Luchs, c. 1. Introductionis ad Natur. et

Mathem. Orbis terræ conspectum persequutus est. Wess.

[9. *ποικίλων ἰσθμῶν*] Ποικίλων Gronovius idem ac ποικίλων valere existimavit, ut *λιγύων* i. q. *λιγύων* et similia: cujus rationem probans Wesselingus, ejusdem interpretationem in Notis propositam, Asiam quoque faciant Europæ parem, in Latina versione adoptavit. Mihi ποικίλων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius *γυλά* referendus: rideo quoniam illi Asiam æqualem Europæ faciunt. S.

CAP. XXXVII. [1. *Ἀσίην Πέρσας αἰετῶν*] Quisquis et argumentum hujus et sequentis capituli attentius consideraverit, et loca contulerit ad quæ in Var. Lect. (ed. S.) provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidisse in Musarum exempla, quæ ad nos pervenerant, primum verbum *Ἀσίην*, a quo initium suæ descriptionis trium terræ universæ partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse *Ἀσίης ἐν μέσῳ Πέρσας αἰετῶν* scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiæ descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septentrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspores, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas, quæ ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac non nisi Indiam, extremam versus orientem nominans, prætermisissis interjectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. *ἀπὸ αὐτῆς*] Præstaret *ἀπὸ αὐτῆς*, quod et Cl. Pavi in opinionem venit. *Ἀπὸ αὐτῆς* spectare debet Pontum, sive Mare Boreale, in quod Phasis evolvitur. At eo vero minime procedunt duæ *ἄκραι*, oræ sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad Scylacem. (p. 6 seq. ed. Gron.) Persis, quæ orarum altera, a Mari Australi

quod et Erythræum, porrigebatur occidentem versus: a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quæ clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. Σάλασσιον, aut, si mavis, ἰθύν, quæ proxime memorabantur, non carere videtur ratione. Wess.—Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir præstantissimus. 'Εκείνους δὲ, Inde vero, ait Herodotus, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septemtrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quæ est continens Asiæ terra ac veluti meditullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀπταὶ διφάσαι, duæ oræ in mare porrectæ, duæ regiones ita in mare porrectæ ut earum major pars mari adluatur, adeoque duæ veluti peninsulæ. Harum una est Asia Minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phœnicia in Mare Mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, majorque ejus pars in australe sive Erythræum Mare excurrit, eoque circumluitur, minor quædam pars Mediterraneum Mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὖτις ἀπὸ τοῦ Μαρνανδινικοῦ πέλαγου] Priorem Asiæ Minoris ἑκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro Sinuque Myriandrico, porrectæ ad Triopium: hæc attendenti apertissima. (At non duas Asiæ Minoris ἀπταὶ memorat Herodotus: sed, universam Minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀπὸν dicit.) Vossius tamen ad Scylac. p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαρνανδινικοῦ πέλαγου, μέχρι τοῦ πρὸς Φωινίαν πέλαγου, nec discrepat multum Pavii disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. Sinus Mariandynus, cui Sangarius amnis

miscetur, apud Plinium Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiæ, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene Stephanus Μαρνανδρῆς, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φωινίᾳ: Additur τὸ ἑκτηρικόν, Μαρνανδρῆς πέλαος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam Μαρνανδύον Med.; Μαρνανδρῆον Holstenii et Berkellii rem patefacit, non veram vocis scripturam. Wess.—Mariandynorum nomen, alibi passim ab Herodoto memoratum, decepit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. Myriandri urbis, ad Issicum sinum sitæ, (quem eundem etiam Myriandricum sinum adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, Cellario laudati Geogr. Antiq. lib. III. c. 12. p. m. 409. In Latina versione nostra ferri poterit Myriandrio quod ibi legitur; sed ad Græci nominis normam Myriandrico scriptum volueram. S.

[7. τίνι τὰ ἐς Σάλασσαν μίχρη, etc.] Versus mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρην. Quod mox ait, triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit, lib. I. c. 28. S.]

CAP. XXXIX. [1. 'Η δὲ δὴ ἰστένη sc. ἀπὸ. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Altera ac ora et ingenti veluti peninsula Asiæ, a Perside usque ad Phœnicen excurrente, quæ majori ex parte Μᾶτι Erythræο (id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 16.) cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. Mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phœnicen tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniam ab Herodoto comprehendere supra ad I. 102,

9. vidimus, Arabia, et Syria. Hæc ora, ait l. 3. seq. desinit in Sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui Sinum Arabicum a Mediterraneo Mari sejungit. Addit autem (lin. 4.) οὐ λήγουσα εἰ μὴ ῥόμῳ. Valla, quasi λόγῳ pro ῥόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus jungens, sic vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilo rivos in illum sinum induxit; ἀπὸ τοῦ Διόνους omnino. Portus, ῥόμῳ quidem divisionem intelligens, tamen in eandem fere cum Valla sententiam: cum (alioqui, seu naturali situ, in eum) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam Darius fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter Gronovius: desinitque non desinens, nisi jure, in Sinum Arabicum, etc. cujus versionem intactam Wesselingius reliquit, nec vel ipse vel Valck. vel Reisk. quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud *jus* sit, quo ista ora in Arabicum Sinum desinat: magisque etiam Larcherum mireris, ῥόμῳ hic legem interpretari non dubitantem: "et aboutit, mais seulement *en vertu* d'une loi, au Golfe Arabique:" neque, quam qualemve *legem* hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit Herodotus, satis ipse interpretatus esse videtur. De *Asia* ora agitur: hanc revera non terminari in Sinu Arabico ait: nempe, quo loco Sinus Arabicus interjecto isthmo a Mari Mediterraneo sejungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero Sinu Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quæris, pars censi debeat hujus ejusdem alterius oræ de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque natura quidem,

et re ipsa, non desinit illa ora in Sinu Arabico, sed ῥόμῳ desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo Asiam in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde Africae esse initium statuimus, quæ tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare ῥόμῳ eadem fere notione hic accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil φῶσι esse, sed ῥόμῳ; valebitque ῥόμῳ idem ac τῷ νομισμένῳ apud Nostrum II. 17, 6. IV. 45, 25. (Conf. Heindorf ad Plat. Phædr. c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam Darius e Nilo in Arabicum Sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cujus fossæ h. l. non nisi obiter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam Sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui Persicus vulgo nominatur, perinde etiam Arabicus Sinus dici poterit. S.

CAP. XL. 1. καὶ Σαπείρων] Passim in libris Σάσπιρις. Apollonii Rhod. II. 397. et Stephani Byz. Σάσπιρις nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. (Mireris vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σάσπιρις et Σασπείρων, præferentem Wess. et nunc Σαπείρων tenentem. Conf. I. 104, 4. et Var. Lect. (ed. S.) ad I. 110. 11.) In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὰ θάλασσα varia est notione: modo Oceano Australi, nunc Sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu convenit: neque inconmode, cum sinus ambo mari isti jungantur et ejus sint divergia et partes. Qui maritimam superioris Asiæ Arabiæque oram bene callent, non adhaerescant. Wess.—Ἐρυθρὰ θάλασσα, univsum mare vocat Noster quod Asiæ a meridie est cum duobus sinubus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

4. Ἀράξης ποταμὸς, ῥίον πρὸς ἡλίαν

ἀνίχοντα] Incredibile est quo pacto Vallæ versionem, qui contra solem orientem fuit, abaque notatione intactam relinquare doctissimi Viri potuerint: quos etiam Larcherus secutus, "qui prend son cours vers le soleil levant," scribit. Herodoti hunc Araxen ab oriente in Caspium Mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Cæterum vide quæ de Herodoti hoc Araxe, qui aliis Iaxartes est, ad I. 202, 15. monuimus. S.]

CAP. XLII. [1. 'Η δὲ Λιβὴν ἐν τῇ ἀκτῇ ἰστέγγ ἰστέρι.] Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὐτὴ στυγὴ ἰστέρι] Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod reddiit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στυγὸς τοῦτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eopse isthmo, τῇ ἱλαχιστὴν ἰστέρι καὶ στυγομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης διατεβῆναι ἐς τὴν νοτίην, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, stadiorum mille. Non excito Plinium lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est Ia. Casaubonus ad Strabon. I. p. 114. (p. 65. ed. Cas.) neque dissimulo Mediceum αὐτὴ ἰστέρι ἢ ἰστέρι, jam est, qua est, nihil coloris ducere posse e c. 50. hujus libri. Verum propere hinc discedo. Wess.

CAP. XLII. [3. μήνιν μὲν γὰρ παρὰ ἀμφοτέρους παρῆναι ἢ ἐβρώσῃ] Parum accurate Larcher: "en sa longueur elle surpasse les deux autres parties:" et sic iterum c. 45. Debuerat; "en sa longueur elle s'étend le long des deux autres." Nempe quidquid terrarum ultra Caspium Mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti

ratione Europæ accensebatur. conf. c. 40, 3 seq. Quod adjicit, οὐδὲ συμβαλὶν ἀξίη φάντασθαι καὶ εἶναι, Reizius, in argumento hujus capitis, ne conjicere quidem licet. At conjicere, est συμβάλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, ne dignam quidem judico quæ cum Asia atque Africa conferatur. Cæterum συμβαλὶν fortasse, præsentī tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλόμενος, I. 68, 15. et 20. et alibi, a Ionico themate συμβαλλίω. S.]

5. θηλαῖ ἰωῦτην] Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβὴν μὲν γὰρ θηλαῖ ἰωῦσα περιέβλυτος: id est ἰωῦτην εἶδεν. In eundem sensum infra capienda ista: (in fine hujus cap.) αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιέβλυτος ἰωῦσα. Θηλαῖν hac adhibetur structura Sophocli, Aj. v. 471. θηλαῖα — γιγῶς. Antig. v. 20. τί δ' ἴσται; θηλαῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἴσται. Ἐδάλασι τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi, p. 30, 44. ἰθάλασαν οὐ Σιλήσαντι, Pausan. III. p. 216. θῆλαι ἰωῖσθαι διαμαχισθῆναι, Herodot. VI. 21. VALCK.—Pronomen ἰωῦτην communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis causæ subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

9. Φοίνικας ἄδρας] Phœnices, ubi maritimam Syriæ oram occupant, παντελῆς μακροῖς ἰστίοιςθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex Sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum Australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Judæorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam præstiterant I. Reg. ix. 27. eandem aliis et regi Ægyptio addixerunt, usu maritimæ peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feli-

citer cognoverunt mari ferme circumfluam. Wess.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λίγοντες]. Ex hariolatione Cl. Pauw οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico Mari adspersas: de Sataspes nihil eos novisse. Quæ docti viri conjectura habet, quo se commendat. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. μετὰ δὲ Καρχηδόνιοι εἰσι, etc. sine commate legens vertensque postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: præstitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quæ verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiæ circumvectum Plinius tradit, lib. II. 67. an ante Herodoti ætatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Pœni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus juncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Sæpe præterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyæ rebus c. 195. 196. Wess.—Post λίγοντες Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes — Africam non circumnavigavit, etc. verbotenus representavit. Nec vero melior Vallæ erat interpretatio. Reizius, interposita post λίγοντες paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτῇ ἠγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήμυτος ἰούσα, (conf. Valck. ad c. 42, 4.) in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phœnicum navigationem) Carthaginienses

dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adjicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.

15. τῷ οὐνομα Σολόεις] Sic scripserat lib. II. 32. Σολόιντα ἄκραν αὐτ Λιβυὴν ἀκρωτήριον Hanno et Scylax in Periphs, πύματος Σολόιντα Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton, p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. (Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. xxi.) Ceterum memoria Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos τελεῖσαι τὸν περίπλου Africae, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. (p. 98. ed. Cas.) Tale hic nihil. Wess.

9. ἀπαιόμενος παρὰ βασιλῆα] 'Es βασιλῆα quod nobis e MS. Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; ἰς aliquoties adhibuit in talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recordor, in quo legatur ἀφινίσθαι εἰς τινὰ, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἰλθὺν et εἰσέλθῃν εἰς τινὰ. (conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf.) Paulo post (lin. 21.) duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως αἱ σφίσις καταγοιῶτο τῇ γῇ, φεύγειν πρὸς τὰ εὐρεῖα. (At novationem nec res postulat, et MSS. recusant.) Deinceps (lin. 23.) quia εἰνέσθαι etiam frequentatur Herodoto, εἶναι non adhibetur ab antiquis, veram pæne lectionem conjectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικίην οὐδὲν ἐκείνους, memor Herod. V. c. 74. ἐκείνους ἐκείνους χώρους τῆς Ἀφρικῆς. Itaque lætus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, ἐκείνους, πρὸς τὰ μὲν: hoc aptius respondet ad πύματος: χώρας ἐπιδεῖν et ἐκείνας χώρους adhibentur. VALCK.

22. ἀδικίαν οὐδὲν ἰσχύοντες, πρίβασα, etc.] Multum meo iudicio ex membranis potius, ἀδικίαν οὐδὲν ἰσχύοντες, πρίβασα δι μοῦνα: ipsos urbes ingressos nihil injuriosum patrasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto εἰνεντες in posterum caritura. Utcunque ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem e schedis (lin. 24.) αἴτιον τοῦδε ἱλγι, causam hanc dicebat Sataspes; hujus enim ad regem sermo. Caussam, quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praeppedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. Wess.

24. αἴτιον τοῦδε ἱλγιστο] Hanc caussam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τοῦδε ἱλγι, nempe Sataspes. Sequens τὸ peperisse potuit ἱλγιστο. In proximis (lin. 26.) pro Ξέρξης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis Vallæ Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Jo. le Febvre suspicabatur scribendum, Ξέρξης δὲ ὃν (pro αὐτὸν vel ἐκείνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθία: in juvene praesertim hujus seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες ποίουν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκωμεν αὐτοῖς ἡμῖν οὐ ποιῆσαι ὁρθῶς: in quibus etiam scribi potuisset οὐ ποιῆσαντες ὁρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνιδίναι. Diphili versus est: Συνιδὸς αὐτῷ φαῦλα διαπιπραγμένῃ. Quintilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἥ δυνὲν δέ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἰσθλὸς δὴν αὐτῷ ἐνυῖδῃ. Herodoteo verbo Lysias, p. 164. συνίγνωσαν αὐτοῖς σφισιν ὡς ἡδικηκότες. VALCK. — At nec male dicitur quoque συγγινώσκων ἐνι, adsentiri alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγ-

γινώσκαις τοι, qui tibi adsensurus est: qua ex notione fluxit illa ignoscendi. S.

31. ἐκὼν ἐπιλήθεμαι] Arch. codex i. ἐπιλήθεμαι, quod non deterius: in resimili, cujus auctoris mēfitio posteris minus fuisset honorifica, considerate Herod. I. 51. τῶν τις Διελφῶν, — τῷ ἐπιστάμενος τὸ οὐτομα οὐκ ἐπιμνήσμαι. Lib. II. c. 123. τῶν (Græcorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τὸν δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλων λόγον εἰδὼς ὑπερέθεμαι. VALCK. — Ut hic, similiter III. 75, 4. ἐκὼν ἐπιλήθετο: et τῶν ἰσχυρίων μνηστῆρας ἐπιλαμβάνειν, III. 147, 5. Absurdum τατίσχι, quod pro κατίσχι in nostrum se insinuavit exemplum, æquus facile corrigit Lector. S.

CAP. XLIV. [5. Σκύλακα ἄνδρα Καρυανθίαν] Superest hodieque Scylacis Caryandensis Περίπλου τῆς Θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem juniore cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hic nominat, post Fabricium Biblioth. Græc. lib. IV. c. 2. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.

6. ἐν Κασπατέρου τι πόλις καὶ τῆς Παστυίας γῆς] Vitiosum Arch. Κασσαπέρου accedit quodammodo ad Hecatæi ap. Steph. Κασπάπυρος. (In scripturam Κασπατ. apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.) Situs urbis et regionis Pactycæ certo non potest finiri. Hecatæi πόλις erat Γανδαριζή. Gandarii in extremis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque, lib. III. 91. VII. 66. Quorum si Caspatyrus fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe H. Dodwellus ne-

quit, urbem Gangi adponens, ipsum-
que Herodoti Indum Dissert. de Scy-
lace c. 1. et Gangem confundens. Am-
nium enim solus Indus præter Nilum,
ex priscorum sententia, crocodilos ale-
bat: sic Noster, et, quem in examine
Dissert. Dodwelli optime Jac. Grono-
vius excitavit, Arrianus *Ἀναβ.* lib. VI.
1. cui testis accedere opportunus pote-
rit Pausanias IV. 30. Jure propterea
Gronovius pro Indo consistit. Nam Th.
Hyde divinatio in Argumento c. 23.
Relig. Veter. Persar. *κατὰ ποταμὸν*, quo
secundo Scylax et comites in mare de-
venerunt, Hydaspem signare, in Zara-
drum influentem, qui se Indo, cujus os-
tia erant exploranda, miscet, dubiæ ad-
modum et fallacis est fidei. Wess.—De
*Caspaty*ro urbe et *Pactyca* regione con-
suli digna, sunt quæ commodè collegit
disputavitque *Larcher* in Indice Geo-
graphico ad Herod. p. 102. et 401
seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss.
examinavit sententiam. *Heeren* in o-
pere sæpius laudato T. I. p. 389. et
405. urbem regionemque Cabul intel-
ligit, Persiæ finitimam; quem vero In-
dum fluvium hic nominat Herodotus,
Gureum intelligit (hodie Kameh) ab
occidente in Indum proprie nomina-
tū influentem. S.

13—15. οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης, etc.]
Receptum antea οὕτως tueri se nequit:
schedæ melius. Sequentia habent quid
scabri, et varie tentantur. Prætuli ex
Codicibus *ἁμοια παρεχομένη*, videlicet
Ἀσίη. Non quidem *εὐνομήως* procedit
ordo, cujus in hoc et aliis veterum ra-
tio non semper ducitur: utut est, puto
de scabritie non nihil deminutum. Ma-
joris momenti conjectura Ampl. est
Bouherii, finis hujus periodi complura
ex secuturis (cap. 45. lin. 6 seqq.) nec-
tentis, hunc in modum, *ἁμοια παρεχο-
μένη τῇ Λιβύῃ· καὶ οὐρίσματα αὐτῇ Νεῖλος τε
ὁ Αἰγύπτου* — τὰ Κιμμέρια λίγουνσι. De
Asia hæc, quod verissimum, cuncta scri-

VOL. III.

bi: ubi nunc sunt, orationis nexum scin-
dere et turbare, cui, istis in hunc locum
migrantibus, apta copulatio et adhæsiō.
Mihi, tametsi *Procopii* ævo eadem, quæ
in MSS. et editis, series, inventum non
videtur inconcinnum. Vide *Bouher*.
Diss. Herodot. c. 18. p. 119. Wess.
— Copiosius de hoc loco, et de ista
præsertim scriptura *παρεχομένη*, in *Var.*
Lect. (ed. S.) disputavi; ubi in hoc ip-
so, quod codicum nonnullorum aucto-
ritate a Wess. vulgatum est, adquevi.
Et *παρεχομένη* quidem, quod olim vul-
gabatur, nullis utique machinis defen-
di potest: verum tamen illud ipsum
etiam *παρεχομένη*, ad τὰ τῆς Ἀσίης re-
latum, nimis durum et insolens debet
videri. Ac ne *παρεχόμενα* quidem, si
vel maxime codex aliquis hoc daret, sa-
tis placere posset: agitur enim hic non
tam de rebus quas quæque terra exhibet
aut præfert, quam de terrarum circuitu,
et quousque quæque porrigatur; nec ex
professo commemoravit Scriptor res
quas Asia pariter atque Libya gignet,
nisi quod obiter crocodilorum mentio-
nem fecit, quos Indum pariter atque
Nilum alere dixit. Quare iterum ite-
rumque relegenti mihi hunc locum per-
quam probabile videtur, sic scriptum
oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίης, πλὴν
— ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνίσχεται ὁ-
μοῖά πρὸς ἰσχυρὴν τῇ Λιβύῃ: ita Asiæ—
reliqua explorata sunt, pariter certe at-
que contigua Libya. Nam, quod jam
antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.)
contiguam esse Asiæ Libyam, id statim
c. 45, 5. iterum urget, unam esse conti-
nuam terram; itaque nil causæ fuisse,
cur tres, veluti distinctæ et a se invicem
sejunctæ, terræ statuerentur. Qua no-
tione *παρεχομένη τῇ Λιβύῃ* *Reizius* scrip-
serit, non habeo dicere. Quod autem
ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adinet,
καὶ οὐρίσματα αὐτῇ, etc. quæ cum extre-
mis hujus capituli juncta *Buhérius* volu-
it; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed

ad universam terram, quæ quum una atque continua sit, (γῆ μία ἰούρα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terræ, Nilo et Phasi aut Tanai fluviis disternatæ; videturque hoc significare: quum tres, quæ vulgo nominantur terræ partes, non sint interjecto mari usquequaque a se invicem sejunctæ, debebat una continens universa terra censi; sin majorum quorundam fluminum cursus satis caussæ est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3. Quod ait, μήκι — παρ' ἀμφοτέρων παρήκουσα, conf. c. 42, 3. ibique not. Tum de his, quæ proxime insequuntur, μὴ ἰούση γῆ, etc. vide modo ad c. 44, 13—15. notata. S.]

7. Ταναῖν ποταμὸν τὸν Μαιήτην] Tanain Mætam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Mæotarum tractu labatur. At discrepat caussa; Tanais influit in Mæotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quæ ejusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαιήτιν, seu verius καὶ τὴν Μαιήτιν. Vallæ Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir Ampl. non vidit) Procopius Bell. Goth. lib. IV. 6. Herodotea exscribens, οἱ δὲ Ταναῖν ποταμὸν, καὶ Μαιώτιν καὶ Περσὺν. Qui cum Μαιώτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. Wess. — Potuit suo arbitratu Procopius, sicut et Valla, Mæotidem paludem hic intelligere. At, quum in τὸν Μαιήτην consentiant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus Mæoticum fluvium hic dici Tanaim, (i. e. qui per Mæotarum fines decurrit) quemadmodum Νύλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

8. Περθμῆια τὰ Κιμμέρια] De Porthmiis Cimmericis vide supra c. 12. Wess.

Ο. ἐπὶ Λιβύης — γυναικὸς αὐτόχθονος] Jovis ex Epapho neptis Isocrati

Laud. Busir. p. 223. Mox (lin. 12.) Eustath. ἀπὸ τῆς Προμηθεύς: cui in Asia, Promethei matre, Apollodorus Bibl. I. 2, 3. et Schol. Apollonii Rh. I. 444. adstipulantur. Herodoti alia sententia, qua et in Stephani Byz. Ἀσία. Est Eustathius in his paullo audacior, etiam (lin. 14.) ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Ἀτυος, (pro Κότυς, quod habet Herodot.) Fuit Manis filius Atys I. 94. quem præter et Cotyn genuit, indice Etymol. in Ἀσίᾳ, et, cujus auctoritas excellentior, Dionysio Halic. lib. I. Ant. R. p. 21. Vide H. Vales. ad Nicol. Damasc. p. 68. Utique imprudenter in Eustathii partes Ampl. Bouherius Diss. Hérod. c. 5. transiit. Wess.

14. ἐπὶ Ἀσίᾳ, τοῦ Κότυς, τοῦ Μάνιο] Non alibi Κότυς fit apud Herod. mentio; quod nomen, in antiqua Ed. Vallæ versionis omissum, primo quidem adspectu potius videtur Thracicum: Ἄτυς certo nomen est Lydiacum; præter Regem, sic Croesi filium nominat Herod. et patrem ditissimi illius Pythii, tempore Xerxis nobilitati. Accedit ad hæc, Lydiaca narrantem Herodotum lib. I. c. 94. (non sanequam ex Xantho Lydo, quod Galeus putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ὠνόμαεν οὐδαμῶς τῆς γεαφῆς, δυναστὴν Λυδῶν, οὔτε Ἀπωκίαν Μηρόν εἰς Ἰταλίαν κατασχούσαν ἐπίσταται, teste Dionys. Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) Herodotum, inquam, non ut hic Mani filium dare Κότυν, sed Ἄτυν: ἐπὶ Ἄτυος, τοῦ Μάνιο, βασιλῆος. Tandem Ἀσίᾳ, τοῦ Ἄτυος, hic legisse videtur Eustathius; cujus ista extant ad Dionysii Perieg. v. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἰσωνυμίας ἔχειν γυναικῶν. — Λυκίῳ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἐπὶ Ἀσίᾳ τοῦ Ἄτυος καλεῖσθαι φησὶ αὐτὴν ἂν καὶ ἐν Σάρδεσι φυλὰς καλεῖται Ἀσίᾳ; imo καλεῖται Ἀσιᾶς: sunt enim et postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τοῦ καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι φυλὴν καλεῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunc-

tanter statuo, in his Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transponenda: Herodotea sunt, quæ tribuuntur Lycophroni; quæ Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene observavit accuratissimus Editor Ed. Twaites, ab ipso Eustathio huic, velut auctori, contributa ad v. 620. ubi legitur etiam ἀπὸ Ἀσίας τοῦ Ἄστως. Tandem pro Ἀσίῳ scribendum ut apud Herod. Ἀσίῳ. Forma vulgari dare quoque potuerat Ἀσίῳ: Asia enim, Ἀσίας, Ἀσίῳ, Ionice flectitur Ἀσίης, Ἀσίῳ. Atque ob has forte rationes videri posset hoc in loco Herodoti nomen Κότυς in illud Ἄστως convertendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus de caussis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil novandum iudico servandumque Κότυς nomen. Primum Asian Cotyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in Iliad. β'. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίῳ Κότυς ἱστοροῦσιν ὀνόν. Deinde multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic. Ant. Rom. I. p. 21. scribebat, Τυρρηνὸν dici quintum a Jove; Jovis enim filium Manen primum istius fuisse regionis Regem: τοῦτον δὲ γεννηθῆναι Κότυν. τῇ δὲ Κότυϊ δύο γινίσθαι παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄστυν ἢ δὲ Ἄστως Ἀυδὸν φῦναι καὶ Τυρρηνὸν, quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit regni paterni hæres: de Attyē, huiusque duobus filiis Lydo Tyrrhenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. (p. 219. ed Cas.) Utrumque dedit et Atyi filium Herodotus; solum quidem memorans duntaxat Τυρρηνὸν, I. 94. sed et meminit Ἀυδοῦ τοῦ Ἄστως, I. 7. VII. 74. a quo Mæones traxerint Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in rebus patriis, quam Græcis recentioribus, Tyrrhenum prorsus ignorans, Ἄστως παῖδας γινίσθαι λίγυι Ἀυδὸν καὶ Τυρρηνόν. Ut regionibus urbibusque

dare possent conditores, nomina Græci plurima sunt commenti. VALCK.— Confer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

15. ἀλλ' οὐκ ἐστὶ τῆς Προμηθεὺς Ἀσίης] Ista quidem verba, si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tanquam παρανόησι sunt a vicinis separanda. Hæc sola si dedisset, per Asiam Promethei, filiam, uxorem, an matrem intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit Lycophron, Cass. v. 1412. Οὐ μὲν ὑπάρξει γ' ἡ Προμηθεὺς τοιάδε. Schol. ἡ Ἀσία Ἀσίης γὰρ καὶ Ἰασπιτοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς. vid. Doctiss. Twaites ad Eustath. l. c. et ad v. 620. VALCK.

19. ἀπὸ τῆς Τυρίας] Hoc verius ob lib. I. 2. et MSS. decretum. Non nego Syriam potuisse Europam dici. Quæritur de Herodoti manu, cujus prudens de matronæ nomine observatio. Notæ sunt conjecturæ S. Bocharti, super Libyæ, Asiæ et Europæ titulis ex Phœnicum lingua elegantibus, lib. IV. Chanaan. c. 33. Wess.

CAP. XLVI. 4. ἔχουμιν προβαλίσθαι] Nulla hic comparatio: (nempe comparare in vers. Lat. posuit Gronovius: rectius Valla, proferre.) negat se habere huius oræ nationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον εἶδαιμιν λιγόμενον, non oblectabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λιγόμενον ac γινόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. (sed bene habet vulgatum.) De Scytharum sapientia multi nimis præclare: σοφίη prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti Cyrum, inpunitos haud dimittebant; quæque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quo Dario usu venit, Alio-

qui barbari moribus omnique disciplina; bene Noster, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

5. πάριξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθους] Olim vocula mihi πάριξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὗτοι ἄνδρα λόγιμον εἶδαι γινώσκοντες ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθους πάριξ Ἀναχάρσεις. Quum vero consideratius ad vulgata hæc exigerem Eustathii ad Dionys. v. 669., ex Herodoto narrantis ὅτι ἐ Εὐξείνους παρίχεται ἔθνη ἀμαθίστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐν τῷ Πόντῳ ἀνὴρ ἰλλόγιμος λίγεται, πάριξ τοῦ Σκυθικοῦ, ἔθνη δ' Ἀναχάρσεις, cepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripisset, πάριξ Ἀναχάρσεις, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθους, figura hic obtineret, quam Χρισμὸν vocant Grammatici, multis explicitam Eustathio ad Hom. Iliad. γ'. 108. Οἴσιντι δ' ἄρ', ἔτιρον λιπὺν, ἰστέρον δὲ μίλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίαν. Ista nativam haberent perspicuitatem sic scripta: οἴσιντι ἄρτι δύο, λιπὺν καὶ μίλαιναν, Ἡλίαν καὶ Γῆ, ut sua sibi singula subjiçantur velut ἐν σιττογῶνι καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, ὅστις γὰρ ἔθνος τῶν ἐν τῷ Πόντῳ οὐδὲν ἵχονας προβαλίσθαι (sic MSS.) σοφίης πύρι: alterum, οὗτοι ἄνδρα λόγιμον εἶδαι γινώσκοντες. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri hæc est exceptio, πάριξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθους: hæc, alterius, πάριξ Ἀναχάρσεις. Sunt mihi similes ad manum aliorum structuræ. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximī, Alex. Morus in notis ad Nov. Fœd. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ἴσως μὲν ἀπ' ἀρέσων] Hic etiam hærebat olim alterius vice sæpius a librariis scripta vox ἀρέσων. (Nempe sic

edd. ante Gron. cum nostro Ph.) Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythiis scribit Strabo VII. pag. 460. c. (p. 300. c. ed. Cas.) Justinus II. 2. Hominiibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascuntibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustis vehunt: φερίαισι ἰόντες; Herodoto; sæpe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμαξίαι, Melæ II. 1. ἀμαξίαι. Si Poëtæ nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. (p. 302. n. ed. Cas.) Hesiodus jam meminerat ἀπάις αἰεὶ ἰχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, αἰαίς ἰεὶ τῶν ἀμαξῶν πίπτανται, possident, habent, pro πίπτανται. Sæpius in vero πιπῶσαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corruptit interpretatione. VALCK.

Ibid. οἰκῆματά τι σοφίᾳ ἢ ἰστέρον] Nulla caussa viro docto καὶ οἰκῆματά τι refigendi. Φερίαισι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto multivagas Scytharum domos ex Seneca, et eorumdem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Æschyli Prometh. v. 708. αἱ πλειστάς στείγης Πιδάρσεις ναιῖς' ἢ' εὐνάλοις ἔχουσ, et præter cetera Hippocratis Aër. Aq. et Loc. p. 291. (§. 93. p. 86. ed. Coray.) ἰσταῦθα καὶ οἱ Σκύθαι διακινῶνται, Νομάδες δὲ καλῶνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκῆματα, ἀλλ' ἐν ἀμαξίαις οἰκῶσι: quos currus graphice expingit deinde. WESS.

14. καὶ οὐκ ἐν εἰρησιν οὗτοι ἀμαξοι.] Nullam nec in Europa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκύθαις ἐμυγμασμένῳ πᾶσι ἀντιστήται. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hæc

mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. (pag. 302 seq. ed. Cas.) *ταῖς δυνάμεσι νηπιλῆς ὄντι καὶ οὐ χρηματισται* — *πρὸς τοὺς ἑαυτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίσταται, οὐδὲν ἔχοντες ὅτις εὐ δουλεύουσι.* Justin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. — Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensæ; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Justino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quæque de Sesostri in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythæ non poterant inveniri: hoc unum mettebat Mytilenæus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAR. XLVII. 3. *πιδίως αὖτη, πινώδης τε*] Optime Gronovius ex Medic., in quo si *ἑυδρες*, quod alii præferunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates (l. c. §. 92.) de Scytharum regione, *πιδίως ἔστι καὶ λιμνακῶδης καὶ ψιλὴ καὶ ἑυδρες μιστρίως. ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἔχοντες οὖσι τὸ ὕδωρ ἐν τῶν πιδίων.* Cujus *λιμνακῶδης* idem ac *πινώδης*, Galeno explanante. Hesychius, *Λιμναῖς, νοτιεὶ καὶ πινώδης* (male antes *πινώδης*) *τόποι*, spectans Euripid. Iph. Aul. v. 1544. *Λιμνακίστριοι* in Suida nullo jure Küsterus mutat, quippe ex Coo sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, *ἑυδρες* reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. *Ἰστρος μὲν πινώδης ποταμός*] Paria Arrian. *Ἀναβ.* V. 3. et Scymnus. Nilus itidem *πινώδης ποταμός* II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nile minor, verba Melæ II. 1, 56., totidem quot ille ostia, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem (lib. 3. pro *ῥάκην*)

Vossius ad Melam II. 1, 26. (al. II. 1, 38.) καὶ *ῥάκην* reponit, non probō. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Pacyris lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAR. XLVIII.*[4. *ποταμῶν καὶ ἄλλων*] Πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in Var. Lect. (ed. S.) Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil præter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. *ποταμῶν*: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: *κατὰ ταῦνδς μέγιστος γίγνεται ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων*, (sive *ἐκδιδόντων* malueris) *εἰσι δὲ οἷδε οἱ μέγιστοι αὐτὸν πινύοντες.* Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σουθικῆς, etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (præ cæteris) augent, hi sunt: sive, et hi, qui eum (præ cæteris) augent: quos nempe continuo deinde recenset. *ποταμῶν καὶ ἄλλων* — *ἐκδιδόντων* idem valet ac *ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντες*: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quæ consequitur, *εἰσι δὲ οἷδε*. S.]

6. *πίνοντες μὲν οἱ μέγιστοι*] Conjecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii *μῖνοι ῥέοντες*, Reiskii *οἷδε ῥέοντες*, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, *πίνοντες μῖνοι ῥέοντες*. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σουθικῆς πίνοντες μῖνοι ῥέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: hæc est ratio, cur illi priores, *αὐτογενεῖς ποταμοὶ Σουθικῆς*, esse dicantur *πίνοντες μῖνοι*, quod viciniorum etiam commendat *μὲν γὰρ*. VALCK. — Perperam omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet

Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interjectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo αἱ ante ρίοντις satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόναι, et multo aptior quam quæ aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πέρατα] Amnis Πέρατα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela indel. lib. I. 19, 87. Toreatas, quæ Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro ævo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. Wess. — Locum hunc de fluvii in Istrum influentibus percommode tractavit Mannert in Geogr. Græcor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis Scythiis fluvii c. 51 et seqq. idem Vir doctus ibid. p. 74 seqq. et D'Anville in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573 et seqq. inserta hoc titulo, Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie. S.

[10. πρὸς ἧν ρίον] Vide ad I. 202, 15. notata. S.]

CAP. XLIX. [1. in δὲ Ἀγαθύρων — τῇ Ἰστρῳ. in δὲ τοῦ Ἀΐμου, etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων — τῇ Ἰστρῳ, commodius superiori cap. 48. jungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a læva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Ἀΐμου, etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6. recte bis positum μὲν particulam statuas, intelligendum for-

san erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Ἀΐμου: posteriori vero, ubi ait πρὶν μὲν αἱ ρίοντις, respondere in δὲ Ἀγαθύρων. De Agathyrasis, Scytharum finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

4. Νόναι] Solus, quod quidem reminiscor, amnem Valerius Flaccus memoravit; Alazonas tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adjungens, lib. VI. 100. Hiberni qui terga Noæ, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa: ubi Heinsius et Burmannus. Mox μέσσην εἰς Ἰστρὸν præstat. Nilus μέσσην Αἰγυπτῶν εἰς Ἰστρὸν, lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσσην εἰς Ἰστρὸν, et Ister μέσσην εἰς Ἰστρὸν, (lin. 8.) quomodo Isocrates, Demosthenes, Steph. Byz., alii. Wess.—De fluvio, qui Scius hic nominatur, (lin. 6.) vide Var. Lect. (ed. S.) et Mannert Georg. Græcor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat Gatterer in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰσκος fuisse facile adsentiaris Larchero, cujus ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox Alpīs nomine (lin. 12.) sunt qui Rhenum a Nostro indiguitari non sine veri specie existiment. S.

14. πρὸς ἡλίου δυσμίαν μετὰ Κύνετας] Scripsit lib. II. 33. de Cynesiis, (qui non alii ac Cynetes, Stephano auctore,) οἱ ἰσχυράται πρὸς δυσμίαν εὐκύνετοι. Coniuncta Herodorus, Nostri æmulus, αἱ ἰσχυράται οὐκύνετοι εὐκύνετοι ap. Steph. in Ἰβηρία. Festo Avieno quoque Populi Cyneticum, Cyneticum jugum, in alte tumescenti ditis Europæ extimo. Celtæ quidem, sicuti ad lib. II. 36. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europæangebant, sed non post Cynetas, quod Vallæ Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύνετας vertendum præter Cynetas, sive exceptis

illis, quemadmodum Poëtæ Odys. λ'. 468. *μῆτο' ἀμύμονα Πηλείωνα*. (Possis vero eadem notione Latinum *post* intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. *μὲτὰ Ἴστρον* post Istrum, i. e. excepto Istro.) Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, *Κυνησίους* sive *Κύνητας* in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quæ octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. *ἐκ Κελτῶν, ὃ Ἰσχατοί*, etc.] De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europæ statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, præter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione ill. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, pæne ultimos fuisse quos vocat *Κελτοίς*. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis *ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρήνης πέλεις, οἱ δὲ Κελτοί*, inquit, *ἐμμεύρουσι Κυνησίους* (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit *Κύνησι, οἱ* *ὃ Ἰσχατοί* *πρὸς δυσμίαν αἰκίουν* *τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημάτων*. Vertit ista vir egregius: Celtæ — finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtæ, non qui Cynesii) ultimi, etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtæ ultimi *μὲτὰ Κύνητας*, id est exceptis Cynesii, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. v. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum jugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europæ extimum,

In belluosi vergit Oceani salum. Dedita dedit Is. Voss. ad Melæ III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss. Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in *Ἰβηρίας*: quo *Πρῶτον μὲν, αἰτ, οἱ ἐπὶ τοῖς Ἰσχατοῖς* (*τῆς Ἰβηρίας*) *αἰκίουντες τὰ πρὸς δυσμίαν Κύνητας ὑπεμάζονται* (ut hic apud Herod. *Κελτοὶ Ἰσχατοί* *πρὸς ἡλίον δυσμίαν μὲτὰ Κύνητας*) *ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορείαν ἰόντι Γληῆτι*. *μὲτὰ δὲ Ταρτήσιν*. Ex ejusdem Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γληῆτις memorantur, *ἴθις Ἰβηρικῶν μὲτὰ τοὺς Κύνητας*. Tartessorum vicini in Philippicis Theopompi eadem fuerant *Γλητῶν* adpellatione insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europæ habitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac Herodotum. VALCK.

CAP. L. 3. *ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν*] Ut sæpius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti *συμβάλλειν*. Additur, ut hic, a Phœnicide Comico apud Athen. XIV. pag. 652. *Ξ*. Omittitur Thucydidi pag. 163, 48. *οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἴθις, ἐν πρὸς ἐν*: quo loco proxima respicit Herodoti. In seqq. mihi quoque placet *ἀσπερασί*; huic verbo subjecta citat Eustath. in Dionys. v. 226. VALCK.

8. *ὀλίγη τε μίζων* *τῆς*, etc.] Est, cui hæc displicent: *μίσων* sive *ἴσων* fuisse, et scriptum quidem, *ῥοσπία ἴσσι, ἢ ὀλίγη γι, αὐτ ὀλίγον τε μίσων τῆς*, etc. aut paullo minor. Nihil ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbris solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paulum tamen increscere, ex pauciore illic celesti aqua. Hæc Scriptor. (Ad verba *ῥοσπία ἴσσι* ex proxime sequentibus intelligitur *τῇ ἰουτοῦ φύσιν*.) Elegans *ἡφιστὴ δὲ πάντα χρεῖται* (l. 9. seq.) explicuit Hesychius, *Χρεῖται, μολύνεται*, verissime: idem enim ac *χραίνεται*, nive omnia inficiuntur et sor-

dent. Convenit, nec Cl. Pavium fugit, Callimachi venator Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ υφιστῇ πιχρημίνας, pruina et nive madidus coloratusque. Nam πιχρημίνας R. Bentleii, viri sagacissimi, præter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro ἰούσα ἀμφελαφῆς rediit in stationem, unde ob similitudinem præcedens participium everterat. Wess.—Χρίσται quod ex Arch. Vind. et Pa. pro olim vulgato χρεῖται recepi, videri potest ortum debere pruritus prisci alicujus librarii, Ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam χρεῖται libri omnes III. 78, 20, IV. 63, 4. et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam Hesychium olim χρεῖται legisse, et huc spectasse interpretationem a Wesselingio laudatum. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notione usus est Noster. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ὕπαι γὰρ ἡ γῆ αὐτῇ τοῦ χιμῶντος πάμπαν ἐλίγη, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, υφιστῇ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χρίσται αὐτῇ ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet hæc terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Cæterum conf. quæ etab Hemsterh. etab Ernest. ad Callimachi σποδιῇ πιχρημίνας αἰθῇ. Hymn. in Dian. v. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἔρχεται δὲ ῥίον] Herodotea sunt, ὁ γὰρ δὴ Νεῖλος ἀρξάμενος — ῥίον, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος — ῥίον. Tum hujus libri c. 49. ὁ Ἰστρος ἀρξάμενος ἐκ Κελσῶν — ῥίον δὲ —. Recte hinc MSS. Amnion Tyres sive Tyras, (qui hodie Dniester sive Danaster,) aliis, uti Hesychio, Τύρις: hinc accolæ (qui Τυρῆται, ut in Arch., esse debebant) Τυρῆται. Non neglexit hoc Stephanus. Wess.

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ἰσάμενος] Hinc

Mela II. cap. 1, 62. Hypanis ex grandi palude oritur, quam matrem ejus accolæ appellant: et Eustath. in Dionys. v. 1143. Similiter Herodotus IV. 86. Μαῖητις, αἶτ, καλίσται καὶ μήτηρ τοῦ Πόντου. Dionys. Perieg. v. 165. καλίσται δὲ Μητέρα Πόντου. Avienus in Descript. Orb. v. 245. Scythæ — matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in Ora Marit. v. 393., hic parens nostri maris. Plinius Hist. Nat. VI. c. 7. Μαῖοτιν Temerinda (Scythæ vocant,) quod significat matrem maris: sua Dionysium et Melam, Herodoto debere non recordabatur vir Doctiss. Jac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. VI. c. 21. VALCK.—Hypanin Græcis olim dictum constat amnem, qui hodie Bog. S.

7. πικρὸς αἰὼς] Hesych. Αἰὼς, ὀνὸς καὶ χαλκῶς. Apollon. Rh. III. 15. ὑπερφίαλος πῆλιν αἰὼς: et v. 480. ἐλλὰ μάλ' αἰὼς Διδοῦ. Scriptor suum agnoscit, cum de Scythica regione αἰὼς ἀξέουλου ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo Galeus. De amne et amaro fonte Iornandes quædam, sed inperite confusa, Rer. Getic. c. 5. Danubius autem ortus grandis palatide, quasi ex mari profunditur. Melfus paullo Codices scripti, Danaper (sic Scriptor ille Hypanin permutaverit cum Borysthene, cui quidem Hypanis haud procul a mari miscetur.) et quasi ex matris, tum, sed ubi fit Ponto vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex Amphæo cognomen est. Verius ildem Examphæo. Cetera lutilenta fluunt. Præclare Vitruvius lib. VIII. 3. Nostri verba εἶσα δὲ ἐν ἰσθμῷ πικρῇ, ἡ μιν. (l. 8.) varium tentantur in modum: Pavius, ὡς μυγάδι ὀμφῇ ἰούσα κινεῖ, etc. non præter Herodoti morem: Reiskius, εἶσα ἐλίγον ἐν ἰσθμῷ πικρῇ, etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. Wess.

Ibid. ἰκθιδῶ γὰρ ἐν αὐτῷ κρήνη πικρῇ]

Si firmant illam codices postremam vocem non rejecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἰούσα πικρὴ, ἢ, μινάδι' σμικρὴ ἰούσα, κινῶ τὸν Ὑπαννιν, ἵοντα ποταμὸν ἐν ἑλίγναι μίγαν. Est qui uni litteræ ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μινάδι: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud Herodoteis tueri ex I. 163. προσφιλὺς οὕτω δὴ τι — ὡς — ἐκίλει. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, — ὡς οὐκ εἶδ' τι ὕψος ἰδίσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. ἦσαν — ὅδε δὴ τι ἰούσαν ὑπερτάτη χυρ- αῖται, τὴν — ἰσχυ. IV. 28. δυσχε- μίος χώρη οὕτω δὴ τι ἰσχυ. ἴδου — οὐ ποίησαι. (Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam præcedenti οὕτω aut τοίωδε respondentem expectasses, omit-tere solet Noster, asyndeton amans; veluti III. 12, 7. I. 31, 6.) Nihil itaque novandum. Secundum Herod. Fons (Exampeus) adeo erat amarus, ut, quum exiguus esset, Hypanin flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ πικρὸν vel κινῶ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτον ποίει. Ex Herodoto plures meminerunt: unius ponam Melæ verba ex lib. II. c. 1. Hypanis non longe a mari ex parvo fonte, cui Exampeo cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque jam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. Herodotea contraxit Eustath. in Dionys. v. 1143. κρήνη ἐκδίδουσι εἰς αὐτὴν (lege αὐτὴν) οὕτω πικρὰ, ὥστε κινῶ τὸν Ὑπαννιν horum partem quæque præcedunt sub Herodoti nomine profert Athen. II. pag. 43. c. d. Rationem dat Pausan. IV. p. 371. (cap. 35 extr.) cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat Steph. Byz. voc. Ὑπαννις ubi Μητροδωρος, recte fuit in Herodotum conversus a L. Holstenio: contra Herodotum suspicor in Metrodorum con-vertendum apud Diogen. Laërt. X. 34.

ubi Democrito puero Xerxes præcep-tores Persas dicitur reliquisse, ut ejus patri gratificaretur, ἥνικα ἐξινέθη παρ' αὐτοῦ, κατὰ φησὶ καὶ Ἡρόδοτος: hic nihil de Democrito, ejusve patre; sed Μητροδωρος, Metrodorus, egerat etiam de Democrito, Epicuri sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6. Βορυσθίνης ἰσχυ. πολυα- γίστατος, etc.] Quæ de Borysthene (hodierno Danapri, Dnieper) sequuntur, Melam pæne convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a Christ. Cellario Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum Borysthene νομάς τι καλλίστας καὶ οὐ — ἰσάτας πτήναι παράχεται. Mela, alit lætissima pabula: ὑπομεισ-τάτας, quod dabant Editi, recte rejecit Gronov. deditque e Med. cod. specta- bilem sane lectionem ὑπομεισστάτας: cui prætulit a se excogitatum G. Arnaldus ὑδοκμιστάτας in Anim. pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina Vallæ: pascua præbens amenissima, et accommodatissima pecoribus. Reperit in Glossario veteri, quod MS. habuisse suspicor Laurentium: Accommodatissimum, ἰπιτηδύστατον: an et in Herodoteo suo codice legit ἰπιτηδυστά-τας? hoc equidem omnium judicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud Herodotum occurrunt σπουδαίστα (I. 8.) et ὑγιεινίστα p. 117, 6. (II. 77.) ἀμειφιστάτην recte dedit Gronov. p. 80, 5. (I. 196.) Ex Alcmane nobis ἄδυμιστα-τον servavit Etymol. p. 420, 50. Inter alia hujus generis Democriteam habet formam ἰπιτηδύστατον Eustath. ad Hom. Od. β'. 89. VALCK.

7. ὑπομεισστάτας] Bene Gronovius ex MS. Aldinum finxerat Pavius ὑπομεισστάτας, e Med. ὑδοκμιστάτας Georg. Arnaldus Animadv. c. 30., opera inutili. (Habet Hesychius ἑδοκμι-δής, interpretaturque ὑπόκριτοι, id est

bene curatus.) Revocavi καὶ πλείστοις (l. 9.): maxime (eximie) optimos et plurimos, ait, pisces flumen præbere. Hesychius, Διακρίδων, ἐν διακρίσει ἄριστος, ex Homero, vere corrigentibus Küstero et Albertio. Diversius, τοῦτο δὲ διακρίδων Ζεὺς ἀνδράσι μίγιστος ὥσπερ κακὸν Simonidis apud Stob. LXXI. p. 436. Wzss.

9. ῥίη τι καθαρός παρὰ Θολιροῖς] Melal: Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: κίνεσθαι τι ἡδιστός ἐστι: hoc sæpius aliis, πίνουσιν. ἡδὺ πίνειν ὕδωρ· οἶνος ἡδίων πίνειν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. v. 311. κίνεσθαι ἡδιστος, ῥίην καλὴς παρὰ Θολιροῖς: pro καλὴς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat τοῖς Θολιροῖς. Araxis unum ostium ῥίη διὰ καθαροῦ I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. Pausan. IV. (c. 34.) pag. 363. διάφοροι τὰ ὕδωρ μάλιστα ἰχθύς ἀνατίθουσιν ἐς τὸν Πάμισον, ὅτι ἐς ὕδωρ καθαρόν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν Θολιρωτίων. Quando componuntur καθαροὶ ὕδωρ, et ἡθες καθαρόν, opponi solent ἢ τινι τιταρωγμῇ καὶ Θολιρῇ, velut apud Dion. Chrys. p. 402. d. et in Lysidis Epistola. Joann. Chrysostomus T. II. p. 448. A. Θολιρὰ ρεύματα dixit, et καθαροὺς πηγὰς. VALCK.

11. ἄλις τι ἰπ' αὐτῷ στομ.] Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio Dion. Chrys. init. Orat. Borystheniticæ p. 437. Κήτιά τι, inquit Herod. (lin. 12.) μεγάλη ἀνάκασθαι, τὰ Ἀντακαῖους καλῶσιν, παρὲς χιναῖς ἐς ταρσίχινον. Alit, secundum Melam, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat Salmas. in Solin. p. 187. d. Τάρχιος Ἀντακαῖον bis memorat Antiphanes Athenæi; (lib. III. c. 88. p. 118. d.) apud quem in Lyncei senario scribendum 'Ο δ'

Ἀντακαῖον μυρῶν. (apud Athen. IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum judicavi.) Vid. ad Hesych. notata in Ἀντακαῖον. VALCK.

13. ἀντακαῖους] Sint-ne antacæi hussones, egregie a Comite Marsilio in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quærent naturæ scrutatores. Cul-ta super eo sunt viri clar. Jo. Matth. Gesneri observata in Act. Soc. Latin. Jenens. Vol. II. p. 20. Wzss. — Acipenseris speciem alii intelligunt. S.

14. Μίχρη — Γέρρον χῶρον] Γέρρον verum unice. Sic cap. 56. οὐνομα ἢ ἴχθυ τόντις ὁ χῶρος αὐτὸς, Γέρρον. Etiam Steph. Byz. Wzss.

[15. ἐς τὸν (Γέρρον χῶρον) τισσεριεκαίδινα ἡμερίων πλόος ἐστὶ] Jam olim Scymnum Chium et Pomponium Melam eundem dierum numerum in suis Herodoti codicibus reperisse, in Var. Lect. (ed. S.) monui. Reizius vero in Præfat. ad suam Herodoti editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quæ hoc ipso capite mox subjiciuntur, colligit, non potuisse Herodotum h. l. τισσεριεκαίδινα scribere, sed consentaneum esse, ut eum intelligamus τισσεριεκαίδινα scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium jam Bayerus, de situ Scythiæ agens in Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411. et Gatterer in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit Larcher in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. Mannerto, ut nimis numerus XL., sic justo minor numerus XIV. videtur, Geogr. Græc. et Rom. T. IV. pag. 76. D'Anville, in Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum ad-tinet ab Herodoto editum nihil definire

præsumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem Borysthenem esse. S.]

18. τῶν γιωργῶν Σκυθίων] Supra, ἀρετῶν Σκυθίων, νομάδων Σκυθίων, tum οἱ γιωργοὶ Σκύθαι: quæ quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἰσὶ δίκαι ἡμερίων aut hic, (lin. 19.) aut c. 18. ubi ἰνδίκαι ἡμερίων, menda hæret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. Fontes Borysthenis in Sandomirensi agro scaturire, Matth. Michovius, Stanislaus Sarnicius et alii docuerunt. Conf. Stukium ad Arrian. Peripl. Ponti pag. 156., prætereaque Paul. Piasecium Chron. p. 45. Wess.

Ibid. τῶν γιωργῶν τῶν Σκυθίων] Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quæ proxima præcedunt: (lin. 17.) ἀνθρώπων οὐδαίς jungi non debuerant: interpungendum, δι' ὃν βίη ἀνθρώπων, οὐδαίς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τὰς πηγὰς, quod ex ipsius sententia (lin. 21.) οὐδαίς poterat 'Ελλήνων. φαίνεται, inquit, βίην δι' ἐρήμου ἐς τῶν γιωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui juxta hunc fluvium ἰσὶ δίκαι ἡμερίων πλεόν τιμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ γιωργοὶ Σκύθαι, quos Græci, Olbiopolitæ, adpellent Borysthenidas; ubi pro δίκαι ἡμερίων legitur ἡμερίων ἰνδίκαι. Nunquam Herodoto dicuntur nisi οἱ γιωργοὶ Σκύθαι. (non οἱ γιωργοὶ οἱ Σκύθαι.) C. 55. Hypacaris dicitur διὰ μίσην τῶν Νομάδων Σκυθίων βίον. Aliis similiter sæpius opponuntur οἱ Νομάδες Σκύθαι, et οἱ γιωργοὶ, Nomades et Georgi: sic enim vocandi sunt etiam Græcorum interpreti. Mela p. 125. Panticapes Nomadas Georgosque determinat. P. 131. vagi Nomades pecorum pabula sequuntur; atque ut illa

durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercentque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. v. (p. 311. ed. Cas.) ubi Georgi ἡμερώτερόν τι ἄμα καὶ πολιτικώτερον νομίζονται ἵσται. VALCK.—At iidem, ἀρετῆς, c. 17, 8. et 52, 10. S.

23. ἐς τῶντ' ἴλος] Pulcre recordor τοῦ Αἰσῆπου τίλος, Strabon. lib. XIII. p. 898. (pag. 602. ed. Cas.) distinctum ab ejusdem ἀρχῆ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticæ. Herodot. VII. 127. ἐς τῶντ' ῥίθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγονται: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthene, κίται δὲ πρὸς τῷ 'Ἰππόλει — οὐ πολὺ ἀνωτέρω τῆς 'Ἰππολέου καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suæ ætatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, 'Ἰππόλειον ἄκρην Arch. Vallæque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοψίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. Wess.

24. 'Ἰππολείων ἄκρην] Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina jam dederant Vallæ, quæ postea transiit in 'Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. v. ubi ἡ 'Ἰππολέου καλουμένη ἄκρην dicitur esse τῆς χώρας ὅθεν καὶ στερρὸν ὥσπερ ἱμβολον, περὶ δὲ συμπίσσουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τουτίων, ἰὸν ἱμβολον τῆς χώρας, 'Ἰππόλειον ἄκρην καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἴλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut 'Ἰππολείως, ἰω, occurrunt et ap. Herod. Μινίλιως· Χαρίλιως· Ἀρσισίλιως· Ἀναξίλιως: sed, qui sæpius est ἀρχιρίως, cur semel (II. 37, 23.) ἀρχιρίως diceretur? VALCK.

25. ἰρὸν Μητρεῖς] Multa pro delubro

Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitas Græcæ fuisse originis, patriæque religionis tenaces: *ἰδὸν Δάμνητος* relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo *ἰσὶ τῷ ῥῶν* justius erit. Sunt urbis incolæ *Βαρυθηνῖται*, c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adjustus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. sæpe *Βαρυθηνῖται*, cujus dispar sermo. Weas.

27. *ἰπὸ τῷ ῥῶν* [Versionis Valæ corrector (Gronov.) ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit *ἰσὶ τῷ ῥῶν* 'ῥῶν: ut IV. 18. *οἱ οἰκίστοντες ἰσὶ τῷ ῥῶν*. Sub montem habitantes *οἰκῖν* dicuntur *ὅς' ἔρι*: qui flumen accolunt, *ἰσὶ ποταμῷ*, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt *ἰσὶ τῷ Ἰστροῦ ἰσὶ ποταμῷ Ὀδρῶν ἰσὶ τῷ Μαργῷ*. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. *ἰπὸ τῷ Εὐρίπῳ*, *ἰσὶ τῷ Εὐρ.* corrigit Græce perdoctus Fr. Sylburg. VALCK.—In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram *ἰπὸ* h. l. legi in ed. Weas. et superioribus, neque aliud e MSS. adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; *ἰσὶ* vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.

[27. *τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν*] 'Απὸ idem fere hic sonat ac si dixisset *τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς*. Similiter IV. 195, 19. *τὰ ἀπὸ τῆς ἡσίου—οἰκίτα ἰσὶ ἀλφειῇ*. Sic fere etiam VII. 195, 7. *τὰ βούλοντο πύθῃσθαι ἀπὸ τῆς Πίρις στρατῆς*. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικᾶπης] Quem Panticapen hic memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat,

longe ultra Hylæam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danvillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Cæterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacryn, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, Cap. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri aliquæ Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 3. *ἰσιχλωτάτη*] Unde *ἰσιχλωτάτη* (in ed. Gron.) venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri *ἰσιχλωτάτη* refingitur *ἰσιχλώτατη*. Poterat pari jure *ἰσιχλωτάτη*, ob *τομὰς ἰσχύλους*, pascua sæcci plenissima in Clement. Alex. Pædag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut *ἀναγομίνισι*, aliorum abductis, corrigatur, causæ nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis (*ἀναγομίνισι*) potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succis plenissimæ si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo *ἰσιχλωτάτη*, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? 'Επίχολος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: *ἐργαῖς ἰσιχόλους* Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus *διεμέτατος καὶ ἰσιχολώτατος* Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, *πρῶτος τὴν βίαν καὶ τὸ ἰσιχολον αὐτῆς λαμβάνων*, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas hujus Ponticæ oræ mire amaras fuisse, ex Ovidio, cujus ap. Portum versus: (Tristia per

vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.) præterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεισθαι τοὺς θύοντας τῶν ζῴων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque hæc efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχολωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχολωτάτη unice illi proba. Wxss.—In editis postea Animadversas. locum huic Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adqueverit. S.

Ibid. ἐπιχολωτάτη πασίῳ πσίῳ] In aliis est Editis ἐπιχολωτάτη. T. Fabro tribuitur ἐχολωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχολωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χιλῆς prima producat, vox Fabro recte scribitur ἐχολωτάτη, in Epist. I. p. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. "Ἡ πσίῃ [χιλῇ] ἐκπλήττει χλωρὰ θύουσιν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχολωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, ἐχολωτάτη, ut sic herbam dixerit, quæ succum optimum præberet. Vocem de ole-ribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponunt ἐχολωτέροις et πανοχολωτέροις apud Athen. II. p. 68. r. et corpori salubris malva dicitur ἐχολω, p. 58. κ. Proxima Herodoti, (lin. 4.) ἀνωγαμίνοι δι τοῖσι κτήσιν ἐστι σταθμώσασθαι, ὅτι τοῦθ οὕτως ἔχου, partim excitat Suidas in Ἀνοίγῃ, et Ἀνωγαμίνοις interpretatur σχιζομίνοις. De Socrate Alcibiades in Platonis Symp. p. 216. d. τὸ σχῆμα, inquit, Σουλῆνδης ἔχον περιβέβληται.—Ἰδοῦν δι ἀνωχθῆς πίσης, εἶσθαι, γίμνι σωφροσύνης:

quæ ex aliis ejusdem Symp. locis sunt explicanda. VALCK.—At sic non explicavit Vir doctus, cur, ad judicandum quam sint ἐχολω herbæ in illo terræ tractu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior Wesselingii interpretatio; eoque magis, quod in primas vocabuli literas ἐπιχ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπιχολω, idem atque ἐχολω sonans, in usu Græci sermonis fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζὺς ἐρότατα—καλίσται Παπαῖς] Non aliam, opinor, ob rationem Jupiter videri potuit Herodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖς, nisi quod crediderit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum. Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τι θιῶν τι, Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos expressit Plato, Pythagoreis: Stobæi Diotogeni p. 332, 16. summus Deus dicitur χρυστὸς διὰ τὸ εὐεργετικὸς τι ἡμῖν καὶ ἀγαθοδότης, ὅκως δὲ καὶ λίγισται ὅπῃ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic Timæo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὡς α' εἴη πατὴρ ἀνδρῶν τι θιῶν τι. vide ap. eundem Sopater pag. 312, 46. Dio Chrysa. p. 556. c. Certe nondum articulate fantibus pueris Scythis sonus idem ac in Græcia primum excidit, utpote facillimus enunciatus, απ, τα παπα, quibus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt ab ultima hominum memoria Græci. Recte grammaticus Aristophanes tanquam ejusdem generis προσφωνήσας παιγνιωδιστίως consideravit voculas ἄππα, πάππα, μάμμα, τίττα, ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad. ε'. p. 1159. (1118. ed. Rom.) secundum quem ad Iliad. ε'. p. 428. (565. ed. Rom.) pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ. (cf. Valck. ad Adoniaz. p. 382.) Non vulgaria, lin-

guarumque origines vestigantibus utilia, notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In Æschyli Suppl. legitur v. 897. $\mu\tilde{\alpha}$, $\gamma\tilde{\alpha}$: v. 901. $\delta\beta\tilde{\alpha}$ $\gamma\tilde{\alpha}\tilde{s}$ $\pi\alpha\tilde{i}$ $\text{Ze}\tilde{\upsilon}$. Scripserat in ora libri sui Scaliger: $\beta\tilde{\alpha}$, βασιλίδς, ut $\mu\tilde{\alpha}$, $\mu\tilde{\alpha}\tau\epsilon\rho$. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pearsonus egit in Vind. Ignat. p. 545. Nonnulla dederat Jo. Rod. Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacis Eustath. in Iliad. ε'. p. 429, 1. (pag. 565. ed. Rom.) Jovem Bithynis dictum Πάπαν: et ex his Herodoti, Scythiis Παπαῖον. Attigere etiam Spanhem. ad Callim. p. 129. et Wess. in Diodor. III. 58. VALCK.

10. Παπαῖος] Bithyni Jovem Πάπαν parili ratione invocarunt, Arriano ap. Eustath. auctore. ΘΕΟΤ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat Ampl. Cuperi (Epist. ad Lacrozium IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri Πάππας. Nullum profecto patris παρόντων ἀνθρώπων ὄνομα, vere Sopater ap. Stobæum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annumero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit aræ inscriptio, in Indis juxta amnem Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. lib. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus lib. VII. p. 741. WESS.

11. Ἀρτίμπασα] Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΡΤΙΜΠΑΣΑ ex scripturæ errore in Origene et Valla. Non repeto, quæ viri doctissimi Sopingius, Küsterus, Alberti ad Hesychium. Indicandæ Jo. Schefferi hariolationes Upsaliæ Antiq. c. 8. p. 98., quibus Ἀρτί πασα sive Ἀρτή πασα secatur, ut tota terra sit et Germanorum Hertha: et Ἀπίη fit Παπίν, quia Jupiter Papæus, cujus uxor Terra.

Satis est indicium. In Scythico Nepetuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θαγυμασάδης arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissensu. WESS.—Qui etymologicas amat conjecturas, is largam seriem Scythicorum nominum, si minus usquequaque certa ratione, ingeniose utique et erudite expositorum, reperiet in Commentatione inserta Additamenti ad Historiam Univers. ex Anglico sermone in Germanicum translata, Vol. III. p. 43 seqq. auctore F. W. Beer. S.

CAP. LX. 1. $\pi\alpha\rho\iota$ $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$ $\tau\alpha$ $\iota\epsilon\tilde{\alpha}$] In Vallæ Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythæ, uti præscriptum, dedicabant, nisi uni Marti. $\iota\epsilon\tilde{\alpha}$ non hic fana, sed res sacræ sacrorumque ritus sunt, qui fidem quotiescunque inmolebant; non reticuit Laurentii peccatum Cl. Pauw. WESS.—Licet templa et ædes diis consecratas non habuerint Scythæ, possis tamen haud incommode cum Larchero $\tau\acute{\alpha}$ $\iota\epsilon\tilde{\alpha}$ hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

4. $\sigma\acute{\omega}\sigma\alpha\iota$ $\tau\tilde{\eta}\nu$ $\acute{\alpha}\rho\chi\tilde{\eta}\nu$ $\tau\tilde{\omega}\upsilon$ $\sigma\tau\acute{\epsilon}\rho\epsilon\theta\tilde{o}\upsilon$] Attracto capite loramenti, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, $\sigma\acute{\omega}\sigma\alpha\iota$ $\tau\tilde{\omega}\nu$ $\chi\alpha\lambda\tilde{\iota}\nu\tilde{\omega}\nu$, et $\acute{\alpha}\nu\iota\lambda\tilde{\upsilon}\sigma\alpha\iota$ $\tau\tilde{\alpha}\iota$ $\eta\tilde{\nu}\iota\alpha\varsigma$. Funis extremitas, $\tau\tilde{\omega}$ $\acute{\alpha}\rho\chi\tilde{\eta}\nu$ $\tau\tilde{\omega}\upsilon$ $\delta\iota\sigma\mu\tilde{o}\upsilon$, Herodoto est $\acute{\alpha}\rho\chi\tilde{\eta}$ $\tau\tilde{\omega}\upsilon$ $\sigma\tau\acute{\epsilon}\rho\epsilon\theta\tilde{o}\upsilon$. Euripides Hippol. v. 772. $\mu\epsilon\upsilon\upsilon\chi\tilde{\iota}\upsilon$ δ' $\iota\alpha'$ $\acute{\alpha}\pi\alpha\tilde{\iota}\varsigma$ $\iota\delta\tilde{\eta}\sigma\alpha\iota\tau\tilde{o}$ $\pi\lambda\iota\kappa\tilde{\tau}\alpha\varsigma$ $\pi\iota\sigma\mu\tilde{\alpha}\tau\omega\upsilon$ $\acute{\alpha}\rho\chi\tilde{\alpha}\varsigma$: tortas funium extremitates nuper explicuit vir eximius Jer. Marklandus, cujus Notas in Hippol. præter cetera debemus elegantissimo Musgravio. $\acute{\alpha}\rho\chi\tilde{\eta}\nu$ $\sigma\chi\alpha\tilde{\iota}\nu\tilde{o}\upsilon$ dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. $\tau\tilde{\alpha}\varsigma$ $\tau\tilde{\omega}\nu$ $\delta\iota\sigma\mu\tilde{\omega}\nu$ $\acute{\alpha}\rho\chi\tilde{\alpha}\varsigma$, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti Lucaneum Act. Apost. x, 11., cælo demissum instar lintei $\sigma\tilde{\iota}\nu\tilde{\iota}\varsigma$ $\tau\tilde{\iota}\sigma\sigma\alpha\tau\tilde{\epsilon}\rho\tilde{\eta}\nu$ $\acute{\alpha}\rho\chi\tilde{\alpha}\iota\varsigma$ $\delta\iota\delta\tilde{o}\mu\tilde{\epsilon}\nu\tilde{o}\nu$. Plato de Rep. X. p. 616. c. $\kappa\alpha\tau\tilde{\alpha}$ $\mu\tilde{\iota}\sigma\alpha$

τὰ θῶς ἐν τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄλλα τῶν δισημῶν
ἀντὶ τοιαύτης. Ista Lucæ dimiserunt
intacta Philologi: multa tamen sæpe
disputantur, de quibus nemo dubitat.
In proximis (lin. 7.) vera Petavii et
Reiskii est conjectura, περιὲν ἰβάλει, Co-
dicum etiam auctoritate munita. VALCK.

6. βρόχον περιὲν ἰβάλει] Nitet oratio
Ionum consuetudine, qua περιὲν ἰβάλει
idem atque περιίβάλει, sicuti ἀπ' ἰβάλει
ἰωυῶν, lib. II. 47. κατ' ἰβάλει τὴν
κεφαλὴν, c. 85. et ἰξ' ἰβάλει τὴν κοιλίην,
c. 86. Plura Herodoti cultorem effu-
gere nequeunt. Recte priscum περιὲν
ἰβάλει eum in modum disjunxerunt Di-
on. Petavius, correcto quoque Vallæ
lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pa-
vius et Reiskius. (conf. Gregor. Dial.
Ion. §. 47. et ibi Koen.) Jam (lin. 8.)
οὐτε πατιζέμεναι nollem a Galeo vul-
gato prælatum: precum facta ante men-
tio est; οὐτε καταρξάμεναι subdit, quo-
niam Græcorum in victimis constantis-
simum τὸ καταρξάσθαι. Lege L. Küster.
ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip.
Phœn. v. 576. Redibit similis verbo-
rum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξέλου ἰούσης] Hinc Ælianus de Nat. An. XII. 34.
Σαίειαι, ξύλων ἀπορίη, ἃ τινὰ ἐν καταλύ-
σει, τοῖς αὐτῶν ἰούσις ἔφουσι. Mela II.
c. 1. sub fin. Lignorum egentes, ignes
omnibus alunt: ignes sacros intelligit Is.
Voss. ex Herodoto et Æliano: conf.
Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox
(lin. 4.) λίβητας memorat ἰσιχωρίους,
μάλιστα Λισβίους κρητῆρας προσκυλούς:
expectabimus qui nos doceat, quales
isti fuerint Λισβίοι κρητῆρες, mihi etiam
aliunde ignoti. In Athenæico quidem
poculorum catalogo Λισβιον etiam inve-
nitur; sed, qua hunc usum adfirmat,
auctoritas Hedyli, illa hac in re nulla
est: vid. Casaub. Anim. XI. cap. 11.
VALCK.—Athenæum vide lib. XI. cap.
71. nuperæ editionis, et Animadv. in

Athen. Vol. VI. p. 206. Quod paullo
ante (lin. 2.) ait ὅτι σφι — ἐμύρεται,
alibi τοιούτοις pro ὅτι dicere adsuevit. S.

4. λίβητας ἰσιχωρίους] In Erratis vir
Celeb. (Gronov.) ἰς λίβητας scribi jubet,
quod festinanti excidisse opinor: ego
præpositionem, utique inutilem, nus-
quam in schedis animadverti. Fecisset
quoque operæ pretium, si Mediceo Λι-
βίοις quid indicetur, non celasset. Λίβια
Hesychii nulli hic usui. Lesbium, ge-
nus vasis celati, a Lesbiis inventum
habet Festus; Λισβιον ποτηρίου εἶδος
Athen. lib. XI. p. 488. A. WESS.—
Licet paullo post dicat Scriptor ἰς τοῦ-
τους ἰσβάλλοντες, tamen et hic eidem
præpositioni esse poterat locus. Itaque
quum Reizius, Gronovii monito obtem-
perans, sic edidisset, ἰσβατα ἰσβάλλοντες,
ἢ μὲν τύχῃσι ἔχοντες, ἰς λίβητας ἰσιχω-
ρίους, eadem scriptura, me imprudente,
in nostrum exemplum propagata est. Et
in Var. Lect. (ed. S.) adnotavi quidem,
ἰς h. l. a nostro MS. F. abesse: nunc vero
demum animadverto, nullo in codice
vocalum illam legi, recteque Wesselin-
gium cum superioribus omnibus ἢ μὲν
τύχῃσι ἔχοντες λίβητας ἰσιχωρίους edi-
disse; et sic in nostro contextu rescrip-
tum velim, quemadmodum cautior Schæ-
ferus etiam edidit, quum Reizium Bor-
heck esset secutus. S.

7. ἰς τὰς γαστέρας] Sunt in Æliani
Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In
pellibus coquendi morem Arabes Bedui-
nos probasse Cl. Reiskius significavit;
Scotos olim etiam Barnesius ad Euripid.
Cyclop. v. 359., et hunc usque in diem
Tartarorum plures Ampl. Nic. Witsen
in Tartariæ Descript. p. 659. WESS.

[13. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχχνων
ἀπαρξάμεναι, etc.] Carnium et viscerum
proscias deo oblatas ante se (nescio an
in ignem) projicit. conf. III. 24, 11.
Aliud est καταρξάσθαι cap. 60, 8. quod
fit priusquam mactatur victima; aliud

nunc ἀπαρχισθαι, mactata et cocta victimis. S.]

14. τὰλλα πρίβαντα] Generale quadrupedem priscis nomen. Πρίβαντα, πρίβαντα τὰ τετραπόδα 'Ηρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ζ. 124., Galenus in Hippocr. πρὶ 'Αφρ. p. 589. et sic in Musis sæpissime, ubi passim oves verterunt. Wess.

Ibid. καὶ τὰλλα πρίβαντα] Et alias oves, tum præcipue equos: ista dedit corrector antiquæ versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum præcipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor (Gronovius, medicam manum versionis Vallæ adhibere parum felici subinde successu conatus,) hæc quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρίβαντα sunt, quæ dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱεῖα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quævis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus περιβαίνοντα, πρίβαντα dicebantur. Eam in rem hæc etiam Herodoti advocat Eustathius in Odys. α'. pag. 384, 14. (pag. 1649. ed. Rom.) et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. (pag. 877. ed. Rom.) Herodotus VII. 171. λαμὸν τι καὶ λαμὸν γινίσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι περιβάτουν. Xenoph. 'Ελλ. VI. p. 356, 29. χρέματα καὶ πρίβαντα διηρώταται. vid. Foesii Icon. Hippocr. voc. Πρίβαντα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. v. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ 'Αρχὴ ᾧδε] Ex scriptis codicibus, quod vir doctus (Reiskius) voluit, interpuncti scripsique, τῷ δὲ 'Αρχὴ ᾧδε: κατὰ νομὸν, etc. (Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.) Fuit Scythia in præfecturas descripta, quibus singulis suis νομάρχης, c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχαῖα erant (curiæ, comitia, loca ad quæ populus conveniebat) et sarmentorum

strues, miræ longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, (lin. 4.) tribus stadiis congeriem istam (altitudinem istius congeriei) fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum expectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. Wess.—Suspiciari possis, ὅψος δὲ σταδίου ἴλασσαν scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quæ ligno carebat. Cæterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse juvabit quæ auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 11. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

Ibid. κατὰ νόμους] Dum vertunt, prisco ritu (ut Valla,) vel legitimo ritu, (ut Gron.) ad eundem offendunt lapidem, ad quem sæpius interpretes in rebus Ægyptiacis: multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νομὸν scribi debet, et converti, in singulis nomis, sive præfecturis. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, præfecturæ, in quas divisa fuit Ægyptus; neque tamen dubito quin hic Scythiæ nomi designentur. Ut in Ægypto nomi suos habebant Prætores, quos Νομάρχας adpellant Græci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ ὁ Νομάρχης ἑκαστος ἐν τῷ ἑαυτοῦ (sic lego:) νομῷ κρητὴ κρητῆρα εἶναι, ἀπ' οὗ πίπτει τῶν Σκυθίων ὄνοι, etc. Quæ hic sequuntur ap. Herod. (lin. 4.) φρυγάνων φάκιλοι συννίσταται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M.

pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad. Iliad. η'. p. 566, 17. (pag. 689. ed. Rom.) ubi vocem *φάκιλοι* (*φάκιλλοι* scribens) litera onerat superflua. *μίγαν φάκιλον ξύλον* dixit Eurip. Cycl. v. 241. *Fasces virgarum, φακίλους ῥέβδων*, Herod. IV. 67. *φακίλους ὄλης ἀγρίας*, Thucyd. ap. Ammon. in voc. *Φάκιλοι*. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν *χιμῶνων*] Cl. Pavius ὑπὸ *χιόνων*. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus (lin. 9.) *ἐπὶ τοῦτου δὲ τοῦ σηκοῦ* blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum *ἐπὶ τὸν ὄρνον τῶν φρυγάνων*. (At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. *σηκός* vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.) Qui autem *gladii* olim Scythis cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum —: sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem — colunt: ubi docte et copiose Lindenbrog. et Vales. Id observo, *καὶ δὲ καὶ τοῖσδ'* (lin. 12.) acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suæ nationis deos, 'monstrare. Quæ, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. Wess.

10. *ἀκινάκης*] Martis bellive symbolum, Scythis cultum Ensem nihil habebant causæ cur riderent Græculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Jup. Trag. T. II. p. 690. Brodæi Miscell. V. c. 6. Melæ verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam (et Etymologum p. 48, 31.) ex Herod. profertur *Ἀκινάκης*, et *τὸν ἀκινάκην. ὁ ἀκινάκης* contrahi potuit in *ὁ 'κινάκης*: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post (lin.

12) Vallam legisse suspicabatur Jo. le Febvre, *καὶ δὲ καὶ τῷδ' ἴτι πλείω θύοντι ἢ τοῖσι ἄλλοις θούσι*: quæ mihi quoque vulgata multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

22. *τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱερήια*] Per sane tritum in Musis *ἀπέρχων*, usu longe diverso. (pro communi *ἀπύργων*.) H. Stephan. Thes. App. p. 484. "*Ἀπύργων*, ab *ἔργω* significante facio. Affertur ex Herodoto *ἀπέρξαντες ἱερήια ἄλλα*, pro ubi cetera sollemnia confecerint." Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quæ melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine *ἀπάργαντες*, quo ad *ἱεράγματα* veterum, cum particulæ interfectorum corporibus desecabantur, velato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua *ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν* lib. III. 24. IV. 62. (voluerat puto Vir doctus "qua oportebat *ἀπαρξάμενοι τῶν ἱερῶν*, coll. III. 24, 11. IV. 61, 13.") Homer Od. r'. 446. Sunt et aliena *ἱεράγματα*, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculæ, *ἀπαρξάντες* h. e. *ἀποκόψαντες*, amputantes et mutilantes, præferrem. Vid. Iliad π'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. *Ἐφίσταται δὲ τις Σκύθης τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρξάων τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν*. At ea hariolatio. Justum est *κίεσθαι*. (lin. 25.) siquidem *κίεσθαι*, et ejus moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiæ et D. Syriæ, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. Wess. — Non sollicitandum videtur *ἀπέρξαντες*, licet nunc longe diversa atque alias notione accipiendum hoc verbum. *ἔρξω* (sive a præ. *ῥίξω*, sive *ἔρω*, sive potius

ab inusitato ἔργον derives, unde præter. med. ἔργα) vim habet præteriti temporis verbi ἔργω, et feci significat. Quare, ut θυσίας ἔργειν est sacra facere, victimas cædere, I. 131, 6. coll. 132, 4. utque apud Hesychium "Ἐρξον, θύσον, legimus; sic ἀνιέρξαντες τὰ ἱεῖα (præpositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 14. dictum) commode significabit postquam cædendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. S.

CAP. LXIII. [1. οὐ δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι] Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Rectius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζουσιν Nostro idem est atque χρῆσθαι, uti: et alias quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κιφαλῆς] Bona sunt, non infitiant, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimum præterea ἱστίου Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίαις, (lin. 8.) a quo vim, modis illatam variis, Pollux arcet: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίαις, τὸ τοῦ δέματος τὴν σάρκα ἀφιλίειν. Quæ, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Jungermannii exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Æm. Portus a veritate proxime afuit, ἐργάσαις itidem (lin. 8.) ex futili ἐργίαις fingens. Suidas, Ὀργάσαι, μαλάξαι, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. Timæus. Melius tamen schedarum ἐργήσαις, unde originem ἐργίαις accepit, ex ἐργάω. Ruhnkenius ad Timæum p. 130. præclare. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τοὶ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζουσι, ὅς ἄνδρα κτανὼν, ἐκδίδρας τὰν κιφαλὰν, τὸ μὴν κόμειν πρὸ τοῦ ἱπποῦ φορεῖν. Cui scriptori κόμειν, qua

forma προκόμειν alii, pars est pellis, capiti detractæ, crinibus vestita, quæ Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque hæc paucis: nam ut doctorum in conjecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata Vallæ et aliorum Latina sententiam habent sinceriores. Wess.

8. σαρκίαις βοῖς πλιυρῇ] Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκῶν, sicut vicinum ἐργήσας ab ἐργῶν. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt ἐργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat carnem detrahere, et Herodoteum verbum (scriptum ibidem quoque σαρκίαις) Pollux exponit τοῦ δέματος τὴν σάρκα ἀφιλίειν, II. 233. Scythia bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: σαρκήσας βοῖς πλιυρῇ δίψῃ τῇσι χερσὶ, ἐργήσας δὲ αὐτὸ ἄτι χειρόμακτρον ἔκτεται. Ἀποσκευάζειν, pellem detrahere, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.

CAP. LXV. 2. πᾶν τὸ ἵνερθιν τῶν ἰφρύων] Haud inconcinnum τὸ ὑπερθιν Cl. de Pauw. (qua quidem novatione nūl opus.) Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutes, sententia. Serra postquam absciderant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: ἐκκαθαίρει non spectat proxima, sed κιφαλὰς aut κιφαλὴν. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Labgobardos, Avares, Bulgáros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 460. (p. 300. ed. Cas.) atque alii, de quibus c. 26. Wess.

10. πόλιμον προσθήκαντο] Vindob. προσθήκαντο venit in Abreschii conjecturam. Conveniret πίνθος μίγα προσθήκαντο lib. VI. 21. nisi προσθήκαντο plures illic schedæ: par discordia in Thucydidis ἐχθραν οἱ προσήκοντο, lib. VIII. 85.

Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, *οἱ δὲ οἱ συγχάρινοι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λίσσονται* opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. Wss. — Nempe, pro olim vulgato *λίγεται*, recte Gronov. *λίγοντι* ex MS. recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis præcesserit singularis *ἐκλίγῃ*, et *ὡς οἱ*. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, *παύσει δὲ ταῦτε* — καὶ ἦν *ἐκπερατήσῃ*. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 5. *ὁνδὸς δὲ οφί*, etc.] Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse cædis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, (lin. 7.) *οὗτοι σύνδου κύλικας ἔχοντες σίνουσι ἑμοῦ*. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis junctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur Græci, dicentes *σύνδου, σύντρου, σύμπινσι*: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petito ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in *Συμμορία· σὺν πίνει καὶ ἔξ τριηραρχούσιν*. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. *τριηραρχου, ὅτι σύνδου ἤμιν οἱ τριηραρχοί*, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. *σύνδου ἰδοξί χερσηγῶν*, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. v. 406. Machon Athenæi VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς Σίδους φάσκουσιν οἰκῆν σύνδου. Idem adhibent Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. *σύνδου καὶ σύντρου* est apud Lucian. T. III. p. 506. et Jamblich. de Vit. Pyth. p.

82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — *σύνδου κύλικας ἔχοντες*, junctis bina pocula habentes interpretatus sum præeuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi *бина* pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1. *μαρτυρεῖται ῥάβδουσι ἰσιγῆσι*] Non nescio, quid pro vetere *ισιγῆσι* adferri queat. Placet MSS. duces sequi. Ligna *ισίγια* habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nican. d. Ther. v. 612. aliarum nationum *ῥαβδομαντίαι* non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldæis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quæ Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. (p. 733. ed. Cas.) Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. Wss.

7. *Οἱ δὲ Ἐνάριες, οἱ ἀνδρόγυνοι*] Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto (Gronov.) *οἱ καὶ ἄνδρ.* potuerat. Ἐνάριες etiam lib. I. 105.; ubi *Θηλήη* eorum *νεῦρες*, cur hic *ἀνδρόγυνοι* effeminati et molles, clarissime exponit. Statim *τρίχας* (lin. 9.) bene habet, offertque virgulæ divinatoriæ, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatæ, quoddam genus. Credulitatis enim superstitionis propagines late semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. Wss.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι] Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάριες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Jac. Tollus ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum *ἀμίμητον τὸ τοῦ Ἡρόδοτου, Θήλειαν νεῦρον*, I. 105. adpel-

lantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικίᾳ: sive αἰμορροΐδας, forsân velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statim temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant ὑνυῦχοι, et ἀνδρόγυνοι, sive ἡμιᾶνθρωποι, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 13. et 16. notata. S.

CAP. LXVIII. 8. διαλιλαμμένος] Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. v. 1082. μέσας τίλημνους, bene, sicuti c. 94. Jurjurandum per solium regis hinc abiit multorum in commentationes, etsi apud Scythas nullum. Ἰστίην, Vestam, regiosque Lares, (τὰς βασιλείας Ἰστίας, lin. 4.) in intimis regiae penetralibus coli solitos, dejerantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχιδὸν ἀνθρώπους ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollemnis ea religio erat ap. Diodor. lib. V. 68. Scythæ Vestam inter numina locarant, Ἰστίην τὴν Σκυθίων βασιλείαν dictitantes infr. c. 127. Vallæ Latinis error debetur. Wess.

13. καταδῆσαι ἱστορεῖσθαι] Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δισμός. Variis enumeratis, ἀπασι, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δισμὸν προελίγουσιν· ὁ δὲ τοὺς λελύσθαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἔξιναι παρανομίας ἰλύνει καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi καταδῆσαι ponatur pro καταδικάζειν, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάζειν, et ἀπολῦσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολῦσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἢ μὴν καταδῆσαι ἱστορεῖσθαι. — ἢν δὲ ἀπολύσωσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν — ἀπίλυσαν μὴ φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μὴ κατίδῃσαν φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατίφῃσαν scribendum

opinabatur: si fori non habebat Græci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολῦσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολῦσαι: de captivis legerat adhibita λυσιτελεῖν et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατίφῃσαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσαι et ἀπίφῃσαν? Quæ tandem isthæc est sincera quævis incrustandi voluptas? Nonnuncquam tamen conjecturas proposuit, quibus multa redimit incogitantur atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἀμαξαν καμάρης] An hinc, Καμάρης, δίσκος, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλῆσιν καμάρης φρυγάνων fasce cremiorum. Hæc Cl. Abreschius Dil. Thucyd. p. 243.; cui nullus refragaret, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρης in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Pollux. Καμαρωντὸν ἔρμα Athenæus lib. IV. 7. (p. 139. r. ubi, quæ fornicata carpenta in Lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.) Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterbuisius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρη longe vulgato præferens: Hesychii καμάρα, quæ vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκετὴ per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreputitia videtur. Mox ἱπποδῆσαι, (lin. 2.) probum, et ενομέωσεν, idem ac φημώσαιναι, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. Wess.

2. ἀμαξὶν καμάρεσσι] Dabit forsitan olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρεσσι, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δίσκος, ut dici censeatur ἀμαξία sarmen-
torum impleta fasciculis; primum cu-
perem edoceri, quo modo fascis sarmen-
torum dici possit καμάρεσσι φέπειλαι; uni-
us Hesychii perexigua est in talibus
auctoritas; deinde qualis fascis ille fu-
erit ἀμαξιοπλήρης? Sarmenorum fasces
Herodoto quoque sunt φρυγῶν φέπειλαι
c. 62, 4. φρυγῶν δίσκοι Hesychio, in
Ἀγναλίδεσσι, ut alibi δίσκοι δρυγμάτων.
δίσκοις δισκοῦν λόγον dixit Aristot. a-
pud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In
proximis, (lin. 2.) ἐμπίδσαντες τοὺς μά-
ταις καὶ χίμαις ἐτίως δέσαντες, variabunt
forte Codd. utitur certe Valla eodem
verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπίστο-
δισμοῖν τοὺς ἐμπεσθῆναι πίδαας. Συμπε-
δισμὸς redditur συνδέσας τοὺς πίδαας in
Schol. ad Aristoph. Ran. v. 1560. συμ-
πεδίσαντες χιῶναι τε καὶ πίδαας καὶ κεφα-
λὰν, Plato de Rep. X. p. 615. κ. Sed
Herodoteum est ἐμπίδσαι, pro πίδαας
ἐμπίδσαι, compedibus constringere VI. c.
23. Scythen Hippocrates ἐμπίδσαι—ἰς
Ἰνυκὸν πύλον ἀπίσιμψι. Homericum
Æschylus alique adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. Ὅρμα δὲ ποιῶνται
Σκυῖται ἀδὲ] Ubi de Scythis Mela II. c.
1, 112. Sauciant se qui paciscuntur,
exentumque sanguinem ubi permiscu-
ere degustant; illustrat Is. Voss. bar-
baris gentibus usitatum morem, duo
tractans Herodoti loca, hunc quidem
altero felicius; nam docte corrigit in his,
ἐνύφαντες ἐπίαντι ἢ ἐπιταμῖντες μαχαίρῃ
σμιπρὸν τοῦ σώματος; sed minus bene in-
terpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπίαν τοὺς
βραχίονας ἐπιταμῖνται ἰς τὴν ἐμοχρεῖτην,
ἐπὶ αἷμα ἀναλίσχουσι ἀλλήλων. Verè in-
terpretationis vocis ἐμοχρεῖτην, quam de-
dit ad Æsch. Socrat. (III. 15.) vir

doctus (Horreus), auctor est Mer. Ca-
ssaubonus in Notis ad istum M. Anto-
nini (IX. 3.) locum, quem ultimum ex-
citavit: Postquam brachiorum summam
cutem secuerunt, mutuum sanguinem
delingunt: ad hæc nostrum ille locum
commode comparat; sed ad Antonini
sui ἀψικάρδιον aptius composuisset Theo-
crita ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἀπ-
τίζεται αὐτῶς. Eurip. Hec. v. 241. οὐ γὰρ
ἄκρας καρδίας ἵψαυσί μου. Lucian. Ni-
grino §. 36. ἄπρον μὲν ἐπιολίγηται ἀπτίζεται,
βαθίαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. οὐ δὲ ἀπ-
τίζεται ταῦτα τῆς ἐμοχρεῖας. Quod illic
τὴν ἐμοχρεῖτην, summam cutis superfici-
em, hic vocat Herodotus σμιπρὸν τοῦ σώ-
ματος: ad quem præter Vossiana con-
ferri possunt verba Posidonii ap. Athen.
II. p. 45. F. VALCK.

3. ἐνύφαντες ἐπίαντι] Placet ἐπίαντι
Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hem-
sterhusii in Polluc. X. 141.; nam re-
scripta, valida minus sunt, nec vocabu-
lo lucem adspargunt. Ὅπως et ἐπὶ πύλον
servavit Pollux, ὕψις quis tandem?
Lucianum Toxar. c. 37. in ipsa re
Nostro ferme consentire, præter alios
Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non
oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσθου] Si darent
Codd. formam restituerem ἀνίθου, qui-
busvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi,
Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos eti-
am mores dialecto sæpe sequentes La-
cones lenius tamen σ litteræ θ suppone-
bant; molles Iones non item, quan-
tum memini, in talibus, nam ἰσμός et
similia diversi sunt generis. VALCK.
—Ἀνησθον h. l. cum Valckenario Schnei-
derus in Lexic. crit. anethum interpre-
tatur, quod alias ἀνηθον vel ἀνησθον. Lar-
cher cum Valla, ejus versionem Wess.
tenuit, anisum intelligit, quod rectius
ἀνησθον: pro quo quidem apud Athen.
IX. 371. d. ἀνησθον scribit vetustissimus
codex, quemadmodum apud Nostrum

b. l. ἀνθήου dant MSS. Pass. F. Pa. Pc. Quare optioni locus est : utriusque quidem plantæ aromaticum semen. S.

10. *ερείχας περικείρονται*, etc.] Transilierunt hæc librariorum oculi Florentinæ atque alibi : occasionem dedit ἀπετάμονται. Nollem βραχίονας περιτάμονται explicitum de amputatis brachiis, ut omissorum caussa defenderetur. In Scythico luctu, convulnerunt et inciderunt brachia ad sanguinem elicendum, quod περιτάμονται. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. Wess.

14. *ἰς τοὺς πρότερον ἤλθον*] Additamentum Arnaldi ὡς οἱ ἰς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro (lin. 17.) καὶ ἐν τοῖσι ταφαῖς *ἰσι* corrigit, laudare non debeo. Posuerat Herodotus in Gerrhis regum sepulcra, repetitionis ratio nulla : præsertim cum Codd. conmodi quid et opportuni repræsentent *ἐν τοῖς ἱσχαται κατοικημένοις* — καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt — et illis in sepulcris. Valla id habuit, superioribus bene congruens. Non abludivit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμυβομένοις, εἶναι ἐν τῇ Μηδικῇ. Vide et Elsneri Schediasma p. 55. Wess.

Ibid. οἱ δὲ σφι ἴσονται, ἰς τοὺς προτ. ἤλθ. Plures novi, qui ad hæc adhæserint ; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. Scythæ οἱ βασιλῆται, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἰς ἄλλο ἴθους. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς βασιλῆτους sequuti, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, Gerrhos usque prosequerantur : ταφαὶ τῶν βασιλῶν ἐν Γέρροις *ἰσι* : leguntur ista paulo superius. Quæ vero sequuntur verba, ἐν Γέρροις ἱσχαται κατοικημένοις *ἰσι* τῶν ἰθίων τῶν ἀρχουσιν, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa G.

Arnaldo Animadv. p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit Jac. Elsner in Schediasmate Crit. c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis *ἰσι* male fuisse repetitum *ἰσι*, nisi natum sit ex *τιθῆσι* : hoc, vel Ionico *τιθῆσι*, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta legerentur alicubi, ἐν Γέρροις, ἱσχαται κατοικημένοις τῶν ἰθίων τῶν ἀρχουσιν, *τιθῆσι* (τὸν ἰκνυς nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK.— Equidem Wesselingium probo. S.

20. *ἢ ψὶ κατασπινάξουσι*] Laurentii palliis contegunt expolit Portus et uberius Georg. Arnaldus Animadv. c. 30. Vide et lib. II. 96. et Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219. ad hæc Herodotea alludentem. Barbarus contumulandi mos, etsi Scythæ, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, Theodoretus Or. ad Græc. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariæ Lithuanizæque oris cessat. Vide Memor. Scyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359. Wess.

CAP. LXXII. [7. *ἰξιλόντις αἰσίαν τὴν καλὴν, καὶ καθήραντις, ἡμισπλῆσι ἀχύρων*, etc. Hæc planissime firmant ea quæ a nobis ad II. 86, 16—21. disputata sunt ; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare. S.]

9. *ἀψίδος δὲ ἡμῶν ἐπὶ ξύλα δύο στήσαντις ὑπὸ τῶν*] Delevi vocem ἡμῶν, imprudenter ex prægressis iteratam. Interpuncti præterea, καὶ τὸ ἴτερον — ἐπὶ ἵτερα δύο, κατασπῆξαντις τρέσφ τοιούτῃ πολλὰ ταῦτα : quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu Pavii et Reiskii. Mox Abbas Melotus et Reiskius κατὰ μήκειαν (lin. 11.) per equorum longitudinem, vere : requirit oratio hanc notationem, probantque Ask. schedæ. (quæ commodè etiam intersertum dedere τὰ articulum.)

Gemellum ferme *καρὸν ἐκαστοῦ παρὰ τὴν ἑκαστὴν*, quod sequetur. Dabit equitale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, Ampl. Nic. Witsen. Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque Leidæ non dissimile in tabula. Wess.

[21. *κάτωθεν δὲ ὑπερίχει*] Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: *ἰππῶν* — *διλάσασαι* —, *κάτωθεν δὲ ὑπερίχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τόρμον πηγύνουσι*. Quem locum tractans *Werfer* Act. Philol. Monac. T. I. p. 112 seqq. commode monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque alias γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum — transfixerunt, quum infra emineat pars hujus ligni, hanc partem defigunt in foramen, etc. Sic istud *τὸ valebit τοῦτο*, sicut τὸν c. 36, 3. valet *τοῦτον*, et similia multa. S.]

22. *ἐς τόρμον*] *Τόρμον* Grammaticus (cui glossæ Herodotæ debentur) reddit *τῆμα*. Vāde clar. Wess. ad Diodor. lib. II. (c. 8.) p. 121. VALCK.—In plerisque quidem Glossarum exemplis *τόρμος*, et *τόρμος* apud Suidam legi, monuit idem Wess. in Notis ad Gloss. Sed *τόρμον* tenent Herodotei libri omnes, firmatque Hesychius aliique auctores a Schneidero in Lexico crit. laudati. S.

23. *ἰσιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἰσπίας τοιούτους*] *Περὶ τὸ σῆμα* Reiskius; et sic Valla fortasse legit, sive potius *περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα*, etc. Codex scriptus si daret *τίριξ*, una cum interpretamento *κύκλῳ*, commode servari posset, *ἰσιστήσαντες*. VALCK.—Malunt docti viri *περιστήσαντες*, aut *τῷ σήματι*, aut *περὶ τὸ σῆμα*, ut niteat oratio. Sed nitori nihil decedet, si verba consideres, *στήσαντες δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα*, quod Scriptor voluisse censendus est. Wess.

—Utiq̃ue sollicitari *ἰσιστήσαντες* non debet, quod proprie significat, statuerunt contra, adversus, coram; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum Wess. intelligere ac si dixisset Herodotus, *στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα*, quemadmodum VIII. 79, 5. ait *στὰς ἐπὶ τὸ συνίδριον*, et *καταστὰς ἐπ' αὐτὰ* (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 7. Sed ad ipsum verbum *ἰσιστήσαντες* facile etiam per se intelligitur *τῷ σήματι* aut *ἐπὶ τὸ σῆμα*, quum præsertim continuo adjiciat auctor *κύκλῳ τὸ σῆμα*, quod idem valet ac *τίριξ τὸ σῆμα*: nam, ut *τίριξ* sic et *κύκλῳ* cum accusativo casu constructur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin præpositionis *περὶ*, quemadmodum *ἄμα* cum dativo per ellipsin præpositionis *ἐν*. S.

CAP. LXXIII. 3. *ἐν ἀμάξει*] Male *ἐν ἀμάξει* Mediceus. Wess.

CAP. LXXIV. 1. "Ἐστὶ δὲ σφὶ κάρναβις, etc.] Antiquitus in his una vox alio forsan ordine fuerit atque ita collocata: "Ἐστὶ δὲ σφὶ κάρναβις αὐτομάτη φουμὴν ἐν τῇ χώρῃ, — ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερφέρει ἢ κάρναβις αὐτῇ, ἢ καὶ σφυρομὴν φύνται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φύνται, et τὰ σφυρῶμενα φύνται, lib. II. c. 94. Sequentia, (lin. 4.) καὶ ἐξ αὐτῆς Θερήϊας μὲν καὶ ἵματα ποιοῦνται τοῖσι λήϊοις ὁμοίωματα, attigit Hesych. in *Κάρναβις*: ubi, *ἴσται δὲ φυτὸν τι λίγη ὁμοίον, ἐξ οὗ αἱ Θερῆσαι ἱμάτια ποιοῦσιν*. (addit: "Ἡρόδοτος. τοῦτο σάγμα θυμῶσιν. cf. cap. 75. init.) In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox forsan intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς Θερῆϊ (σσαι γυναικῆϊον) κόσμον καὶ ἵματα ποιοῦνται: facile vox *κόσμον* in *κας* μὲν potuit deflecti. Ex proximis, οὐδ' ἄν, ὅστις μὴ πάρετα τοῖβων εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, λίνου ἢ καννάβις ἰσ-

τι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon. ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτη δὲ πωλλή] Non placet ταύτη δὲ Arch. Docetur, cannabim eatenus lino præstare, quod et crassior et major sit, prætereaque sponte proveniat et satia: quæ utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. Wess. — ταύτη, hac parte, hactenus, nil profecto opus est ut cum Valck. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 5. πυρίη] Male thuribulum Laurentius. Πυρίη caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. (p. 154. c. ed. Cas.) Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas (lin. 6.) in ἀγάμναι τῇ πυρίῃ ἀρύονται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἔκμασθαι ἢ πυριασθῆναι alienissimum: ἀρύσθαι aliud esse, norunt omnes: ejusdem ἰδρύονται haud præstabilius. Corn. de Pauw ἰρρύονται, ex ἰρρύος. Norunt medici ἰρρύονται, et Clemens Alex. ἰρρύονται, in lacte serescente: a quo ad suorem incommodus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀρύονται, hauriunt; ἰριγῶνται, Abreschius, aut ἰωνῶνται, corroborantur. Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adspersum. In ἀγάμναι hæsito; ἀγαλλόμναι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέθυ γίνεσθαι περὶ τὴν δὲ ἀτμοῦ θυμωμίναν τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quærundam: tum gaudere, ridentes exsurgere, et omnia facere quæ

bene poti solent. Oratorem Scythas, qui læti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βούσι ἀρύονται, uti lib. III. 117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμναι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiæ, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc ejus virtutem usu cognosci Engelb. Kämpferus Amœnit Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quæ his cohærent, τοῦτοι σφι ἀντὶ λουτροῦ ἵσσι, superiora spectant et τὰ ἀτμίδα, Hesychiano καναβισθῆναι explanata. Wess.

6. ἀγάμναι τῇ πυρίῃ ἀρύονται] Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμναι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοὶ ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. VI. 76. ἄγασθαι μὲν ἴφη τοῦ Ἑρασίου, οὐ προδιδόντες τοὺς πολιήτας. Verbum ἀρύονται diversimode corrigunt: ἰδρύονται, excogitatum Galeo, destituitur, opinor, auctoritate: (conf. tamen Hesych. in Καναβισθῆναι.) nostro A. H. dubitanter venit in mentem ἀρύονται: (vide Adr. Heringæ Obs. crit. c. 18. p. 151.) πυριῶνται, Reiskio; ἰριγῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventæ, vel affirmatæ fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit conjectura corrigentis ῥύσσονται se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τριῖνα τοιαῦτα: istum, quo fœnere polluti se purgarent, modum, hæc usque exposuit; tandem reliquis subjecisse videtur Herod. hujus ferme sententiæ participium. — μναι τῇ πυρίῃ ῥύσσονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; et

que ita tanquam in cella sudatoria καθ-
αίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτό
σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἵσται-
ναι γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παλαιόν τὸ
σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio
quis dixerit καθαρισθῆναι. Hesychius in
Κάθαρις, Herodoti facta mentione, ista
scribit: Καθαρισθῆναι, πρὸς τὴν κάθαρσιν
ἐξιδρῶσαι καὶ πυρρῶσαι. Postremum
illud de Græcorum etiam adhibebatur
πυρρῶσαι. Secundum Palæph. α. Ἀπιοτ.
c. 44. quæ πυρρῆς usum prima intro-
duxit, Medea senes ἰσχυρία, suisque
 sæpe fomentis vegetabat; sed Pelias
πυρρῶμενος ἀπύθαι: prout illa codex ex-
hibet scriptus. Dædalus qualis σπη-
λαίου Selinusis fuerit architectus docet
Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis
ignis vapore commodum introducto, fe-
cerit utentes illo ἐξιδρῶν λιπρότατος. Ti-
mæus Athenæi XII. p. 519. κ. apud
Sybaritas cellas in usu fuisse scribit su-
datorias, ἢ αἷς κατακίμνουν ἰσχυρῶντο.
VALCK. — At, cur sollicitaretur ver-
bum ἀρῶνται, nulla prorsus causa fuis-
se videtur. Et de ἀγάρμνοι quoque
cessare dubitatio debet: nec enim cum
secundo solum aut quarto casu con-
struitur hoc verbum, sed et cum tertio;
ut apud Xenoph. Cyrop. II. 4, 9. et
apud Platonem in Sympos. p. 318.
Conf. Zeune ad Xenoph. I. c. et quem
is laudat Ruhnken. ad Timæi Lexic.
p. 8 seq. Quod si cur minus h. l. satis
facit usitatio notio mirandi, probandi,
laudandi; indicabit huic Ruhnkenius
ibid. Philonis locum, ubi idem verbum
ἀγάρμναι. ἰσχυρία cognati verbi ἀγάρμναι
notione, lætandi exultandique, usurpa-
tur. S.

9. κατασώχουσι] Glossator Σώχουσι,
εἰςβουσι, et Suidas ex eo, nimis licenter,
ut solet sæpe. Nicander Ther. v. 696.
Σῶχαι διακρίνεται: ubi Critici διδάσκει καὶ
εἰςβησιν τῇ κνήστιδι εἰς μηρὰ, et paullo an-
te ἀνάσχει τῇ κνήστιδι: adde vers. 590.

H. Stephano, merito mirante Abreschio,
κατασώχου suspectum fuit. Mox (lin.
11.) παχὺ ἰδὲν, καταπλ. abunde. Co-
pula necessaria non erat. Wess.

CAP. LXXVI. [1. Πυρρῶσι δὲ το-
μαίοισι καὶ εὐτα αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι,
μή τι γιᾶν ἀλλήλων, Ἑλληνοῖσι δὲ καὶ
Ἰκίοισι] Locum hunc, quem hand im-
merito Reizius (in Hermannii Adnot.
266. ad Viger.) difficilem dixerat, obi-
ter attingens Werferus in Act. Philolog.
Monac. T. I. p. 263 seq. "nihil erit,
"ait, cur difficiliorem dicas, si ad ne-
"gativam particulam μή τι γι, χρᾶσθαι
"cogitaveris. Quippe φεύγουσι in eorum
"verborum numerum, quæ infinitivus,
"negativa particula μή adjuncta, comi-
"tatur, referri debet. De quo loquen-
"di usu conf. Herm. Observ. crit. in
"Æsch. et Eur. loc. p. 5 seq. et Hein-
"dorf. ad Plat. Parmen. p. 246. atque
"ad Soph. p. 339." — Scilicet quo-
niam, sicut verba prohibendi, negandi
et similia, (conf. Adnot. nostram ad II.
27, 2.) sic et fugiendi, abstinendi, etc.
notionem habentia, ita construuntur ut
sequatur negans particula ad consequen-
tem infinitivum alterius verbi pertinens;
ubi ex aliarum linguarum genio negativæ
particulæ nullus erat locus; inde facile
intelligitur, cur hic post χρᾶσθαι φεύγου-
σι dicat Herodotus Ἑλληνοῖσι Ἰκίοισι,
ubi in eandem quidem sententiam ex
nostri sermonis usu μάλα exspectas-
ses. Nempe hoc vehementer cavent
Scythæ, ut minime instituta sequantur
Græcorum: id est, vehementer et maxi-
me abhorrent ab usu Græcicorum
institutorum. Sed indidem non dum
satis patet quid sit quod dicat, μή τι γι
ἀν ἀλλήλων. Illud quidem adparet, non
posse μή τι γι h. l. usitata notione ne-
dum, multo magis, ad multo minus,
accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne
quidem mutuo inter se, Valla; et sic
fere Wess. cum Gron. : At formulam

μή εν γι nusquam alibi ista actione positam reperiri. Similiter tamen Hermannus, et ipse hunc Herodoti locum in Vigeri editione secunda p. 804. leviter attingens, Germanice vertit wirklich nicht einmal: at is veterem probat scripturam μή τι γι δὲ, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi hujus formulae statueris, suspectum h. l. vocab. ἀλλὰ, esse debet: pro quo sicut ἀλλὰ me maluisse in Var. Lect. (ed. S.) significavi, sic et eundem Hermannum (cujus novissimam illam Vigeri editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video ἀλλὰ legendum censere. Quo posito, hoc dicere Herodotus videtur: A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythas, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Græcorum. Quod in Var. Lect. (ed. S.) ubi monui codicem F. cum Arch. in μή τι γι consentire, adjeci "nec aliud ex Paris. adnotatum:" id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim Parisienses codices, in usum nostræ editionis, cum ed. Wess. collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum ed. Wess. S.

3. ὡς διδίδαν Ἀναχάρσις τι καὶ — Σκύλης] Credo voluisse, uti MSS. monstrant, διδίδαν Ἀναχάρσις — Σκύλης. Neque enim Anacharsis et Scyles ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorreere; sed utrique, data necis causa, Scythas patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. Wess. — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum Reis. et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, Ἀναχάρσις τι καὶ — Σκύλης, ut exemplo fuisse Anacharsis et Scylas. Quod autem in nostra Var.

Lect. (ed. S.) scribitur, Σκύλης legi in ed. Wess. id hypothetice errore commissum: Σκύλης habet ed. Wess. cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi "puto et Paris. cum Arch. et Vind. consentire." Ex Parisiensibus enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. Wess. dissensus notatus est. S.

4. Τούτοις μὲν γὰρ Ἀναχάρσις, etc.] Τούτοις μὲν, ob copiosiorē narrationem, non habet suum τούτοις δέ, quo et caruit lib. II. 99. et in Plutarchi Consolat. p. 115. c. Wess. — Isti Τούτοις δέ respondent illa, Πάλλαι δὲ πάρεσσι ἴνα ἴσμεν, etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis: sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedit; nisi illa δὲ particula, quæ post τούτοις inde ab ed. Med. inserta legitur, aut deletatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum cum Aldo codices Arch. Vind. et Pc. ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo Schæfero abjectam esse. S.

5. ἀποδιδάσκουσιν] Quod ἀποδιδάσκουσιν mutatur, improbo vehementer. Non jam dico, ἀποδιδάσθαι ἔργα μεγάλη Herodoti sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Græcia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in Diogen. lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine causa a Stephano sollicitatum, Platonis Hipparch. p. 228. B. δὲ, ἀλλὰ τι καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀποδιδάσκον. Wess. — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea nonnemo consideraverit, incertum est mihi. S.

7. ἡ Κόρυς, καὶ ἰδὲς γὰρ, etc.] Interpuxi post καὶ, serie rerum expectante. Confer Abrech. Diluc. Thucyd. p. 275. (et quæ ad Herodot. I. 24, 15. notata sunt.) Matris Idææ

cultum, ni fallant Cyniceni et poëtae, Cysici Argensute instituerunt, apud Strabon. lib. I. p. 76. (p. 45. ed. Cam.) Legi dignus est ill. Comes Caylus, Recueil d'Antiquit. T. II. p. 199. Wess.

16. *ἐνταυτῇ τε ἰχθυῖ*] Inapice Apollon. Rhod. I. 1198. Sequens *ἰασηόμηνος* præclare H. Valesius ad Fragn. Polybii p. 36. et Gronovius exposuerunt. (Vide Polyb. nostrum lib. XXII. 90. cum Adnot. T. VII. p. 469 seq.) Nihil tamen accommodatius Clementis Alex. Protrept. p. 20. conpluseulis illis, sed mire opportunis: Πιλλὰ ἀγαθὰ γίνετο τῇ τῶν Σαύλων βασιλῷ, ἵσται ποτὶ ἴν. 'Ανάχαρσι οὕτοι, sic vere Steph. Berglerus, τὸς πολλοὺς τῶν ἱστανῶν, τῶν παρὰ Κυζιανῶν μνηστῶν τῶν Σιών τιλιανῶν ἀπομυθίζονται — ἐνταυτῇ τε ἰπικανῶν πῶτα καὶ ἀμβάλων ἰσηχῶντα, καὶ τοῦ τραχέλου τινὰ, ὅα Μηναγέρην, ἰσηρημίον, κατισόζουσιν. Sic, ex Herodoteis deprompta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consuevit erit. Wess.

[18. *Σαυλίφ*] Ut *Σαυλαίφ* Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. 8.]

24. 'Ιδανόρου] Scythicum nomen, etiam Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurimum auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. 'Ιδανόρους certe Straboni et Plutarcho, notumquam 'Ιδανόροι, Clementi 'Ιδανόρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. notū bene. Wess.

26: *εἰ δὲ τὰύτης* —, *ἵσται ὑπὲρ τοῦ ἀδελφίου ἀποθανόν.*] Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. *εἰ δὲ ἡ Πυκολιμαῖος οὕτοι* —, *ἵσται ἐν ἱερικῇ πεντηκοντί.* Optime Gronovius ὑπὲρ τοῦ ἀδελφίου. (conf. Lært. I. 102.) Perik enim Anachar-

sis manu fratris, patruus Idanthyras. Idem monuerat Stanislaus Histor. Philosoph. Atque ad hæc vellem animum advertissent Editores Histor. Catholice T. V. p. 124. (T. IV. edit. Germ. p. 541.) ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. Wess. — "ἵσται sciatis interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut *ἵσται*, non modo scias significat, sed et sis, a verbo *ἵμαι*, sic et *ἵσται* subinde dixerint Græci pro eo quod alias, *ἵσται*, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniæ interpretes l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 7. *πίπαισται*] Cum præter Eustathium tres manu descripti codices *πίπαισται* edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri Παιζιν, qui per jocum quid producit, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quæ stabiliendo verbo prosunt; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac *μάτην* docuit Cl. Perizonius ad Æliani Var. lib. II. 13. Wess.

Ibid. ἄλλως *πίπαισται* ὑπ' αὐτῶν] Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud *πίπαισται* communitum; inventum etiam Vallæ monstrant ejus Latina: aliter hæc narratio ab ipsis Græcis delusa est: quibus recte substituerunt: temere ab ipsis Græcis ficta est: hic *πίπαισται* inservire potuit interpretando Herodoteo *πίπαισται*. Galeum miror, cur ἄλλως voluerit in ἴλως mutatum. "ἄλλως, pro *μάτην*, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster Ruhken. exposuit in Tim. p. 144. (p. 199. ed. sec.) sed et Judæis Hellenistis. Ubi Symmachus dedit *διακινῆς*, interpretes Alex. Jobi xi, 12. habet ἄλλως. κατὰ ἀλλόθιων et ἄλλως opponuntur in IV. Maccab. v. 18. Vulgatum a Schotto in App. Vatic. Prov. I. 3. "ἄλως ἰχθυῖ

significare non potuit *μάσση λίγυς και ληρείς*. Præfigatur vox "Ἄλλως". Ἄλλως ἄδεις ἔχων purus putus est Atticismus, qualis in ληρείς ἔχων similibusque obtinet: ejus loco Ἄλλως ἄδεις est apud Zenobium. In Scholiis ad Aristoph. Eq. v. 436. scripserim: ἵνα ὁ λόγος αὐτοῦ πύστιως ἔχισθαι δοκῇ, και μὴ ἄλλως τοῦ Κλίανος διαβολῆς λαλῆσθαι χάρειν. Vulgantur ibi ista: και μὴ μάσσην, ἄλλ' ὡς περὶ τοῦ σ. K. Ex alio Cod. ad ἄλλως, μάσσην: ad χάρειν, περὶ, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

8—10. ὁ δ' ἂν ἀνῆρ, etc.] Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris Pavio, Abreschio, Reiskio, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ἂν ἀνῆρ — διφθόρη. Melior sane cultiorque qui insequitur. Wess.—Immo vero meminimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse Herodotum, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quærimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ἂν ἀνῆρ, ἄσπερι πρότερον εἰρήνη, διφθόρη, ad proximè præcedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Græciam missum Anacharsidem dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de caussa cædis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit Herodotus, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obisse prædicto modo Anacharsidem. Deinde illis verbis, Οὗτος μὲν νυν εὔσω, etc. (collato principio capituli LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de Scylæ calamitate. S.

CAP. LXXXVIII. 4. Ἰστρονῆς] Passionei Ἰστρονῆς littera augeri debet. Urbs Ἰστροία Arriano, cives Ἰστροῖνοι Diodoro, lib. XIX. 73. Ἰστροῖν Ionibus, inde Ἰστροῖνοι ap. Steph. Byz. (voc. Ἰστρος.) et supra lib. II. 33. (ex scrip-

tura olim ibi vulgata,) tum ἸΣΤΡΗΝΩΝ nummi apud Vaillantium. Wess.—In Var. Lect. (ed. S.) monere debueram, Ἰστρονῆς scribi in ed. Wess. et superioribus, scriptisque omnibus, excepto Pass. pariterque ex uxore istrina dare Vallam; veriore scripturam Ἰστρονῆς primum a Reizio fuisse receptam. S.

Ibid. ἔξ Ἰστρονῆς] Ἰστροῖν scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, Herod. ἔξ Ἰστρονῆς δι γυναικός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἰστρον et Ἰστροῖαν dixerunt: hinc fit secundum Steph. Byz. Ἰστρονῆς, και πατὰ προσην Ἰστρονῆς: hoc Ionicum et Herodoti, II. 33. τοῦ Ἰστρονῆος Μιλησίου οἰκίους ἄσπερι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. præbeant scriptionem. τοῦ Ἰστροῖν οἱ Μιλησίου οἰκίους ἄσπερι. Horum cum Scythis commercia vel solæ Hesychii demonstrarent Ἰστρονῆας, Holstenio commodum memorata. VALCK.

[19. λάβειναι ἂν] Vide ad III. 119. 11. not. Similiter, ubi adjicit ἔχων δ' ἂν ταύτην ἡγόραξι, particula ἂν non ad ἔχων, sed ad ἡγόραξι fuerit referenda. S.]

26. ἐν Βορυσθίνῃ] Quia Βορυσθινῶτιον ἄσπερι et Βορυσθινῶτιον πόλις, et c. 53. ἐπὶ τοῦ Ἰστροῖν Βορυσθινῶτιος κατοικηται, malebat vir doctus ἐν Βορυσθινῶτιος, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος ap. Strabon. lib. VII. p. 470. (pag. 306. ed. Cas.) et Stephan. Hinc cap. 24. τῶν ἐν Βορυσθινῶτι ἐκ ποταμοῦ και τῶν ἄλλων. Wess.—Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

27. γυναικα ἔγχευς ἐς αὐτὰ] Plenius, ἔγχευς και ἡγάγετο ἐς αὐτά: ut lib. IX. 107. και ἡγάγετο ἐς ἰωνοῦ. Lysias de Cæd. Eratosthen. c. 2. ἰδοὺ μοι γῆραι και γυναικα ἡγαγμένη ἐς τὴν οἰκίαν. Quales in omni sermone ellipses obvia. Wess.

Ibid. και γυναικα ἔγχευς ἐς αὐτὰ] In-

CAP. LXXIX. 2. Διονύσι βαρχίῳ
 τιμισθῆναι] Titulus Dionysi hic et dein-

11. Σὶδὸν ἱξυρίαναι τοῦτο, ἄρτι, etc.] Valla vertit τοῦτο, ὃ, τι μαινόμεναι, etc. refragantibus MSS. Scythæ, non esse rationi consentaneum deum excoitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτο ἱξυρίαναι Σιδὸν, ἄρτι μαινόμεναι, etc. Bene poëta de Cupidine, τίς Σιδὸν εἶπεν ἱγῆτα; Σιδὸν καὶ οὐδὲν ὀφῆται "Egyon. Florileg. lib. I. 27. (Anal. Brunck. T. III. p. 249.) Wess.

Ibid. *ἰσφῆσται*—*πρὸς τοὺς Σαῦδας*] Nihil nos juvat illud *ἰσφῆσται* ex Med. Cod. positum, pro *διισφῆσται*. Varia viri docti excogitarunt: *διεπρέβιναι*, *διδρῆσται*, *διωφῆσται*: quorum primum, Galiei, sententiam præbet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: *διίσφῆσαι* vel *διίδρῆ* potuerant exemplis firmari. Pro *διισφῆσται* præbet Arch. Cod. *διίσφῆσται*. Si quis daret *διίσφαι*, vel *διίσφῆσαι*, *ὅτι οἱ Βασιλευσίνισται πρὸς τοὺς Σαῦδας*, hac reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis occlusis sacris

Rex Græcisticis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti sæpius est *διαπρωτῶν*. Eadem, qua hic poneretur, structura, 'ΕΛΛ. IV. p. 304, 14. *διαπρωτῶν βουλήμενοι πρὸς τοὺς λαοτῶν*: μοχ, *παρίσιν τοὺς διαπρωτῶντας*: quæ, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus 'ΕΛΛ. III. p. 285, 14. *ἀπειχάμενοι, ἐν τῇ μάχῃ διαπρωτῶντας, ἀμυλῶντας τῶν βασιλῶν*. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt *διαπρωτῶν* et *διαπρωτῶν*. VALCK.—*ἀνδράσι* probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii *ἀνδρῶνται, ἀνδρῶνται*, provocavit, *ἀνδρῶνται ἀνδράποδα* dixit Noster IV. 142, 6. S.

16. *καὶ βακχίου τι καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς μαν.*] Vel servari debuerat *βακχίου καὶ*, vel, primo *καὶ* (ex *καὶ* nato) prætermisso scribi: *βακχίου τι καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς μανίται*, Bacchi sacris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, *ἐμπνευστὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς*, sæpius *ἐν τοῦ* vel *ἐν τοῦ* *κατ'ἐχθρῶν* dicebatur: junguntur et a Platone *κατ'ἐχθρῶν καὶ μανίται*. Dantur loquendi formæ ejusdem ferme significatus. *Διόνυσος μανίται* et *ἐν Διόνυσος*: *ἐξ ἡλίου μανίται* *ἐξ ἑρῶτος* *ἐν Νημφῶν*. Verbis neutris *ὑπὸ* longe plurimis adjungitur; rarius verbo *μανίται*. Lucian. Dial. Deor. XII. 1. *ἐκείνη μανίται ὑπὸ τοῦ*. XVIII. 2. *μανίται ὑπὸ τοῦ πόντου*. VALCK.

20. *ἐν πύργῳ καίτοι*] Dedit hoc Med. pro *καίτοι*: alii forte Codices dabunt *καίτοι*, collocavit. Homericum *καίτοι*, pro *καίτοι*, Codices etiam præbent scripti Thucyd. p. 501, 96. (lib. VII. c. 82.) probatum Dukero, *καίτοι* *πρὸς μισθῶν τι καίτοι* *ἐν σφαγῇ*. Euripides Phœn. v. 1195. *ἔξ τῶν καίτοι καίτοι* *Ἀργίου σφαγῇ*. VALCK.

CAP. LXXX. 3. *ἐν τῇ Τήρῃ θυγατρὶ, etc.*] Vere scripti Codices: vere

etiam *ἰωνογενεῖς* Arch., Ionum more, pro *ἰωνογενεῖς*. Agnovit hoc librario: peccatum et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor Genevensis legit. Confer hujus Musæ c. 167. Wess.

Ibid. *ἐν τῇ Τήρῃ*] Docte Valla: ex filia Teris genitum; Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri quæsit ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, possunt adhiberi verba Thucydides II. c. 29. *Τηρῶν — τῇ Περσίδι — σχίοντι γυναῖκα, προσῆλθον ὁ Τήρης αὐτοὺς οὐδὲν οὐδὲ τῇ αὐτῇ Θράκης ἰγόντες. ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίῃ, — ὁ Τηρὶς, φανερὸν — Τήρης δὲ, αὐτοὺς τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχον, rex fuit Odrysarum. Fuerunt itaque, secundum Græcos, diversa nomina Teres et Tereus: alterius sunt generis Ἀχαιίδης, Achilles; Περσίδι, Perseæ, etc. Rex hic Thraciæ Teres pater fuit Sitalcis. Ista duo Thraciæ regum nomina nota sunt ex historia Græca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Peloponnesiaco cum Atheniensibus inivit societatem: hujus filium Σάδωνα, sive patri cognominῶν, Athenienses civitate donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. v. 145., vitiosissimum hoc prostat Scholion: *Τούτων πόλιτι ἰσώσαν Ἀθηναῖοι τὸν πατέρα αὐτοῦ παρατίσαντες. ἐλίσσαν δὲ αὐτοὺς Τήρης. ἴσως δὲ φασιν, ὅτι ἐμώμενος ἦν τῇ πατρὶ Σιτάλῃ. Σαρμαχίς Ἀθηναῖος μίμνηται. Θεοπεδιδὸς προστίθησι καὶ τὸ ὄνομα λίσσαν αὐτοῦ, καὶ Σάδωνα τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Ποσειδωνος leguntur ap. Thucyd. p. 115. ult. Jam primum auferatur hinc in indicem relatus Symmachus, alibi sæpius in his scholiis citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandæ: *Τούτων πόλιτι ἰσώσαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παρατίσαντες*: patre insuper habito, filium civem fecere:) *ἐλίσσαν* *ἢ αὐτοὺς Τήρης. ἴσως δὲ φασιν, ὅτι ἐμώμενος ἦν τῇ πατρὶ Σιτάλῃ, σαρμαχίς Ἀθηναῖος*.**

μίμνηται Θουκυδίδης· προστίθεται δὲ καὶ τὸ
διμα. VALCK.

13. ταῦτα — ἱασηρευομένη. Ne-
glexit hæc Valla. Qui Latina adposuit,
(Gronov. ejus sunt illa, pacem fir-
mabat,) notionem verbi ἱασηρευομένης,
in missis caduceatoribus obliam, et ab
Ammonio indicatam, contempsit. Ad
Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c.
20. Statim (l. 15.) ἀδελφίδι Σιγάλλει,
uti lib. VII. 137. ἀπὸ Σιγάλλει τοῦ
Τήριω. Neque temere damno σιφινγῶς
εὐότες, tot schedis munitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἐξαμναίος. Vide
c. 52. 8.]

9. ἀπειρεσι ποῖσι] Lenius hoc ob cap.
52. WESS.—Nempe, quia ibi non diserte
dixerat ἀπειρεσι ποῖσι. At, quod ibi dice-
bat κινῆσθαι τὸν Ἰππικόν, id, si sententiam
spectas, idem atque ἀπειρεσι ποῖσι valet.
Amat autem Herodotus orationem in-
finitam ita continuare, ut nos, præeun-
tibus probatis codicibus, edidimus. 8.

11. κρητῆρες, τὸν Πανσωνίης, etc.] Ahe-
neum Pausaniæ, Cleombroti F., cra-
terem ad os Ponti, inscriptumque illi
carmen, Nymphis habet in Athenæi lib.
XII. pag. 536. et Pet. Gyllius Bosp.
Thrac. lib. III. 5. Tota autem hæc
multitudinis Scythicæ indicatio speciem
præfert scriptoris conjectantis ac nihil
definientis. WESS.

[16. τοῦτοι βουλόμενοι εἰδέναι τὸ πλῆθος
— κελίδι μὲν πάντας Σκύθας] Vide
quæ in Var. Lect. (ed. 8.) super hoc lo-
co disputavimus. Si εὐότες valet, non
video equidem quo pacto teneri com-
mode potuerit κελίδι μιν, ubi ex con-
jectura μιν pro μιν posui, quemadmo-
dum video etiam a Reiskio præceptum.
Quod vero repetitum βουλόμενοι cum vi-
ris doctis adjeci; sic solere Herodotum
studiosus quisque Lector frequentibus
exemplis observaverit: unus tamen mi-
hi occurrit locus, ubi tali in orationis
structura verbum ante positum, dein

post τοῦτους non repetitur, c. 172. 16.
Itaque non intercedam, si quis hic aut
omittendum præeuntibus libris omnibus,
aut certe uncis includendum fuisse
contendat. Etiam μιν fortasse non de-
buerat mutari; quia post τοῦτοι pluscula
verba interjecta sunt. 8.]

20. χρεῖμα πολλὸν ἀρδίων] Certam
præstant Porti emendationem schedas, et
Camerarii (videtur Passionem scribere
voluisse) lib. VI. 43. χρεῖμα πολλὸν πῶν.
Simile Comici ex Pluto χρεῖμα πολλὸν
τιμαχῶν, (v. 895.) et Nostri Hb. I.
36. (ubi quidem non χρεῖμα πολλὸν, sed
σὺς χρεῖμα μίγα.) WESS.—Restituitur
χρεῖμα πολλὸν ex codicibus, quibus Valla
concinat, (magnam vim aculeorum) et
VI. c. 43., χρεῖμα πολλὸν νῶν; sic et
alibi loquitur Herodotus. Διαντες χρεῖμα
πολλὸν dixit Lucian. de Syr. Dea (c.
13.) T. III. pag. 459. Σὺς μίγιονεν
χρεῖμα, Soph. Meleagro; Συσταρεῖ χρεῖ-
μα ἀμύθητον, Philostratus. VALCK.

20. καὶ εἰ δόξαι—ποιήσαντι λυσίστασι]
Παθήσαι insolentissimum est, et protec-
tum minime. Nam auxilio quæ arces-
suntur, (ex I. 19, 9. et V. 109, 6.)
ποιήσαντα postularent, qualia in Muis
plura. WESS.

CAP. LXXXII. [5. βήμασι non tam
pedi interpretari debueram, quam vesti-
gio pedis. 8.]

CAP. LXXXIII. 4. ζιγνύσθαι τὸν
Θρηῖνα βορρ.] Malo ex schedis Britan-
nicis ζιγνύναι, quod Scriptori tali in re
tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII.
36. Verius statim (lin. 6.) σφραγίσθαι —
ποιήσθαι, nec fugit vulgata menda Edi-
torem Genæv., etsi male tollentem. Er-
ror frequens et manifestus, de quo I.
205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τοῖς ἱππεσιώταις]
Accedo Gronovio. (scil. duo verba ἱπ-
πεσιώται ex codicia auctoritate abjicienti.)
Persæ omnes, quotquot militari setate,
ipso rege in hosticum abeunta, obstricti

ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regium, in Œobarum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abjecit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non præterita, in Nostri lib. VII. 38. Wess. — Τὸς *ἰκιστιῶτας* adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. *λίβητες ἰκιστιῶτες*, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schæf. revocatum est, *τοὺς ἐπὶ τρυγίων ἰκιστιῶτας*, id Valla parum prudenter præpositos filiis Œobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν *ἰκιστιῶτα* quidem τῆς *διάρυξης* fossæ præfectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 19. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro *ἐπὶ τούτῳ εἰσκαγμένοι*, aut *ταῖσι περιεστυκαστο ταῦτα πρήσσον*, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. *ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῇ ἱερῇ*] Ex conjectura Pavii *ἐπὶ τῇ ῥίγῃ*, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem exscensu ac transitu in fanum, quod præter morem minime. Τὸ *ἱερὸν* ad os Ponti erat, sive *παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου* in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os *πρὸς τῇ στόματι τοῦ Πόντου* Cyaneæ, Strab. lib. VII. p. 492. (pag. 313. n. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.) Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneæ ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente Pet. Gyllio Bosp. Thr. lib. III. 5. Wess.

Ibid. *ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῇ ἱερῇ*] Præter ceteros accurate de templo Jovis Οὐρίου,

quod ad os Ponti positum eximie dicebatur *ἐν ἱερῷ*, agens Clar. Jo. Taylor in Præfat. ad Marmor Bospor. Jovi Urio sacrum, Herodotea non omisit: meminit certe Herod. c. 87., *μύσων ἱερῷ Βούαντίου ἐν καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱερῷ*. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam *ἰσθὰς ἐς ὅσα ἱππας ἐπὶ τὰς Κυανίας καλιμύνας ἰζόμενος δὲ ἐπὶ τῇ — ἰθὺίτῳ ἐν Πόντῳ ἰόντα ἀξυθίοντος*: tandem cap. 86., admirando hoc satius spectaculo Darius *ἱππας ἐπὶ τῷ γίφουρι*: hic Bosphorum contemplabatur: pons autem jungebat eam partem Bosphori, quæ esset media *Βούαντίου ἐν καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱερῷ*. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur juxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur *ἱερῶν*. Quid si scripserit itaque Herod. *ἰζόμενος ἐπὶ τῇ ἱερῇ*, sedens in tabulato navis. *Νηὸν ἱερῶν* Homero, Hesychio sunt aliisque τὰ *σαινδάρματα τῶν πλοίων*. vide Jo. Scheffer. de Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.

6. *τοῦ τὸ μὲν μῆκος*, etc.] Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo, et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam Herodotus. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis *xxx ccc.*, quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quæ illis æquantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. hujus libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quæ quidem nullum cum habeant dubium, merito cum Pavio stupemus, monitoris Th. Galei rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia *cc.* durasse. (Monnerat Galeus: "Cod. Arch. *σεκαρίαι*, quod verum est, et ex sequentibus confirmatur." Ceterum conf. Var. Lect. (ed. S.) Statim *ἐν ἀρχῇ* (lin. 10.) per appositio-

nem, quam dicunt, deponitur; nec superfluius atque ex scholio Abbati Meloto esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχίνα, c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐχίνῳ τοῦ βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his Maximi Tyr. Diss. VIII. 7. appositio: οἱ ἰσπείριοι λίβυς εἰκοῦσι γῆν, αὐχίνα στίον καὶ ἱσμήνην καὶ ἀμφιδάλαττον. Mutavit D. Heinsius, sequente, sed hæsitante, Davisio, quem adi et Criticos ad Sophocl. Œd. Col. v. 688. Wess. — Turbare l. 10. lectorem non nihil poterat quod τὰ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius refertur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὰ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μῆκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini Bosphorus vocatur, sed τὸ μῆκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maotidem paludem progrediens. Cæterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quæ ad l. 72, 11. notata sunt. S.

CAP. LXXXVI. 3. νυντὸς δὲ, ἔκκισμυρίας] Harum ommissio vocum (nonnullis in codd.) ex scribarum est socordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. Aristidi ναῦς πανμυρία θίωσα, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. Or. Ægypt. pag. 360. Theophilus in Ptolemæi Geogr. lib. I. 9. τὸν τοῦ νυχθημέρου φορὸν πλεῖν, unius diei ac noctis secundam navigationem κ. tantum stadiis æquiparat. Receptor Herodoti ratio, siquidem ἀμολογημένοι τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento mcc. stadia una die conficere, Marciano in Periopl. pag. 67. indice, justissime adjiciente, arte augeri et hujus neglectu minui eam cursus velocitatem posse. Wess.

VOL. III.

[5. ἰδινα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων] Potuerat Herodotus eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἰδινα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὀργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum Larchero in Notis ad h. l. et cum Breigero, in Comment. de difficiliorib: Asiæ Herodotæ pag. 38. istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis hujus scripturæ: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἰδινα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, præmisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαί καὶ ἰδινα μυριάδες ὀργυίων. Quemadmodum mox (lin. 10.) τρεῖς μύριαδες καὶ τρεῖς καὶ ἑκατὸν ὀργυίων, non sunt tricies mille et triginta orgyæ, sed triginta tres myriades; sic ἰδινα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων, sunt centum et undecim myriades. S.]

8. ἐν τῇ Σινδικῇ] Quod in Latinis olim e Scythica, inputatur Vallæ injuria: absunt hæc et quæ adhærent principi versionis editioni, addita aut a Phœnice aut Heresbachio. (Immo leguntur ista, e Scythica, in Laurentianæ versionis editionibus, Heresbachiana et Phœniciana vetustioribus, in ea certe quæ mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.) Reposui, præposita litera, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῇ Σινδικῇ. Quæ quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. Bertius de Agger. et Pontib. c. 2., Holstenius ad Steph., Is. Vossius, Gronovius, Berkelius, atque alii. Wess.

16. μήτηρ τοῦ Πόντου] Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata hæc Dionysii Byz. ex Anaplo Ponti: Μόνη δ' ὑπὲρ αὐτὸν, Pontum, ἀναπύχεται λίμνη Μαιῶτις, ἣν μήτηρα καὶ τρεφὸν τοῦ Πόντου κασιγήμεσι λόγος ἐκ παλαιῆς μνήμης παραδεδωμένος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἑστῇ

δοχιλίαν σταδίον, τὸ δὲ πῖρας ποταμοὺς
Τάσις, ἔσσι τῶν δυτῶν ἡσπίδων: in quibus
ambitus paludis nimius, uti Casauboni
ad Strabon. lib. VII. 477. (p. 310. ed.
Cas.) observatio patefaciet. Mater Pon-
ti, Mæotis; quod hujus gignatur aquis
et incrementa capiat. Τρετῶς ὡς μήτηρ
καὶ μαῖνόμενα γίνουσι πάντες ἰχθύων, Chil.
VIII. 773., quæ et Hipparchi profes-
sio ap. Voss. ad Melam lib. I. 1.
Wess.

CAP. LXXXVII. 3. ἐπὶ τῆς Ἰσθμοῦ
δύο ἐσὶ αὐτῶν] Si dedisset Med. ἰς αὐτῶν,
significari posset: duas columnas illuc
deportatas statuit, vel erexit: atque hoc
cum aliis Herodoteis etiam comparari.
Sed placet conjectura Gronovii, legentis
ἐπὶ αὐτῶν, ad Bosporum. Quod vero
in eam rem excitat e lib. VII. cap.
226. ἰς λίθινος λίθων Ἰσθμοῦ ἐπὶ Λιονίδῃ,
mallet omisisset: in honorem enim Leo-
nidæ Leo fuerat is erectus. Clem. Alex.
Protr. pag. 32, 23., 'Αργύριον πῶν 'Αφρο-
δίτης Ἰστανδαὶ ἐπὶ 'Αργύριον τῷ ἱερῶν.
ВАЛСК.—'Επὶ αὐτῶν scripai ex schedis,
sicuti paullo supra (c. 86, 8.) ἐπὶ Θιε-
ρῶν ποταμῶν. (Similiterque frequen-
ter alias.) Si qui priscum ἐπὶ αὐτοῦ ser-
vatum vult, utatur Pausaniæ, de quo
supra, cratere, (vid. Adn. ad c. 81, 11.)
Μητρὶ ἁριτῆς ἀνέθηναι — Πόντου ἐπὶ
Εὐξείνου, et consimilibus. Wess. — A-
pud prosaicum tamen scriptorem præ-
positio ἐπὶ ista notione cum genit.
constructa ægre (puto) reperietur. S.

[4—6. ἰσταμὸν γράμματα, ἰς μὲν τὴν
'Ασσύρια, ἰς δὲ τὴν 'Ελληνικὰ, ἰσθια πάντα
ἰσταντε ἦν. Literæ Assyriæ, eædem
quæ Babylonicæ et Chaldaicæ. Assy-
riæ enim et Babylonis nominibus pro
synonymis uti Nostrum, ad cap. 39, 3.
et ad I. 192, 7. monuimus. Cæterum
super hoc loco consulendi viri docti,
Anquetil in Actis Acad. Inscript. T.
XXXI. p. 436. et Heeren Commen-
tat. Soc. Goett. T. XIII. p. 35 seq.

Γράμματα quidem l. l. non potissimum
literas sive characteres intelligi par est:
sed idem valet γράμματα atque ἱστογραφίη,
inscriptio, quemadmodum mox cap. 91,
3. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait
Scriptor γράμματα λίγοντα ταῦτα, sic β.
l. scribere potuerat γράμματα — λί-
γοντα ἰσθια πάντα, aut tale quidpiam:
verum etiam per adpositionem, quæ
loquendi formam et alias amat Noster,
absque vinculo jungi ista poterant γράμ-
ματα, ἰσθια, insculpi jussit inscriptio-
nem, vel titulum, (scilicet) populos om-
nes; id est, populorum omnium nomina,
et copiarum fortasse, quæ e singulis
aderant, numerum. S.]

[10. τῆς 'Ορθωσίης 'Αετίμωδος] De hac
consuluisse juvabit quæ Fabricius colle-
git ad Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp.
III. 208. S.]

CAP. LXXXVIII. 2. ἰδωρῶν
πᾶσι δίνα] Unice verum hoc. Tale
Παυσανίῃ δὲ πάντα δίνα ἱερῶν καὶ
ἰδίων, lib. IX. 80. et ὑποχρησμένοι, τὰ
πάντα οἱ μύρια δώσω, lib. III. 74. Pa-
vius a veritate proxime afuit, πᾶσι δίνα,
videlicet καλάντοις, refingens: talenta
enim aliena sunt. Genus hoc egregie
magnus Is. Casaubonius ad Strabon.
lib. III. pag. 232. (ad p. 155. ed. Cas.)
et ad Athen. IV. 10. (cap. 25. nostræ
edit.) illustravit. Pessime P. Bertius
de Aggerib. et Pont. cap. 2. πᾶσι δίνα
(quod olim hic legebatur,) abstulit ora-
tioni, corona aurea virtutis ergo Man-
droclem et aliis muneribus abs rege do-
natum ex male intellecto, quod seque-
tur, epigrammate rigatana. Πᾶσι et πᾶσι
conmutari docuit Rigaltius in Artemi-
dori I. 47. II. 42. Ego vero (lin. 3.)
insuper ζῶα γραψάμενοις habere non de-
bui. Ecce tibi Eustath. καὶ παρ' 'Ερ-
δότην τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενοις, ἄλλων
ζωγραφῶσαι, ubi plura. Wess.—Vide
Var. Lect. (ed. S.) S.

3. πᾶσι δίνα] Revocabitur et hoc ex

Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., πέντα τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἴσθαι, Galeus commodè contulit ad hæc Parthenii α. Έρωτ. Παθμ. cap. IX. πάντα ἱκανὸν ἱεργισαντες αὐτῇ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. (pag. 144. r.) Homerea, quæ collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quæque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

6. ἀνίθης ἰς τὸ Ἡραῖον] Vellicat Vallam ob Junonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen ejus sit, non immunis: nam Thraciæ urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Junonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Rosp. c. 13. Nobilissimum Junonis Samiæ templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula fanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνίθην ἰς τὸ Ἡραῖον recurrit cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀδρεακλῆς detracta priore littera pingeretur, ni MSS. contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ εἰς αὐχίνα] Eam Istri regionem quæ proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, αὐχίνα Latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 11. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Græcor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τίαρος] Tearum Thraciæ annem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι θιμῖρου ἀντάου ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephale Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. Α. Δαρίον

μὴν οὖν ἐπὶ Σκύθαις ἱλαύνοντι Τάιταρος ἐν Θράκη ποταμὸς ἰδοῖεν ἵνα κάλλιστος· καὶ σκύλον δὲ Δαρίους ἀπέχεσθαι, τοῦτο ἐπιγράψῃ (ἐ. ἐπιγράψῃ) αὐτῷ, Τάιταρος ἵνα ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contenti adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ] Ambitiosioris jactantiæ ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam, sed quam minorem vocamus, intelligit; quæ mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque omnis Asia dicto audiens erat, quam ἡπείρου, lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός· εἴνε' Ἀρτησκός] amnis non alius fortasse ac Hesiodi Theog. v. 345. Ἀρτησκός: ubi ex suspitione Scholiastes, Ἀρτίσκος Σκυθίας fluvius. WESS.

CAP. XCIII. 2. Γίτας τοὺς ἀθανάτιζοντας] Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a Fabro non provide arrepto. Simplex æque ac compositum ea in re locum capessere Diodoro lib. I. 94. adscriptum est. Adde L. Küsteri Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat T. Faber ob ista præsertim Eustath. in Dionys. v. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοὺς καλεῖ, tuetur non immerito Gronov. Explicuit utrumque de Getis adhibitum Cel. Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν Diodorus, et rarissimum ἀθανατιῶν Philostratus. VALCK.

5. Νιψαῖον] Confidentiam celeb. Gronovii, qua Νιψαῖον ex correctione Holstenii, fide Stephani et Suidæ certissimi, exploduntur, (defendunturque Νιψαῖον) demiror; cum Vallæ et Arch., quod ex Galeo cognitissimum erat, Codex ita præferret. Mihi alia, mens, Stephani auctoritatem MSS. stabilitam, non esse suggillandam opinato. Συμμετάδω item

videntur boni, liquido docentes, Σκυρ-
μαῖται, ἴθως ἐν Γίταις, in Stephano olim
fuisse, non Σκυρμαῖται: cui suspitioni
series in Ethnographo litterarum ro-
bur addit. Utrumque amplexus sum.
Wess.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα]
Male olim aberat postremum, siquidem
pro δαίμονε (pro deo) inter Scythas
habitum Lucianus, Clemens Alexandr.
atque alii testificantur. Diogenes VIII.
2. καὶ δοῦλον Ζάλμοξιν, ᾧ Γίται Δούουσι,
Κρίων νομίζοντες, ὡς φησιν Ἡρόδοτος:
quorum postrema, nisi cum Steph.
Monachio ante Κρίων posita primitus
fuisse arbitreris, erroris Diogenem ar-
gurent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto Co-
dicum consensu. Porphyrius Vit. Py-
thag. sect. 14. sic nuncupatum tradit ex
pelle ursina, quæ recens nato fuerit in-
jecta: nam talem Thraces pellem Ζαλ-
μὸν adpellare: unde justa Cl. Alberti
divinatio, in Porphyrio etiam Ζάλμοξιν
fuisse. Accedit Hesychii, leviter dis-
crepans, ex Herodoto scriptura, et in
primoribus editis Æneæ Gazæi, teste
Rittershusio. Certissimum est, ab aliis
nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quo-
modo Herodotus; cuius scriptis mem-
branis si fidere licet, id maluit, quod
datum est. Wess.—Herodotea de Za-
molxide respicit Diogen. Laërt. VIII.
2., a Steph. le Moine recte emendatus.
Secundum Jamblichum Vit. Pyth. §.
173. Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ
παρ' αὐτοῖς. Herodoto cap. 94. dicuntur
Getæ οὐδὲνα ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ
μὴ τὸν σφίγγιον. VALCK.

4. Γιβιλίτζιν, Matth. Prætorius in
Orbe Gothico interpretatus est e lingua
Lithuanica, qua gyva leysis significat
auctorem et quasi datorem quietis, sic-
uti eadem Zemeluks aut Ziameluks est
deus terræ; hæc Th. S. Bayerus Ori-
gin. Sinicar. pag. 283. in re lubrica et
admodum incerta. Wess.

8. διαλαβόντες τοῦ ἀποκριματερίου —
τὰς χεῖρας] Codicum ἀποκριματερίου,
quidquid dicatur, tueri ac laudare haud
possum. Planum est vetus, ac defen-
sum abs Abreschio ad Aristænet. p.
156. Ῥωτιῦσι et ἀπειλῶσι (l. 10. et 16.)
Ionum dialectus adprobat. Superius
διὰ πινιτηγίδος (lin. 4.) verissimum:
Clemens quidem Stromat. lib. IV. pag.
590. singulis annis, κατ' ἴτος, legatum
ad Zalmoxin lectum, sed aliunde me-
morat. Laurentii autem navigium
quinque remigum, ex pravis Græcis
progenitum, multos, neque indoctos
homines, decepti, Latina magis quam
Græca lectitantes. Wess.

CAP. XCV. 8. ἥθια βαθύστερα] Vale-
sius indolem dictionis ad Polybii Ex-
cerpt. p. 23. patefecit. (Vide Polybium
nostrum T. VII. p. 601. Adn. ad lib.
XXVII. 10, 3. Conf. eundem Polyb.
VI. 24, 9.) Sæpe Philo Judæus: βα-
θὺ δ' ἦμους ἦθι φησὶ αὐτοῖς, in prudente
et gravi oratione, Libro de Joseph. p.
550. x. et ἥθι βαρυτάτη, sive βαθύτατη
potius, φησὶν αὐτοῖς p. 558. x. tum ἀνέ-
σμαι σι, βαθὺ ἦθι φάναι, sic recte manu
descripto Mangeyus, Quod Omn. Pr.
Lib. p. 887. Jam οὐ τῷ ἀσφωτάτῃ
σοφιστῇ (pro ἀσθινατάτῃ lin. 9.) unde
Eustath. hauserit, an memoriæ sit pec-
catum, adfirmare nequeo. Melius certe
in tanta MSS. consensione vulgatum,
ab Aristide olim, uti adscripta lib. I.
29. ostendunt, spectatum. Wess.

9. οὐ τῷ ἀσθινατάτῃ σοφιστῇ] Tan-
quam Herodotea scripsit Eustath. in
Iliad. ὁ. p. 365., ἐμυλήσαντα Ἕλληνας οὐ
τῷ ἀσφωτάτῃ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ: atque
ad ista, οὐ τῷ ἀσφ. posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ
ἀνάπαυιν τῷ πάντι σοφῷ. Vocem ἀσφω-
τάτῃ, nisi quis forte Codex dederit,
neque in suo reperisse videbitur. Pytha-
goras, Archyta iudice, non sordidus
auctor Naturæ verique, Horat. I. Carm.
28, 15. His non omissis, multa huius

generis viri docti collegerunt. Nemo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam Thucydides, cujus hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν ἀδυνατάων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his μείζον ἢ ἀσφόδεις δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere judicat Hermogenes pag. 567. Thucydidi Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἀδυνατάωνται memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ ἱλαχίστον δυνάμειν ἐν τῇ πόλει. Tritæi meminit Pausan. pag. 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μιγάλη πόλει. Quod hæc proximum antecedit, (lin. 8.) ἥβια βαθύτιρα ἢ κατὰ Θερήϊας, eleganter dictum; cujus simillima dantur apud Thucyd. Xenoph. Isocratem. VALCK.

[15. ἐν δὲ τοῖς, etc.] 'Εν δὲ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν, itaque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne minus recte quam alii cum Valla: Dum ea — ageret atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim subterraneum ædificium (conclave) struebat. S.]

18. τὰ κατὰ γαίον οἶκημα] Ἀντρώδης τι χωρίον vocat Strabo VII. p. 457. A. (p. 298. ed. Cas.) ἔβατον τοῖς ἄλλοις. (δ) καταλαμβάνοντα, ἰνταῦθα διατῆσθαι, σπάνιον ἰντυγχάνοντα τοῖς ἱπτοῖς. Narrat et alia quædam de illo, ab Herodoteis diversa. VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ζάλμοξιν τοῦτον γινίσθαι Πυθαγόρει] Eadem Helanici apud Suid. et Etymolog. doctrina, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive dæmone seu homine, admonitio veterum religioni et philosophiæ debetur, in primis præcipienti, nihil εἰς θεοὺς καὶ λόγους καὶ ἔργα ἱεραρχάμεναι θέοι τε δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώπους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc ejusdem Philosophi, τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μετέθευ καὶ χειρίτω, καὶ ἔσθαι θεοὶ φίλον λογίσθαι ταύτην, in X. de Legib. p. 886. D. similesque dictionum formulæ, a doctissimo Berglero non ne-

glectæ. Mox ὑπὸ Περσίων (lin. 6.) justum est; accessio uberior ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης δ' Ἐρξάνδρου] Recte, nec discrepat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallæ, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶης Ὀριξάνδρου, et brevi post Κῶης δ' Ὀριξάνδρου aptato imprudenter nomini hominis articulo. 'Ρίξανδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ἐρξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicæ regionis ἀρηρομίνον esse, οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀροτῆρας et γιωργοὺς, descriptos c. 17. et 18. Mox σὺ νυν, (ubi vulgo σὸ νυν lin. 10.) ex Abreschii conjectura, verius. WESS.

10. ἀρηρομίνον] Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, æque ac Ἀραιρημίονος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omisam voluit, quam legerat in Iliad σ', 548. Hinc Hesychio Ἀρηρομίνον, redditum ἡροστρωμίνον: quod et alibi posuit, Ἀνθρωστον explicans μὴ ἡροστρωμίνον. VALCK.— Ἀρηρόμιονος antepenacutæ scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu-ne, nescio, an auctoris consilio. S.

31. ἴσται ἅποδες ἡμῖν] Non refert multum, hoc retineas, an ἴσται ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodotæ abundantiae præfert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca (l. 17.) φάινει τις ἂν με ἰωῦτοῦ ἱστικν, cujus præsidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἰαντοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Ajac. v. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἂν με ἰμιοῦτοῦ, more Ionum. (At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III.

52, 15.) Quod quidem saepiuscule pronomen vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobæum Serm. I. p. 20. Statim (lin. 18.) *ὡς παραμίνω (καταμίνω)* scribere puto, voluerat, quod commode præfert Arch.) non prorsus damnable. Wzss.

19. *ἰς μίσην φῆμα*] Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. *ἰς μίσην φῆμα*: hoc tamen, vix a librariis expectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius *φῆμας*, nemo jure repudiaret: *ἰγὼ γνώμη* — *ἰς μίσην φῆμας*, *αὐτὸς μίντω ἴφομαι τοι*, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. *ἰς μίσην* hic esset in concilio regio: *ἰς Ἀργίους μίσην* et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. *ἵπτι ἰς πάντας τάδι*, sic sæpe loquuntur Tragici. VALCK.

CAP. XCVIII. 2. *τοὺς Ἰώνων τυράννους*] Ostentant membranæ, quod placere poterit. (*Ἰωνας τυράννους*.) Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Æolide et Ionia. quos omnes rex si compellavit, Ionum præcipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patrii moris tenax Ionum titulo Græcos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditionis Persicæ illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, ad diernum et temporis notitiam barbarorum Novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor Originum Leg. Artium et Scientiarum Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. Wzss.

CAP. XCIX. 1. *Τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς*, etc.] Cum Auctor hæc commentaretur, pictam Scythiæ et Thraciæ ob oculos tabulam habuit, cujus e mediterraneo tractu lapsum Istri atque ostia spectavit. *Θάλασσα* Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc *πόλπου*

ἀγαμίτου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctius, *πόλπου ἀγαμίτου τῆς θαλάσσης ταύτης*, superato maris hujus sinu, nimium abijt a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. (Nec tamen satis adparet quid sit quod *πόλπου ἀγαμίτου* dicat. Larcher vertit: "à l'endroit où finit le Golfe de Thrace.") Mare ipsum, quatenus Scythiæ et Tauricæ oras adapergit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quæ vero adnectit, *τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἐρχομαι σημανίω*, *τὸ πρὸς θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἰς μίσην*. *Ἀπὸ Ἰστρου αὐτῆς ἦδη*, etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, *τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου ἐρχ. σημανίω* *εἰ πρὸς θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἰς μίσην* *ἀπὸ Ἰστρου αὐτῆς ἦδη*, etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe *πρὸς μισαμβρίην* *καὶ νότον*, si spectatorem regionis ex Scythiæ mediterranæ finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti objacet, non auster. Wzss.—Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua post *ἰς μίσην* interpungitur: atque etiam, deleta post *σημανίω* commate, cum Schæfero post *τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημανίω* ad *τὸ πρὸς θάλα.* referri, istud autem *τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστρου* per se stare, valereque Inde ab Istro; sicut c. 100, 1. *τὸ δ' ἀπὸ τῆς ταυρικῆς*, Inde a Taurica. Istum *καὶ* articulum jam sæpius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad I. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin *κατὰ* præpositionis, quemadmodum cap. 100, 6. *καὶ κατόπις* valet *κατὰ τὰ κατόπις*. S.

[6. *αὐτῆς ἦδη ἐρχαίη Σκυθικῆς*] Hæc est

vetus Scythia; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἤδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc jam incipit*. Sic ἤδη habes c. 100, l. et 5. III. 5, 9. et sæpius alibi. S.]

11. *μίχρη Χερσονήσου τῆς Τρηχίνης*] Stephanano Byz. Chersonesus *πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex Herodoteis; perperam, iudice Holstenio. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quæ inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricæ partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus *ἐς τῶν Ταυρικῶν οὐρίαν* ad Mæotin duxerunt c. 3. Scythæque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten Sinum, ubi Isthmi Tauricæ Chersonesi exordium, semet exigentes ex iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quæ ob situs aspreta *τρηχίν*, terminabantur. Hæc Noster, nec diversa Scylax et Arrianus in Periplus. Straboni pars Chersonesi majoris *ἄκρα μεγάλη, ἢ τῇδε γινώσκουσιν, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερρόνησος*. Addit Strabo, peninsulæ quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonesum, ubi *οἱ Ταῦραι, Σουθικὸν ἴθως*, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. (p. 308. ed. Cas.) Non repeto, Stephani iudicium et Herodotea hinc stabiliri. Wzss. — At recte Holstenius observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulam hic *Χερρόνησος τὴν Τρηχίνην καλεσμένην* dici; quam alii, quo ab aliis peninsulis distinguntur, Tauricam aut Scythicam Chersonesum adpellant. Hanc igitur ad mare, quod est Orientem versus, perti-

nere ait; *αὐτὴ ἰς Θάλα. τὴν πρὸς ἀπηλιώτην ἄνιμος κατέκειτο*. Nec enim de urbe, sed de regione, *κατέκειτο* dici consentaneum est: et Chersonesus urbs, non in orientali, sed in occidentali peninsulæ parte sita erat. Nam, quod Larcherus ait, esse Chersonesum urbem in occidentali quidam parte peninsulæ, sed ab oriente Scythiæ, id rem non conficit: etenim, quod mare hic *τὴν πρὸς ἀπηλιώτην Θάλασσαν* vocat, idem mare mox *τὴν πρὸς τὴν ἡῶ* dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente Chersonesi peninsulæ est, intelligitur; nempe Mæotis palus, quam haud multo minorem ipso Ponto Euxino esse, (c. 86 extr.) Scriptor noster existimaverat. S.

[15. *παρὰ πλῆθια* idem valet ac *παρὰ πλεονεία*, sicut *ἐμὴν* persæpe idem atque *ἐμοίως*. S.]

17. *γουνὸν*] Perrarum in promontorio, *Γουνὸς Ἀθηναίων*, quorum ager minime uber, in oraculo apud Criticos ad Euripid. Medeam v. 679. Est, cui *ἰς τὸν πόντον* de Ægæo displicet mari, *ἰς νότον*, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. *ἀπὸ τῆς προέχουσας ἰς τὸν πόντον*, in Mare Ægæum. *ἰς τῇ Αἰγυίῃ πόντον*, lib. II. 97. Inprobant præterea *τὸν ἀπὸ Θορικοῦ*, maluntque aut *τὸ* aut *τῶν*. Valla verterat, quod a tribu Thorica, videlicet jugum: substitutum in postrema editione, (Gronoviana,) quod magis in pontum, qui a Thorico; me etiam atque etiam mirante. Namque *τὸν ἀπὸ Θορικοῦ* manifesto ad *γουνὸν* pertinet *Σουθικὸν*, quod *jugum* inter Atticæ pagos Thoricum et Anaphlystum nonnihil artatum longe in Ægæum Mare prominet, prorsus ut Taurica in Pontum Euxinum, et Iapygia in primis, anguste inter Sinum Brundisium et Tarentum constricta. Quod (lin. 20.) reposui *συμβαλίσιν* ratum Auctor habet lib. II. 10. Wzss.

17. *τὸν γουνὸν τὸν Σουθικὸν*] Edoceri

cuperem, cur hoc Attices in altum excurrentis promontorium, γουνῶν, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit Attica, sterilis in universum et λιπώγους, nihilque, quod quidem ego noverim, de Sunio dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ πᾶσιμον commendandum. Angulus non γωνία tantum, sed et γῶνις dici potuit: Hesych. γῶνις, γωνία, Ἀκκωνίς; et fortasse Γωνίς eidem non γουνιαῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, locus angularis. Sæpe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηῶν. Herodotea sic primum reddit Valla, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὶν τὸν Σουνιακόν, τὸν ἀπὸ Θερικῆς μέχρι Ἀναφλύστου ἄκρου, μᾶλλον ἢ τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνίσχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his Herodotus pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad Sinum Saronicum latere demus erat Anaphlystus, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus Thoricus. Quidquid ab Anaphlysto ad usque Thoricum terrarum magis in altum prominebat γουνὶν vocat Σουνιακόν, μᾶλλον ἢ τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνίσχοντα. VALCK.

[Apud Homerum notum est γουνὶν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ πᾶσιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc Nostri loco esse adparet. Angulum hic significari, ex Hesychii, γῶνις, γωνίος. probabile videri poterat: qua notione vocab. istud, cum Valckenario, Schneiderus in Lex. crit. accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem Vir doctissimus pro eodem adstruendo

vocabuli usu etiam oraculum illud ad vocaverit, quod ab Euripidis vetere Interprete ad Med. 679. refertur, ubi est πρὶς γουνὶν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, causam equidem video nullam. Habet Homerus γουνὶν Ἀθηναίων ἱεράων, Odys. λ'. 322. et Pindarus σὺν γουνίῳ Ἀθανῶν, Isthm. IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud Poëtam γουνίος ἄλωψ nominatur, fecundum solum γουνὶν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mireris, quid sit quod Attica, cujus utique parum fertile solum fuisse constat, quamque περαιὰς alioqui Ἀθῆνας nominare Pindarus solet, (Olymp. VII. 51. XIII. 52. Nem. VIII. 19.) ab eodem Pindaro aliisque fecunditatis nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνίος interpretatio nonnisi ex etymologica conjectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subjecerint. Scilicet, sicut περαιὰ regio dicitur, quæ edita est, montana, multas eminentias habens: similiter fortasse etiam γουνίος eminentiam, locum editum, veterum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim Pergerus, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud Hesychium vulgo post vocem Γουνιώθαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminens. Quæ quidem notio, sicut et huic Herodoti loco, et illis poëtarum locis apte convenit, ubi γουνίος Ἀθηῶν nominatur; sic nec male congruet istis Homeri locis, ubi γουνίος ἄλωψ dicitur, nempe eminentia, altitudo; quandoquidem areas, in quibus frumentum triturbant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleæ a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse Herodotus videtur; quæ ne ab Etymologo quidem neglecta est, apud quem p. 293, 5. hæc ipsa verba leguntur. Αἰγίσται δὲ γουνίος, ὁ ὑψηλός

τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ σώματι γυνάτων, ἢ ἐξίχμ. S.]

[22. ἰγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω] Intellige τοῦτον ἰγὼ, etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[24. πολλὰ λίγω παρέμοια, τοῖσι ἄλλοις ἴσους ἢ Ταυρικῇ.] Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λίγω παρέμοια, ὡς ἴσους ἢ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8. ὅδ' ἢ ἡμερησίῃ ἀνὰ διημέρσια στάδια] In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad Strabon. I. p. 61. (ad p. 35. ed. Cas.) adnotata. Mox (lin. 9., πρὸς Codd. et sententiæ jussu exterminavi: quæ enim pro voce asserenda vir Clar., non urgent. Wess.

CAP. CIII. 2. Θύουσι μὲν τῇ Παρθίνῳ] Mutato leviter articulo fingeat præstantissimus A. Kluitius, Θύουσι μὲν δὲ παρθίνῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. Wess. in Addendis.—At nec δὲ particulæ hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθίνῳ, nempe immolant ei numini, quam τὴν Παρθίνην adpellant. Similiter Strabo, lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ᾗ τὸ τῆς Παρθένου ἱερόν. Cæterum, Tauros istos reliquias fuisse Cimmericorum a Scythiis olim finibus suis pulsorum, probabile fecit Gatterer Comment. Societ. Reg. Goetting. Vol. XI. p. 140. probante Heeren in Ideen, etc. T. I. p. 888. S.

3. καταρξάμενοι] Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat Euripidis Iphigenia in Taur. v. 38. Θύω γὰρ, ὅπως τοῦ νόμου καὶ περὶ πόλεω, Ὅς ἂν κατίληθ' ἐνδεὶ γῆν Ἑλλὰν ἀνθε, κατέρχομαι μὲν, etc. Quod sufficit. Wess.

Ibid. κατὰ β' εὐξάμενοι] In Editis an- Vol. III.

tiquis scriptum καταρξάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, (vide Var. Lect. ed. S.) tmesin hic sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud Herodotum, voculam etiam β' non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταρξάμενοι et κατερχάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis eo imposuisse suspicor ας, et utrumque recepit, ut solebant isti sæpenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythiis Tauris, pro victimis advenas cædere solitis, ut ait Mela, scripserat procul dubio Herod. τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων — καταρξάμενοι ῥοπαλῇ παύουσι τὴν κίφαλῃν: auspicati velut vectimam, clava caput percutiunt; non ut Græci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandæ lectioni sufficet vel unicus locus Eurip. Iphig. in Taur. v. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniæ sacerdotis, utrum illa jam τῶν ξίων κατήξατο, hospites sit auspicata. In Græcorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente Nicol. ponit Damasc. Stobæi, p. 105. Sed, secundum Herodoti Tauros, non Scythicæ fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa Dea, cui Græcos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ Θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ ταῦροι Ἰφίγηνειαν τὴν Ἀγαμέμνονος ἴναι. Hesiodus in Heroinarum catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, Diana volente, Ἐκάτην ἴναι: hoc tradens Pausan. in Atticis, c. 43. τοῦτοι, ait, Ἡρόδοτος ἐμολογούνα ἔγραψι, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc præsertim nomine Scythæ fuerint a Græcis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quæ prorsus abhorrent ab humanissima Græcorum mansuetudine, τὸ ξεινοθυτεῖν, τὸ ἀνδρικοφάγειν,

καὶ τὰς τοῖς κρυφαῖς ἐκπύμασι χρῆσθαι. vid. Strabo VII. p. 458 A. et 460. B. (p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.) et Jacob. Elaner. Observ. in Ep. ad Coloss. III, 11. VALCK.

15. ζῶσι δὲ ἀπὸ λήθης τι καὶ πολέμου] Tales Chaldaeorum, οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι — εἰδόμενοι ἀπὸ πολέμου βιωτούντων apud Xenophontem K. Παιδ. III. p. 74. E. — Conf. Nostrum IV. 22, 6. S.

CAP. CIV. 1. ἀβρότατοι ἀνδρῶν] Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrasis dixerat, credo, ἀβρότατοι ἄνδρες εἶναι, sicut in suis legere Codd. L. Valla, et Jo. Stobæus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν ἀβροτάτους Eustathius in Dionys. v. 310. De Agathyrasis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Ia. Vossius. VALCK.—Præstat ἀβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρηϊξί προσηχωρήκασι] Geminum lib. I. c. 172. προσηχωρήκασι δὲ γλῶσσας μὲν πρὸς τὸ Καρινὸν ἴδιαι. WESS.

CAP. CV. 2. κατὰ λαβὴν ἐκλατύνειν] Male in Vallæ Latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerat errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS.—De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S.

[5. εἰς δὲ πειζόμενοι ἀνησαν μετὰ Βουδίνων] Hæc Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio, p. 893. sic vertenda contendit, quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem εἰς δὲ nunquam quamdiu, sed constanter donec (hac notione, donec tandem, usque dum) significat; adeoque commode denique, postremo, reddi potest; qua cum notione frequenter conjuncta illa est, quam ob rem, quam ob causam. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, ad extremum, malis pressi, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere doctis, quos

nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

6. κινδυνύουσιν — γόντες εἶναι] H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνύουσιν εἶναι notat esse videntur, sive sunt; et δεινούσιν εἶναι sæpius adhibetur pro εἶναι. Frequentavit illud inprimis Plato. Xenophon. Ἀπομ. v. IV. p. 465, 10. ἀδυνάτοι ἀναμφιλογώτατοι ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et v. 35. φροντίζω μὴ πρᾶττον ἢ μοι σιγαῖν κινδυνύω γὰρ ἀπλῶς εὐδὴν εἶναι. (IV. 2, 34 et 39.) Sic ille sæpius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. xxi. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπαυστόν τι κινδυνύει πρᾶγμα εἶναι πονηρία. Platonis etiam imitatores Sophistæ hunc flosculum scriptis sæpe suis interserunt: vide Clariss. Ruhenken. in Tim. Lex. p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quædam dedit Clar. Wetsten. in S. Lucæ Act. Ap. XIX, 27. Neurorum præstigias hinc attingit Eustath. in Dionys. v. 310. Mela II. 2. fine: Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur. Anilem fabulam tangit Salmas. in Solin. p. 187. VALCK.

10. αὐτοῖς ἐπείω εἰς τὸ αὐτὸ κατίσταται] Demuto nihil; nam λυθίς Arch. ex αὐτοῖς progenitum librarii negligentia. De Neuris, Mela, Solinus atque alii, consimilia. Durant, ut solent quæ cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellæ. Memini, rusticos et pastores primo ætatis flore videre, quibus hæc metamorphosis insulæ inputabatur. Confer Keisleri Antiq. Septemtrional. p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσας δὲ ἴδιαι] Non pendunt ex præcedenti φερύουσι, sed alio, quod in Scriptoris mente hærebatur. Simi-

les ex Sophocle atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures Thucydid. I. 17.; Virgilius Æneid. X. 26. ubi Servius; Columella de Re Rust. lib. VI. 32. et Græv. ad Florum III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφάγους δὲ μῦθον τοῦτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. Androphagi sive Anthropophagi ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti Melanchlæni ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Conjecturæ doctorum hominum, ὅμοιοι τοῦτων, aut μῦθοι λυκοφάγους sive αἰλουροφάγους, æstus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit Ampl. Nic. Witzén, in Belgica horum versione, librariorum peccatum, et detersit tacens, Tartaria Description. T. I. p. 199. edit. primæ. Strabo Scytharum nonnullos adeo fuisse immanes, ὅσοι καὶ ἀνθρωποφάγοι, lib. VII. p. 463. (p. 302. c. ed. Cas.) ex Ephoro scripsit. Wess.—Vide quæ ad h. l. in Var. Lect. (ed. S.) disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adinet, ex conjectura a nobis adjectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendunt, si quidem (docente H. Stephano Thes. T. IV. p. 89 seq.) verbi φορεῖν tam late pateat usus, ut interdum idem atque ἔχειν valeat. Verum tamen, γλῶσσαν φορεῖν pro γλῶσσαν ἔχειν aut γλῶσση χρησθαι dicturum fuisse Herodotum, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

4. ἀνθρωποφάγοι δὲ μῦθον τοῦτων] "Enoi τοῦτων venerat in mentem Jo. le Febvre: sed quæ hac legit in sede Eustathius (vide in Dionys. v. 399.) in suam restituet, de Anthropophagis olim script clariss. Wesseling. Vide Diss. Herod. p. 72. Recte Codices MSS. vocant Ἀνθρωποφάγους, (nempe verbo utuntur ἀνθρωποφάγους) et Plinio dicuntur An-

thropophagi Scythæ, humanis corporibus vescentes, Hist. Nat. VI. c. 17. similiter Melæ II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφάγῳ tribuit Ephorus Strabonis VII. p. 463. B. VALCK.—Proprium hujus populi nomen, ut et Melanchlænarum, Bastarnas fuisse, probatum ivit Gatterer l. c. p. 148. consentiente Heerenio p. 893. Vere quidem a Græciis Androphagos et Anthropophagos fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor Commentationis supra laudatæ, F. W. Beer, in Additament. ad Hist. Univ. ex Anglico sermone in Germ. translata, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnis vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et æquitatis plenum responsum, Scythis auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Cæterum de his finitimisque populis consulendus Bayerus in Actis Acad. Petropol. supra laudatus Wesselingio ad cap. 18, 9. S.

CAP. CVIII. 2. γλαυκόν τι — καὶ πυρρόν] "Ad oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule-rim, glauco vel cæruleo pictum et "rufo: unde Picti Geloni Virgilio "Georg. II. 115." belle Salmas. in Solin. p. 133. Πόλις πικρόλισται recur-ret lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. Wess.—Cum Salmas. et Wess. facit Larcher. Est etiam apud Claudian. in Ruf. l. 314. Heynio ad Virgil. l. c. laudatum, Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus. Ad oculorum tamen et naturalem vel comæ vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut Heeren l. c. p. 895. et Mannert. T. III. p. 7 seq. S.

Ibid. πόλις — ξυλίη] Quæ sequuntur de urbe lignea Gelono in Budi-

nia, quam Persæ narrantur incendisse c. 123., hinc tangunt Steph. Byz. in Γιλωνί, Mela I. c. 19, 140. et Eustathius. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρίωνται καὶ Γιλωνί] Herodotea si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γιλωνί. Equidem ob Arch. dissensum ambigo: præferunt certe ex eo excerpta, quæ Herodotum non dedecent, et conmoda congruæque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. Wess.—Pro καὶ Γιλωνί scribi poterit Γιλωνίς, aut, quod malim, vocola τῇ interjecta: Βουδίνου δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσση χρίωνται, τῇ καὶ Γιλωνί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοισι δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρίωνται, τοῖσι καὶ οἱ ὄντι Κερήνης. Qui prætulerit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. (II. 20. et IV. 112.) VALCK.—Scilicet II. 20, 10. et IV. 112, 6. constructio cum dat, obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repræsentavimus, quæ sane nihil differt ab ea quam cod. Arch. mox offerebat, δίκαια ἢ αὐτῇ ἔστι Γιλωνίσι καὶ Βουδίνουσι, ubi, ex doctorum duumvirorum præcepto, ἢ καὶ Βουδίνουσι oportuerat. Similiter V. 65, 13 seqq. ἰόντες καὶ εὐται — ἐκ τῶν αὐτίων γίγοντες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἔξ αὐτῶν καὶ τῶν καὶ οἱ, etc. S.

3. φθιροστεργίουσι] Dederat, opinor, φθιροστεργίουσι; et φθιροστεργίοντας Arrianus in Periplo Ponti Euxini, p. 18. ubi vulgatur: 'Ἡρόδοτος λίγυι τοὺς τοὺς φθιροστεργίοντας: in πτ facile ηγ transierint. φθιροφάγους vulgo dixere: vid. Strabo XI. p. 754. (p. 492. v.) et ibi Casaub. VALCK.—Phthirophagi occurrunt plures, etiam in Libya, cap. 168. hujus libri. Præclare, ut puto, de similibus, φθιροφάγοι εἰσιν, ἀπὸ τοῦ φύτου καὶ τοῦ πίτου λαβόντες ὄνομα, Strabo lib. XI. p. 763. (p. 499, ed. Cas.) Wess.

— Notum quidem quod de Sinensium mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud Nostrum nec apud Arrianum, necesse erat sollicitare. Quod autem Portus hunc Nostrum locum sub verbo φθιροφάγους retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud Herodotum reperitur. S.

10. ἰνδρῖς] Porti conjecturam, a Genevensi editore perperam pictam, Pass. codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τὰς εἰσύρας (lin. 11.) jure Cl. Gronov. vindicavit, cui calculum Valckenarius noster ad Ammon. p. 205. adposuit. Σίσυρα, αἷγυι στίγαστρον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. εἰσύρα ἐξ ἱρίου, ἰς τὰ μάλιστα ἰνδιλῆς, etiam Apsyrto Hippia-tricor. lib. I. 38. p. 135. Sed hoc Ruhnkensius ad Timæum, p. 165. (p. 231. seq. ed. sec.) Ὀρχίς laudabunt, qui sermonis Ionici genium Hippocratemque et Aretæum amant. Wess.—Licet differentiam quamdam inter εἰσύραν et εἰσύρας statuerint Grammatici nonnulli; parum tamen, verum si quæris, ac nihil fortasse, interesse videtur. Cur εἰσύρας nos prætulerimus, in Var. Lect. (ed. S.) declaratum est. Ἐνδρῖς, quæ lutræ sunt, miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a Mannerto, III. 7. Cur vero totam ῖνσον illam, ἢ τὴν παύτη — ὑπεριζών ἄκισιν, l. 10—18. cum Heerenio, p. 919 seq. pro emblemate habeamus, ab aliena manu adsuto, caussam equidem nullam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occasione talia referre. Quænam quidem alia animalia dicat quadrato vultu, definire non ausim. Præter castorem et lutram tria alia quadrupedum genera Aristoteles Hist. Anim. VIII. 6. nominat, quæ ex lacubus et fluviis victum quærunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰζεπασα] Hocine, an Αἰζεπασα, Scythicum Amazonum sit nomen, non decerno. Si Αἰε Scythias

Armenisque vir sit, quæ Wachteri in Præfat. Glossar. Sect. XII. professio, pristinum ex Aldo et Valla potius erit. Sed in talibus anceps hæsitatio. Male Herodoti fidem Franc. Foris Otrokoeki Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggillat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur vocabulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Turcarum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissimum. Wess.

12. οἱ δὲ Κρημενοί, ἰσὶ τῆς γῆς τῶν Σκυθίων, etc.] Damnantur duæ voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; suntque ad rem non necessariae. (Uni Ask. desunt illæ: comode alii γῆς τῆς.) Cremni, liberorum erant Scytharum, ad Mæotin, c. 20. Cultum habent decus ista, (lin. 14.) ἰντυχῶσαι — ἰπποφορβίῃ — καὶ ἐπὶ τούτων, etc. Scribentis in animo erant, ἰντυχῶσαι — ἴπποις, quibus ἐπὶ τούτων aptissime adherent. Talia medicinam respuunt. Wess.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐκράτησαν] Docent sequentia, Amazonum aliquas fuisse prælio peremptas: illa quoque, καὶ οὕτω ἴγνωσαν ἰούσας, etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

[9. ἐκράσαντας] Sic edd. omnes, nec aliud e MSS. enotatum. Videbatur autem mihi ἐκράσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturæ compendio picta est, quo terminationem τς indicare scriba adsuevit. S.]

13. βούλομαι — καὶ δας ἰγγίνεσθαι] Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἰγγίνεσθαι, sicuti c. 155. ἰγγίνεσθαι οἱ παῖς. Schedæ, in quibus ἰγγίνεσθαι et ἰγγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc Thomæ Mag. decreto in Βούλομαι, sæpius fallenti. Wess. — Contendit scil. Magister ille,

verbum βούλομαι nonnisi cum præsentī tempore aut præterito construi, numquam cum futuro: cui præcepto parere Herodotus recusat. S.

CAP. CXIII. 3. ἰς εὐμαρίην] Ex αι et ι Iones ejecere nonnunquam τὸ ἰῶτα, Θηλίην scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat Eustath. in Hom. Iliad ζ'. p. 970, 13. (p. 980. ed. Rom.) Ἴωνες, inquit, τὸ περὶ τινὰ τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἰκρίσιν ἀσχολεῖσθαι, οἷον οὐρῆσαι, φαῖναι, ἢ ἀποσταῆσαι, εὐχίρειαν ἰκάλουσι: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάριαν ἰκάλουσι, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. Suidas: Εὐμαρίη, ἀπίστατος, παρὰ Ἡρόδοτον. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρίη χρίνται ἐν τοῖσι δικοῖσι: quod tanquam diversum a Græcorum usu de Ægyptiis dictum nemo mirabitur, qui Casaubonum legerit ad Theophr. Char. c. xiv. p. 115. Hebræum morem loquendi, præter Casaubonum, Gatakerus explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solita sibi verecundia Persicum morem Xenophon expresserat Κυρ. Παιδ. p. 5, 4. (I. 2, 16.) αἰσχρὸν ἔστι (Πέρσαις) καὶ τὸ ἰόντα του φαίρεδν γινίσθαι: ubi, qui pueris lectam Cyropædiam suis sæpe contaminarunt adsumentis literatores, adjecisse suspicarer ista, ἢ τοῦ οὐρῆσαι ἵστα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιοῦτου: nisi Zonaras eadem in suo Codice legisse videretur Annal. III. p. 110. n. Scriptus Codex in loco huic Herodoti simillimo præbuit Κυρ. Παιδ. I. p. 21, 9. (I. 6, 36.) ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα — ἵσθαι. Per euphemismum Thucyd. dixit πάντα ποιεῖν διὰ στενοχωρίας ἐν τῇ αὐτῇ, p. 504, 3. (VII. 87.) Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

5. αὐτίκῃ ἐπὶ ἐνχερίμπτῳ] Vallæ non intellecta nativa se simplicitate præter-

cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat, p. 509. ἤδη προσέειπεν, ἵστω τις ἄλλος, πᾶλλωτα καὶ ποιητικώτατα μιμῖνται. Theocritum non dedecere ista: καὶ τις μουσικῶν αὐτῶν τινὶ ἰσχυρίσεται, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπαθείσεται, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι. Justo diutius Amazo viduata Scytham juvenem οὐκ ἀπαθείσεται, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠνείκετο, sed παρῆχε βουλομένη, καὶ ὧν οἷον μετιδίδου: quæ singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνιχυρίσεται, hic idem ac συγχρωτίζεται, atque Aristophaneum ἤρῃδι, de equo diceretur eximie ad equam admissio: apud Ælian: de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἰχυρίσασθαι legitur. Darii Cebares matrem dicitur Herodoto ἰχυρίσων τῇ θηλίῃ, III. c. 85. — (Opportune Tittmannus ad Zonaræ Lexicon. p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαύσαι, quæ apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἰχυρίσθαι adjicitur: Ἐχυρίσθαι ἱμπτῶν, παραπολαύσαι, παρ' Ἡροδότου.) — Est et illud pervenustum: (lin. 12.) οἱ λοιποὶ νηπιῖται — καὶ αὐτοὶ ἐπιλάσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐπιλάσαντων, χειρὸς αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τιδασὸν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. f. De uxore juvencula, Xenophontis Ischomachus in Econ. p. 487, 32. ἵπαι ἤδη μοι χειρὸς ἦν καὶ ἐπιλάσαντο ὥστε διαλέγεσθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

7. τῇ δὲ χειρὶ ἱφραξέ] Idem ac ἰδῖναι apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνει: sed prorsus Germanum Æschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζει παρβάνη χειρὶ. Talia

Latinorum, Crudelem infesta sæpe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

10. τῇ δὲ ὑπερείῃ] Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi διυτίρη ἡμίρη, IX. 32. et 83. Optime Gronov. διυτίρη αὐτὴν (lin. 12.) restituit et explanavit. (ipsam cum socia) In Diodoro T. II. p. 577. ἄλῳν ἑσὺν τύχοι διύτιρες καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad ejus lib. XIX. 17. et Wetstenium in Epist. II. S. Petri, c. 2, 5. Wess. — Conf. Hoogveen ad Viger. III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vett. ὑβρι διυτίρη, αὐτὸν ὑπομείνουσαι, legit; sed plura e Thucyd. exempla adfert, ubi διύτιρες αὐτοῖς junguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοῖς subintelligi h. l. poterat, nec ut adjiceretur erat necesse. S.

13. καὶ αὐτοὶ ἐπιλάσαντο] Ornat hoc et adauget jucundissimæ narrationis lepores. Pindarus Cinyram, Veneris corculum et suavius, ἱεῖα πύλον Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ ἰδῖσθαι τῇ χειρὶ, descripsit Pyth. Od. II. 30. Addunt ἐπιλάσανθαι et ἐπιλάσασθαι non aliud videri ac τιδασύναι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Junge Schol. ad Nicandri Ther. v. 452. Wess. — Conf. paullo ante a Valck. notata. S.

CAP. CXIV. 15. μένουσαι ἐν τῇσι ἁμάξῃσι] Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Græcarum morem in Scythiam transtulit; nam Græcæ mulieris prima virtus habebatur τὸ ἱδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. Phintis Philosophia apud Stobæum, p. 444, 3. uxoris ἱδονα judicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἱδον μένειν: cur Wolfius in Mul. Græc. Fragm. p. 196. ad ἱδον adscriberet οἶκος causæ nihil habebat. ἱδον μένειν præter ceteros huic sexui sæpenumero commendavit Euripides; Philo Jud. p. 803. c. et Plutarch. II.

p. 142. c. qui in Quest. Rom. p. 271. n. suorum tangit popularium in Bæotia consuetudinem; qui, nova nupta in ædes introducta, καίονσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες διὲν τὴν νύμφην ἐμβαίνειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμβαίνειν: menda quoque liberari Hyperidis fragmentum in Stobæi Γαμικοῖς, p. 441, 14. Διὶ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολαμβάνοντας (corrigere, sodes, ἀπαντῶντας) συνάνασθαι μὴ, τίνος ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνος μήτηρ. VALCK.

CAP. CXV. 4. φίβος τε καὶ δῖος] His usus Ammonius differre docet Δῖος; et Φίβον: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem Ammon. in voc. 'Ιερῖον, velut Herodotea, κατάπικε ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρηστήρια δύνωσι ἐν τῷ ἱερῷ, quæ, ne quis frustra quarat, apud Herod. non invenientur. Præter Æschylum neminem etiam novi qui dixerit χρηστήρια δύνει, qui χαριστήρια δύνει, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 7. ἐπ' ἴσταν ἐκφωτῶσαι] Nihil de vulgato demutassem, nisi Codices injecissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauromatarum ad paludem Mæotin uxoribus, τούτων αἱ γυναῖκες ἐκφωτῶνται τε καὶ τοξίζουσι καὶ ἀποκτίζουσιν ἀπὸ τῶν ἴσταν καὶ μάχονται τοῖς πολέμοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ — νομίζουσι explicatum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολιμίων ἄνδρα] Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρθίον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολέμοιοι ἄνδρα κτίσῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρθιούνται δι' ὅτι πρὶν ἂν τῶν πολιμίων πρῶς ἀποκτίνοσι. Profecto

dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 8. ἐκ τοῦ μίσου κατημῖνοι] Adi sis ad lib. III. 83. (ibique notata,) et VIII. 22. τῷτ' ἐκ νήσαντες (lin. 9.) obtrudunt membranæ, videturque ad rem obportunum: frequentius τῷτ' ἐκ φρονήσαντες, I. 59. aut κατὰ τῷτ' ἐκ, lib. V. 2. Aldi ἐκτιάζωμι (ibid.) perperam neglectum fuit. WESS.

8. ἐκ τοῦ μίσου κατημῖνοι] Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox (lin. 10.) littera producta scribi malim: ἀλλὰ τῷτ' ἐκ νομίζοντες ἀντιάζωμι τὸν ἰπῖοντα. In nonnullis, ubi lingue Latinæ ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Græci; (poëtæ præsertim:) verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subunctivo, sæpius a librariis oblitterato. VALCK.

[10. οὐκ ἂν ποιήσῃτε ταῦτα, ἡμῖς μὲν, etc.] Pro εἰ ἂν οὐ ποιήσῃτε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ῥῆσις illa efferatur, οὐκ — ταῦτα; quod in talibus enunciationibus præstare censuit Schæfer ad Bosii Ellips. Græc. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adjici Herodoteum. S.]

[15. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμῖας] Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Dial. Att. §. 44. ibique Schæf. p. 102. Cf. infra, V. 94, 12. VII. 16, 28. S.]

22. διέβη τήνδε τὴν ἡπειρον] Consideravit Laurentius, quasi διέβη ἐς τήνδε, quod supra (lin. 5.) depositum, fortasse injuria: Thraciæ vicinæque regionis transitum Scythæ designant. (Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη ἐς τήνδε. conf. Var. Lect. (ed. S.) VII. 20, 12 seq.) Rectius ἡμερεύεται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἴδιον — ἡμερεύει βασιλεῖ, lib. V. 2. Alia in re eleganter σιθαστεύον ἀξέμερῶν ἐπράυνον, Philo Jud. Vit. Mos. lib. I. p. 606. n. et Æschyl.

Eumen. v. 14. *χθονά ἀνήμερον τιθέντις ἡμερωμένῃν*. Wess.

CAP. CXIX. 16. *ἄρξῃ τι ἀδικίων*] Verissime ex Med. vir Celeb.; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. Ælianus Hist. Animal. V. 34. *ἀδικίων μὲν οὐκ ἄρχου*; et XVII. 24. *οὐ μὲν ὅστις ἄρχουν ἀδικίων, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν ἀρξάντα*. Auction eadem ap. Demosth. ex vetere lege *ἄν τις τῷ τῇ τινα ἄρχων χυρῶν ἀδικίων* contr. Aristocrat. p. 410. et sæpiusculè. Wess.—'Αδικίων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, *ἀδικίων* puto dicturus erat, aut *ἀδικίων*, aut *ἀδικίης* ut I. 130, 13. VI. 119, 5. S.

17. *καὶ ἡμῖς οὐ πεισόμεθα*] Conjectori favet benignum Wesselingi præjudicium in Diss. Herod. p. 126. cui non mirarer si quis alius objecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem *πίσσομαι* et *πίσσομαι* in istum pæne sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud Valla; frequenter occurrit, *δυνά πείσομαι*, vel *ἀνύσσεια*, *τί πείσομαι*; et similia: *οὐδὲν πείσεται ἄχαρι*, et *ἄχαρι οὐδὲν παθόντις*, sunt Herodotea II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut *οὐ πεισόμεθα* significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsitan Cod. Laurentius invenit, quod præbet Arch. *οὐκ οἰσόμεθα*. Si Græcum esset *πεισόμεθα*, sicuti *πειρῶδιον* Herodoteum est, ingeniosa videretur Reiskii conjectura: meæ me nondum poenitet, qua corripbam *ἡμῖς σφὶ τισόμεθα*. Vos primi Persas injuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit injuria, et nos de illo sumemus vindictam, injuriam illatam propulsando, *καὶ ἡμῖς σφὶ τισόμεθα*: exemplorum in *τίσασθαι* conguessit affatim Portus.

Crediderunt itaque barbari, contra Scythas justum movisse bellum Darium: a quibus dissentiens Plato in Gorgia, pag. 483. D. *σοίφ*, inquit, *δικαίφ χρόμινος* Πίρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἰσχυράτιον, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; VALCK.—Istud *οὐ πεισόμεθα* molestum est. Valck., haudquaquam tolerabimus, congruit Arch. *οὐκ οἰσόμεθα*, adensionem eblauditurum, ubi verbo similis notio constiterit. Laudavi (in Dissert. Herod.) Valckenarii hariolationem, (ad Euripid. Phœn. pag. 533. prolatam,) doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. Wess.—Et ego vulgatum prælaturus eram Valckenarii hariolationi. Cæterum vide Var. Lect. (ed. S.) Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram facturus. Etenim blandiri quidem *πεισόμεθα* utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi sedebimus, quieti manebimus. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quæ in Var. Lect. (ed. S.) provocavi, perinde atque alibi, *παύσθαι* non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quæ notio parum opportuna fuerit huic loco. S.

CAP. CXX. 13. *ἰδάνθουρες* optime MSS., uti c. 76. Mox (lin. 15.) *πρωγινόμενῃν μοίρην* Arch. (pro *πρωγινόμενῃν*, *ἡμῖς*) speciem ostentat, præterea nihil. Diurni enim itineris mentio exulare non potest ob c. 122. Wess.

22. *ἦν δὲ βουλευμένοις δοκίμῃ*] Spectarunt librarii (qui *βουλευμένοις* dederunt) *ἂν ὁμῖν βουλευμένοις* ἢ apud Demosth. Orat. Prolog. p. 760., similesque Thucydidis lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex Sallustii Jugurth. cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. Wess.—*Βουλευμένοις* inde ab

H. Stephani edit. 1. receptum ex MSS. et sic Medic. Ask. Pass. F. et tres Pat. S.

CAP. CXXI. 5. *ταῦτα ὑπολιπόμηναι*] Erunt quibus *ὑπολιπόμηναι* ardebunt. At Noster lib. VI. 7. *τὰ δὲ πρυτανεὶα σκληρὸν, ὑπολιπομένους μανθάνει τῶν γῶν.* Cl. Reiskius distinguit, *τρυανεὶα* (*ὑπολιπομένοι τὰ ἄλλα*) *ἀμα*, etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permissos, quas adtendenti nasci vix potest. Wess.

CAP. CXXII. 3. *τούτους ὑφόντες, ἡμέρηι ἰδὼν προίχοντες*] Rectissime sic Pass. (et F. puto et alij.) Scythæ sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persæ prægredi oportebat: *ἡμέρηι καὶ τούτους ἰδὼν προίχοντας τῶν Περσῶν*, c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. Wess.

4. *τὰ—φύματα λαιόντες*] *Ἐκτρέβοντες*, explicante Hesychio. Ipsi Scythæ decreverant *τὴν αἰών ἐν τῇ γῇ ἐκτρέβειν*, c. 120. Amplius autem *λαιόντες*, quam *κόπτοντες*. Philo Jud. lib. I. Alleg. p. 58. d. *τοῖς ἀλλοδαῖς οἱ ἀλαῖνται πρὸς γύλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σκληρὴν λαινοῖν*, sed cibum per otium masticare et minutum commolere. *τὰ φύματα* ergo *λαινοῖν* deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud Colu-mellam. Gravius Menander Excerpt. Legat. p. 102. *καὶ τούτῃ λαινοῖναι καὶ ἐκτρέβειν τὴν ἀργυροκόπον τὴν δύναμιν*, h. e. friare et obterere prorsus. Wess.—Apud Philonem vero l. c. haud dubie *κόπτειν*, non *κόπτειν*, fuerit legendum. S.

8. *πρὸς ἣν τε καὶ τὸν Ταμίδης*] Notabilis structura: Potuisset *πρὸς ἥρας αὐτῆς τε καὶ τοῦ Ταμ.* ut Cl. Pauw. Verum *πρὸς ἣν* in Mysis sexcenties. Variavit, ut in verbis et præpositionibus solent, casus. (Qua de variatione ad I. 202, 14. dictum. conf. II. 121, 5. IV. 17, 10. et 12. VII. 176, 13.) Vide

Æschyl. vii. contr. Theb. 930. Rappellum ad Lucæ Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abreschium in Æschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem hic Persarum trans Tanain tractus, tam brevi temporis spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro ad Mæotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.: quanto longius difficiliusque exercitui immenso, totque impedimentis præpedito? Confer Exercit. ad Græcor. Auctor. pag. 21. Wess.—Perspecte PALMERIUS l. c. “Ut Alexander Bessum persequens, postquam eum in potestate habuit, Iaxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse vel credidit, vel credere se simulavit, ut suæ gloriæ audaci mendacio velificaretur.” Consuluisse neminem perhibet, quæ ad hoc cap. cxxi-cxxiv. spectantia disputavit auctor Commentationis jam sæpius nobis laudatæ, in Additamentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9. seq. cum quo conf. Danville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 9. *ἰούσα πλῆθος ἰατῶν ἡμερῶν ἰδὼν*] Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in Valle Latinis octo dierum. *Πλῆθος* locorum amplitudini quadrare, testatur lib. I. 203. Wess.—Conf. Adn. ad I. 203. 5. Similiter *χωρὸς πολλὸς*, amplius, vastus locus, IV. 39, 7. *τὴν πλείστην*, vastissima sylva, IV. 109, 8. Verborum structura h. l. talis intelligenda, *ἰούσα ἰδὼν ἰατῶν ἡμερῶν* (*κατὰ*) *πλῆθος*. S.

14. *Σύρις*] Idem “Τεγυς cap. 57. Ita Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris, et conplura hoc de genere. Nunc Tanain minorem vocari et Seviarsky, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero Bayerum T. J. Comm. Petropol. pag. 414. Wess.—Alium esse

Syrigin fluvium, alium Hyrgin, contendit Larcher in Indice Geogr. voc. Hyrgis; item Beer in Addit. ad Hist. Univ. T. III. ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 1. *πανσήμενος*] Perperam *πανσήμενος τοῦ δέριμου* ex Medic. Vetat sermonis habitus, quo *ὄντω πανσήμενος τοῦ δέριμου*, c. 126. et II. 159., neque oblitus est Cl. D'Orvillius ad Chariton. lib. I. 7. p. 91. Wess.

5. *πρὸς ταῦτα ἰσχυρίσθαι*] Tentatur *ἰσχυρίσθαι* ex Hesychii *Στρυβνίσθαι, διατρίβειν*. Addi Nicandri Alexiph. v. 290. potuerat, tum *σπράττειν* et *σπράγγειν* manifesto confundi in Alexandr. versione Judic. XIX, 8. Quid porro? Incrustandum-ne propterea, quod toties totiesque in usu versatur? Wess.

CAP. CXXV. 3. *ὑπερφύοντας*] Valiam non arbitror *ὑπερφύοντας* invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas *ὑπερφύοντας*, cui in formæ, virtutis, aliarumque rerum præstantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. *ὑπερφύοντας*, semet ex conspectu auferentes, illustrat Eustath. in Homer. p. 1478, 7. (Odys. p. 142, 11. ed. Bas.) Jam, quod (lin. 4.) in membranarum *ἀνίσυ*, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. Wess.—Sed et percommodum et vere Ionicum est id quod plures membr. cum edd. præferunt *ἀνίσυ*, ex quo contractum *ἀνίσυ*. Et hoc ipsum *ἀνίσυ* nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie præsentis est temporis, ex *ἀνίσυ* per synopen factum, de qua in Var. Lect. (ed. S.) ad I. 180. 5. monuimus. S.

19. *ὅστις πρὸς ἑλλὴν ἰσχυρίσθη*] Latina laxius. *Τρίσσεσθαι πρὸς ἑλλὴν*, ad vim propulsandum se convertere lib. III. 78. (et sæpius alias, tum) Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328. Simili in re sæpiuscule Procopius *ἡν*,

βλίστων, ὅστις εἰς ἑλλὴν, quibus non utor. Examinandum est, *ὅστις ἀπώπαιστος*, (lin. 22.) quod Laurentio disjunctim *ὅτι ἵτι*, adprobante Palmerio. Malo Stephani vestigia legere, vertentis, At Scythæ, non jam ad Agathyrsos, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex Neuride regione in suam Persis præibant. Nusquam Scriptor dixit, Agathyrsos damnasæ, quod ante ingressi erant, consilium. Scythæ præterea non ex Agathyrсорum finibus, sed ex Neuride, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem Persis præiverunt. Necti debent *Ἀγαθ. ἀπώπαιστος*. Consimili usu *ἀπώπαιστος* lib. III. 153. Wess.—Locum hunc, ab H. Stephano recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans Valla sic converterat: Scythæ partim ad Agathyrsos, jam non recusantes societatem, se conferebant, partim e Neuride regione in suam Persis præibant. De disjunctim scribendo *ὅτι ἵτι*, pro *ὅστις*, nec Valla cogitavit, nec Palmerius: nec ista disjunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. Valle versionem neutiquam probans Palmerius: "Credo, ait, *εἰ ὅστις* motum "esse loco, et sic legendum puto, *ἵτι μὲν* " *τοὺς Ἀγαθύρσους ἀπώπαιστος ὅστις* " *ἀπώπαιστος*: id est, versus Agathyrsos "recusantes non amplius iter fecerunt." Atque hoc ipsum haud dubie Herodotus voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem *ὅστις* loco movere: amare novimus Nostrum trajectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum Reiz. et Schæf. factum. *ἀπώπαιστος* idem vale ac paullo superius *ἀπαγορεύειν*. S.

CAP. CXXVI. 5. *εὐ δὲ σπᾶς τι καὶ πανσήμενος πλάτης μάχισθαι*] Verisimili e Gronovius ad Arrian. *Ἀναβ.* lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos MSS. hoc velle

et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. Vid. (Var. Lect. ed. S.) Omnia præclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: *Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα συγκατατίθεσθαι* lib. III. 134. Atoma ad Darium. *Σὺ δὲ μὴ βοηθῆαι* Græci ad Gelonem lib. VII. 159. Multa ibidem vir Celeb. enacervavit, quæ Herodoti amatorem fugere non possunt. Wess.

CAP. CXXVII. 1. *Ἰδάνθυρος ἱλιγε τὰδε* Oύτω τὸ ἰμὸν, etc.] Quæ dicentem acit Idanthysum, illa Scythæ Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt Herodotæ plena, qua semper *ταῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοῖς περιεσπαστοῖς ἰφαρμύνει λόγους*. Hanc historici hujus virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate Lysias et Demosthenes. Hic locum quoque Theonis invenit observatum Progymn. p. 114., *βαρβαρικῶς εἰπεῖν πολλάκις τὸν Ἡρόδοτον, καί τις Ἑλλητιστὶ γράφοντα, οὗτοι τοὺς ἱαίρων λόγους μιμνήσκται*. Quoniam hæc etiam insignita sunt *τῷ ἀφελίῳ αὐτοφυνί*, in exemplum *εἰς Σκυθικῆς ἀπλότητος* designat Strabo VII. p. 461. c. (p. 301. ed. Cas.) *ἡ λίγυ Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ἢ ὅτι ἱστορατοσίδιμοι Δαριῶς καὶ τὰ ἱστοταλμῖνα παρ' αὐτοῦ*. VALCK.

2. *ὦ Πέρσαι*] Male *Πέρσαι* Med. et sequaces. *Ὁ Λυδὸς, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδῖνος*, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit Cl. D' Orvillius ad Chariton. VII. 4. pag. 610. Elegantem autem hujus epistolæ sive Scythicæ orationis simplicitatem commendat Strabo lib. VII. p. 461., ubi Casaubonus. (ad p. 301. suæ edit.) Wess.

6. *ἡμῶν οὕτω ἄσσια, οὕτω γῆ*] Hoc nihil audientem Darium jam ante frater monuerat Artabanus, *καταλίγων τῶν Σκυθῶν τὴν ἀπορίην*, IV. 83. Permanserant

idcirco semper invicti, *οὕτως ἱχοντες ὅτι οὐ δουλεύουσιν*, secundum Ephorum apud Strabon. VII. p. 464. A. (pag. 303. ed. Cas.) et Ægyptii Regis legatis dixisse perhibentur Justino II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolide adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., Atheas Philippi legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. Dromichætes apud Strabon. pag. 463. A. *ἐκίλει τοῖς ταύτοις μὴ πολέμειν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι*. VALCK.

10. *φίρει*] Blanditur Arch. *φίρει*, quod lib. I. 205., alibi *φίρει νυν δέ*. At vide cap. 115. Valerius Max. hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt Scythæ: se nec urbes ullas, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmodum Scythæ præliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. Wess.

19. *Τούτῳ ἔστι ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις*] Nobilis parcemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto (in Notis ad Parcmiographos, pag. 280.) præbita asseverandi ansa est, in Melpomene de eo dicto aliter. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem *περὶ Ἑρμην*. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. Wess.—Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per *τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν*, quod e Parcmiographis liquet, intellexerunt illud Idanthysi Herodotei sæpius adhibitum *κλεινὸν λίγυ*, vel *ἀγορίῳ*. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur *χαίρειν λίγυ*, vel *κλεινόν*. Bias Diogenis Laërt. I. 83. *ἰγὼ δὲ, φησὶ, Ἀλκιμένη κλεινὸν κρόμμυα ἰσθίον*, id est *κλεινόν*.

notat ibi Menagius. Valck.—Locus ex libello πρὸς Ἐγεμνίδας a Wesselingto citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quæ ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἡ λίσυμιν ἀπὸ Σουλῶν πρὸς Ἰερνν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formata utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores nō, quos Dionysius Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Græcos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus verò nunc aſt, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis recta et sine ambagibus (ἀνεστῆμις, ut est apud Suidam, quasi dicas præcise, et abrupte) p̄ronare aliquem jubet, sicut Idamithyrus fecit in mandato ad Dariūm dato. Quem ipsam Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quæ in Ἡ ἀπὸ Σουλῶν πρὸς Ἰερνν scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. añm. 7. ubi minus recte ἀνίστας legitur pro eo quod ἀνεστῆμις apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli πρὸς Ἐγεμν. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quæ apud Athenæum lib. XII. p. 524. z. leguntur. Quo minus causæ esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrium cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6. Ποῶς κλαυθὸν μὴ μὲν ἵλεως, etc.] Valla male, errare Persas: male, comestitu ereptis; et distributis illis, qui coplis frumenta auferrent. Correxerat Stephan., quem sequor. Σὶν αἰετῶν et ἀναιετῶν, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, P. Leopardus Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰετῶν eo in negotio teritur præcipue, maluit δὲ αἰετῶν, et ite-

runt, Abreschius. Platonium ex Cratylō p. 411. n. τὸ γὰρ ἀμῆν καὶ τὸ ἐμῆν αὐτὸ τανού, Stephani et Porti opinitum (ἀμῆνις observantes intelligentium) adfirmat, nec minus Dacchyl ceteris Thresias, auribus et mente observans, ἢ ἀπὸ τῶν καὶ φερῶν, in vii. contr. Theb. v. 25., tum Agathem. v. 791. ὡς δὲ τὸ τῆμα νῆμα. Valla.—Valla Latina, paucis mutatis, tenens Gronovius locum istum sic converterat: At ipsorum illis, qui relinquiebantur, visum fuit non amplius errare Persas, sed assidue comestitu erepto insati tendere. Distributis igitur illis, qui coplis Darii frumenta auferrent, quæ decreta erant exquebantur. Equidem, Wesselingii interpretationem sequutus, tamen in dictionis istius significatu, ὡς ἀναιετῶν, haserem antiquitatisper. Nuper mihi Vir celeberr. Joh. Hærr. Vos, is cui Homerum Germania debet Germanico ore carmina canentem, per literas significavit, tractari a se in Notis ad Homericum hymnum in Cererem hunc Herodoti locum; in eoque quoniam σὶν ἀναιετῶν (fere ut Valla et Gronov.) cibaria auferentes, et νῆμα (cum eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, ἀμῆνις.—τοῦ Δαρίου, nempe in hunc modum refingenda, τῶν αἰετῶν δὲ σὶν ἀναιετῶν τῶν Δαρίου, hac sententia: quum Darius distribueret (passim dimitteret) homines, qui cibaria auferrent. Jamque ego, perpensis denique Scriptoris nostri verbis, qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summam, quæ illis continetur, a doctissimo Virō perceptam esse expositamque. Nempe, non cibum capientes Persas, sed frumentantes, cibaria avehentes, asportantes, de improviso adgredi Scythas stituerant. Quæ interpretatio, ut aliqui multis continuo-dior probabiliorque debuit videri, sic

verbis, quæ hic legantur, unice consuetudinea est: Nam cibum sumere, cibum capere, Græce dicitur *εἶναι αἰεῖσθαι*, non *ἀναεῖσθαι*: compositum hoc verbum ista notione ignorat Græci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulæ *δὲ*, si diviso verbo cum Abreschio *δὲ αἰεῖσθαι* legere velles, ea voculæ *δὲ* notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 11. locum habere vidimus; quæ ipsa notio h. l. voce *ἐκαστον* disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen *αἰεῖσθαι εἶναι* Græce non minus incongrue dictum foret, quam si Latine *cibaria* (aut frumentum) capere, pro *cibum* capere diceres: sunt enim *εἶναι*, frumentum, et *cibaria* quilibet, annona, commeatus, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrum V. 34, 4. 65, 3. Sed, quod ad verbum *καρπιδέων* spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec distribuendi notio eidem tribui debet. Perapsum huic loco significatus est observandi, et abunde firmatus citatis a Wesselingio testimoniis; quibus, si opus esset, adjici poterat illud Euripidis, quod Schneiderus in Lexico crit. adposuit ex Phœniss. v. 1262. ed. Barn. (1271. ed. Pors.) ubi *ινώμων* veteres Grammatici *καρπιδέων* et *ινώμων* interpretantur.

CAP. CXXIX. 6. *εσκαπάσαι εὐρεῖν*] Clemens Alex. Protrept. pag. 25. Scythiis victimas asinorum sollemnēs ex Callimacho et Apollodoro dedit, derivatas Iulientis Hyperboreorum e fontibus, quod Pindarus docebit. Tu supra cap. 28. vise. *Ἵβρίζονται*, Glossator *σκιερόντας*, et cum eo Suidas et Corinthus, (Gregor. Dial. Ion. §. 149. ubi vide Koen.) non explodente (immo comprobante) in Thes. suo Stephano. Verius Valla. (rudentes interpretatus.) Quæ deinceps et c. 135., ea anice animalis ruditioni sibi requirunt. Potest

alioqui asellus *Ἵβρίζειν* lascivire variis modis. Signate Xenophon Κορ. Ἀταβ. lib. V. (c. 8, 8.) pag. 493. Ed. Huteh. *εἰ ἐν ταύτῃ τῇ καίρῳ ὕβριον, ἐμολογῶ καὶ τῶν θῶος Ἵβριτότεροις εἶναι: οἷς φασὶν ὑπὸ τῆς ὕβριος νέπειν ἐκπύγνισθαι*. In Pindari Pyth. Od. X. 55. Apollo, dum Hyperborei asininis victimis operantur, *γελῇ 3' ἔρῃ ὕβριν ἐρῆαν κινδάλων*: ad quæ Critici, *ἐν ἀναίρεσιν φησι, διὰ τὰ σαρκήματα, δὲ ἐν τῇ σφαγῇ ποιεῖνται οἱ θῶοι*: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. Wess.— Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptôr: nec vero idcirco *Ἵβρίζοντες* in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. S.

10. *ἐρῶ ἐν ἰσότητι τὰ δῖτα*] Sumisit forsân a Sophocle, cujus ista nobilis est imago Elec. v. 25. *Ἦσσι γὰρ ἴσους ἐγγίης, καὶ ἡ γένηται*, 'En τοῖσι δῖτοις Σουμὸν οὐκ ἀπώλειται, 'Αλλ' ἐρῶν οὗ ἐσσηται: sed potius *aures* arripit: integrum locum eleganter expressit H. Stephan. App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in Observ. in Æschylum p. 390., hæc in libro Leidensi manu sua Jos. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arripiebant. Philostr. p. 687, 2. *ἐγὼ τοῦ ἀπολὼν τὰ δῖτα ἴσῃμι*: et pag. 750, 2., *δῖτα* habet *ισότητά* *πρὸς τοὺς λόγους*. Horat. II. Od. 11., aures capripedium Satyrorum acutas: ut Latium acuo, sic Græcùm *ἀνοῦ* peperit vetus *Ἄνω*. VALCK.

12. *ταῦτα μὲν τοι ἰσὶ σμικρὸν τι ἰσχύοντο τοῦ πολέμου*] Haud absone Laurentius: (Atque hoc quidem præludum quiddam momenti ad bellum afferebat.) Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque impressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si ver-

ba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν ὡς ἰφίερτον τῆς στρατιῆς τῆς Μυδικῆς: eritque adeo ἰωὶ σμικρὸν τὸ non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἰωὶ σμικρὸν φράσαι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. Wess. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 5. vir doctissimus advocavit: quæ, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 8. ἰσ' ἀμφοτέρω δι' τοὺς φέρει ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἰφίερτον hoc loco, non ἰφίερτον, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἰαυδαίης ἰόντις] Non sperno ἰαυδαίης, gemmularum instar ex Homericis βίνες ἰαυδαίης ἦσαν. Rhianus in Stob. Serm. III. pag. 54. βόττοι μιν ἔσ' ἰαυδαίης στραφῶται. Scytharum valde miror institutum. Persas conneatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quæ tique consilio non respondent. Exspectasses ἴσως — μὴ καταλάβουσιν, μετὰ τῶν νοτίων αὐτοὶ ἐστίν, etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum, etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἰσ' φρεβῶν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἰαφίερτον ἀν' τῇ περσικῇ, gestientes pecudum abactores et præda lætos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἰαυδαίης, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcumque satisfacit. Wess. — Immo vero optime habet verbum ἰαφίερτον. Scilicet (quod perspecte etiam Larcherus monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta præda

identidem, unde exercitum aleret, faciendæ, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisao, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 3. ἰερὸν εἰ καὶ μὴ, etc.] Hæc non satis accurate Athen. excerpit VIII. p. 334. A. Δαρεῖος Σπόλαι ἰατερχαίον αὐτῶν τῇ χάριτι ἱερήσας, αἱ φασιν Ἑρμῶτος, ἔργον καὶ ἱστορίαν, καὶ βέλτερον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν ἴον τῶν διδασκόντων, tum (lin. 9.) τὸ ἰάβη τὰ δῶρα λίγων: id est, τὴν διανοηθῆναι, aut πρὸς τὴν ἀφορμῆν, sive εἰν ποτὶ γνώμην χράσασθαι ἱερωσιν. Verbum Noster in talibus adhibet ἰάβη, Homerum sequitur. Euripid. Hippol. v. 865., "ἰδὼ, εἰ λίξαι δίλτος πρὸς μου Σίβη; Herodotus II. 13. et V. 80. συνίπαι, τὸ ἰάβη λίγων τὸ χρεωνέσθαι. VI. 37. εἰ Σίβη τὸ ἱσος ἴπαι; ut in Homil. Clement. XIV. 9., εἰ Σίβη τοῦτο ἴπαι; Magis usitata sunt εἰ τοῦτο βούλονται; et βούλονται λίγων, vel ἴπαι. Etiam apud Herod. δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἱσος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λίγων, ut mirer cur adjectum sit apud Eusebium pag. 13, 23. Semel apud Thucyd. pro βούλονται ἴπαι reperitur φρονεῖν, pag. 367, 5. In Lysiacis ἴπαι pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — Lysiae locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturæ sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βέλτερον] Eustathio inter τὸ γλυκὺς ἴσως Ἑρμῶτος est βέλτερον ad Iliad. p. 468, 31. (p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad Odys. p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.) Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In raris nomine Græcos mire, florente lingua, variasse, docet Cl. Al-

berti Peric. Critic. cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex Pherecyde Syrio, seu Lero potius, adnumerat Clemens Alex. Strom. lib. V. p. 671. Wess.

CAP. CXXXII. 2. ἐπαύριος τῆδε] Parum sibi constans vir Cl. hic vellem Herodoto Mediceam restituisset lectionem, ἐπαύριον τῆδε, quam et Valla reperit et forte plures dabunt Codices: Δαρείου μὲν γὰρ ἡ γνώμη ἦν, — ἐπαύριον τῆδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua non τὸ ἡντὸς respicitur, sed τὸ σημαίνοντες, refertur ἐπαύριον ad ἔγνω Δαρείος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 71. VALCK. — ἐπαύριον dubio vacat. Wess. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

4. ἔρως δὲ μάλιστα ἰουσι ἵππῳ] Quid hoc ad rem? In Clemente Orthopagas coⁿjectat avicula aërem indicari, τὸν αἶρα ἀπὸ τοῦ ἔρως, quod in eo valetur. Darii explicationi Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦ εἰς ἵππους, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut potentiam suam, tradunt. Argute. Wess. — Poterit librorum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut cogitemus, in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

6. εὐνοστήναι δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρίων] Bene schedæ veteres. Viri docti aut εἰσοστήναι, aut οὐ εὐνοστήναι corrigentes, fruuntur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deflecto. Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim Gobryæ, donorum Scythicarum et ænigmatis explanatori, Xiphodæ ap. Clementem declaratio. Wess. — Adjicit idem Wess. notulam hujusmodi: "Mox τῶν ἀνδρ. τ. ἱππ. τῶν τὸν — Arch. et Vind. voluisse videntur, quomodo lib. III. 153." — In Var. Lect. (ed. S.) ad h. l. notaverat, duo verba ἰνδὲ et τῶν non legi in Arch. et

Vind. Nunc puto monitum voluit Lectorem, satis commodam fore horum codicum scripturam, si una solummodo vox ἰνδὲ abesset. S.

9. "Ἦν μὴ ἔρως γινόμενοι] Huc translulit ætatis suæ Græcis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phœa. v. 1222., "Ἦν μὴ γι φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθήρα, nempe λικτίον σοι, vel λίξις. Prostant ibi (in Valckenarii Notis) similia quædam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Quadrigas si nunc inscendas Jovis. Atque hinc fugias, ita vix poteris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξι] Sic pingunt omnes, etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch. ad Æschyl. Animadv. lib. I. 4. διῆξι ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius; estque, uti ejus simplex, in Euripidis et Sophoclis sæpiusculè fabulis. Adcommodatissimum Polyæni lib. VII. cap. 10, 1. locum corrupisse Maasvicum adscripsit Berglerus. Melius ibi Casaubonus. Wess.

Ibid. λαγὼς — διῆξι] Hinc recte Casaubon. διῆξι Polyæno restituit VII. 10, 1. Δαρείος παρεγένετο Σκιδίας· λαγὼς διῆξι παρὰ τὴν Σποδικὴν φάλαγγα· pro διήλαξι: nam sua Polyænum ex Herod. summissæ sequentia demonstrant: attigit hæc D'Orvill. in Charit. pag. 257. Ionico more scripserat Herod. διήϊξι. Atticis veteribus αἰσιν semper scribitur ut dissyllabum, ἔπειν, et ἔξει, ἥξι: in his sæpe fuit erratum. VALCK.

16. οὐχ ἰσίδῳ] Res levis, in Codicum discordia non prætereunda: sive ἰσίδῳ, seu ἰσίδῳ amplexere, eadem sententia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τοὺς δὲ — ἀγωνιζομένους οὐχ ἰσίδῳ θούσα δίλυσαι, lib. VIII. 11. In talibus judicio et gustui, ut sic dicam, locus est. Wess.

CAP. CXXXV. 4. αὐτοῦ ταύτῃ ἐν τῷ στρατοῦδῳ] Herodoteum est αὐτοῦ ταύ-

ση, et idoneis exemplis adfirmatum Gronovio et Abresch. Dil. Thuc. p. 403. Ab aliis scriberetur *αἰετῶ* in τῇ στρατιᾷ. αὐτοῦ in τῇ ἰσθμῷ, est Thucyd. III. 81. in τῇ Τυγίᾳ αὐτοῦ, Xenoph. 'Ελλ. VII. pag. 374, 23. αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, Theopompi Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ in τῇ συμπασίᾳ, Luciani Prom. §. 8. Ut indidem Thebis, indidem Megaris, indidem ex Aventino, sic in τῷ Ἀργεῖ αὐτοῦ, exstat ap. Thucyd. V. 83. Quis legitur in Schol. Ἀντόδῳ in τῷ Ἀργεῖ: Dukero hæc ex interpretamento videbantur adjecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic αὐτοῦ in similibus ponit Thucyd. cuius etiam Scholiastes p. 402., ad Ἀντόδῳ: in τῇ Σικελίᾳ adscriptis; quantumvis Ἀργεῖς ἐξ ἰσθμῶ Ἀντόδῳ legatur in Theocriteorum Camp. XXV. 170. VALCK.

7. *προφάσις* δὲ τῆς διδραχμῆς, αὐτὸς μὲν — *ισοφάσις* μάλισι] Adstruitur a doctis *ὡς* in αὐτὸς μὲν, vel ἴσα αὐτὸς, aut ἡ αὐτὸς μὲν, etc. quibus scripti auxilium libri negant. Wess.—Ad *προφάσις* e superioribus repetenda vox ἴσκα, ut *προφάσις* ἴσκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν, VII. 230, 2. hanc, quæ prætendebatur, ob causam. Tum ad αὐτὸς μὲν μάλισι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι particula. Denique videndum, ne paullo commodius sic distincta foret oratio: *προφάσις* μὲν τῆς διδραχμῆς αὐτὸς μὲν, etc. Post διδραχμῆς quidem interpungunt nostræ membr. F. cum edd. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

8. *ὅτι καὶ καθ' αὐτὸν τοῦ στρατοῦ*] De flore exercitus, *Valla*; de integris et expeditis, *Portius*. In Thucydide lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅτι ἐστράτευτο, τὸ καθ' αὐτὸν ἐξῆλθε: explicant Scholiastæ, *οὐχ* συγκαλύπτου, ἀλλ' ἐκκαίνου, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολυτῶν. Hoc si hic valeat, Persæ præter ceteros erunt. Atque hæc commentanti offerunt se ista Plutarchi in Nicia pag. 535. c. οὐδὲ φιλακὴν ἐποιήσαντο

κατὰ, quæ manifeste præva in ἐπαινοῖς τοῦ ἔχουσι consurgit Mores Solanus: præfatum sequebatur, quod sæpe priores sedem nullo jure occupavit. Huc trahitur Appiani Punic. p. 37. (cap. 44. nostræ ed.) καὶ γινώσκουσιν αὐτὸς μάχης καθ' αὐτὸν τῶν θαλάσσης, quoniam in Mithridet. p. 361. (c. 65.) καὶ αὐτὸς ἀμφὶ τῇ περὶ τῆς μάχης γίνεσθαι κατὰ: et Libanic. p. 457. (cap. 31.) μάχης γίνεσθαι κατὰ. At hæc bene quidem, nec præva priores, in quibus κατὰ: si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχης καθ' αὐτὸν θαλάσσης, a qua elephantis absunt; ut sane convulnarati et perterrefacti abierant; unde continuo apud Appian. ὁ ἐργὸν γίνεσθαι μένει ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non immoror. Wess.—Apud Nostrium I. 211, 3. ὁ καθ' αὐτὸς στρατός proponitur τῇ ἐχρήσθαι, inutili copiarum partem, quæ ibid. cap. 207, 31. τῆς στρατῶς τὸ φλαυρότατον. Est igitur, vj oppositionis, ὁ καθ' αὐτὸς στρατός, melior saniorque pars exercitus. S.

13. *ὅτι μὲν δὲ μάλισι πολλὰ ἴσκα τῆς φωνῆς*] Capitur voculæ μὲν usu scriptor, neque adeo inferendæ. In Aldo ἴσκα, quomodo II. 3., etsi, quod (ibi, in Adnot. ad I. 2, 10.) adscriptum, contra sermonis indolem. Ibidem φωνῆς ἴσκα, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse causam vigens dialectus præbuit. Wess. — τὴν φωνῆς malebat Reiskius. Quod si vero quarto casu uti voluisset Scriptor, non τὴν φωνῆς, puto, sed nude φωνῆς absque articulo erat dicturus. Nunc adjectus articulus significare videtur, a voce μάλισι pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ἴσκα istam ac si dixisset μάλισι ἴσκα (φωνῆς) τῆς (εισεργίης) φωνῆς, multo maiorem et frequentiore, quam pro solito, rudium ediderunt. S.

14. *ἀκούσαντες δὲ αὐτὸς Σπ. τῶν ἰσθμῶν*] Addit ad ista Polysenus lib. VII. c. 10, A. καὶ τὰς πρὸς ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς

ἔστι παρ' αὐτοῦ τοὺς Πέρσας. Darius enim secundum illum, ὅπως λάβω τοὺς Σαΐδας, εἰ σερασίωδον ὡς ἔχιν ἢ κατὰ χάρην μίνιν. Fortasse legit in proximis Herodoti: (lin. 14.) πάγχυ κατὰ χάρην ἁλίζον τοὺς Πέρσας μίνιν vel μῆνιν, ubi vulgatur ἵππιν. Ἐῖται quidem et Μίνιν permutantur in nonnullis loquendi formis: sed suo loco manere Herodoti σοδο dicebatur κατὰ χάρην μίνιν, non item α. χ. ἵππιν. Aristoph. Eq. v. 1851., οὐχὶ κατὰ χάρην μινίς; Thucyd. IV. 75. οὐ μινὴν κατὰ χάρην τὰ πρᾶγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii 'Εν πῶσῃ, et ad Arist. Plut. v. 367. Herod. IV. c. 201. μίνιν τὸ ἔργον κατὰ χάρην. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χάρην ἵππιν dixit, id ipsum verbo παρ' αὐτοῦ Polyamus expressit. Nec vero μίνιν huic loco opportunum foret; ne μῆνιν quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμνημένος in perfecto preterito dixisset. Atqui κατὰ χάρην ἵππιν idem valet ac κατὰ χάρην μεμνημένος. S.

CAP. CXXXVI. 5. καὶ ἡ μῆν, Σαυρομάτας καὶ Βουδ., etc.] Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μῆν Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis junctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μῆν τῶν μαρίων — πρὸς ἡγεμῶν Σαυρομάτας. Appertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μῆν μείρη, ἡ ταχθῆσα πρῶτις, etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὲ μετὰ Σαυροματίων μείρη ταχθῆσαν — πρῶτοις. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μῆν μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάτας τι καὶ Βουδ., leniore CL. de Fauw medicina? Non displicet. Wess. — Post Σαυρομάτας quam promus fuerit librariorum lapsus, et praetermittentium, in oculos incurrit. S.

S. εὐ τοσσημένιος τὴν ὁδὸν] Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia

habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum vocolam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς ἐσθίας ἔτιμε. Qua quidem in viarum munitione τίμινος et ἀνατίμινος ap. Philon. Jud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. β. πολυεχιδῆς ἀνατίμινος ὁδοὺς, λωφῆρους ἀπάσας; et Creat. Princip. pag. 723. β. ἐν ἀποδίῃς ἀπλαντοῦς καὶ λωφῆρους ὁδοὺς ἀνατεμῆν, etc. Wess.

CAP. CXXXVII. 4. 'Ιστιαίου δὲ τοῦ Μιλησίου] Histiaeus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis pomnas daturus: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus jam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatus Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica hujus nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλοι οὐδὲνα οὐδαμῶν] Notabilis structura ἁλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδὲν οὐδαμῶν: verum, tanquam praeparasset, οὔτε αὐτὸν αἰὲν τι ἵστα, instruxit orationem. Cujusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. Wess.

CAP. CXXXVIII. 6. Στράτης] Ita lib. VIII. 182. ἐπιβούλιον θάνατον Στράτης ἐν Χίου τοράνῃ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Διάκως — παῖς μὲν ἦν Σουλῆτος τοῦ Διάκωτος. Rec-

te ergo scriptæ schedæ. Φωκαιοὺς conjectura L. Holstenius ad Stephani Φώκαια extuderat. Wess.

7. Αἰανίδης] Sæpius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάνης: hoc nisi Codices adfirmant, forsân illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quæ summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 325. Paulo post (lin. 8.) articulum malim interjectum: τοῦ δὲ γνῶμη ἢ προκυμένη. Wess.

CAP. CXXXIX. 11. χρηστῶς ἰδοῦναι] Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Æschyli v. 497. δυστίμαρτον ἰς τίχην ἔδωσα Σητεῦς, viam monstravi: et consimiliter Agam. v. 184. τὸν φρενὶν βροτῶς ἔδωσαντα. Sed vide lib. VI. 73. Wess.

CAP. CXL. 9. ταύτη διεξόντις] Passionei διεξιόντις plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολίμους dabit lib. VIII. 68. 2. (et VII. 236, 17.) habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerptens. Mox (lin. 12.) τὸν πρότερον ἰωῦτῶν γινεμ. στίβον belle Arch. et Suidas. Viderat Pavii et Reiskii opinatio. Wess. — In ἀντιπολίμων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολίμων præferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπολίμους habent MSS. Arch. et Vind. Facileque equidem Schneidero adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. S.

13. Οἷα δὲ νεκτός, etc.] Nihil verius limpidiusque. (istamque scripturam, ni fallor, Parisienses nonnulli MSS. cum Arch. præferunt.) Justum quoque ἀπίνατε, (lin. 15.) ex formula linguæ sæpe spreta a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. (conf. Adn. ad I. 2, 10.) Abydenus in Præp. Evang. Eusebii lib. X. 12. ἀπίνατο γὰρ δὲ πηλοῦ κατὰ πλιν τοὺς ταρεῖς, a quo Vigeri

manus abstinere debuerat. Neque caussa æderat (pro λειυμένης εἵς γιφύρης lin. 14.) λειυμένη τῇ γιφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. Æschyl. Suppl. v. 70. ἐν δυσμάταρος κένου συχῶν. Sophocles Philoct. 325. ἴδω συχῶν κακῶν ἀνδρῶν. Monuit Abreschius. Wess. — Idem grammaticum præceptum adstruxit Brunck ad Sophocl. Philoct. 320. et ad Orest. Euripidis v. 1291. Videtur tamen hujusmodi enallage poetis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem hic intelligam ἐντυχόντες τῇ πόρῃ, ut λειυμένης εἵς γιφύρης sint genitivi absoluti: ad trajectum pervenerunt, ponte jam rescisso. S.

13. Οἱ δὲ, νεκτός τι ἐπικ.] Cum præcedentibus ista non satis apte coherant: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἰωῦτῶν γινεμὸν στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν καὶ οὕτω μόνως ἔδραν τὸν πόντον. Hæc sequuntur accommoda, οἷα δὲ νεκτός τι ἐπικύμντοι, καὶ λειυμένης εἵς γιφύρης. Ex Arch. ἴσαδε enotatum Galeo; alterum usus est Herodotei: vide ad II. 28. VALCK.

CAP. CCLI. 5. τῇ πρώτῃ κελύσματι] Κελύσματι Pass. non insuetum. Redibit ex Pass. et Ask. lib. VII. 16. In Dionis Cassii libro L. pag. 51. κ. πολλὰ παρακελύσματα et πολλὰ κελύσματα. Christianis scriptoribus celeuma frequentari Rosweidus docet ad Paullini Nolani Carm. XVII. 109. p. 94. et Munker. ad Hygini Fab. XIV. fin. Wess.

CAP. CXLII. 3. ὡς ἰόντας ἰωνας ἱλιυδίρους] Vehementer aversor ἀνελισδίρους Arch. et Vind.; Scythæ de Ioniabus, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. Liberos, habent censentiam καίοντες: τι καὶ ἀναδρόντας: mancipia vero, φιλοδίσκοντα καὶ ἄδροντα. Hæc, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam

disputationem recusant. Gethina Germana de iisdem Callicratidæ opinio, quærenti ἰσῶται ἄνδρες οἱ Ἴωνες, regerentis ἰλιούθρου μὲν παλαι, δοῦλοι δὲ ἀγαθοί, in Plutarchi Lacon. Apophthegm. p. 222.

D. WESS.

3. ὡς ἰόντας Ἴωνας ἰλιούθρους, etc.] Codicis lectionem ἀνιλιούθρους, inventam quoque Vallæ, Galeus adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἰόντας ἰλιούθρους, παλαιότεροι — κρίνουσι εἶναι ἀπέναντι ἀνδρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἰόντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἴωνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδιδασκτά φασί εἶναι καὶ ἄδραστοι μάλιστα. Servi fugitivi, δοῦλοι sunt δρησῖται Phocæensi Dionysio, de Ionibus loquenti Herod. VI. 11. Heris fideles et minime δρασίται, sunt ἄδραστοι. Ex Herod. sua hausit Plutarchus T. II. p. 174. x. ubi Ionizæ Tyrannos Ἰθάβυρος (Ἰθάδ. Herod.) rex Scytharum διὰ τὴν πρὸς Δαρίον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Vocem rariorem adhibuit Dion. Chrys. in Corinth. p. 457. x. ab ævo usque Dædali neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἱμνοῦν τῇ χαλκῇ: paulo post τὸ γι ἐπ' αὐτοῖς, ait, ἢ χαλκὸς ἄδραστοι. VALCK.

6. καὶ ἄδραστοι] Plutarchi rex Idanthysus, seu, ut alibi scribit, Idanthysus, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα, T. II. p. 174. x. ubi similis error Latina maculat, qui hæc olim. Dionis Chrysost. χαλκὸς ἄδραστοι, Or. Corinth. p. 457. v. a Casaub. expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μυγάζων] Qui hic (et lib. V.) Μυγάζατος, is in superioribus (III. 70. et 81 seq.) Μυγάζουτος, etiam Eustathio Vallæque. Culpam,

tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam libris fero. Valla lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5. ὡς μεγὰρ Δαρείου βασιλῆος τρώγων, etc.] De Megabazo (vel Megabyzo) dictum Darii per errorem transtulit in Zopyrum Plutarchus in Apophthegm. p. 173. a. vide ad finem libri III. notata. Herodotea paulo aliter expressit Eustath. Iliad. β'. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζου, ἵππιν, ἰσάλλει αὐτῶν τσοῦτους ἵππας. De duplici Persici nominis apud Græcos scriptione Ti. egit Hemsterh. in Luciani Timon. pag. 154. VALCK.

CAP. CXLIV. 2. γινόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ, etc.] Multo concinnius γινόμενος: (quam, quod Gron. e Med. adscivit, ἱερόμιος.) Adsolet quoque in talibus, ἱστορίαν — ἐκῶσται. In tempore conditæ Chalcedonis discrepat Hezechius Miles. Rer. Constantinopol. pag. 48. δίκαι καὶ ἰνία ἵππιν ἔμπροσθεν, XIX. annis ante Byzantium. Nostri numeros Eustathius tuctur. Si Straboni, Tacito, et aliis creditur, cæcos Apollinis oraculum Chalcedonius dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad Strabon. lib. VII. p. 494. vir summus. (Casaub. ad pag. 320. suæ ed.) Cives Καλχηδονίους lib. V. 26. et τὴν Καλχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo malle. Certum ex numis est veterumque testimoniiis, valuisse hanc olim scriptiōnem. Lege adnotat. L. Holstenii ad Καλχηδὼν Steph. et Sirmondi in Sidonii Carm. II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quæ ad Polyb. V. 39, 5. et ad Athen. III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4. ἱεῖλασθίντες ὑπὸ Πηλεργῶν, τῶν ἐκ Βραυρονίος, etc.] A Pelasgis, qui Brauronizæ Dianæ sacra celebrantes Atticas rapuerant mulieres, eiectioni Lemno quorundam Argonautarum posterī, (legerim in Herod. ἐκ τῶν τῆς

Ἀργεῖς, ἐπιβατίαν παίδων παίδας.) Minyas adeoque, narratur hic in Laconicam venisse, certisque sub conditionibus in Spartanam recepti civitatem; atque horum uxoribus Lacænis laudabilem tribuit Herod. in maritis servandis fraudem. Minyas Lemno exactos Spartam venisse narrat Apollonius Rh. IV. v. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτὶ δὴ Σπάρτῃδ' Ἀἰώνιοι Ἰναιοὶ Ἀλμυρὸν ἐ' ἐξελθόντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρρηνοῖσι Σπάρτην εἰσπαύοντο ἰφίστοι. Illud etiam clarum muliebne facinus enarrans Plutarch. T. II. p. 247., nihil de Minyis tradens aut Argonautarum posteris, uxoribus illud imputat Pelasgorum sive Tyrrenorum, quos Athenienses exegissent Imbro Lemhoque. Sequutus eundem auctorem Polyænus VII. c. 49., Tyrrenos horumque commemorat uxores, quæ Lacænas certe verius dicerentur, quam Tyrrenides, ut sane dicuntur ipsi quoque Polyæno VIII. cap. 71., quo sequutus Herodotum, Λακεδαιμόνιοι, αἱ, αἱ θυγατέρες ἰσχυμέντο Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γιγνομένων: docte notat ibi Maassvic. Quos Herodotus hic Pelasgos, eosdem Tyrrenos vocant Apollon. Rhod. et Plutarch. l. c. et ubi tangit eandem historiam in Quæst. Gr. p. 296. a. Sed priori loco, quum primum Τυρρητῶν meminisset τῶν Ἀἰώνιοι καὶ Ἰμβροὶ πατασχόντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρονίδην τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subjungit, ταῦτα ἴστανται οἱ Πελαγοί. Zenobius Cent. III. Prov. 85., Πελαγοί τινες τὴν Ἀἰώνιον εἰκονοῦντες ἦλθεν καὶ εἰς Βαυβρῶνα (imo leg. Βραυρῶνα, pagum maris vicinum, ἀγχίλιον Βραυρῶνα dixit Euphorion in Schol. ad Aristoph. Lys. v. 646.) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας λαύσαν ἤρπασαν. Sæpe Pelasgos Attica leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat Herod. VI. c. 137. Iidem illi nonnunquam dicuntur

Τυρρηνοί, Sophocli, Thucydidi, aliisque: vide J. Meursii Cecrop. cap. 5. P. Wess. ad Herod. p. 26. (ad lib. I. c. 57.) VALCK.

7. ἰζόμενος] In Musis ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἰζῶ exhibent Edd. cap. 85. MSS. frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita habundant librarii. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) II. 113, 14. III. 64, 4. 66. 6. IV. 165, 10. Ἐζόμενος videtur de singulis magis dici; ἰζόμενος de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἰζόμενος c. 146, 15. consentiunt omnes. S.

7. πῦρ ἀνίκαται] Tutum hoc est et munusculum ob καὶ πῦρ αἰθέριον, quod deinceps, et Homeri Odys. η'. 13. Confer D'Orvillium ad Charit. p. 633. et hæc Heliodori Æth. II. p. 96. ἰνὶ ἐνὶ πύρῳ ἰφίτες καὶ πύρῳ ἰναι: ubi Codex Falkenb. ex vero πῦρ ἀνίκαται. (Cf. Nostrium, I. 202, 8.) At in similibus delinquitur sæpe. Strabonis de his Μινύας narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 594. A. (p. 347. A.) auxilio (quod viri docti præterviderunt) Eustathii ad Homer. p. 880, 51. (p. 832, 1. ed. Bas.) instaurari potest. Wess.

Ibid. πύρῳ ἰναι ex Med. dedit Gronov. pro πῦρ ἀνίκαται. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνίκαται, lib. VIII. cap. 19., pro πύρῳ. In his sæpe variatum docebit Clariss. D'Orvill. in Charit. pag. 633. Ignem accendere, πῦρ ἀνίκαται, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθέριον. πῦρ αἰθρῶν et πῦρ αἰθέριον leguntur aliquoties apud Poëtas Atticos; nusquam, quantum recorder, πύρῳ αἰθρῶν. Ut corripi posset syllaba, πύρῳ αἰθρῶν scribitur in Eurip. Rheso v. 78. Τίς γὰρ πύρῳ αἰθρῶν ἀνίκαται Ἀργεῖας σφεατόν; sed in anapaestico versu 41. boni debuerant πύρῳ αἰθρῶν σφεατόν Ἀργεῖας, Ἐντὶ: quorum

loco dicitur v. 95. *Αἰθεροὶ πᾶσαι νόκτα λαμπράς πορεύς*. Pro *αἰθεροῖς*, fulgere, more suo Sophocles scribit *Αἶθρα*, Aj. v. 285., *οὐχ' ἰσχυρὸν λαμπρότης οὐκ ἔστι ζῆλον*; sed, si vera mea est divinatio, verbum jam ante sic adhibuerat Æschyl. Choëph. v. 534. *Πολλοὶ δ' ἀνῆθον ἰκευφλοῖντες ἐκόντ' λαμπρότης ἐν δόμοισι*: ubi vulgatur *ἀνῆλθον*; alterum, ut puto, spectat in Schol. *ἐνὶ λαμπρῶν*. VALCK.

90. *τῶν Τυνδαριδῶν ἡ κυστιλίη*] Similiter factum illud Minyis adscribens Valerius Maximus lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu *Tyndaridarum* — deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in injuriam bene meritis urbis, regnum affectantes, verterunt: quæ de his expressa sunt Herodoti, *οἱ Μινυαὶ ἐξέχρισαν τῆς τι βασιλείης μεταστρίοντες καὶ ἄλλα ποιοῦντες οὐκ ὥστα*. Tyrrenos advenas, sive Pelasgos, cur jure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem Plutarch. T. II. p. 247. A. et Polyæn. VII. 49. De Spartiatis Herodotus, *διζήμενοι*, inquit, *τοὺς Μινυάς, γῆς τι μετιδόντες καὶ ἐς φυλὰς διδάσαντα*. Postremum illud de receptis in civitatem (lin. 22.) dignum est observatu. Plataeensēs, in Atticam receptos, *πατανοῖμαι εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλὰς*, in demos et in certas tribus referre, pœphisma jubet apud Demosth. pag. 741. Attigit istam non sane protritā antiquitatis Græcæ partem T. Hemsterhuis (is enim latet sub literis I. E.) in Miscell. Obs. VII. p. 325. et ad Aristoph. Plut. p. 368. Cicero pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos — nostros cives Athenis in numero judicum atque Areopagitarum, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proxima, et Ciceronem scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis E-

pist. 46. Philostrati explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. *κατίβαλον ἐς ἑκατὴν*] In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista Herod. *κρίνουσιν δὲ τοὺς δὲ κρίνουσιν Λακιδαιμόνιοι νοκτὲς, μὰτ' ἡμίσην δὲ οὐδὲνα*: conf. hujus ineistens vestigiis Valer. Max. p. 387. Morem tangunt N. Crægius de Rep. Lac. pag. 457. et J. Meurs. Misc. Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur Plutarcho T. II. pag. 247. *ζητούντες ἰλαῖν σφίσι καὶ βιβαίους ἰλιγχοῖσι*, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanæ carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui: *πολλοαῖς ἡμεῖς καὶ διήτοις παρήϊθσαν ὑπὲρ τῶν φυλάκων ἵσον ἀσπώσασθαι καὶ προσποιῶντες τοὺς ἄνδρας*: hinc Polyænum recte corrigit Casaub. p. 689. Apud Herod. mulieres in carcerem dicuntur intromississe custodes, *οὐδὲνα δέλον δακτύλους ἐξ αὐτῶν ἵσθαι*. (lin. 10.) Sic Valla legit in suo Cod. et e Med. optime reposuit Gronov. In enarrando dolo cum Herodoto conspirant Plutarch. Polyæn. et Valerius Max. qui non absurde addidit ista: per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et *ἀπίναι περικαλυψάμενους* scribunt Plutarch. et Polyæn. Perperam itaque vulgatur apud Valer. eos abire passæ sunt. VALCK.

8. *ἐς ἡλθὺν τι*] Gronovii explicatio aliis fortasse placebit. Equidem *ἡλθὺν τι* præferrem, nisi si *ἐς ὦν ἡλθὺν*. Ionomam more, quo de supra c. 60.; *ἴσω* in marg. Stephani huc tendit. WESS.—Stephani *ἴσω* videtur ex ipsius conjectura margini adscriptum, quum *ἴσω* in aliquo codice reperisset. *ἐς ἡ*, cum Gronovii interpretatione, eo usque ut

intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, *οἱ δὲ σφας παρῆσαν*. S.

10. *οὐδὲνα δόλον* Med. et sequaces pulcre, conjectaraturque Galeus. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea Cl. de Pauw suspicio. Wess.—At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur hujus esse loci. S.

15. *ἐς τὸ Τηύγιον*] Nihil in his contra usum. Admonuit Steph. (Byz.) montem Laconicæ triplici genere poni. τὸ Τηύγιον iterum cap. 148., Strabo lib. VIII. pag. 557. c. (p. 362 extr. ed. Cas.) et Pausan. III. 20. In Plutarchi T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγια, et, qui eadem memorat, Polyæno Strateg. lib. VII. 49. Hinc Taygeta, Laconices, ap. Vibium Sequester., frustra sollicitante Barthio. Junge N. Heinsium in Claudiani sec. Consulatus Stilicon. v. 259. Atque hæc, ne qui in posterum offendantur. Wess.

CAP. CXLVII. 1. Θέρης ὁ Λύττιονος] Quando sæpe Nostro concinit in Theræ genere tradendo Pausanias, in hujus lib. III. (cap. 1.) p. 205., pro Θέρη τῇ ἀπὸ Ἰωνος restitui debuerat Θέρη τῇ Λύττιονος. Palmerii correctio Kuhnio venit in mentem ad p. 245. Ad Herodoti sententiam eidem Pausaniæ, IV. (cap. 3.) p. 285. Theras fuisse dicitur τὸ ἀνίκαιον Θηβαῖός τι, καὶ ἀπόγονος πύκτας Πολυνίκους: atque adeo Callimacho ἔκτεον γένος Οἰδιπόδα, Hymn. in Apoll. v. 74. VALCK.

[3. Ἰστίλλι ἐς ἀποικίην] “Ἰστίλλι, “subauditur ἰωνόν: sic etiam cap. 148. “Alius dixisset ἰστίλλιστε.” REISKE. —Sic haud raro etiam apud Tragicos στίλλιν, pro στίλλισθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere

Ἰστίλλι λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quæ offert Brunckii Index Sophocleus, et Schneideri Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Alias dux colonizæ dicitur ἀποικίην στίλλιν, ἀποικίαν ἄγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στίλλισθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 4. S.]

12. Μιμβλιάρειω] Secundus casus est, qualis βάττω IV. 160. Κροίστω VIII. 122. Κλιομβρότειω V. 32. Δημοκρίτειω sæpius in Hippocratis epistola. Critici ad Pindari Pyth. Od. IV. (v. 88.) μετὰ Μιμβριάρειω (quomodo post pauca (c. 148, 9.) Arch.) τοῦ Κάδμου συζευχέμεναι: cui scriptioni primas dat S. Bochartus, ut Phœnicum e lingua commodior esset originationis, de Phœn. Colon. lib. I. 15. ubi conplusscula de Theræ coloniis. Quæ proxime posita sunt, clarissime expressit, Nostri sæpe æmulus, Callimachus apud Strabon. lib. VIII. p. 534. A. et XVII. p. 1194. B. (p. 374. B. et 897. B. ed. Cas.) nec non Apollon. Rhod. IV. 1763. Wess.

17. τῶν ἰωνοῦ συγγενίων Μιμβλιάρειω] Quem alii sic vocant, Μιμβλιάρειω dixisse videtur Herodotus. Non illum Cadmi συγγενίᾳ Pausanias III. (c. 1.) p. 206. sed Phœnicem de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque isthac de causa sibi persuasisse Theram, quod et evenit, futurum, ut Membliarum posterum Callistes insulæ sibi facile cederent imperium. VALCK.

CAP. CXLVIII. 1—3. Ἐπὶ τούτοις δὴ ὃν ὁ Θέρης, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν φυλίων, Ἰστίλλι, συνεικίσαν τούτοις] Dedi schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἰπὶ τούτοις non damnabile. Iisdem συνεικίσαν, sine quo oratio hiabat, debetur. Geminum c. 159. χρίσασα ἡ Πάρις κλίην, συνεικίσαντας Κυρηναίους Λιβύην ex MSS. Wess. —Ubi Theras profectus dicitur συνεικίσαν τούτοις, et λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν φυλίων, tribuum numerus, olim

verisimiliter adjectus, determinari non poterit: sed scribendum puto *συμικήσαν*: nam ante octo generationes cum Membliare a Cadmo relictis, hi tum insulam jam *συμικήσαν*. VALCK. — Commodius utique est 'Επὶ τούτους. Ad hos, quam 'Επὶ τούτους, quod sonat Adversus, Contra hos: non enim contra illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ φυλίων idem valet ac si dixisset ἀπὸ ἀσπιδων vel πολησιων, e civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck. ad c. 145, 22. adnotavit ἱς φυλᾶς διδάσκοντο intelligendum de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut *numerus* tribuum h. l. olim adjectum fuisse statuamus. Ferri utique *συμικήσαν* potuit, quod nos etiam, a Wess. primum receptum, tenuimus. Sed verbum *συμικήσαν* non nisi de conjugibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populis una habitantibus alii libri *συμικήσαν* dabant, alii *συμικήσαν*, ibidem ipse Wess. cum aliis *σύμικτοι ἦσαν* vel *ἴσαν* probavit. Nec vero video, cur h. l. hiatus statuatur oratio, si *συμικήσαν* teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν λαὸν *συμικήσαν*. cf. ad c. 147, 5. notata. Denique nulla urget necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) *συμικήσαν* non nisi de *primis* coloniae conditoribus dici posse arbitremur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commodius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui *novis* colonis urbem aut regionem quampiam frequentant. S.

9. οὗ τι (perperam ὅ τι MS. F.) πάντας ἄγων τοὺς Μινύας] Minyas istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πηλεσγῶν (sic leg. pro Πηλεσγῶ) ἐκ Λήμνου, cum Lacedaemoniis colonos in insulam Callisten duxisse Theram narrat Pausan. VII. (c. 2.) p. 524. De iisdem Apollon. Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην Ἀδελφείωντες ἰὺς πάρις ἤγαγεν Θήρας Καλλιόστην ἐπὶ νῆσιν. Qui Minyis Pelagos sive Tyrrhenos

substituit Plutarch. T. II. p. 247. n. p. 296. a. hos veluti coloniam Lacedaemoniorum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; dicuntur ibi Πόλλιν ἡγμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταΐδα Λακωνικοῦ λαβόντας: quæ, certo mendosa, fortasse non male sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλιόστην. Secundum Herodotum, Minyæ plerique, manentes in Peloponneso, ἰστέοντες (lin. 11.) ἱς τοὺς Παριωράτας καὶ Καύκωνας: quibus antiquis incolis τῆς Τριφυλίας ejectis sex in ista parte Peloponnesi dicuntur urbes condidisse, (lin. 13.) Λίπριον, Μάκιστον, Φερίξας, Πύργον, Ἕκπιον, Νούδιον: sic cetera videntur nomina integranda, partim jam emendata Clar. Wesseling. ad Diodor. (lib. XIV. c. 17.) T. I. p. 653. qui, mihi nuspiam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ Κανόνων egit Strabo VIII. p. 531. (p. 345. ed. Cas.) cui p. 532. c. (p. 346. b.) Παριωράτας tenuisse traduntur olim montanam Triphyliae regionem περὶ τὸ Λίπριον καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice Herodoto sunt Παριωρήτας VIII. c. 75. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata manifestant. VALCK. — Cur Παριωράτας non absurde dare Arch. dixerit Wess. in Var. Lect., (ed. S.) non magis equidem exputare possum, quam quid sit quod etiam Valck. in proxima adnotatione constanter Παριωράτας scripserit: quandoquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum usus, et apud Herodotum editionum omnium et MSS. (uno Arch. excepto) consensus, Παριωράτας aut Ionico idiomate Παριωρήτας requirit. Operarum puto incuria turbas istas peperit. S.

14. Μάκιστον, Φερίξας] Sic oportuit. Prius habet Valla, quorsum codicis Arch. Κάκιστον aurigatur: nam Μάκιστον, quod Galeus excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς Τριφυλίας Stra.

bol lib. X. p. 687. A. (p. 447. D.) et Steph. Byz. ubi bene Holstenius. Φεζέας Paus. cum Stephani margine constabit, Φεζέας constanter Polybio lib. IV. 77. et 80. Xenophonti atque aliis. "Επειον, (lin. 14.) sive Arch. "Επειον, iidem Polybius: quo tamen in oppidi nomine turpis apud plures discordia. Verum in his occupabar olim ad Diodor. lib. XIV. 17. Νεβλίον prorsus ignorans. Sunt Triphylis quidem oppida, quae scriptura non longe deflectunt; electio anceps et difficilis. Wess. — Quum Φεζέας (acuto tono) casu in ed. Wess. irrepsisset, inde eadem scriptura in posteriores editiones atque in nostram propagata est. Rectius Φεζέας penacutè scribetur, quod et ipse Wess. voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod "Επειον h. l. aut "Επειον scribitur, conf. Var. Lect. (ed. S.) apud Polyb. IV. 77, 9. et 80. 15. et quae ad priorem Polybii locum olim notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me Wesselingii ad Diodorum Adnotatio. Verum oppidi nomen "Ηπειον esse censuit Vir doctissimus cum Holstenio. S.

CAP. CXLIX. 2. *ἦν ἡ λύκαισι*] Memorabile illud Christi Nostri *ὡς πρέβασται ἡ μίση λύκων* cum Herodoteis prudenter contendunt praecleari viri, S. Bochartus Hierox. lib. II. c. 49. p. 438. Raphelius, et Wetstenius ad Matth. Evang. c. x, 16. Oiolyci, Therae F. patris Aegae, commemorat Pausanias lib. III. 15. p. 245. Wess.

4. *καὶ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπιγράψαι*] Non male Valla Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. Machon apud Athen. XIII. p. 578. x. *Μέλλων τὸ πάρεργον ἐπιγράψαι* ἢ τοῦτομα, de muliere, quae vulgo *Μαρία* nuncupabatur, infans olim nomine proprie dicta *Μίλωνα*. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. Plauto proprio nomine dictus fuerat Aris-

tocles; Tyrtaemo Theophrasti nomen tribuit Aristoteles, quod et, altero promodum oblitterato, evaluit, *ἐπιγράψαι*: Diog. Laërt. III. 4. V. 58. ibique Aeg. Menag. Quem pater velut *ἦν ἡ λύκαισι* reliquerat, Therae filium *Οἰόλων* bis terve adpellat Pausan. III. p. 245. IV. (c. 7.) p. 296. ubi Lacedaemonius Euryleon antiqua dicitur origine Thebaeus a Cadmo, *Διγίως τοῦ Οἰόλων τοῦ Θέτα τοῦ Ἀντιστίου ἐπὶ ἀργεῖος πέρας*. VALCK.

7. *ἰδρύσαντο*] Vallæ Latina, Ex hac tribu viri — extruxerunt, conjecturae Cl. de Pauw materiem dederunt, *αἱ δὲ ἡ φυλὴ ταύτη ἀνδρες* — *ἰδρύσαντο*, admodum labanti et omni tibi delectae. Itaque in *ἰδρύτο* vel *ἰδρύθη* inclinavit; cui accedere possem, si per Codices liceret. Ut nunc sese verba dant, *ἰδρύσαντο* de Lacedaemoniis, qui fanum tribui Aegidae, (cujus illustris in Pindari Od. IV. Python. memoria,) excitarint, accipiendum cum Reiskio. Excitarunt autem, quod Aegidarum stirps Furiis Laïi et Oedipodis inminui et succidi putaretur. *Ταῖς δὲ ἑρμόναις τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μάχη* alia in re apud Pausaniam lib. IX. 5. p. 723. Wess.

7. *ἰδρύσαντο ἡ Διοφρεσίον, etc.*] *ἰδρύτο* vel *ἰδρύθη* si Codex exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et *σφι ἱμῖται*, quam *ὑπὶ μῖται*. *Ταῖς δὲ ἡ φυλὴ ταύτη ἀνδρες* (οὐ γὰρ σφι ἱμῖται τὰ εἶματα) *ἰδρύθη ἡ Διοφρεσίον ἑρμόναις τῶν Λαίου τοι καὶ Οἰδίποδι ἱόν καὶ μὲν τὰ τοῦ σφι ἱμῖται*. A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laïi atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri *πρὸ ἄρας* rapiebantur. *ἰδρύσαντο* hac adhibetur structura quum alibi, tum his lib. II. c. 44. *ἐκείνης χρεῖται εἶν ἡ σφι τὸ*

ἰρὸν ἰδρῶσαι. In his diræ, quibus Ægidarum progenitor Œdipus, Furiis agitata, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatæ, filium se dicente καταλείψιν εἰς ἡλύσεις, dicuntur Œdipodis Ἐρινύς. Laïum quoque diræ dederant præcipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐρινύς Œdipi diras vocant Tragici, Æschylus Theb. v. 70. Sophocles Œd. in Col. 1294. (v. 1434. ed. Br.) Euripides Phœn. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρῶσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedæmonii (ut Wess. interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Ægidæ excitarunt: sed ipsi tribules hujus tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui causa (hæc vis est verbi medii) fanum illud Diris Laï et Œdipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακολουθία et hyperbaton, et familiaris particulæ γὰρ usus, de quo ad I. 24, 16. dictum est, et quem jam sæpius deinde observavimus. Quæ loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma deleatur. Valet autem τοῖσι δὲ — ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέρμειναν τὰ τέκνα, ἰδρῶσαντο — ἰρὸν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἰκιδὴ δὲ) τοῖσι — ἀνδράσι οὐκ ὑπέρμειναν τὰ τέκνα, ἰδρῶσαντο — ἰρὸν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem Wesselingius tribuit, in editis Animadverss. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλεῆθος μεταίτιον, οὐκ ἰδίκοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 8 seqq. ubi εἴ, δὴ εἴβε ἰβὶ εἴ, δὲ malueris) τοῦτων τῶν παιδῶν — οὐ γὰρ δὴ ἰπρίνοι τὸ προσταχθῆναι ἐν τοῦ Κόρου, ἐκίλει αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας

διαλαβεῖν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in ejusdem hujus capituli, in quo versamur, initio legitur: Ὅ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἴφην οἱ συμπλεῖσθαι, τοιγαρῶν ἴφην αὐτὸν καταλείψιν, etc. S.]

[8. Si sana atque integra esse statuas ista, quæ vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπέρμεινον αὐτὸ τούτο καὶ ἐν Θήρῃ, etc. sententia hæc erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera, etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (præeunte Reiskio in Animadverss. editis) factum. Eandem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in Gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 5. εἴποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι] Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἴποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολητιῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Παλμηνίου, ἰὼν γίνος Εὐφημίδος τῶν Μινυῶν. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Jasonis socios Minyas, Euphemus, de quo præter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. v. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Hujus compressu gravida puella Lemnia Battus γίνος Εὐφημίδος (lin. 7.) τῶν Μινυῶν, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδος hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδος prodiit e Med. Εὐφημίδος ex Arch. dederat Galeus: hæc veræ proxima scriptio; veram conjectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti sæpe patronymica facta sunt propria, in vera historia Græca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemi-

das vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. v. 791. *Εὐφάμιδας* 'Αριστωνίου, pro *Σισυφημίδας* 'Αριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen *Ἐρυξιδάδα* convertendum est in *Ἐρυξιδάδα*: idem vitium Spartiatæ nomen corruptit in *Æliano* de Nat. An. XI. 19. *Παντελίδας* verum nomen fuit, non *Παντιδίδας*: notî sunt Lacones Pasitelidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. præbent septem minimum MSS.: cur itaque forma non Græca *Ἐφάμιδας* in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. *Εὐθυμίδας*] Elegantem veramque Palmerii correctionem *Εὐφημίδης*, Ed. Simsonius Chron. An. 3339. antevertit, laudavitque meritissime Bouherius Diss. Herod. c. 12. Pindarus Battiadas, Euphemi posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. *Τότι γάρ, Κυrenis, γίνος Εὐφάμου Φυτιδιν, λοιπόν αἰεὶ εἰλλασκαί*, Od. IV. Pyth. prope finem. (v. 455 seq. ed. Heyn.) Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine hæsitacione instauraturus, modo *Εὐφημίδης*, sicuti Galeus ostentavit, in schedis Arch. foret: at secus habet. Wess.—At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravæ substituere; præsertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium *η, ι, υ*, confusio-nem. Literas *Φ* et *Θ* et alibi temere a librariis inter se permutatas observavi-mus, et haud multo ante, cap. 148, 14. ubi ex *Φριξας, Θριξας* fecerant. Sic apud Polyb. XV. 54, 6. *εὐφύιστατον* ab ingenti scribarum numero in *εὐθύιστατον* vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quæ ad Herod. II. 44, 5. notavimus, et quæ ab eodem ipso doctissimo Wes-selingio ad II. 48, 6. adscripta sunt. S.

7. *χρημίνω* — *περὶ ἄλλων, χρῆν ἢ πινθίν*] Hoc illi sæpe in more. Exempla Valckenarius conduxit ad Tragici Phœ-niss. p. 678. Illud Grini *καὶ βαρὺς αἰρίσθαι* (lin. 10.) senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. *Ἀίρίσθαι, ἄνω αἰρίσθαι*, Hesychio ex Sophoclis Trachin. v. 220. cui senex *χρόνῳ βαρὺς* in scriptis Codd. (Ed. Colon. v. 926. et *νίσῳ βαρὺς* Trach. v. 239. Wess. — Possis *αἰρίσθαι* interpretari loco me movere, quemadmodum *αἰρήνισσις*, IX. 52, 5. idem valet ac *κινήνισσις*, coll. v. 7. S.

CAP. CLI. 1. *οὐκ ὤι τὴν Θάραν*] Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit *οὐκ ὤι*, non pluebat; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestas-sent. *ὁ Ζεὺς* vel *ὁ Θιὸς ὕιν* vulgo dicebatur etiam Herodoto; *ὕιν* simpliciter etiam ponitur, pluit: *εἰ ὤι*, c. 185. hujus libri. Fortassis ut alibi *ὁ Θιὸς*, hic quoque lectori relinquatur supplendum. Sæpius *ὁ Θιὸς*, vel *ὁ Ζεὺς* dicitur *ὕειν* *χευθὸν, τίφραν*, ut *λίθοις, βατραχίαις*. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic *οὐκ ὤι ὁ Θιὸς τὴν Θάραν* significaret, Theram pluvia non irrigavit: atque ita semel Pausaniam loquutum memini lib. II. (c. 29.) p. 179. *αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπὶ ζῆτι, καὶ οὐτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ χώραν, οὐτε Πιλοποννησίαις ὕειν ὁ Θιὸς*. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quæ Troezenios adfixerit. VALCK.— De subintelligendo nomine *ὁ Θιὸς* vide ad c. 28, 12. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 17. Tum, quod ad verbi *ὕιν* constructionem cum accusati-vo casu adtinet: qua ratione dicitur *ὁ χῶρη ὕιναι*, II. 13, 14. IV. 50, 8. eadem etiam ratione dici poterat *ὁ Θιὸς ὕειν τὴν χώραν*. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφί μῆχος] H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. v. 535. τί δ' ἰγὼ κακῶν μῆχος ἱξάνουμαι' ἄν. Tale et Æschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῃ χρεῖσθαι. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. Wess.—Perperam etiam μῆκος vulgatur in Æschyli Agam. v. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Æschyli μῆχος, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλσιπῶς νόσῳ ἰδρί τι μᾶχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Jac. Palmerius sollicitabat legendo, ἰδρί τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γάρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπινυχθεὺς ἀπινύσθαι ἐς] Arch. ἀπινύσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλατίαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάτεια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in MSS. dissensus. Wess.

14. σιτία καταλιπ. ὅσον δύο μηνῶν] Ὅσον δὲ μηνῶν, quod præbent cod. Med. et Vallæ, reponerem. VALCK.—Viti- osam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisse. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἰμπύριον τοῦτο ἦν ἀπήρατον] Ἀπύρατον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀπύρατον est apud Herod. p. 384, 11. (VII. 9, 39.) Hoc si plerique darent Codd. alteri non post- ponerem. Emporium Græcis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phœni- cibus notum mercatoribus, Græcis in- tentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀπύρατον, quam ἀπήρατον. Ἀπήρατον tamen etiam purum vocat, et intamina-

tum; quo usu vox Platoni præsertim et philosophis frequentatur æque ac ἀπύρατον: quæ duo permutat et in eadem locutione Eurip. Or. v. 574. et Helen. v. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: Herod. ἀπύρατον τὴν πόλιν, III. 146. Thucyd. II. 18. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

16. πύριξ δὲ αὐτοῦ] Postulat hoc sche- darum concors edictum, patiturque usus. Adi sis Portum, et cap. 15. (ubi vide quæ a Valck. et a nobis ad lin. 17 et seq. adnotata sunt.) Accessit crateris picturæ ex schedis pronomen, (lin. 18. κεφαλαί οἱ περίκροσσοι εἰσι.) quo gry- phum capita prominentia clarius signan- tur. Confer Eustath. in Hom. p. 903, 5. Wess.—Pronomine οἱ, (i. e. αὐτῶν) quod ex Arch. et Vind. receperat Wess. carere utique potueramus: satis enim erat περί αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adjectum illum dativum vidimus, (Adn. ad I. 86, 26 seq.) facile patiar si quis loco suo repo- situm voluerit. Apud Eustath. loco ab eodem Wess. citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad Iliad. μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσσαι — οἶον κρόσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. ad- fert idem illa ex Athenæo verba, (I. 30. a.) περίκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον, quæ, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσσαι, intelligere potueras præcipites in periculum; (vel, in pug- nam ruebant; sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθ- μὴν κλιμακῆδόν, κατὰ στίχος, κατὰ ἰσκαλληλίαν, ὑτάκτως. Alibi idem Eu- stathius (ad Iliad. ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex Hero- dot. VII. 188, 6. naves quæ περίκροσσαι ἐρμύοντο ἐς πόντον, quas præeunte fere ipso Herodoto ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντι- πύρους, interpretatur; hunc vero, in quo

versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fautor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit Herodotus, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in *quincuncem* locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capite in *quincuncem* disposita scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum Wess. interpretari. Vallæ versionem, quam tenuerant fere Herodoti editores, gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis, his Gallicis reddidit Larcher, "des tetes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre." S.

21. *συνικρίθησαν*] Miror cur dubio vacuum *συνικρίθησαν* a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. *φιλίαι μεγάλαι συνικρίθησαν*] Belle Gronovius. (scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.) Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. A. pugnare, *συνικρίθη*, καὶ *δικρίθη* καὶ ἀπῆλθιν, ὅτιν ἦλθιν, τάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiæ adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissimè animis illud valet. Scriptor incertus Stobæi Sermon. XXVIII. p. 197. *δοκίοντός γι δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἑαυτὸν ἀρετίαις ἐν φιλίῃ συνικρίθησθαι*. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. *ταῖς γούν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον οὕτω συνικρίρατο, ὡς*, etc. Talium apud alios magna merx. Wess. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Euripid. Med. v. 136. S.

CAP. CLIV. 4. *Ἰσσι τῆς Κρήτης Ἀξὺς πόλεις*] Stephanus Byz. Ἀξὺς πόλεις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethnicographo errorem, quo ὁ Ἀξὺς fecerit ex Ὀαξὺς, imputant, ipsimet aberrantes. Humanius Meursius Cretæ suæ lib. I. 8. verbo hominem defendit,

Ἀξὺς hic fuisse olim decernens; cujus quidem suspicionem MSS. egregie tuentur. Cretenses Ἀξῦς suo vocabant sermone *κρημιάδης τέποις*, loca prærupta, qui Græcorum aliis ἀγμάλ, Stephano in Ὀαξὺς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et posituræ. Sit-ne vero Ἀξὺς, Ὀαξὺς et Σαξὺς quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. Wess.

6. *ἐπὶ ταύτῃ Ἱγνημ ἄλλην*] Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. *ἐπὶ Ἱγνημ ἐπὶ θυγατρὶ τὴν μητέρα*, ab Euripideis in Alc. v. 305. καὶ μὴ πικρῆς τοῖσδε μητρὶναι τέκνους. Andocidis ista rem continent Græcis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: *ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι* — Ἱγνημ ἄλλην γυναικα, quæ ἐπὶ Ἱγνημ Phronimæ fuerit *μητρική*. Dici quoque potuerat Etearchus *ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθείς*. VALCK. — ὑποληφθείς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciph. I. Ep. 3. S.

9. *μαχλοσύνη ἰωνίκα*] Mutatum indignor, siquidem Ἴωνος, atque idem ac *κατηγορήσασα*, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. *αἰσίων αἱ ἄλλαι ἰωνίκα*, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps (lin. 13., παραλαμβάνει ἐπὶ ξύμα,) in controversia hæret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores ἐπὶ ξύμα, lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξύμα, V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. Wess. — Conf. Var. Lect. (ed. S.) S.

8. *ἀποσιύμινος τὴν ἐξέτασιν*] Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum jam detexerat ante Portus, quam hic in Med. illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatam verbi formam præ-

bet in voc. *βάτρες* Herodotea transcribens Suidas, *ἀφοσιούμενος* τὴν ἱεράκωσιν: id est, ut exsolveret se jurisjurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud Isæum illud interpretatur Harpocrat. τὸ μὴ ἱσταλῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἵπαιιν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσάκιος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: leviter et dicis causa ré defungi. Ista periit oratio; sed et in sexta superstitum Isæi adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriæ civis utilissimus Apollodori pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶδ' τι ἄριστα παρασκευάζειν. p. 67, 19. vide ad Harpocr. Mauss. et H. Vales. p. 259. Exstat insignis Isocratis locus p. 289. n. (Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.) Plato de Legib. VI. p. 752. n. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χάρας, — συντάξαι δ' ἱσχυιλιθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως ἂν στήσιν ὡς ἀσφαλιστάτα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 2. *χρόνου δὲ περιϊόντες*] Is. Vossius *περιϊόντες* adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut *χρόνου προβαίνοντες*, V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. *χρόνου δὲ περιϊόντες* vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion San-Germ. (ad lin. 3. spectans:) *Ἰσχύφωνος τὸν μογιλάλον οὐκ ἴδωσι λέγειν, ἀλλ' ἀπειλαύνουσι*. Ἡρόδοτος *ισχύφωνος*. et hoc amplius, quod Budæus in antiquo Herodoti exemplari idem invenerit, Comment. Ling. Gr. p. 345. adprobaveritque Paul. Leopardo Emend. lib. III. 11. Scaligeroque ad Eusebium. Battus sane non erat λεπτόφωνος, exili linguæ et gracili sono, quales *ισχύφωνοι*: sed vitio naturæ innato lingua in proferendis animi sensis offendeat ac hæsitabat; et tales *ισχύφωνοι*: siquidem eorum præpeditur lingua, ὅτι ἱσχύονται τοῦ φωνεῖν, ut loquitur Aristoteles Problem. Sect. XI. 35. ubi

docte Sylburgius *ισχύφωνος* Philosopho, ex adjuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet. docto Battum obligatione linguæ laborasse primum et deinde linguæ nodis solutis loqui cœpisse ex Justinil lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in MSS. variatur nihil, et de Batto Heraclides Pontic. ἦν γὰρ ἱσχύφωνος in Cyrenensium Politia. Wess. — Paulum *Leopardum* fefellerat memoria, Emend. III. 11. hæc scribentem: "Admonuit Budæus, se in antiquo Herodoti exemplari legisse *ισχύφωνος*, i. e. hæsi-
"tans." Nam, ubi de hoc vocab. egit Budæus, (eodem loco qui est a Wess. indicatus, in Comment. Ling. Græc. p. 345.) ne nominat quidem Herodotum, nec antiqui meminit exemplaris in quo *ισχύφωνος* legatur: sed locum Aristotelis ex Probl. XI. 35. tractans, ait: "Hujusmodi homines *ἱσχύονται τῇ φωνῇ*
"ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare *ισχύφωνοι*
"fortasse legi posset, et, ut ἱσχυεῖται et
"ἱσχυεῖται ab urinæ suppressione dicuntur, sic *ισχύφωνοι*, quibus vox suppressitur et sistitur inter loquendum
"apud Aristotelem." Quæ verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis Wesselingii, præstantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a Leopardo in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo Herodoti codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum *ισχύφωνος*, eademque notione, qua *ισχύφωνος* docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex *ισχυέφωνος* natum: *ισχύων* autem idem atque ἱσχω valuisse constat. Est etiam apud Hesych. in *βάτρες*, *τεταυλόφωνος*, *ισχύφωνος*: et apud eundem, ubi ἱσχύέφωνος exponitur ἀπειχόμενος τὴν φωνήν, haud dubie *ἱσχύόμενος* legendum: sic quidem Schol. Pind. ad titulum Pyth.

IV. τὸ ἐιχίσθαι τὴν γλῶτταν βατταρί-
ζιν φημίν: ibidemque plus semel ἐσχό-
φους scribitur. S.

7. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν [ἐσχ] Nihil veri-
us. Batti pristinum nomen Aristoteles,
apud Euseb. Chron., ubi p. 73. doctis-
sime, ut solet, ill. Scaliger, ex Callima-
cho, Pindarique Criticis ad Pyth. Od.
V. 117. Multa quoque Spanhemius
ad Callimachi Hymn. in Apoll. v. 75.
Ex oraculo autem, (lin. 14.) Βάττ' ἐπὶ
φωὴν ἦλθις, liquidissima verbis Plutar-
chi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦ-
το ἐπὶ τὴν φωὴν παραγινόμενον Battum,
nam ἐπὶ τὴν 'Ρώμην, quod nunc est, lon-
ge ineptissimum. Idem Cl. Reiskium
Animadversa. ad Plutarch. p. 261. con-
perio observasse. Wess.

14. Βάττ' ἐπὶ φωὴν, etc.] Eadem ha-
bet Tzetzes Chil. VI. v. 349. (et Scho-
liast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam
ex aliis auctoribus alia caussa, cur ora-
culum Battus consuluerit, aliudque re-
sponsum refertur.) Paulum diversa pro-
stant in Schol. ad Callim. Hymn. in
Apoll. v. 76. ἀναξ δὲ σι Φοῖβος ἀνώγει ἐς
Λιβύην ἰλθῆναι μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. His
proxima, nisi fallor, Herodotus ista sub-
jecerat: (lin. 17.) Ὁ δὲ ἀμείβετο τοῖσδε,
ὦ Νῆαξ, etc. Intermedia quæ leguntur,
mea quidem opinione, literatoris notam
sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ ἴσται Ἑλ-
λάδι γλώσση χρημίνην, ὃ βασιλεὺς ἐπὶ φω-
ὴν ἦλθις. (Me vero non poenitet, Scrip-
tori nostro, verborum neutiquam ita par-
co, eadem adseruisse.) Herodotum uti-
que sola decent ista: Λίβυς τὸν βασιλῆα
Βάττον καλεῖσθαι, καὶ τοῦτον εἶνεκα δοκίω
διασφίζουσιν τὴν Πυθίαν καλεῖσθαι μιν Λιβυ-
κῇ γλώσσῃ, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἵσται ἐν
Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere
mos Deo fuit Delphico, quem attigi in
Schol. ad Phœn. p. 678. Quod suspi-
cabatur Herodotus, aliud olim Batto
proprium inditum fuisse nomen, aliorum
firmatur testimoniis, collectis ill. Ez.

Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. v.
75. VALCK.— Hesychius: Βάττος· βα-
σιλεὺς, τῷραντος, Λίβυς. Videtur alium
etiam, præter Herodotum, secutus auc-
torem. S.

22. οἶχιστο μεταξὺ ἀπολιπῶν — ἐς τὴν
Θήρην] Sedandæ sunt turbellæ, quas in-
nocens illud μεταξὺ fecit. Sive enim
ex Hesychio, Μεταξὺ, ἐξαιφνης, μετ' ἐλί-
γῃ interpretaris; sive cum Porto, με-
ταξὺ ἀπολιπῶν (τὸν πρότερον τόπον) interea
relicto priore loco abiit; quid tandem
in sermone salebrosi? Recurret c. 160.
ἐς ὃ μιν οὗτοι ἀπολιπόντες οἶχοντο ἐς ἄλλαν
χώρην. In Platonis Lysid. p. 207. Α.
ἴπαιτα ὁ Μινίσιος — μεταξὺ παίζων εἰσ-
ίχεται. Geminum dabit Isocrates E-
vagor. p. 200. κ. Ex Plutarcho μετ' ἐλί-
γῃ Hesychii lucem mutuatur, referente
Philippum, a Græcis terra marique im-
peratorem salutatum, καὶ μεταξὺ δὲ Ἀ-
λίζανδρον — μετὰ τὴν Θηβαίων καταστρο-
φὴν, tum de insecutis deinde regibus,
τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι, T. II.
p. 240. At horum satis. Wess. — Pro
μεταξὺ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπε-
λιστῶν aut Ionice μεταξὺ ξυμπολιπτῶν le-
gendum conjectaverat: quæ violenta
utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni,
ut alibi, interim intelligeremus? scilicet,
interim dum occasionem nactus esset
oraculo obtemperandi; dum ei δύναμις
et manus hominum adfutura esset, qua
ad coloniam in Lybia condendam pro-
ficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debe-
bit αὐτὴν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν
Δελφούς, interim relictis Delphis The-
ram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν,
significare desiit, destitit: scil. desiit ur-
gere Pythiam, et aliud responsum pe-
tere; atque interim (scil. dum accidit
id, quod continuo deinde narratur) The-
ram rediit. S.

CAP. CLVI. 1, 2. αὐτῷ δὲ ταῦτα
— συνιφίετο παλιγκάτως] Παλιγκάτω et
παλιγκάτως illuminat Galenus ad Hip

pocrat. de Fractur. p. 547. Wess. — Vide Foëssii Econ. Hippocr. voc. Παλίγκτοι. Sunt παλίγκτοι παθήματα, recrudescentes, denuo exardescientes dolores. Et homo παλίγκτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἰξ ὑποστροφῆς πάλιν ὀργισθῆις. Itaque non satis est quod in Gronovii Latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quæ cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνφίρειτο videri τὸ θῆν deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφίρεσθαι τινι isto modo construitur, non συμφίρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χερσὶν συνφίρειτο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 5. ἔμειλλε τοιοῦτό σφι συνοίεσθαι, εἰὼν πρὶ ἀπίθῃ. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνήϊχθη τοιοῦτό γινώσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συνήϊχθησαν δὲ οἱ τυφλὸν γινώσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adjicitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνφίρειτο παλίγκτοι dedissent, id prælaturus etiam: quemadmodum IV. 15, 14. αἰτ. πιθομένοισι δὲ ἄμεινον συνοίεσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativam adjectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλιγκτός. S.

2. ἀγνοῦντες δὲ τὰς συμφορὰς] Causas calamitatum; ut tritissima Novi Fæd. ζωῆς, ἀνάστασις, (Johann. xi, 25.) atque hoc de genere plura. Wess.

[4. συγκτίζουσι βάττω — ἄμεινον πρῆξιν] “Aut συγκτίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut ἡ συγκτίζουσι.” Copiose de hoc loco, in Var. Lect. (ed. S.) disputavi: sed, ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem, incertus hæreo. Erunt quibus expeditissima Schæferi ratio videatur, παρίζω corrigentis: meliora se (nempe Dei nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen

cum Batto condentibus. Sicut πίνον aut πρήγματα, sic et ἀγαθὸν et ἄμεινον παρίζω τινὶ dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam scripturam libros conjurasse omnes. S.]

11. ἀπίπλων] In Ionum πλῆν, derivataque, amanuensium grassatur licentia. Ἀπίπλων ἐπίων ἐς τὴν Ἀσίην MSS. lib. VI. 116. ἀπίπλων ἐπίων ἐπὶ τὸ Ἀρτιμίσιον concorditer plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum injicit et moratur (lin. 12.) ἐρίθη Codd. ex Poëtæ ἱρήθη, quod lib. VI. 15. sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis. Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex Eustath. ad Homer. p. 1540, 12. (Odys. p. 230, 32. ed. Bas.) certum est. Wess. — Vide Var. Lect. (ed. S.) ubi etiam significavi, non Πλάττω, (lin. 12.) sed Πλατῖα editum me voluisse, sicut Πλατῖαν c. 151. et 152. Stephanus Byz. Πλατῖα, ἦνος Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἴ τοι ἰμῶ] Principis poetæ πολλῶν ἀνθρώπων ἶδιν ἄστια, et μεγάλη ἄστια ἀνθρώπων Nostri lib. I. 5. vereor, ut efficiant, Libyam ἄστου, quod hic antea, optime dici. (“Ἄστου bene habet. (ait Reiske, in Animadv. editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque significat; proprie populum cœtumque. Vid. I. 5. Hinc emendandus Plutarch. in Opusc. T. I. p. 726, 2.”) Mihi αἴ τοι blanditur mirifice, solo ingenii remigio a Cl. de Pauw productum, atque a Gronov. ex manu exaratis assertum quidem, sed haud feliciter explicitum. Sententia gravis est et ἐρωτική: Si tu Libyam, ovibus fecundam, neque a te aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc accedentis nimis miror. Αἴ Dorum, vice ἡ, et μιμητικὴν, non nesciunt Grammatici. Wess.

Ibid. Ἄστου ἰμῶ Λιβύη, etc.] Edixit nonnemo, Ἄστου omnino rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir

Cl. (Gronov.) interpretatione corrupta inventam a se lectionem in Med. Codice, αὖ *tu*, vel αὖ *tu*, reddens Eia tu : non recordabatur εἰ, si, Dorice pronunciatum αἰ. Hujus oraculi leni medela persanati laudem Adrianus noster Heringa reportabit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum : Αὖ *tu* ἐμῷ Λιβ. — Μὴ ἰλθὼν ἰλθόντες, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σὺ. Sua Dialecto Cyrenæi vel acceperant vel certe memorie tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex Plutarchi T. II. p. 408. Α. Βάττος ἦκε διούτιον ποσειδάωνος ὑπαιπὼν οὖν εἰ εἰς — με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἶσθας ἄρῃον, Μὴ ἰλθὼν· ἰλθόντες ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σὺ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξίτιμψι. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἰλθὼν et ἰλθόντες perperam posita distinctio, recte prætermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αὖ *tu*, μὴ ἰλθὼν, Λιβύαν οἶσθας ἄρῃον ἐμῷ ἰλθόντες, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illuc venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, Plutarcho repertam :

Αὖ *tu* ἐμῷ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶσθας ἄρῃον
Μὴ ἰλθὼν ἰλθόντες, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σὺ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατυασμέν, sicut αἰ pro εἰ. In Doricis reliquiis, Sophronis inprimis et Epicharmi, pro εἰ *tu*, vel ἰάν, frequentatur αἰάν, subjunctivis modis junctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis Heringæ conjectura, in Hesychio pro Βαίκαν· Κρητίς· corrigens, Βαίκα, ἰάν, Κρητίς. VALCK.

13. ὅτ' οὐνομα ἦν Ἀζίρις, τὸν ἰάσται] Conspirant in voce Ἀζίρις divellenda doctissimi homines Is. Vossius, Pavius, Berglerus, Melotus, Bouherius, Bon-

dam, (Petr. Bondam, I. C. Var. Lect. lib. I. c. 3. Zutphan. 1759.) a quibus non dissentio. Herodotus prævit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζίρις ac Ἀζίρις, ut sæpiuscule in talibus; ap. Steph. Byz. Mox συγκληήσους ex dialecti formula, qua συγκληήσμεν lib. VII. 129. etc. Wess.

CAP. CLVIII. [3. ἄγον δὲ σφίρας — πρὸς ἰσπείρη· καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα — μὴ ἴδωιν — νυκτὸς παρήγην.] In ed. Wess. et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν κάλλ. τῶν χώρων ad præcedentia referrentur : et Vallæ interpretationem (vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Græci — diurnum spatium metiendo animadverterent :) ipse etiam Wesselingius, nihil ad hunc locum monens, tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in Præfat. p. x. — XII. aperuit. Cujus in distinguendis verbis rationem quum Borheck esset secutus, Larcherus, eandem rationem merito probans, in MS. codice fuisse eam a Borheckio repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suæ editionem procuraret, Reizii de Herodoto merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id Borheckio suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex Parisiensibus codicibus a se repertam esse idem Larcherus significat. At noster quidem MS. F. et post ἰσπείρη, et post χώρων interpungit. Pro πρὸς ἰσπείρη, πρὸς ἰσπείρης se maluisse Reizius l. c. professus est : idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. S.]

9. ἰσθῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τίσσεται] Virulentum est Comici, Jovem pluvium διὰ ποσειδῶνος οὐρεῶν per cribrum mœiere

Nub. v. 372; Afrorum, ἡ οὐρανὸς τίτρηται, de copiosa isthic coelesti aqua, suavius multo; Hebræorum Genes. c. vii. 11. וַיִּתֵּן מִן הַשָּׁמַיִם מַיִם בְּרָבָרָה, et cœli fenestrae reseratae sunt, excellentissimum. Audiat Eustath., ἡ δὲ περί τινος Λιβυκῆς γῆς Nostrum spectans, τίτρησθαι τὴν οὐρανὸν, φάμενος — ἱερατεύοντα. ἰδίῳ γὰρ εἰπὺν, τὸν οὐρανὸν, ὡς οἷά τινα διαμαρτῆν, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαίαις ἱερατεύονθαι· περὶ δὲ τὸν τόπον ἰαλίου, οἷον εὐνοερεῖσθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ συχρὸν ἐξηγούμεθα, καὶ ἄρδην τὰ ἐκτὸς περὶ σφοδριμότητα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariusve. Rem perspectam habuit citra Eustathii auxilium Ampl. Bouherius Diss. Herodot. c. 12. p. 138. Wess.

Ibid. ἡ οὐρανὸς τίτρηται] Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilias interpretetur, interea quæ mihi venit olim in mentem conjecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet Codd. αωνος: unicam his literam præfigamus, recuperabimus vocem βουνός, quam ego hic valde commodam judico, ut Battum et comites quum ad fontem indigenæ duxissent Libyes, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληες, ἰδοῦντα ἡμῖν ἱερῶν οἰκίαν, ἰδοῦντα γὰρ ὁ βουνὸς τίτρηται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, heic enim collis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: est id γῆ ἵσα ἱερῶν πίδαξ, quod legitur c. 198. Primum βουνός, vox fuit Cyrenæis usitata: Herod. IV. 199. χώρων τὰ μέγα — βουνὸς παλίστοι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. (ad III. pag. 100. f.) Eustathius in Hom. Od. ε'. p. 680. 37., Κύρται καὶ ἐν Ἡρόδοτῳ βάρβαροι λέξιν ὁ βουνός, Λιβυκὴ γὰρ. Idem in Iliad. λ'. p. 831, 32. ἡ δὲ πολὺν καὶ λίθος ἂν λίγωντο καὶ βουνός, ὅτι ἐν Ἡρόδοτῳ μὲν Λιβύων λέξιν εἰσὶ φησιν, Ἀλῆος δὲ Διονύσιος λίγυ, ὅτι Φιλῆμων ἰσθ

σπάσται τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λίθον γὰρ παλοῦσι. (Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.) Quos respicit Ælius Dionysius comici Philemonis duo senarios Jo. Clericus e Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui βουνός etiam ἰδίῳ dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Æschylus; a Cyrenæis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Græci quivis colles et tumulos βουνὸς dixerunt et μαστῶν, Ætoli veteres βωμούς. Cyrenæicæ regionis βουνὸι similes fuere βουνουδίσιν ἀναστήμασι τόπων γιαιργητόμους, Diodoro memoratis V. 40. Præterea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. v. 88. Justinus XIII. 7. Montem Cyram et propter amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνη Θίσση memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ — τοῦ οἰκιστοῦ τῆς ζῆης] Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem extruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστοῦ, (absque τῆς ζῆης) sicuti mox; elegit aliud, æque adcommodatum et jucundum. Battus, Cyrenarum conditor, οἰκιστὴς Pindaro Callimachoque, nactus apud populares honores, quales οἰκιστῆ mos deferebat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a Pavo et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas inpru-

denter: facessant irrita aliorum molimina. Wss. — Non modo Vallæ Latina intacta h. l. reliquerat Gronovius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζήης majuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. 'Εὐὶ μὲν ἄν Βάττω τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζήης] Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallæ versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos jam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. xl. Vita, ἡ ζωὴ, Herodoto scribitur Ζήης. Ἐὐὶ μὲν ἄν τῆς Ζήης Βάττω τοῦ οἰκιστοῦ. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, hujusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenæorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Græcis divinitus in Africam evocatis, amplificatæ. Sed, si licet, suspicor equidem, ante hæc verba, 'Εὐὶ μὲν ἄν B. τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζήης, olim alia quædam lecta, quæ nobis perierint de condita Cyrene, quo referretur, adpellatio τοῦ οἰκιστοῦ, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguæ: Monte Cyra occupato, secundum Justin. XIII. 7., Battus linguæ nodis solutis loqui primum cœpit; quæ res animos eorum, ex promissis Dei jam parte percepta, in reliquam spem condendæ urbis accendit. Auctore Pausania X. (cap. 15 extr.) p. 834. vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δαίμα· τὸ δὲ τῆς θύας βοῆσαι σαφὲς καὶ μὴ γὰρ ἠδύναται. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrere vitium nodumque linguæ ru-

pit, planeque et articulata eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. "Ἐβήκει φωνὴν ὡς δαίμων τι καὶ κακῶ, Herod. I. 85. VALCK.

4. 5. Ἐὐὶ δὲ τοῦ πρώτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.] Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, ejus nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. 'Εὐὶ πρώτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. x. ἐντυχίας δὲ (Græci ἰσχύουσαν ἰδεναι) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ διατρέχει τὸν Βάττω. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. Wss.

22. ἀντὶ τούτων Αἰγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμιμνήσκου· Ἀπρίην, ἀπίσταναι ἀπ' αὐτοῦ] Adi sodes lib. II. 161. ubi in τοῖς Ἀδελφοῖς λόγοις, de hac Melpomenes parte. Wss. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter alias apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 4. 104, 16, 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 12. ubi quidem etiam eisdem in locis intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque ἀπίστα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 16. ἀπίσταναι in τῆς ἰθαῖνης dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in Vallæ Latinis nihil ei responderet, adverbio temporis tum expressit, qua de re Ægyptii tum succensentes Apriæ, ab eo defecerunt: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμιμνήσκου junxit, ego vero ad ἀπίσταναι referens, comma post ταῦτα inserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμιμν. jungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμιμνήσκου Ἀπρίην significabit hoc ipsum exprobrantes Apriæ, propter hoc ipsum succen-

sentes Apriæ. cf. ad V. 33, 11. notanda. Atque hæc verissima explicandæ hujus ῥήσιως ratio esse videtur; quare deletum comma post ταῦτά, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτά, commodè cum MS. Arch. κατὰ ταῦτα (aut potius κατὰ ταῦτά ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eamdem sententiam II. 161, 11. absque κατὰ præpositione ait, Αἰγύπτῳ ταῦτα ἰσχυρίζονται. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκισίλιος] Sic (loco olim vulgati Ἀρκισίλιος et Ἀρκισίλαος) ob secundum quartumque casum Ἀρκισίλιω, Ἀρκισίλιω: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκισίλιω. Similis sunt flexionis Μινίλιω, Χαρίλιω, etc. Wess.—Pari ratione Attica formaliώς, pro λαός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 11. S.

[11. ἐν Λιύκῳ] Apud Ptolemæum lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαγμαρικῆς κόμη μισόγυις Λιυκόη, nescio an eadem quæ Herodoto Λιύκων. S.]

[15. φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

15. ὁ ἀδελφεὸς Λίαρχος] Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. Plutarcho Virtut. Mulier. pag. 260. x. Λάαρχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος ποιεῖς, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Eryxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Ægyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyæno consimiliter Λάαρχος lib. VIII. 41. sed ex Plutarcho. Wess.—Vide Var. Lect. (ed. S.) S.

16. Ἀλίαςρχος] Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Λάαρχος in Ἀλαρχος vel

Ἀλίαςρχος facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriæ, frequenter Λάαρχος dicitur Plutarcho T. II. pag. 260. et 261. etiam in Λάαρχος concinit Plutarcho Polyænus VIII. c. 41. Arcesilai viduæ Eryxus uterque virtutes prædicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χωλὸς εἰ ἰὼν καὶ οὐκ ἄρτίους] Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγχίνοῦς, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodotæ περισσεολογίας. Claudum præterea hunc Battum Plutarchus prædicat, non insulsum neque stupidum, nedum Herodotus. Wess.

5. ἐν τῇς Μαντινίης] Secum in Africam ducere jubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῇς Κυρηναίων στάσις διαιτητὴς fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινίδης, συνίσκει καὶ διαποιεῖν δοκῶν διαφίλειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam ἰννοματάτοις. Ælian. Var. Hist. II. 22., ἰννοματάτους γίνεσθαι καὶ Μαντινίας ἀκούειν, οὐδὲν ἥττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακιδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistrum Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Patris ex omnibus Græcis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, Herod. V. 29. VALCK.

6. καταρτιστῆρα] Demonax, τῇς Κυρηναίων στάσις διαιτητὴς in Diodori T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque ætatem aureus Cyrenæorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΤΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, ejusque egregiam operam, haud ingratis Cyrenæis impensam, posteris ille tradiderit: an vero sub hoc

tempus procius, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. Bouherii Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa questione. Wess.

13. *τιμίνα* [ἐξελών] Laurentius fana. Melius certas agri portiones, quales et illæ, in quibus Silphii proventus ap. Hesychium βάττου εἰλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta Iliad. ζ'. 194. signata, et Aristide T. I. p. 12. *ἄσπερ τοῖς βασιλεῦσι τιμίνα καὶ χύτροις ἐκαιροῦσι*. Ad-didit Demonax *ἱερώνυμους*, quoniam τὰ γέρεα regum olim sacerdotia, uti Spartæ lib. VI. 56., complectebantur. Vallæ lapsum tetigit consultissim. Barbeyracius Histor. Fœder. T. I. p. 58. Wess. — De vocab. *τίμιμος* vide Homeri Interpreteres ad Iliad. ζ'. 194. Equidem sacros agros *τιμίνα* hic interpretatus sum, ratus agros intelligi ē quibus sacerotes redditum percipere soliti erant. Facile autem certas agri portiones cum Wess. reponi patiar. S.

Ibid. *τιμίνα* [ἐξελών καὶ ἱερώνυμους] Ita-que adeo, si sana est lectio vulgata, populi Demonax adsuetus imperio Regem fecerit sacrificulum; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam præterea honoris prærogativam, quam legitimam habuerant majores. Diis solebant fa-ctoque functis heroibus regibusve *τιμίνα* [ἐξελών]: vivo Batto cur *τιμίνα* voluerit [ἐξελών] non exputo. Ne rigida quidem Arcadis severitas alia majorum *ῥητὰ* saltem γέρεα denegare Regi potuit, præ-ter *ἱερώνυμους*, sive curam sacrorum admini-strandorum. Legisse videtur a vul-gatis diversa Valla, qui proxima, τὰ ἄλλα — *ἐς μίσην τῇ δῆμῳ ἴθνη*, cetera in medium posita populo restituit, mi-nus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. *ἐς μίσην Πίτρησι καταθῆναι τὰ πρῶγματτα*: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur *ἐς μίσην Κώϊσι καταθῆναι τὴν ἀρχήν*,

lib. VII. 164. Græcorum more, in me-dium ponere, dicere non recusant La-tini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. *ἐν τῇ Κορινθίῳ Θησαυρῷ*] Non Corinthiorum populus de-dicarat, sed Cypselus, Herod. I. 14. Quam Olympiæ dedicarat Sicyoniorum tyrannus Myron, ædícula tamen dice-batur *Σικωνίων Θησαυρὸς*, teste Pausan. lib. VI. c. 19., quo capite in Alti Olympiaca superstites sua ætate recen-set ædiculas sive *Θησαυροὺς καλουμένους* Sicyoniorum, Carthaginiensium, (deho-rum spoliis a Gelone fuit is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybarita-rum, Cyrenæorum, Metapontinorum, Megarensium, Geloorum: initio capi-tis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, *Ἑλλήνων τοῖς ἱποῖσαντο τῷ Ἀπόλλωνι Θησαυροὺς*: in quibus sua quæque civitas donaria, au-rum etiam et argentum Apollini sacran-dum, deponeret, sive τὰ ἀνάθηματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων Θησαυρὸν memo-rat Xenoph. *Κεφ. Ἀναξ.* lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyonio-rum, Thebanorum, Cnidiorum, Syra-cusanorum, Potidæatarum, Pausanias lib. X. c. 11., cujus ævo nihil in his erat pecunias sacræ. Hæc addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

Ibid. *ἀπιστομένη δὲ παρὰ τοῦτο*] Ope-rarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filio-que, *πίμπροτος δὲ ἴσταιν Ἀρκεσίλαος, Φερει-μης υἱός, ὃς Ἑσίοδος μνημονεύει*. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, ne-que potuit. Voluerunt ὃς Ἑσίοδος. Falso insuper *πίμπροτος*. Arcesilaus hic

regum fuit sextus. Salaminus *Euelthon* locum occupat in Polyæni lib. VIII. c. 47. Wess.

13. λαμβάνουσα τὸ δίδόμενον] Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vocola nobis αἰσι perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰσι δίδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αὖ venuste poni pro συνήως. Homerus μιλῶσάν meminit, Πίτρη in γλαφυρῆς αἰσι νῖον ἔρχομενάνων, *Iliad.* β'. 88. Vide Hesych. in αἰσι νῖον. Thucyd. p. 277, 78., 'Αθηναίων ὁ αἰσι νῖος γινόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰσι δορυφορεῖται ἰδίδοτο: et sæpius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in 'Ιλ. ζ'. p. 523. (p. 657. ed. Rom.) αἰ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν δίδόμενον, φησὶν, ἱλάμεναι, καὶ καλὸν ἔλγει, κάλλιον δὲ ἔχειν (lege ἐκείνο), τὸ στρατιῶν λαβεῖν. τελευταῖον ἔξιπεμψεν αὐτῇ δαρεῖ ἄσπρακτοι χερσίνων καὶ ἡλαπάτην, ἣ καὶ εἰς τοὺς προσέειπε, καὶ προσεπύπιν, ὅτι γυναῖκα τοιούτοις δαρεῖσθαι χρὴ, ἀλλ' οὐ στρατιῇ θησκούσῃ ἐκ τῶν τρωμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Pæne ultima lectiones adfirmant a Gronovio rejectas. Homerica, 'ἴσθον ε' ἡλαπάτην τι, etc. Aristophanis etiam expressit Lysistrata v. 519., 'Ὅ δὲ μ' ἐβύς ἔφασκεν ὑποβλήψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα ἦσαν, 'Ὅσοι οὐκ ἔσθαι μακρὰ τὴν κίθαλὴν. πόλιμος δ' ἄνδρῃσι μιλῆσι: sic modulus versui reddendus est, vitiatius in vulgatis, 'Ὅ δὲ μ' ἐβύς ὑποβλήψας ἔφασκε, καὶ μὴ, etc. VALCK.

19. ἀλλ' οὐ στρατιῇ] Unde Eustath., qui excerpserit, στρατιῇ adstruxerit θησκούσῃ ἐκ τῶν τρωμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habet servetque: ad Herodotum nihil. Wess.

CAP. CLXIII. 5. 'Ἐπὶ μὲν τέσσαρας βάττους, etc.] Quæ de quatuor Battis totidemque Arcesilais hic leguntur,

illuminarunt Palmerius in Exercit. pag. 24. H. Valesius et P. Wesseling. in Exc. Diodori T. II. p. 550. 551. VALCK.—Oraculum de quatuor Battis totidemque Arcesilais, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad Diodor. T. II. p. 550. H. Valesius, et Bouherius in Diss. Herodotea. Wess.

10. ἀπότιμπε κατ' οὖρον] Trade secundo vento, præstiterat; ex formula Sophocl. Trach. v. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν 'Ρίτω κατ' οὖρον, et Æschyli vii. Theb. v. 696. ἴτω κατ' οὖρον. Adde Schol. ad Trachin. v. 828. Wess.

12. ταῦρος ὁ καλλιστύων] Maxima taurus victima, ὁ καλλιστύων τῶν ταύρων, Diodoro lib. IV. 23. Pythia obscure Alazirem, Arcesilai socerum, indigestasse videtur, una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρου titulo Philippum, Alexandri Magni patrem, apud Diodor. lib. XVI. 91. Wess.

CAP. CLXIV. 11. ἐπ' ἐξεργασμίνοι] Sic vere ex Aldi ἐπιξεργασμίνοι. Præsum idem in Plutarchi Malignitate pag. 870. v. e Nostri lib. VIII. 94. Elegans Euripidis Bacch. v. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξεργασμίνοις Κανόσι χαίρου, ὁ γυναῖκες, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice Æschylus, in Pers. v. 526., Agamem. v. 1388. etc. Wess.

13. ἔργιστο ἐκ τῆς] Hic quoque vetus et Vallæ reperta lectio revocabitur, ἔργιστο ἐκ τῆς Κυρηναίων πόλεως, urbe Cyrene ultro abstinerebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir Cl. verbum ἔργιστο reddidit arcebatur: apud Herod. ἔργισθαι, formæ mediæ verbum, significat semet arcere, adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. θηλίων βοῶν μὴ ἔργισθαι, idem est ac θηλίων βοῶν γίνεσθαι, IV. 186. Similiter πολλῶν ἰωνάξαντες ἔργισθαι, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 6. Εὐεργισίας ἐς Καμ-

βούσι] Non neglexit in Polyæni lib. VIII. 47. apud Aryanden τὰς ἰς Καμβύσῃσι σύγχρονας Pheretima. In pingendo Satrapæ nomine libri Strategematum et Pollucis (vide mox ad cap. 166, 9.) discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. Wess.—Arcesilai non meminit Herodotus III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad Cambysem a Cyrenæis missorum: quæ quidem dona neutiquam benigne a Cambyse accepta esse ait, sed per contemptum militibus ab illo projecta. Videtur deinde Arcesilaus tradita Cambysi Cyrenaica melius de illo voluisse mereri. In Græcis nostris lin. 8. vitiosum ἰδῶσι, pro ἰδῶσι, facile vel tyro qui libet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. παρισύμνους] Ionum ex more, sæpe spreto. Dederunt schedæ ἀποσύμνους, c. 154., præbebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνισμοῦ, lib. V. 109. atque his similia. Ex Darii studio, quod Aryandes stolidè æmulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα Δαρείου χειρὸς apud Plutarchum in Pactolo, et numi aurei Δαριῶν, Darici. Negant Critici ad Comici Ἑλληγ. v. 589. appellatos ἀπὸ Δαρείου, τοῦ Ξέρξου πατρὸς, sed ab alio rege Dario: sequitur Suidas, et omnibus Harpocratio prior. Equidem his dicam inepi Observ. lib. II. 24., nec pœnitet: nihil ad arguendos manifestius Herodoteis. Succurrit tamen labanti Grammaticorum fidei amicissimus H. Venema, Herodotea probans, Dariumque Hystaspiden Persis Daricos cudisse, Medis vero antiquiorem Darium, nomine Medum, cuius exemplum rex Persa fuerit imitatus, Dissert. ad Vatican. Daniel. p. 160. Wess.

9. καὶ οὖν ἵσται ἀργύριον] Ita ex schedis oportuit. Pollux argentum Ἀργυρεὶν lib. III. 87. VII. 98. hinc derivavit: quæ de Daricis ibidem, ἀπὸ Δαρείου, ὡς

ὅτι ἱκίνοι ἀκριβοῦς εἰς κάθαρσιν τοῦ χρυσοῦ, ostendunt originem. Statim ἱσανιστίαν (lin. 11.) dubio caret. Wess.

CAP. CLXVII. 4. ἄνδρα Μαράφιον] Vide I. 125, 12. S.]

Ibid. Βάρεν] Hæsito, quid verius certiusque. In propriis nominibus frequentissima MSS. discordia. Idem classis præfectus c. 203. Βάρης, ubi Badres Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis Vind. huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox (lin. 8.) αὐτὸν ὁπιδιότατο ex c. 200. liquidissimum. Wess.—Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγὸς dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari Badres et Bares: genuinum forte nomen Βάρης, onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβάρης ἀνὰ Πίρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρης VII. 21. Persam Καντίβαριν ex Clearcho memorat Athen. X. p. 416. s. hinc Ælian. Var. Hist. I. 27. Ab Ægypti satrapæ Aryande classem et exercitum accepisse Pheretima, Herodoto consentit Polyænus VIII. 47. VALCK.

11. πρόσχημα τοῦ λόγου] Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου Vallam vidisse, quale Polybii ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου, lib. XI. 5. (XI. 6, 4. nostræ ed.) sed ejus nec vola nec vestigium in manu descriptis. Reiskii elegans conjectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem hæret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persæ. Geminum Germanum lib. VI. cap. 133. ταῦτο μὲν δὲ πρόσχημα λόγου (sic MSS.) ἦν: hoc colore inter fandum

Miltiades utebatur. Post nonnulla, ἰφρόντις Δαρείου (lin. 14.) ex Aldi et aliorum præscripto; ingrata erat βασιλῆος iteratio. Confer cap. 197. Wess.

12. ὡς ἰμοὶ δοκέειν, ἐπὶ Λιβύων καταστρεφῆ] Ista Herodotum adjecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi Libycas: nam libenter ille narrationibus interjectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper jucunda varietate teneat et oblectet, ποιήσας ἰβουλῇ ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὁμήρου ζῆλωτος γινόμενος, ut scribit Dionysius Halic. in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte Thucydidi Herodotum præferens, et fatetur ipsemet Herodotus, quæsiuisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἰδίηται. Istiusmodi Thucydidis imitatori Philisto prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat Theopompus: hoc ubi tradidit Dionys. in ejusdem Epistolæ fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur Theopompus κατὰ τὰς παραβολὰς, in comparationibus, corrigi debet παρεμβολὰς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεμβάσεων ἰκτισαγωγὰς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit Theon. Soph. pag. 15. Theopompi Philipp. viii. narratio ἡ τοῦ σιλίνου, de apio, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σιληνοῦ, vel πρὸς τοῦ Σιληνοῦ, de Sileno, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 12. Πλειῶνος] Tzetzes ad Lycophron. v. 149. Πλειόν, πόλιν Λιβύης habet; quæ huic lacui si accubuerit, Πλειῶς, ut veteres schedæ, optabilior. Wess.—Scylac. plurali numero, Πλειῶν λιμὴν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλιγάμμαι] Stephani Byz. Γιλιγάμμαι, ἴθνος Λιβύης,

Ἡρόδοτος δ'. robur accipit ex Med. et sequacibus, vicissimque addit. Recepi Γιλιγάμμαι et Γιλιγαμμίον ex ductibus Codicum et Stephani, obsecutus Gronovio, cujus laudatio libri Florentini modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod Brit. A., quo sicuti et altero deinceps utar, clare Γιλιγάμμαι, Γιλιγάμμοι, Γιλιγαμμίον. Wess.

5. Ἀζήρις] Callimachi ποικιλήν δὲ νῆπαις Ἀζήριον ἵναίον Hymn. in Apoll. v. 89. stabilit hæc et superiora, cap. 157. nec nocet diversior, quæ in Aldina ejus et Basileensi constat editione, scriptura, uti monitum antea (ad c. 157, 13.) Quod de laserpitio, (lin. 5.) καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τούτου, sive ἐκ τούτου: in Scylace, p. 108. ed. Gronov. post insulam Plateam, ἰνταῦθιν ἄρχεται τὸ Σίλφιον φύσθαι γῆς: ubi Gronov. quid velit postrema vox, nec exprimit Vossius, nec ipse assequor, pro qua repono γνήσιον. Nonne φύσθαι γῆς, aut γύνισι, in arvis, lenius et propius? Multa de Silphio Salmas. in Solin. p. 262. et ex Scylace φύσθαι γῆς Wess.

CAP. CLXX. 2. Ἀσύντται] Irrita opera Viri Celeb. (Ἀσύντται, qui nulli sunt, defendentis.) Ἀσύντται in Libya norunt complures, ab Holstenio ad Steph. Byz. signati, tum Lycophron quoque, v. 895. Quis Ἀσύντται; tandem? Liquidus Medicei lapsus ex schedis est Pass. Neque officit hilum, quod Asbystarum sedes latius in Africæ mediterranea porrigatur ab aliis: siquidem in talibus multiplex variatio, et Asbystæ minime maritimi. Wess.

CAP. CLXXI. 1. Ἀσχισαι] Stephani Ἀσχισαι, ἴθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης, optime hinc Holstenius emendat et Cuperus in Syllog. Epistol. Burmanni T. II. p. 690. Certe Ἀσχισαι in Codicibus Diodori et Ptolemæi, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. Wess.

3. κατ' Εὐσιπριδῆς] Promiscue, Ἐσ-

αἰρίδης et Εὐσιπερίδης, cives 'Εσσιπεῖται et Εὐσιπεῖται: quod in promptu magno viro non fuit, Strabonis lib. XIV. p. 957. D. (pag. 647. v. ed. Cas.) καὶ ἔτι ἐν ταῖς 'Εσσιπεῖταις λίβυσι, reformanti ἐν ταῖς Ἰσσιπεῖταις "Ιβησι. Amnis enim Lethæus, quo de Geographus, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud Libyæ Hesperitas. Iterum Strabo lib. XVII. p. 1195. c. (p. 836. D. ed. Cas.) ἔστι δὲ καὶ λιμὴν 'Εσσιπεῖδων, καὶ ποταμὸς ἱμβάλλει Λάδων, seu, uti alibi, Λάδων. Qui sequuntur (lin. 4.) *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. Wess.

CAP. CLXXII. [2. Νασαμῶνις] Horum jam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

5. τοὺς δὲ ἀπτερίδας, etc.] Credo ob oculos hæc Arriano fuisse de piscium apud Indos captura, Indic. c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίῳ ἀβαίνοντες, εὖτ' ἐν ἀφανυθῶνι, παταλῶντες: ubi mira Celeb. viri in participio isto fluctuatio. 'Απτερίδας Arch. et Vind. habet Eustath. in Dionys. v. 209. (ubi quidem mendose vulgo ἀπτερίδας, et ἰδὲς δὲ ἀπτερίδες ἢ ἀπτερίλαδες.) novitque Græcus Nahumi interpres, c. III. 17. Editum Iones maluerunt. Vallam autem, graviter in palmulis hic lapsum, primus adjuvit P. Leopardus Emend. lib. VII. c. 16., tum Portus, Heraldus, et L. Bos Obs. Critic. cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Hæret adhuc animo justa ejus de malignitate Gronoviana querela, sancte testati, se, cum Observationes digereret, Leopardum, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta hæc quidem, sed memoriæ præclari Præceptoris debita. Mox (lin. 7.) ἐπὶ γάλα ἰσιπῶσονται

ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem comminutis, bene congruit ἰσιπῶσαι, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πάσσοντες explicabunt. Wess.

8. ἰσιπῶναι αὐτίαν τὴν μίξιν ποιῶνται] Quæ posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Dux sunt res sanèquam diversissimæ, tametsi de iisdem dici possint, ἰσιπῶναι τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, et ἱμφαῖαι, vel κτηνῶν, μίσγισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἰσιπῶναι τῶν γυναικῶν ποιῶνται, οὐδὲ συνοικίοντες, κτηνῶν τε μίσγόμεναι: quod ibi addit de liberia, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἰσιπῶναι τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῶνται, hæc addita ratione, ἵνα παρίστηται τι ἀλλήλων ἴσσι, καὶ, οἰκίαιόντες πάντες, μήτε φθόνῳ μήτε ἰχθυῖ χρίσταις ἐς ἀλλήλους: quæ a Platonica hæresi non abludunt; ut non injuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἰχονταί κοινὰς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. (p. 300. D. ed. Cas.) Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Jam vero verba, ἰσιπῶναι αὐτίαν τὴν μίξιν ποιῶνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut sit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quæro quem habeant inter se nexum μίξιν ποιῶνται—μίσγεται; Præterea, si dederat ista, cur tandem tantam rem miram prodidit memoriæ, novam nuptam prima nocte διὰ πόντον διεξιθεῖν τῶν διαιτυριῶν μισηγμένων? quæle Diodorus etiam Sic. institutum in in-

sulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quæ reji-
cenda censeo; dum sic vertit Hero-
dotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum
solemne est nocte qua nubunt omnium
stupro patere; — et tum cum pluri-
mis concubuisse, maximum decus; in
reliquum pudicitia insignis est. Evin-
cit illud tandem, meo saltem arbitrato,
comparatio moris Massagetarum. Istis
autem rejectis, apte sibi respondent He-
rodotea: *Γυνῆκες δὲ νομίζοντες πολλὰς
ἔχιν ἑκάστος, τρέσφ παραπλησίφ τῷ καὶ
Μασσαγίταις ἰστίαις σκίπωνα προσθήσονται
μίγνεται*. Liqueat, opinor, non quod
cum multis habuerint commune Massa-
getæ, sed horum peculiarem quandam
respici consuetudinem: quænam autem
illa? Herod. I. 216. ait: *Μασσαγίτης
ἑκῆς, τὸν φαιγεῖν ἄποκερμάσας πρὸς τῆς
ἀμᾶξης, μίγνεται ἀδῶς*: similiter Nasa-
mones. Supra dixerat lib. I. cap. 203.
(Sic haud dubie distincta verba in sua
Adnotatione voluerat Valck. non (uti
hic editum erat) “similiter Nasamones
“supra dixerat I. c. 203.” quasi id
quod I. 203. scribit Herodotus, ad Na-
samones pertineret.) *μῆξιν τοῦτων τῶν
ἀνθρώπων ὕναι ἱμφανία κατὰ πρὸς τῶν
βέβαιον*. vide Zenobii Prov. p. 122, 17.
VALCK.

[Zenobius l. c. (nempe Proverb.
Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc ut-
cunque spectet habet, nisi quod de Mas-
sagetis ait, *ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησίαζουσι*.
Verba ista, *ἰστίκοινοι* — *μίγνεται*, quæ
cum Valckenario aliena ab hoc loco
judicaverat Reizius, prorsusque Bor-
heck abiecit, eadem eodem hoc loco
minutissima differentia libri omnes ag-
noscunt: pariterque Eustath. ad Dionys.
v. 209. de Nasamonibus loquens, ἄλλοι
δὲ καὶ πολυγυναικας τοῦτους ἰστοροῦσι, καὶ
τὴν μῆξιν τῶν γυναικῶν ποιεῖν ἰστίκοι-
νοι: quæ ex Herodoto desumpta esse, li-
quido adparet ex eis quæ continuo de-

inde de divinatione ex somniis adjecta
sunt. Et, cur ea verba ne Vallam qui-
dem videri suo in codice legisse dixerit
Vir doctus, nihil caussæ erat. Legerat
eadem Valla, hisque Latinis interpreta-
tus erat, et cum eis in propatulo coëunt;
quam in sententiam Coray apud Lar-
cherum, *ῥῆσιν* istam servans, pro *ἰστίκοι-
νοι* censet *ἰστί* *κοινοῦ* legendum, quod
idem valeat ac *ἱμφανίως*, I. 203, 13. et
III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut no-
vatione utamur ulla necessitas urget:
nec enim video quid prohibeat quo mi-
nus constantem librorum scripturam
teneamus, et *ἰστίκοινοι μῆξιν*, ut IV. 104.
2. et 180, 21. de promiscuo coitu in-
telligamus: qua item notione I. 216,
2. de Massagetis ait, *ταύτης (ταῖς γυ-
ναιξί) ἰστίκοινα χρίονται*: nempe *ἰστίκοινα*
adverbialiter, pro *ἰστίκοίνας*: mulieribus
in commune utuntur, promiscue coë-
unt. Et sicut hic mos apud Massage-
tas non impedit, quo minus (ut ibidem
refert Noster) uxorem quisque ducat:
sic non secum pugnant quæ hic de Na-
samonibus traduntur. Quærit Valck-
enarius, quem habeant inter se nexum
μῆξιν ποιοῦνται — *μίγνεται*? At per-
apte ista nexa sunt, *ἰστίκοινοι* — *μῆξιν
ποιοῦνται τρέσφ παραπλησίφ, τῷ καὶ
Μασσαγίταις μίγνεται, ἰστίαν*, etc. Vide-
tur Virum doctissimum turbasse dis-
tinctio paullo fortior post verbum *ποιοῦν-
ται* interposita: quæ si cui incommoda
videtur, tolli prorsus nullo incommodo
poterit, aut simplici commate mutari.
Illud quidem negare nolim, si abesset
h. l. *μίγνεται*, neminem id verbum mag-
nopere desideraturum fuisse. S.]

10. *ἰστίαι σκίπωνα προσθήσονται*] Stra-
bo in Arabum consimili ritu *ὁ δὲ φάσκει
ἰστίαν μίγνεται, προδὸς τῆς θύρας ἰάβδον*,
plura absurditatis pro nostro more ple-
nissima adjungens lib. XVI. p. 1129.
D. (p. 783. A. ed. Cas.) De Massagetis
ad lib. I. 216. Wess. — Gronovius e

Med. *ἐκίματα* recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum *ἐκίματα*. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, *ἐκτὸν ἐκίματα* *πρόβησονται*, in propatulo posito grabatulo. De Mosynæcis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. I. c. nihil, quod pro ista conjectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum *δαιτυμίων*, pro *δαιτυμίων*, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

18. *ἱπποταυμύονται*] Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione *ἱπποταυμῶσαι*, *παραταυμῶσαι*, et ejusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad hæc alluisse. Quæ statim e MSS. mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si *τούτῃ* etiam *χεῖται* locum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris sæpiusculæ variantiæ, qui suum tamen modum habet. (Quoniam *ἦδη*, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde *χεῖται*, quod ei MSS. offerebant, haud continuo receperit.) Illa vero dandæ accipiendæque fidei, quæ subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus evikuit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. *ἰσπρατιύοντο* *ἐπὶ τὸν Νότον*] Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam injuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, jure belli res repetitum,) proficiscerentur, etc. Ista fors in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum prope internecione sublata dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2.

Herodotus fabulam se tradere formula significat adjecta: *λίγω δὲ ταῦτα τὰ λίγους Λίβυσι*: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiæ fidei. Qui le- nem non sentiunt historici nostris uavitate, Herodotum ob ista talia, si lubet, exagitent hujus seculi sophi! Quas innumerales esse scribit apud Herodotum fabulas, (de Legib. I. 1.) ne Cicero quidem vitio vertit historiæ patri, neque severissimus ipsius Thucydidis et Platonis censor Halicarnassensis Dionysius; qui et antiquioribus et Herodoto necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas accepissent, fabulosas etiam narrationes tradere memoriæ, atque ita *παύλλῃσι τοῖς μυθώδῃσι ἱπποδῶδῃσι τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς*, T. II. pag. 226. 32. (de Thucyd. c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.) VALCK.

7. *ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμόνεις*] Superiora culte, sed liberius, Latine expressit A. Gellius Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem Psyllorum natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora ævi tempora. Plinius, qui Nasamonibus excidii causam assignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, adfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi Harduinus. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. *οὔτε ὅπλων ἐκτίεται ἀρτίον οὐδέ*] Rectum est *ὅπλων* *ἐκτὸν ἀρτίον*. Argippæi IV. 23. *ἰσοῖ λίγονται εἶναι, οὐδέ τι ἀρτίον ὅπλων ἐκτίεται*. Apollonius Rhod. inter se permutat *τιύχια δῆλα*, et *τιύχῃ* *ἀρτίον*. Philostratus Aëten pingit *ὅπλα μὲν ἰσθμῶδες ἀρτία γίγαντες τινος*, Icon. pag. 882. Eustath. in Dionys. v. 217., *οἱ Γαράμαντις — οὔτε ὅπλα ἔχουσι πολυμυκὰ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀρτίον οὐδὲ τι*. Gentis illud nomen servandum statuit Salmas. in Solin. p. 384. mihi Pintiani non displicet sententia ad Melam p. 52. VALCK. — Scil. Pintianus ad Me-

læ I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντις hoc cap. ex Melæ codicibus in Γαμφάσαντις esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis Garamantibus, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quæ de utroque populo memorat Noster, ut vix credibile sit, utrobique de eodem populo agi. Quod si etiam cum Larchero (in Not. ad h. l. et in Indice Geogr.) aliisque viris doctis, duas ejusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillasque sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, Garamantes illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam ejusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de Garamantibus cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cujus nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem Mela et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi Garamantes, de quibus ibi agitur, sane quam probabile fit, hujus populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At Herodotei quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod Γαράβαντις nostræ membr. F. præferunt: Γαράμαντις vero suis in Herodoti exemplaribus h. l. non solum Eustathius legerat, sed jam olim multo vetustior Stephanus Byz. Verum cum Mela consentit Plinius, eundem hunc Herodoti locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: Γαμφασάντες, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Græci dicunt;) præliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ὅπλων adtinet, recte eam restituit Wess. et recte sic MS. F. cum aliis, non ὅπλων, ut per operarum socordiam in nostra Var. Lect. (ed. S.) positum. S.

CAP. CLXXV. 2. ἔχονται τὸ πρὸς ἰστίης] Cum Abreschio τῷ πρὸς ἰσπ. malo ob scriptoris adsuuetudinem. Quid propter λόφους κίρονται (lin. 3.) Portus et Salmasius de Coma p. 541. fuerint machinati, Gronovius, a cujus judicio non discrepo, docebit. Κροτάφους κίρονται, quod in conjecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. Wess. — Bene habet τὸ πρὸς ἰστίης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies Nostro frequentatus in hujusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ κατὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 2. Genitivus casus ad verbum ἔχισθαι pertinet, in proximo est, nempe Νασσαρόναι: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κίρονται, ad verbum, cristas sibi tondent: id est, capillos tondendo (eo modo qui mox exponitur) cristas sibi efficiunt. S.

5. στρουθῶν καταγαίων δорὰς φορέουσι] De Æthiopum armatura, προβλήματῃ δὲ ἀντ' ἀσπίδων πεποιμένῃ γιγάντω δорὰς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δорαῖς τῶν στρουθῶν σικτασθίντις avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. (pag. 772. v. ed. Cas.) Jam cur Valla hic et cap. 192. subterraneos struthiones elegerit, causam habuit ex Græco nimis presse sumto: Latine qui ita adpellarit, novi neminem. Στρουθαὶ χιρσαῖοι, passeress terrestres, quomodo præstat, Æliano de Animal. XIV. 13. Alios bestię magis quam avis, licet pennatę, ut Tertullianus Veland. Virgin. c. 16, titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phœnice v. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congesserunt. Wess.

8. ἐν λίθῳ καλυμμένου Χαρίτων] Λίθον Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. v. 32. ex Callimachi fragmento: "Ἡ ὑπὲρ ἀνταλίαν, sive, ex Ruhnkenii emendatione ἀνταλίων, Χαρίτων λίθον: de quo et Nicæneti Epigrammate in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. Wess. — Vide Callimach. ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXXVI. 2. περισφύρεα διεμάτων] Aut falsus aut mendosus est Sextus Empiric. Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de Ægyptiis, οὗτοι αἱ πλείους συνῶσαι, καὶ πύρρον ἔχουσιν περισφύρειν, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς εἰσιολογήματος. Nihil tale de ejus nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum Berglero. At sunt in illa Sexti disputatione alia, negligentè posita, ut alias observabitur. Wess.

CAP. CLXXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ παρὰς, etc.] Loti Cyrenæ habitum attingit lib. II. 96., nihil dissentiente Polybio, sicuti animadvertit Athenæus lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad Scylac. p. 114. ed. Gron. et Bod. a Stapel in Theophrastum Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. Wess. — Lib. II. 96. loti arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat Herodotus: hic de fructu agitur. De utroque Polybius disseruit, referente Athenæo lib. XIV. cap. 65. nostræ ed. Vide Polybium nostrum lib. XII. cap. 2. et quæ ad eum locum Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. Munko Park, Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet Desfontaines, in Comment. de Loto Lotophagorum, inter Acta Acad. Scient. Paris. 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ] Eustathii γλυκύτητας aberrat, nec laudatorem Th. Galeum merebatur. Herodoti amatorem talia non morabuntur. Wess.

CAP. CLXXVIII. 2. Μάχλεις] Is. Vossius Nostri Μάχλους et Nicol. Damasceni Ἰαχλίους apud Stobæum eodem incertissima censuit conjectura: probabilior Holstenius et Berkelius Μάχμεις in Stephani Μάζμεις hinc instaurant. Machlyas non neglexit Plinius Hist. Nat. VII. 1. Wess. — Litterarum venatores hujus nominis invenient vestigia in Ἰαχλίουις, quorum Λιβύων morem enarrat Nicolaus Damasc. Stobæi pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλμεις. Qui Herodoto c. 191. Μάζμεις, similiter dicti fuerant in Hecatæi Periegesi: Μάζμεις invenit in suo Cod. Stephanus Byz. et probabiliter scripserat in ista voce, εἰς δὲ ἴτεροι Μάζμεις, καὶ ἴτεροι Μάχλμεις, uti corrigit Berkel. pro Μάχμεις: facilem errorem fuisse monstrant sæpius a librariis confusa συνήκαμψιν et συνήκαλμψιν. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μίγαν] Locum hunc tractans Heeren in Ideen, etc. T. II. p. 42 seq. suspicatur ex Argonautico quodam poëta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Auget eam etiam Steph. Byz. (voc. Φίλα) in citando hoc Herodoti loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μίγαν scribens. S.]

5. τῇ οὐνομα Φάλα.] Quæ in palude Tritonide fuisse dicitur insula Φάλα, Φίλα dicta videtur in Cod. Steph. ut illa nobilior inter Ægyptum et Æthiopiam sita: prostant hinc descripta verba quædam apud Steph. ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδὼ οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα Stephan. Byz. hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adjungens. (Postrema ad Epitomatore forsitan omissa.) Utcunq; fuit, extre-

μαῖ Ἀegypti φίλα, sive φίλοι potius apud Diodorum lib. I. 25. longissime a Tritonide absunt palude. Sequentia, *Ἀπιδαιμονίαι φασὶ λόγιον εἶναι*, a Laurentio male reddita, P. Leopardus Emend. lib. VII. 16. explanavit. Wess. — Bene H. Stephan. in ora: Aiunt editum esse Lacedæmoniiis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.

13. *ἰκιδισσάντων τε τῷ τρίποδι*] Consideranda docti homines viderunt, tanquam *δισσάντων* ἐπὶ τῇ τε. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Præp. Evangel. lib. V. 12. *καὶ ἀγάλλονται πολλοὶ Κίον ἰαυχόμενοι*. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron v. 887., tum Pindarus, (Od. Pyth. IV.) Apollonius Rh. (IV. 1548 seqq.) non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. Wess.

CAP. CLXXX. 1. *Αἰώνις*] Is. Vossius adscripserat *Αἰώνισαι*: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, *Αἰώνις* optime legens. Attica *Αἰώνη*, βασιλῆς, ἰωνῆς, Herodotus inprobat: sicubi occurrunt, librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. Wess.

Ibid. *Αἰώνη*] In Apollodori Periegesi (apud Steph. Byz.) *Αἰώνις*, dicti videntur Ionico Herodoti flexu *Αἰώνης*. Attica veteri dialecto nomen scriberetur *Αἰώνη*. VALCK.

7. *τὰ πάτρια ἀποτείλιον*] Laudo Arch. *ἰπτελίον*, quale c. 186. *καὶ ἐργὰς ἰπτελίουν*, et conplura ap. Portum. (Nec vero improbandum ἀποτείλιον, hac præsertim notione, officium præstare, debitum honorem habere.) Laudo quoque *καλίωμι*, a Gronovio præclare illustratum. *Τρωμάσαν* vocabulum (lin. 9.) dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. Wess. — Sed vide Var. Lect. (ed. S.) S.

16. *τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος*] In Platonis Tim. p. 24. z. *Ἀgyptius* sacerdos genti suæ præ omnibus Asiaticis *ἀσπίδων καὶ δρεάτων* usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Jamblichio nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervæ natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnio monitore. Adde Æschyl. Eumen. v. 292. Wess.

18. *Ποσειδῶνος εἶναι θυγατέρα*] Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam *Ποσειδῶνος καὶ λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα* εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι *δοσιρε* τῇ *Ποσειδῶνι ἰφθαλμοῦς*. Habet ista, partim et quæ sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. v. 267., λίγαι δὲ καὶ — *ἔτι μαμφθῆσά (τι) ἡ Ἀθηναῖα τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἰπαίονη εἰς θυγατέρα (τοῦτίστιν) διττὴ θυγάτηρ ἰγύνισα*, τῇ Διὶ. Adoptare sibi filium, uὐδὲν τιτὰ ποιήσασθαι, frequens apud Oratores; *θυγατέρα ποιήσασθαι* qui præter Herodotum dixerit, neminem novi, nisi Isæum p. 84, 12. et pag. 88, 15. Junonem permovit adulter *διοποιήσασθαι* ἐν Ἡρακλῆα: ridiculum commemorat Diodor. Siculus ritum, quo hoc in cælo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[21. *Μίξην δὲ ἰαίμωρον*] Vide ad c. 172, 8. not. Mox lin. 24. *τρίτου μηνὸς* cum superioribus interpretibus pro *διὰ τρίτου μηνὸς* accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 15. et III. 108, 19. IV. 53, 21. S.

CAP. CLXXXI. 1. *Οὔτω μὲν οἱ — εἰρίσται*] Corrigitur *Οὔτω μὲν* ex c. 186, *οὔτω μὲν τίχρη* τῆς *Τριτωνίδος λίμνης* — *νομάδες εἰσί*. Verum recurrit c. 196. *οὔτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμῶς ἔχομεν λιβύων ἰομάσαι*: positaque in superioribus similia sæpe sunt. Wess. — Locum istum Herodoti (a CAP. CLXXXI. usque CAP. CLXXXV.) quo Via publica describitur, qua mercatorum et omnino

itineratorum societates jam olim media Africæ deserta peragrarare consueverant, post *Rennellum* et *Larcherum*, exquirit diligentia solertiaque *Heeren* T. II. operis jam sæpius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quæ ab Herodoto traduntur, cum præcipuorum Itineratorum, in his recentiorum, Brownii et Hornemanni, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. ὁφρὺν ψάμμος] Ὀφρὺν ψάμμος, si ψάμμος foret, uti lib. II. 93. aut ψάμμον, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. ψάμμος ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. Wess.—Apud Aristoph. Lysistr. 1260. Dorico idiomate senex ait, ἦν γὰρ εὐφρόνης οὐκ ἰλάσσους τῆς ψάμμος. S.

8. ἀνακοντίζω ἐκ μίσου τοῦ ἄλλος ὕδαρ] Convenit Callistrati Ecphras. Stat. c. 14. ὡς καὶ ἀνακοντίζω θουλασίουσιν αἵμας, et quæ Eustath. in Hom. p. 995. 30. (p. 990, 45. ed. Bas.) Hinc vero, et post deinde iteratis, H. Stephani Thes. T. I. p. 365. et Palmerii Exercit. p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem ἄλλος, ἄλλος, (in sing.) de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte Cl. Alberti Observat. in Matth. c. v. 13. De salis autem ubere per Libyæ hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus Shaw Itiner. T. I. p. 296. Wess.

12. ὡς καὶ πρὸς. ἵστανται μοι] Dixit lib. II. 54. et de Jove κροισπερώτω, qui Athanasio κροισίφωλος Ἄμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. ejusdem libri. Wess.

14. ὕδαρ κρηναῖον ἰόν, etc.] Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ.

III. c. 4. Curtius IV: 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδαρ μεταμβρίσας γίνεσθαι θιγρὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ῥδ. Παραδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exæstuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adsueti tepore languescat. Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK.—Conf. quæ ad Antigonom a Beckmanno adnotata sunt. S.

17. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας] Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεταμβρίσας; sole a meridie devexo. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνει dicebatur: vide Lucæ Ev. ix. 12. et Wetsten. VALCK.—Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινῆς scriptum voluerat Reisk. S.

19. ἰπὶ δὲ μᾶλλον ἰόν, etc.] Hæc mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest caussa, et vetant Codd. Posset ἰπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quæ nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. (ἰπὶ μᾶλλον ἰόν, magis magisque progrediens.) Πιλάζω justum et satis protectum est. (conf. II. 19, 9.) De miraculo hujus fontis Diodorus etiam lib. X VII. 50. et isthic advocati. Wess.—Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἰπὶ δὲ μᾶλλον ἰόν — πιλάζω] Illud ipsum ἰπὶ μᾶλλον Codex præbet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεταμβρίσας γίνεσθαι σφί (Indis) ὁ ἥλιος κατὰ πτερ τοῖσι ἄλλωσι ὁ ἰωθινός· καὶ τὸ ἀπὸ τοῦτου ἰπὶων ἵτι μᾶλ-

λον φύχει, is δ' ἐπὶ δυσμῆσι λὼν καὶ τὸ πάρε-
τα φύχει: cui lectioni nisi faveret Cl.
viri præjudicium, alteram ego neque
hic postposuisssem. Arrianus de re ea-
dem, ἀπὸ τῆς ἰσπείρας ἐπὶ Σιερμόντιον ἵσσει
ἐπὶ μίσας τὰς νύκτας. In proximis nunc
tandem mihi quoque sincera scriptio vi-
detur Med. Cod. *πυλάζου*, adpropin-
quat; quod verbum apud Hesychium
etiam in *Πυλαγίζου* male fuit transfor-
mationem. Credo equidem Gronovium,
quum huc pervenisset, veterem voluisse
lectionem suo loco relictam p. 95, 38.
(II. 19, 9.) Statuit Is. Vossius *πυλα-
γίζου* a Mela conversum perfervet; sed
nuspian illud in talibus legerat adhibi-
tum. Erat, nam illuc abiit ante diem
raptus, cui *παφλάζου* venerit in mentem,
aptissimum quidem in talibus verbum;
sed hic tantum locum invenit *πυλάζου*:
illud autem alterum sequente colo sic
expressit Herod. *τηνκαῦτα δὲ ζῆσι ἀμβο-
λάδην*. Curtius: media nocte fervide
exæstuat. Idem dicitur *παφλάζου*: de
fonte bulliente ad Tyana Philostr. Vit.
Apoll. I. c. 6. *παφλάζου ὕδασι δὲ Σιερ-
μαινόμενος λίβης*: de crateribus fratrum
Palicorum Polemonis nobis locum e
lib. de admirandis Siciliæ fluv. servavit
Macrob. Saturn. V. 19, qui, *τὸ ὕδωρ*,
ait, *φρίσσει καὶ πηκνύμενόν τι καὶ παφλάζει*,
αἷά λείπει αἱ δῖναι τῶν ζώοντων ἀναβολάδην
ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 4. [*Ἀθγίλα*] Conf.
cap. 172. Locus hodieque eodem no-
mine celebratus ab Itineratoribus. S.]

CAP. CLXXXIII. [3. καὶ ἄνθρωποι
οἰκίσουσιν ἐν αὐτῇ, τοῖσι οὖνομα Γαράμαντις
ἵσσει] Sic plane de hoc populo verba fa-
cere instituit, ut parum credibile videat-
ur eundem hic populum significari,
de quo haud multo ante jam ex profes-
so disseruerat Scriptor. Vide quæ ad
c. 174, 3. notavimus. Quod mox ad-
jicit auctor de triginta dierum itinere a
Garamantibus ad Lotophagos: de illo

itineris spatio consuli Heeren potest l.
c. p. 255 seqq. S.]

8. *οἱ ἐπισθενόμενοι βόες*] Boves *ἐπισθενό-
μενοι* hinc Aristoteles, Mela, Plinius,
Ælianus, mutuati sunt; quos magnus
Animadversor (Is. Casaubonus) contra
Athenæum lib. V. c. 20. antestatur.
(Vide Animadv. in Athen. V. p. 221.
x.) Id addo, Plinium lib. V. c. 4. Hist.
Nat. Garamantas ab Augilis dierum
xii. itinere separare; qui διὰ δέκα ἡμέ-
ρων ἰδοῦ (ut ait Noster lin. 1.) distabant
tantum. Adjuvandus ergo 'optimus
scriptor. Wess.

12. *ἐς παχύτητα τι καὶ τρίψιν*] *Τρίψιν*
duritiem Laurentius; qua notione *τρί-
ψιν* ignoro: attritum frictionemque in-
dicare certum est: *παρὰ τὴν τρίψιν*, in-
ter fricandum, in Polyæni lib. VI. 1,
7. Wess.—Sed haud immerito cum Lar-
chero quæras, quid sit quod dicat cori-
um horum boum *frictione* præstare?
Nec vero cum eodem Larchero intelli-
genda mollities videtur. Duritiem cum
Schneidero tenendum putavi, firmita-
tem intelligens, attritui frictionique diu-
tissime resistantem. S.

17. *σαύρας*] Hoc sibi postulant sche-
dæ et Auctor ipsemet c. 192. nec mi-
nus *τιτρίγασσι*, quo de ad lib. III. 110.
Wess.—*Σαύρας* an *σαύρους* legas per-
inde est: atque hoc, quod e superiori-
bus editis revocavi, probatorum etiam
codicum auctoritate nititur. Quoniam
vero cap. 192. fœmininum genus com-
muni consensu præferunt libri, facile
patiar *σαύρας* hic reponi. Cæterum conf.
ad cap. 201, 5. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt
"Ἀτλαντες, ex probabili Cl. Salmassii
judicio ad Solin. p. 292. Rhiani Ἀτά-
ραντες sunt in Steph. Byz. voc. Ἀτλαν-
τες, et Nic. Damasceni Ἀφάραντες.
Nam qui deinceps memorantur Atlan-
tes, utique ab his diversi situ et omni
vitæ nstituto apud Diodorum lib. III

54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque Atlantibus cuncta tribuunt, quæ Herodotus. Wzss.

Ibid. Ἀτλαντες, οἱ ἀνώνυμοι, etc.] Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quæ diversa veluti de diversis gentibus tradidit Herodotus, ad unos Atlantes retulerit Mela I. c. 8, 39. Atlantes solem execrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. Melam sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima Salmasii videtur sententia, in Solin. p. 410. vetustissimum mendum in Herodoto hæsisse judicantis: corrigendumque Ἀτλαντες, atque hos esse, qui Ἀτάραντες Rhiano dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud Stobæum. In eadem opinione videtur Is. fuisse Vossius; nam Atlantes hos ad Melam vocat Atarantes. Vide jam mihi quæso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum judicabis munitum auctoritate Rhiani. Eustathius in Dionys. v. 66. Ὁ τὰ Ἑθνικὰ γράψας ἴθνος Λιβυκὸν λίγυ τοὺς Ἀτλαντας. Ῥιανὲς δὲ, ὡς φησιν, Ἀτάραντας ἱστοροῦ, καὶ μὲν ἱκνίσουσιν λίγυ κῆσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ λίγονται μὴ βλῖπυν ὀνίρους: hinc Stephanum Byz. emendandum vidit L. Holsten. Ad mentem Herodoti Rhianus Ἀτάραντας ἱστοροῦ, καὶ μὲν ἱκνίσουσιν λίγυ κῆσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἱ καὶ, etc. Nam Atlantes Herodoti λίγονται οὗτοι ἱμψυχον οὐδὲν σιτίσθαι, εἴτε ἰνόντια ὀρεῖν. Atarantes, ut opinor, ἀνώνυμοί εἰσι μόνον ἀνθρώπων, et τῶ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his Nicolaus Damasc. Stobæi p. 293. Ἀφάραντες

(lege Ἀτάραντες) (sive Ἀδάραντες) Λίβυς ὀνόματα οὐκ ἔχουσιν, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι καταρῶνται, ὡς πολλὰ παρὰ φησαντι. Horum prius attingit et Eustath. in Od. θ. p. 327, 41. (p. 1609 extr. ed. Rom.) sequutus nobis etiam vulgatam in Herodoto scriptionem, (nempe Ἀτλαντας nominans,) οὐδὲις, αἶτ, πᾶν ἐκ τῆς κυρίου ἐκλεγονόμου ὀνόματος. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem jactis, gente non nominata, prodiderunt præterea Strabo XVII. p. 1178. A. (p. 822. ed. Cas.) et Diodor. III. p. 179. f. Utriusque verba quædam cum Herodoteis operose compararunt Salmas. et Is. Vossius. VALCK.

4. ἁλίῳ μιν] Sales, quos Valla ineptius verterat, Græce doctissimus et pariter humanissimus P. Leopardus E. mend. VII. 16. removit. Homero, ob Odys. θ'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἴσ' ἀνθρώπων, Atlantes, sive Atarantes, ignorati fuerunt, ubi Eustathius non male, iudice Steph. Berglero. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantisimo vertit Vossius ad Melæ lib. I. 8, 28. quem vide. Wzss.

14. οὐδὲν οὖν γὰρ αὐτὰς ἀπολύειν ἔφρα] Vero fortasse respondet, quod hic de nimbo Atlante. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque Herodoti lib. I. 92. et Ionum ἡ κίων (fœminino genere) apud Criticos ad Sophoclis Ajac. v. 108. et Eustathium et H. Stephanum de Dialect. p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονὸς alia in re Æschylus Prometh. v. 349., Homerum æmulatus. Κίων οὐρανία συνίχτι, υψίστ' Ἀἴθρα, Pindarus Pyth. Od. I. 35. audaci translatione. Stanleium ad Æschyl., Abreschium Animadv. in eum Tragicum lib. I. c. 5. p. 30. et Alberti Peric. Crit. cap. 1. adi. Wzss. — Quamvis præcipiant Grammatici (in quibus et Etymologus, p. 514. extr.)

ἡ *κίων* dicere Atticos, ἡ *κίων* Ionas; licitum tamen, puto, fuit Herodoto promiscue et masculo et foemineo genere usurpare hoc vocabulum: quare, quum *τὸ* articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 5. not. S.

16. *ἐν τούτῳ τοῦ ὄρους*] Hujus montis accolæ si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cujus ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his Atlantibus, qui neque animalibus vescerantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. *ἔστι δὲ ἄλῃς τι μέγαλλον*] Codicum *ἰν* δὲ videtur ex lib. II. 176. *ἰν* δὲ καὶ *ἰν* Μίμῳ affirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. Wess.

6. *ἐν δὲ οἰκίᾳ τούτων*, etc.] Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerthæorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. (p. 766. 2. ed. Cas.) Wess.

CAP. CLXXXVI. 5. *διακινῶσι πατίσθαι*] Displicuit *πατίσθαι* Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, *πάσασθαι* vel *λατίσθαι* amplexis; quorum utrumque posterius Medicei et aliorum *ἀπατίσθαι* Tale Apost. Paulli *μὴ ἀψῆ, μὴ γιδῆ*, in Epist. ad Coloss. II. 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda, p. 123. 2. *ἀπατίσθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρήνι καὶ γιδύσθαι*; et Philonis Jud. Exsecrat. p. 931. 2. *ἀψεται γὰρ καὶ πατῆρ νόῳ παρῶν*. Quæ usum quidem ejus stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Παντίσθαι

Ionum librarii scholiis explicant, quale *ἀπατίσθαι*. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. *πατίσθαι* defendens, asperam iterum in reprehensionem (Gronovii) incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 33. professum, Ὁρῆς *ἰατη-δύουσι* (lin. 7. pro *ἰατελίουσι*) etiam Valla vidit, blanditurque primo obtutu, *ὁ καὶ ἰσπαλίαις* — *ἰατηδύουσι*, lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. Wess.

5. *ἀπατίσθαι*] Ironicum et rarius *πατίσθαι*, Lamberto Bos probatum Obs. Critic. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallæ, *ἀπατίσθαι* non temere rejicerem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μὴ ἔργισθαι*, id vero est *ἀπατίσθαι*, sive *γυμνασθαι*, *πάσασθαι*, *πατίσθαι*. Adhibetur apud alios interdum *ἀπατίσθαι* gustandi significatu. et apud Herod. II. 32. *ἀπατίσθαι τοῦ ἰππίου* *ἰα* τῶν διδέρων καριτῶ. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [3. *παυῖνται, οἷον τι*] Commodius tolletur post *παυῖνται* incisum. S.]

6. Ἐπὶ τὰν *τιτραίτια* γίνεσθαι, etc.] *Τιτραίτια* ex Aldo et scriptis: nam *τιτραίτια*, postremæ editionis operarum est delictum. *Οἷον* legatur, an *οἰόν*, minime refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. stercus ovillum, *διαχώρημα*, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabæ Epist. p. 727. sordes ovium crassas et pingues, fortasse præter rem. *Οἷον*, lana succida, (sive *ἔριον* τὸ ἀπὸ τῆς ὄως ἔν τῷ λύμασι, in Aretæo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diurn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Æthiopas Christia-

nos, Muhamedanos, Paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. Wess.

12. πάντας ὑγιεῖται] Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Ægyptii μετὰ Λίβυας ὑγιεῖται πάντων ἀνθρώπων. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Græcis in usu, Κρέττιος ὑγιεῖται, cujus originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. (p. 269. ed. Cas.) et Schol. in Aristoph. Eq. v. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. μισέουσι ὑπὲρ τὸν δόμον] Postremum sincerum non puto. VALCK.—Suspicio Reiskii, ὑπὲρ τὸν ὤμον super humerum, uti in Virgillii Pharmaceutria, Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput jace, ne respexeris: aut ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram. Alia Pavii, ἀπιστεύουσι τὸν ἀντίον αὐτῶν, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacris olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cujus an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. Wess.

6. καὶ τῇ Τρίτων] Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsumum, modo quid præsidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuneo satam fabulabantur, c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. Wess.—Quod καὶ τῇ Τρίτων in Adnot. scripsit Wess. casu adjecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et MSS. ignorant. Pavius, puto, post τῇ Τρίτων excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι conjectaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 4. εἰ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἴσι, οὐκ ἔφίς εἴσι] Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, εἰ θύσασσι, εἰ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἴσι (nempe Libyssis) οὐκ ἔφίς εἴσι. VALCK.—Examen merentur εἰ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἴσι, sumpta ex Med. et laudata: quæ boni si coloris, Palladis ægidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Ægidaque horrifera, turbatæ Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connexosque anguis, Æneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestis pellicea describitur, quaque ille re a Minervæ ægide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἴσι videlicet Λιβύσσης: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγίων, quales erant. Wess.

[5. τὰ δὲ ἄλλα — ἴσταλται] Minus curate hæc a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia adtinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

7. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται] Ob sequentia placebit plerisque αἰγίαις, Maus-saco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. i. p. 459. (p. 603. ed. Rom.) Eadem tamen Libyssarum amicu-la pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. (sc. l. 4. ubi quidem αἰγίων, pro αἰγίδων, scribendum conjectavit Wess.) Glossar. Herod. Αἰγίς, ἢ Λίβυς (Λίβυσσαι, Hesy-ch.) φορεῖν δοράς. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. (lib. III. c. 49.) VALCK.

Ibid. αἰγίαις γὰρ περιβάλλονται] Se-quentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγίων τετυγμένων, desi-derant talem scripturam, nec veteres Grammatici et Codd. aliam. Docte

Maussacus ad Harpocratonis *Αἰγίς*. (e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.) Illud autem vestimenti genus Afri omnibus unicum olim et familiare: *ἐν αἰγίῳσι διέρμασι κατακείμεναι, καὶ κρίαι αἰγίῳσι χεῶνται* *ἰπὼ οὐκ ἔχουσι οὗτε στρώμα, οὗτε ἱμάτιοι, οὗτε ὑπόδημα, ὅτι μὴ αἰγίῳσι ἴσθιν· οὐ γὰρ ἴσθιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἰγίς καὶ βόες*, notabiliter Hippocrates de Afri, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. Wess.

11. *καὶ ἡ ὀλολυγὴ*] Sacrum mulierum jubilum, *ὀλολυγὴν* *ἰσοῦν* Æschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, præclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëtæ ex Iliad. Z'. 302. *Αἱ δ' ὀλολυγὴ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνίσχον*. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, *χεῖνται αἱ Λίβυσσαι καὶ χεῖνται καλῶς*, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. Wess.

Ibid. *καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἰσοῖσι*] Sic legit interjectum ἢ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. ζ'. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallæ: *κάρτα γὰρ ταύτη χεῖνται αἱ Λίβυσσαι, καὶ χεῖνται καλῶς*. Sacer ululatus mulierum *ὀλολυγὴ* dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum læta verbum *ὀλολύζειν*, planissime constat. VALCK.—Pro eo, quod apud Herodotum est, *ἐν ἰσοῖσι*, suo arbitrato aut memoriæ lapsu Eustathius l. c. *ἰπὼ ἰσοῶν* scripsit, quod idem valet. S.

13. *τίσιςρας ἴππους συζυγύναι*] *Ζυγύναι* (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. v. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, *Λίβυσι ζυγυτῶν ἀρμάτων πιστάται*, Sophocli Elect. v. 704. Vid. Steph. Byz. in *Βάρκη*, Harpocr. in *Ἰσπία* *Ἀθηναῖ*,

ibique Valesius, et in Sophocleis *Βαρκαίαις ὄχαις* Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [3. *ἰπὼν ἀπὴν* (scil. ἡ ἀποθήκη) *τὴν ψυχὴν*. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

4—6. *οἰκήματα δὲ σύμπληκτα* — *περιφορητά*.] Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. *ἐν Ἑθνῶν ὁνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς — οἰκίαις ἔχουσιν ἐξ ἀνθρίσκου πισσημέναις μικρὰς ὄσας σκιάς ἔνικα, αἱ καὶ περιφέρουσιν ὅσων αἱ περιμένονται*. Multa *περὶ ἀνθρίσκων*, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in Callim. hymn. Del. v. 193. aptiora quædam L. Bos. Obs. Crit. p. 40. Sumsit et ista forsitan Milesius Hellanicus ex Herodoto; nam et *τὰ βαρβαρικὰ νόμιμα Ἑλληνικοῦ ἐκ τῶν Ἡροδότου καὶ Δαμάστου* (lege *Δαμάστου*) Damastes enim intelligitur, Sige natus: *εὐνήνται*, teste Porphy. in Eusebii Præp. X. p. 466. VALCK.

5. *ἐξ ἀνθρίσκων*] Laurentii lentiscos explosit Nob. Palmerius Exerc. p. 25. et copiosius Cl. Bos. Observ. Crit. c.

7. Wess.—Suidas: *Ἀνθρίσκος*. — *Ἡρόδοτος τοῦ καυλοῦς φησι τῶν ἀσφοδύλων*. S.

CAP. CXCI. 2. 3. *οἰκίαις νομίζοντες ἐκτῆσθαι* — *Μάξυσι*] Afri Maxyes abs Steph. Byz. in *Μάξυσι* agnoscuntur: (conf. Adn. ad c. 178, 1.) et horum quidem *οἰκίαι* veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat *οἰκήματα*, tuguria; eaque *περιφορητά*, sicubi usus requireret. Wess.—Quæ de eorundem tonsura subjiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

13. *καὶ ἄρκτω*] In Africa ursum non gigni confidenter Plinius Hist. Nat. VIII. 36. Sequitur Lipsius Elect. II. 4. pellem Libystidos ursæ (Æneid. V. 37. ubi vide Interpp.) leoninam interpretatus, similemque in modum

alia. Contra Plinium olim venerat Bodinus ad Oppiani Cynaget. lib. II. p. 76. contra vero utrumque, Lipsium et Plinium, operosa ac erudita disputatione Cl. Salmasius ad Solin. p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, G. Jo. Vossio, lib. III. Idol. c. 52. Harduinus tamen Plinio suo adstipulatur, errorem de ursis Afris ex conmutatione vocis *Λιγυνοί* in *Λιβυνοί* late sparsum conjiciens, quæ utique in Herodotum, *Ἀγριοί* sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi Salmasiana non displicent, stabilita testimonio doctissimi Shaw Itiner. T. I. p. 323. Statim Gronov. belle, *καὶ οἱ κυνόκεφαλοι καὶ οἱ ἀκίφαλοι, οἱ* etc. (lin. 14.) quomodo Corn. de Pauw ex ingenio. Blemmyis, verba Plinii Hist. Nat. V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad hæc alludentis. Wess.— De his vide quæ ad Plin. ab Harduino notata. Ut *cynocephalos* (simiorum quoddam genus, de quo Diodor. Sic. III. 35.) sic et *acephalos*, non ut populum aliquem memorat Herodotus, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, *ὥς δὲ λίσσονται γι ὑπὸ Λιβύων*. S.

18. *ἀκατάφυστα*] Scinduntur eximii viri Montfauconius et Gronov. in contraria studia hanc ob vocem: illi *θηρία ἀκατάφυστα*, feræ intractabiles; huic *ἀκατάφυστα*, haud ementitæ, ut olim *Valla*, veriores. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos Herodoti codices venit, quorum in locupletibus Italiæ Galliæque bibliothecis decem Montfauconio, totidem Gronovio favent, sicuti Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264. testificatur. Ita in æquilibrium negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, prægravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua

lex. Ut *ἀκατάφυστα* valeant, series arguetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut hujusmodi monstra, *Cynocephalos* et sine capite homines, reapse existisse sibi persuaserit: cavisse ipsum præstruendo, *ὥς δὲ λίσσονται γι ὑπὸ Λιβύων*, ut quidem illi ab Afris memorantur. Nusquam quidem, quod Gronovius objecit, *ἀκατάφυστα* (apud Græcos scriptores) nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, præsertim cum *ἀκατάφυστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non injuria D'Orvillius arripit ad Chariton. lib. III. p. 241. *ἀκατάφυστα*, nisi si *ὑποκατάφυστα*, de quibus facile quis mentiat, præferendum, eligens. Atque hæc viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάφυστα* olim fui; quam muto sententiam, arbitratus *καὶ ἄλλα* — *ἀκατάφυστα*, et alias feras — nullo mendacio fictas, clare a præcedentibus segregari. Libyrum e fabulis cynocephalos et acephalos, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminaeque feræ, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multæ aliæ non fictæ, *θηρία ἀκατάφυστα*, bestię, sive, ut alia in re Jamblichus, *ἀδιάφυστα*, Protrept. p. 137. Wess.— Merito mireris Reizium Schæferumque, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, rejecta certissima plerorumque et probatissimorum codicum scriptura, præter necessitatem locum dedisse conjecturæ, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobata. S.

CAP. CXCLII. 4. *καὶ ὄρεσι*] Passim *ὄρεσι* corriguntur, invito Corn. de Pauw. ad Horapollin. c. 49. ubi peregrinum animal, atque ex *Ægypto*, *ὄρεσι*, *ὄρεσι*, *ὄρεσι*: ex illo *ὄρεσι*, ex altero *ὄρεσι*

venisse, conjectatur dubie. "Ορϋς in nostris Codd. constanter. Wess.—Videntur ὄρϋς Nostro dici qui aliis ὄρυγες, quo de genere dixi ad Athen. V. p. 300. f. T. III. Animadvers. p. 113 seq. S.

4. τῶν τὰ κίρια τοῖσι Φοίνεζι οἱ πῆχϋς ποιῶνται] Plus difficultatis (quam scriptura ὄρϋς) verba trahunt τῶν τὰ κίρια, etc. quomodo Med. et alii. (In nostra Var. Lect. (ed. S.) per operarum socordiam "τὰ κίρια Med." pro τὰ κίρια Med. editum.) Gronovii sententiam utcumque evolvunt Latina, in quis normæ fidium obscuriores. Sæpe πῆχϋς cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quæ in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut H. Steph. ante, τοῖσι οἱ πῆχϋς ποιῶνται Φοίνεζι, ordinans vertensque, e quibus fiunt ulnæ Phœnicibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. φοίνικες citharæ, punice dictæ, quod Græci orygm cornua haberent ex Africa, Pœnis deferentibus. Memorantur sane Φοίνικες inter Musica instrumenta, ab Athenæo lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharæ si fuerint, πῆχϋς recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κίρια, etc. (At non κατὰ τὰ κίρια dabat vetus scriptura: sed κατὰ κίρια: sub quo fortasse καὶ τὰ κίρια latebat.) ad modulum cornuum orygm Pœnis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcommodata. Mihi res anceps. Wess.—Non erat cur hæsitaret Vir præstantissimus. Jam ante Salmasium et Bochartum perspete Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄρυγες pro ὄρϋς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis mu-

sicis quæ phœnices vocant. De instrumento musico, cui φοίνεζ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem Athenæus, a Wesselingio citatus, disseruit, p. 637. v. quem ad locum et nos in Animadvers. T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχϋς in instrumentis musicis Græci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κίρια — οἱ πῆχϋς ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 19. ἡ δὲ διαπτή ἰγίνετο τῶν χρημάτων — οἱ μιν ἄλλοι ἀνδριάντες, etc. S.

[6. βασσάρια] Hesychius: Βασσαρίς· ἁλώπηξ. Et Βασσάρια· τὰ ἁλωπίκια (Βασσάρια debuit, et ἁλωπίκια) οἱ Λίβυες λίγινται. Suidas: Βάσσαρος, ἁλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. Etymologus, p. 190 extr. λίγινται Βάσσαρος ἡ ἁλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.

[7. δίκτυς, καὶ θῶις] Thoëm consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quæ chakal vulgo nominatur. Quæ de bestia Aristot. Hist. Anim. IX. 44. Plin. VIII. 34. Arrian. Indic. p. 329. et Belin ad Oppian. Cyneget. III. 338. laudati Schneidero in Lexic. crit. quibus adjici potest Camus in Notis ad Aristot. Hist. Anim. Dictys nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod milvum apud Lacedæmonios δίκτυν nominatum fuisse Hesychius tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[8. τῇσι σαύρησι] Conf. ad IV. 183, 17. not. S.]

11. ἱλαφες δὲ, etc.] Nihil ab hac assertionem abeunt Aristoteles, Antigonus Caryst., Plinius, Ælianus, alii. Falsam aiunt Virgilius, Oppianus, Philostratus, quorum testimoniis Brodæus Miscell. VIII. 13. et Bodinus ad Oppiani lib. II. Cyneget. p. 76. utuntur. Herodoti ævo cervi et apri Libyæ si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu

intercipi, docuit Th. Gatakerus Miscellan. II. 8. et Shaw Itin. T. I. p. 323. Wess.

13. *δίποδς καλίωνται*] Satis erit, si Bochartum Hieroz. p. 1010. et Scultensium ad Salomonis Proverb. c. xxx, 26. *δίποδς* hos *mures* uberrime magnaque eruditione ex Græcorum et Arabum copiis illustrasse dixerō. Mures *ζιγίρεις*, (lin. 14. et 16.) Hesychio *ζιγίρειαι*, explicantur *βουνί*, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quæ quidem impeditior foret vocabuli expositio. Bochartus Colon. Phœnic. lib. II. c. 3. *βουνίης* refingit, formatum ex *βουνίον*: eam enim herbam esse, quæ Punicæ zigar: inde *ζιγίρεις*, sive *βουνίους*, hos mures, quod plantæ ejus esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. Wess. — Conf. Beckmann ad Aristot. Mirab. Auscult. cap. 27. De mure dipode, indigenis Ierboa dicto, conf. Schaw, Voyage, T. I. p. 321 seq. et Bruce, Voyage aux Sources du Nil, T. V. p. 146 seqq. laudatos Larchero in Adnot. ad h. l. S.

14. *ἔσται μὲν Λιβυκὸν*] Arch. *Λιβύστινον*: quam formam adfirmat exemplis Wetsten. ad Lucæ Act. Ap. vi, 9. Si Libyistina *Ζιγίρεις* est adpellatio, quomodo tandem in barbaræ vocis vi reddenda illa *βουνών* uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit Cyrenæis IV. c. 199. De his diversis murium generibus agentes Aristot. Theophrast. Ælian. nihil juvant ad hæc illuminanda. *Βουνίης* venit in mentem Bocharto Geogr. S. II. II. cap. 3. et Hieroz. I. III. c. 33. *Βουνιάδης* etiam dici potuerunt ob quamdam cum napis similitudinem. VALCK.

[15. *ἰχθυίς*] *Ἐχθῆς* probat Schneid. in Lex. crit. Conf. Sylburg. et Beckmann ad Aristot. Mirab. Auscult. c. 27. Commodius vero *ἰχθυίς* videtur, a sing. num. *ἰχθυός*. S.]

16. *τῆς Ταρσηνίης*] Docte de his mustelis, Jac. Perizonius ad Ælian. Var. XIV. 4. Animalculum, quod cum his contenditur, numi Cyrenæorum sub silphio ostentant in Haymii Thes. Britan. T. II. p. 124. ubi ejusdem accuratior ex Africa pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi, ac *μὲν δίποδα*, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adconmodatius, sollertissimus Shaw Itin. T. I. p. 321. Wess. — Dipodi nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCV. 2. *Γύζαντις*] Sic oportebat. Erroris Steph. Byz. reus est in *Βύζαντις*, quando *παρ' Ἡροδότου δὲ παπῶς διὰ τοῦ γ' Γύζαντις*. Longe hinc distabant Afri Byzantes et Byzacium, infra Carthaginem Syrtibus adfines. *Γύζαντις* sunt et in Apollonio (Dyscolo) Hist. Mirab. c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex Eudoxo Cnidio consimilia. Bonum itaque factum Bocharti, Holstenii, Gronovii, judicium et crisin Stephani inprobantium. Wess. — Errorem suum ipse Stephanus tacite retractavit in voc. *Γύζαντις* et *Κυζανίς*. Apollonii locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet Holstenius in Notis ad Steph. Byz. voc. *Γύζαντις*. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in Cariæ oppido quodam) ex myrica et tritico confici Herodotus tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cujus in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. *δημοουργοὶ ἄνδρες*, sic et VII. 31. *ἄνδρες δημοουργοὶ* vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut Casaubono visum erat, apud Athenæum IV. 172. A. legi, *τὰς τὰς πύματας, προστίθεται δὲ τοὺς ποιούντας τοὺς πλάκουντας* (eos qui bellaria conficiebant) *οἱ πρότερον δημοουργοὺς ἐκάλεον*: ubi τὰς — ποιούσας scriptum oportuisse doctissimus Animadversor censuit. S.

CAP. CXCV. 2. *Κύραυνον*] Ejusdem Ethnographi (Stephani Byz.) scripturam amplector, *Κύραυνον* reducendo. (*Κυρανίς* quidem acute scribitur apud Steph.) Præeunt Arch. et Ask. Non obliviscor schedarum Stephani Perusinarum, quarum auctoritatem potiore non arbitror. Ad lacum, unde Afræ virgines aurum egerebant, (lin. 4—6.) Achilles Tat. Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens, digitum intendit. Wess.—Nescio qui factum, ut pro Cyraunis temere Ceraunis in Latinis nostris sit positum. S.

7. *εἷν δ' αὖ πᾶν*] Claudicare hoc Reiskio videbatur ratiocinium; nec miror. Tota periodus ista, *εἷν δ' αὖ πᾶν, ζῆου* — usque ad *αὐτὸς ἰγὰ ὄρειον*, in sua mihi sede legi videretur ad finem capitis, post vocem *λίμνης* collocata; atque his ista proxime subjecta mea sententia responderent aptissime: *οὕτω δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης εἰκότα ἰστί ἀληθινή.* Formulæ, *εἷν δ' αὖ πᾶν*, habet alibi similem in re diversa, *γίνονται δ' αὖ πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ*: qualibus utebantur fabularum et *ἀπίστων* narratores. Prudenter Pausan. in Arcad. et vere p. 601. *ἐν τῷ παντί*, inquit, *αἰῶνι πολλὰ μὲν πάσαι συμβάντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἅπαντα εἶναι πιστεύουσιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθῆσιν ἰστοικοδομαῦντες ἰψυσμῖνα.* Ab hac culpa vereor ut noster ille censeri queat immunis. Valck. — Sunt sane res non admodum similes, quæ hic inter se conferuntur: et poterat utique, quæ de Zacynthio fonte subjicitur *παριθήκη*, loco non commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus Scriptori, hujusmodi *παριθήκας* amanti, et occasione illius in Libyæ insula fontis, de alio memorabili fonte, quem alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat. Ex ratione a Valckenario pro-

posita, fons ille, qui mox describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in Libyca insula Cyrauni fuerit. Atqui Cyraunius fons nonnisi ex incerta Carthaginiensium fama innotuerat Scriptori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enucleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit: et fontem, de quo hic agitur, in Zacyntho fuisse, ex diserto Eudoxi Cnidii testimonio apud Antigonum Caryst. c. 169. constat. S.]

12. *ἐπ' ἅκρῳ μυρσίην προσδήσαντες*] Zacynthii lacus miraculum attigerunt Antigonus Caryst. c. 169. et Vitruvius lib. VIII. c. 3. *Βυσσίην* et *βυσσίνην* qui instaurant, (ut Reiskius,) præter descriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspicio: dubium mihi quoque, an unquam *βυσσίνην* sola amphora sit coriacea. Wess.—Percommode sane *μυρσίην* myrti ramus potuerit intelligi. Ex Agragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolæ arundinum paniculis, citissime sic adhærescens, colligunt, Plinio teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam Zacynthium liquidum bitumen laudatur. S.

14. *τῆς Πισικῆς πίσεως ἀμείνω*] *Τῆς πικνίης πίσεως* codicis Arch. (quam scripturam Galeus probavit) illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, Plinio auctore Hist. Nat. XIV. 21. picem Idæam maxime probabat, Græcia *Piericam*. Wess.

CAP. CXCVI. 3 seqq. *ἰστὴν—ἰζήλονται τὰ φορτία*, etc.] Mercēs navibus exemptas deponere dicuntur *παρὰ τὴν κυματωγῇ* in litoris crepidine, prout in Luciani Timone, §. 56. dedit Hemsterhusius. Sophoclis Œd. in Col. v. 1237. *ἀπὸ κυματοπλήξ*, aliis *κύματος ἀγῇ* et Apollon. Rhodio I. 554. aliquoties etiam Herodoto dicitur *κυματογῇ*, vide Celeberr. Wess. Diss. Herod. p. 207. Rarius illud Archilochi apud Etymol.

p. 47, 22. Ἀπὸ δὲ ξένης· οὗτος ὄρεσι·
(præbet ista Cod. MS.) Ἀρχίλοχος, Ἰο-
τη κατ' ἡμῶν κώματος κοινίου; vitiatum
senarius attento mendæ moveret suspi-
cionem; corrigatur Ἰοτη κατ' ἡμῶν κώμα-
τός τε καί ποινῃ, ex p. 424, 18. Enar-
rans Herodotea Eustath. in Dionys. v.
752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξιλέ-
ται, ὥς φησι Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνὸν:
ubi rectius ex Herod. posuisset ἐξιλέω-
ται: in talibus enim apud veteres ἐξιλέω-
θαι vel ἐξαλείφειν adhibetur; nunquam,
opinor, ἐξιλεῖν. Qualia de his Africanis
absque linguae usu propositarum rerum
pretia aestimantibus Herodotus, de Se-
ribus sæpius in eam rem citati tradide-
runt, Plinius, Solinus, et Ammianus
Marcell. ex Uranii forsitan Arabicis pe-
tita; ex quibus Stephano Σῆρες esse di-
cuntur ἴθιες Ἰνδικὸν ἀπορομῆς ἀνθρώποις.
Cum Herodoteis componi poterant Eu-
stathio l. c. narrata de Seribus: τῶν πε-
λουμένων τὰ τίμημα σακκίοις ἐπιγεγράφοντες
ὑποχωροῦσιν, ὅτα ἰδόντες οἱ Ἰμαστοὶ καὶ
Σίντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν· ἢ οἷς ἔρχο-
νται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὴ ἀρίστονται, λαμ-
βάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γι, τὰ ἴδια.
VALCK. — Nondum exolevisse permu-
tandarum hanc mercium in interiore
Africa Nigritas inter et Mauros consue-
tudinem, luculentus testis Shaw Itin.
T. I. p. 393. Valuit eadem, valetque
in pluribus utriusque Indiæ nationibus
apud amplissimum Orig. Legum, Art.
et Scientiar. scriptorem, T. I. lib. iv. c.
l. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2. καὶ τούτων οἱ
πολλοὶ — ἰφρόντιζον οὐδὲν. Sic flum
narrationis cum superioribus, unde di-
gressus erat, paullatim rursus nectere
instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τίς ποταμός ἐστιν ἵμισται αὐτὴν] Quod
invexit vir Cl. (ταύτης) si lectum fuisset
in Editis, alterum ego quidem censui-
sem restituendum. Quatuor gentes, in
quas Africa fuerit Agathoclis ætate di-

visa, commemorat Diodor. Sic. XX.
55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor
ἀντοχθίων genera tantum recensentur,
Ναμαρῶντις, Αἰχίσιαι, Μαρμαρίδαι, Μάσαι:
ceteros iisdem, Marmaridas diversis
adpellationibus Herodotus designavit.
VALCK.

CAP. CXCVIII. 1. ὡναί τις Λιβύῃ
σπουδαῖν] Putares ob cap. 23. οὐ γὰρ τι
σπουδαῖται νομαὶ αὐτόνδε ἐστὶ, hoc etiam loco
ὡναί τι ἢ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro
erudito. At hoc vide Philostrati Epist.
38. Οὐδὰ τις ξαρκὴ, ῥῖδα ζητίς: inque
primis Sophocleum Ajac. v. 1283. τῷ
Σαίοντος ὡς ταχυὰ τις βροτοῖς χέρις.
διὰ ῥῖν, ubi docte Critici veteres. Non
adjicio ex Act. Ap. cap. viii, 9. λέγον
ὡναί τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile.
Homeri γαῖαν, de quo Eustath. p.
1598, 46. (Od. p. 311, 41. ed. Bas.)
non me, quominus γαῖαν post pauca
(lin. 4.) revocetur, impedit. Posterioris
usum ex Democrito et Crinagora alias
affirmavi. WESS.

4. ἀρίστη γαῖαν Δήμητρος παρὸν
ἐκφίρει, etc.] Cinypis comparat fertilita-
tem cum illa agri Babylonii; Cinypis
enim ager ἐκφίρει — ἐπὶ τριηπόσια:
Babylonius minimum ἐπὶ διηπόσια, ἰσὺν
δὲ ἀρίστα αὐτὴ (ἢ χώρα) ἰσὺς τῆς ἰνδίας,
ἐπὶ τριηπόσια ἐκφίρει, lib. I. cap. 193.
ubi præterea dicitur esse χωρίον αὐτὴν
ἀσπασίων μακρῷ ἀρίστη Δήμητρος παρὸν
ἐκφίρειν. Pro χωρίον ἀρίστη hic legitur
ἀρίστη γαῖαν: multum me iudice præ-
stat γαῖαν, munitum auctoritate Demo-
criti in Diss. Herod. p. 183. Plurati-
vum γᾶς vel γαῖας qui adhibuerit vete-
rum novi neminem, qui quidem scrip-
serint accuratus; restituendum forsitan
Aristoteli ap. Demetrium π. Ἑρμ. §.
233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἰχεται γᾶς φωνὰς
οὐτος, ubi vulgatur τὰς φων. Τὰς ἀρίστας
τῶν γαῖων, Schol. Thucyd. p. 3., simi-
lesque dixere. Γαῖαν habet aliquoties
interpres Gr. semibarbarus libri Esdræ:

superest, quod ab aliis non animadversum miror, ejusdem libri Græca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistæ Judæi cujusdam additamentis auctam inter libros perperam retulerunt; quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatam γῆς: quod ille, ἰσχυαμβεῖσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἰπμιγῆται τῇ ἀκαθαρσίᾳ τῶν ἰδιῶν τῆς γῆς. Quæ de hac regione subjungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaicæ regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, (cap. CXCIX. 4.) ὁργᾷ ἀμᾶσθαι τι καὶ τεργῶσθαι, perdocte tractatum Ruhkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum (alias verbum) ἰδίαι nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

7. ὁμβρεῖν πλίω πούσα] Veram præstant hanc Raphellii conjecturam schedæ. Jovis erat in Græcia, cum plueret, πούιν ὕδαρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terræ vero, πίνιν sive πούιν τὸ ὕδαρ, unde γῆ — πίνουσα τὸ ὕδαρ, lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in πούιν et πούιν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox (lin. 8.) τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. Τὰ ἐκφορία τῆς γῆς, terræ proventus, (sc. ἃ ἡ γῆ ἐκφέρει) illustrantur ad Hesychii 'Εκφορία. Minime autem displicet (l. 9.) τῇ βαβυλωνίᾳ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa ejus fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 2. τρεῖς ἄρας ἐν ἰωῦτῇ] Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχουσιν — ἡ Κυρηναῖα χώρα — τρεῖς χῶρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. 'Οργᾷ (lin. 4.) ornat hinc Timæi Lexicon, p. 104., ubi Ruhkenius erudite. (pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 4 seqq.) Illa autem, (lin. 6.)

τὰ βουτὸς καλίουσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μύα, quæ collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουτὸι fruges dicuntur, quod ἐν τοῖς βουτὸις adolescant. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. (Od. p. 682, 37. ed. Bas.) vocabulum habuit in oculis. WESS.—Conf. Valck. ad c. 158, 9. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ, etc.] Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φιριτίμης τιμαρτοί. VALCK.

4. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν, etc.] Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) διὰ τοῦτων πᾶν τὸ πλῆθος, etc. Vide Adn. ad I. 24, 15. et ad IV. 149, 6 seqq. supra p. 305. S.

8. τὰ μὲν οὖν ὀρύγματα, etc.] Barcaei χαλκίως laudabile factum hinc enarrans Eustath. in Iliad. N. pag. 883, 40. firmat lectionem (προσίσχει) a Gron. mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta Herodoto vocat ὑπόνημον, cuniculos. Alio modo Demetrii cunicularios Rhodii, (simili vero quadam ratione) Romanos fefellerunt Ambraciota, apud Diodor. XX. 94. Livium lib. XXXVIII. 7. et Polyæn. VI. 17. VALCK.—Confer Polyb. XXII. cap. xi. nostræ editionis; fragmentum Polybii ab Herone in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

10. προσίσχει πρὸς τὸ δάπιδον] Reduxi, quod errans Med. et alii mutaverant aberrarunt pariliter in secuturis Pass. et Ask. Optime, etsi nunc luxatus, Æneas Poliorcet. c. 37. ex Herodoteis, ἰσχυτα ἀντὶ χαλκίδος ἀνιῶν, ἰδυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἰσχυρίων, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχουν πρὸς τὸ δάπιδον. τῇ μὲν δὲ ἄλλῃ, κατὰ ἣν πρὸς ἃ προσίσχει τὸ χάλκωμα. ἢ δ' ὑπαρξέσεται, ἀντήχου. Sic, puto, hiatibus consarcitis, dederat primitus. WESS.—Non verbo tenus Æneas transscripsit Herodoti locum in quo verbum samur: nec est in illius verbis, uti edita

leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus Wess. aestimavit. Non nisi unum verbum *ἐντός* deest, latens in vitioso *ἐντος*, quod illius loco exhibent duo Codices MSS. Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a Godofredo Schweighäusero, filio, nunc collega meo, olim excerptæ. Ista adjecta voce, et verbo *ἐπιφέρειν* in *περιφέρειν* mutato, (quæ mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: *ἴπαιτα ἀνὴρ χαλκίδος ἀνῆρ, ἰδυμῆσος, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντός τοῦ τείχους, ἰπῶνα προσίσχυν. πρὸς τὰδε, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, etc.* Ad *προσίσχυν* facile *σὴ τείχει* intelligitur: *ἰπῶνα*, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: *πρὸς τὰδε*, ad hæc, quo facto: *ἀνῆρ*, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 5. *τάφρον*] Maluit *τάφρον* c. 3. 20. 28., aliisque in locis. Suidas, hæc excerptens, *τάφρον* pro notabili deposuit in voc. *τάφρος*. Cognitissimæ quoque ex Stephan. Byz. *τάφρος* et *Τάφρον*, et plures ejusmodi voces, ut maculæ suspicio cessare queat. Wess. — *Τάφρος* etiam pro vulgato *τάφρου* dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 6. quæ ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrium, mox lin. 11. tum IV. 3, 4. alibique constanter ἡ *τάφρος* mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo jam sæpius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ *ψάμμος* et ἡ *ψάμμη* promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque *σαῦρος* et *σαύρη*, IV. 183, 17. 192, 8. et ὁ *πίων* et ἡ *πίων*, IV. 184, 15. I. 92, 5. et similia. S.

11. *ἴς τ' ἂν ἡ γῆ αὐτῆς, etc.*] In fœde-

ris formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, *μίχρης ἂν οὐρανός τις καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσις ἴχουσι*, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox (lin. 13.) *ὑποτιλίειν* Aldi et aliorum longe verius. Namque *ὑποτιλίειν*, de tributo, novum atque invisitatum; et *ἄξιη* Nostro omne, quod ex æquo jure debetur. Habe hoc ex VII. 39. *τὴν μὲν ἄξιην οὐ λάμψαι, ἰλάσσω δὲ τῆς ἄξιης*. Wess. — Ἡ *ἄξιη*, scil. *τιμή*. S.

12. *μίνιν τὸ ἔρειον*] Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus *μίνιν*. Nostrium sequutus in hac fraude Persica narranda Polyæn. VII. 34. tempus habet in talibus usitatus: *στάς μετὰ τῶν τὰ ἔρεια ταμύνωντων ἄριστοι, ἰφ' ὅσων οὕτως ἡ γῆ μίνιν, φυλάξιν τὰ συγκαμίνα*: Herodoteo enim verbo respondet *τὸ φυλάξιν*, neque in istis *μίνιν* mutandum, nisi scripserit: *ἰφ' ὅσων ἂν οὕτως ἡ γῆ μίνη*: sicut in simillima fraude eadem narrata, VI. 22., nihil se novaturos jurant Locri Italici *ἰφ' ὅσων ἂν τὴν γῆν αὐτῶν παύσων, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τῷ ἄμμοι φέρων*: aliorum capita sub tunica occultata humeris imposuerant. *Κεφαλὰς* in oraculo Dodonæo Pelasgis edito capita non viventium, sed fictilia, laudabili fraude Hercules interpretabatur ab. Macrob. I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. *ταὺς μαζοὺς ἀποκαμύσσει*] Ammonius: *μαστὸς μὲν γὰρ ἴσταιν ὁ γυναικίως κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μαστὸς γάλακτος*, in codice Bibliothecæ Trajectinæ. Paria Grammaticorum complures. Herodotus passim *μαστὸν* feminis tribuit lib. III. 183. V. 18.; *μαζὸν* tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, MSS. *μαστὸν* malunt. Labare vero criticorum illorum observationem docent ad Thom. Magistrum a doctis viris conductæ. Significatissimum autem *περιέστιξεν*, tanquam punctis mœnia distincta mulierum fuisse mammis ab

inmani regina, testatur. Wess. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. *ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός*] Hinc tamen distant quæ similia videntur Homericæ: et debetur forsitan errori describentis vox *στρατοῦ*. *ὁ τοῦ πτεροῦ* et *ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός* sæpius occurrunt apud Herod. Qui Persis paulo post (lin. 11.) *οὐδὲν μαχημένου φόβος ἰστίει*, terror fuit Græcis Panicus dictus, cujus utpote divinitus immissi non adpareret ratio. Thucyd. lib. VII. cap. 80. *φιλιππῶν στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δῖματτα ἰγγίνεσθαι*; et IV. 125. Euripid. Rhes. v. 36. *Κροῖου Πανὸς τρομερῆ Μάστιγι φοβῆ, φύλακας τε λιπὼν Κνίῳ στρατιάι*. Πανπὰς παραχὰς vocat Cornutus de Nat. Deor. cap. 27. Πανπὰ δῖματτα, Eustath. in Iliad. O. p. 1021, 32. De adpellationis egerunt origine Eratosth. Catast. c. 27. Plutarch. de Is. et Osir. §. 14. et Polyæn. I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 3. *ἀνασπάστους ἰσείησαν*] Præstantius hoc, atque in aliorsum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus *ἀνασπάστους πειῆσαι* amplius conplectitur, ipsamque patriæ eversionem. Solent ea in dictione varios se scribæ dare, et *ἀνάσπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον* conmutare, in Demosthen. Philipp. IV. pag. 81., Joseph. Ant. Jud. lib. XIV. 8, 4. etc. Wess. — *Ἀνασπάστους*, (pro *ἀνασπάστους*, quod Gron. tenuerat) recipitur ex Codd. in contextum: vide Diss. Herod. p. 114. Docta sunt quæ dedere Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 212., et D'Orville in Charit. p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus *ἀνάστατον, ἀνάσπαστον*, et *ἀνάσπαστον*. Multa dici possent quæ hujus non sunt loci: vid. interim A. Dounæus in Demosth. p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. *Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερειήμη*] Crudelissimæ mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor Herodotus satisfaceret, et ut formidine pœnæ lectores a talibus absterret; adparet ubique historici διάδοσις, qualis Dionysio dicitur Haliarn. II. p. 209. (Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.) Herodoti Pheretima (lin. 3.) *ζῶσα ὑλίων ἐξίξει*. Qui hoc genere morbi perierint plures enumerantur Menagio ad Laërt. IV. 4. et Kühnio ad Eliani Var. Hist. IV. 28. In Æthiopis gente *Ἀκρικοφάγοις*, qui secundum Diodor. III. 29., teterimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut pœna divinitus inflicta considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur Hieroclis iudicium in Stobæi Ecl. Phya. p. 10. Secundum Herodotum, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, *ὡς ἄρα ἀνθρώποις αἰλὴν ἰσχυρὰν τιμαρῖαι πρὸς θιῶν ἰσφθότοι γίνονται*. Ob Dircen crudeliter raptam Antiopæ furorem divinitus immisum ubi scribit Pausanias IX. (c. 17.) p. 744., expressit hæc etiam Herodoti, ista interserens: *ἰσφθότοι αἰσὶ πως παρὰ θιῶν αἰ ὑπερβολαὶ τῶν τιμαρῶν ἴσι*. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατὰ δὲ χρόνος εἰς τὰς διόφθας.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 5. et ad III. 40, 7. notata. S.

3. *ζῶσα γὰρ ὑλίων ἐξίξει*] Posses ex Tertulliano ad Scapul. cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. Alexander Pseudomantis Luciani, c. 59. *καὶ σκαλῆων ζῆας* quomodo et schedæ quædam heic loci et in versione Alexandrina Exodi xvi, 20. Id nollem, turpem Vallæ errorem, quo *Φερειήμης τῆς Βάστιας*, (lin. 5.) Pheretimæ Batti filis, per omnes editiones sine animadversione

propagari. *Uxor* Batti fuit, non filia; quod evidentissime, c. 162. signatum. (Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminissem, nec Latinam versionem a Wesselingio h. l. emendatam, nec Ejusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut Pheretimen, quæ *uxor* Batti fuerat, *filiam* interpretarer.) Ver-
tenti Laurentio non obversabatur "Εκ-
τος 'Ανδραγάχης: ceteri præterviderunt,

non item doctissimi viri Bouhierius et Pavlus, quos sequi justissimum. Lite-
ræ, quibus Melpomenes calcem Codex
Passion. instruxit, numerales sunt, cre-
berrime in Oxoniensi et Sandvicensi
marmore obvisæ; indicantque, nisi fal-
lor, hanc Musam *επιχρησ* olim exara-
tam, versus sive *επιχρησ* MMLCCLIII. ha-
buisse. Similes fini aliorum librorum
adposuisse, adparebit deinceps. Wess-

FINIS VOLUMINIS TERTII.

Excudebant Andreas et Jacobus Duncan,
Academiæ Glasguensis Typographi. 1820.

64
H3